

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. RİSİT

ÇAYLAK

ÇAYLAK

Annabelle Jefferson, zamanın çok öncesinden gelen savaşı artık biliyordu. Fakat bu savaşı sürdüren iki düşman türün ortasında kaldığını sanırken, kendisini izleyen yeni düşmanların varlığından haberdar değildi.

Keşfedilen yeni türler, anlamı bilinmeyen kâbuslar, saklı kalan gerçekler, çözülmesi gereken yeni gizemler ve güç peşinde olanların bitmek bilmez mücadelesi...

Tüm bunların ortasında Annabelle'in sığındığı tek bir kişi vardı; Jay Sullivan.

Fakat...

"Aşk, şeytanın hiç uğraşmadan kendi sonlarını yazması için insanların önüne attığı oyuncaktan başka bir şey değil," demişti Jay Sullivan.

Belki de haklıydı.

TEHLİKELİ BİR HAYAT
TEHLİKELİ BİR AVCI
VE
TEHLİKELİ BİR AŞK...

/ephesusyayinlan
/ephesusyayinlan
/ephesusyayinlan
/ephesus yayinlan
/ephesus yayinlan

EPHESUS
www.ephesusyayinlan.com

444 0 454

9 786052 064389

“Onu neredeyse
öldürüyordum,” derken sesim
kısıldı ve sanki boğazım şişmiş
gibi zor yutkundum.
“Hatta bir an için onu
öldürmek istedim.”

Yanağımı iyice göğsüne
yaslayıp ona sarıldım ve
kokusunu içime çektim.
“Sanki tüm güzel duyguları
ben yaşarken acı, öfke ve
yıkımı başka bir tarafım
sahipleniyor.” Yutkundum
ve bir süre bekledikten sonra
korktuğum şeyi sakın bir sesle
dile getirdim. “Ve o tarafım
hâkimiyeti ele geçirirse, güzel
duygular yaşayan Annabelle’e
ne olacak bilmiyorum.”

**ÇAYLAK
AV SERİSİ-2**

Yazar: M. Rise

*Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Editör: Ayşenur Nazlı
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner
Sayfa Tasarım: Adem Şenel*

1. Baskı: Aralık 2017
7. Baskı: Ekim 2020

ISBN: 978-605-2064-26-9
Yayınevi Sertifika No: 40169

© Mürvet Kıbrıslıgil, 2017

Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

*Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Matbaa Sertifika No: 34712*

*Kapak Baskı: Sanatkar Ofset San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi 4NF/4-5
Topkapı / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 71 72*

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Avrupa Konutları Kale Ofis No: 20
Zeytinburnu - İstanbul
Tel: 0 (212) 261 15 15
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

İnsanın en karanlık sırları, kendisinden sakladıklarıdır.

BÖLÜM 1: ZAMAN

♪ *Ruelle-Deep End* ♪

2 yıl önce...

“Annabelle!”

Annemin melodik sesi kulaklarıma dolduğunda hiç kıpırdamadım. Belki uyuduğumu sanır ve beni kampa gönderme fikrinden vazgeçerdi.

“Uyumadığını biliyorum,” dedi yorgandan dışarı çıkmış ayağımı yakalayarak. “Marcus hazır ve seni bekliyor. Hemen aşağı inmezsen, baban kahvaltı için ekmek yerine onu kesecek.”

Bezgin bir şekilde iç geçirip ayaklandım. Babam, Marcus’a çatık kaşları ve sorularıyla yine işkence ediyor olmalıydı. “Tamam, kalkıyorum.” Fakat son kez şansımı denemeden edemeyecektim. “Bu kampa gitmek zorunda mıyız?”

Annem odamı toparlarken benimle ilgilenmeden konuştu. “Bu konuyu hallettik sanıyordum, Anna. Bu kamp derslerin için yararlı olacak.”

Bıkkın bir nefes verdim. “Hormonları azmış bir grup genci yaz tatilinde bir araya getirirsen yapacakları son şey ders çalışmak olur. Orada ders falan çalışılmıyor!”

Annem sonunda ilgisini bana yönelterek, aramızdaki tek benzerlik olan kahverengi gözlerini bana dikti. Saçları küllü saydı ve dudakları hayli dolgundu. Ben daha çok esmer teni ve siyah saçlarıyla babama benziyordum.

Annem yanıma gelip beni omuzlarımdan yakalayarak yatağa oturttu. “Biliyorum, bebeğim,” dedi iç ısıtan sesiyle. “Hep

bizimleydin ve şimdi uzak olma düşüncesi seni korkutuyor. Fakat Marcus da seninle olacak ve seni asla yalnız bırakmayacağını biliyorsun.”

Bu doğrudu. Onlardan uzak olma düşüncesi beni ölümüne korkutuyordu. On bir yaşında yaşadığım o kaçırılma olayını hatırlamasam da, içten içe bu durum bende kalıcı bir etki yaratmıştı. Sanki her an birisi beni yakalamak için tetikte bekliyor, karanlığını üzerime örtüp beni saklamak istiyor gibiydi...

Omuzlarımı gevşetip durumu kabullendim ve anneme katıldığımı belli edercesine mırıldandım. “Marcus olmasa ne yapardım bilmiyorum.”

“O çocuk senin için babanın işkencelerine bile dayanıp en büyük sınavı geçti. O harika bir koruyucu,” dedi annem gülererek. Ben de güldüm. Marcus şu an Aaron Jefferson’ın hangi sorularına cevap arıyordu acaba?

“Ona ben bile hemen güvendim, fakat babam hâlâ diretiyor.”

Ben ne kadar güven konusunda paranoyaksam, babam da öyleydi. Sürekli iş değiştirir, asla kendine kalıcı arkadaşlar edinmezdi. Nadir de olsa edindiği arkadaşları ise evimizi hiçbir zaman ziyaret etmezlerdi. Bu durumun benim kaçırılmamla ilgisi olduğunu bildiğim için üzülüyordum.

“O sadece Marcus’u kıskanıyor,” dedi annem gülererek. “Hayatındaki tek erkeğin kendisi olmasını istediğini söylemişti bana.”

Gözlerimi devirdim. Babam ileride sevgilim olursa, ona nasıl işkenceler yapardı düşünmek bile istemiyordum. “Bir gün bir sevgilimin olacağı düşüncesi daha da imkânsız görünmeye başladı.”

Annem burnuma vurdu. “Doğru kişiyi bulduğunda baban karşı çıkmayacaktır.”

Geriye yaslandım. “Onu bulduğumda nasıl anlayacağım ki? Ya yanlış kişiyi doğru kişi sanırsam?”

Annem gözlerime baktı. “Bunu hissedeceksin.”

Bir iki dakika gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Hissetmek gerçekten yeterli miydi? “Yalnız öleceğim,” dedim inler

gibi. "Hislerime de *güvenmiyorum*. Sorun şu ki, bu lanet dünyada hiçbir şeye *güvenemiyorum!*"

Annem duygu yüklü bir ifadeyle bana bakıp elini yanağıma koydu. On altı yaşındaki bir ergenin isyanını bu kadar duygu yüklü karşılaması beni afallatmıştı. "Ailene *güvenmen* yeterli, bebeğim. Benim söylediklerime *güvenmelisin*." Gülümsedi. "Doğru kişiyi bulduğunda bunu hissedeceksin."

"Pekâlâ," dedim iç çekerek. "Sen öyle diyorsan..."

Annem elini yanağımdan çekmeden bana uzun uzun baktı. Öyle dalmıştı ki, kaşlarımı çatarak ona baktığımı bile fark etmiyor gibiydi. "Anne?"

Annem bir an irkildi. Yüz ifadesi saniyelik bir süre, nerede olduğunu algılamak ister gibi etrafta dolaştı. "Hadi," dedi sonunda ayağa kalkarak. "Baban Marcus'u daha fazla terletmeden aşağı inelim."

Tekrar küskün bir çocuk gibi somurttum ve omuzlarımı düşürerek yataktan çıktım. Kısa sürede üzerimi giyinip aşağı indiğimde babamın Marcus'u hangi sorularla sıkıştırdığının cevabını almış oldum.

"Kızım ile aynı odada kaldığını duyarsam..."

Marcus'un sabırsız sesi, babamın cümlesini yarıda kesti. "Hayır, Bay Jefferson. Size böyle bir şey olmayacağının sözünü daha beş dakika önce zaten verdim."

"Sana *güvenmiyorum*, Altın Çocuk."

Marcus'un ses tonu en bezgin tınıya kavuşurken, "Saçlarım açık kumral, efendim," diyerek yıllardır kullandığı inkâr cümlesini söyledi.

"Sen benim gözlerimin iyi görmediğini mi ima ediyor-"

"Hayatım," diyerek araya girdi annem, babamın kolunun altına girerek. Ellerini de onun geniş gövdesine koymuştu. "Çocuklar geç kalıyor."

Babam hafif çekik gözlerini iyice kısarak düz bir çizgi haline gelmesine sebep oldu. Kirli sakallarını sıvazladı ve Marcus'a son bir gözdağı verdikten sonra bana döndü.

Ben de onun gibi gözlerimi kıstım. Şu an tıpkı birbirimize benzediğimizden emindim. *Beni o kampa göndermenizden hoşlanmıyorum, Bay ve Bayan Jefferson.*

Babam içimden geçenlerin ne olduğunu bilse de bilmezlikten geldi ve beni kolumdan tutarak çekip acemice sarıldı. "Kendine dikkat et, Belle." Eğilip kulağıma fısıldadı. "Sana verdiğim çakıyı çantana koydun, değil mi?"

Annem onu duyunca, "Aaron!" diye bağırdı.

Babam suçlu bir çocuk gibi anneme bakmayı reddetti. Bir savaş başlamaması için iç çektim. "Kampta çantalarımızı arayacaklar baba. O yüzden hayır, çantama koymadım."

Annem, babama kötü kötü bakarken babam da kamp müdürüyle bir konuşma yapması gerektiği hakkında homurdanıyordu. "Bibirinizi asla bırakmayın," dedi annem, Marcus ve bana hitaben.

Marcus bir asker edasıyla, "Asla, Bayan Jefferson," dedi.

Annem, ona sıcacık gülümsedikten sonra, babamla bana katıldı ve üçlü bir sevgi yumağı olduk. "Seni seviyoruz," dedi ikisi de aynı anda.

O an, beni kampa zorla gönderdikleri için kızgın ve aksiydim. Beni kendilerinden uzaklaştırdıkları için korkuyordum. İlk defa kendimi onların fanusundan çıkıyor gibi hissettiğim için huzursuzdum. Bu yüzden cevap vermedim. Ne de olsa geri döndüğümde, benim de onları sevdiğimi söyleyeceğim zamanlar gelirdi. Fakat yanılmışım.

O zaman asla gelmedi.

BÖLÜM 2: MAVİ

♪ *Natasha Blume-Black Sea* ♪

Günümüz...

"Seni seviyoruz."

Mırıldandığım bu cümle, okyanusun dalgalarına karışıp tıpkı ruhum gibi dibe batmıştı. Üzerinde durduğumuz iskele, vuran dalgaların etkisiyle hafifçe sarsılıyordu. Jay'in beni saran kollarına tutunup tekrar fısıldadım.

"Bana söyledikleri son şey buydu."

Acı verici bir tat yutkunmamı engellese de tekrar konuştum. "Onlara cevap vermedim." Elim yavaşça kalbime gitti ve acı çekiormuş gibi suratımı buruşturdum. "Onlara kızgındım ve o lanet ağzımı açıp *ben de sizi seviyorum* demedim." Kalbim daha da ağrımaya başladı. "Beni evden uzaklaştırdıkları için kızgındım ve korkuyordum. Gittiğim yerde beni onlardan alacak birileri olacak diye tedirgindim."

Jay kollarını korumacı bir içgüdüyle bana iyice doladı. Kalbim resmen ikiye bölünmüştü. "Geri döndüğümde onların benden sonsuza kadar alınmış olacağını hiç düşünemedim."

Jay bir şey söylemedi. Dudaklarını saçlarımda hissettiğimde gözlerimi kapattım. Okyanusun sesleri kulaklarıma dolarken, onun dudakları saçlarımda varlığını sürdürmeye devam etti.

Barthram'ın evinde Lupus kitabını gördükten sonra bu iskeleye gelmiştik ve yarım saattir öylece dikilmiş, okyanusu seyreliyorduk. Kitapta yazanlar beni allak bullak etmişti. Ailemin bunca zaman saklanarak yaşamalarının ve öldürülmelerinin

nedeni *ben*dim. Bunu kabullenmek yeterince zorken neyden ya da kimden kaçmam gerektiğini bilmeden yaşıyor olmam, onların hayatlarını boşa feda ettiklerini düşünmeme neden oluyordu. Bu hepsinden daha zordu. Derin bir nefes aldım ve sonuza kadar burada böyle yas tutamayacağımın bilincinde, Jay'e döndüm. "Eve gitmek istiyorum," dedim yorgun bir sesle. "Sıcak bir duşa ihtiyacım var." Marcus hâlâ Brandon ile dışarıda olmalıydı, onunla konuşmadan önce kendime gelmem gerekiyordu. Şu anki ten rengimin külden farkı olmadığına emindim.

Jay yüz ifademi süzdü ve sonunda harekete geçip Bugatti'ye doğru yürümeye başladığında, ben de peşine takıldım ve arabaya bindik. Başımı koltuğa yaslayıp dışarıyı izlemeye başladım. Kitapta yazılanları kendi kafamda döndürüp dursam da Jay'le bu konuyu konuşmamıştım. Ne de olsa içinde yazılanları biliyor olmalıydı. Avcıların lanetini bozmam için ölmeme gerek yoktu. Sanırım bu durumun en iyi kısmı buydu. Asırlar önce karanlığa kurban edilen ruhun, kusurlu olarak hayata döndüğü kısmı şimdilik düşünmek istemiyordum.

"Burası evin yolu değil," dedim bir süre sonra etrafımıza bakarak. Sonra sessizliğini bozmayan Jay'e dönüp, geçtiğimiz sokak lambalarının bir yanıp bir sönen ışığı altında yüzünü süzdüm. "Barthram'ın malikânesine dönmek istemiyorum!" Ses tonum kısık olsa da bariz bir hiddeti de barındırıyordu.

"Oraya dönmüyoruz." Jay sakince yola bakmayı sürdürdü. "Sadece bekle ve gör."

Gözlerimi ağır ağır kırıp açarak ona baktım. Hiçbir şey görececek halim yoktu, fakat o hep bildiğini okurdu, bu yüzden ağzımı açıp bir şey söylemedim. Bir süre daha yolculuk ettik ve Jay arabayı okyanus kumlarının başladığı bir noktada durdurdu. Nerede olduğumuz hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Burada ne yapacağız?" Boş kumsala ve karanlık sulara baktıktan sonra ona döndüm. Arabadan indiğinde ben de arkasından kapıyı açıp indim.

Elini bana doğru uzattı. "Gel benimle."

Arkamıza baktım, derin bir uçurum tepemizde dikiliyordu. O an nerede olduğumuzu anladım. Bu yüksek çıkıntı Jay'ın tahta kulübesine yakın bir konumdaydı. Melez olduğumu öğrendiğim ilk zaman kulübeden çıkmış, Jay'ın tişörtüyle saatlerce o yükseklikte okyanusu seyretmiştim. Şimdi ise aşağıdaydık.

"Nereye?" dedim, beni yönlendiren Jay'e. Jay sahil boyunca yürüdü, taşlar bazen ayağımın kaymasına neden olunca elimi bırakıp belimi kavrayarak beni yürütmeye devam etti. "Jay, ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sıcak bir duş almak istediğini söylemiştin," dedi, belimdeki eliyle beni iyice kendine bastırıp. "İsteğini yerine getiriyorum."

O an omzumun üzerinden yüzüne baktım ve onu bir noktaya bakarken gördüm. Ben de bakışlarımı o yöne çevirdiğimde, bir oyugun içinde birikmiş okyanus sularına baktım. Âdeta gizli bir gölet oluşmuştu. Kayaların üzeri yeşil yosunlarla kaplıydı ve ay ışığının en yoğun haliyle vurduğu gri taşlar göle farklı bir renk vermişti. Gri bir gölet... Jay'ın dudakları kulağıma yaklaştı. "Güven bana."

Elini tuttuğumda, memnun bir ifadeyle bana baktı. Yavaş adımlarla büyük taşların üzerinden yürüdük ve sonunda göletin kenarındaki düzlüğe ulaştık. Jay üzerindeki çıkarıp altındaki kot pantolonuyla kaldı. Ayağındaki botları ve çorapları da çıkardıktan sonra bana baktı. Bir iki saniye bu görüntüyü hazmetmek için bekledim. Görmediğim bir hali değildi, ama etkiyeciliği her seferinde insana bir alışma süresi gerektiriyordu. Bana beklenti dolu gözlerle bakınca tereddütle etrafıma bakındım. "Ben..."

Jay aynı ifadeyle bakmaya devam etti. Sonunda pes edip üzerimdeki ceketini ve kazağı çıkardım. Siyah sutyenimle kaldığımda soğuk esinti vücudumu yalayıp geçti. Ayakkabımdan sonra kotumu da çıkardığımda tamamen iç çamaşırlarımla kalmıştım. Yanaklarım alev alev yanarken ona bakmaktan kaçınsam da sonunda göz göze geldik. Jay, vücudumu süzmedi. Aksine sadece gözlerime bakarak bana elini uzattı. "Gel."

Elimi uzattığımda parmaklarımız birbirlerine dolandı ve beraber suya adım attık. Suyun sıcaklığı beni şoka sokarken, istemsizce dudaklarımdan derin bir nefes döküldü. "Su... çok sıcak."

Attığım her adımla su beni sardı ve kaslarım resmen gevşemeye başladı. Aradığım huzuru bulduğumu hissederek, su omuzlarımı aşana kadar ilerledim. Jay de bana yakın duruyordu, su onun göğsünü aşmamıştı. "Burayı nereden biliyorsun?" diye sordum etrafımıza bakınarak. Kayalara çarpan dalgaların sesi bile sanki çok uzaktan geliyordu.

"Çocukluğum buralarda geçti." Jay suda ilerlerken bana iyice yaklaştı. Arkama geçtiğinde çıplak tenlerimiz birbirine temas etti ve gözlerimi kapatarak iç çektim.

"Turuncu saçlı orman nemfiyle nasıl tanıştığını sorduğumda..." diyerek konuşmaya başladığında, bir eli de kolumdan yukarı doğru suyun içinde bana dokunmaya başladı. Su sıcak olsa da titrememek için kendimi zor tutup söylediklerine odaklanmaya çalıştım. "Cadı olduğunu yeni öğrendiğin zaman, Sarı Kafa'nın sana bu dünyayla ilgili güzel bir şeyler gösterdiğini söylemiştin."

Sarı Kafa derken sesinde oluşan nefreti duymazlıktan geldim. Eden şu an en son sorunumuz olmalıydı. Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Aklımı kaçırmak üzereydim ve Moss gibi bir canlının yaşadığını bilmek beni mutlu etmişti."

Jay'in parmakları yavaş yavaş omzuma tırmandı ve bana masaj yapar gibi nazik dokunuşlarla omzumu sıktı. Başım geriye düşmek üzereydi ve o kadar çok mayışmıştım ki neredeyse kendimden geçecektim. "O zaman bunu yapan ben olmalıydım," dedi kulağıma fısıldayarak. "Hatamı şimdi telafi etmek istiyorum."

Gözlerimi yavaşça açıp ay ışığının vurduğu karanlık suya baktım. "Ne?" Ona doğru dönmek istediğimde omzumu sıkı sıkı tutup aynı pozisyonda kalmamı sağladı.

"Şşş," dedi çenesini omzuma yaslayarak. Omuzlarımdaki elini çekip karnıma koydu ve beni iyice kendine yasladı. "Bekle."

Ne beklemem gerektiğini bilmediğim için tedirgin olmaya başlamıştım. Sessiz ve karanlık bir ortamda neyi bekliyorduk? "Jay... bu işten hiç hoşlanma-" Lafım yarım kaldı, çünkü bir hareketlilik hissetmiştim. Geriye kaçmak istercesine Jay'e iyice yapıştım ve nefesimi tutarak önüme bakmayı sürdürdüm. "O da neydi?"

"Sakin korkma, Belle. Korkunu hissederlerse ortaya çıkmazlar."

Kalbim durmak üzereydi. Başımı ona doğru çevirerek kocaman gözlerle yüzüne baktım. Karanlıkta gözleri koyu görünüyordu. Fısıldarken sesim tedirginliğimi ele veriyordu. "Ortaya çıkmazlar derken tam olarak neyden bahsediyorsun?"

Jay arkamdaki bir noktaya baktığında, bir ışık yandı ve ela gözlerinin parlaklığı ortaya çıktı. Arkadan vuran o kısık ışık kalbimi durdurmaya yetmişti. Nefes bile almadan o yöne döndüm.

Yüce Tanrım.

Hiddenfield'a geldiğimden beri gerçek dışı birçok şey görmeme rağmen, şu an karşımda olan şeyi tanımlayacak kelime bulamıyordum. Gerilemeye çalıştığım da Jay, beni sabitledi. Suyun üzerinde gördüğüm gözler tekrar suya karıştığında Jay'in söylediği şey aklıma geldi. *Korkunu hissederlerse ortaya çıkmazlar.*

Tam olarak ne gördüğümünden emin değildim. Tek görebildiğim parlak bir ışık ve bize bakan gözlerdi. Ve kaybolmuştu.

Korkma. Korkma. Korkma. Eğer tehlikeli bir durum olsaydı, Jay beni bu suya sokmazdı. Derin bir nefes verip, parmaklarım Jay'in eline gömülürken bekledim. Işık suyun yüzünde yeniden belirmeye başladığında nabzım hızlanmadan edemedi. Parlaklık yavaş yavaş arttı ve bir baş, tekrar suyun yüzeyine çıktı. Bunlar... Bunlar...

İnsana benzer tek özelliği siyah saçları ve gözleriydi. Işığın-
dan dolayı Moss gibi yarı saydam görünüyordu. Onun dışında ay ışığından bile parlak, çekik mavi gözleri vardı. Burnu ise biraz tuhaftı, solungaça benziyordu. Dudakları soluk ten rengiydi. Onun yanında bir baş daha belirdi, bir tane daha ve bir tane daha...

"Tanrım," diyerek soludum. "Onlar deniz kızı mı?"

"Hayır," dedi Jay kulağıma doğru. "Onlar Naiad."

Anlamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Bu söylediğin şu an gördüklerimi açıklamıyor," dedim, onları ürkütmemek için kısık sesle.

"Su nemfleri."

Ne? Ah... Tamam. Pekâlâ.

"Su nemfleri de mi vardı?" Hayretle ağzım bir karış açık, suyun yüzeyinde bize bakan canlılara gözlerimi diktim. "Neden bundan daha önce haberim olmadı?"

Başımı çevirip ona baktığımda, o da bana baktı. "Tıpkı Hamdriadlar gibi efsane olarak kalan bir tür, çünkü Naiadlar kendilerini kolay kolay göstermezler." Jay göz ucuyla nemflere bakmayı ihmal etmeden tekrar bana döndü. "Sayılarının fazla kaldığını da sanmıyorum. Her suda yaşamazlar, sadece kendi bölgeleri, yani evleri olur. Benim burayı bulmam ise bir şans." Jay başını yana eğerek tekrar onlara baktı.

"Tanrım, daha bilmediğim neler var?"

"Birçok tür yaşayıp yok olmuş," dedi Jay. "Birçok savaş yapılmış. Bazı türler günümüze gelecek kadar şanslı, bazıları da tarihin tozlu sayfalarına gömülecek kadar şanssız. Ama o sayfalar arasında yok olmuş gibi görünüp, aslında saklananlar da var."

Başıyla Naiadları gösterdi. Ben de tekrar mavi ışıklı su nemflerine döndüm. Bir ruh gibi suyun üzerinde süzölmeye başladıklarında, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Ses çıkarmaya başladılar ve sesleri bana yunusları hatırlattı.

Onlar bir ruh gibi suda yüzerken, etrafımız mavi bir ışıkla aydınlanmaya başlamıştı. Hep bir ağızdan sesler çıkardılar ve etrafımızı sararak suda yüzmeye devam ettiler. "Onlar... şarkı mı söylüyorlar?" dedim nefesim kesilmiş halde.

"Sanırım," dedi Jay ve kollarını bana iyice sararak etrafımızda süregelen gösteriyi izledi. Bir nemf, bir balık gibi sıçrayıp tekrar suya daldığında bacaklarının normal insanlar gibi iki tane, fakat balıklar gibi pulla kaplı olduğunu gördüm. Saydamlıkları onları bir ruh gibi gösteriyordu.

Bizi huzurun kollarına bırakan şarkılarına devam ederlerken, Jay beni kendisine çevirdi. Ellerim omuzlarına tutundu ve yüz yüze gelmek için başımı geriye atarak ona baktım. Nemflerin yüzlerimize vuran mavi ışıkları altında bir süre uzun uzun yüzüme baktı. Gözleri parlıyordu ve damlalar yüzünden vücuduna doğru süzülüyordu. Jay yavaşça eğilerek dudaklarımı nazikçe öptü.

O an hepsinden farklı bir öpüşme gerçekleştirdik. Kırılgan, nazik ve sıcak... Şehvetten uzak bir öpücüktü bu. Nemflerin melodileri sanki bu öpüşmeyi kutlarcasına değişmiş, daha neşeli bir hal almıştı. Jay de fark etmiş olacak ki geri çekildiğinde dudakları yana kıvrıldı, ben de hafifçe gülümseyerek karşılık verdim.

O sırada bize çok yakın bir hareketlilik sezdim ve o yöne döndüm. Bir tanesi sürüden ayrılarak bize doğru yüzdüğünde tüm bedenim gerilmişti. Naiad tam önümüzde durdu ve suyun yüzeyinde doğrularak bana baktı. Üzeri çıplaktı, fakat neyse ki göğüsleri suda kalacak şekilde duruyordu. Böyle güzel bir ortamda, bu güzel canlıların yanında Jay'in gözlerini oymak istemezdim. Kız, fosforlu mavi gözleriyle beni izledi. Burun delikleri sanki kokumu almak istercesine bir açılıp bir kapanıyordu. Simsiyah saçları mavi ışık halesiyle suyun içinde dalgalanıyordu.

"Konuşabiliyorlar mı dersin?" diye aklımdaki soruyu fısıldar gibi dile getirdim. Kızı ürkütmek istemiyordum.

"Konuştuklarını hiç duymadım." Jay de kısık sesle konuştu. "Annem öldükten sonra buraya ilk defa geliyorum. Bugün ortaya bile çıkacaklarından emin değildim."

Naiad, bir elini uzatınca irkilmemek için kendimi zor tuttum. Parmakları tenime değil, kolyeme dokunmuştu. Bir iki saniye bir şey olmadı, fakat sonra yüz ifadesi öyle bir değişti ki korkudan aklımı kaybedecektim. Tıslayarak geri çekildi ve tüm su nemfleri şarkılarını kestiler. Hepsi bir tehlike algılamış gibi dikkat kesilmişlerdi. Bize tıslayan nemf anında geri dönüp sürüsüne katıldı ve hepsi bir saniye içinde suyun içinde yok oldu.

Jay ve ben, karanlıkta kendi nefes seslerimizle baş başa kaldık. Jay tekrar ifadesiz bir yüze büründü ve elimi tuttu. "Gitme zamanı."

İkimiz de sudan çıkıp açık alana geldik ve Jay anında yerdeki kazağımı alarak üzerime geçirdi. Ardından ben titreyen ellerimle pantolonumu giyerken o da kendi üzerini giyindi.

"Bu kolyede bir şey var, Jay. Bunu öğrenmem gerekiyor."

İki omzumdan tutup benimle yüz yüz gelene dek eğildi. "İyi değilsin, Belle. Bu konuyu daha sonraya bırak."

"Bunu yapamam." Parmağımın suyu gösterdim. "Biraz önce yaşanan şeyi sen de gördün. Daha öncesinde de Arlow, bana kolyede çok büyük bir güç hissettiğini söylemişti." Elimini saçımdan geçirirken, parmaklarım titriyordu. "Bir terslik var."

Jay bezgin bir şekilde gözlerini kapatıp eliyle burun kemelerini sıktı. "Yine batırdım."

"Bu senin suçun değil," dedim kolunu tutarak. O bana güzel bir şeyler göstermek istemiş, daha önceki hatalarını telafi etmeye çalışmıştı. İşin sonu yine dehşete düşmemle bitmişti ve buna lanet ediyordum.

"Nasıl öğrenebileceğimizi düşüneceğim."

Parmaklarımı ıslak koluma geçirip tereddütle ona baktım. Jay bakışımı fark edince kaşlarını kaldırdı. "Bir fikrim var," dedim tereddütle.

"Ve ben bu fikirden hoşlanmayacağım."

Yaptığı tespitle kıpırdandım. Gergin bir şekilde dudağımı ısırırken aklımdan geçen fikri söyledim. "Marcus, büyülerini yeni keşfettiğinde annesi onu bir cadı kadına götürmüştü. Dewin olduğunu o kadından öğrenmişler. Marcus'un anlattığına göre kadın çok bilgiliymiş."

Jay, dümdüz bir ifadeyle yüzüme baktı. Konuşmamın altında yatan ayrıntıyı anlamıştı. O kadına gitmek demek, Hiddenfield'dan çıkmak demekti. "Hayır," dedi tek kelimeyle kestirip atarak.

Kesin cevabından sonra asker botlarını hışımla ayağına geçirdi. Bu tavrı geri adım atmama neden olmayacaktı. "Burada

güvenebileceğimiz kimse yok. Barthram'ın bu işten haberinin olmasını istemiyorum."

"Ben bunu halledebilirim." Jay doğrulup bana tepeden bir bakış attı. "Siktiğim Boston'ına gitmeyeceksin."

"Nereye gideceğime ben karar veririm!" Bir anda bağırınca sesim kayalıklarda yankılandı. Jay bu çıkışım karşısında tepkisiz kaldı. Gözünü bile kırpmadan saf bir öfkeyle beni izliyordu. "Ve... ailemin mezarını da ziyaret etmek istiyorum."

Öfkeden kuduruyor olabilirdi, fakat son cümlemden sonra bir şey söylemedi. Şiddetli adımlarla ilerlemeye başladığında peşine takıldım ve tek kelime konuşmadığımız bir yolculuğun sonunda beni evime bıraktı. Ben eve girene kadar bekledikten sonra gaza basarak gözden kayboldu. Babasının yanına gittiğini biliyordum. Kolyemin gizemini çözmek istememden bahsetmeyeceğinden emindim, fakat Barthram'ın onu benimle ilgili konularda sorguladığından da emindim. Jay'in hayatının büyük bir kısmını, hatta aklının büyük bir kısmını babasının meşgul ettiğini biliyordum. Barthram Sullivan, yanımızda olmasa bile varlığı sanki hep bizimleydi.

"Ne dedin sen?"

Elimle alnımı ovalayarak sırtımı yatağıma yasladım. "Bağırma Marcus, başım çatlıyor." Marcus, Brandon'la gece eğlencesini bırakıp eve geldiğinde, Zach'in bana evde saldırdığını, yeni bir türe dönüştürüldüğünü, Lupus kitabını okumak için Barthram'ın malikânesine gittiğimizi ve kitapta okuduklarımızı anlatmıştım.

"Tüm bunlar, bu akşam mı oldu yani?" Ayağa fırlayıp elini dalgalı saçlarından geçirirken yüzünde hayret ifadesi vardı. "Tanrım, Anna. Bilseydim... yanında olurdu!"

"O manyağın bana evde saldıracığını nereden bilebilirdin ki?" Onu yatıştırmak için kolunu tutup tekrar oturttum. "Zach, meselesi şimdilik rafa kaldırıldı, Marc. Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var."

"Böyle bir konuyu rafa kaldıracak kadar önemli ne olabilir ki?"

"Ben de seninle Boston'a dönüyorum."

Marc'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

Ona kolyemle ilgili cadı kadınla görüşmek istediğimi anlattım. Marc imkânsız isteklerimi bile yerine getirmeye çalışırdı ve bu sefer de bana sorun çıkarmamış, kadınla iletişim kurmaya çalışmıştı.

"Greta bizi bekliyor," dedi telefon konuşması bittikten sonra. "Önce biraz sorun çıkardı, fakat bana güvenebileceğini biliyor. Bu işi çözmemizde yardımcı olacak."

Rahat bir nefes verdim ve o sırada aşağı kattan Abigail'in sesi duyuldu. Lupus kitabını okuduktan sonra Barthram'ın malikânesinden fırladığımda endişelendiğini biliyordum, fakat o henüz bu konuyu açamadan ben ona Boston konusunu açmaya karar verdim.

Abigail sayısız itirazda bulunmuştu, ama kimseyi dinlemeye niyetim yoktu. Çok tehlikeli olabileceği konusunda tam bir saatlik bir konuşma dinlemiştim. Barthram'ın bundan hoşlanmayacağını söylediğinde ise ipler kopmuştu. O adam, bana karışamazdı. Melez olmam, onun himayesi altında olduğum anlamına gelmezdi.

Benim ona değil, onun bana ihtiyacı vardı.

BÖLÜM 3: TEHLİKE LİSTESİ

♪ *Ruelle-Monsters* ♪

Laura Sullivan

Laura, ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Olivia'nın baş ağrısına iyi geleceğini iddia ettiği çay bir halta yaramamıştı. Babasının malikânesinde *misafir* olduğu sürece bu ağrının geçmeyeceğini de biliyordu. Bu misafirlik değil, tutsaklıktı!

Elleri titrerken manikürlü tırnağını yanağına vura vura biraz önce yaşadıklarını düşünmeye başladı. Kaleb'in eğitmen olmasıyla ilgili konuşmak için babasının evine gelmişti ve abisiyle babasını mahzendeki odada konuşurlarken duymuştu. Babası Annabelle'e üzerinde oynadığı Lupus kitabını göstermişti ve abisi de bunu biliyordu. Laura başını iki yana sallayarak olanları tekrar düşünmeye başladı.

"Ölecek olan bir kıza bağlanmak gibi bir hataya düşmüyorsundur umarım. Aynı şey senin için de geçerli, Laura."

Laura, babasının söylediği şeyi hatırlayınca ürpererek kolunu kendisine sardı. Barthram ne işler çeviriyordu bilmiyordu, ama Jay, Annabelle'e ihanet etmezdi. Onu korurdu. Ona karşı bir şeyler hissediyordu ve Laura bu hislerin gerçek olduğuna inanıyordu. Gerçekti!

Değil mi?

"Olivia!" diyerek kükredi yattığı yerden, daha fazla düşünmeyi reddederek. Laura iki yıldır bu evde yaşamıyordu. Eski odasına şöyle bir baktı. Kendi evindeki odasına benzer tek yanı, pembe

yatak örtüleriydi. Dolabı minicikti. *Bu dolaba kıyafetlerimi nasıl sığdırıyordum acaba,* diye düşündüğü sırada Olivia odaya girdi.

“Evet, Bayan Sullivan?”

“Babamı çağır,” dedi Laura ayağa dikilip. Sinirleri fazlasıyla gergindi ve daha fazla burada kalırsa patlayacağından emindi. “Beni sonsuza kadar burada tutamaz.”

Tam da o sırada Olivia’nın arkasında beliren babasına bakıp bir iki adım geriye attı ve bacakları yatağına değdi. Olivia, Barthram’ın varlığını hissedince rengi atmıştı, anında yana çekilerek yer verdi.

“Sen gidebilirsin,” dedi Barthram, oldukça kibar bir ifadeyle. Ama ses tonu demir kadar sertti. Olivia, bir baş sallamadan sonra odayı apar topar terk etti. Barthram olduğu yerden gözlerini Laura’ya yönelttiğinde bir tavşana doğru ilerleyen kurt gibi odaya girip kapıyı kapattı. “Bunlar bir genç kıza yakışan hareketler değil.”

Tüm dünya bu adamdan ürkebilirdi, ama Laura değil. “Bilmiyorsan söyleyeyim, benim bir evim var. Daha fazla *misafirin* olamam.”

“Burası senin evin,” dedi Barthram.

Laura başını iki yana salladı. “Artık değil. Annabelle’e bir şey söylememem için beni burada tutuyorsun, ama bu boşuna. Ona bir işler çevirdiğini söyleyeceğim.”

Barthram’ın gözlerinde öyle bir ışık parladı ki Laura yutkundu. Yine de geri adım atmadı. “Bu işe karışırsan en çok arkadaşının zararlı çıkacağına emin olabilirsin.”

Laura’nın vücudu buz kesti. Barthram takım elbisesinin bir düğmesini ilikledi ve Laura’ya tepeden bir bakış attı. “Kızın peşindeki tehlikeler hakkında en ufak bir fikrin yok. Ve inan bana en iyi seçeneği benim.” Laura’nın yanına gelip tıpkı kendisi gibi maviyle yeşil arasında kalmış gözlerini yavaşça kırıp açtı. “Artık çocuk değilsin, Laura. Bir lider kızına uygun davran.”

Son sözünü söyleyip odadan çıktı ve Laura’yı daha da şiddetlenen baş ağrısıyla bıraktı. Laura yatağına yatıp top gibi büzüştü. Barthram Sullivan her zaman böyle duygusuz muydu

diye düşündü. Hafızasında çok eskiye dair bazı kareler oldukça güzeldi; mesela babası gülerek annesini alnından öpüyor, ardından Laura'nın sarı saçlarını karıştırarak tebessüm ediyordu. Laura bu sahnede tek bir parçayı birleştiremiyordu.

Jay.

Jay ve babasının arası, babası şeytan gibi davranmaya başlamadan önce nasıldı? Hatırlayamıyordu.

Kaç saat odada öylece yattı bilmiyordu, ama sonunda Olivia, Jay'in onu arabada beklediğini haber vermek için gelmiş ve Laura resmen uçarak evden çıkmıştı. Arabaya bindiğinde Jay'in arabası evin bahçesinden çıkana kadar ikisi de ağızlarını açmadılar. Laura, babasının keskin kulaklarının bir şeyler duymasını istemiyordu. Mesafe açılınca direkt Jay'e baktı.

Üzerinde av kıyafetleri vardı ve oldukça sabit bir yüz ifadesine sahipti. "Ona zarar gelmeyeceğini söyledin ve sana güvendim. Fakat güvenim gitgide azalıyor," dedi Laura zehir gibi bir sesle. "Ona kitapla ilgili gerçeği söyleyeceğim!"

"Onun düşmanlığını göze alıyor musun?"

Laura bir süre Jay'e baktı. Oldukça rahat ve sakindi. Fakat Laura biliyordu ki Jay duygularını istediği zamanlarda içinde yaşırdı. Bu da onu çözmeyi zorlaştırıyordu. "Hayır, onun bize düşman olmasını istemiyorum," dedi Laura önüne dönerek.

"Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğimi söyledim, Laura. Bana güven ve kendi işine bak."

Laura iyiden iyiye öfkeleniyordu. "Bu işin sonunda ölecekmiş, Jay! Babam, Annabelle'in peşinde olan tehlikeler hakkında bir fikrim olmadığını söyledi, ama var. Onu bıçaklatan Malcolm da o tehlikeler listesinde." Jay'in direksiyonu sıkkan parmak boğumları beyazlaştı, fakat Laura onu umursamadı. "Malcolm şimdilik sessiz olabilir, ama eninde sonunda Annabelle'in ne olduğunu öğrenecektir," diye ekledi.

Jay, dikiz aynasına kısa bir bakış attı ve direksiyonu sağa kırdı. Laura, Jay bir cevap vermeyince devam etti. "Ve Rane ailesi de Annabelle'i öğrenirse, melezin Dorchaların eline geçmesi riskini göze alamayıp Annabelle'i ortadan kaldırmak isteyebilir.

Barthram'ın onları arkasına alma çabası bu yüzden; melez konusunu açtığında kendisine güvenmelerini istiyor."

Jay hâlâ sessizliğini koruyunca Laura dönüp ona baktı. "Pekâlâ, onu tüm bunlardan nasıl korumayı düşünüyorsun?"

Laura, sokak lambaları sayesinde aydınlanan ela rengi gözlerine baktığında Jay'in, bu sorunun cevabını uzun süredir düşündüğünü anladı. Planı var mıydı yok muydu Laura bilmiyordu, ama abisi sarsılmaz görünüyordu. Ardından gaza son sürat yüklenmeden önce ağzından tek bir cümle çıktı.

"Tek ihtiyacım olan bana güvenmesi."

BÖLÜM 4: ESKİLER

♪ *Sia-Cheap Thrills* ♪

Sabah uyandığımda ilk işim telefonuma bakmak oldu. Gece Jay'e sayısız mesaj atmıştım, ama hiçbirine cevap vermemişti. Bu Marcus'la Boston'a gitmeme engel olmayacaktı, fakat yine de içim hiç rahat değildi.

Üzerimi giyinip aşağı indiğimde, Marc'ı hala koltukta uyurken buldum. Başının altından yastığını çektiğimde havaya hopladı. "Kalk uykucu! Yola çıkmamız gerekiyor."

Homurdanarak kafasını kaşdı ve saatine baktı. Bir küfür savurup anında üst kattaki banyoya koştu ve hazırlanmaya başladı. On dakika içinde mucizevi bir şekilde hazırlanınca şok olmuş gözlerle ona baktım. "Genelde bir saatte hazırlanan süslü Marcus nerede?"

Marcus dudaklarını yana kıvrırken aynada saçını düzeltmeye devam etti. O sırada kapı çalınca ona tuhaf tuhaf bakmayı kesip kapıya doğru ilerlemeye başladım. Bu saatte kim gelirdi ki?

Kapıyı açtığımda karşımda Brandon'ı görünce olayı anlamıştım. Marcus'a veda etmeye gelmişti. "Esmer kız," diyerek sırtıttı ve gözlüğünü gözünden indirdi. "Hazır mısın?"

"Ne?"

"Annie!" diyerek şakıyan kız sesini duyunca kaşlarımı çatarak Brandon'ı yana itekledim ve arkasına baktım.

Aman Tanrım.

Alexis siyah, lüks ve *kimin olduğunu çok iyi bildiğim* bir arabanın arka penceresinden el sallıyordu. Ön koltukta Dean'in oturduğunu görünce kaşlarım daha da havalandı. Gözlerim yavaşça

arabanın kaputuna yaslanıp kollarını gövdesinde birleştiren Jay'e kaydı. Başını yana yatırmış, yoğun bir ifadeyle bana bakıyordu. Ona bakarken kalbim şiddetle gümbürdedi.

Bir araba daha evimin önüne hızlı bir şekilde park edilince çenem neredeyse yere düşüyordu. *Siyah İnci*? Laura sürücü koltuğundaydı, Sam ise onun yanında. "Hey!" diye bağırdı Sam, yolcu koltuğunun camını açarak. "Geç kalmadık, değil mi?"

"Burada neler-" Sorumun devamını getiremeden sesim kesildi.

Marcus yanıma gelmiş, dışarıdakilere bakıyordu. Sonra bana doğru döndü ve sırttı. "Burada olan şu, Küçük Panda... Boston'a oldukça kalabalık gidiyoruz!"

Marcus'un söylediği cümle kafamın içinde sayısız defa yankılanırken ağzım bir karışık açık kalmıştı. Kıpırtısız bir şekilde kapımın önüne dizilmiş arkadaşlarıma bakıyordum. Bu nasıl olmuştu böyle?

"Sosyopatın fikriydi," dedi Marcus, sanki aklımı okumuş gibi. Bir iki kelime daha söyledi, fakat ben çoktan kanatlanarak verandadan uçmuş ve yere ayaklarım basar basmaz Jay'e doğru koşmaya başlamıştım.

Jay, olduğu yerden doğrulamadan üzerine atladım ve parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım. Ağır-ğımdan dolayı yalpalamamıştı bile, kollarını gövdesinden çözdü ve belime doladı. Arabanın kaputuna yaslandığı için yüzü yüzüme daha yakın bir konumdaydı.

"Harikasin," dedim kıpır kıpır bir sesle. O kadar heyecanlıydım ki neredeyse gerçekten kanatlanıp uçacak gibiydim.

"Biliyorum."

"Bir de şu egon olmasa..." derken gülmeyle karışık homurdanarak geri çekildim.

"Tanrı aşkına, egosuz bir Sullivan mı?" dedi arabasından inen Laura iğrenmiş bir sesle. "Düşüncesi bile korkunç."

Dean ve Alexis arabadan inmişlerdi. Sam de indiğinde hepsi verandaya doluşup yolculukla ilgili bir şeyler konuşmaya başladılar. Biz hâlâ arabanın yanındaydık. Tekrar Jay'e döndüğümde beni izleyen ela gözleriyle karşı karşıya kaldım.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. Kalabalık yolculuk yapacağımız için yine Nigell'la yolculuk yaptığımız zamanki arabasını almıştı.

Gözleri yavaşça dudaklarıma indi, ardından aynı ağırlıkla yüzüme tırmandı. "Böyle kuru kuru mu teşekkür edeceksin?"

Tek yaptığım gözlerimi kırptıstırmak oldu. Benim bir hamlede bulunmayacağımı anlayınca elini yanağıma koyup yüzünü bana doğru yaklaştırmaya başladı. Yanaklarım anında kan pompalamaya başlamıştı ve başımı utanarak geri çektim. "Burası yeri değil," derken gözlerimi arkadaşlarımıza çevirdim.

Tekrar Jay'e döndüğümde tek kaşını kaldırıp o da o yöne baktı. "Neden değil?"

"Yalnız kaldığımızda..."

Konuşmama devam edemeden doğruldu ve bariz boy farkımız anında devreye girdi. Bir iki saniye beni inceledikten sonra kaşlarını çattı. "Yanılmıyorsam, ilişkimize bir isim vermiştik. Öyleyse neyden çekiniyorsun?"

Elimle boynumu ovaladım. "Eee..." *Hey, merhaba. Ben bu yaşına kadar, her erkeği kendisini kaçırma potansiyeline sahip bir psikopat olarak düşündüğü için ilişki kuramamış bir kıyım. Başkalarının yanında bir erkekle öpüşüp koklaşmak bana uzak bir kavram. "Alışkın değilim," diye geveledim.*

Jay, bana baktı. Bu söylediğime önce yumuşamış gibi görünse de bir anda tekrar sabit bir ifadeye kavuştu. "Tamam. Sen kendini alıştırana kadar öpüşmek yok."

Tam ona doğru elimi uzatacağım sırada diğerlerinin yanına doğru ilerlemeye başladı. Ağzım itiraz cümleleri sıralamak için açık kalmıştı. Bu yalnız kaldığımız zamanlar için de mi geçerliydi? Verandadaki arkadaşlarımın hepsi dönmüş bize bakıyorlardı. Sonra bir anda sanki bizi hiç izlememişler gibi hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Onlara baygın bir bakış attıktan sonra yanlarına çıktım.

"Hayır, bavullarımdan hiçbirini bırakmıyorum," dedi Laura.

"Kucağımda bile bir bavul var, öyle nasıl yolculuk edeceğim ki?" Sam hayretle ona bakıyordu.

"Hey, tamam durun." Araya girdim. "Bavullarının bir kısmını Hulk'a koyalım."

"Arabanın adını Hulk mı koydun?" diye soran Sam, Marcus'a bakarken güler gibi bir ses çıkardı.

Marcus, ona gözlerini kısarak karşılık verdi. "Hoşuna mı gitti?"

Laura, "Arabasına isim koyan biri daha. Bunu sevdim," diyerek lafa karıştı. "Benimki de Siyah İnci. Çok güzel değil mi?" Hayranlıkla Siyah İnci'sine bakıyordu.

Sam'in ağzı aynı hızla geri kapanırken, Marcus gözlerini Laura'ya çevirdi ve çapkınca sırtıttı. Jay'in bu sırtışı görmediğini umarak ona baktım, ama o beni izlemekle meşguldü. Üstelik dümdüz bakışlarla... *Harika.*

"Nerede kalacağız?" diye sordum Marcus'a.

"Ailemin Yeni Zelanda gezisinde olduğunu söylemiştim. İki gün daha orada olacaklar, ev boş," dedi. "Hadi artık yola çıkalım."

Herkes hareketlenince ben de içeriden çantamı alıp geldim. Laura'nın arabasının içini görünce şoktan ağzım açıldı, gerçekten koltuklar bavul doluydu.

"Laura, kaç yıl kalmayı planlıyorsun?" diye sordum garip garip ona bakarak.

"Ha ha ha," diye yapmacık bir şekilde güldü. Marcus ve Brandon bavullardan birkaç tanesini Hulk'a götürmüşlerdi.

Alexis, Jay'in arabasına binince ben de arkasından hareketlendim ve arka kapıyı açmaya çalıştım ama kapı kilitliydi. Saniyeler sonra kapı açılıp Alexis arabadan inince, şaşkın şaşkın ona baktım. "Sen Laura'yla gidecekmişsin." Söylediği şeyi anlayabilmek için bir iki saniye bekledim. Gözlerim film kaplamalı cama kaydı. İçerisini göremesem de tek kaşımı kaldırarak Jay'in olduğu yere bir bakış attım. Beni izlediğini biliyordum.

"Pek sen niye indin?" diye sordum Alexis'e.

Bir anda beni Laura'nın arabasına çekştirirken, sessizce fısıldadı. "Onca yolu, o iki somurtkanla yalnız başıma gidemezdim."

İkimiz de Jay ve Dean'in sert surat ifadelerini taklit ettik, ardından aynı anda güldük.

Jay ve Dean... Oduun familyasının değerli üyeleri.

Alexis ile Siyah İnci'nin arka koltuğuna oturduğumuzda, Laura dikiz aynasından bize imalı bir bakış attı. "Ah, sevgilileri tarafından kıçları tekmelenen kız modelleri. Ne güzel bir manzara, değil mi?"

Sam de şeytan gibi gülüyordu. "Demek bize kaldınız, ha?"

Alexis ve ben de aynı anda, "Kimse kıçlarımızı tekmelemedi!" diye bağırдық. İkisi de bize *huhunm* der gibi baktıktan sonra Laura arabayı çalıştırdı.

Hulk, Jay'in arabası ve onun arkasında da Siyah İnci, peş peşe yola koyulduk. "Hala inanamıyorum," dedim. "Bu nasıl oldu? Okulunuz ne olacak?"

Benim için sorun yoktu, çünkü Abigail'in doktor bir arkadaşından rapor almıştım. Okul yönetimine göre şu an kırk derece ateşle yatakta yatıyordum.

"Hiçbirimizin devamsızlığı senin kadar fazla değil. İki gün ortadan kaybolmamızı kimse takmayacaktır," dedi Sam. *Eh, haklıydı.* "Beni Brandon aradı," diye ekledi. "Sanırım Jay, Marcus ve Brandon'ın aklına hep beraber gitme fikrini sokmuş. Hep Hiddenfield dışına çıkmak istemiştin, ama hiç fırsatım olmamıştı."

Laura, Sam konuşmasını bitirince lafa girdi. "Ben de Jay bana haber verir vermez hazırlandım. Bir de Boston barmenlerine bakalım." Barmen kısmını sanki küfür eder gibi söylemişti.

"O iş ne oldu?" diye sordum. Lau'yu uzun zamandır görmiyordum ve bu konunun hâlâ canını sıktığına emindim.

"Onu görmedim. Ah, iyi ki de görmedim, yoksa o seksi suratına bir yumruk daha çakardım," diyerek homurdandı. "Biblo Surat, bizim sahada öğretmenlik yapmaya başladı, ama hâlâ onunla kapışmadım. Suratını dağıtacağım günü bekliyorum."

"Oha, öğretmen mi olmuş?" diyerek ciyaktı Alexis. "Bu durumda Jay ile aynı ortamda..." Bir anda susup bana baktı.

"Merak etme, ben de durumun farkındayım," dedim homurdanarak. Onlara Jay'in pansuman olayını anlattığımda, "Kız, erkeklerinize kafayı takmış durumda," diyerek ıslık çaldı Sam.

“Onları geri istiyor olmalı, ama artık çok geç. Çünkü artık biz varız.” Lau’ya beni desteklemesi için baktım, fakat yoldan gözünü ayırmadı.

“Jay’i bilmem ama Kaleb için emin değilim. Size olanları anlattım, resmen o kız yüzünden beni kullandı.”

“Anlattığın kadarıyla; konuşmayı kendin yapıp devamını beklemeden bir yumrukla sonlandırmıştın.” Sam’in sözleri üzerine Laura direksiyonu sıktı.

“Bir dahaki sefere onu görürsem konuşmayı kafa atarak sonlandıracağım.”

Diana meselesi, Laura’nın canını sıktığı gibi benim de canımı sıkıyordu, fakat onu geri plana atmaya karar verdim. O kızı saf dışı bırakmanın bir yolunu bulacaktım.

Daha sen erkeğim diye bahsettiğin adamın, herkesin içinde seni öpmesine bile izin vermiyorsun, dedi Belle. O kız kim bilir nelere izin verirdi.

Panik dalgası tüm vücudumu sarmıştı. Jay bir erkekti ve Diana da tüm hünerlerini ona sergilemeye istekli bir dişiydi.

Tüm bunları düşünerek geçirdiğim bir saatlik yolculuğun sonunda, bir yemek yerinde durduk. Mekânın sağ tarafına bakınca etrafı ağaçlarla çevrili ufak bir göl görünüyordu. Issız bir yerdi ve buraya gelenlerin sadece uzun yolculuklar yapanlar olduğu kesindi. Hepimiz arabalardan indiğimizde, bedenlerimizi gerinerek rahatlatmaya çalıştık.

Dean arabadan indikten sonra Alexis’in elinden tutup onu kendine çekerek saçlarından öptü, ardından elini beline doladı. Dean’i daha önce bu şekilde davranırken görmemiştim. Demek ki ayrılıp geri birleştikten sonra artık bazı şeyler onlar için değişmişti. İkisine de imrenerek bakarken gözlerim yavaşça Jay’e kaydı.

Üzerinde siyah bir kazak vardı, koyu kot pantolonu yine uzun bacaklarını sarmıştı ve çok uzun olmayan kumral saçları yukarı doğru şekilliydi. Sadece bir kazakla bile göz alıcı olması hiç adil değildi. Ona dokunmak isteyen parmaklarım karıncalanıyordu. Jay, Dean ve Alexis’e yan bir bakış attıktan sonra bana

baktı. Göz göze geldik, fakat Jay fazla uzatmadan gözlerini benden çekti ve içeri girdi.

"Ona başkalarının yanında sahip çıkmaman hoşuna gitmedi." Laura kulağıma fısıldayınca ona döndüm.

"Alt tarafı öpmesine izin vermedim," dedim gözlerimi devirerek. "Hem kendisi bana zamanında çok daha kötülerini yaptı. Beni tanımıyor gibi davrandığı anları unutuyorsun."

"Amacı seni korumaktı, aynı şey mi sence?" diye sorduğunda baygın baygın ona baktım.

"Bunu düzeltebilirim."

Laura, "Göster bakalım marifetini," diyerek bana meydan okuduktan sonra içeri girdi.

Pekâlâ, tek yapmam gereken biraz cilveli davranmaktı. Derin bir nefes aldım ve içeri girdim. Jay'î, masanın en köşesinde otururken gördüm. Neyse ki zeki arkadaşlarım yanındaki sandalyeyi boş bırakmışlardı. Alexis ve Dean onun karşısındaki köşedelerdi ve Alexis, Dean'in göğsüne yaslanmış halde oturuyordu. Jay, çatık kaşlarla onlara baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi; ela gözleri beni derin derin süzdü. Bravo size, kas yığını ve sevgili arkadaşım. Bu kadar samimiyet gösterecek zaman mıydı?

Bir savaşa gidiyor gibi görünmemek adına kendimi sakın tuttum ve Jay'e doğru yürüdüm. Yanına oturduğumda menüyü inceliyordu. "Ne sipariş edeceksin?" diye sordum, ona gereğinden fazla yakınlaşarak. Üzerimdeki siyah bluzun yakası V şeklindeydi ve durduğum pozisyon sebebiyle göğüslerim birleşerek daha büyük görünmüşlerdi.

Jay, dekolteme kısa bir bakış attı, ardından dümdüz bakışları yüzüme tırmandı. "Tost," dedi ve menüyü bir kenara attı. Arkasına yaslandığında bedeni benden uzaklaşmış oldu. *Pekâlâ*. Bozuntuya vermeden ben de arkama yaslandım.

Herkes siparişlerini verdikten beş dakika sonra masamız dolmuştu. "Şu ketçabı önüne çekip durma," dedi Samantha, Marcus'a hırlar gibi. Marcus, dolu ağzındaki lokmayı yutmaya çalışırken, boğulur gibi bir sesle, "Yenisini iste," dedi.

O sırada masadan telefonla konuşmak için kalkan Laura, tekrar masaya oturdu. Patates kızarmasına baktıktan sonra su yeşilti gözlerini masada dolaştırdı ve bakışlarını Marcus'a çevirdi. "Ketçabı uzatır mısın?"

Marcus ağzındakileri yutkunurken Laura'ya ketçabı uzatınca, Sam'in çenesindeki seğirmeyi görebilmiştım. Ardından sevgili çapkın arkadaşım, sevgili teminist arkadaşına döndü ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. Sam'in çatal tutan parmaklarının boğumları beyazlaşmıştı. Marcus'un gözüne o çatalı saplayacak diye korkmaya başlamıştım.

"Brandon, Elena bu geziye gelmene bir şey demedi mi?" diye sordum, bir konu açarak dikkatleri dağıtmak amacıyla. Ayrıca bir süredir Brandon'dan Elena hakkında bir şey duymamıştım.

Brandon, ağzındaki lokmayı yuttu ve omuz silkti. "Ayrıldık."

"Neden?" dedim şaşkın şaşkın.

"Tek yaptığı kıskançlık krizlerine girmektir. Kendisi biraz dişi gibi davranırsa başka kızlara bakmama gerek kalmazdı zaten," dedikten sonra Marcus'la yumruklarını tokuşturdular.

"İğrençsiniz," dedi Sam.

Ben de elimdeki tostı yavaşça tabağıma koydum, iştah falan kalmamıştı. Gözlerimi Jay'e çevirdiğimde o da bana baktı. Tek kaşı, ona olan bakışımı sorgular gibi hafifçe yukarı kalktığında gözlerimi tekrar tabağıma çevirdim. Jay'in başka kızlara baktığı düşüncesi bile saçlarımın elektriklenmesine sebep oluyordu.

Benim iştahım kaçsa da arkadaşlarım bir süre daha yemek yediler ve sonra dışarı çıktık. "Bakın şu göl çok güzel, hadi fotoğraf çekilelim!" dedi Alexis, ellerini cırparak. Ben de dâhil, kızların hepsi oraya doğru hızla ilerledi. Telefonlarımız çantalarımızda kaldığı için Alexis'in telefonu ile fotoğraf çekilmeye başladık. Erkekler arkamızda kalmış, bıkkın gözlerle bize bakıyorlardı.

Alexis, Dean'in elinden tutup parmak ucunda yükseldi ve ön kameradan birlikte fotoğraflarını çekmeye başladı. Dean somurtarak ekrana bakarken halinden pek memnun görünmese de sesini çıkarmıyordu.

Alexis onu bırakıp kızların yanına gittiğinde, Jay ve Dean göz göze geldiler. Jay ona alay dolu bir bakış atınca, Dean omuz silkti. "Çok ikna edici olabiliyor."

"Bazılarının aksine," dedi Jay. Bana hiç bakmamıştı, ama söz konusu *bazılarının* ben olduğumu biliyordum. Kahretsin, kesinlikle Alexis'ten cilve yapma konusunda ders almalıydım.

Kızlar beni yanlarına çağırınca Jay'e bakmaktan vazgeçip onların yanına gittim. Hepimiz ekrana sığmaya çalışıp garip garip pozlar verirken bir anda üzerimize sıçrayan suyla ciyakladık. Brandon, üzerindeki tişörtü ve cebindeki eşyalarını çıkarmış, suya atlamıştı. Tekrar yüzeye çıktığında sırtıyordu.

"Ahmak herif! Üzerimizi batırdın!" dedi Samantha bağırarak. O sırada Brandon pişkin pişkin gülerken, Sam'in arkasından ona doğru yaklaşan Marcus'la bakıştı.

"Sam!" diyerek bağırdım, ama çok geçti. Marcus, onun olayı anlamasına fırsat bırakmadan onu kucağına aldığı gibi göle fırlattı.

"Lanet olası!" diye bas bas bağırdı Samantha sudan çıkınca.

Marcus kıs kıs gülerken, Sam elini öne doğru açtı ve bir anda Marcus sanki görünmez bir ip onu çekmiş gibi suya doğru uçu. *Ah, büyü yapmak güzel şeydi.*

Marcus'un kahkahaları suyla temas ettiği anda kaybolmuştu. Hepimiz gülme krizine girdiğimizde başını sudan çıkarıp elini saçlarından geçirdi. Dalgalı saçları geriye doğru yatmıştı, koyu mavi gözleri ise suyun rengiyle bütünleşmişti. Sam'in hipnoz olmuş gibi ona baktığını görür gibi oldum, ama o kadar kısa sürmüştü ki emin olamadım. "Neyse ki eşyalarım cebimde değil, arabadaydı," dedi ıslık çalarak. Sonra sırttı. "Keşke önce haber verseydin, tişörtümü de çıkarırdım."

"Senin o iğrenç vücudunu görmediğimiz iyi oldu." Sam'in bu sözü üzerine Marcus, kaşlarını havaya kaldırdı.

"Ovv, bu çok sertti, dostum," dedi Brandon.

"Belki sen de üzerini çıkarmalıydın. En azından biz de senin vücudun görüldüğü kadar kıvrımsız mı yoksa tam aksine kıvrımlı mı, anlamış olurduk."

"Sam, kafanı suya göm bebeğim!"

Sam, Brandon'a öldürücü bir bakış attıktan sonra Marcus'a döndü ve dişlerini sıktı. Marcus'a müdahale etmek için ağzımı araladığım sırada bir ciyaklama sesi duyuldu ve bir beden daha suyu boyladı. "Dean Walker!" diye bağırdı Alexis, suyun yüzeyine çıkınca. "Bunu nasıl yaparsın?"

Dean'in dudakları o kadar hafif kıvrılmıştı ki, bunun onun gülümsemesi olup olmadığını merak ettim. Çocuk sanki miklerini ameliyatla aldırılmış gibiydi.

"Sıradaki!" diyerek ıslık çaldı Brandon.

O sırada tüm gözler bana ve Laura'ya dönünce, gözlerim kocaman açıldı. Laura, hemen arkasında duran Dean'e dönerek manikürlü tırnağını havaya kaldırdı. "Sakin beni o suya atmayı aklından bile-" Ve Laura sudaydı.

Yüzeye çıktığında ağzı ardına kadar açılmış, sarı saçları kafasına yapışmıştı. Saçlarını hışımla geriye ittirdi ve derin bir nefes aldı. "Neyse ki makyajım suya dayanıklı."

Ona bakarken arkamda hissettiğim nefesle yerime çakıldım. Sanki bir korku filmindeymiş gibi ağır bir şekilde arkamı döndüğümde, Jay'in şeytani suratıyla karşı karşıya kalmıştım.

"Ya-yapma," dedim titrek bir sesle.

"Adil bir davranış olmaz." Başını hafifçe iki yana salladı.

Bacaklarım anında hareketlendi ve kaçmaya çalıştım, ama Jay kollarını anında gövdeme dolamıştı. "Hayır!" derken gülmeyle karışık bağıırıyordum. Bacaklarımı havalandırıp beni tamamen kucağına aldıktan sonra göle doğru ilerledi ve beni öyle bir fırlattı ki sanırım bir süre havada uçmuştum. *Benden hıncını falan mı çıkarıyordu acaba?*

Suyla buluştuğumda vücudum suyun soğukluğu karşısında şoka girdi. Yüzeye çıktığımda Jay ve Dean'in eşyalarını suyun kenarına koymuş, suya balıklama atladıklarını gördüm. Dean, Alexis'in önünde ortaya çıktı, ama Jay hâlâ ortalıkta yoktu. Kendimi *Mavi Korku* filminde hissederek köpekbalığını gözlerimle aramaya koyuldum.

O sırada Brandon, Sam'i boğmaya çalışmakla meşgulken, Laura da marka kıyafetlerinin mahvolduğuyla ilgili Marcus'a

uzun bir konuşma yapıyordu. Alexis ve Dean ise... Bunlar ne ara aşk böcekleri olmuşlardı böyle? Alexis kollarını Dean'in boynuna dolamıştı ve gülerek bir şey anlatıyordu.

Bir anda önümde beliren yüzle geriye doğru sıçradım. Jay, tam dibimde ortaya çıkmıştı. Elini saçlarından geçirdiğinde saç anında şekil aldı. Suyun yüzeyinde ela gözleri, bal rengine dönüşmüştü. Bu bana Naiadları gördüğümüz o günü hatırlattı. Kolyedeki sırrı çözmek için yanıp tutuşmaya başlamama neden olan o gün, aslında hayatımın en güzel anlarından birini yaşamıştım. Öpüşmemizin narinliği hâlâ kalp ritmimi değiştiriyordu. Jay'in bakışlarındaki ifade, onun da o anı hatırladığını anlamamı sağlamıştı.

"Bu plan nereden aklına geldi?" dedim, göz ucuyla arkadaşlarımıza bakarak.

"Eski hayatına dönünce, yenisini unutmanı istemedim." Durdu ve sert bir bakış attı. "Ayrıca oraya bensiz gidebileceğini düşündün mü gerçekten?"

Fakat ben ilk dediğinde takılı kalmıştım. "Seni unutabileceğimi düşünüyor musun gerçekten?"

Bir süre yoğun bir şekilde gözlerime baktıktan sonra dudaklarını araladı. "Unutmaz mısın?"

Bunun ihtimalini düşünüyor olması bile saçmalıktı. "Hayır," dedim kesin bir sesle. Jay bir süre daha yüzüme baktıktan sonra bana doğru gelmeye başladı. Üzerine tekrar su sıçrattım. "Bana yaklaşmama kararını değiştirdin mi?"

İstifini hiç bozmadan bana doğru sinsi bir havayla yaklaştı. Elini belime koyduğunda kalbim boğazımda atmaya başladı. Ya da belki de her yerimde atıyordu, bilemiyorum. Bacaklarım, içgüdüsel olarak onun beline dolanırken ellerimi geniş omuzlarına koydum.

"Alışma süreni kısaltmak için taktik değiştirmeye karar verdim," dedi. Ses tonu normaldi, ama o hali bile beni baştan çıkardığı için neredeyse eriyecektim.

"Nasıl bir taktik uygulamaya karar verdin?" dediğimde yüzümü taradı ve diğerlerinden biraz daha uzaklaşmaya başladı.

Suyun kenarındaki ağaçların bol yapraklı dalları ardına gizlendiğimizde durdu. Diğerlerinin görüş açısından çıkmıyorduk. Elleri saçlarımı kavrayınca kesik bir nefes alıp başımı hafifçe geriye yatırdım. Pantolonum üzerimde olmasına rağmen şu an iliklerime kadar dokunuşunu hissediyordum. Eli belime çıktı ve siyah bluzumu yukarı doğru sıyırdı. Çıplak belime temas ettiği an tekrar titredim. Dudaklarını yanağıma sürterek kulağıma yaklaştıırken, sürtünmenin etkisiyle âdeta yüzüme alevden bir yol çizilmişti. Suyun biraz daha soğuk olmasını diler olmuştum. Dudağını bu sefer boynuma sürttü ve eli göbeğime kaydı. Başparmaklarını göğüs kıvrımında dolaştırınca tamamen kontrolden çıkmıştım.

Arkadaşlarımız ağaçlar sayesinde bizi görmüyor olabiliirdiler, ama herhangi biri buraya doğru yüzmeye karar verebilirdi. Yine de şu an bunu umursamayacak durumdaydım. Dudaklarını usta bir şekilde kullanarak boynumu öptü ve başım biraz daha geriye doğru eğildi. Ardından yavaş yavaş öperek yüzüme doğru geldikten sonra bir anda çenemde durdu. "Nasıl hissediyorsun, Belle?" dedi fısıldayarak.

"İyi," dedim yutkunarak. "Çok iyi." İhtiyaçla kıvranır halde öpücüklerinin dudaklarımı bulmasını bekledim. Ama elleri vücudumu okşasa da dudakları kıpırdamıyordu. Ben kıpırdanıp onun dudaklarını öpeceğim sırada yüzünü geri çekti. Homurdanıp tekrar uzandım, ama bu sefer elleri de durmuştu ve beni kucağından indirdi. Afallamış bir halde ona baktım.

"Daha fazlası yok."

"Ne?"

Elini belime koyup beni ona yaklaştırdı ve kulağıma okşar gibi burnunu sürttü. Ardından fısıldadı. "Dokunuşlarımdan tadını ancak beni herkesin önünde öpersen rahat rahat çıkarabilirsin."

Ardından beni orada bıraktı ve diğerlerinin olduğu tarafa doğru giderek gözden kayboldu. Bir süre kendime gelmeye çalışarak öylece olduğum yerde durdum. Nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalışırken ayağıma bir şey değince bir çığlık döküldü dudaklarımdan. Aklıma Naiadlar geldiği için dehşete düşmüştüm. Yarı hoplayarak yarı yüzerek arkadaşlarımdan olduğu tarafa

doğru gittim. Bas bas bağırdığımı duyan kızlar da suda hoplamaya başladılar. "Suda bir şey var! Bir şey var, ayağıma değdi!"

Kızlara yolculuk sırasında Naiadları anlatmıştım ve hepsi aynı şeyi düşünmüş olacak ki çığlıklar havada uçuştı. Alexis bir saniye sonra resmen Dean'ın tepesindeydi. Laura tam gölün kenarında olduğu için anında sudan çıkmıştı ve sanırım en şanslıımız oydu. Sam bir anda ciyaklayıp yanında duran Marcus'un üzerine atladı. Jay kollarını iki yana açınca bir rahatlama hissettirdim ve hemen kucağına tırmandım.

"Balıktır, sakın ol," dedi Dean, tepesindeki Alexis'i zapt etmeye çalışırken. O sırada kucağı boş olan Brandon, suya dikkatli bir şekilde baktı ve bir anda elini suya sokarak hepimizin çığlık atmasına sebep oldu. Ardından elini çıkardığında bir şey kıpırdanıyor ve etrafa su sıçratıyordu.

"Ah, bakın bir köpekbalığı," dedi, bize alay eder gibi sırıtırken. Elindeki şey küçük bir balıktı.

"Daha başka şeyler de olabilir bu suda, çıkalım." Alexis yakınıırken, Dean çoktan onu gölün kenarına getirmişti. O sırada gözüm heykel gibi duran Marcus ve yine aynı onun gibi kıpırtısız duran Sam'e kaydı. Sam, ahtapot gibi ona doladığı kollarını anında çözdü ve hızla kucağından suya indi. Hiçbir şey olmamış gibi gölün kenarına gelip sudan çıktı.

Jay de beni suyun kenarına getirdiğinde, Sam'in uzattığı elini tutarak sudan çıktım. Biz sudan çıkmış balıklar gibi dururken, erkekler de ıslak, çıplak gövdeleri gün ışığıyla parlayarak sudan çıktı. Ben, Sam ve Alexis, müzedeki heykelleri gören sanatseverler edasıyla onları izlerken, bu manzaradan zerretilenmediği belli olan Laura oflar gibi ses çıkardı. "Üzerimizi nerede değiştireceğiz?"

"Yemek yediğimiz yerin lavabosunda değiştirelim," dedi Marcus.

Ardından bavullarımızdan kuru kıyafetlerimizi alıp tekrar içeri girdik.

Alexis ve ben, kulak tırmalayan seslerimizle arabadaki şarkıya eşlik ederken, Jay ve Dean neredeyse arabadan atlayacak gibilerdi. "Kızını sustur," dedi Jay, Dean'e.

"Seninkinin sesi daha kötü," dedi Dean tek kaşını kaldırarak. Alexis anında öne doğru atılıp Dean'in yanağına öpücük kondurdu.

"Hey, sen beni savunacak bir şey söylemeyecek misin?" Hayretle Jay'e baktım.

"Doğru söylüyor, ne diyebilirim?"

Hepsine kötü bir bakış attıktan sonra homurdanarak pencerenin köşesine yayıldım ve şarkı söylemeyi kestim. Sesim o kadar da kötü değildi!

Evet, yolculuğun geri kalanını somurtkan erkek arkadaşlarımızla geçiriyorduk. Üzerlerimizi değiştirdikten sonra yine Laura'nın arabasına doğru ilerlerken Jay beni yakalamıştı. Hiçbir şey demeden arabaya çekiştirdiğinde ben de itiraz etmedim. Ondan uzak olmak istemiyordum.

Yaklaşık iki saat sonra Boston tabelasını görünce kalbim gümbürdemeye başladı. Jay, bana dikiz aynasından bir bakış atınca göz göze geldik. Eski hayatım gözlerinin önüne serilecekti ve bundan hoşnut olacağını sanmıyorum. Yine de onunla bu kadar geç tanışmak benim suçum değildi.

Marcusların evinin önüne geldiğimizde içimde bir burukluk oluştu. Bu sokağın sonunda, yangında kül olmadan önce anne ve babamla beraber yaşadığımız ev vardı. Şimdi ise yerine yeni bir ev inşa edilmişti ve içinde yeni bir aile oturuyordu. *Biz sanki hiç orada yaşamamışız gibi.*

Marcus arabadan inince hemen yanıma geldi. Kolunu boynuma atarak diğer eliyle eski sokağımızı gösterdi. "Minik Pandam, evine hoş geldin!"

O sırada Jay, Marcus'un omzumda duran kolunu eliyle itirdi. "Kırdırma o kolunu."

Marcus, ona bezgince baktıktan sonra, "Beni değil de, Anna buraya geldiği için gözleri parlayacak olan erkekleri sıkıntı et-sen iyi edersin," dediğinde kendi tükürüğümde boğuluyordum.

Öksürüğüm kesildikten sonra far görmüş geyik gibi kalamıştım. Marcus zafer kazanmış edayla dudaklarını yana kıvırdı ve bana sinsî bir bakış attıktan sonra, arabasının arkasındaki bavulları almak için harekete geçti. Jay'ın yüz ifadesini görünce yapmacık bir şekilde güldüm. "Amacı seni kızdırmaktı."

"Bu işte oldukça başarılı," dedi Jay, ölüm gibi bir sesle.

Evet, çılgın bakireyi tavlamaya çalışan erkekler olmuştu, sanırım birinin ilki olmak onlara çekici geliyordu. Ya da beni gerçekten güzel buluyorlardı, bilemiyorum. İlk başlarda Marcus ve beni sevgili sandıkları için uzaktan izlemekle yetinmişlerdi, sonra yakın arkadaş olduğumuzu anlayınca etrafıma üşüşmüşlerdi. Sanırım Jay, Marcus'un birçoğunu dövdüğünü duysa ona karşı bakış açısını biraz olsun yumuşatırdı. Ama elbette bu konuyu açacak değildim. Bütün hepsini bulup geçmişin dayacağını şimdi atabilirdi.

Bu sokak, Boston'ın tıksık tıksık caddeleri gibi değildi. Daha sakin bir alandı ve birbirlerine yapışık evler yerine iki katlı müstakil evler bulunuyordu. Herkesin kendine ait bahçeleri de vardı. Babamın en sevdiği şey bahçeyle uğraşmaktı...

İçimdeki acıyı derine gömdüm ve arkadaşlarıma bakarak gülümsedim. Buraya hep beraber gelmemiz harika olmuştu. Marcus ve ailesinin iki katlı evine girdik. Uzun kararlaştırma sürecinden sonra, Sam ve Laura iki yataklı misafir odasına yerleşmeye gittiler, Alexis ve ben de ebeveyn odasında yatacaktık. Dean, Jay ve Brandon üçlüsü de mecburen oturma odasında kalacaklardı. Dean ve Jay birbirlerine dönüp baktılar ve bu düzeni bozacaklarına dair bir hisse kapıldım.

Herkes yerleştikten sonra oturma odasında toplandık. "Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Sam.

"Elbette alışveriş. Gelmeden önce en güzel alışveriş merkezlerini araştırdım. Navigasyonum hazır," dedi Laura. Alexis ve Sam bu plandan hoşlanmış gibilerdi.

"Ne alışverişi ya?" diyerek homurdandı Brandon. "Ben bunlarla gitmem!"

"Ben okula gitmek istiyorum. Öğle arası bitmeden yetişebiliriz," dedim saate bakarak. Kolyem için gideceğimiz cadı kadını işini yarın halledecektik. Marcus'un dediğine göre kadın çok yoğunlu ve akşam arayarak, zorla yarın için randevu almıştı.

"O zaman kızlar alışverişe gitsin. Biraz önce okul arkadaşlarımdan biriyle konuştum, futbol maçı varmış. Biz maçı izlerken sen de arkadaşlarınla özlem giderirsin."

Marcus'un söylediği, herkese mantıklı gelmiş gibiydi. Maçı duyan avcılar onaylar gibi başlarını eğdiler. İlgi alanlarını buldukları için hoşnut görünüyorlardı. Sonunda her şey kararlaştırıldı ve Dean, Alexis'e dikkatli olmasını tam beş bin defa tekrarladıktan sonra herkes evden çıktı. Kızlar alışveriş için Laura'nın arabasına atlayıp çoktan gitmişlerdi.

Geri kalanlarımız Jay'in arabasına binmiştik. Jay arkada diğerleriyle oturmama izin vermeyerek beni öne oturttu; diğerleri geniş omuzları ve kalıplı vücutları yüzünden arkaya zar zor sığırdı. Dean'in bir küfür homurdanıp, "Motorumu istiyorum," dediğini duydum. Jay'in ona alay dolu bir bakış attı.

Merkezi bir bölgede olduğumuz için trafik yoğunlu, ama Marcus okula giden kestirme dar yolları Jay'e tarif edince çok oyalanmamıştık. Sonunda okula geldiğimizde hepimiz arabadan indik, herkes binaya gözlerini dikti. "Bizim okul daha güzel," dedi Brandon ve dediği doğrudu. Hiddenfield küçük bir kasaba olsa da, Hiddenfield Lisesi devasaydı.

Ders arasına yetiştiğimizde sevinmişim, bahçe öğrenci doluydu. Tanıdık yüzler aradım, ama henüz kimseye rastlayamamıştım. Jay'in gösterişli varlığını yanımda hissettim. Güçlü ve sert duruşu varlığını sarıyor ve beni güvende hissettiriyordu. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirince önce birleşen ellerimize baktı, ardından gözleri yüzüme tırmandı.

"Eski hayatıma seninle dönmek güzel."

Sözlerim üzerine öylece yüzüme baktı. Bir şey söylemesine izin vermeden elinden çekıştirdim ve bizimkilere yetişmeye çalıştık. Marcus'un beyzbol takımından birkaç arkadaşıyla karşılaştık.

Maçlar henüz başlamadığı için antrenörü ona izin vermişti, ama yakında başını kaşıyacak vakti olmayacağını biliyordum.

Herkesin gözü, yanlarından geçerken bizim gruba dönüyordu. Kızlar, Jay'in elinden tutuyor da olsam, onu yiyecek gibi bakmaktan çekinmiyorlardı. Eh, burası öyleydi. Bir oğlanla sevgili olmak, onu akbabalardan uzak tutamıyordu.

Okul binasına girip futbol sahasına açılan kapıya doğru ilerlerken, koridorda eski sınıf arkadaşlarımdan Hayley ve Joan'ı gördüm. Lise başladığından beri sevgililerdi ve ilişkilerine oldukça imrendiğim bir çiftti. Hâlâ onları bıraktığım halde görünce gülümsemeden edemedim. "Vay vay vay..." dedi Joan. "Bak kim var burada."

Hayley onun gösterdiği yere döndü ve beni görünce tiz bir çığlık attı. "Ann!" Boynuma öyle güçlü atladı ki elimi Jay'in elinden çekmek zorunda kalıp onu kucakladım.

Evet, burada da Ann'dim. İsmim binbir şekle giriyordu.

Hayley ve Joan'ı Hiddenfield tayfasıyla tanıştırdım. Joan, Marcus'a bakıp, "Akşam Olsen ikizlerinin partisinde siz de var-sınız o zaman?" dedi.

Olsen ikizleri diyerek alay ettiği sarışın ikizler Judith ve Jessie'ydi. Zenginlikleriyle ve partileriyle meşhur ikizler... Judith, Marcus'un, ben şarkı söylerken doğum gününde dans ettiği kızdı. Marc, bir süre onunla takıldıktan sonra başka bir kızla takılmaya başlayınca Judith'in onu nasıl tekmelediğini çok iyi hatırlıyordum.

Marcus, boğazını temizledi. Şu an onun da aklında aynı anıyı canlandırdığına eminim. "Durumlara bir bakalım," dediğinde homurtulu bir şekilde güldüm. Bana gözlerini kısarak karşılık verdi.

O sırada gözüme dolabının yanında bir kızla konuşan Tiffany takıldı. Tiny, tam bir yakışıklı erkek avcısıydı. Ama plato-nik takılmak hoşuna gidiyordu, çünkü tavlayınca erkeklerin bir cazibesinin kalmadığına inanıyordu.

Sırıtarak arkasından yaklaştım ve omzuna dokundum. Arkasına döndüğünde beni gördü ve tiz bir çığlık kopardı. Ardından üzerime atladı. "Ann! Yoksa geri mi döndün?"

"Hayır, sadece ziyarete geldim," dediğimde iç çekti.

"Ah, neyse bu da bir şey... Seni özlemiştim!"

Bir an içim acıdı. Onlarla iletişimi kesmem, şu an gözümüne oldukça yanlış görünmüştü. Fakat son yaşadığım şeylerin arasında Marcus'la bile zor iletişim kurabilmişim.

Yine bir sarılma seremonisinden ayrıldık ve ona, arkamda kalan arkadaşlarımı gösterdim. Tiny gözlerini arkama çevirdikten sonra, tekrar bana baktı. Sonra yüz ifadesi donarken ağır bir hareketle gözlerini tekrar arkama çevirdi. "Yüce İsa."

Gözleri Brandon'dan başladı, Dean'e kaydı, ardından Jay'de durdu. Bu işlemi tam üç kez tekrar ettikten sonra... *Aman Tanrım.*

Tiny, bayılmıştı.

Önce bacakları bir jöle gibi titredi ve gözleri geriye doğru kayarken bir paspas gibi yere uzandı! Bir anda çırpınmaya başladım. "Tiffany! İyi misin? Hey!"

Çoğu öğrenci sınıflarına girdiği için koridorda biz kalmıştık. Jay ve Dean, öylece yerde yatan arkadaşıma bakıyorlardı. Tiny'nin neden bayıldığını bildiği için Marcus yumruk yaptığı elini dudaklarına götürerek arsızca gülüyordu.

Gözüm Brandon'a kayınca, *ben ni?* der gibi parmağını göğsüne doğrulttu. Baygın baygın ona baktığımda yanımıza gelerek kızı çok rahat bir şekilde kucağına aldı. Tiny, o sırada gözlerinden birini açarak bir şeyler mırıldandı ve gözleri kendisini taşıyan Brandon'ın suratına kayınca tekrar dondu. Ardından garip bir ses çıkarırken başı arkaya düşerek tekrar bayıldı.

"Onu revire götürelim," dedim ve pis pis gülen Marcus'a öldürücü bir bakış attım. Ardından Brandon, kızı revire kadar taşıdı ve diğerleri de bizimle geldi. "Siz maça gidebilirsiniz, zaten ayıldığında sizi görünce yine bayılacaktır," diyerek onları kovaladım.

Jay'in boğuk sesi araya girince ona döndüm. "Ben buradayım, siz gidin."

"Burada tehlikede değilim," dedim kolundan tutup onu kendime çekerek. "Burası eski okulum ve başıma bir şey gelmez. Sadece biraz rahatlayamaz mısın? Diken üstünde gibisin."

"Ben rahatım." Gergin omuzlarıyla çatık kaşları pek öyle demiyordu. Bunu fark ettiğimi anlamış gibi kollarını kıpırdatarak elini saçından geçirdi ve boğuk bir sesle, "Tamam, keyfine bak," dedi.

Hepsi revirden çıktıktan sonra Tiny beş dakika sonra ayrılmıştı. Ardından ona, yanımdakilerin kim olduğunu anlattığımda gözleri kocaman oldu. "Tanrım, o şey erkek arkadaşın mı?"

"O şey?" diyerek sorduğumda iç çekti.

"Hadi ama insanüstü bir şeydi. O omuzlar, saçlar, keskin çene yapısı ve o parlayan gözler..."

"O kısacık saniyede nasıl bu kadar inceleyebildin?" diyerek homurdandım. Biraz daha devam ederse kıskanç Annabelle, Tiny'i avlayabilirdi.

Sonraki dakikalarda Tiny, akşam tüm okulun orada olacağı, ikizlerin partisine gelmemiz için yalvardı. Ona gelişigüzel tamam dedikten sonra revirden çıktım.

Futbol maçı bitmiş olmalıydı, çünkü tam olarak karşımdan tüm futbol takımı geliyordu. Hemen sıvışabileceğim bir alan aradım, ama koridorun ortasında açık hedeftim. Takımdakiler sorun değildi, sorun olan... *takım kaptanıydı.*

Taylor. Beni havuz başında öpmeye kalkan, okulun popüler çocuğu. Bana hala takıntılı mıydı bilmiyordum, ama ona görünmeye de niyetim yoktu doğrusu. Beni görmemesi için hemen yandaki temizlik malzemesi dolabına girdim ve koridordan geçmelerini bekledim. Takım gözden kaybolunca dolaptan çıktım ve onların olduğu tarafa bakarken bir anda arkama dönünce bir gövdeye tosladım.

Başımı yukarı kaldırdığımda, Jay sorgulayıcı gözlerle bana bakıyordu. "Birinden mi kaçıyorsun?"

"Hayır," dedim başımı hızla iki yana sallayarak. Neredeyse boynum kırılacaktı. Jay şüpheli gözlerle beni süzdükten sonra tam ağzını açmıştı ki, "Jefferson?" diyen bir kadın sesi duraksamasına neden oldu.

Bayan Gwen.

Ailemin ölüm haberi onun dudaklarından dökülürkenki hislerim, bu kadını her gördüğümde karşıma çıkıyordu. Put gibi durarak ona bakarken Jay'in bakışları üzerimdeydi.

"Ah, Jefferson, seni görmek çok güzel," diyen eski edebiyat öğretmenimin konuşmasını dinledim, ama ben bir şey söylemedim. Bayan Gwen bir süre daha konuştu, ama ne söylediğini anlayabilecek durumda değildim.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim, Bayan Gwen. Şimdi gitmeliyiz. Kendinize iyi bakın."

Jay'i ardımda bırakarak dışarı koşarcasına çıktım ve temiz havayı ciğerlerime doldurmaya çalıştım. Ama panik atağım yine kendini göstermeye başlamıştı. "Ne oldu?" dedi Jay, eliyle yüzümü kavrarken, ama ona da cevap veremedim.

"Koyun koridordaydı, onu mu gördün?" dedi Marcus yanıma gelerek. Telaşlı görünüyordu.

"İyiyim ben," dedim, ama kalbim sıkışmaya başlamıştı. Terapi alarak bunu atlattığımı sansam da uzun süre sonra bu kadını görünce yine aynı sahneler gözümde canlanmıştı. "Nefes alamıyor..."

Konuşamadığımı anlayan Jay, hemen beni belimden kavrayıp arabaya götürdü. Marcus da anında diğerlerini toplamıştı ve sessiz bir yolculukla hep beraber eve döndük.

Gözlerimi açtığımda yanağım sert bir şeye yaslanmıştı. En son olanları hatırladıktan sonra yolda uyuyakaldığımı anladım. Yaslandığım o sert şeyin Jay'in göğsü olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Gözlerimle etrafı taradım ve Marcus'un odasında olduğumuzu gördüm. Hafifçe ağırlığımı sağ koluma verdim ve Jay'in yüzüne baktım. Gözleri açık, beni izliyordu.

"Ben..."

"Biliyorum. Sarı Kafa İki anlattı."

Bayan Gwen konusunu anlatmayacağım için rahatlayarak derin bir nefes verdim. Kadının bir suçu olmasa da bana hayatımın değiştiği o lanet günü hatırlatması da benim suçum değildi. Bir süre ortamda derin bir sessizlik oldu. Kolyemle oynuyordum ve ailemi düşünüyordum. O kampa gitmesem şu an ne halde olurduk düşünmeden edemiyordum.

Jay bir anda sessizliği bozarak, "Ben gelmeden önce kimden kaçıyordun?" diye sordu.

Konunun değişmesiyle bir an afallasam da hemen kendime geldim. "Hoşlanmadığım eski sınıf arkadaşlarımdan."

"O arkadaşların futbol takımında mıydı?"

"Birisi bana takıntılıydı. O yüzden görünmek istemedim." Nasıl olsa Taylor'la bir daha karşılaşmayacaktık, söylememde sakınca yoktu. Fakat Jay'in çenesi kasılırken gözleri karardı ve söylediğime anında pişman oldum. Bir süre daha sessizlik yaşandı.

Telefonum cebimde titreyince Jay ile süregelen bakışmamı kesip elimi cebime attım. Marcus'tan gelen bir mesaj vardı.

Başımız belada!

Hızla gözlerimi Jay'e çevirdim. "Marcus nerede?" diye sorduğumda sesim panik doluydu.

"Bir kulüpte parti varmış. Sen kendine gelene kadar Brandon'la biraz ortama bakmak için çıktılar."

"Aman Tanrım, Jay. Başları beladaymış!"

Sonrası insanüstü bir hızla gerçekleşmişti. Marcus ve Brandon telefonu açmıyorlardı. Koşarak odadan çıktım ve oturma odasındaki arkadaşlarıma durumu söylediğimde kızlar anında paniklediler.

"Marcus'u bir kız çağırdı."

Sam'in söylediği üzerine, "Konuşurken isim söyledi mi?" dedim.

Sam bir süre düşünüyor gibi gözlerini kırptırdıktan sonra, "Lexa!" dedi. "İsmi Lexa olmalı."

Marcus'un enkazlarından biri değil miydi bu kız? Onunla tanışıyordum, hatta telefonlarımız bile birbirimizde vardı. Marcus'un yanında gezdiğim için onu tavlama adına önce beni tavlamaya çalışmıştı. Hemen telefonumu çıkarıp rehberde ismini aradım. Silmemiş olmayı diliyordum.

Sonunda bulup aradığımda üçüncü çalışta açtı. "Lexa? Ben Annabelle Jefferson."

"Aaa, evet," dedi Lexa yayık bir şekilde. "Yoksa o saf arkadaşını mı arıyorsun?"

"O nerede?" diye sordum buz gibi sesle.

Lexa, bana mekân ismi verirken aynı zamanda da kahkaha atıyordu. "Onu çabuk bulsan iyi edersin."

Dişlerimi sıkarak telefonu kapattıktan sonra panik dalgaları her yerimi sarmış vaziyette evden dışarı koşturdum. Diğerleri de benim hızıma ayak uydurmuştu ve hepimiz arabalara binerek yola çıktık. Jay ve Dean, kızlara evde kalmalarını söylediler de onlar dinlememişlerdi. Mekânın önüne geldiğimizde kendimi ilk ben dışarı attım.

Ah, siktir. Burası reşit olmayanları almıyordu. Dean, kızlarla dışarda kalmayı kabul ettiğinde Jay elimi tuttu ve güvenlik görevlisine kimliğini gösterdi. Sonra görevliyi nasıl ikna etti bilmiyorum ama adam beni de almayı kabul etti. Bana garip garip baksalar da şu an bunu umursayacak durumda değildim. Jay'in güçlü varlığı rahat olmamı sağlıyordu. Müzik sesi o kadar fazlaydı ki neredeyse kulak zarım patlayacaktı. Pekâlâ, görmemiz gereken manzara birbirlerine yapışık kız ve erkek bedenleri olmalıydı. Fakat şu an gördüğüm...

Birbirlerine yapışan erkeklerdi.

Bir süre durumu kavramak için moron gibi etrafıma baktıktan sonra ağzım yer çekimiyle tanıştı.

AMAN TANRIM.

Bir gey bara girmiştik!

Ve şu an bütün gözler, bizim üzerimizdeydi.

Pardon düzeltiyorum, Jay'in üzerinde.

Şu dünyada görüp görülecek en yakışıklı erkek olması, sanırım şu an onun aleyhineydi. Çünkü kaslı erkek avcıları tarafından baştan sona süzülüyordu.

Jay ilk defa avcı değil, av konumundaydı.

Başımı ağır bir şekilde yana çevirip ona baktım. O da bana döndü ve göz göze geldik.

Ah, evet, Boston maceramız işte şimdi başlamıştı!

BÖLÜM 5: NABİZ

♪ *Troyboi-Afterhouse* ♪

Marcus Lawford

Kızlar... Sinsi, kindar, küçük şeytanlar.

O narin ve masum bedenlerinin altında sakladıkları daha ne gibi şeytani özellikleri vardı, Tanrı bilirdi. Troyboi-Afterhouse şarkısı etrafı inletirken kendisini kapana kısırmış erkek topluluğuna baktı. Şimdi bu şarkıda seksi bir kızla dans ediyor olabiliyordu. Fakat kendini milyon yıl geçse aklına gelemeyecek bir durumun içerisinde bulmuştu.

Lexa'nın oyununa geldiğine hala inanamıyor, erkeklik gururu bunu hazmedemiyordu. Zamanında o kıza yol verdiği için bir kez daha kendini tebrik etti. Hasta ruhlu manyak, bunu Marcus gibi bir mükemmellik abidesine nasıl yapardı?

Hâlbuki düşünceli bir erkek olup en başından onu uyar-mış, duygusal ilişki adamı olmadığını kıza sayısız kere söyle-mişti. Arkasında Lexa ve onun gibi bir ordu kız bıraktığını hatırlayınca yavaşça yutkundu. Bundan sonraki hayatını bir rahip olarak geçirmeye ant içmek üzereydi.

Aslında Lexa bugün okulda yanına gelip akşam buluşmak istediğini söylediğinde resmen Oscar'lık bir oyunculuk sergile-mişti. Marcus yine de şüphelendiği için buluşmaya gitmemeyi düşünüyordu, ama kız bu seferde telefonla aramıştı. Eh, Marcus'un da eli Hiddenfield'a gittiğinden beri kız eline değmemişti ve aç-lışı yapmanın uygun olacağını düşünerek kabul etmişti.

Kız fena intikam aldı, dostum, dedi iç sesi.

Mekânın lüks kokan locasındaki koltuğa iyice yaslandı ve önünü çeviren erkek duvarının ardına bakmaya çalıştı. Bu piç kuruları çıkmalarına bir türlü izin vermemişlerdi. Buradan çıkamamalarının en büyük nedeni, geylerin kralı –mekânın sahibi- tarafından, Brandon ile gözde seçilmeleriydi.

Marcus onları yadırgamıyordu, erkekler açısından bile rağbet gören seksi bir vücuda ve cezbedici yakışıklılığa sahipti ama... Bir anda iğrenç bir şey yemiş gibi suratını ekşitti. Siktir, buradan hemen kurtulmaları gerekiyordu. Adam mekânın sahibi olduğu için güvenlik görevlileri de bu işe karışmıyorlardı.

Zamanı durdurup, bu mekândan gitmeyi düşünmüştü elbette. Ama ya Brandon ne olacaktı? Zaman durursa, o da dururdu. Marcus'un onu taşıyıp buradan çıkması ise imkânsızdı, çünkü zamanı o kadar uzun süre durduramıyordu. Cadı kadının dediğine göre istediği kişiyi de kendi zaman akışına hapsedebilir, onun da hareket etmesini sağlayabilirdi, ama henüz böyle bir şeyi uygulayabilmiş değildi.

Brandon ise pençelerini çıkarıp hepsini katletmeyi önerdiğinde mecburen onu durdurmak zorunda kalmıştı. Boston'ın merkezindeki bir barda, kurda dönüşen biri tarafından katledilen geyler haberlere konu olur, Tanrı korusun ikisi de insanlar tarafından yakalanır ve bir laboratuvara hapsedilip malum yerlerine kadar incelenirlerdi.

Neyse ki Anna'ya mesaj atabildim, diye geçirdi içinden. Evet, Minik Panda'sı onu bulurdu. İkisi birbirlerini her zaman bulurlardı. Onunla arasındaki bağ, başkalarının anlayabileceği türden bir şey değildi. Bu bağ yüzünden bir sosyopat tarafından parçalara ayrılacak bile olsa Anna'dan asla vazgeçmezdi.

"Siktir etsene, yürü gidiyoruz," dedi Brandon hırlar gibi. O sırada locada kendilerinin karşı koltuğunda oturan iriyarı dev gangster ayağa kalktı. Adamın korumaları aşağıda bekliyordu.

"Nereye bebek? Gece daha bitmedi."

Brandon'ın sert yüz hatları şokla sarsılırken adamın dev gibi cüssesi yanında kendi bedeni küçük kalmıştı. Bir anda başını silkeledi ve kendine gelmeye çalışır gibi bekledi. Ardından

gözleri normale dönerken adama alaycı bir bakış attı. "Tercihim daha çok ince bir bel, seksi bacaklar ve dolgun göğüsler, babalık. Ayrıca tercihim değişirip bir erkeğe yazacak olsam bile tı-pim olmazdın."

"Ne dedin sen?" diye sordu çam yarması gürleri gibi sesle. "İyi halt yedin, Brandon."

Marcus bunu başını iki yana sallayarak sessizce söylemişti, ama Brandon'ın avcı kulaklarıyla onu duyacağını biliyordu. Adam, Brandon'ın üzerine gelmeye başlayınca Marcus parmaklarını oynatıp büyü yaparak masadaki içki kadehinin adamın üzerine uymasını sağladı.

İçki kadehi gey gansterin suratına çarpıp yeri boyladığında, Marcus memnuniyetle gülümsedi. Devin öfkeli gözleri o kadehin nasıl yüzüne çarptığını araştırırken bakışları bir anda Marcus'un üzerinde durdu. "Sen!" dedi kükreyerek. "Onu bana sen mi fırlattın?"

Müzik sesi çok yüksek olmasına rağmen adamın sesi resmen yeri göğü titretmişti. "Evet, bendim," dedi dik dik adama bakarak. Sonra derin bir nefes verdi. "Bak, sizin tercihlerinize elbette saygılıyız. Ama *biz* erkeklerden hoşlanmıyoruz. Buraya yanlışlıkla geldik. İl-gi-mi-zi çek-mi-yor-sun," dedi Marcus sayısız kere. Kıt herif söylediği şeyi bir türlü anlamıyordu.

Adam, Marcus sanki naz yapıyormuş gibi bu söylediğine hastalıklı bir şekilde gülerek karşılık verdi. "Nazlanman hoşuma gitti."

Hasiktir, dedi içinden Marcus. Bu iş böyle olmayacaktı. O sırada Brandon'la göz göze geldiler ve başlarını ikisi de hafifçe oynatarak birbirlerine işaret verdikten sonra atağa geçtiler. Brandon sağ yumruğunu suratına çakınca, adam iri cüssesine rağmen geriye doğru devrildi. Locaya çıkan korumalar üzerlerine gelince Marcus'un tek bir el hareketiyle hepsi geriye uçtular. Büyü yaptığı anlaşıldı mı diye etrafına bakındı, ama locanın altında dans edenlerin dikkatlerini çekmediklerini anlayınca rahat bir nefes aldı. Korumaların anlayıp anlamadığı umurunda değildi.

İkisi de hızla merdivenleri inerken korumaların ayaklandıklarını ve adamın kükreyerek arkalarından geldiğini görünce Brandon küfür savurdu. "Azmış pezevenk peşimizi bırakmıyor."

O sırada bir kapının önündelerdi. Eğer bir odaysa, işler kendileri için daha beter bir hal alırdı. Fakat arka otoparka açılıyorsa kurtuluş yakın demektir. Kapı açılıp içeri birkaç beden girdiğinde, Marcus arka kapı olduğundan daha da emin oldu. Dışarıda güvenlik varsa onları bir şekilde atlatabilirdi, şu an önemli olan tek şey şu heriften kurtulmaktır.

"Şuradan çıkalım," dedi Brandon'a.

O sırada korumalar Brandon'ın arkasından tuttu ve onu geriye çekti. "Sizi nazlı piliçler," dedi gey ganster. "Kaçan kovanır uygulaması, ha?"

Marcus olduğu yerde kalırken artık hepsini büyüyle gebertmeyi düşünüyor ve bu işin sonunu düşünmeyi reddediyordu. Tam da o anda sırtına çarpan soğuk havayla dış kapının açıldığını anlamıştı. Başını hafifçe arkaya çevirdiğinde mavi gözlerinin odağına giren kahverengi gözlerle kaşları hafifçe havaya kalktı. Uzun kirpiklerin çevrelediği bu kahverengileri tanıyordu.

Samantha...

Marcus'un görmeyi beklediği yüz onunki değildi. Ama içinin bir anda ferahlaması ve gördüğüne sevineceği aklına bile gelmezken şu an sevinmekten delireceği bir yüz olmuştu. Etrafındaki her şey bulanıklaşırken Samantha'nın kahverengi gözleriyle kendi gözleri çakışınca, Marcus bir anda iki büyük adım attı ve elini onun yanağına koyarak onu kendine doğru çekti. Avucu neredeyse tüm yüzünü kaplamıştı ve teninin ne kadar yumuşak olduğunu fark edince bir an afalladı. Ayrıca Sam, kısa değildi, çoğu kıza göre oldukça uzundu. Ama şu an Marcus diğer eliyle belini kavrayıp onu kendine bastırınca, bedeni bedeninin yanında oldukça narin ve ufak durmuştu.

Marcus tüm bu dikkat dağıtıcı özellikleri bir kenara iterek yapması gereken şeye konsantre oldu ve eliyle Sam'in önüne düşmüş bir tutam kahverengi saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Ardından onun afallamış halinden faydalanarak... dudaklarından öptü.

Geri çekilme. Sakın geri çekilme.

Bir geri çekiliş ya da öpüşüne karşılık beklerken Sam geri çekilmedi, ama karşılık da vermedi. Öylece put gibi duruyor ve derin derin soluyordu. Marcus onun kısık nefeslerini duyunca içinde oluşan sıcaklığa hayret etti. *Bu sadece buradan kazasız belasız kurtuluş biletim,* diyerek kendi kendine hatırlatıyordu, ama garip bir duygu dalgası kalbinin hızını arttırmıştı.

Dudaklarını kaydırırcasına öpücüğü derinleştirirken dev adamın onları gördüğünden emindi ve öpüşmeyi artık kesebilirdi; ama durmadı. *Duramadı.* Sam'in yanağındaki eli boynuna doğru inmiş ve onun deli gibi atan nabzını hissetmişti. Samantha'nın nabızı kendi kalbiyle eşdeğer atıyordu.

Bu onu daha da baştan çıkarırken bir anda Sam'i duvara yapıştırdığının farkında bile değildi. Hangisinin bedeni nerede başlıyordu belli değildi artık. O sırada birbirlerine karışan nefeslerinin sesleri kulağına daha net dolmaya başladı. Müziğin artık çalmadığını ve zaman akışının durduğunu hissedince gözlerini açtı ve dudaklarını hafifçe geri çekti. Kahretsün, zamanı neden durdurmuştu ki şimdi?

Mavi gözleri arkasına çevrildi ve herkesin gerçekten donduğunu gördü. Gey gansterin yüzündeki şaşkınlığı görünce gülmeden edemedi, ah bir kızı öperek sapık piçi afallatma planı işe yaramıştı. O sırada kulağına dolan nefes sesiyle tüm vücudu kaskatı kesildi ve yüzü tekrar duvarla arasına sıkıştırdığı Samantha'ya döndü.

Kahverengi gözleri kocaman olmuş, Marcus'a bakıyordu. "Sen..." dedi, ama devamını getiremedi. Yaşadığı şok yüzünün her bir karesine yansımıştı.

O nasıl donmamıştı ki?

Marcus, ilk defa durdurduğu zaman akışına birini daha alabilmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Tuhaf bir ifadeyle Samantha'ya bakarken hâlâ ona gereğinden yakın olduğunun farkına varınca usulca yutkundu. Sam de aynı yakınlığı fark etmiş gibi kasılmıştı.

Marcus elinde olmadan dudaklarına baktı ve bir mıkna tısa kapılmış gibi yüzünü ona yaklaştırmaya başladı. İkisinin de nefesleri birbirlerine karışmaya devam ederken bir anda müzik sesi tekrar gümbürdediğinde Sam havaya sıçradı.

“Vay vay vay...”

Zaman normal akışına döndüğünde bir kız sesi aralarına yıldırım gibi düşmüştü. Sam bir anda elini Marcus’un göğsüne koyup ittirince Marcus afallayarak geriye doğru iki adım attı. Kapının pervazında duran Laura, kaşlarını kaldırmış onlara bakıyordu.

“Laura ,aşkım!” diye bağırdı Brandon bir anda.

Laura’nın kaşları biraz daha havaya kalkarken, Brandon afallayan adamların ellerinden kurtuldu ve Laura’nın yanına gidip elini beline doladı. “Sonunda gelebildin, sevgilim.” Laura tuhaf bir ifadeyle Brandon’ın ne yaptığını algılamaya çalışırken Brandon, adama doğru döndü ve pis pis sıırttı. “Gördün ya, ahbap. Bizler başı bağı erkekleriz.”

Annabelle Jefferson

Şoktan beynim uyuşmuş vaziyette Jay ile göz göze geldiğimde, onun gözlerindeki şaşkınlığı da görebilmişim. Etrafımızda dans eden bedenler yavaş yavaş duraksayıp bize bakarken bir anda müzik sesi kısıldı ve patlayan konfetiler daha da şok geçirmeme neden oldu.

Erkeklerin güçlü bağırışları tekrar artan müziğe eşlik ederken barın üzerine çıkan altlarında bol pantolon ve üst tarafı çıplak olan erkekler herkesin ıslık çalmasına neden oldu. Ne olduğunu anlamaya çalışarak Jay ile gözlerimizi oraya yönlendirmiştik. Üç erkek bir anda pantolonlarını nasıl yaptıklarını anlamadığım bir hızla çıkardıklarında, altlarında sadece slip bir mayoyla kaldılar. Şoktan yüz kaslarım seğiriyordu. Kaslı erkeklerdi fakat hepsi bir o kadar da kıvraktı. Barın önündeki erkekler onlara tezahürat yapıyor ve onlar da adeta kıvrılarak striptiz dans sergiliyorlardı. Yıldırım çarpmışa dönmüştüm.

Bir anda Jay'ın elinin gözlerime kapandığını hissedince daha çok afafladım. "Ne yapıyorsun?"

"Görmen gereken bir şey yok," derken sesi ölümcüldü ve dudaklarını kulağıma yapıştırmıştı.

Elini çekip yüzüne baktım ve dudaklarım gülmek için direnirken titredi. "Onların ilgi alanı ben olmadığım gibi, benim ilgi alanım da onlar değil. Sanırım burada hepimizin ilgi alanı, *sensin*." Gülmeye başladığımda bana ters ters baktı.

"Komik mi?"

"Ah, hem de nasıl."

Gözlerini devirir gibi bir hareket yaptığında daha çok kahkaha atmaya başladım. "Bunun acısını senden çıkaracağım," dedi Jay. Kahkaha atmayı kesmek için elimle ağzımı kapattım.

O sırada Jay gözleriyle etrafı taramaya başlamıştı bile. Marcus ve Brandon tamamen aklımdan uçtuğu için kendime lanet ettim ve ben de etrafa bakındım. Kaslı erkek avcılar, barın üzerindeki striptizcileri izlemek yerine Jay'i süzmeye devam ederlerken gözleri beğeniyle parlıyordu.

"Taş gibi."

"Oha, herife bak."

"O kalçalar ne öyle?"

Etraftan duyduğum bu cümlelerin sahiplerini ararken hepsine ters ters bakmaya başladım. *Erkeğime dokunanı yakarım*, bakışı attığım bir iki tanesi bana burun kıvrıp başka yönlere dağıldılar. Gerçi hangi birini oyacaktım ki, çok fazlalardı!

Jay de o cümleleri duymuş olacak ki buradan kurtulmak için beni çekiştirmeye başladı. "Bir yere mi gidiyorsun?" diyerek önümüzü kesen biriyle beraber durmak zorunda kaldık. En az Jay kadar uzundu ve... yakışıklı? Yakışıklı oğlan, beni es geçerek tıpkı bir kızı süzüyor gibi Jay'in vücudunu taradı ve içki bardağını dudaklarına götürüp bir yudum aldı.

Jay bir anda bu bakış karşısında donmuştu. Onun bu haline gülmekle şu anki durumumuz karşısında dehşete düşmek arasında bir yerlerdeydim. Heykel gibi donan Jay'in önüne doğru geçtim ve oğlana ters bir bakış attım. İş başa düşmüştü.

"Evet, önümüzden çekilir misin?"

Ben konuşunca oğlan gözlerini Jay'den çekip bana tepeden bir bakış attı. Beni de tıpkı Jay'e yaptığı gibi tepeden tırnağa süzdüğünde şaşırmıştım.

"Üçüncüyü arıyorsanız ben varım," dedi oğlan.

Ne?

Aman Tanrım, ne dedi o?

Grup teklif etti! Diyerek ciyaklayan iç seslerim elleri ağızlarında dehşete düşmüşlerdi. O sırada daha ben ne olduğunu anlayamadan Jay, beni geriye çekmiş, oğlanın suratına yumruğu patlatmıştı bile.

"Sikerim seni, ibnenin çocuğu."

Çocuk yumruğun etkisiyle patlamış dudaklarını yana kıvrıldığında, Jay söylediği cümlelerin durumu daha da tuhaf gösterdiğini anlamıştı. Yüz ifadesi limon yalamış gibi ekşidi. Onu daha fazla bu trajedinin içinde bırakmamam lazımdı, yoksa bu durum onda kesinlikle ağır bir travma olarak kalacaktı. "Jay, hadi bebeğim, gel."

Gereğinden fazla bağırarak etrafımızdaki erkeklere baktım. Jay'i işaretlemiştim, kash erkek avcıları onun bana ait olduğunu bilmelilerdi. Tabii çılgına dönmüş Jay'i sürüklemek kolay olmadı, ama neyse ki sonunda bana uyup yürümeye başladı. Ardından hıncını alamayıp tekrar çocuğa doğru döndüğü sırada gövdesine yapıştım. Olduğu yerde durup bana ters ters baktıktan sonra derin bir nefes verdi ve tekrar gideceğimiz yöne doğru yürümeye devam etti.

Ben de gerilmiş omuzlarımı düşürüp ilerlemeye başladığımda, Jay bir anda durdu ve bir şeyin farkına yeni varmış gibi bana baktı. "Bana bebeğim mi dedin sen?"

Sorduğu şeyle beraber önce öylece ona baksam da sonra yarı gülümseyerek dudağımı ısırdım. Gözleri anında dudaklarıma kaydı. "Evet, bebeğim," dedim dalga geçer gibi.

Seksiliği zorlayan bir tavırla, "Bebeğim, öyle mi?" diye sorduğunda bir anda ortamın atmosferi değişmişti. Ona böyle sıfatlar yakışmıyor olabilirdi ama nedense hoşuma gitmişti.

Jay, tatlı bir erkek değildi. O, erkeksiydi. Keskin yüz hatları, fit vücut yapısı ve boğuk ses tonu, erkeksiliğin tüm gerekliliklerini barındırıyordu. Dik duruşu, sarsılmaz ifadesi ve somurtkan –şeytani gülümsemelerini saymazsak- halleri onda otoriter bir hava yaratıyordu.

Ondan belki de milyonuncu kez etkilenerek onu göz hapsine aldım ve inceledim. *Tanrımı, böyle bir varlığı yarattığın için sana teşekkür ederim.*

Gözlerim arsızca dudaklarına kayarken yavaş bir sıcaklık vücudumu kaplamaya başladı. Arka fondaki müzik ortamı daha da sıcaklaştırırken, onu herkesin önünde öpme fikri bana şu an çok cazip gelmişti. Hamlemi yapmak için ona doğru bir atacağım sırada, “Annabelle!” diyerek bağırان birini duyunca yaşadığımız transtan çıktık. Başımızı sağa çevirdiğimizde Laura’nın zıplayarak bize el sallarken uçuşan sarı saçları görülüyordu.

İkimiz de bir saniye bile düşünmeden harekete geçmiş hemen onun yanına ilerlemiştik. “Laura? Ne oldu? Nereden girdin buraya?” diyerek sorularımı art arda sıraladım.

“Sam ile arka kapıdan girdik. Oradaki görevli ön kapılardankinden daha ılımlı, bize beş dakika izin verdi.” Sonra geçiştirir gibi elini silkeledi. “Öncelikle Alexis’in saldırdığı oğlan bizi polislere şikâyet etmeden önce dışarı çıksak iyi olur.”

“Ne? Neden birine saldırdı ki?” diye bağırırken ağzım açık kalmıştı. Sonra aklıma gelen şeyle olduğum yerde dondum. “Marcus ve Brandon ne olacak? Onları bulamadık!”

“Onlar da dışarıda. Marcus, Sam ile doktorculuk oynayarak gey bir kralın elinden kurtulmayı başardı.”

Ne?

Lau’yu anlamak için büyük çaba sarf ettim, ama maalesef bir işe yaramadı. Laura, “Şuradan çıktıktan sonra konuşsak bunları,” diyerek bıkkın bir nefes verdi ve sarı saçını geriye attı.

O sırada Jay’in dövdüğü çocuğun, eliyle bizi güvenlik görevlilerine gösterdiğini görünce gözlerim kocaman oldu. “Evet, hemen çıkmalıyız.”

Jay'in bu manzarayı görmemesi adına hemen koluna yapıştım ve onu da beraberimde çekiştirirken arka kapıdan çıktım. Bir de görevlilerle çatışırса buradan kurtulmamız epey zaman alırdı. Dışarı çıktığımızda mekânın ön tarafı başka bir sokakta kalıyordu. O yüzden kestirme bir yola doğru döndük ve diğer sokağa geçtik.

Mekânın önü çok kalabalıktı. Kalabalığın ortasında bir adet Alexis ve bir adet yolunmuş sarı saçlara sahip bir oğlan vardı. Mekânın kapısında bekleyen güvenlik görevlileri iki tarafı da zapt etmeye çalışıyordu.

"Burada neler olduğunu hemen anlat." Laura'ya dönüp hayretle baktım.

"Siz içeri girdikten sonra mekândan çıkan bir oğlan Dean'e laf attı. Alexis de oğlana laf attı. Oğlan, Alexis'e geri dönüş yaptı. Alexis, onun saçını tuttu ve o da Alexis'in yüzünü tırmaladı. Dean ise... sanki erkeği kendisi için kavga eden liseli bir kız gibi şoka girdi."

Laura'nın anlattığı hikâyeyi dinlerken, Jay'in Dean'e baktıktan sonra dudaklarının alayla kıvrıldığını görünce koluna bir tane vurdum. "Senin durumun da çok iyi değildi," diyerek içeride uğradığı tacizleri hatırlattım. Bana ölümcül bir bakış attı. Ona sevimli sevimli gülümserken benden alacağı intikamın planlarını yapıyor gibi bir hali vardı. Onun yanında daha fazla durmanın oldukça zararlı olacağını anladıktan sonra arkadaşlarımızın yanına doğru ilerledim.

Saçının boya olduğu belli olan sarışın çocuk yolunmuş saçlarını düzeltti ve Alexis'e parmağını salladı. "Bu kürdan bacaklıdan şikâyetçiyim," dedi kibar bir sesle. "Polisler nerede kaldı?!"

Eyvahlar olsun.

"Senin gibi koca kıçlı olmaktan iyidir!"

Ovvv. Alexis sinirlendiği zamanlarda gerçekten bambaşka oluyordu.

Laura bıkkın bir nefes vererek saçını geri attı ve çocuğa doğru hızla yürüdü. "Tatlım tatlım," dedi dudağını bükerek. "Louis

Vuitton çantan yerlerde sürünüyor, ama sen hâlâ bu kürdan bacaklarının peşindesin."

Oğlan bir anda yerdeki çantasına bakıp tiz bir çığlık attı ve çantayı kucağına sanki bir bebekmiş gibi aldı. Laura, beklediği tepki buymuş gibi sarı saçını geriye savurdu. "Bu çantanın daha lüks bir modeli bende var. Bir özür hediyesi olarak kabul et."

Oğlan, Laura'yı baştan sona süzdükten sonra giyiminden kuşamından memnun kalmış olacak ki hayranlıkla dudaklarını büktü. "Bizim gibi moda ikonları dururken, böyle taş bebekler..." dedi parmağıyla Dean'i göstererek. Ardından Alexis'e döndü ve dudak büktü. "...şu maymunlara bakıyor. Hayat ne adaletsiz!"

"Seni gebertirim," diyerek çocuğun üzerine atılmaya çalışan Alexis'i, Dean gövdesinden yakalamıştı. "Yeter," dedi kulağına doğru.

Oğlan, Alexis'e bakıp burun kıvırdıktan sonra Laura'ya döndü. "Peki, kabul ediyorum," dedi ve elini Laura'ya, anlaşma yapıyorlarmış gibi uzattı. O sırada polis arabaları gelmişti bile.

Sonraki dakikalarda iki taraf da birbirlerinden şikâyetçi olmamış ve durum Laura'nın sayesinde tatlıya bağlanmıştı. Laura ve adının Travis olduğunu öğrendiğimiz oğlan birbirlerine telefon numaralarını verip çanta alışverişi yapma konusunda sözleştiler. Laura tam kafasına göre alışveriş arkadaşı bulduğu için memnun görünüyordu.

Bense soluğu çoktan, şaşırtıcı derecede sessiz duran Marcus'un yanında almıştım. "Sana inanamıyorum, bu oyuna nasıl düşebildin?" Hayret edercesine ona bakarken Marcus suçlu çocuk gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi durgun bir sesle.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hey hey, tamam. Neyin var? İçeride başınıza kötü bir şey mi geldi?"

"Bir ganstere neredeyse gece atıştırmalığı oluyorduk," dedi Brandon. "Başımıza daha kötü ne gelebilirdi ki?"

O sırada Marcus'un gözü bir yere sabitlenmişti. Onun bakışlarını takip ederek kollarını gövdesinde birleştirmiş ve pür dikkat kaldırıma bakan Sam'i gördüm. Pekâlâ, burada bir

şeyler dönüyordu. Tam soracağım sırada Marcus ellerini birbirine çarptı ve "Hadi ikizlerin partisine gidelim," dedi avuçlarını birbirine sürterek.

"Pardon?" Hayret eder gibi ona baktım. "Lexa'dan sonra bir de Judith'le mi uğraşacaksın? Seni herkesin ortasında bağlayıp tavandan sallandırabilir."

"O, Lexa gibi değil. Bazı şeyleri aştığını biliyorum," dedi Marcus. "Hem aslında Judith'i özledim." Son cümleyi bağıra bağıra söylemişti.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Tamam, Marcus, ne bağıırıyorsun?"

Kulağımı ovalayarak suratını buruştu. "İçerideki müzik sesi hala kulağımda yankılanıyor da."

"Siz nasıl kurtuldunuz?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Brandon sinsi sinsi sırtarak lafa atladı. "Marcus, Sam'i..."

Marcus eliyle onu durdurdu ve bana dönerek dudaklarını yaladı. Gergin olduğu zamanlarda hep bu hareketi yapardı. Kaşlarım havaya kalkmış, cümlelerin devamının gelmesini bekliyordum.

"Onu öptüm."

"Ne yaptım dedin?" Resmen ciyaklamıştım.

Marcus yaslandığı arabanın kaputundan doğruldu ve tam önüme geçti. "Hadi ama Anna, ne yapabilirdim? Adam, erkeklerden hoşlanmadığımıza inanmıyordu. Ayrıca gördüğün gibi işe yaradı."

"Bu işi yaparken onun fikrini aldın mı?" diye sordum kısık ama sert bir sesle.

Marcus umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Bir anda gelişti. Hem alt tarafı bir öpücüktü. Büyütecek ne var ki?"

Marcus'un arkasında dikilen Sam ile göz göze geldim. Bakışlarındaki derin öfkeyi yakaladığımda içim buz tuttu. Marcus da arkasındaki varlığı hissetmiş gibi o tarafa döndü ve... Sam'in, erkekliğine attığı tekmeyle boğuk bir feryat kopardı.

Sam, ona tekrar tiksinti dolu bir bakış attı ve Laura'nın arabasına doğru ilerledi. Marcus, homurdanarak doğruldu. "Bu kızın

değerlimle sorunu ne?" diye sorunca ben de bir tane koluna geçirdim. "Ah, resmen darp ediliyorum," dedi isyan eder gibi.

Öfkeyle hırladım. "Daha beterlerini hak ediyorsun."

Bana yavru köpek bakışları attığında ona kötü bir bakışla karşılık verdim ve yanından ayrıldım. Arabasının kaputuna yaslanmış Jay'in yanına geldiğimde isyanla elimi saçımdan geçirerek derin bir nefes verdim. "Normal olmak bizim için neden bu kadar zor?" Soru sorar gibi tek kaşını kaldırarak baktı. "Daha ilk günden başımıza gelenlere bak. Normal bir partide başımıza bir şey gelecek mi korkusu yaşamadan eğlenmek istiyorum."

Jay bir elini belime dolayıp beni kendine çekerken, diğer eliyle yanağımı okşar gibi saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O zaman eğlenelim," dedi kulağıma doğru kısık sesle. Dudakları benimkilere doğru yaklaşıncı nefesi, içimde bir yanardağın patlamasına neden oldu. Beni öpeceğini sanıp gözlerimi hafifçe kapatırken, "Nabzın neden bu kadar hızlandı, Belle?" diye sordu kulağıma doğru. Ardından burnunu kulağıma sürttü. "Yoksa seni öpmemi mi istiyorsun?"

Odyseia destanını araştırmak için kütüphaneye gittiğimizde, beni öper gibi yaptığındaki gibi alay ettiğini anlayınca gözlerim ardına kadar açıldı. Dudakları şeytan gibi yana doğru kıvrılmıştı. *Seni lanet olası...*

Beni öpmeme kuralını vurgularcasına bana ima dolu bir bakış attı. "Gidelim," dedi yerinden doğrularak. Aman ben de çok meraklıydım sanki beni öpmesine!

Ne kadar meraklı olduğunu anlatmamı ister misin?

Hayır, Belle. Her fırsatta ortaya çıkıp sinirlerimi zıplattığın için teşekkür ederim. Harikası.

İç sesime kinayeli bir konuşma yaptıktan sonra, benimle oyun oynayan Jay'in peşi sıra arabaya bindim. Herkes ikinci bir partiye gitmeyi kabul etmişti, o yüzden ikizlerin evine doğru yola koyulduk. Marcus önden gidiyor ve diğerlerine rehberlik ediyordu.

Alexis yanımdaydı ve oldukça sakin görünüyordu. Olayı bir de onun ağzından dinleyerek geçirdiğim bir yolculuğun sonunda ikizlerin lüks villasına ulaşmıştık. Müzik sesi sokağa

kadar taşmıştı. “Bunlar hiç partilerden bıkmıyor mu?” diyerek homurdandım arabadan inerken. İkizlerin partilerine Marcus’la beraber bir kere katılmıştım. Marcus beni bırakıp Judith’le ortaldan kaybolduğunda, Taylor ilk defa o partide yanıma gelmiş ve benimle konuşmaya başlamıştı.

Bir anda panikle onun da burada olabileceğini düşünerek bahçedeki insanlara bakındım. “Birini mi arıyorsun?” diye sordu Jay.

Ses tonu tüylerimi ürpertirken sesimi sabit tutmaya çalıştım. “Eski sınıf arkadaşlarımdan kimler var diye bakıyordum.”

O sırada villanın kapısından girdik. Herkesin elinde kırmızı içki bardakları vardı ve müzik, evin salonundan her yere yayılıyordu. Ev sahibi ikizlerden olan Judith, karşımızda durup hepimizi tek tek süzdü. Gözleri Marcus’ta durunca bir anda yüz ifadesi cilveli bir hal aldı. “Ah, kimleri görüyorum?”

“Selam,” dedi Marcus, erkeksi bir ses tonuyla. Gözleri arsızca Judith’i süzdüğünde dudaklarında çapkın bir gülümseme vardı.

O sırada Judith’in yanına gelen ikizi Jessie de bize baktı. İkisi de sarışındı ve çıtı pıtı diye tabir ettiğimiz kızlardı. Olsen ikizlerine gerçekten çok benziyorlardı. İkisini ayırmanın en iyi yolu, Jessie’nin dudağının üzerindeki bendi. Bu ona daha hoş bir hava katıyordu. Jessie’nin gözleri Jay’in üzerinde durunca zihnimde anında alarmlar çalmaya başladı. “Partiye hoş geldiniz,” derken gülüyordu. Hatta dudakları neredeyse kulaklarına değecekti.

Sakinim. Sakin... Çok sakin...

Jay’in kolunun altına girerek elimi göğsüne doğru koydum ve tabiri caizse ona yapıştım. “Jefferson, geri mi döndün?” diye sordu Jessie, beni yeni fark etmiş gibi.

“Hayır, sadece ziyaret.”

“İçeri gelin,” dedi Judith ve Marcus’a bir işaret vererek arkasını dönüp yürümeye başladı. Üzerinde poposunun altında biten dar bir etek ve göbeği açık, askılı bir bluz vardı. “Size iyi eğlenceler,” dedi Marcus, hepimize sinsî bir gülümseme yollayarak. Ardından gözleri kısacık bir saniye Sam’e kaydı; Sam’in yüzü ise dümdüzdü. Marcus arkasına dönüp koridorda ilerledi ve kalabalıkta gözden kayboldu. Bu ikisinin aralarında olanı

bir türlü anlayamıyordum. Aralarında garip bir etkileşim var gibiydi, yine de emin değildim. Marcus çapkındı, evet. Ama Sam'e karşı hiç flört eder gibi tavırları olduğunu görmemiştim. Laura'ya bile daha çok kur yapıyordu.

Jessie'nin hala yanımızda olduğunu görünce sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. "Jessie, içkiler nerede kaldı?" diye bağırdı içerdiden biri. Jessie sıkıntıyla iç çekti ve bize döndü. "Pekâlâ, keyfinize bakın," dedikten sonra Jay'e son bir bakış atarak gözden kayboldu. Bu çocuğu odaya kapatma fikrini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım.

O sırada salondan ayrılıp koridora çıkan bir oğlan, bize doğru döndü ve olduğu yerde kaldı. Gözlerimin odağına bir çift siyah göz girdiğinde bedenim betona dönmüştü. O siyah gözler yanımdaki Jay'e kaydı, ardından tekrar bana odaklandı.

Taylor.

Bedenimdeki gerilmeyi fark etmekte gecikmeyen Jay, kulağıma doğru eğildi. "Sanırım geldiğinden beri kaçtığın eski sınıf arkadaşın seni buldu." Sonra ölüm gibi sesi kulağımı tekrar okşadı. "Ve ben de onu bulmuş oldum."

Ah, evet. Boston maceramız son sürat devam ediyordu.

BÖLÜM 6: TEHLİKELİ

♪ Ariana Grande-Dangerous Woman ♪

Jay'in Taylor'a bakarak söylediği cümle, kulağıma soğuk hava dalgası gibi esmişti. Hemen gergin bedenimi dikleştirdim ve kontrolü ele almaya çalıştım. "Kimseden kaçtığım yok."

Taylor'ın hâlâ olduğu yerde dikilip bana bakıyor oluşu, işleri hiç de kolaylaştırmıyordu. Gayet rahat davranarak elimi hafifçe kaldırdım ve yapmacık bir gülümsemeye selam verdim. *Lütfen hâlâ bana takıntılı olmasın* diye içimden milyon kere dua ederken oldukça normal görünmeye çalışıyordum.

Taylor, daha lise ikinci sınıftayken futbol takım kaptanı olduğunda, bu ona sonu gelmeyen bir popülerlik kazandırmıştı. Sporculara özgü fiziği ve güçlü duruşuyla ilgi çekiyordu. Çoğu zaman futbol takımını montunu giyerdi ve şu anda da üzerinde o vardı. Siyah saçlarıyla aynı tondaki gözleri nedeniyle Tiny'den 'yakışıklı kara şövalye' lakabını bile almıştı. Yine de yakışıklılığı avcılarının yanında oldukça yapay duruyordu. Özellikle Jay gibi egzotik bir varlığın karşısında hiç şansı yoktu.

Çorap değiştirir gibi sevgili değiştirdiğine şahit olmuştuk, fakat sonra beni fark etti. Beni de belki çorap gibi değiştirebilirdi, ama ona yüz vermediğim her gün daha çok peşime düşmüştü. Bir süre sonra benden gerçekten hoşlanıyor olabileceğini düşünerek ona karşılık vermek istedim ve kaçmayı bıraktım. Okulda benimle konuşmak istediğinde durup onunla sohbet ediyor, yemekhanede yanıma oturduğunda kalkıp gitmiyordum. Red Sox, çok önemli bir beyzbol maçını kazandığında büyük bir şenlik olmuştu ve tüm şehir resmen sokaklara dökülmüştü. Taylor bu

tırsattan yararlanıp beni o şenliğe götürmüştü ve ilk defa okul dışında zaman geçirmiştik.

O gün beni eve bıraktığında artık bir şeyden emindim; o da Taylor'a karşı bir şey hissetmediğimdi. Sonrasında onunla buluşmadım ve aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım, ama yılbaşı partisinde aynı ortama düşmüştük. Zaten o partide zorla dudaklarıma yapışmak istemesi, sonrasında birçok kez özür dileyerek bir şans istese de, başlamamış ilişkimizin ölümünü kesin olarak gerçekleştirmişti.

Şimdi ise selam verdiğimi görünce başını hafifçe eğerek selam verdi.

Gelme... Buraya gelme...

Bize doğru bir adım attı. *Kahretsin.*

Jay sanki avını yakalamaya hazır bir kaplan gibi onun hareketlerini süzerken, belimdeki parmakları etime yavaşça gömmülmeye başlamıştı.

"Burada dikilmeye mi geldik?" diyerek bir anda homurdandı Brandon. Bakışlarımı Taylor'dan çektim. Belki yanımıza gelme fikrinden vazgeçerdi.

"Ne oldu? O çok sevgili kankan seni bıraktı mı?" Sam, yapmacık bir gülümsemeyle dudaklarını bükünce Brandon ona gözlerini kıstı.

"Beni mi bıraktı? Yoksa... " dedi ve Sam'i parmağıyla gösterdi, "seni mi bıraktı? Sonuçta bir saat öncesine kadar pek bir samimiydiniz."

Sam'in gözleri öfkeyle ardına kadar açılırken, Brandon söylediğine pişman olmuş gibi dudağını ısırdı. "Bebeğim, bilirsin patavatsızın tekiyimdir. Sen bana laf sokunca ben de karşılık..." derken ona doğru uzandı, ama Samantha lafını bitirmesine bile beklemeden çoktan salona doğru gitmişti. Laura da gözlerini devirip Sam'in arkasından içeri girdi.

"Kahretsin," dedi Brandon.

"Bunu söylediğine inanamıyorum!" Alexis, Brandon'a öyle bir baktı ki, yine çıldıracağından endişelendiği belli olan Dean, onun belini anında sardı. "İçeri geçelim," derken Alexis'i çekiştirmişti.

O sırada Jay ve ikimiz kalmıştık ve bir de yanımıza gelme tikrinden vazgeçmeyen Taylor. Tam önümüzde durduğunu hissedince başımı o tarafa çevirdim ve siyah gözleriyle gözlerim çakıştı. Jay'in parmakları tenime tamamen gömülmüş durumdaydı. Taylor, ona kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Selam, Taylor," dedim gayet rahat davranmaya çalışarak.

"Selam, Ann." Hafifçe güldü. "Geri mi döndün?"

İlk sorusunun bu olması, Jay'in bedeninin gerilmesine neden olmuştu, bunun farkındaydım. "Hayır," dedim tok bir sesle. "Sadece ziyaret." Taylor'ın yüzü düşmüştü. Jay'i zerre umursamıyor oluşu, işleri kolaylaştırıyor muydu yoksa daha da dibe mi batırıyordu hesaplayamıyordum. "Jay," dedim cinayete meyilli erkek arkadaşına dönerek. "Bu Taylor. Taylor, bu da Jay. Erkek arkadaşım."

Taylor'ın yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi bozmadan ağır bir şekilde selam verir gibi başını eğdi, Jay ise hiçbir tepkide bulunmadı. "Yeni arkadaşlarınla geldiğini duydum," dedi Taylor, tekrar bana dönerek. "Okula gelişiniz yankı uyandırdı. Ne kadar kalacaksınız?"

"Çok değil, bir iki gün." Hemen konuşmayı kesmesi için dualar ediyordum, çünkü Jay'in zapt edilmeyecek bir hale geldiğinin farkındaydım. O sırada bir kız salondan çıktı.

"Tay, burada ne dikiliyorsun?" diye sorarken yanımıza geldi ve bize aldırmadan burnunu Taylor'ın boynuna sürttü. Ah çok şükür... Takıldığı başka bir kız vardı. Kız onu zorla salona doğru çekiştirdiğinde, Taylor garip bir ifadeyle bize bir baş selamı daha verdi ve salona doğru ilerledi. Ben de onlar salona girer girmez, Jay'in elinden tuttum ve onu mutfığa doğru çekiştirdim.

Bira fıçısını sömürmeye ant içmiş erkek topluluğu, mutfak masasının etrafındaydı. Kimse bizimle ilgilenmezken, Jay tezgâha yaslandı ve kollarını gövdesinde birleştirdi. "Sana takıntılı futbolcu bu muydu?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Marcus'un odasında uyandığımda Taylor'ı bir daha görmeyeceğimizi düşünerek ona bunu söylemiştim; ama şansa bakın

ki görmekle kalmadım, Jay'in önünde bir de onunla konuştum. *Teşekkürler, Tanrım.*

"Ondan mı kaçıyoruz?" Düz bir ses tonuyla konuştuktan sonra mutfağa göz gezdirdi.

"Şunu söylemeyi keser misin? Kimseden kaçmıyoruz ve benim de kimseden kaçtığım yok!"

Bakışları tekrar bana yönelirken ela gözleri kısılmıştı. "Öyleyse neden bu kadar gerginsin?"

"Senin yüzünden!"

"Ben ne yapıyorum ki?" Hâlâ kısık gözlerle beni süzüyordu.

Elimi saçımdan geçirdim ve derin bir nefes verdim. "Boston'a geldiğimizden beri beni geriyorsun. Eski hayatımı görmekten hoşlanmadığını biliyorum, ama her şey eskide kaldı, rahatla biraz. Birileriyle kavga edeceksin –*daha doğrusu birilerini öldürecek-*sin- korkusu olmadan eğlenmek istiyorum."

Ben hararetle bunları söylerken, o hiç ifadesini bozmadan kollarını gövdesinde birleştirmiş vaziyette beni dinledi. "Birini öldürmek mi? Oradan bakınca cani gibi mi görünüyorum?" diye sorarken hafifçe gülümsedi. Aman Tanrım, gülümsemesi tıpkı *ben bir caniyim* der gibiydi.

Korku filmi izliyormuş gibi ona baktığımı fark edince hemen silkelenip kendime geldim. Sırtımı onun karşısındaki ada tezgâha yasladım ve derin bir nefes daha aldım. "Beni tedirgin etmekten vazgeç!"

"Tamam," dedi bir anda sabit ses tonuyla. "Sorun çıkarmayacağım. Eğlen, eski arkadaşlarınla konuş, özlem gider." Yerinden doğrulup iki adım atarak tam önümde durdu. Kulağıma doğru eğildiğinde yine kaskatı kesilmiştim. Dudağını yanağıma bastırarak fısıldadı. "Ama bir şartla."

Başımı geri çekerek kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ne şartı?"

"Bana doğruyu söyleyeceksin." Ellerini iki yanımdan tezgâha yerleştirdi ve beni kapana kısırdı. Yüzümü inceledikten sonra gözlerini gözlerime sabitledi. "O futbolcuyla bir ilişkin var mıydı?" Aman Tanrım, bu işin peşini bırakmayacaktı.

"Hayır," dedim kesin bir tonla. "Sadece takıldık."

"Takıldınız?" diye sorarken ela gözlerindeki kara bulutlar yutkunmama neden oldu. Sorun çıkarmayacağını söylemişti, ama tüm bunları öğrendikten sonra sorun çıkarmayacağından emin değildim.

"Yani sadece konuşuyorduk, bilirsin, arkadaş gibi."

Burnunu yanağıma sürttü ve dudakları kulağımı buldu. "Seni hiç öptü mü?"

"Bu ne biçim soru!" diye tısladım bir anda. "Özel bir soru. Ben senin geçmişini bu kadar deşmemiştim!"

Gözlerime öyle bir baktı ki neredeyse kalp krizi geçirecektim. "Seni hiç öptü mü?" diye sordu bir kez, daha kesin bir sesle.

Beni dudaklarımdan öpmeye çalıştığı kısmı hafızamın derinliklerine gömdüm, "Hayır," dedim. Bu gerçektir, sonuçta dudaklarıma hiç dokunamamıştı. Jay, bir şeyler yakalamak ister gibi ifademi süzerken gayet rahat bir şekilde durmaya devam ettim. "Pekâlâ, şartını yerine getirdim," dedim beklentiyle gözlerine bakarken. "Geçmişi geçmişte bırakıyoruz, değil mi?"

Kısa ama bana oldukça uzun gelen bir süre boyunca gözlerime baktı. "Evet," dedi tok bir sesle. "Eğlenmene bak." Tekrar doğrulduğunda bana tepeden bir bakış attı ve gözlerinde çok muzır bir parıltı dolaştı. "Çünkü ben de öyle yapacağım."

Kaşlarım daha da çatılırken ben de yerimden doğruldum. "Nasıl yani?"

"Yani..." dedi yüzünü yüzüme hizalayarak. "Kıskançlık yapmayacak ve sorun çıkarmayacağım. Hadi eğlenelim." Ardından tekrar doğruldu ve ağır adımlarla mutfaktan çıktı.

Pekâlâ, garipti. Yani... Hımm... O gözlerindeki parıltı neydi ki şimdi?

Kafamda dönen binbir çeşit soruyla mutfaktan çıktım ve Jay'ın ardından kalabalık salona girdim. Jay, salonun tam girişinde dikiliyordu. Onun yanında durduğumda bana tepeden bir bakış attı ve dudakları yana doğru kıvrıldı. Bu ifadesine kaşlarımı hafifçe çatarak karşılık verdim ve salona doğru dön- *Aman Tanrım. Bütün kızlar... dişi ordusu... dolgun göğüslü ve seksi bacaklı, erkek avcıları... hepsi Jay'e bakıyordu!*

Gey bardaki kaslı erkek avcılarını onu süzdüğünde dalga geçtiğim zaman bana bunun acısını fena çıkartacağını, biraz önce de ona çıktığım için beni kıskanmayarak sorun çıkarmayacağını söylemişti. Çünkü benim onu kıskanacağımı biliyordu!

Jay, bana son bir bakış attıktan sonra ilerlemeye başladı ve kızların kafaları da bilmem kaç derece dönerek onu takip etti. Attığı her adımda bir özgüven ve güç yayıyordu. *Lanet olsun, bu çocuğu kesinlikle bir odaya kapatmalıydım.*

Jay, Dean ve Alexis'in yanına doğru ilerlediğinde peşinden gitmek için hareketlendim. O sırada koltuğa yayılmış ve kucağında biraz önceki kızla oturan Taylor'la göz göze geldim. Bana karşı bir ilgisi kalmamıştır diye umut ederken, öyle yoğun bakıyordu ki, siyah gözlerindeki ifade resmen bu umudumu suya düşürüyordu. Yanındaki -yani kucağındaki- kız, Taylor'ın bana bakışını fark ettiğinde dönüp beni süzdü. Dudakları, iğrenç bir şeye bakıyormuş gibi yana kıvrılmıştı.

Hemen onların görüş açısından çıkmak için hareketlendim, o sırada "Ann!" diye bağırdı bir kız. Bakışlarımı yana çevirdiğimde, Tiny çoktan üzerime atlamıştı. "Tiny, tamam, sakın ol," derken sırtına vuruyordum.

Jay, Dean'in yanına gidip onun kulağına bir şey söylemeye başladı. Çatık kaşlarla onu incelerken, "Gördüm," dedi Tiny nefes nefese. "Onu gördüm, hani şu okulda yanında olan dehşetli vahşet şeylerden birini. Adı neydi? Brandon mı? Ay evet evet, o."

Bakışlarımı Tiny'ye yönelterek başımı salladım. "Ah, evet, o da burada."

"Ama okulun amigo kızları tarafından kuşatılmış durumda. Hemen arkadaşın olarak bana bir torpil yapmalısın. Onunla konuşmamı sağla."

Dean, Jay'le konuştuktan sonra okulumuzun aşk böcekleri Joan ve Hayley ile konuşan Alexis'e bir şey söyledi ve odadan çıktı. *Ne işler çeviriyordu bunlar?*

"Tamam, nerede?" diye sordum, tekrar Tiny'ye yönelerek.

Hemen elimden tutup beni, Brandon'ın olduğu tarafa yönlendirdi. "Bak şurada!"

Brandon bir koltuğa yayılmıştı ve etrafı tamamen kız doluydu. Kırmızı plastik bardağındaki içkiyi suymuş gibi kataya dikiğinde, kızlar etkilenmiş gözlerle ona bakıyorlardı. "Çok hızlısın," dedi bir tanesi aheste aheste.

"Brandon," diyerek önüne dikildim. "Bak, bu arkadaşım, Tiny. Yani Tiffany."

Brandon tek kaşını kaldırarak, *eee?* der gibi baktı. Ona öldürücü bir bakış attım. "Onu okulda revire taşımıştın hani? İşte bu yüzden sana teşekkür etmek istiyor."

"Evet, ben..." dedi Tiny hemen flörtöz bir havaya bürünerek. "Teşekkür etmek istiyorum."

Brandon, bir anda Tiny'yi baştan sonra süzdü ve gözleri parladı. Eh, benim işim bitmişti, gerisini kendilerini halledebilirlerdi. İkisi konuşmaya başladığında ben de yanlarından ayrıldım ve ortalıkta göremediğim Jay'i aramaya koyuldum.

Neyse ki Taylor artık ortalıktan kaybolmuştu, bu durum daha da rahat davranmamı sağlıyordu. O sırada Jay ve Dean'i salondaki sadece iki merdivenle çıkılan platformda, bilardo masası da bulunan oyun odasında buldum. Bilardo masasının yanında bir kasa bira vardı ve Jay, bir tanesi açmış, masaya yaslanmıştı.

"Bunlar Koca Jo'nun biraları mı?" diye sordum şaşkın şaşkın.

Ah, ben de ne işler karıştırdıklarını merak ediyordum. Hiddenfield'dan bira kasasıyla mı gelmişlerdi yani? Dean, kendine bir şişe açarken, "Bu partilerdeki bebek sütleri bize etki etmiyor," diyerek araya girdi.

"Biri bebek sütü mü dedi?" Sert bir kız sesi arkamdan gelince o tarafa döndüm. Sam biralara resmen saldırmıştı. "Bunlara ihtiyacım vardı," dedi resmen şişeleri severek. "O kıl yumağı heriften nefret etsem de, bu biralar harika."

Sonrasında tüm parti bu kasayı fark etmişti ve Hiddenfield'a özgü birayı tatmak istemişlerdi. Daha on dakika geçmeden herkes sarhoşluğun devasa boyutunu yaşamaya başlamıştı, çünkü bu biralardaki alkol insanlar için gerçekten fazlaydı. Ben de iki tane içmiştim, ama henüz sarhoş olmamıştım.

Judith ve Marcus, salona girdiği sırada gözlerimi kısarak o yöne baktım. Judith'in yüz ifadesi düşüktü ve Marcus'a imalı bir bakış atarak saçını savurdu ve başka tarafa doğru ilerledi. Hemen onun yanına ilerledim ve "Sen..." dedim göğsüne parmağımı bastırarak. "Pisliğin tekisin Marc. O kızla hala neden takılıyorsun? Belaya doymadın mı?"

Gözlerini devirdi. "Bir şey yaptığım yok, sadece içki içiyorduk." Gözü arkamdaki bir noktaya kaydığında ben de başımı çevirip oraya baktım. Samantha, bir erkekle gülerek sohbet ediyordu. Sam ve bir erkekle hemen bu kadar samimi olmak? Ah, sanırım biralar Sam'de etki etmeye başlamıştı.

"Neden Amsterdam mantarlarından yemiş gibi bakıyor bu?" diye sordu Marcus.

"Avcıların biralarından içti, kafası güzel olmalı."

Marcus, bir an duraksasa da sonra hiç oralı değilmiş gibi omuz silkti ve salonda başka yöne ilerlemeye başladı. Ben de tekrar Jay'i bulma umuduyla etrafıma bakındım. Hâlâ bilardo masasına yaslanmıştı ve yanında... Jessie vardı!

Alarmlar beynimde hızla öterken kalbim boğazımda atmaya başlamıştı. *Yoo, sakinim. Hayır, sinirlenmiyorum.*

Ama maalesef ki sağ gözüm seğirirken dişlerim birbirlerine geçmeye başlamıştı. Jessie bir şeyler konuşuyor, Jay ise yaslandığı yerden onu dinleyerek bira şişesini dudaklarına götürüyordu. Şişe her dudağına gittiğinde, Jessie'nin gözlerinin oraya kaydığını fark edince bütün saç tellerim elektriklendi. Onlara oldukça yakın durmama rağmen beni fark etmemeleri sinirlerimi daha da germişti.

Sinirden elektriklenen saçlarımı yatırdım ve ellerimi siyah pantolonuma silerek yanlarına ilerledim. "Hey!" dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "Nasılsın Jessie?"

Jay istifini hiç bozmamıştı ki bu, onu daha da pataklama isteğiyle dolmama sebep oluyordu. Jessie yanlarına geldiğimde bozulmuştu, ama belli etmemeye çalıştı. Bir on dakika kadar yanımızda dursa da hiç Jay'le konuşmasına izin vermemiş, hep

ben konuşmuştum. Sonunda bir şey elde edemeyeceğini anlayınca yanımdan ayrıldı.

Jay'e dönüp öldürücü bir bakış attım. "Bir sorun mu var, Belle?" diye sordu tekrar, eğlenen bir ses tonuyla.

"Hayır!" derken sesim oldukça katı çıkmıştı. Ardından saçımı savurarak döndüm ve hissimla koridora doğru ilerledim. Tuvaleti bulup elimi yüzümü yıkamam gerekiyordu. İlk kattaki tuvaletin önündeki kuyruğu görünce ikinci kattakinde şansımı denemeye karar verdim, oraya çıktım. Neyse ki burada sıra yoktu. Kilitli olduğu için kapının önünde durdum ve kollarımı birleştirdim. O sırada içeriden gelen sesi duyunca istemeden de olsa kulak kesildim.

"Ah, alev gibi bir şey diyorum sana!" Sesi tanıyınca, kaşlarım çatıldı. Bu Jessie'ydi!

Merakla biraz daha kapıya yanaştım ve dinlemeye başlamıştım. Şu anda gizlice dinleme çalışmaları yapmanın tam sırasıydı. Bir süre ses gelmedi. "Evet, Marcus'u bulmuşlar. Judith, onu tuzağa düşürmeye çalıştı, ama Marcus yanaşmamış. İçki içirip rezil fotoğraflarını çekme işi de yattı."

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra, "Hayır, Marcus çok yanaşmamış. Hatta öpüşmemiş bile, sanırım gerçekten gey oldu," dedi ve tiz bir kahkaha attı.

"Lexa," dedi bir süre sonra bıkkın bir sele. "Sana alev gibi bir çocuktan bahsediyorum, sen hâlâ Marcus diyorsun. Sanırım Jefferson'la takılıyorlar, ama eminim ki o çılgın bakireden daha iyisini yapabilirim. Muhtemelen çocuğa istediğini vermiyordur."

Tüm bedenim alev alıyormuş gibi yanmaya başlamıştı. Avuç içlerim kaşınırken, onları tırnaklarımla eşelemeye başladım. Ve daha ne olduğunu anlayamadan bir elimin parmakları açıldı ve kapı kulpuna keskin bir bakış attım. Kilidin büyüyle çıkardığı tık sesinden sonra kapının yuvarlak kulpu kendiliğinden yavaşça dönerek açıldı.

Jessie'nin yüzü aynaya dönüktü. Kapı tamamen açıldığında aynada göz göze geldik. Hemen kulağında duran telefonu indirip kapattı ve bana döndü. "Jefferson, kapıyı kilitletiğimi sanıyor..."

O sırada içeriye çoktan girmiş, kapıyı kapatmıştım bile. "Hey, ne yapıyorsun?" dedi bana doğru dönerek.

Gözlerimle onu baştan sona süzdükten sonra, "Demek alev gibi, öyle mi?" diye sordum.

"Sen..." dedi afallayarak. "Beni mi dinliyordun?"

Başımı biraz daha eğdim ve donuk gözlerle ona baktım. "Hadi bir de benim yüzüme söyle."

Jessie bir süre daha ne yapacağını bilemeyerek bana baktıktan sonra sırtını dikleştirdi. "Ne duyduysan o."

Bir anda boğazını mengene gibi kavradım ve üzerine abandım. Sırtı lavaboya yaslanırken başı aynaya çarpmıştı. Aynanın çatırdama sesi başının arkasına fena darbe aldığını gösteriyordu. Mermere sürten sırtı yüzünden acı çektiği belliydi, fakat bu bana yeterli gelmedi ve başını tutup tekrar aynaya çarptım. Kızdan boğuk bir inilti döküldü.

"O, benim erkeğim."

Jessie'nin gözleri şokla irileşirken, ben de gözlerimi kısarak biraz daha ona yaklaştım. Tırnaklarım boğazına saplanınca kanlar parmaklarımın üzerinden damlamaya başladı. Çığlık atmaya kalkınca elimle ağzını kapattım. "Şşşt," dedim kulağına doğru. Ardından gözlerimi gözlerine hizladım. "Onun hakkında konuştuğun o dilini yerinden söker, başka bir yerine monte ederim. Beni anlıyor musun?" Gözleri hâlâ ardına kadar açıkken başını salladı. "Ayrıca o Lexa'ya da söyle, Marcus'u rahat bıraksın, yoksa o yarım akıllı ikiz kardeşinle beraber üçünüzü de parçalara ayırmaktan büyük zevk duyacağım."

Donmuş kalmıştı. Elimin altında kalan dudakları kıpırdandı ve boğuk sesiyle bir şeyler söylemek istedi, ama anlamıyordum. Elimi çekince, "Gözlerin..." dedi dehşetle. Söylediği bende bir farkındalık yaratmış olacak ki bakışlarım hızla aynaya doğru kaydı ve alev alev yanan gözlerimi gördüm. Dehşete düşen bu sefer yalnızca o değildi, ben de aynı şeyi yaşıyordum.

Hemen elimi onun boynundan çektim ve geriye yalpaladım. Kolyemin tenimi yaktığını şimdi fark edebiliyordum. Jessie derin nefesler alırken hayal görüp görmediğini anlamaya

çalışıyor gibi bana bakıyordu. Ardından kendimi toparladım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Tekrar açtığımda aynadaki yansımamda göz rengimin normale döndüğünü görmüştüm. "Seni mahvetmemi istemiyorsan sessiz kalırsın."

Jessie'ye son bir tehditkâr bakış attıktan sonra lavabodan çıktım. Korkunun kokusunu almıştım, benden korkuyordu ve bu hoşuma gitmişti. Parmaklarımdaki kana bakınca bir anda bundan haz duydum, Jessie hak ettiğini almıştı. Elim kolyeme gitti. Ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bir terslik olduğu kesindi. Tek umudum yarın cadı kadına gittiğimizde onun bir fikrinin olmasıydı.

Hiddetimin hâlâ geçmediği için hızla oyun odasına dalarak bilardo masasının üzerindeki, Koca Jo'nun biralarından birini kaptım ve kafaya diktim. Hızla bir şişe daha içtikten sonra elimle ağzımı sildim ve derin bir nefes aldım. Aradaki iki merdiveni inerek salona girdiğimde, Jay'i birasını kafasını dikerken gördüm. Etrafta dans ederler de vardı, koltuklara yığılanlar da. Jay tam şişeyi kafasına götürürken durdu ve göz göze geldik.

Eli yavaşça geri inerken, ben hızla ona yaklaşmaya başlamıştım bile. Kulağıma kendi nefes seslerim doluyordu, müzik sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi. Jay sanki ne yapacağımı anlamış gibi bira şişesini yere attı ve ben onun boynuna dolanırken eli anında belimi kavradı. Onun güçlü kolları sayesinde parmak ucumda rahatça yükselip kulağına yaklaştım.

"Sen..." dedim kesin bir sesle. "Bana aitsin, Jay Sullivan."

Yüzümü onunkine hizaladığımda ela gözleri gözlerimi buldu. Gözlerindeki arzu parıltısını yakaladığım an dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve onu öpmeye başladım. Bu masum bir öpüşme değildi, aksine tutku ve arzuyla harmanlanmış ilkel bir öpüşmeydi. Ellerim onun saçlarını çekiyor, dişlerim dudaklarını kanatırcasına ara ara onu ısıırıyordu. Onu kendime doğru çekerken ister istemez bana doğru eğiliyordu ve elleri belimden yavaşça kalçalarımın doğru inmişti.

Etrafımızdaki herkesin bize baktığından emindim, ama zerre umurumda değildi. O kadar güzel bir tadı vardı ki bir an

beynini uyuşturanın bira değil de dudaklarının tadı olduğunu düşündüm. Yaz esintisini andıran kokusu resmen salonun ortasında bir esinti varmış gibi hissettiriyordu. Jay'in ağzından dökülen boğuk iniltiyi, müzik sesi bile duymamı engellememişti. Boğazında atan nabzını bile duyabildiğime emindim. Ne kadar süre öyle kaldık bilmiyorum, ama hafifçe geri çekildiğimde gözlerim gözleriyle buluştu. Parmaklarım yüzündeydi ve onları da aşağı indirerek omuzlarına koydum.

Jay'in sağ yanağına bulaşan kan, gözüme takılınca donup kaldım. Jessie'nin parmaklarına bulaşan kanı, şimdi onun yüzüne bulaşmıştı. Jay, ağır bir şekilde tek kolunu belimden çözererek parmağını yanağına sürttü. Sonra elini görüş açısına getirdi ve kanı görünce ela gözleri tekrar yüzümü buldu. Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeyerek öylece kalakaldım ve kollarından sıyrılarak bir iki adım geriledim.

"Ah, bebeksi gözlerim kanıyor," dedi Laura.

"Senin kanıyor mu? Benim doğa harikası gözlerim resmen kör oldu!" Marcus'un sert ses tonu hemen araya girmişti.

Onları duyuyordum, ama onlara ne Jay veriyordu ne de ben tepki veriyordum.

"Sıkı gösteriydi!" diyerek bağırdı, neredede olduğunu kestiremediğim Brandon. "Aa bakın, bir gösteri daha!"

"Aman Tanrım, o Sam mi?" diye sordu Alexis tiz bir sesle.

Daha ne olduğunu anlayamadan başım mekanik bir şekilde, konuşan arkadaşlarıma döndü. Laura ve Marcus yan yanaydı. Brandon da kolunun altında Tiny'yle onların biraz arkasında duruyordu. Dean ve Alexis de Joan ve Hayley ile çaprazımızda duruyordu. Hepsinin pür dikkat baktığı yere dönünce, Sam'i biraz önce rahat bir şekilde konuştuğu oğlanla öpüşürken gördüm.

"Sanırım sarhoş," dedi Laura.

"Evet, kesinlikle ne yaptığını bilmiyor." Alexis tiz bir sesle konuşmuştu.

"O zaman ayıldığında ağlamaması için onu durdursak iyi olur." Marcus bunu söyler söylemez, uzun bacaklarının avantajını

kullanarak üç büyük adımda Sam'in yanına gitti ve onu kolundan yakaladığı gibi geriye çekti.

Sam'i öpen oğlan kaşlarını çatarak Marcus'a baktı. "Ne yapıyorsun?" dedi sinirli bir ifadeyle.

Marcus onu umursamadan Sam'i çekmeye kalkınca, çocuk bir anda Marcus'un omzunu ittirdi. Ve daha ben ne olduğunu anlamadan, çocuğun suratına şimşek gibi bir yumruk çaktı Marcus. Ortalık anında karışmıştı. Brandon, Tiny'yi bırakarak olaya müdahale etmeye gittiğinde, oğlanın arkadaşları da aynı şekilde oraya hareketlenmişlerdi.

Ben ise içinde bulunduğum durumu algılamaya çalışıyordum. Başımı hâlâ önümde dikilen Jay'e çevirdim. Pür dikkat bana bakıyordu. Hatta bütün bir süre boyunca gözlerini benden çekmediğine emindim. Parmağındaki kanı gösterdi. "Kimin kanı?" diye sordu sakın bir sesle.

Ağzımı açtım, fakat bir şey söyleyemedim. Ardından Dean'in de Brandon'a sataşan birine yumruk attığını gören Jay, ilgisini bir anda oraya verdi. Bu fırsattan yararlanarak hemen koşar adım salondan çıktım.

Kendimi tanımakta zorlanıyordum. Bir kızı resmen darp edip, boğazını tırnaklarımla kanatmıştım. Jay'i herkesin önünde öpmeyi zaten istiyordum, ama yine de bu kadar cüretkâr olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Hava alma ihtiyacıyla dış kapıdan çıktığımda yağmur yağdığını fark ettim. O yüzden bahçede kimse yoktu.

Yağmuru umursamadan verandadaki merdivenleri inmeye çalıştığımda bir el yakaladı ve dış kapının yanındaki duvara sıkıştırdı. Nefes nefese kalmış halde beni duvarla arasına hapseden yüze baktım. Şaşkınlıktan dudaklarım aralanmıştı. "Ne yapıyorsun, Taylor?"

"O gösteri de neyin nesiydi?" Kalın ses tonu resmen kulaklarımda uğulduadı. Ah, biraz önceki Jay ile öpüşmemizi, demek ki o da izlemişti.

"Neye benziyordu?"

“Tam bir yıl senin peşindeydim ben,” diyerek hırladı bir anda. Sinirden çenesi seğiriyordu. “Ve sırf bu dudakları öpmek istedim diye benden bir hastalık taşıyormuşum gibi kaçtın.”

“Taylor...” dedim, ama devam etmeme izin vermedi.

“Daha o kasabaya gideli birkaç ay oldu. Onu bu kadar kısa süre tanımana rağmen, herkesin önünde yiyişebiliyorsun, öyle mi?” Gözlerim öfkeyle kısıılırken onu ittirmeye çalıştım. “Değişmişsin,” dediğinde hâlâ onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Değişim... Bu kelime beni ürkütmüştü.

“O benim erkek arkadaşım, Taylor,” dedim sakın bir sesle. “Ve sen de gidip bugün takıldığın kızla tüm fantezilerini gerçekleştir. Neden boş yere benim yanımdasın?”

Taylor’ın siyah gözleri iyice koyulaşmıştı. “Her zaman senin yanında olmayı tercih edeceğimi biliyorsun. Ama sen bana o şansı hiç vermedin.”

“Sana o şansı verdim, ama olmadı. Sana karşı bir şey hissedeme-”

Taylor bir anda üzerime iyice abandı. Beni öpmeye çalıştığını anlayınca yüzümü çevirmeye çalıştım ama çok güçlüydü. “Sadece bir öpücük,” dedi bana hırsla. “Hak ettiğim o öpücüğü istiyorum.”

Tam dudaklarımız arasındaki mesafe kapanacağı sırada biri, Taylor’ı üzerimden çekti ve geriye savurdu. Jay’i gördüğümde kalbim düzensiz ritmini bozup durma kıvamına gelmişti.

“Bugün sorun çıkarmayacaktım,” dedi sakın bir sesle. Bu sesi kullanıyorsa eğer çok sinirliydi. Çok çok sinirliydi. “Ama şansa bak ki sorun kendiliğinden çıktı,” dedikten sonra yumruğunu Taylor’ın ağzının üstüne öyle bir gerçirdi ki ister istemez dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

Jay’in ses tonu gök gürültüsü gibiydi. Yağmur yavaş yavaş çiselese de yerde su birikintileri oluşturacak kadar çok yağmış olmalıydı. O sırada içerideki insanlar dış kapıya doluştular. Sanırım içerdeki kavgadan sıkılanlar soluğu ikinci bir kavgada almak istemişlerdi. Taylor anında kendini toplayarak Jay’e

yumruk atmaya çalıştı, ama Jay elini havada yakaladı. Jay'in parmakları onun elini eziyor olmalıydı, çünkü yüzü hafifçe kasılmaya başlamıştı.

"Onu altına alabildin diye mi bu havaların?" Taylor'ın söylediğini duyunca Jay'in gözleri öyle öfkeyle parladı ki nutkum tutuldu.

"Jay, hayır, hayır," dedim onlara doğru ilerleyip. Kolunu anında yakaladım. "O sadece sinirli, ne dediğini bilmi-"

Daha ben sözümü bitiremeden Jay, Taylor'ı hızla duvara çarpmıştı bile. Herkes verandaya sığmadı için bahçeye inmiş, kavgayı izliyorlardı. Yağmur tamamen durmuştu. Dean kapıdan çıkıp Jay'i görünce hemen onu durdurmaya kalktı. "Bırak!" diye hırladı Jay. Yumruğunu, arkası kesilmeden Taylor'a çarpmaya devam etti.

Tanımadıkları bir yabancıнын, okulun popüler çocuğuna attığı dayağı izlerken herkesin gözleri büyümüştü. Birbirlerine söyledikleri şeyler, uğultu şeklinde yükseliyordu. Dean, Jay'e tekrar onu bırakmasını söyleyerek araya girmeye kalktığı anda Jay, onu duymuyor gibiydi ve eliyle onu ittirmeye devam etti. Tam o sırada, "Jay, yeter artık. Bırak," diyerek koluna yapışmaya çalıştım, ama beni de ani bir refleksle ittirdi.

Ayağım ıslak zeminde kaydı ve geriye yalpalarken veranda korkuluğunun köşesine sırtım çarpınca acıyla inledim. Ardından korkuluğun üzerinden yuvarlanarak sırtüstü yerdeki su birikintisine düştüm. Çamurlu sular etrafa sıçradığında birkaç kişi geriye çekildi. Etrafımızdakilerin uğultuları bir anda kesildi.

"Anna!" diye gürledi biri. Bunun Marcus olduğunu anladığımda çoktan yanıma gelmiş ve beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Acıyla yüzüm buruştu. "Bunu kim yaptı?" diye bağırdığında herkesin gözü Jay'e kaydı.

Alexis, Sam, Laura, Tiny, Joan, Hayley... Hepsi artık dışarıdaydı ve şaşkın gözlerle bana bakıyorlardı. Jay ise bana bakarken öyle afallamış bir hali vardı ki ona doğru bir adım attım. "Bilerek olmadı," derken onu teskin etmeye çalışıyordum. Aynı zamanda gözlerini bize diken herkese bir göndermeydi bu.

Jay bir anda hareketlendi ve hızla bahçenin çıkışına yürümeye başladı. Sinirli miydi ya da nasıl bir ruh halindeydi belki bilmiyordum, ama kendini kontrol etmekte zorlandığı zamanlarda her zaman bu yöntemi seçtiğini bilecek kadar onu tanıyordum. Peşinden gitmek için hareketlendiğini sırada, Dean anında bulaşığı kavradı. "Ben hallederim," dedi net bir sesle. Daha benim itiraz etmeme fırsat vermeden Jay'in peşinden gitmişti bile.

Donuk bakışlarımı Taylor'a diktüğimde o da bana baktı. Onu sinirlenmek istesem de başaramadım. "Eve gidelim," diye fısıldadım, yanımda duran Marcus'a.

Ardından herkesin fısıldaşmalarını geride bırakarak arabalarımıza bindik ve eve doğru yola koyulduk. Tek istediğim sıradan bir partide sıradan bir şekilde eğlenmekti. Ama artık hayatımı hiçbir döneminde bu kelimenin beni bulacağını sanmıyordum.

"Bence bir duşa girmelisin," dedi Alexis yanıma oturarak.

Üzerimdeki çamurlar kurumuştu ve bacaklarımı kendime çekerek koltukta oturuyordum. Eve geleli iki saat olmuştu ve geldiğimizden beri aynı pozisyondaydık. Herkes oldukça sessizdi. "Dean'den haber var mı?" diye sordum ruhsuz bir sesle.

"Hayır, ama eminim ki her şey yolundadır."

"Jay'in kendini yatıştırması biraz zor oluyor," diyerek araya girdi Laura. "Bunu sen de biliyorsun."

Hiçbir şey söylemeden öylece parke zemine bakmaya devam ettim. Marcus, sarhoş olan Sam'i misafir odasına yatırmıştı ve Brandon da önce tereddüt etse de bir sorun olmadığını söylediğimizde Tiny'nin evine gitmişti.

"Benim odamdaki banyoya geç ve bir duş al," dedi Marcus. "Ardından orada uyu." Yalnız kalmak istediğimi bildiği için bunu önerdiğini anlamıştım. Beni herkesten iyi tanıyordu.

Ayağımı sürüyerek üst kata çıktım, ebeveyn odasındaki eşyalarımı alıp Marcus'un odasına taşıdım. Banyoya girip üzerimdekilerden sıyrıldıktan sonra, avuç içimin yere sürtünmekten aşındığını gördüm. Sırtımı döndüğümde korkuluğa çarptığım yerde ise hafif kırmızı bir iz vardı. Ama hiç ağrı yoktu.

Bir süre duşta kalarak kendimi rahatlattıktan sonra üzerimi giyinip yatağa uzandım. Jessie'ye yaptıklarım aklıma geldikçe kasılıyordum. En son Zach O'connor'la yaşananlar aklıma geldi. Onu, evimizin oturma odasında bana saldırdığında neredeyse yakarak öldürecek olduğum gerçeği de gün gibi ortadaydı.

Sorun agresif tutumlar sergiliyor olmamdan çok, bu tutumun sonucuydu. Öldürene kadar durmak istemiyordum ve bu beni ürpertiyordu. Değişmeye başladığımı iliklerime kadar hissediyordum.

Kapının yavaşça açıldığını duyduğumda neredeyse uykuya dalmak üzereydim. Jay'in kokusu yavaş yavaş burnuma doldu ve anında taş gibi kaskatı oldum. Ağır adımları parkeyi gıcırdattı. Yatakla kapı arasında çok mesafe yoktu, o yüzden üç adımda yatağın başına dikilmişti. Sırtım ona dönük yattığım için, yatağa çöktüğünde eli yavaşça belimi kavradı ve bluzumu yukarı sıyırdı.

Hareketlendiğimde kolları beni sabitledi. "N-ne yapıyorsun?" dedim şaşkın bir halde. Sırtımı iyice sıyırdıktan sonra sert bir nefes verdiğini duydum. "Jay... Ne yapıyor..."

Dudaklarını belimin kavisine bastırdığında tüm bedenim karıncalanmıştı. Korkuluğa vurduğum yere ufak ufak öpücükler kondururken resmen kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ardından beni kendine çevirdiğinde nefes nefese kalmıştım. Gözleri, gece lambasını sabote edercesine parlıyordu. Eli elimi kavradı ve avuç içimi dudaklarını yaklaştırarak onları da öptü. Ardından üzerime doğru eğilerek dudaklarını çeneme, oradan da yanaklarıma bastırdı. Kulağıma doğru geldiğinde ürpermiştim.

"Sana en büyük zararı hep ben veriyorum," dediğinde ses tonu içimi yakmıştı. Dudakları dudaklarımdan üzerindeyken durdu. "Yine de her şeye rağmen sen..." diye fısıldadı. Göz göze geldik ve o an dudaklarının söyleyeceğini, önce gözleri söylemişti. Ama yine de melodik bir ritim gibi o kelimeler dudaklarından bir bir dökülerek kulağıma ulaştı. "Sen bana aitsin, Annabelle Jefferson."

BÖLÜM 7: BİLİNMEZLİK

♪ *Sia-House on Fire* ♪

Marcus Lawford

Marcus, uzandığı koltukta diğer tarafına dönerken homurdanıyordu. Jay denilen sosyopatı kendi odasına gönderme miydi acaba? Anna'ya güvense de o herife güvenmiyordu. *Ya yatağında iğrenç şeyler yaparlarsa diye düşünürken suratı ekşidi.*

Aslında Jay'in Anna'yı gerçekten önemseddiğini düşünüyordu ya da öyle olmasını umuyordu. Ama aynı zamanda çocukta garip bir şeyler de vardı. Karanlık bir şeyler.

Yine de Anna için iki kere birilerini neredeyse öldüresiye dövdüğüne şahit olmuştu. Kendi dışında Minik Panda'sını koruyan birilerinin olmasına sinir olsa da, Anna'nın daha çok korunması iyi bir şeydi. Hafızasının bir kısmını kaybetmiş, kaçırılma korkusu olan, on bir yaşındaki kız çocuğunu hâlâ çok iyi hatırlıyordu.

Anna doğum günü partisine geldiğinde, Marcus'un ona pastasını uzatmasını, annesi Gina tembihlemişti. Marcus, annesi onu zorladığı için pastasından oflaya puflaya Anna'ya uzatmıştı, ama onunla göz göze geldiğinde her şey değişmişti. Anna'nın kısılmış kahverengi gözleri ürkekti.

Marcus, kendi de dâhil hiçbir arkadaşının kızla ilgilenmediğini tam da o anda fark etmişti. Pastasını ona uzatırken ofladığı için kendini suçlu hissetmiş, hemen sevecen bir ifadeyle kızı gülümsemişti. Anna'nın gözleri bir anda ışıldayınca bu ifadeden o kadar etkilenmişti ki, o andan sonra onu hep mutlu

etmek istemişti. Marcus ne kadar onunla konuşmaya çalışmışsa da, Anna hâlâ ürkekti ve konuşmamıştı.

"Tıpkı Pocahontas'e benziyorsun," demişti Marcus gülerek. Anna sessizliğini orada bozmuştu.

"Sen de Peter Pan'e. Dalgah sarı saçlarınız aynı!"

"Saçlarımı açık kumral!"

Bir anda o günü hatırlayınca gülmekten kendini alamadı. O sırada koltuğun rahatsızlığı yine canını sıkınca suratı buruştu ve diğer tarafına döndü. "Şuna bak. Bir tek ben oturma odasına atıldım. Hem de kendi evimde!"

Jay sosyopati Anna'nın yanına gidince, Dean denilen heykel suratlı da sevgilisinin yanına gitmişti. Eh, neden gitmesinlerdi ki? Herkes Marcus gibi tek tabanca değildi sonuçta. Kollarını somurtkan bir ifadeyle göğsünde bağladı. Brandon, şanslı piç! Daha Boston'daki ilk gecesinden kız götürüyordu.

Aslında Marcus da bugün Judith'le, Hiddenfield'dan süregelen rahip hayatını noktalayabilirdi, ama nedense içinde bir isteksizlik olmuştu. Kızı içki içmeyle oyalamış, öpüşmek bile canı istememişti. Tekrar sağına dönerken gözlerini kıstı ve düşünmeye devam etti. Neyi vardı böyle? Neden çapkınlık damarları kabarmıyordu?

Rahip hayatını zaten noktaladın, dostum. Birini öptün ya, diyerek ona kaş göz yaptı içindeki çapkın Marcus.

"O sayılmaz!" Bir anda yüksek sesle bağırınca suratını buruşturdu. İç sesi onu gafil avlamıştı!

Hayır, Samantha'yı öpmesi sayılmazdı, o sadece kurtuluş amacıyla yaptığı bir oyundan ibaretti. Tıpkı filmlerde oyuncuların öpüşmesi gibi bir şeydi.

Brad Pitt ve Angelina Jolie, o rol icabı öpüşmelerden sonra evlendiler, ahbap.

Marcus hışımla üzerindeki battaniyeyi attı ve üzerini açtı. Kaloriferler çok mu çalışıyordu ne? Hayır hayır, sinirleri bozulduğu için sıcaklıyor olmalıydı. Ama nasıl sinirlenmesindi? O Samantha denen suratsız, ne demeye Marcus gibi bir mükemmellik abidesinden sonra okulun geri zekâlısı Colton'ı öpüyordu?

Belki de seni mükemmel bulmuyordur?

“Seni göt kafalı iç ses. Kapa çenenini!”

Tekrar diğer tarafına döndü ve kafasını koltuğun sırtlığına yavaş yavaş vurarak düşünmeye devam etti. Colton’ı okulda tekrar bulup tekrar dövmeyi düşlerken *-sırf kendisine gıcık gıcık laflar ettiği için, bunun o suratsız kızla bir ilgisi yoktu-* bir ses duyunca yerinden doğruldu.

Mutfaktan geldiğini anladığı anda kaşları daha da çatıldı. Birinin merdivenlerden indiğini bile duyamayacak kadar dalmış olmalıydı. Ayağa kalktı ve yavaş adımlarla mutfığa doğru ilerledi. Sosyopatla karşılaşma ihtimaline karşı temkinli davranıyordu. Çünkü adam, Marcus’u ne zaman görse kafasını koparacak gibi bakıyordu.

Ardından mutfığa geldiğinde kimseyi göremedi. Kaşları çatılırken tam arkasını dönüp gidiyordu ki bir ses daha geldi. Tekrar arkasını döndü, ama hâlâ kimse yoktu. Kaşlarını iyice çatarak mutfığa girdi ve ada tezgâhın arkasına doğru geldiğinde, “Siktir!” diyerek geriye sıçradı. Evet, itiraf etmesi gerekti ki gördüğü manzaradan korkmuştu.

Üzerinde pembe bir şort ve pembe bir askılı olan bir kız, saçları önüne gelmiş, çıplak bacaklarını yere doğru uzatmıştı ve önündeki meyveli yoğurdu sömürüyordu. Kız, onun küfrettiğini duyunca kafasını kaldırdı ve saç tutamlarının arasından gözleri derin bir kuyu gibi göründü. Marcus anında ışığı açtı.

“Samantha?”

Sam, ona aynı ifadeyle bakarken Halka filmindeki Samara’ya benziyordu. “Hımm?” dedi ve yoğurt yemeye devam etti.

Marcus hâlâ onun ayılamamış olduğunu fark edince yanına doğru temkinli adımlarla yaklaştı. “Ne yapıyorsun?”

Sam, bir anda kafasını kaldırıncsa saçı geriye savruldu ve yüzü ortaya çıktı. “Acıktım ve ee...” dedi doğru kelimeyi arıyor gibi. Konuşması da bir garipti. “İçim yanıyor.”

Marcus, bardağa soğuk su doldurduktan sonra, tek dizini kırdı ve Sam’e doğru eğildi. “Al, iç,” dedi bardağı ona doğru uzatarak. Sam elini hiç kullanmadan, onun tuttuğu bardağa

dudaklarını dayayınca Marcus bir anda kasıldı. Dudaklarından gözlerini çekmek için büyük çaba harcadığı sırada, Sam kana kana suyu içiyordu.

Sonunda su bitince Marcus rahat bir nefes aldı ve bardağı hızla çekti. "Yavaş olsana bel!" diye homurdandı Samantha.

Marcus, onu sallamadan ayağa kalktı. "Hadi kalk, yatağına git."

Sam, sırtını tezgâha yaslayarak gözlerini kapattı. "Beni rahat bırak."

"Burada uyumayı falan mı planlıyorsun?"

"Çok ses yapıyorsun."

Marcus sıkıntıyla bir nefes verdiği sırada, Sam gözlerini açtı ve kendisine bakmaya başladı. "Ne bakıyorsun öyle?" diye sordu Marcus, tek kaşını kaldırarak.

Sam, bir anda elini öne doğru uzattı ve Marcus sanki görünmez bir güç kendisini çekmiş gibi öne doğru yalpaladı. Tam Sam'in üzerine doğru uçarken ellerini tezgâha dayayarak ona yapışmaktan son anda kurtuldu. Ama yüzlerinin arasındaki mesafenin, yok denecek kadar az olmasından kurtulamamıştı.

"Şu lanet büyüü nasıl yapıyorsun?" diyerek hırladı bir anda. Gölde de aynı büyüyle onu göle uçurmuştu.

"Zamanı durdurabiliyorsun ama bunu yapamıyor musun?" diye sordu Sam, alttan alttan ona bakarak.

Öyle. Bakma. Seni. Lanet. Kız.

Evet, Marcus insanları veya nesneleri geriye doğru savurabiliyordu. Ama öne doğru çekme işlemini hiç uygulayamamıştı. Aynı gibi görünse de ikisi de oldukça farklı büyülerdi.

O sırada Sam, gözlerini yavaş yavaş kırptığı için uzun kirpikleri Marcus'u hipnoz etmiş gibiydi. Yüzünü geriye çekmek istese de bir türlü kıpırdıyamıyordu. Tek dizinin üzerine çökmüş, elleri onun iki yanından tezgâha dayanmıştı. Sam, yüzünü yana eğdi ve uykulu gözlerle onu süzdü. "Nesin sen?"

"Anna söylemedi mi?"

Sam, puslu sesiyle mırıldandı. "Neden senin hakkında konuşalım ki?" Marcus bozulmuştu. Bu da yüz ifadesine yansımış

olacak ki, Sam dudaklarını büzdü ve muzip bir tavra büründü. "Ah, yoksa egonu mu zedeledim?"

Marcus'un gözleri, onun büzülmüş dudaklarına kaydığında usulca yutkundu. Sonra koyu mavi gözlerini, onun kahverengilerine çıkardı. "Aslında zedelenmesi gerekiyordu. Ama şansa bak ki seni umursamıyorum."

Sam, sahte bir üzüntüyle dudaklarını aşağı kıvrırdı. "Beni üzüyorsun."

"O dudakları biraz daha büzersen..."

"Eee?" dedi Sam uzatarak. Sarhoşluğunun izleri hâlâ üzerindeydi. Bu kızın içki içmesi kesinlikle yasaklanmalıydı. Süratsız, soğuk nevale gitmiş, yerine bu kıskırtıcı varlık gelmişti. "Yine *alt tarafı* beni öper misin?"

Marcus şaşırılmıştı. "Ne?"

"Alt tarafı bir öpücüktü ya hani. Alt tarafı yine öpmek istersin belki."

Marcus, donuk donuk ona bakarken bir an algılamak için çabaladı. Sonra Anna'ya söylediği şey aklına geldi: "*Bir anda gelişti. Hem alt tarafı bir öpücüktü.*"

Ah, siktir. "İlk miydi?" diye sordu bir anda donuk bir ifadeyle.

Sam'in baygın gözleri anında öfkeli bir hal aldı. "Seni ilgilendirmez." Ardından Marcus'u geriye itip yalpalayarak ayağa kalktı ve tezgâhtan tutundu. "Ah, ama şunu biliyorsun," dedi alaycı bir ifadeyle tekrar Marcus'a doğru dönerek. "Son değildi."

Onun Colton piçiyile öpüştüğü anı hatırlayınca, dişlerini sıkığının farkında bile değildi. Bir anda eli Sam'in kolunu menene gibi kavradı. "Bana neden bu kadar gıcık oluyorsun?" diye sordu Marcus.

Samantha, bir süre öylece ona baksa da sonunda dudaklarını büzdü. "Çünkü gıcıksın."

O dudakları büzmemesi konusunda onu uyarmıştım diye içinden konuştuğu sırada Sam'i kendine doğru çoktan çekmişti. Kız yeri göğü inletecek bir çığlık attığında, tüm evi uyandırmaya ant içmiş gibiydi.

Kahretsin, şimdi gelirler dedi içinden, ama evde hâlâ çıt yoktu. O sırada gözü duvarda asılı duran saate kaydı ve zamanın durduğunu gördü. Yine onu kendi zaman akışına alabilmişti. Bunun çok kısa süreceğini bildiği için hemen lafa girdi.

"Ah, istediğin kadar bağır," dedi sırtarak Sam'e dönerken. "Beni kışkırtmanın cezasını çekeceksin."

Ardından dudaklarını onunkilere bastırdı. Sam geriye çekilmeye çabalarırken Marcus, onu kendine daha çok bastırıyordu. Bir anda onu kucağına alıp tezgâha oturttu. Çıplak bacakları, kendi gövdesinin iki yanından sarkıyordu. Marcus, onlara dokunmak için kendini zor tuttu, iyice sapıtmanın âlemi yoktu. Sam dudaklarını oynatmıyor, öpüşüne karşılık vermiyordu, ama bu Marcus'un umurunda değildi. Bu dudakların tadına bir daha baktığı için halinden oldukça memnundu. Sam'in biraz önce yediği meyveli yoğurdun tadını alabiliyordu. Bu yoğurt, annesinin favorisiydi, ama Marcus hiç sevmezdi. Artık bu yoğurdu annesi değil, Marcus eve sık sık alacak gibiydi.

"Artık son iz bana ait," dedi kendini beğenmiş bir edayla. Dudakları hâlâ dudaklarının üzerindeydi. Sam'in gözlerinin dolduğunu görünce şokla sarsıldı. Bir anda yüzünü geri çekti. "Hey," dedi boğuk bir sesle. "Ağlayacak mısın?"

Sam bir şey demeden burnunu çekti. Öptüğü için ağlayacak kadar kendisinden iğreniyor olmalıydı. Bir anda kendini tacizci bir sapık gibi hissetti. "Ben... üzgünüm." Bir anda geri çekilmeye kalktığı anda Sam, elini boynuna koydu ve onu durdurdu. Ardından Marcus'u çok şaşırtan bir şekilde başını, onun boyun girintisine dayadı ve öylece beklemeye başladı. Marcus, donmuştu. *Ne bok yiyoruz biz anı yaşıyorlardı şu an.*

"Sırf alt tarafı bir öpücüktü diyecek piçlerden sakladığım ilk öpücüğümü, sen bir saniyede gözünü bile kırpmadan aldın. Ve şansa bak, sen de o piçlerdensin."

Hımm. Pekâlâ. "Ben... tahmin edemezdim. Bilirsin, burada böyle bir şey pek mümkün değil."

Marcus, bu konuda tamamen haklıydı. Buradaki kızlar, kendilerini erkeklerin üzerine gelişigüzel fırlatan tiplerdendi. Anna

istisnaydı, çünkü onun bir nedeni vardı. Kaçırılma olayından sonra hiç kimseye güven duyamıyordu. Eh, Marcus'un da biraz payı vardı tabii. Onunla yatma hayalleri kuran kaç erkeği dövdüğünü sayamazdı. Tabii, en son sosyopatla yaptığı gösteriyi görünce, artık Minik Panda'nın büyüdüğünü kabullenmek zorunda kalmıştı.

Peki ya, Samantha'nın kendini karşı cinse karşı bu kadar korumasının bir nedeni var mıydı? Marcus, bir anda onun hayatını merak etmeye başladığını hissetti. Fakat aynı hızla geri toparlandı. Bu umurunda değildi, sadece onu kırdığı için biraz vicdan azabı duyuyordu, o kadar.

O sırada Sam'in gereğinden fazla sessiz kaldığını fark etti ve başını hafifçe aşağı doğru eğdi. Gözlerinin kapalı olduğunu ve nefesinin düzene girdiğini duyunca uyuduğunu anladı. Tabii ya, sarhoştur. Hatta yarın olduğunda bu öpücüğü hatırlarsa, Marcus'u gebertme ihtimali de oldukça fazlaydı.

Elini, bacaklarının altından geçirdi ve onu kucağına aldı. Tene değen kollarını görmezden gelmeye çalıştı, ama boynuna çarpan nefesi işleri zorlaştırıyordu. Onu misafir odasına götürmek için hareketlenirken, Laura'nın da o odada olduğunu hatırladı. Kız belki de uygunsuz bir vaziyette uyuyordu ve Marcus'un bu şekilde odaya girmesi hiç hoş olmazdı. Hey, hadi ama o düşünceli bir erkekti!

Sam'i uyurken izlemek gibi sapıkça fikirleri yoktu tabii. Onu aldı ve biraz önce kendisinin uyuduğunu koltuğa yatırdı. Sam, sanki bir oyuncak ayıya sarılıyormuş gibi, homurdanarak Marcus'u kollarına çekince işler çığırından tamamen çıkmıştı. Marcus dişlerini sıktı ve kollarından kurtulmak için çabaladı. "Sam, bence beni bırakmalısın," diye ikaz etti onu yavaşça.

"Rahat dur," dedi Sam homurdanarak ve başını boynuna gömdü.

"Bence bırakman daha iyi--"

"Kapa o lanet çeneni. Başım ağrıyor," dedi ve çıplak bacağı Marcus'un üzerine attı.

Bu kız her içtiğinde böyle oluyorsa, bir daha içmemesi gerekiyordu. Ya şimdi yanında Marcus değil de başkası olsaydı? Herkes Marcus gibi iyi niyetli değildi.

Sen çok iyi niyetlisin ya, diyerek kıs kıs güldü iç sesi.

İç sesini duyunca bir anda kendini toplardı ve Sam'i ittir-meye çalıştı. "Bıraksana kızım beni!"

Sam elini çözünce, Marcus'un bu laftan sonra yanından kalkması gerekiyordu, değil mi? Ama sanki elini çözmemiş gibi onun kolunu tuttu ve tekrar kendine sardı. "Peki, madem bırak-mıyorsun, burada uyuyayım bari."

Tabii uyuyabilirse.

Sam, ağzında bir şeyler geveleyerek tekrar başını boynuna sakladı. Evet, kesinlikle bu gece Marcus için uyku yoktu.

Annabelle Jefferson

Bana aitsin, Annabelle Jefferson.

Şu zamana kadar duyduğum en güzel cümle olabilirdi. Ya da söyleyen adamın ses tonu, isminin dudaklarından melodik bir şekilde dökülmesi ve ela gözleriyle sözlerini mühürlemesiydi bu cümleyi bu kadar güzel yapan. Kısacası, bunu Jay Sullivan'dan duymak mükemmel bir şeydi.

Elimi yanağına koydum ve başparmağımla yanağını okşadım. "Peki ya sen?" dedim kısık sesle. "Sen kimse aitsin?"

Dudaklarında tembel bir gülümseme oluştu. "Bugün ateşli bir kız, onun olduğumu iddia ediyordu. Ve benim de buna kesinlikle itirazım yok."

Gülmemek için direnirken, sahte bir kızgınlıkla dudaklarımı büzdüm. "Ateşli bir kız mı?"

Dudağını arsız bir şekilde benimkine sürttü. "En ateşlisinden." Yanaklarım alev alev yanıyordu. "Canın acıyor mu?" diye sordu, yüz ifadesi ciddiyete bürünürken.

Başımı iki yana salladım. "Acımıyor."

Beni ittirdiği anı hatırladığını anlamıştım, çünkü çenesi gerilirken dişlerini sıktağı belliydi. "Bir daha böyle konularda araya girme."

"Bir daha böyle bir şey yaşanmasın, ben de araya girmeyeyim."

"O sik katalı, seni öpmeye çalışıyordu. Sırtını mı sıvazla saydım?" Tekrar sinirli bir hale büründü ve burnundan solu-maya başladı.

Hemen onu yumuşatma çalışmalarına başladım. Kollarımı boynuna doladığım da tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Sakin ol, bebeğim. Sakin."

İki kaşı birden havalandı. Bir anda beni yatağa devirip üzerine eğilince çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Bir daha söyle," dedi kısık sesle.

"Bebeğim?" dedim muzip bir tavırla. Dudağını boynuma bastırdı ve bu başımın yastığa iyice yapışmasına neden oldu.

"Güzelim benim," diye fısıldadı kulağıma doğru.

Eriyordum. Daha ben, o boğuk sesiyle dudaklarından dökülen kelimenin etkisinden çıkamadan, kulak mememi ısırdı ve bu, tüm vücuduma alarma geçirdi. Vücudum, o bana her dokunduğunda olduğu gibi alev alıyordu. Büyük elleri, bel boşluğuma yerleştğinde belim kıvrıldı. "Bel boşluğuna bayılıyorum," dedi ve dudakları bluzumun yakasını çekiştirerek göğüslerime indi. Ardından onun yanaklarını kavradım ve yüzünü kendime yaklaştırarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Tadını seviyordum. Hatta sevmek basit kaldırdı, *bayılıyordum*. Hırıltılı nefes sesleri, beni daha da kendimden geçiriyordu. İkimizin de dudaklarından aynı anda boğuk bir inilti döküldü.

Anı mahvetmek istercesine Jessie'nin sözleri kulaklarımda çınladı. "*Sanırım Jefferson'la takılıyor, fakat o çılgın bakireden daha iyisini yapabilirim. Muhtemelen çocuğa istediğini vermiyordur.*" Tüm bedenim bir anda kaskatı kesildi. Jessie haklıydı. Şu an bunlara izin veriyor olsam da daha ilerisine gidecek cesareti kendimde bulamıyordum. Kasıldığımı hisseden Jay duraksadı ve yüzünü yüzüme hizaladı.

"Belle?"

Gözlerimi ona çevirdim. Bir süre çatık kaşlarla bana baktıktan sonra başını yana eğdi. "Sorunun ne olduğunu sen mi anlatacaksın, yoksa ben mi seni zorla konuşturayım?"

Öylece yüzüne baktım. "Ben..."

Konuşmayacağımı anlayınca, yoğun bir şekilde gözlerime baktı. "Partide beni öpmeden önce ne olduğunu anlatacak mısın?" Kanı soruyordu. Lanet olsun, Jessie'nin kanını onun yüzüne bulaştırmıştım. Kızı darp ettiğim gerçeğini su yüzüne çıkarmalı mıydım?

Huzursuzca onu üzerimden ittirdim ve doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım. O da doğruldu, ama benden uzaklaşmadan tam dibimde durmaya devam etti. Pes etmeyeceği belli olan yüz ifadesini görünce yüzümü ellerime gömdüm ve iç çektim. "Jessie'nin yanındaydım."

"Jessie?"

Onun kim olduğunu bile bilmiyor oluşu bir anda içimi rahatlatmıştı. "Şu ben sizi sabote etmeden önce sizinle flört eden kız. Adını söylememiş miydi?"

"Söylediyse bile umurumda mı sence?"

Şu an üzerine çıkıp ona deli gibi sarılmak istiyordum, ama hâlâ olayın devamını anlatmamı bekliyordu. Ona, Jessie'nin Marcus'la ilgili konuşmasını anlattım.

"Marcus'a plan yaptıklarını duyunca, onun boğazını kavradım. Ardından kafasını aynaya yapıştırmış olabilirim. Biraz da tırnaklarımı boğazına sapladım sanırım. Eh tabii, tırnaklarım saplanınca elime de kan bulaştı. Ah, bir de son olarak aynada göz rengimin alev alev olduğunu gördüm."

Jay hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. "Başka bir şey var mı?" diye sordu sonunda sakince.

Aynı zamanda sizinle ilgili konuşuyordu ve benim sana yeterli olmayacağımı söylüyordu. Ben de buna sinirlendim ve onu darp ettim. Bu kısmı söyleyememiştım. Nedense utanıyordum.

"Belle?"

"Bu kadarı yeter, Jay. Yaptım işte! Tüm gece sana birilerine saldırma derken gidip bir kızı patakladım. Oldu mu? Ama bir

akşamda iki kişiyi yumruk delisi eden biri olduğun için beni mazur görürsün herhalde." Taylor ve gey partisindeki üçlü yapmayı teklif eden oğlan, o yumrukları hak etmişti. Ama sonuçta lessie de etmişti!

Gergin bir şekilde yataktan kalkacağım sırada Jay, elini gövdeme koydu ve beni durdurdu. "Sadece her şey üst üste geliyor ve gerginsin. Ben de patlamaya hazır bir bomba gibi dolaşarak bu konuda sana hiç yardımcı olmadım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Biraz rahatlamalıyız," dedi ve bir anda üzerindeki ince, siyah kazağı çıkarıp yere fırlatınca kalbim yerinden hopladı. *Ah, Tanrım. Bu çocuğu karşıma oturtup yıllarca izleyebilirdim. Boğazını temizlediğini duydum.* "Yine o aklından neler geçiyor, Belle?"

"Ben... Sen..."

"Sen ve ben ne?" dedi arsızca sırtarak.

"Üzerini bir anda çıkarmaktan vazgeç!"

"Alıştırarak mı çıkarmalıyım?"

"Önceden haber verebilirsin," diyerek gözlerimi devirdim. Bir anda ayağa kalktı.

"Şimdi pantolonumu çıkarıyorum," diye haber verdi. Söylediği şeyi algılayabilmem için geçen o kısacık saniyede pantolonunun düğmesini çözdü ve *aman Tanrım, bu çocuk ne yapıyordu?*

"Ne yapıyorsun?"

Pantolonun belini tutup bana yan bir bakış attı. "Bu sefer de kotla uyumak gibi bir planım yok."

"Git eşofmanını al!"

Ellerini pantolonun belinden çekti ve sırtı dikleşti. Aman Tanrım, siyah kot belinden düşecek gibi dururken belirgin adonis kasları yüzüme bir tokat gibi çarptı. *Ah, bana bir şeyler oluyor.*

"Eğer eşyalarımı almak için aşağıya inersem, Sarı Kafa İki burada uyuyamayacağım ile ilgili bir konuşma yapacak. Ve ben de onun o kafasını yerinden bu sefer gerçekten sökece-

"Tamam, tamam," dedim hemen araya girerek. Dudakları hafifçe yana kavislenir gibi oldu, ama anında düz bir ifadeye

büründü ve tek kaşını kaldırdı. "Tamam, pantolonunu çıkarabilirsin. Marcus'un odasındayız, dolayısıyla onun şortlarından birini-"

"Bacaklarımı kesmeni tercih ederim," diyerek sözümü kesti.

"Tamam! Çıkar şu lanet pantolonu ve buraya gel."

Hışımınla çarşafın altına girdim ve ona arkamı dönerek elimi yastığın altına soktum. Dudaklarımı dişlerken pantolonun bacaklarından sıyrıldığını duyabiliyordum. "Aslında önce duş alacağım," dediğini duyunca gözlerim büyüdü.

"O zaman neden burada soyunuyorsun ki? Gidip banyoda soyunsaydın!"

Arkamı dönmeden hayretle konuşurken, bir anda yatağın diğer tarafı çöktü ve Jay'in dudaklarını kulağımın dibinde hissettim. "Diğer türlü eğlencesi kalmazdı."

Yanağımdan öpüp ayağa kalktıktan sonra, "Çıktıktan sonra giyinik olmam için bir boxera ihtiyacım var. Eşyalarımı ben çıkana kadar gidip almak istersin belki. Ya da çıplak uyurum, *tamamen*," dedi ve banyoya girdi.

Resmen maraton koşucusuymuş gibi yataktan fırladım ve odadan çıktım. Ardından herkesin uyuduğu aklıma gelince nefesimi düzene sokup yavaş adımlarla merdivenden inmeye başladım. İçerisi penceren vuran sokak lambasının ışığıyla aydınlanıyordu.

Jay'in eşyalarının olduğu çantayı girişteki vestiyein orada görünce parmak ucumda oraya yürüdüm ve çantayı kaptım. Marcus'u uyandırdım mı acaba diye onun uyuduğu yere döndüğümde- Bir dakika?

Marcus gözlerini tavana dikmiş öylece yatıyordu. Sanki hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi ve göz göze geldik. Yanındaki kızı fark edince gözlerim daha da büyüdü. Marcus'un da gözleri benimle eşdeğer bir şekilde büyüdü.

"Bu kız da kim?" diyerek ses çıkarmadan dudaklarımı oynattığımda sırada kız homurdanarak başını kaldırdı ve pat diye tekrar Marcus'un boynuna bastırdı. *Ne, ne, ne? Samantha mı?*

Ağzım bir karış açık onlara bakarken Marcus, kaş göz ya parak bana gitmemi işaret ediyordu. Şok olmuş şekilde ona daha sonra konuşacağız bakışı attım ve yukarı kata çıkıp odaya girdim. Bunların arasında ne oluyordu böyle?

Sam çapkınlardan netret ederdi, Marcus çapkının önde gideniydi. Sam Hiddenfield'daydı, Marcus ise Boston'da. *Hikâyenin sonu.*

Ben bunları düşünürken banyodaki su sesi kesildi ve kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Hemen kapıya yapıştım. "Eşyalarını getirdim, buraya bırakıyorum ve arkamı dönüyorum."

Kapının önüne bıraktıktan sonra hemen yatağa hopladım ve örtünün altına girerek arkamı döndüm. Bir süre sonra kapı açıldı. Çantanın fermuarının açıldığını duydum, ardından banyoya girmeyip arkamda giyindiğini anladım. Bilerek yapıyordu. Lanet.

Ardından gece lambası söndü ve Marcus'un çift kişilik yatağının diğer tarafı çöktü. Hemen nefesimi tuttum. Jay bana sokuldu ve elini belime yerleştirdiği anda nefesimi istemeden seslice verdim. "Nefesini mi tutuyordun?" diye sordu kısık sesle.

Kıpırdandım ve bacaklarım bir anda onun çıplak bacaklarına değdi. Nefesimi sert bir şekilde çekince, "Korkma, tamamen çıplak değilim, boxerım var," dedi. Ses tonu alaycıydı.

Dikkatimin dağılması adına bir şeylerden konuşmaya karar verdim. "Sence bir melez olmama rağmen, neden sizdeki özelliklerin çoğu bende yok? Hızlı koşamıyorum, çok çabuk iyileşemiyorum, reflekslerim sizin gibi değil. İyi duyamadığıma da eminim. İyi duyabilseydim, gizlice dinleme çalışmaları harika olurdu." Son cümleyi dramatik bir şekilde söylemiştim.

Jay bir süre sessiz kalınca ona doğru döndüm. Ela gözleri koyu görünüyordu. "Bugün sırtını çok sert çarptın," dediğinde sesi boğuktu.

"Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum," diyerek araya girdim.

"Olay şu; çok sert çarptın ve sırtında şu an hiç ağrı yok, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Evet."

"Hiç soğuk algınlığına yakalandın mı?"

Yine bir süre düşündükten sonra başımı iki yana salladım. Arkadaşlarım soğuk algınlığına yakalanıp burunlarını çekerek gezerken ben hep sağlıklı olmuştum. Bana bu konuda çok imrenirlerdi. "Hayır," dedim garip bir ifadeyle.

"Çabuk iyileşiyorsun, Belle. Sadece dıştan bizim gibi gözle görülür hızla değil. Bıçaklandığın yerde hâlâ hafif bir iz var ve bugün çarptığın yerde de kızarıklık. Fakat içten çok daha çabuk iyileşiyorsun. Bıçaklandığın zaman, o bıçaktaki zehir altacium zehriydi. Seni anında öldürmeliydi, fakat sen hayatta kaldın." Şaşkın gözlerle ona bakıyordum. Eliyle yanağımdaki saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ve diğer özelliklere gelirsek; neredeyse benden daha hızlı koştuğuna şahit oldum."

"Ne?" dedim neredeyse bağırarak. Ardından sesimi alçalttım. "Ne zaman?"

Jay durgunlaştı. "Benden kaçarken, neredeyse uçurumdan düşeceğin zaman..."

Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. O zamanlar aklıma gelince bir anda kasıldım. Gördüğüm rüya, Jay'in kalbimi yerinden söküşü, Eden'la kapışması, benden sakladıklarını öğrenmem, ondan kaçmam... Çok şey atlatmış gibiydik. Ya da bunlar sadece başlangıçtı. "O zaman hızlı koştuğumun farkında değildim."

"Duyularını açmayı öğrenirsen, bu özelliklerini geliştirebilirsin. Avcılar eğitimleri boşuna almıyor. Fakat sende hangi özellikler var bilmiyorum. İlk melez bebekken öldüğü için ne tür özelliklere sahip olduğuyla ilgili bilinen bir şey yok." Kahretsin. Bilinmezlik denizinde yüzüyordum resmen.

"Sence... kurda dönüşebilir miyim?"

Duraksadı. Cevabı bilmediğini anlayınca nefesimi verdim. "Tetrad lanetinden bizim gibi etkilenmediğin belli. Ama kurda dönüşüp dönüşmediğini bilmemiz imkânsız. Avcı tarafının tetiklenmesi, cevapları bulmamızı sağlayabilir."

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. "Buraya seni baban gönderdi, değil mi?" diye sordum gözlerine bakarak. "İrki için bu kadar önemli bir varlığı başıboş bırakmayacağını biliyorum." Bir

anda ağzını açmaya yeltenince parmağımı dudağına bastırdım. "Artık daha iyi anlıyorum. Bu durumu yadırgamayacağım."

Parmağımı öpücünce, tam oradan tüm vücuduma bir ısı dalgası yayıldı. "Melez sikimde bile değil."

Ettiği küfre ağzım hiç de hoş olmayacak şekilde ayrılınca, güler gibi dudağı titredi fakat hemen kendini geri toplardı. "Yani demek istediğim, melez umurumda bile değil. Benim umurumda olan *sensin*."

Ardından duraksadı. "Ama melez onun umurunda. Peşine birini takmasını engellemek için koruyucun olmaya gönüllü oldum. Fakat işin aslı..." diye fısıldadı bir sır veriyormuş gibi. "Benim olanı korumak için buradayım."

Güzelim kelimesinden sonra... Ah... Jay'in dudaklarından bu gece dökülenler beni sarhoş etmişti. Ve onun sayesinde mükemmel bir uykuya daldım.

Kaç saat uyudum bilmiyorum, fakat yanağımı sert yastığıma sürttüm ve biraz daha yumuldum. Yastık kıpırdandı. Bir anda o yastığın ne olduğunu anlayınca gözlerim ağır bir şekilde açıldılar. Jay'in pürüzsüz göğsünde yattığımı fark edince kalbimdeki hamster da havaya sıçrayarak uyandı. İlk defa uyandığımda onu yanımda görmenin şokuyla gözlerimi yüzüne diktim. Saçları dağınıktı ve çıplak göğsü nefes alıp verirken şişip iniyordu. Pencereden vuran gün ışığı, kumral saçlarındaki daha açık renk tutamlarını ortaya çıkarmıştı.

"Hoşuna gitti mi?" Bir anda gözlerini açmadan konuştuğunda korkuyla sıçradım. Ardından göz kapakları ağır bir şekilde açıldı.

"Ne hoşuma gitti mi?" dedim ters ters bakarak. Eli belimde durduğu için onun göğsüne yapışık durumdaydım.

"Uyandığında bu mükemmel yüzü görmek," dedi ve elini yüzüne doğru tuttu.

Gözlerimi devirdim. "Laura'nın abisi olduğun ne kadar belli."

"Kanımızda var," diyerek omuz silktiğinde gülmeden edemedim. Bir anda beni sırtüstü devirdi ve yüzünü yüzüme hizaladı. "Uyandığımda bu yüzü görmek benim hoşuma gitti."

Durumun güzelliğinden etkilenerek gülmekle gülmemek arasında kaldığım bir yerde yüzüm yamuk yumuk olmuştu. "Pekâlâ, kalk üzerimden. Saate bakacağım, umarım cadı kadın için geç kalmamışsızdır."

"Kadının güvenli olup olmadığı konusunda hâlâ şüphelerim var."

"Bu kolyenin ne işe yaradığını öğrenmem gerekiyor, Jay."

O sırada telefonum komodinin üzerinde titreşince ikimiz de o yöne döndük. Jay'in altında kalan elimi çıkardım ve komodine uzanıp telefonu kaptım. Ekranı baktığımda... ah. Eden mi? Saate gözüm kaydı, öğlen olmuştu. Ayrıca, Eden beni neden arıyordu ki?

Ekranı bakarken afalladığımı gören Jay, kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra telefonu elimden kaptı. Kaşları daha da çatılmıştı. Neredeyse gözlerinden öldürücü kırmızı lazer ışınları ekrana fırlayarak oradan Eden'a ulaşacak gibiydi. Hiç düşünmeden telefonu açtı. "Kingswell," dedi sahte bir sevecenlikle. "Beni arayıp da ulaşamadın mı yoksa?" Karşı tarafı dinledikten sonra çenesi seğirdi. Telefonu almak için hamlede bulunacağım sırada, bana öyle bir baktı ki anında kıpırdanmayı kesttim. "Onu öldürdüm," dedi bir süre sonra, Eden'a. "Şansa bak ki cesedi bile bana ait. Yani bu numarayı telefonundan silebilirsin." Ardından telefonu kapattı.

Kocaman gözlerle ona bakakaldım. "Kimi öldürdün? Ne? Ne dedi?"

Jay bir süre daha telefonumla uğraştıktan sonra komodine bıraktı. "Telefonda da mı konuşuyorsunuz?"

Ses tonundaki nefreti algıladığımda başımı iki yana salladım. "Hayır. Neden aradığını bilmiyorum."

"Bilmene de gerek olduğunu sanmıyorum." Ardından yataktan kalktı ve boxerlı bir Jay görüntüsü odağıma girince dilim damağım kurudu. Biraz önceki telefon konuşması da dâhil her

şey aklımdan uçarken, yerdeki içinde eşyalarının olduğu çantayı kaptı ve banyoya girip kapıyı hışımla kapattı.

Olanları idrak etmeye çalıştığım sırada telefonum tekrar tıı reşti. Ekrana bakınca bir numaranın aradığını gördüm. Jay duymadan hızla açtım.

“Jefferson?” dedi telefonun ardındaki ses.

“Eden?”

“Numaramı sildi, değil mi?” Bunu sanki kendi kendine söylemişti.

“Onu iyi tanıyorsun,” diyerek mırıldandım. Demek ki telefonla uğraşırken Eden’in numarasını silmişti.

“Sadece... Boston’da olduğunuzu biliyorum. Fakat bilirsin, seni merak ettim.”

O kadar mahcuptum ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Eğer durumlar biraz farklı olsaydı, o da bizimle burada olabilirdi. Ama şu durumda Jay ile birbirlerini parçalamadan beş dakika geçiremezlerdi. “Ben iyiyim,” dedim sesimi alçak tutarak. “Bir sorun yok. Zaten yarın döneceğiz.”

“Tamam,” dedi bir süre sessiz kaldıktan sonra. “O zaman geldiğinde görüşürüz.”

Aramızın eskisi gibi olmasını istesem de eskisi gibi değildik. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum. Hiddenfield’a dönünce onunla konuşmam gerektiğini de biliyordum. “Görüşürüz,” dedim ve telefonu kapattım.

Bir süre sonra Jay banyodan çıktı. “Tekrar aradı, değil mi?” dedi homurdanır gibi. Bunlar birbirlerini oldukça iyi tanıyorlardı.

“Sen de onu iyi tanıyorsun,” diye mırıldandım. Bu konuya devam etmek istemediğim için ben de banyoya doğru yönelmiştim ki aşağıda bir gümbürtü koptu. Birinin bağırdığını duyunca anında odadan çıkıp aşağıya koştum.

“Kızım senin benim değerlimle sorunun ne?” diye bağırdı Marcus, yerde debelenerek.

“Hey hey, neler oluyor?” diye sordum.

O sırada Jay yukarıda, merdivenin başındaydı. Dean de onun yanına gelip durdu. Onun da üzeri tıpkı Jay gibi çıplaktı

ve altında siyah bir pantolon vardı. Yunan tanrılarının yanına gelip duran Alexis de aşağıdaki kargaşaya bakarken şaşkındı.

"Bu lanet olası sapık, beni yatağımdan buraya kadar taşıyıp getirmiş, üstelik bir de yanımda yatıyordu!"

Marcus ayağa fırladı. "Aşağıya kendin indir. Ah tabii, kafan güzel gezdiğin için hatırlayamaman normal." Sonra Sam'e doğru yaklaşarak piç sırtışını yüzüne yerleştirdi. "Bak, sana ne hatırlatacağım. Seni uyuman için buraya yatırdığımda, beni bırakmayan da *sendin*." Sam'in yüz ifadesi donarken dudakları aralandı.

"Tamam, sakin olun," dedim araya girerek. "Sam hatırlamıyor musun?"

Sam bir süre Marcus'la anlamını bilmediğim bir bakışma yaşadı. Sonra durgun bir şekilde başını salladı. "Hayır, hatırlamıyorum."

Marcus, bir süre ona baktıktan sonra, "Hatırlanmaya değer bir şey yok zaten," diyerek homurdandı ve yukarıya çıktı. Yarı çıplak Yunan tanrılarına ters ters baktıktan sonra odasına girip kapıyı gümbürtüyle kapattı.

Laura odadan çıkıp merdivenin başında duran topluluğa katıldığında, tamamen giyinik ve hazır durumdaydı. "Nereye?" diye sordu Jay.

"Travis'le buluşacağız," diyerek saçını savurdu ve merdivenlerden aşağı indi. O sırada kapı çaldı. Gelenin Alexis'in kavga ettiği gey çocuk olduğunu fark edince gözlerim Alexis'e kaydı. Saçları havalanmıştı.

"Ah, Lau, bebeğim," dedi Travis ve saçma sapan bir selamlaşma merasimi yaşadılar. "Şu moda katili kürdan bacakla karşılaşmadan gidelim."

"Seni duydum, boyalı kafa!" diyerek merdivenlerden hızla inen Alexis'i Dean anında yakalamıştı. Onu omzuna attığı gibi yatak odasına götürdü. Alexis tepetaklak bir şekilde, Dean'in sırtına vurmakla meşguldü.

Tanrım, bir gün daha ne kadar hareketli başlayabilirdi acaba?

Laura, alışverişe gittiğinde biz de hazırlanmıştık. Alexis ve Dean, birlikte takılmaya karar verdiler. Cadı kadına Jay, Marcus, ben ve Sam gidecektik. Marcus ve Sam, birbirlerinin yüzlerine bile bakmıyorlardı. Onların gerginlikleri bize de bulaşmış gibiydi. Jay de oldukça donuktu. Ya da hâlâ kadına olan güvensizliği onu rahatsız ediyordu. Ama bunu yapmak zorundaydık.

Sonunda bir sokakta durduk ve kapısında asılı bez bebekler, garip aksesuarlar bulunan bir yere girdik. Voodoo bebekleri her yandaydı. Değişik bitkiler raflara dizilmiş, rüya kapanları tavana asılmıştı. Rüya kapanı... Bir anda sipiritusum aklıma geldi.

O sırada orta yaşlarda, siyahi bir kadın arka odaların birinden çıktı. Saçları Bob Marley modelindeydi ve tepesinden toplanmıştı. Kafası bu yüzden devasa büyüklükte görünüyordu. Üzerinde de şallardan yapılma garip bir elbise vardı. Tek kulağı küpe dolu, diğer kulağıysa boştu.

"Greta," dedi Marcus, kadını görünce. Jay'in eli anında belime kaydı. Gergindi fazlasıyla. Ve ben de öyleydim, öğrenebileceğim şeyler beni ürkütüyordu.

"Marcus," dedi kadın. "Geç kaldınız."

"Üzgünüm, bazı aksilikler çıktı." Marcus göz ucuyla Sam'e bakmayı ihmal etmemişti.

Kadın bana hiç bakmamıştı. Eliyle bize arka tarafı gösterdi ve kendisi biraz önce çıktığı odaya geri daldı. Hepimiz önce tereddüt etsek de Marcus'un, "Sorun yok," demesiyle odaya girdik.

Bu odaya ışık, sadece çok küçük bir havalandırma penceresinden vuruyordu. Atmosfer boğuktu ve yine garip eşyalarla dolu raflar vardı. Kadın, yuvarlak bir masaya oturduktan sonra bize döndü. Gözleri bana odaklandığında bakışları ürpermeme neden olmuştu. Sam'e yan gözle bile bakmamıştı. Benim için gelindiğini *biliyordu*. "Otur," dedi karşısını işaret ederek. Bir süre tereddüt içinde kadına baktım, fakat sonunda Jay'in kollarından sıyrılıp kadının karşısındaki sandalyeye oturdum.

Kadının simsiyah gözleri sanki bir şeyler okumaya çalışıyor gibiydi. Masanın üzerindeki su dolu kaba gözlerim kaydı.

Nasıl bir yere düşmüştük, Tanrı aşkına? "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

Sanki ne öğrenmek istediğimi biliyordu, aslında ne kadarını öğrenmek istiyorsun der gibiydi. Elim bir anda kolyeme gitti. "Bunun ne işe yaradığını öğrenmek istiyorum."

Greta'nın gözleri ağır bir şekilde kolyeye kaydı. Bir süre başını eğerek onu inceledikten sonra, elini uzattı ve bu hamlesi irkilmeme neden oldu. Bana garip bir ifadeyle baktıktan sonra tekrar uzanıp kolyeye dokundu. Kolyeyi çıkarmamı istemediği için rahatlamıştım, çünkü taktığımdan beri hiç çıkarmamıştım.

Kadın bir elini suya sokup, diğer eliyle kolyemi tutuyordu. Gözlerini kapatıp, bir şeyler mırıldanmaya başladı. Bana çok uzun gelen bir süreden sonra sudaki eli aniden çekildi ve gözleri ardına kadar açıldı. Bir anda kendini geriye savurunca, ben de olduğum yerde sıçradım. Jay anında yanımda bitmiş, beni ayağa kaldırmıştı. Kadın da sandalyesinden kalktı ve nefes nefese bir halde, elleri titriyordu.

"Git buradan!" diye bağırdı bir anda. Şoktan aklımı kaçırmış vaziyette ayağa fırladığımda, Jay çoktan beni kendine çekmişti. "Tehlikeli," dedi Greta, bana bakmadan mırıldanıyordu. "Çok tehlikeli." Ardından gözleri tekrar bana kaydı, son olarak ağzından dökülenler Jay ile tıpkı heykel gibi yerimize çakılmamıza neden oldu. "Git buradan, Şeytan."

BÖLÜM 8: YAKARIŞ

♪ *Natasha Blume-Journey* ♪

Marcus LaForte

Marcus neticede insan reflekslerine sahipti ve bir anda öne atılıp Greta'nın karşısındaki boş sandalyeye tekme sallayan Jay'i yakalayamamıştı. Sandalye raflara çarpıp birkaç şişenin devrilmesine neden oldu.

Greta duvara yapışmıştı. Sam, sarsılmış görünen Anna'yı kolları arasında ayakta tutuyordu.

"Tüm yolu bu siktiğimin saçmalığı için mi geldik?" diye kükredi Jay.

Marcus, tir tir titreyen Anna'nın yanına gelip kolunu kavradı ve Sam'e baktı. "Siz biraz dışarda bekleyin."

Annabelle anında başını iki yana salladı. Marcus, anlayışlı bir şekilde gülümseyerek, "Senden bir şey saklamayacağım. Sadece onu yatıştırmam gerekiyor," derken göz ucuyla duvara sınımış Greta'yı göstermişti.

Sam, Annabelle'e kollarını sararak onu da beraberinde dışarı çıkardığında, "Greta?" dedi Marcus, direkt kadına dönerek. En iyisi ne olduğunu ondan duymaktı. "Sorun ne?"

Greta, Jay'e baktıktan sonra sırtını dikleştirdi ve titrek ellerini üzerindeki elbiseye sildi. "Arkadaşın olabilir, Marcus. Ama yardımcı olamam, kızı götür buradan."

"Şeytan diyerek onu korkuttuktan sonra bu işten sıyrılabilceğini mi sanıyorsun?"

"Hey hey, sakin ol!" diye bağıdı Marcus, Jay'in gövdesine elini koyarak. "Ne şeytani, neyden bahsediyorsunuz siz?"

Greta nefesini düzene sokmak ister gözlerini kapattı ve biraz bekledi. "Kızın cadı olduğunu söylemiştin."

"Öyle zaten, bir cadı," dedi Marcus kaşlarını kaldırıp. Jay, melez meselesini anlatarak hiçbir şeyi riske atamayacaklarını söylediği için konuşmanın devamını getiremiyordu.

Greta, "O kolyede hissettiğim güç, karanlık. Çok karanlık," dedi. "Ve bu kadar büyük bir güç bütün cadıları aşar."

Marcus göz ucuyla Jay'e baktı, o da kadına bakıyordu. "Şeytan demekle neyi kast ettin? Kolyedeki karanlıkla Anna'nın ne ilgisi var?" diye sordu, Jay'in konuşmayacağını anlayınca.

Greta gözlerini açtı ve bakışları Jay ile kendisi arasında gidip geldi. Ardından ağır bir şekilde ayağa kalkarak odanın köşesindeki toz içindeki raflardan birine yöneldi ve oldukça kalın bir kitap çıkardı. Kitabın üzerindeki tozları eliyle silkeledikten sonra kitabı açtı ve sayfaları bir süre karıştırdı. Aradığını bulmuş olacak ki parmağını sayfaya bastırdı. "Carceris," dedi. Kitabı yuvarlak masaya bırakıp parmağıyla sayfayı gösterdi. "Buna Carceris büyüğü deniyor. Çok eskiden, Dorchalarla mücadele etmek için kurulan güçlü cadıların oluşturduğu bir topluluk tarafından bulunan bir büyü. Yakalanan Dorchaların güçleri alınarak bir objenin içerisine hapsedilirdi."

Eliyle alnını ovalarken parmaklarındaki devasa yüzükler birbirine çarptı. Kısa bir süre sonra tekrar konuşmaya başladı. "Fakat bunu yapmak o kadar kolay değil, ancak meclisteki güçlü cadılar bunu yapabiliyordu. Ve o meclis günümüze kadar ulaşamadı, Dorchalar onları alt etmenin yolunu buldular." Sonra durdu ve tek kaşını kaldırarak Jay'le Marcus'a baktı. "Fakat yine de görünen o ki, o meclisin büyülerini yapabilen bir cadı, bu kızın güçlerini o kolyeye hapsetmiş."

İkisi de Greta'ya hareketsizce ve sessizce baktı. O kolyeyi Anna'ya veren annesiydi. Anna'nın güçlerini ailesi mi hapset-tirmişti?

"Meclisin adı neydi?" diye sordu Marcus.

"Praesidium," dedi Jay sabit sesle.

Greta, ona bir süre baktıktan sonra onaylar gibi başını aşağı yukarı salladı. "Evet, Praesidium. Avcılar için oldukça işe yarar bir topluluktur."

Marcus kafası karışmış gibi suratını buruşturdu. "Anna büyü yapabiliyor. Güçleri hapsolduysa nasıl büyü yapabiliyor?"

"Bunu ancak kız büyü yaparsa anlayabilirim. Ele geçirdiği gücü açığa çıkarmam gerekiyor."

Jay bu süreç boyunca dümdüz bir şekilde Greta'ya bakıyordu. Marcus işi devralması gerektiğini anlayarak kadının yanına yaklaştı. "Greta, ona yardım etmelisin. Senin yardım edebileceğini söyledim ve buraya çok uzun yoldan geldik."

Greta sikkın bir şekilde Marcus'a baktı. "Yapacağım şeylere karışmaması gerekiyor," diyerek başıyla Jay'i işaret etti.

"Hayır," dedi Jay kesin bir sesle. "Bu kadarını öğrendiğimiz yeter, gidiyoruz."

Marcus bir anda onun kolunu yakaladı. "Onu daha fazla bilinmezlik içerisinde bırakmayacağım. Greta'ya güveniyorum ve sen de bana güven."

"Sana mı?" dedi Jay, tek kaşını havaya kaldırarak.

"Anna hakkında her konuda en az senin kadar ciddiyim. On bir yaşında kaçırılan kızı da ailesi öldüğünde aylarca kimseyle konuşmayan kızı da hayata ben döndürdüm. Şu durumda onu benden daha çok düşündüğün yanılgısına kapılma." Jay'in sertleşen yüz hatları Marcus'u etkilememişti. Alaycı bir şekilde sırttı. "En yakın arkadaşının kafasını koparırsan seni asla affetmez, biliyorsun, değil mi?"

"Yine de bu, kafanı kopardığımı hayal etmeme engel değil."

Annabelle Jefferson

"Tamam, artık sakın ol," dedi Samantha yüzüncü kere kollarını sıvazlarken. Sinirlerim boşalmıştı ve titremeyi kesemiyordum. "Bana şeytan dedi, Sam. Nasıl sakın olabilirim?"

"Ee, ne var bunda? Marcus da benim için bir şeytan." Yerdeki parkeleri inceleyen gözlerimi kaldırıp ona baktığımda omuz silkti. "Mecazî kelimelere fazla takılma yani."

Derin bir nefes verdim ve biraz da olsa titremem kesildi. O sırada odanın kapısı açıldı ve Marcus dışarı çıktı. "Sakin ol, Minik Panda. Şimdi içeri gireceğiz ve Greta'nın sorduğu sorulara cevap vereceksin."

"Jay, buna izin vermez. Melez olduğum ortaya çıkarsa..."

"O bunu kabul etti. Sorun yok." *Kabul mü etti? Bunlar içeride neler konuştular, Tanrı aşkına?* "Hadi gel," dedi Marcus, kolumu tutup beni içeri doğru çekiştirerek. Sam de arkamızdan geliyordu.

İçeri girdiğimde Jay'i duvara yaslanmış, kollarını gövdesinde birleştirmiş halde, Greta'ya bakarken gördüm. Gözleri bana kaydığında bir anda boğazım düğümlendi. Hemen onun yanına ilerleyip önünde durdum. Bana tepeden baktıktan sonra ellerini gövdesinden çözdü ve parmakları yanağımı kavrayıp beni kendine çekti. Alnıma dudaklarını bastırdıktan sonra kulağıma eğildi. "Sorun yok, ne sorarsa cevap ver." Dudaklarının alnıma dokunuşu içimi sıcacık yaparken biraz da olsa rahatladığımı hissediyordum.

Ardından başımı salladım ve Greta'ya döndüm. Yine yuvarlak masanın, biraz önce oturduğu tarafındaydı. Karşısındaki sandalyeye oturmam gerektiğini bilerek oraya doğru yürürken siyah gözleri üzerimdeydi. Karşısına oturduğumda kısa bir an kolyeye baktı, ardından tekrar gözleri bana odaklandı. "Bu kolyeyi ne zamandır takıyorsun?"

"On iki yaşımdan beri," dedim anında.

"İlk büyüünü ne zaman yaptığını hatırlıyor musun?"

"Ben..." diyerek afallamış vaziyette kısa bir an düşündüm. "İlk kez iki yıl önce, ailemin ölüm haberini aldığımda istemeden depresyon oluşturmuştum."

"Daha öncesinde hiç büyü yapmadın mı?" Kaşları havaya kalkmıştı. Hayır anlamında başımı iki yana salladım.

"Peki, daha sonra büyülerin ne sıklıkla görülmeye başladı?" diye sordu başını hafifçe yan yatırarak.

Düşünmeye başladım. Neyse ki beni sıkıştırır gibi bir halı yoktu ve düşünmeme müsaade ediyordu. Biraz önce bana *yy* tan diye hitap etmemiş olsaydı, sanırım şu an daha rahat düşünbilirdim. “Bir ay önce lamba patlatma gibi kontrol edemediğim şeyler ortaya çıkmaya başladı.” Daha doğrusu *Hiddenfield*’a geldiğimde görülmeye başladı. Jay beni sinir ettiğinde, öptüğünde... Ama genelde sinir ettiğinde! Konunun dışına çıkmamak için bu ayrıntıyı göz ardı edip, “Fakat en büyüğü...” dedim ve duraksadım. Greta beklenti dolu gözlerle bakınca yutkundum. “Biz, Dorchalar ve ayakçıları tarafından bir saldırıya uğradık. Jay...” dedim göz ucuyla Jay’i göstererek, “...tek başınaydı ve bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ben de büyüyle onu güçsüz düşüren Dorcha’yı yaktım.”

Greta’nın yüz ifadesi sabitti, anlattığımdan pek etkilenmiş gibi değildi ya da öyle görünmeye çalışıyordu. “Ve şimdi daha kolay büyü yapabiliyorum,” dedim. “Yani hâlâ ufak tefek şeyler, ama en azından kontrol edebiliyorum. Kapı açıp kapama gibi.”

Kadın, biraz daha durduktan sonra dudaklarını araladı. “Şimdi senden büyü yapmanı istiyorum.”

Jay’e baktığımda onaylar gibi başını eğdi. Derin bir nefes vererek tekrar kadına döndüm. “Pekâlâ, ben... bir deneyeyim. Ne yapmamı istiyorsun?”

Masaya mor renkte bir taş koydu. “Aleksandrit taşı,” dedi, taşa tuhaf tuhaf baktığımı görünce. “Sadece bir doğal taş. Benim senden istediğim ise şu; bu taşı bu suya büyüyle atabilir misin?” Bir taşa baktım, bir ona. “Senin büyüünün taşa bulaşmasını istiyorum.”

Derin bir nefes aldıktan sonra taşa baktım ve konsantre olmaya başladım. Ama taş kıpırdamıyordu. Marc, “Biraz rahatla,” diyerek bana destek olduğunu belli edercesine konuştu. Omuzlarımı gevşettim ve taşa bakmaya başladım. Ama lanet olası hâlâ kıpırdamıyordu!

“Sanırım yapamayacağım...” dememe kalmadan kadın bir anda taşı eliyle kavradı ve Sam’e fırlattı. *Aman Tanrım.*

Sam'in tiz çığlığıyla eşdeğer bir hızla elimi öne açtım ve taş ona ulaşmadan havada asılı kaldı. Kalbim deli gümbürderken hızım göz açıp kapama süresine eş gibiydi. Ardından taşı kendime doğru çekerek önümdeki su dolu kaba bıraktım.

Greta anında elimi yakalayarak parmaklarımı suya soktu ve bir şeyler mırıldanmaya başladı. Beni çekiştirdiği için belim bükülmüştü ve neredeyse masaya devrilecektim. "N-ne yapıyorsunuz?" diyerek onu anlamaya çalışırken beynimin içinde resmen uğultular oluştu. Nefesimin boğazıma tıklandığını hissettiğim an nefes almaya çalıştım. Sanki biri beynimde çığlık atıyordu. Ardından ben de çığlık atmaya başladım.

"Kes şunu!" Jay'in bağırdığını duyuyordum, ama odaklanamıyordum.

Greta'nın, "Sana karışmamamı söyledim," dediğini duyar gibi oldum. Ardından anlamını bilmediğim bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Hemen kendimi geriye çektim ve elimi kurtardım.

Asteria... Hâlâ zihnimde uğultulu seslerin ardındaki fısıltıları duyabiliyordum. *Asteria... Asteria... Asteria...*

Sürekli aynı şeyi duyarken bağırmaya başladım. Elimle başımı kavramıştım ve geriye doğru iyice sendeledim. Nefesim kesiliyordu ve kemiklerim çatırdıyor gibiydi. Kolyemin boyunumda titreştiğini hissediyordum. "Durdurun şunu!" diye çığlık atmaya devam ettim. Hayır, resmen *haykırdım*.

Bir anda tüm bedenimi bir sıcaklık kapladı ve başımı yukarı kaldırıp gözlerimi Greta'ya diktim. Elim havaya kaldırdığım an kadının bedeni arkasındaki duvara yapıştı. Hırıltılı nefes seslerimi duyabiliyordum, ama kontrolümü kaybetmiş gibiydim. Tek istediğim kadının daha fazla bu işkenceye devam etmemesiydi. Lanet olası seslerin susmanı istiyordum. "Sustur onları!" diye kükredim bir anda. Ses bana ait değil gibiydi. Greta konuşmadı.

"Annie, yapma! Bu normal değil, durdurun onu!" diye tiz bir sesle bağırdı Sam. Ama tepki veremiyordum.

Asteria...

"Sustur!" diye çığlık attım ve Greta boğulur gibi bir ses çıkardı. Gözleri gözlerimle buluştuğunda yaşadığı paniğin kokusunu almıştım. Gözlerimin alev alev parladığını biliyordum.

"Anna, bırak onu! Bırakırsan sana yardım edebilir." Marcus, bana yaklaşırken bir anda istemeden boşta kalan elimle büyü yaparak onu geriye savurdum. Neyse ki çok değil, bir iki adım gerilemişti.

"O zaman ben sustururum," dedim derinden gelen bir sesle. Greta bilincini kaybetmenin eşiğinde bana son bir bakış attı ve gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı. O sırada zihnimdeki şiddetli gürültüyü bastıran bir ses işittim.

"Belle?"

Jay'in sesiydi bu. Bakışlarım anında ona kaydığında ela gözleri gözlerimle buluştu. "Bırak onu, güzelim. Hadi," dedi sakin bir sesle.

Greta boğulma aşamasındaydı. Tam onu bırakmak için tüm gücümü toplayarak geri çekileceğim sırada uğultuları tekrar duydum. *Asteria... Asteria... Asteria...* Resmen kulaklarım çınlıyordu.

"Susun! Ben Annabelle'im!" Bağırduğım sırada yer titremeye başladı. Ah kahretsin hâkimiyetimi kaybediyordum. Jay, iki büyük adımla yanıma geldi ve parmakları yüzümde dolaştı. Dokunuşunun verdiği ürpertiyle gözlerimi ona dikerek nefes almak için çabaladım.

"Annabelle," diyerek boğuk sesiyle konuşunca kalbim titredi. İsmimi duyma ihtiyacıyla kıvranıyordum, özellikle onun sesinden. "Sen, *Annabelle*'sin."

O kadar güzel söylüyordu ki kalbimdeki taş duvar yavaş yavaş çatırdadı. Sesler hâlâ vardı, ama Jay'in sesi onları bastırmış gibiydi. O sırada zorla elimi indirdim ve Greta'yı serbest bıraktım. Kadın kesik bir nefes aldıktan sonra anında eliyle bir hareket yaptı ve yuvarlak masanın üzerindeki su dolu kap yere savruldu. Taşa yuvarlanarak raflardan birine çarptı.

Kafamın içindeki sesler kesilmiş, vücudumdaki yanma hissi kaybolmaya başlamıştı. Bitkin bir şekilde kendimi bırakacağım sırada, Jay kollarını belime sardı ve başımı göğsüne gömdüm.

Nefesimin düzene girmesini beklerken, ortamda ölüm sessizliği vardı. Greta'nın kendini biraz önce oturduğu sandalyeye attığını duyabilmişim, ama başımı Jay'in göğsünden kaldırmadım.

"Sen büyü yapmayı yeni öğrenmemişsin," dedi bir süre sonra kısık sesle.

Tüm bedenim kaskatı kesildi ve başımı hafifçe kaldırıp ona baktım. "Ne?"

Konuşmakta zorluk çekiyor gibi boğazını tuttu. "Sende anlayamadığım şeyler var, bunu inkâr edemem. Ama birkaç şeyden eminim," derken beni süzdü. Tabii ki de melez olduğum kısmı anlaşılmayan kısımdı.

"Zihnin büyü yaptığını hatırlamıyor olabilir, ama bedenin hatırlıyor. Gücün kolyeye hapsedilmiş ve sen de ailenin ölüm haberini aldığı anda ufak bir kırıntısını ele geçirmişsin. Duygularının yoğunluğu gücünü tetikliyor olmalı. Dorcha'yı yaktığında birazı daha açığa çıkmış, o yüzden artık daha rahat *ufak tefek* büyülerini kullanabiliyorsun."

Ufak tefek derken imalı bir ton kullanmıştı. Evet, onu duvara yapıştırıp boğmam pek ufak tefek kavramına uymuyordu. Bunu Abigail'e de yaptığımı tam da şu an da hatırladım. Ama o zamanlarda akıl sağlığım pek yerinde değildi ve her şeyi yeni öğrenmiş, onun bana ihanet ettiğini düşünmüştüm.

Greta'nın söylediği şeyde bir kısım kafama takıldı. *Zihnin büyü yaptığını hatırlamıyor* da ne demekti? Önceden büyü yapabiliyor muydum?

Şok geçirmiş bir vaziyette ona bakınca, "Çok güçlüsün," dedi Greta. "Gücünün bir kısmını bu sayede açığa çıkarmış olabilirsin, yoksa Carceris büyüsunü bozman mümkün değil." *Ne büyüü?* "Benim diyeceklerim bu kadar, çünkü senin ne olduğunu bana söylemeyecek kadar ağzı sıkı," diyerek Jay'i gösterdi. "O yüzden kendileri bulmacayı çözüp, sana detayları anlatırlar." Gözleri Marcus ve Jay arasında gidip geldi.

Başımı kaldırıp Jay'in yüzüne baktım, o da kafasını eğip bana baktı. Ben dışarı çıktığımda ne konuştuklarını öğrenmem

gerekliyordu, çünkü kadının dediklerinden bir şeyler anlamak için neredeyse aklımı kaçıracaktım. "Gidelim," dedi sakın bir sesle

Onaylar gibi başımı salladım. Evde konuşmamız, hepimiz için daha iyiydi, çünkü burada boğulacak gibi hissediyordum. Greta'ya giderken sessiz bir şekilde teşekkür ettim. Onu duvara yapıştırdığım için özür falan dilemeyecektim, bana ne yaptıysa bunun sorumlusu oydu. O lanet fısıltıları duymak beni çıldırtmıştı. Ardından hepimiz ürkütücü Voodoo bebeklerinin asılı olduğu yeri geçerek lanet dükkândan çıktık.

"Nasıl geçti?" diyerek bizi kapıda karşılayan Alexis, merak-tan kudurmuş gibiydi. Sam, homurdanarak içeri girdi.

"Kafama taş yiyerek beyin hücrelerimi sonsuza dek kaybetmediğim için şanslıyım. Yani harikaydı."

"Ne?" diye sordu Alexis, kaşlarını kaldırarak.

"Lanet kadın, kafama taş fırlattı!" diye bağırdı Sam. Sonra durdu ve nefes verdi. "Neyse ki Anna büyüyle durdurdu. Gerçi Marcus'un centilmen bir erkek olup anında önüme geçeceğine emindim ya neyse." İmalı bir ses tonu kullanarak Marcus'a baktı.

Marcus omuz silkti. "Ne diye önüne geçecekmişim? Eminim kafan, benim sert göğüs kaslarımdan daha sağlamdır."

Sam'in gözleri ardına kadar açılırken sinirden saçları elektiriklenmişti. "Berbat bir karakterin var."

"Ah, senin de öyle," dedi Marcus gözlerini kısarak. İkisi atışırken ben bitkin bir halde kapıdan girdim ve ne yapacağımı bilemeyerek ruhum bedenimden çekilmiş gibi ayakta dikildim. Jay, telefonla konuşması gerektiğini söyleyerek bahçede kalmıştı.

"Bu taş fırlatma işi bana neden bu kadar komik geldi?" Alexis elini ağzına kapatarak kıkırdadı.

Sam, "İnan bana, yaşaması o kadar da komik değildi," diyerek ölümcül bir bakış attı.

O sırada Jay kapıdan girdi ve göz göze geldik. Bugün simsiyah giyinmişti ve Boston'ın soğuğuna rağmen üzerinde yarım kollu bir tişört vardı. Gergin kol kasları, elini saçından geçirince daha da gerildi. Ela gözleri üzerimde oyalanmaya devam

etti. Konuşmamız gereken şeyler iyi değildi, bunu biliyordum. Greta'nın dediklerinden az çok bir şeyler çıkarmıştım, ama bunları duyunca taşlar yerine oturacak gibiydi. Marcus'la gözlerim kesişince endişesini yüzünden okumuştum.

Ardından daha fazla onlara bakmadan arkamı döndüm ve merdivenleri çıkmaya başladım. Marcus'un odasına girdiğimde derin derin nefes alarak Jay'in gelmesini bekledim ve odaya girdiği an konuşmaya başladım. "Carceris büyüğü de neyin nesi?"

Jay sakın bir tavırla olduğu yerde durmaya devam etti. "Eskiden bir cadı topluluğunun, Dorchaların güçlerini bir objeye hapsedmek için kullandığı büyü. O topluluk artık yok, ama sanırım büyülerini uygulayabilen birileri varmış."

Nefesim boğazıma tılandı. "Bu kolyeyi bana annem verdi," dedim titreyen parmağımla kolyeyi göstererek. "O neden böyle bir şeye izin versin ki? Dorchaların karanlık büyüleri gibi hapsedilmesi gereken güçlerim mi var?"

Jay, bana doğru bir adım attı. "Bu farklı bir durum, Belle. Çok büyük bir güçten söz ediyoruz. Ailen seni tüm bunlardan uzak tutmak için normal bir insan gibi yetiştirmiş, bu yüzden güçlerini hapsettirmeleri gayet normal."

"Yani sadece bu yüzden mi olduğunu düşünüyorsun? Sırf normal bir insan gibi hayat sürebilmem için?" Buna inanmıyordum, kadın bana *şeytan* demişti ve son zamanlarda yaptıklarım hiç bana göre şeyler değildi. "Orada o kadını neredeyse boğuyordum. Ve Marcus'u büyüyle geriye savurdum, anlıyor musun? Ona zarar verebilirdim." Elimi saçıma daldırdım ve çekiştirdim. "Orada kadın bana her ne yaptıysa zihnimde Asteria diye fısıldayan onlarca ses duydum. Yıllar önce yaşaması gereken lanet olası bir ruha sahip ucubenin tekiyim!"

Jay, elini bana uzattığında anında geri çekildim. Tekrar bir hamle daha yaparak beni yakaladı ve kendine çekti. Bense yere bakarak derin derin soluyordum. "Sen bir ucube değilsin," dedi kısık bir sesle. "Hilda ve Aaron Jefferson'ın kızları, Annabelle Jefferson'sın. Bir kurt ve bir cadının kızı... Bu havalı konuma erişmek isteyen kaç kız var, biliyor musun sen?"

Yüz ifadesi yumuşaktı ve sanki bir çocuğu ikna etmeye çalışan bir ebeveyn gibiydi. Gülmek istedim ama başaramadım, öylece gözlerimi onun göğsüne dikerek bekledim.

"Jay..." dedim bir süre sonra donuk bir sesle. "Kadın bana önceden büyü yapabildiğimi söyledi. *Zihnini hatırlamıyor olabilir fakat bedenini hatırlıyor...*" Son cümleyi kendi kendime söylüyor gibiydim. Ardından bedenim buz kesti ve yüzümü kaldırıp Jay'ın gözlerine baktım.

"Zihnim unutulabilir..." *Tanrım, tanrım, tanrım...* "Hafızamın bir kısmını... kaybetmemin nedeni... Ailem... bana unutturdu mu? Ben... Şoktan değil miydi?"

Geriye doğru çekildim ve Jay'ın ifadesiz yüzüne baktım. Hiçbir şey söylemiyordu. "Sence bana büyü kullandığımı unutturdular mı? Kaçırıldığımda yaşananları o yüzden mi unuttum? Ne yaşadım ben?" Deli gibi nefes alırken elimi saçımdan geçirdim. Jay kıpırdamadan bakmaya devam etti. "Öyle olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Bana bazı şeyleri onların unutturduklarını düşünüyorsun?"

Ona soru soran gözlerle bakarken bir süre daha sessiz kaldı. "Öyle düşünüyorum," dedi sakın bir sesle. Lanet olsun!

Bana doğru bir adım attığında geriye çekildim ve sıkışan kalbime elimi koydum. "Ben..." suratım buruştu. Kalbim acıyor, ruhum çığlık çığlığa bağıyordu. Belki de onlar benim için doğruyu yapıyordu, ama hayat acımasızlığını yüzüme vurmuştu. Onlar artık yoktu ve ben, beni içine bıraktıkları bilinmezlik okyanusundaydım.

"Belle," dedi Jay ve koluma dokundu.

"Duşa girmek istiyorum. Soğuk bir duş," diye mırıldandım. Kolumu çekip banyoya doğru ilerlediğimde, Jay olduğu yerde duruyordu.

Ardından kapıyı kapatıp kilitledim ve üzerimdekileri çıkarıp siyah iç çamaşırlarımla kalarak aynanın karşısına geçtim. Ellerimi bronz tenimde ve kahverengi saçlarımda gezdirdim. Asteria büyüseydi benim gibi mi görünürdü? Belki de bambaşka olacaktı. Sarı saçları olan, bembeyaz tenli, küçük burunlu bir

kız... Fakat daha bebekken yaşama hakkı elinden alınmıştı. Ve şimdi onun yerine ben yaşıyordum.

Bir anda tüm duygularım hücum etti. Aynada gözlerimin parladığını gördüğümde kesik bir nefes aldım ve sırtım dikleşti. Gözlerimdeki alev önce küçüktü, sonra yavaş yavaş büyüdü ve tüm gözüme yayıldı. Kendime bakarken transa girmiş gibiydim, elim isteğim dışında aynaya doğru uzandı ve yansıma ma dokundu. "Asteria," diye fısıldadım aynadaki yansıma ma.

Barthram'ın okuttuğu Lupus kitabında yazanlar, satır satır aklımda dolanmaya başladı. Karanlık bir tarafım mı vardı gerçekten? Bu işin sonunda yaşayabilecek miydim?

Sonra yansıma ma da dudaklarımın gülümsemek ister gibi kıvrıldığını gördüm. Anında elimi aynadan çektim ve geriye doğru yalpaladım. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!" Marcus'un diş fırçasını koyduğu bardağı aldım ve aynaya çarptım. Ayna çatırdayarak kırılırken, ben hâlâ bağırma ya devam ediyordum. "Lanet olsun, her şeye lanet olsun!" diyerek elime ne geçerse aynaya fırlatma ya başladım.

Bedenim alev alev yanıyordu, duş başlığından buz gibi suyu açtım ve altına girerek sırtımı duvar boyunca kaydurdım. O sırada banyonun kapısı ileri doğru savruldu ve Jay'in kapıya tekme atarak kıldığını anlamam gecikmedi. "Siz dışarıda kalın!" diyerek parmağını odanın kapısına doğru tuttuğunu gördüğümde diğerlerinin orada olduğunu anlamıştım. Jay kırık kapıyı arkasından kapatsa da kapı tam kapanmamıştı.

Duşun altına girip beni kollarımdan tutarak ayağa kaldırdı. Bu sırada o da ıslanmıştı, kumral saçları öne doğru düştü ve siyah tişörtü üzerine yapıştı. Bir eliyle suyu kapattığı sırada ben, bez bebek gibi ayakta durma ya çalışıyordum. Jay beni kollarıyla sararak ıslak tişörtüne bastırdı. Başım göğsüne yaslandığında, "Yeter," diye fısıldadım. "Tanrım, lütfen yeter!"

Jay'in elleri çıplak sırtımdaydı ve üzerimde sadece iç çamaşırı larım olduğunu o zaman fark ettim. Fakat bu umurumda olmadı, başımı göğsüne yasladım. Yere doğru kayarak beni de kucağına çekip oturtturdu. Nefesi yanağıma çarparken ben de

başımı boynuna yerleştirdim. "Canım acıyor," dedim kısık bir sesle. "Onların özlemi canımı yakıyor."

Eli sırtımda dolaşırken başını hafifçe bana doğru eğdi. "Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bunun ne demek olduğunu biliyorum."

O da annesini kaybettiği için beni anladığını biliyordum. Bu düşünce içimi daha da sızlattı. Buz gibi suyun altından çıkmış bedenim hâlâ yanıyordu. Nefeslerimizin birbirlerine karıştığı sırada, Jay bir anda başını eğdi ve derin bir nefes aldı. "Şuradan çıksak iyi olur."

Üzerimde iç çamaşırlarımla kucağında olduğum ve sıılsıklam olduğumuz gerçeği bir anda zihnimde şimşek gibi çakmaya başladı. Bedenim tekrar alev aldı, fakat bambaşka bir sebepten. "Neden?" dedim ona biraz daha sokularak.

"Belle, dursan iyi edersin."

Dudaklarımı boynuna bastırdım ve fısıldadım. "Beni istemiyor musun?"

"Şu an sağlıklı düşünebildiğinden emin değilim."

"Senin için yeterli olmak istiyorum," diyerek dudaklarımı boynuna daha çok bastırdım.

Jay'in elleri omuzlarımı kavradı ve yüzümü geri çekti. Bana baktığında gözlerinde şaşkınlığın izlerini vardı. "Bu da nereden çıktı?"

Ben ne demiştim biraz önce? Utançla başımı çevirip kalkmaya çalıştığım sırada, beni tekrar kendine çekti ve yüzlerimiz birbirlerine hizalandı. "Bana yeterli olmadığın düşüncesine nereden kapıldın?"

Ağzımı açtım fakat sesim çıkmadı. Sonra derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım. "Jessie'yi darp etmemin nedeni daha çok buydu. Telefonla konuşuyordu ve senden bahsediyordu. Sana istediğini verebileceğini, benim senin istediğini vermediğime emin olduğunu ve senin için yeterli olamayacağımı söyledi."

Jay'in dudakları bir anda dudaklarımı kavradığında kalbim şiddetle çarptı. Beni tutkuyla öptüğünü iliklerime kadar

hissettim, boğazından çıkan kısık ses kulağıma harika bir şekilde ulaştı. Ardından büyük eli, bel boşluğuma yerleşti ve dudaklarımı tadını alırcasına öpmeye devam etti.

Geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. "Onlar altıma binlerce kere yatsalar da benim için yeterli olamazlar, Belle. Fakat sen..." dedi ve dudağımdan bir kere daha öptü. "Benim için bu şekilde bile yeterlisin."

Kollarımı ona dolayarak sarıldım ve çenemi omzuna yerleştirdim. Uzun bir süre birbirimize öylece sarılarak oturduk. Parmığı sırtımda daireler çiziyor ve bu beni yatıştırıyordu.

"Ailemin mezarına gitmek istiyorum. Beni götürür müsün?" dedim sonunda sakın bir sesle. Kendimi, onun kollarındayken her şeye hazır hissediyordum.

Evden çıktığımızda, diğerlerinin sorgularından kaçmayı, Jay sayesinde başarmıştım. Onlara attığı tek bakışla hepsini susturmayı başarmıştı. Marcus'u susturmayı ise benim bakışım sağlamıştı, orası ayrı.

Mezarlığa geldiğimizde ikimiz de bir süre arabadan inmedik. Jay de en az benim kadar gergindi. Çantamdan anne ve babamın fotoğrafını çıkardım. Babam, annemin beline elini koymuştu ve annemin eli onun göğsündeydi. Sanki dünyanın en mutlu çifti gibi görünüyorlardı. "Onlarla tanışmadan önce, nasıl göründüklerini bilmeni istiyorum," dedim hafifçe gülümseyerek. Ona doğru yanaşarak fotoğrafı ikimizin de görebileceği şekilde tuttum. Jay, tepki vermeden öylece fotoğrafa baktı.

"Evet, gördüğün gibi bronz tenimi babamdan aldım," dedim sessizliği bozmak için. Babam bronz tenli, uzun boylu bir adamdı. Koyu renk saçları ve hafif çekik gözleriyle kesinlikle onun bir kopyası gibiydim. "Annemin yanında beni görenler, kesinlikle evlatlık olduğumu düşünüyordu, buna eminim." Annem ise beyaz tenliydi, saçları ise küllü sarıydı. Porselen gibi teni olduğu için bazen onu kıskanırdım, fakat o babamla benim bronz tenimize övgüler yağdırırdı. Jay'in babama baktığını fark

edince, gülümsedim. "Senden yakışıklı olduğu için kıskandın mı yoksa Sullivan?"

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "İtiraz ediyorum, benim kumral saçlarım onunkilerden güzel."

Kahkaha sesim arabayı doldurduğunda biraz da olsa gevşediğimi hissettim. "Hadi, seni onlarla tanıştırayım." Arka koltuktan onlar için getirdiğimiz çiçeği aldım. Jay tereddüt eder gibi olunca kapıdan inmeden ona baktım. "Lütfen, bunu çok istiyorum."

Pes edercesine arabadan indiğinde benim tarafıma doğru yürüdü. Ben de inip parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Göz ucuyla ellerimize baksa da elini geri çekmedi ve beraber ailemin mezarına doğru yürüdük.

Sonunda geldiğimizde kalbim deli gibi atıyordu. Mezar taşlarına doğru eğilerek getirdiğimiz çiçeği üzerine koydum. Bir süre onlarla konuştuktan sonra Jay'in elini sıktım. Kaskatı bir haldeydi. "Bakın, bu Jay," dedim hafifçe gülümseyerek. "Erkek arkadaşım." Sonra sanki babamın onu ölümcül bakışıyla süzdüğünü farz ederek kaşlarımı çattım. "Baba, onu böyle süzme. O doğru kişi," dedim kalbim gümbürderken. Annemin mezarına bakıp içimde acı veren baskıyı azaltmaya çalıştım. "Bunu hissediyorum."

Sanki gerçekten karşımdalarmış gibi onlarla bakıştığımı hayal ettim. Annem, babamın koluna elini koyarak bana gülümsemişti ve babam da sahte bir kızgınlıkla Jay'i süzmeye devam ediyordu. Doğru kişi olup olmadığını kendisinin de anlaması gerekiyordu.

Jay'e bakıp hafifçe gülümsediğimde o da bana dönüp baktı. Ardından elini bırakıp yere doğru eğildim ve topraklarına dokundum. "Bugün yeni şeyler öğrendim," dedim sohbetime devam ederek. Gözyaşlarım yine gözlerime dolmuşlardı. "Neyi unutmamı istediniz?"

Elimle topraklarını okşayarak yanağımı babamın mezar taşına dayadım. "Biliyorum, hep unuttuğum o anılardan kaçtım ve sizi hiç sorgulamadım. Fakat artık..." diyerek boğazımdaki

yumruyu yutkunmaya çalıştım, "...neleri unuttuğumu merak etmeye başladım."

Jay, tüm ihtişamıyla dikiliyor ve simsiyah bir ölüm meleğini andırıyordu. Bana baktı, ben de ona baktım. Hava kararmıştı, fakat ela gözleri mezarlığın loş ışında bile seçiliyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, ama uzun bir süre annem ve babamla konuşmaya devam ettim. Onlara Hiddenfield'i anlattım, Abby'i anlattım ve Marcus'u... Jay'le ilgili konuşmadım, çünkü sanki babam her an mezardan çıkıp ona saldıracaktıymış gibiydi. Bu düşünce beni burukça gülümsetti.

Son olarak ayağa kalkıp ikisi de sanki karşımdalarmış gibi derin bir nefes aldım ve uzun zamandır bana acı veren o cümleyi söyledim. "Ben de sizi seviyorum."

Annemin dolgun dudakları şefkatle kıvrıldı, babamın sert çehresi yumuşadı. "Size bunu yapmanı bulacağım," dedim genizden gelen bir sesle. Ağlamak istesem de içim o kadar kuru-duydu ki ağlayan sadece kalbim oluyordu. "Ve onu cehenneme yollayacağım."

Elimi Jay'in parmaklarına doladığımda irkilir gibi oldu. Ona sorun yok der gibi gülümseyerek tekrar ailemin mezarına döndüm. "Bir sonraki görüşmemizde onu bulmuş olacağımı umuyorum." Son kez mezarlarına eğilip taşlarını öptüm ve tekrar doğruldum.

"Gidelim," dediğimde Jay, ailemin mezarına son bir kez baktı ve gözleri babamın mezarının üzerinde durdu. Ardından başını hafifçe eğerek selam verir gibi bir hareket yaptı. Ve sonra beraber arabasına doğru yürümeye başladık.

Arabaya bindiğimizde hiç konuşmamıştık ve Marcus'un evinin olduğu sokağa gelene kadar bu sessizlik devam etti. "Biraz daha ilerler misin?" dedim Marcus'un evinin önünde durmaya yeltenince. Bana dönüp soru sorar gibi baktığında, "Sokağın sonundaki eve doğru sür lütfen," dedim.

Dediğimi yaptı ve araba sokağın sonuna geldiğinde, pencereden eski evimizin olduğu yere baktım. Kapıyı açıp indiğimde Jay de arkamdan indi.

"Burada eskiden biz yaşıyorduk," dedim eve bakarak. "Evimiz yangında mahvolmadan önce, benim odam şu taraftaydı." Parmagımla bir pencereyi gösterdim. "Önündeki ağaç da yangın sırasında yandı," dedim üzgün bir sesle.

"O ağaçtan kimsenin girmediğini varsayıyorum," dediğinde dönüp muzip bir bakış attım. "Ah, birisi giriyordu."

Üzerime doğru gelip sırtımı arabaya yasladı ve gözlerini kıstı. "Sakin sakın hallerim seni yanıltmasın, Belle."

Gülmeye başladım. "Sadece Marcus... O da ailelerimiz ders çalışmadığımız için bize görüşmeme cezası verdiğinde yaptığı bir şeydi."

"Ondan nefret etmem için nedenler artıyor."

Biraz daha güldükten sonra elimle yanağını kavradım ve parmaklarımla okşadım. Gözlerinde yoğun bir ifadeyle bana bakıyordu. "Buraya geldiğimizden beri eski hayatıma döneceğimden endişeleniyordun, değil mi?" Hiçbir şey demedi. Parmaklarım dudaklarına dokunduğunda bedenim ürpermişti. "Fakat bilmediğin bir şey var, Sullivan."

"Neymiş o?" diye fısıldadığında nefesi Boston'ın soğuk havasına inat, yüzüme sıcaklık esti. Ve ona olan bağlılığımı anlamasını umarak aklımdan geçenleri tane tane söyledim.

"Artık bu şehir, benim evim değil," dedim ela gözlerine bakarak. "Benim evim sensin."

BÖLÜM 9: KIVILCIM

♪ *Sta-Fire Meet Gasoline* ♪

Samantha Wise

Samantha, oturduğu tekli koltukta, dönen zihnini kendine getirmeye çalışıyordu. Her içki içtikten sonra, *bir daha içersen ne olayını* dese de maalesef bu sözünü bir türlü tutamamıştı.

Annabelle'in arkadaşları Hayley ve Joan, Hiddenfield tayfasına veda yemeği hazırladığı için Alexis, Dean ve bir de *ismi lazım değil* ile Hayley'nin evindeydi. Evet, içten içe o insanın aklını başından almaya müsait, şeytan yüzlü çocuk için böyle diyordu. İsmi bile lazım değildi!

Laura, hâlâ Travis'le dışarıdaydı, Brandon'ın ne halt yediği belli değildi. O yüzden iki çift olarak gelmişlerdi.

Ne çifti be? Siz çift değilsiniz! diyerek onu dürtükledi ayık kafalı Sam.

Artık ne kadar şarap içtiyse zihni yavaş yavaş puslanıyordu. Alexis, Hayley ile sohbet ediyor, *ismi lazım değil* ise Joan'la beyzbol hakkında bir şeyler konuşuyordu. Koltuklarda dümdüz bir ifadeyle oturan bir tek kendisi ve Dean Walker vardı. Eh, Dean'in genel hali duvar gibi bir suratla dolaşmaktı zaten.

O sırada kapı çaldığında Hayley kalkıp kapıyı açtı ve bir anda evi bir gürültü sardı. "Selam!" diye şakıdı bir kız. Sam, başını çevirip gelene bakınca onun Brandon'ın takıldığı Tiny isimli kız olduğunu fark etti. Zaten Brandon da tam arkasından içeri dalmıştı. "Dostum, nerelerdesin ya?" diyerek *ismi lazım değilin* yanına geldi ve onunla kendilerince bir selamlaşma yaşadılar.

Işın tuhaf kısmı, kapıdan eve girmeye devam eden başka insanlar da vardı. Tiny dudaklarını ısıtarak Hayley'e, "Ufak bir parti yapalım!" diye şakıdı. "Brandon'a veda etmek isteyen insanlar var." Ah, Brandon piçi, tüm Boston'ı kendine âşık etmişti.

Hayley'nin evi iki katlıydı ve gerçekten büyüktü. Zengin olduğu döşemelerinden bile belli oluyordu, muhtemelen evinde sayısız kere parti vermiş olmalıydı. Yine de kibarlığını göstererek, "Bunun sakın bir yemek olması gerekiyordu," dedi. Dönüp mahcup bir ifadeyle Hiddenfield tayfasına baktı.

Alexis, "Sorun yok," diyerek güldüğünde, Dean ve Sam duvar gibi bir ifadeyle karşılık verdiler. Onların bu halini normal olarak algılayıp takmamışlardı ve parti yapılmasına karar verildi. "Şu sizin bebek sütlerine ihtiyacın var," dedi Samantha, Dean'e fısıldayarak.

"Jay'in arabasında kaldı." Dean'in de o sütlere ihtiyacı var gibi duruyordu.

Eh, Jay ve Annie muhtemelen geceye sonradan dâhil olacakları için gidip biraz daha şarap içmeye karar verdi. Aslında içki içmek istemiyordu, ne kadar kabul etmek istemese de sonunun annesi gibi olmasından korkuyordu. Fakat sonra kendi kendine onun kadar iradesiz olmadığını hatırlatıyordu. *Bu sadece bir parti ve ben de sarhoş olmak isteyen genç bir kıyım,* diyerek omuz silkti.

Ne kadar süre mutfakta şarap içti bilmiyordu, fakat oturduğu sandalyede yere doğru bakarken bir çift spor ayakkabı görüş açısına girdi. Bu lanet ayakkabıları tanıyordu. "Ne var?" dedi homurtuyla. İçi yanmaya başlamıştı ve boğazını buruşturarak ağızındaki ekşi tadı geçirmeye çalıştı.

Ayakkabı önünden ayrılıp dolaptan bir şeyler çıkardı. Arından önünde tek dizini kırarak çökerken Sam başını kaldırdı ve göz göze geldiler. Lanet olası mavi gözler... En sevdiği rengin, bu Marcus isimli şeytanda bulunması büyük haksızlıktı.

"Al, iç," dedi bardağı dudaklarına doğru uzatarak.

Geçen gece yaşananları en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu. O bardaktan yine bu şekilde su içtiğini de öpüştüklerini de.

Dudakları bardağın kenarını kavradı ve gözlerini onunkilerden kaçırmadan suyu içmeye başladı. Marcus'un mavi gözleri koyulaşmış, gözbebekleri irileşmişti. Samantha'nın ondan kendisini koruması gerekiyordu, yoksa sonunun annesine benzemesi için ördüğü duvarları, bu şeytan yıkmadan hileyle geçecekti.

Fakat ondan kendini korumayı ayık olduğu zamanlara saklıyordu. "Su bitti," dedi ıslak dudaklarını oynatarak. Marcus trans-tan çıkmış gibi gözlerini kırptı ve aniden ayağa kalktı. "Neden buradasın?" diye sordu Sam.

Marcus kollarını gövdesine birleştirdi. "Colton partiye geldi. Belki haberin olsun istersin diye düşündüm."

Colton? Suratını buruşturarak, "O kim?" diye sordu.

"Öpüştüğün oğlanın ismini bile bilmiyor musun?"

Sam, eliyle saçını karıştırdı ve ayağa kalktı. Kahverengi-leri şu an uğursuz bir ışıkla parlayan mavilere dikilmişti. Sinirli miydi o?

"İsmi ne fark eder? Tek bildiğim nasıl öpüştüğü ve bu konuda oldukça-"

Lafının devamını getiremeden Marcus tam dibinde bitti ve dişlerini sıktı. "Sakin devamını getirme."

"Senden iyi olduğunu söylememden mi korkuyorsun?" Alaycı bir gülümseme Sam'in dudaklarına yayıldı.

"Hayır, korkmuyorum. Benden iyi olmadığını *biliyorum*," dedi Marcus gözlerini kısarak. "Ben seni öptüğümde hissettiğin kıvılcımları onunla da hissettin mi?"

Hayır, lanet olası! Hayır, senin gibi her yanıma yakan kıvılcımları hissettirmedir.

Sam bu insan evladı gibi görünen şeytan tohumunun kendini bu kadar iyi bilmesine sinirlenip bir süre dik dik ona baktı. Bir anda midesi bulanınca suratını buruştu. "Bak hatırlayınca midem bulandı."

Elbette ki midesini biraz önce içtiği sayısız kadeh şarap bulandırmıştı, ama bu fırsattan da yararlanarak onu geri püskürtmeyi ihmal etmemişti. Koşarak yanından ayrıldı ve yemekten sonra ellerini yıkadığı için nerede olduğunu bildiği lavaboya

gitti. Marcus'un arkasında olduğunu fark ettiğinde şaşkındı, fakat daha bir şey demesine fırsat kalmadan ikisi de içeridelerdi.

"Saçlarımı tutar mısın?" diye sordu suratı son kez buruşurken. Ardından anında yere çöktü ve içindekileri klozete çıkardı. Marcus, uzun, kahverengi saçlarını nazik bir şekilde tutmuştu. Bu hareketi onu gerçekten etkilese de şu haline tanık olduğu için utancı daha ağır bastı. *Belki de insan evladı gibi görünen şeytanın teki değildir?*

Kes sesini! dedi ayık kafalı Sam.

Ardından Marcus, ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve onun desteği sayesinde ağzını lavaboda yıkayıp yüzüne de su çarptı. "Gel benimle," dedi Marcus, bir anda elini tutarak. *Ah, kahretsin, kahretsin, çek o ellerini!*

Kalbi boğazında atıyordu ve nabızı bu çocuk yüzünden bilmem kaçınıcı kez şiddetle çarpıyordu. Marcus onu çekiştirerek evden çıkardığında, Sam yalpalıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Evin bahçesinin sol tarafında kalan çift kişilik salıncağa ilerlediler. Bir ara yağmur çiselemiş olacak ki salıncağın üzerinde su damlaları vardı. Marcus elini açtı ve sanki onları siler gibi sağa sola kaydırdı. Tüm damlalar salıncaktan yok olmuştu.

"Büyüleri olduğunu yeni öğrenen bebek Dewin'e bak sen!"

"Bizler sizin gibi emekleme dönemi yaşamıyoruz. Sizden daha güçlü olduğumuz gibi bir gerçek de var."

Gülümsediğinde sol yanağındaki gamzesi ortaya çıkmıştı. Bu gamze Sam'i transa sokuyordu. Marcus elini açık kumral saçından geçirdi. Saçlarının yanları kısaydı, üst kısımları ise daha uzundu ve tepeye doğru dalgalanıyordu. Sam, yakışıklı erkek görmemiş değildi, zira kasabası bir moda defilesi gibiydi. Fakat bu çocuğun keskin yüz hatları, tatlı kıvrımlara sahip açık kumral saçları, güldüğünde sert yüz hatlarını yumuşatmak ister gibi oluşan sol yanağındaki gamzesi işleri çıkmaza sokuyordu.

O sırada bacağına bir şey değince korkuyla sıçradı ve dili boğazına kaçtı. Doberman cinsi bir köpek simsiyah gözleri ve sivri dişleriyle tam dibindeydi. "Siktir, siktir, siktir!" diyerek Marcus'un kucağına hopladı. "Bu da nereden çıktı? Marcus, çek şunu!"

"Gergio, ev sahibinin köpeği ve küfür ettiğin için alınabilecek bir köpek," dedi Marcus kahkaha atarak.

Gergio, korkutucu bir şekilde dişlerini göstererek Sam'e hırladı. Birazdan kendisini on bin parçaya ayıracak gibiydi. "Bunu fark ettim, beni akşam yemeği yapmadan onu gönder!"

"*Lütfen, Marcus dersin neden olmasın?*"

Gergio gelip burnunu Sam'in elbisesinin açıkta bıraktığı bacaklarına sürtüncüce Sam ufak bir çığlık attı. "Lanet olsun, tamam. *Lütfen, Marcus!*" Gergio bacağına yaladığı sırada, Sam başını Marcus'un boynuna gömdü ve iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Beni yaladı!"

"Böyle kelimeleri boynuma saklanarak söylemen pek sağlıklı bir hareket değil," diye homurdandı Marcus. Sam, utanma duygusunu ayık haline saklamaya karar verdi ve sarhoşluğunun ardında sığındı. "Onu sevmediğin sürece gitmeyecektir."

Marcus'un dediği şey üzerine başını kaldırıp köpeğe baktı. Seilmeyi beklerken bu kadar vahşi ve kızgın mı görünmesi gerekiyordu cidden? Ah, Sam bir anda bu köpeği kendisine benzetmişti. Ardından Gergio'ya elini uzattı ve köpeğin kafasını okşadı. Köpek bir anda sevimli sevimli ona bakınca Sam bir kahkaha kopardı.

"Tüm karizmanı çizdin, ahbap," dedi Marcus, Gergio'ya. Sam gülerek Marcus'a baktı, o da dönüp kendisine baktı. Yakışıklı yüzündeki gülümseme karanlık havada bile güneş gibi görünmesine sebep oluyordu.

Samantha içinde bulunduğu durumun yanlışlığını fark edince gülümsemesini anında sildi ve Marcus'un kucağından kalkmak için hareketlendi. Fakat güçlü eller onu olduğu yerde tutmayı başarmıştı. "Neden benden kaçıyorsun, Samantha?"

Kahverengi gözlerini ağır ağır kırparak ona baktı. "Amacın ne, Marcus? Gerçekten merak ediyorum."

Suratında hiç ifade yoktu, fakat mavi gözleri yoğun bir şekilde kendisine bakıyordu. "İnan, bunu ben de bilmiyorum."

Sam kalkmak için tekrar hareketlendiğinde, Marcus bu sefer elini beline dolayıp yine engel oldu. Hiçbir şey söylemiyordu, fakat

başını Sam'in altına dayayarak derin bir nefes aldı. Samantha'nın kalbi hiç olmadığı kadar hızlıydı, heyecanını içtiği şaraplar bile bastıramıyordu. Yine de sarhoşluğu daha rahat davranmasına engel değildi. Bugünden sonra onu göremeyecekti, o yüzden son kez bu şeytanın kendisini ayartmasına izin verdi. "Yarın dönüyoruz," dedi kısık sesle. "Bu akşam son."

Ardından dudaklarını Marcus'un dudaklarına bastırdı. Bunu yaptığına inanamıyordu ve muhtemelen ayılınca da hayatının geri kalan döneminde inanmamaya devam edecekti.

Marcus'un boğazından çok tatlı bir inilti döküldüğünde, Sam ona biraz daha sokuldu. Dudakları adeta birbirleri için yaratılmışlar gibi hareket ediyordu. Kendisini geri çektiğinde ikisi de nefeslerini düzene sokmaya çalışıyordu. Ardından Sam, yanağını onun boyun girintisine koydu. Boynundaki ufak beni görüyordu ve yutkununca kıpırdayan adam elmasını. "Ona benziyorsun," dedi yanağını onun boyun girintisine dayayarak.

"Kime?" diye sordu Marcus. Sesi normal halinden çok daha boğuktu. Elleri Sam'in beline yerleşmiş, sırtında hareket etmeye başlamıştı.

"Babama."

Marcus başını eğerek kendisine bakmaya çalıştı, fakat Sam boynuna daha çok gömülmüştü. "Neden bu bana kötü bir şeymiş gibi geldi?"

"Çünkü öyle," dedi Sam. "Ona benzemen kötü bir şey."

Korkusunun sebebi buydu. Ona benzeyen biriyle karşılaşmak.. Sam ilk olarak bu benzerliğin görünüş olarak olduğunu düşünmüştü. Fakat bu hazırcevap ve çapkın çocuk, aynı zamanda babası gibi hayat doluydu. O yüzden Marcus, Hiddenfield'da yaşamadığı için minnet etti. Onu görmediği günlerde aklından defedebilmesi daha kolay olacaktı.

"O nerede?" diye sordu Marcus.

Sam bir süre sessiz kaldıktan sonra mırıldandı. "Çok uzaklarda."

"Onunla ilgili neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Hayır." Kaskatı bir şekilde öylece karşısına baktı.

"Yarından sonra hayatında olmayacağım, Sam. O yüzden son kez gerçek seni görmeme izin ver."

Sam'in bu cümleden sonra içini bir huzursuzluk kapladı. Uzun süre, huzursuzluğunun sebebi yarından sonra onu görmemek mi yoksa babasından bahsetmesini istemesi mi çözmeye çalıştı. Bir süre ikisi de öylece durdular, sonra dudaklarını aralayarak konuşmaya başladı.

"Babam, Katolik bir insandı. Annem, bir cadı olduğunu ona bu yüzden söyleyememiş. Kardeşim Nadia doğduktan sonra bile insan gibi yaşayarak babama uyum sağlamış." Nefesini derince verdi ve anlatmaya devam etmek için kendisini zorladı.

"Nadia ve ben ilkokuldaydık. Genelde babam bizi almaya gelirdi, fakat o gün Nadia rahatsızlanmıştı ve biz de bir on dakika okuldan erken çıktık. Babamın daha gelmediğini görünce otobüs durağına doğru ilerledik ve babamın arabasını okulun yanındaki ara sokakta gördüm. Sınıfımdaki Gabriel'in annesini, arabanın kapısına yaslamıştı."

Sam'in kalbi sıkıştıyordu ve nefes almak ister gibi elbisesinin yakasını çekiştirirdi. "Nadia, neler olduğunu anlayamasa da ben anlamıştım. Kardeşim bir anda babamı görünce yola atıldı ve ona gitmeye kalktı. Ve ben de bizi görmemesi için panikleyerek Nadia'yı büyüyle kendime çektim." Sonra acı bir şekilde gülümsedi. "Sana uyguladığım büyüü, ilk kez kullandığım gündü."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Marcus ağır bir şekilde.

"Babam bizi ve benim büyü yaptığımı gördü. Annem ona her şeyi anlattığında... bizi terk etti." Yutkundü. "Annem, sırf cadı olduğumuz için bizi terk ettiğini düşünerek kendini içkiye verdi. Her gün içtiği şaraplar onu günden güne daha farklı bir insan yapıyordu. Sonunda bünyesi daha fazla kaldıramadı ve dört yıl önce öldü."

Başını kaldırıp Marcus'a baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülmeğe başlamıştı. "Ona hiçbir zaman bizi, cadı olduğumuz için değil, Gabriel'in annesi için terk ettiğini söyleyemedim. O adam beni bu cehenneme atıp gitti ve hiç pişman olmadı. Bizi bir kere bile aramadı."

Marcus parmaklarıyla yanağından yaşları silerken oldukça donuktu. "Ben böyle bir şeyi asla yapmazdım. Ona benzediğimi düşünmeni istemiyorum."

"Bunun için artık endişelenmeme gerek yok." Ardından başını omzuna koyup, "Nasıl olsa yarından sonra hayatımda olmayacaksın," diye mırıldandı.

Annabelle Jefferson

On beş... On altı... On yedi...

Tam on yedi saniyedir Jay'in bir şey söylemesini bekliyordum, fakat o öylece gözlerime bakıyordu. Elimi yüzünün önünde salladım. "Hey! Burada mısın?"

Bir anda transtan çıkmış gibi gözlerini kırptı. "Evet."

"Neden, önünde diz çöküp sana yüzük uzatarak evlenme teklif etmişim gibi bakıyorsun?" Yüz ifadesi daha da afallayınca kahkahayı bastım. "Sadece güzel bir şey söylemeye çalışıyordum, Jay. Bu kadar dehşete düşeceğini bilseydim söylemezdim."

Pekâlâ, kahkaha atıyordum, ama içten içe kudurmuş durumdaydım. Hadi ama ona *evim sensin* demiştim! O neden karşılığında bana güzel bir şey söylemiyordu ki? Bozulduğumu belli etmemek adına tekrar hafifçe gülümsedim ve elimi göğsüne koyarak yolumu açması için onu geriye ittirdim. "Ben yürüyeceğim, ev zaten sokağın sonunda. Biraz hava almak istiyorum, sen arabayı alıp önden git." Arkamı dönüp kaplumbağa hızıyla yürümeye başladığımda beni durdurmasını bekledim, fakat hiçbir şey yapmıyordu.

Lanet olsun Annabelle, ne demeye ona bu kadar bağlı olduğunu belli ettin ki? Lanet olsun, lanet, lanet!

Ölü ailemle tanıştırmam, bugün söylediğim tüm o bağlılık sözleri... Sanırım üzerine fazla gitmiştim. Ama bu kadar büyü-tülecek bir şey yoktu bence, sonuçta o da bana aidiyet cümleleri çok kurmuştu.

Aklımda buna benzer düşüncelerle birkaç adım atmıştım ki daha ben ne olduğunu anlayamadan güçlü parmaklar kolumu

kavradı ve çekiştirilince sert bir gövdeye tosladım. Jay'ın kokusu iliklerime kadar dolduğu sırada, başımı kaldırıp afallamış bir halde yüzüne baktım. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda ikimizden de boğuk bir inilti döküldü. Aceleci ve bir o kadar da şehvetli öpüşmemiz, eski sokağımın ortasında gerçekleşiyordu. Jay belimi kavrayıp beni iyice kendine çekti. Sırtını dikleştirince, ben parmak ucumda yükselmek zorunda kalmıştım.

"Biraz önce arkana bakmadan kaçıp beni bir daha aramayacakmış gibi görünüyordun," dedim nefes nefese. Hâlâ dudaklarımız birbirlerini keşfetmeye devam ediyordu. Aklımda soru işareti kalmasını istemiyordum, ona olan bağlılığım onun gözünü korkuttu mu bilmeliydim.

"Muhtemelen şu dünyadaki en tehlikeli varlık, beni yuvası olarak görüyorken ne kadar kaçabilirim ki?" Sahte bir sinirle dudağını ısırduğымda dudakları tembel bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Bir şeylere alışık olmayan tarafın sadece sen olduğunu mu sanıyorsun?" Çok yakınımda olduğu için etkilenmekle meşgulken sadece gözlerimi kırıştıtırarak ona bakabildim.

"Ben ilişki adamı değilim, Belle. Ve şu anda kendini bir şeylere alıştırmaya çalışan taraf bir tek sen değilsin." Sonra başka bir cümle daha ekledi. "Bir de o cümleyi kurarken ne kadar seksi görüldüğünü hazmetmeye çalışıyordum." Bu söyledikten sonra dudağını ısırınca gözleri oraya kaydı. "Ve şu an da hazmetmem gereken yeni bir şey çıktı."

"Hımm," diyerek gözlerim kısılana kadar gülmeye başladım.

"Liste uzuyor," dedi Jay, gülüşüme takılı kalırken.

Tanrım, eskiden bu sokakta dünyanın en harika varlıklardan biriyle sarmaş dolaş aşk yaşayacağımı bana bir söyleyen olsaydı, kesinlikle ona gidip uyuşturucuyu bırakmasını söyledim. Ve şimdi oluyordu işte. Hava buz gibiydi, fakat ben üzerimde siyah bir ince mont olmasına rağmen bilmem yanıyordum.

"Şu evden bizi röntgenleyen yaşlı kadın, kendi kendini tatmin etmeye kalktığı için kalp krizinden ölmeden gitsek iyi olur."

Ağzım bir karış açılırken gözlerim eski evimizin karşısındaki eve kaydı. Orada tek başına oturan kadın, altmış yaşındaki

Doris Cassidy'ydi. Seni sapık, yaşlı bunak! Babam bahçeyle ilgilenirken onu röntgenlemek en büyük zevklerinden biriydi.

"Muhtemelen şu an o sıkı kalçalarımı dikizliyordur," dedim gözlerimi kısıp pencereye bakarak. Görünürde kimse yoktu. Jay'in avcı özelliklerini kıskanmaya başlamıştım. Ben de o yönümü açığa çıkarsam böyle olabilecek miydim?

"Kalçalarım için böyle mi düşünüyorsun?"

Jay'in takıldığı nokta bambaşkaydı. Sorduğu soruyla beraber gözlerimi kırptırıp ona baktım, tembel gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. *Evet, tatlım, bizzat elleyerek keşfettim. Taş gibiler.* Tabii ki düşüncelerimi ona söyleyemeyeceğim için kollarından çıktım ve gözlerimi devirdim. "Kelimeleri cımbızla çekme konusunda bir numarasın."

Jay, tekrar pişkin pişkin gülümsedi. Ondan sokağın ortasında etkilenmek pek akıllıca olmadığı için gözlerimi kaçırıp eski komşumuzun penceresine baktım. Yapmacık bir gülümsemeyle el sallarken, "Selam, Bayan Cassidy!" diye bağırdım.

Görünürde hâlâ kimse yoktu, fakat perdenin kırırdandığını görmüştüm. Gülümseyerek tekrar gözlerimi devirdim ve arabaya doğru yürüyen Jay'in peşinden ilerledim. Arabaya bindiğimizde Jay, arabayı çalıştırıp yol boyunca ilerleyince kaşlarını çatarak ona döndüm. "Hey, Marcusların evi arkada kaldı."

"Biliyorum," dedi tok bir sesle.

"Nereye gidiyoruz o zaman?"

Telefonunu çıkarıp bir şeyler yaptıktan sonra direksiyonun yanındaki telefon bölmesine astı. Ekranda navigasyonun açık olduğunu görünce kaşlarını kaldırıp ekrana baktım. Ağzım anında yer çekimiyle tanıştı. "Prudential Binası?"

"Aslında seni eve götürüp hazırlanmanı bekleyecektim," dedi erkeksi ses tonuyla. "Vazgeçtim. Laura'nın peşimize takılma ihtimaliyle uğraşamam."

"Ne için hazırlanmamı bekleyecektin?" diye sordum şaşkın şaşkın. Saat daha erkendi, hava kararalı yarım saat falan olmuştu. Jay, telefonun ekranındaki yol tarifine göre arabayı sürerken ben hâlâ şaşkındım.

Cevap vermeden ekrana bakarak yol tarifine göre ilerlemeye devam etti. Prudential, Boston'ın en yüksek binasıydı, bilmem kaç katında birçok mağaza ve restoran vardı. Sonunda binanın önüne geldiğimizde Jay arabayı park ederek bana inmem için başıyla işaret yaptı.

Arabadan indim ve ona garip garip bakarken o da inip yanıma geldi. Parmaklarını parmaklarıma kenetleyip beni de beraberinde sürükleyerek dev binadan içeri soktu. Boston'da yaşamama rağmen buraya hiç girmemiştim. Mağazalar oldukça lükstü ve restoranlar ailemin bütçesinden eksiltmek istemediğim türden rakamlarla doluydu.

Jay, gelişigüzel bir mağazaya dalarak beni çekiştirirken ağızım açık kaldı. Ardından askıları karıştırmaya başladı. "Jay?"

Beni sallamadan askıları karıştırmaya devam ederken ben de öylece dikiliyordum. "Şunu dene," dedi bana bir elbise uzatıp.

Beyaz, askılı ve dar elbiseye baktıktan sonra saçma bir ifadeyle ona baktım. "Hı?"

"Şu elbiseyi üzerine giy," diyerek bir geri zekâlıyla konuşuyormuş gibi kelimeleri tane tane söyledi. Ona gözlerimi devirdim ve elbiseyi elinden kaptım. Ne yapıyordu bu çocuk, Tanrı aşkına?

Kabine girip üzerimdekileri çıkardım ve elbisenin sırtındaki fermuarı açtım. Etiketini gözüme çarptı. Tanrım, Gucci mi?

Girdiğimiz mağazayı göremeyecek kadar afallamış bir halde olduğum için beni kimse suçlayamazdı. Sütyenimin askılarını görünmesin diye söktüm ve elbiseyi başımdan geçirdim. Rengi beyaz olduğu için biraz rahatsız olmuştum, riskli bir renkti ama neyse ki fiziğim bu elbiseyi kaldırmıştı. Bel kısmı üzerime tam oturmuştu, boyu ise dizimin biraz üzerinde bitiyordu.

Aynaya bakınca Jay'in yetenekleri dudağımın uçuklamasına sebep olacaktı. Ben on yıl geçse böyle üzerime oturup sanki benim için dikilmiş gibi duran bir elbise bulamazdım. Onun bulması beş dakika bile sürmemişti. O sırada göz zevkimi bozmak ister gibi ayağımdaki bilek botlar gözüme takıldı.

"Hanımefendi?" dedi dışarıdan bir kız. "Dışarıdaki bey, bu ayakkabıyı da almanızı istiyor." Kapıyı açıp mağaza çalışanının elinden ayakkabıları aldım. Ayak numaramı da mı biliyordu?

Beyaz, ipli, topuklu ayakkabıyı ayağıma geçirdiğimde görünüm tamamlandı. Kız, botumu ve çıkardığım kıyafetlerimi alıp gözden kaybolmuştu bile. Kabinden çıkarak Jay'ı görme umuduyla yavaş adımlarla etrafı taramaya başladım. O anda tükürüğüm neredeyse boğazıma kaçacaktı.

Uzerine siyah bir gömlek giymişti ve yakası açık, kolları kıvrılmıştı. Altında da siyah bir pantolon vardı. Geniş omuzlarını saran gömlek, kumral saçları, bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen erkeksi yüz hatları, uzun ve biçimli bacakları... Bu çocuğun üzerine, *dikkat yanıcı madde* yazan bir uyan levhası konmalıydı.

O da aynı şekilde beni baştan sona süzdükten sonra yanıma geldi. "Hatırlat da bir daha senin için kıyafet seçmeyeyim." Kaşlarımı cümlesini açıklaması için beklentiyle kaldırdım. "Bu şekilde her kafanın sana döneceğini hesaba katarsak, normal bir randevu şansımız azalıyor. Çünkü seni kesmeye çalışan her sık kafalının gözlerini oymak isteyeceğim."

Küfür ettiği için kaşlarımı çattıysam da pek oralı olmadı. Eh, onun küfürlerine de alışmıştım. O sırada o cümledeki bir kısım kafama dank etti. "Normal bir randevu mu?"

Elini belime dolayıp bana iyice sokulduğunda bir mağazada olduğumuzu hatırlayarak kıpırdandım. "Evet, sen ve ben... Tüm başımıza gelebilecek saçmalıklar olmadan, normal bir randevu..."

Aman Tanrım! diye çığlık atıp havada hoplama isteğimi bastırarak yutkundum. "Bunu ne zaman planladın?"

"Bugün," dedi nefesini yüzüme vererek. "Boston'la ilgili hatırlayacağın güzel anılardan biri de benimle olsun."

Kalbim. Gerçekten. Bu. Çocuk. İçin. Fazla. Hassas. Hamster muhtemelen baygındı çünkü kalbimin attığını hissetmiyordum.

O sırada mağaza çalışanı yanımıza gelerek bana küçük bir çanta uzattığında ona bakakaldım. "Telefonun içinde," dedi Jay, kıza saf saf baktığımı görünce. Kıza hafifçe gülümsedim ve

çantayı da aldım. "Kıyafetlerim?" dediğimde, Jay elini belime koyarak beni yürütmeye başlamıştı bile. "Arabaya götürüldüler."

Onun belimdeki eliyle asansöre bindik. Yukarıya çıkmaya başladığında ona dönüp baktım. "Yemek yiyeceğiz," dedi. Ardından elini yavaşça kalçalarımın üzerine koyunca tüm bedenim sopa vutmuş gibi dikleşti. Yavaşça kalçamı okşadığında gövdesine dirsek attım. Etkilendi mi? Tabii ki de *hayır*. Şeytan gibi hafifçe gülümsedi ve önüne döndü.

"Sapık," diye fısıldadım kulağına doğru.

"Bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorsun."

Gözlerimi devirip güldüm. Elli ikinci kata geldiğimizde Jay, kalçamdaki elini belime çıkarıp beni ileri yönlendirdi ve bir restorana girdik. Pencereleden tüm Boston görünüyordu. *Vay canına*.

Zenginliğini hiçbir zaman umursamamıştım. Fakat şu an ona bakınca, Barthram Sullivan gibi olabileceğini hayal ettim. Takım elbiseli, özel şoförlü, bir malikânede oturan lider. *Kurtların lideri*.

Tanrım, fantastik dünyam şu an elli iki kat aşağıda kalmış gibiydi.

Jay, elini bel çukuruma yerleştirip beni bir masaya doğru yönlendirdi. "Bu gecenin amacı rahatlamak, Belle. Kendini serbest bırak."

Nefesimi yavaşça verdim ve gergin omuzlarımı düşürdüm. Jay, bir masaya geldiğimizde tam karşımdaki sandalyeye doğru ilerliyordu ki bir şey aklına gelmiş gibi durdu. Benim sandalyemi tutup oturmam için çekince ağzımı bir karış açıp ona bakmamak için kendimi zor tuttum. 'Hey, sen de kimsin ve Jay'e ne yaptın?' diye bağırarak üzereydim.

Oturmamı beklerken tek kaşını kaldırarak bana baktı. Onun tabiriyle ölü balık gibi ona baktığımı fark edince hemen kendime gelerek sandalyeye oturdum. Jay de karşıma geçip oturdu ve yakasındaki bir düğmeyi daha açtı. *Oraya bakma, Annabelle. Oraya bakma*.

"Eğer bilmesem böyle şeylere yabancı olmadığını düşüneceğim," dedim gözlerimi kısarak yüzüne bakarken. "Çok rahat ve kontrollüsün."

“Evet, en büyük fantezim kızları baştan sona giydirip yemeğe çıkarmak, gecenin sonunda yatağa attıktan sonra öldürüp bir ormana gömmek.” Dudaklar şeytani ve oldukça yapma bir gülümsemeyle yana kıvrıldı.

“Gecenin ilerleyen kısmında beni neyin beklediğini öğrenmesem daha iyiydi,” dedim onun gibi yapmacık bir şekilde gülümseyerek.

“Hangisini öğrenmemeliydin?” dedi bir garson bize menüleri uzatırken. “Seni yatağa atacağım kısmı mı? Öldürüp gömeceğim kısmı mı?”

Yaka kartında Cody yazan, sipariş alan çocuğun gözleri fal taşı gibi açılıp teni mosmor olurken ben de ondan farklı değildim. Biz kesinlikle normal bir çift değildik ki normal randevumuz olsun.

Jay ne Cody’ye ne de bana hiç aldırmadan menüyü incelemeye başladı. O siparişini verirken ben de inceleyerek siparişimi verdim. Cody’nin bakışları üzerimde fazla kalınca Jay’in ona ters bir bakış attığını gördüm.

“Belki de bu gece senin yerine başka birini gömebilirim,” dedi Jay, Cody’ye bakarak. Çocuk sanki duymamış gibi hiç oralı olmadı, ama gözünü benden anında çekmiş ve uçarcasına gitmişti.

Jay, yine demir kadar sert bir ifadeye büründüğü için gözlerimi devirdim. Ardından başımı çevirip ayaklarımızın altına serilen Boston manzarasına baktım. Ah, burası gerçekten mükemmeldi. Erkek arkadaşım daha da mükemmeldi. Hayat ise... baktandı! En iyisi Jay’le dünyadan elli iki kat yukarıda yaşamalıydık.

Bir süre öylece pencereden bakarken, Jay çok sessiz olduğu için gözlerimi ona çevirdiğimde beni izlediğini gördüm. “Her zaman böyle miydin?” diye sordum bir anda.

Başını hafifçe yana yatırıp sorduğum soruyu anlamaya çalışır gibi baktı. “Nasıl?”

“Duygularına ve düşüncelerine, istemediğin zamanlarda kimsenin ulaşmasına izin vermiyorsun, bu konuda oldukça

kontrollüsün. Muhtemelen bir şeyden deli gibi korksan da bunu belli etmezsin."

Gözlerini kırpma dışında başka hiçbir mimikte bulunmadı. Hatta kıpırdamadı bile. İşte bahsettiğim tam da buydu. *İstediginde heykel gibi olabiliyorsun, Sullivan.*

Ela gözleri bir süre bana baktıktan sonra başını düzeltti ve sandalyede biraz yayıldı. Kolunu masaya koyduğunda bir parmağı masada ritim tutmaya başlamıştı. Tıpkı babası gibi... O da evimizin koltuğunda böyle ritim tutmuştu. Babasına benzediğini düşünmeyi bırakmalıydım! Eğer bunu dile getirirsem beni öldürürdü.

"Korktuğum hiçbir şey olmadı, olmayacak da," dedi Jay bir süre sonra.

"Buna inanmıyorum." Kahverengi gözlerimi gözlerine dikerek başımı yana yatırdım. "Korktuğun ya da korkacağın şeyler mutlaka vardır, fakat eminim ki bunu örtmek için kendine bile itiraf edemiyorsun."

"Kişilik analizi mi yapmaya başladın?" Dudaklarının kenarı alayla yana kıvrılmıştı.

"Hayır," dedim omuz silkerek. "Madem bir randevudayız, birbirimizi daha iyi tanıyalım."

"Beni tanıyorsun."

O sırada yemeklerimiz gelmişti ve adının Cody olduğunu öğrendiğim, siparişleri getiren çocuk, bize başka isteğimiz olup olmadığını sorduktan sonra uçarcasına yanımızdan ayrıldı. Jay'in biraz önceki yatak ve öldürmek muhabbeti onu ürkütmüş olmalıydı.

"Tanıyorum, ama tam değil. Bilmediğim özelliklerin var," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Mesela bana gerçekten hiç sevmediğin bir şey söyle."

Gözleri etrafını taradı ve bir süre düşünüyor gibi bekledi. Ardından parmağını hafifçe doğrultarak sigara içen bir adamı gösterdi. "Sigara."

Pekâlâ, sorularıma cevap vermesi içimi kıpır kıpır etmişti. "Başka neyden nefret ediyorsun?" dedim hevesle.

"Eden Kingswell."

Kaşlarımı çatarak mızımızlandım. "Jay, şurada hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Oyunu bozma!"

"Ne?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Nefret ettiğim şeyleri sor-dun, ben de söylüyorum."

Gözlerimi devirip başka soruya geçtim. "En sevdiğin ye-mek nedir?"

"Spagetti. Üzerine sos olmadan, ketçap ve mayonezli. . ." Pekâlâ, bu beklediğim yemek sıralamasında yoktu.

"En sevdiğin renk?" Sorar sormaz kaşlarımı kaldırdım. "Ah, dur, bunu biliyorum."

Bifteğini bıçakla keserken bana alttan bir bakış attı. "Öyle mi?"

"Evet," dedim dudaklarımı bilmiş bir edayla büzerek. "Ta-bii ki de siyah."

Jay, bifteği ağzına atıp çiğnerken gözleri üzerimde dolaştı. "Hayır, değil."

Pekâlâ, her zaman siyah giyen biri başka ne rengi sevebi-lirdi ki? "Lacivert?" diyerek sorduğumda başını iki yana sal-ladı. Gözleri elbiseme kilitlendiğinde şaşkın bir şekilde ona bak-tım. "Beyaz mı?"

Omuz silkerek yemeğine devam etti. Pekâlâ, Jay'i siyahla o kadar bütünleştirmiştim ki en çok beyazı sevmesi beni biraz şa-sırtmıştı. Gerçi evindeki tüm eşyaların beyaz olmasından biraz anlamam gerekiyordu.

"Doğum günün ne zaman?" Elimi çenemin altına yerleştirip dudak büktüm. "Birbirimize ait olduğumuzu iddia ediyoruz, fa-kat birbirimizin doğum günlerini bile bilmiyoruz."

"20 Aralık."

"Benimki de-" diyerek lafa başlayacağım sırada çatalını ta-bağına bıraktı ve arkasına yaslandı. "15 Nisan," dediğinde şa-sırmıştım.

"Sen, nereden öğrendin?"

"Okul dosyanda gördüm. Ayrıca... melezin tetrad günü do-ğacağını biliyordum."

Asteria'nın ölüm gününün, benim doğum günüm olması ayrıntısını görmezden gelerek diğer noktaya parmak bastım. "Okul dosyamı gördün demek! Ah. Dosyamı almak siz Sullivanlar için pek sıkıntı olmamıştır." Hiçbir şey söylemeyince kaşlarımı çat-tım. "Fotoğrafımı da gördün değil mi? Beni ilk karşılaştığımız gün sizi dinlerken yakaladığında melez olduğumu biliyordun. Bu yüzden mi kurtardın?"

"Melez olmasaydın seni ölüme terk edecek kadar gaddar mı görünüyorum?"

"Evet." Tereddüt etmemiştim. Jay, beyaz dişlerini sergileyerek sırıttı.

"Yanılıyorsun. Kocaman açılmış, korkak, kahverengi göz-lerinle kurtlara baktığını görünce yardımsever damarlarım ka-bardı diyelim."

Suratımı buruşturdum. "Üzerime doğru gelen bir sokak ser-serisiyle beraber karşıma dikilen iki kurttan korkmam elbette normal."

"Sokak serserisi?" diyerek sorduğunda bu seferde ben sırıttım.

"Ne yapabilirim, Bay Zorba? İlk izlenim için hoş bir olay değildi."

"En azından meraklı fareyi kurtlara yem etmediğim için kahraman ilan edilebilirdim."

Güldüğümde onun da dudakları yana doğru kıvrıldı. "Keşke hep dünyadan elli iki kat yukarıda kalabilsek, ama Hiddenfield'a dönünce gerçeklerle merhabalaşacağız." Jay, su kadehini dudak-larına götürürken bana baktı. "Zach'ten haber var mı?" diye sor-dum bir anda. O gerçek de bizi karşılayacak olanlardan biriydi.

"Hayır. Şerif onu hâlâ arıyor, avcılar da öyle. Fakat kimse bir sonuca ulaşamadı. Dönünce bununla daha çok ilgileneceğim."

Onaylar gibi başımı salladım ve tekrar yemeğime odaklan-dım. Zamanın geri kalanında Jay sessizdi, fakat bazen beni süz-düğünü gördüğümde içimde bir yerlerde bir alev dalgası dola-şıyordu. Benim onun etkisinden kurtulmakla savaş verdiğim yemeğimizin sonunda restorandan çıktık. Asansöre bindiği-mizde bu sefer yalnızdık.

Jay'ın eli anında belime dolandı. Dudaklarını boynuma bastırıldığı anda sırtım aynaya yapışmıştı bile. "Jay, asansördeyiz! Her an biri binebilir."

"Bu durumu daha ateşli hale getiriyor." Dudakları kulağımın arkasına geldi ve tüm bedenim titredi.

"Jay..." diyerek inler gibi bir ses çıkardığım sırada asansör durdu ve ben elektrik çarpmış gibi geriye sıçradım. Yaşlı bir çift asansöre binerken bize ters ters baktılar. Eh, dağılmış bir haldeydim ve *biraz önce işi pişiriyorduk* diyen gözlerle onlara bakıyordum. Jay'ın ise yine kontrollü tavrı yerindeydi, sanki ben işi asansörle pişirmiş gibiydim.

Arabaya gidene kadar ikimiz de bir daha birbirimize yapışmaya yeltenmedik. Sonunda arabaya bindiğimizde derin bir nefes verdim. Telefonumu çantamdan çıkarıp ekrana baktığımda Marcus'tan bir mesaj vardı.

Minik Panda, hepimiz Hayley ve Joan'ın evine gidiyoruz. Hiddenfield tayfasına yemek veriyor. Eve uğrayacak olursan anahtarı Gina'nın benden çok sevdiği çiçeğinin saksısına koydum. Ama Hayley ve Joan'ı görmek için buraya uğramayı da unutma.

Vedalaşma kelimesini kullanmamıştı çünkü nefret ettiğimi biliyordu. Hiddenfield'a giderken de kimseyle doğru düzgün vedalaşmadan kaçır gibi gitmiştim.

"Evde kimse yokmuş, hepsi Hayley ve Joan'ın evine gitmişler," dedim mesajı okuduktan sonra. "Hayley onlara yemek hazırlamış."

Onaylar gibi başını eğdi ve arabayı çalıştırdı. "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum ona bakarak.

Dudakları hafifçe yana kıvrılırken, "Eve," dedi ve gaza yüklendi.

Jay arabayı öyle bir sürdü ki Boston trafiğini karıştırması umurunda bile değildi. Eve geldiğimizde arabadan indik ve kapıya doğru ilerledik. Marcus'un annesinden kışkandığı çiçeğin toprağına gömülü anahtarı çıkardım. Kapıyı açıp içeri girdiğimizde ikimiz de bir süre öylece dikildik.

Jay, eliyle ensesini ovuşturdu. "Ben bir duşa giriyorum." Tamam, anlamında başımı salladığım sırada yukarı kata çıktı ve ben de bir süre daha olduğum yerde dikildim. Ardından ben de üzerimi değiştirmek için yukarı çıktım. Marcus'un banyosunun kapısı kırık olduğu için kapanmıyordu ve aralık kapıdan Jay'ın oluşturduğu buhar dışarı sızıyordu. Arsız Belle, iş başındayken başımı silkeleyerek kendime geldim.

Giyeceğim şort ve bluzu ayarladıktan sonra elbisenin fermuarına ulaşarak aşağı çektim. Kıpırdamayınca bir daha denedim, fakat bana mısın demiyordu. Eğilip büküldüm ve fermuarı zorlamak için hiç yapmadığım akrobatik hareketleri yaptım. Resmen uzaktan korku filmlerindeki çarpılmış kızlar gibi görünüyor olabilirdim. Ayağımdaki topuklu yüzünden bileğim dönünce yere yapıştım. "Hayır, hayır, hayır, bunu bana Jay aldı," diyerek kendimi telkin etsem de... Bir anda askılar sanki sigara basıp yakmışım gibi bir ses çıkararak koptular.

İstemedен askıları büyüyle yaktığım için panikleyerek ayağa kalktığımda elbise yere düştü ve banyodan boxerıyla ve ıslak saçlarını havluyla kurulayarak çıkan Jay'le göz göze geldim. *Yüceler yücesi Tanrım*. Jay'ın gözleri gözlerimden aşağıya kayıp yavaşça tüm vücudumda dolaştı ve ayağımdaki ayakkabılarda bitti. "Siktir."

Sesi sanki boğuluyormuş gibi çıkmıştı. "Ben... istemedен askıları yaktım. Şey fermuarı açılmıyor..." Konuşamadım. Ben de onun görüntüsünün şokundaydım.

Öyle hızlı yanımda bitti ki ufak bir çığlğın dudaklarımdan kaçmasına engel olamadım. Şu göz açıp kapama süresine eş hızlardan biriydi. Çıplak gövdesi benimkine degecek kadar yakındı ve ayağımdaki topuklu sayesinde yüzlerimiz de daha yakındı.

"Beyaz iç çamaşırları ve o topuklu ayakkabı... Sen... Siktir. Konuşamıyorum."

"Jay," diye fısıldadım. Ortam çok ama çok ağırlaşmıştı.

"Bana güveniyor musun?" dediğinde yutkundum. Başımı aşağı yukarı salladığımda bir anda elimi yakaladı ve kendisi

vatağa oturunca ben de bacaklarım iki yana açık şekilde kucağına düştüm.

Ellerini belime yerleştirip beni sabitledi. Onu tam en mahrem yerimde hissedince neredeyse bayılacaktım. "Biraz rahatlamaya ihtiyacın var," dedi Jay, dudağını boynuma sürterek. "Benim de sana ihtiyacım var."

Ardından elleri belimden yukarı çıktı ve ister istemez kasılıp geriye doğru belimi gerdim. Jay fırsattan yararlanarak dudaklarını sütyenin açıkta bıraktığı yerlere bastırdı. Daha derine girerek göğüslerime ulaşınca çığlığı basacaktım, fakat dudaklarımdan sadece ismi döküldü. "Jay."

Aramızdaki kıvılcım resmen tüm dünyayı ateşe verecek gibiydi. Ve bunun hiç son bulmamasını istedim. "Evet, güzelim," dedi dudaklarının dokunuşuna devam ederek.

Kucağında kıpırdandığımın bile farkında değildim. *Rahibe Anna neredeydi?* Arsız Belle benliğimi ele geçirirken, ellerim onun tenine dokundu ve ardından geniş omuzlarını sardı.

"Kendini rahat bırak," diye fısıldadı boynumu öperek. Dediğini yaptım ve kıpırdanmaya devam ederek onu hissetmeye çalıştım. O sırada evin alt katından bir bağırıtı geldi.

"Biz geldik!" Marcus kükremişti.

Bir anda gerçek dünyaya dönüp kaskatı kesildim. Gözlerim kocaman olurken Jay'ın kucağından ayağa fırladım. Jay, dişlerini sıkarak gözlerini kapattı. "Şansımı sikeyim."

Onun bu haline gülmemek için zorlansam da bir anda elimde olmadan kahkaha atmaya başladım. Jay, bana kaşlarını çatarak baktı. "Onu öldürebilirim, biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, arkadaşımı öldürmeyeceksin." Derin bir nefes verdi ve ayağa kalkıp banyoya doğru ilerledi. "Nereye?" dedim arkasından.

"Soğuk bir duş almadan oraya nasıl inmemi bekliyorsun?" Sesi huysuzdu ve dediği şeyi anlayınca dudaklarımı birbirlerine bastırdım. *Ah, Marcus... Umarım kafan yerinde sağlam kalır.*

Üzerimi giyindikten sonra aşağı indiğimde bir ton insanın evimizde olduğunu gördüm. "Marc?" dedim Marcus'a.

"Sana veda etmeye geldiler," dediğinde boğazım düğümlendi. Vedalardan nefret ederdim.

Hayley ve Joan da gelmişti. Onlara sarıldım ama veda cümlelerinden özellikle kaçındım. Gözlerime grubun en arkasında duran, futbol takımının ceketini giymiş oğlan takılınca kanım kurudu. "Taylor'ın burada ne işi var?"

"Sorun çıkarmak için gelmediğine yemin etti," dedi Joan.

İstemeyerek Taylor'ın yanına yürüdüm. "Bağırmadan önce dinle," dedi ve ellerini teslim oluyor gibi kaldırdı. Hâlâ yüzünde Jay'in oluşturduğu morluklar vardı. "Bak, Anna... O gün çok içmiştim ve sadece seni öyle görmeyi hazmedemedim. Ama istediğim seni incitmek değildi." Ona öylece baktığımı görünce mahcup bir şekilde eliyle ensesini ovaladı. "Gideceğin için güle güle demeye geldim ve bu şekilde ayrılmak istemedim. Özür dilerim."

Bir süre onu affetmek istemeyerek öylece dikilsem de sonunda derin bir nefes verdim. "Pekâlâ," dedim kısık sesle. "Özrünü kabul ediyorum." Ardından ekledim. "Hoşça kal, Taylor."

Hoşça kal, eski hayatım...

Sabah olduğunda herkes arabalara eşyalarını taşımıştı. Dün gece Jay düşünüyken aldıktan sonra aşağı indiğinde neyse ki Taylor gitmişti. Onun geldiğini duyunca köpürse de özür dilemek için geldiğine ikna ettiğimde sustu. Zaten herkes Hayley'nin evinde parti olduğu için içmişti ve uyumaları çok sürmemişti. Marcus'tan ayrılacağım aklıma geldikçe ağlamak istiyordum.

O anda bana bakarken de sanırım gözlerim dolmuştu. "Ağlamayacağını bildiğim için rahatım," dedi gülerek. O morali çok bozuk olduğu zamanlarda bile gülebilmeyi başarıyordu. "Hem beni bilirsin, sürpriz yapmayı severim. Bir bakmışsın yine oradayım."

"Okulda beni dersi asarken yakalamanı bekleyeceğim," dediğimde güldü.

O sırada yanımızdan geçen Sam, bir anda durdu ve bize döndü. "Hoşça kal," dedi Marcus'a sabit bir ifadeyle. İkisinin de bakışları gereğinden fazla birbirlerinde takılı kalmıştı.

Marcus da boğuk bir sesle, "Güle güle," dedi. Sam son kez ona baktıktan sonra arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü.

"Bu da neydi böyle?" dediğimde huzursuzca kıpırdandı.

"Benden pek hoşlanmadığı göz önüne alınırsa, veda etmesine bile şaşırdım."

"Marcus sizin aranızda-"

Bir anda yanağımı sıktı. "Hadi Minik Panda, Sosyopat bizi kesecek gibi bakıyor ve yeter, bıktım bu çocuktan. Al götür şunu."

Güldüm. "Seni duyuyor."

Pişkin pişkin sırtarak, "Biliyorum," dedi.

Ardından ben de arabaya bindim. Marcus'a asla veda etmedim ve etmeyecektim. O her zaman benimleydi.

Araba uzaklaşana kadar onun kaldırımında dikilen silüetini izledim. Sonunda önüme döndüğümde Hiddenfield'a yolculuk başlamıştı.

Yolculuk boyunca herkes sessizdi. Bir ara gelirken yemek yemek için durduğumuz yerde durunca Brandon yine o göle girme teklifinde bulunmuştu, kızların hiçbiri yanaşmamıştı. Zaten zamanın geri kalanında uyuyarak geçirdiğim için yolun ne zaman bittiğini bile anlamamıştım.

Hiddenfield'a girdiğimizde hava kararmıştı ve Boston'ın soğuşundan sonra buranın ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. Farklı bir dünyaya gelmiş gibiydik. Aslında şöyle bir düşününce, burası gerçekten *farklı* bir dünyaydı.

BÖLÜM 10: RÜYA

♪ *Cody Crump-Burn* ♪

Annabelle Jefferson

Annabelle.
Gözlerimi bir ormanın ortasında açtığımda ismim rüzgârla salınarak kulağıma ulaştı. Etrafıma bakındığımda uzakta bir silüet vardı ve yine her zaman gördüğüm rüyada olduğumu anlamam uzun sürmedi.

Annabelle.

Ses bir kadına aitti ve kadının silüeti bana tekrar seslendikten sonra arkasını dönüp gitmeye başladı. Rüzgâr anında şiddetini arttırıp ağaçlar sallanmaya başladığında olduğum yerde durmaya devam ettim. Bu sefer koşmaya niyetim yoktu.

Güneş ışınları kendilerini geri çektiğinde rüzgâr kulağımda uğulduyordu, fakat ben kıpırdamadan bekledim. Her zaman olduğu gibi lanet bir kapıya çarpmak ve ürkücü odaya girmek istemiyordum.

O sırada rüzgâr aniden durdu ve yaprakların hışırtıları kesildi. Arkamda hissettiğim varlıkla bir anda kendimi o tarafa çevirdim. Jay, tüm ihtişamıyla karşımda dikiliyor ve ay ışığında daha koyu görünen gözleriyle bana bakıyordu. Yüz hatları ürkütücü bir keskinlik kazanmıştı. "Onu neden takip etmiyorsun?" diye sordu başını hafifçe yana yatırarak.

"İstemiyorum." Yutkunup ellerimle kolumu sardım ve mırıldandım. "O odada olanlara anlam veremiyorum."

"Orada olanlar..." dedi ve bana doğru iyice yaklaştı. "...yaşanmış korkuların."

Söylediği şeyi anlayabilmek için büyük çaba harcadım, çünkü yüzündeki karanlık ifade tüm dikkatimi dağıtıyordu. Bu karşındaki Jay'ime hiç benzemiyordu.

Bir anda pençelerini göğüs kafesine sokunca nefesimin tılandığını hissettim ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Dizlerimin üzerine çökerken ağlamaklı bir sesle fısıldadım. Jay, dudaklarını hafifçe yana doğru kıvrıdı. Kıvranişımı izlerkenki gülümsemesinin izleri tüm vücuduma kazınmıştı.

Ardından pençelerini göğsümden çektiğinde elinde bir kalp tutuyordu. Benim kalbimi.

Onu görmemek için direnen gözlerimi toprağa çevirdim ve uyanmak için içimden çığlıklar atmaya başladım. Bu bir bilinçaltı rüyası mıydı, olacakların habercisi miydi emin değildim.

Nefessiz kaldığımı ve göğsümdeki ağrıyı sonuna kadar hissediyordum. O sırada önümde siyah bir elbisenin eteği belirdi. Hızla başımı yukarı kaldırdığımda gördüğümü yüz karşısında dehşete düşmüştüm. "Anne?"

Annemin üzerindeki elbise ve geriye doğru salınan saçlarına taktığı siyah bir tül onu geceyle bütünleştirmişti. Hemen yalpalayarak ayağa kalktım. "Sendin," dedim dehşet içinde. "Bana her zaman seslenen sendin."

Annem konuşmadan bana baktığında bunun doğru olduğunu anladım. "Neler oluyor?" Artık tamamen gözyaşlarıma teslim olmuş ağlıyordum. "Tüm bunları sen mi yapıyorsun?" diye sorarken elimle etrafımızı gösterdim.

Annem başını iki yana salladı ve kahverengi gözleriyle bana bakmaya devam etti. "Bunları sen yapıyorsun."

Ses tonu bir anda değişik gelmişti. Ya daha kasvetli ya da daha boğuk... Bakışlarının da bundan aşağı kalır yanı yoktu.

"Ne?" dedim, hem onu böyle görmenin hem de söylediği şeyin kafa karışıklığıyla.

"Burada olanlar, yaşanmasından korktukların." Bana doğru bir adım daha attığında ona olan özlemimle kucağına atılıp ona sarılmak

istedim, ama bana karşı mesafeli bakışları vardı ve yerimden kıpırdayamıyordum. "Bana en büyük korkunun ne olduğunu söyler misin, Annabelle?"

Bir süre yerde kıvranır halde tepemde dikilen anneme baktım. En büyük korkum mu? Neydi ki en büyük korkum? Fakat içimden bu soruyu sorduğum anda, biraz önce yaşananlar aklıma geldi ve tüm bedenim kaskatı kesildi.

İhanet.

Jay'in ihaneti.

Kalbimi yerinden sökebilecek tek kişi oydu.

Annem bir cevap vermeme beklercesine bana bakıyordu, fakat bir şey söyleme, diye haykırdı tüm duygularımı. O yüzden başımı dikleştirdim ve elimle yanağımdaki gözyaşlarımı sildim. "Hayır," dedim sabit sesle. "Söyleyemem."

Ardından gözlerim ardına kadar açıldı. Yatağın içinde top gibi büzüşmüş, üzerimdeki yorganı yere atmıştım. Vücudumu ter basmıştı. Elime kalbime götürüp ağrıyormuş gibi ovaladım.

Çoğu gece anne ve babamı görme umuduyla uyuduğum olmuştu, onları rüyada da olsa görmek, onlarla konuşmak istiyordum. Fakat bu kâbusta annemle karşılaşmak beni dehşete düşürmüştü. Yatakta doğrulup terden alnıma yapışmış saçlarımı geriye iterek ayağa kalktım ve banyoya girdim. Yüzümü, boyumu ve ellerimi yıkadıktan sonra havluyla kuruladım. Bakışlarım aynadaki yansımamla buluştu.

Yaşanmış korkularım, yaşanmasından korktuklarımı...

O odaya girersem unuttuğum geçmiş mi öğrenecektim? Bu kâbusların sıradan olmadıklarını biliyordum, ama bir anlam vermem de güçtü. Sürekli aynı yerde gözlerimi açmam, bana seslenen kişiyi takip edersem bir kapıya çarpmam, takip etmezsem Jay'in kalbimi yerinden söktüğü sahneleri tekrar tekrar yaşamam... ve bugünkü kabusumda da bana sürekli seslenen kişinin annem olduğunu görmem... Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Nefesim boğazıma tikanıp nefes almaya çabalarken aynadaki yansımamla bakışmaya devam ettim. *Lanet olsun.* Abigail'in

rehabilitasyon merkezinden randevu almak istiyordum. Tükene-gücümle artık ayakta kalmakta zorlanıyordum.

Telefonumdan saate baktım, 03.00'dı. Akşam Boston'dan geldikten sonra Abby'nin sorularına maruz kalmamak için yatıp uyumuştum. Telefonu hissimle komodine bıraktıktan sonra dilimin, damağımın kuruduğunu hissederek odadan çıkıp aşağı kata doğru ilerledim. Timothy odamın kapısının önünde uyuyordu. Onun üzerinden hoplayarak geçtim ve merdiveni oldukça sessiz inip mutfağın ışığını açtım.

Tezgâhtaki sürahidен su doldurup yudumlayacağım sırada, karşımda beliren biriyle beraber bardak neredeyse elimden düşüyordu. Fakat o kişi bardağı anında yakalamış, benim dudaklarımdan kaçacak çığlığı da bastırmak için beni tezgâha sıkıştırırken bir elini ağızıma kapatmıştı.

"Siktir!" diye haykırdım, ağızımı kapatan elin ardından boğuk sesle. Kocaman gözlerle karşımdaki yüze baktım. "Eden?"

Eden, tek kaşını kaldırdı. "Siktir. Eden," diyerek benim sözlerimi tekrarladıktan sonra kaşı yerine indi. "Kalbimi kırdın, Jefferson."

Nefesimi seslice verdiğimde, sıcak nefesim eline çarpıp tekrar burnuma dolmuştu. Eden gülümserken diğer elindeki bardağı tezgâha bıraktıktan sonra elini temkinli bir şekilde ağızımdan çekti. "Her şekilde korkacağınızı bildiğim için en azından çığlığını yakalayayım dedim."

Nefes nefese kalmış halde kaşlarımı çattım. "Yaşadıklarım-dan sonra sessizce yaklaşman pek hoş bir hareket değildi. Daha aklına bile gelmeyecek küfürler sayabilirdim."

Eden sırtınca bir anda omuzlarımdan gevşediğini hissettim. "Demek korkunca pisleşıyorsun. Aklımda bulunduracağım."

"Ayrıca sinirlendiğimde," dedim yapma bir kızgınlıkla, sonra ben de hafifçe sırttım. "Her neyse, burada ne arıyorsun?" diye sordum. Eden cevap vermek için ağızını açmıştı ki bir anda sorunun cevabını kendi kendime verdim. "Ah doğru ya, sen bizim korumamızsın."

"Doğru cevap."

"Yatılı koruma olacağını bilmiyordum."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda elini dağınık saçlarından geçirdi ve bu da saçlarının daha fazla dağılmasına sebep oldu. Uykudan kalktığı belliydi, fakat sanki eliyle her bir telini bilerek güzelce yerleştirmiş gibi bir hali vardı. Dolgun dudakları daha da dolgunlaşmıştı ve koyu mavi gözleri daha da koyulaşarak gece mavisine dönmüştü. Üzerinde ise beyaz bir yarım kollu ve siyah bir eşofman altı vardı. Resmen bizim evimizde kalıyordu!

"Zach meselesi hallolana kadar yedi yirmi dört korumayım." Yine Jay'ın katliam yapma tehlikesiyle karşı karşıyaydık.

"Hallolacağını düşünüyor musun?" diye sordum kollarımı göğsümde bağlayarak. O sırada üzerimde olan şeyler bir anda şimşek gibi beynime çaktı. Şort ve askılı bir bluzdan oluşan açık pembe geceliğim... Jay, Eden'in karşısında geceliğimle durduğumu bilse... *Ah Tanrım, sen beni koru.*

Fakat Eden sanki beni her gün böyle görüyormuş gibi oldukça rahattı. "Elbette hallolacak. Kulaklarımı kabartıp bekleyeceğim, sen rahat uyuyabilirsin." Ah, ben Jay için endişelenirken o korktuğum için suratımın böyle ifade aldığını sanıyor olmalıydı.

"Pekâlâ," dedim kıpırdanarak. "İyi geceler."

Eden bir iki adım geriledi ve bana yol açtı. "İyi geceler."

Merdivenleri çıkarak yine kapımın önünde yatan Tim'in üzerinden hoplayıp odama girdim. İlk iş üzerime siyah, diz kapağında biten taytımı ve kalçalarımı örten uzun bol bir tişört geçirdim. Yatağa uzanıp bir o yana bir bu yana döndüm ama uyukum olmadığı için uyuyamıyordum ve zaman geçmek bilmiyordu.

Yaklaşık on beş dakikalık bir uyumaya çalışma operasyonundan sonra başarılı olmayacağımı anlayıp oflayarak doğruldum. Açık pencereme bakarak Jay'ın oradan girmesini diledim. Onu özlemiştim.

Artık penceremi Peter Pan'in girmesi için değil, erkek arkadaşımın girmesi için açık bırakıyordum. Peter büyümeyi reddettiği için haklı olduğunu düşünüyordum çünkü büyümek sorumlulukları, acıları ve yıkımları da beraberinde getiriyordu.

Ama aşk söz konusu olduğunda büyümek aslında güzeldi. *Uzgunum, Peter.*

On dakika kadar elimi çenemin altında birleştirerek Jayı beklemeye devam ettim ama içeri soğuk havadan başka giren bir şey yoktu. Hırsla yataktan kalkıp penceremi sıkı sıkı kapadım. Burada umutsuzca onun gelmesini bekleyecek değildim.

Asık suratıyla odadan çıktığında, Tim'in yerinde olmadığını gördüm. Tekrar merdivenlere yönelip Eden uyudu mu diye baktığımda ortalıktan kaybolan Timothy'nin gizemi çözülmüştü. Eden oturmuştu ve Tim de onun ayaklarının dibinde, kendisini sevmesine izin veriyordu. Pekâlâ, Tim... Eğer Jay seni böyle görürse... *Tatır seni korusun.*

Eden varlığını fark edip başını kaldırarak bana baktığında olduğum yerde kalakaldım. Kısa bir tereddüitten sonra merdivenleri inerek Tim ve ona yaklaştım. "Fazlasıyla uykumu almışım."

Uzerimdeki tayt ve bol tişörtüme kısa bir göz gezdirdikten sonra sanki benim bilmediğim bir fıkraya gülüyormuş gibi dudaklarını kıvrıp Tim'in başını okşadı. "Bilmiyorsan diye söylüyorum; sapık değilim, Jefferson."

Suratım pancara dönmüştü. "Öyle bir şey düşündüğüm yok," dedim elimle boynumu ovalayarak. "Sadece böyle daha rahat hissedeceğimi düşündüm."

Eden bir şey söylemedi. Ben de yanındaki tekli koltuğa oturarak tek bacağımı altına aldım ve dirseğimi koltuğun koluna yerleştirip çenemi de avucuma bıraktım. "Tim, seni sevmiş. Marcus'a yaptığı işkencelerden sonra sana böyle davranmasına şaşırdım doğrusu."

"Marcus?" Kaşlarını kaldırarak bana baktıktan sonra bir anda hatırlamış gibi, "Şu Boston'dan gelen sarı saçlı arkadaşın mı?" dedi.

"Saçlarına sarı dediğini duymasın," dedim büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi. "Açık kumral olduğu konusunda oldukça nettir kendisi."

"Sarı saçların nesi varmış?" Elini dağınık saçlarından geçirirken ondan hiç beklenmeyecek şekilde çapkın bir gülümseme attı.

Ona gözlerimi devirdim ve güldüm. "Ah, evet, eminim ki çoğu kız seni görünce *Tanrı sarı saçları kutsasın* diyor." "

Eden, tekrar Tim'e odaklanırken, "Tek bir kızın demesini tercih ederim," diye mırıldandı. Onu duymazdan gelerek etrafına bakındım. Maalesef ben, artık kesinlikle kumral saç ve ela göz hayranıydım.

Bir süre sonra sanki kafamda bir ampul yanmış gibi koltuktan kalktım. "Film izlemeye ne dersin?"

Tim'i sevmeyi bırakıp arkasına yaslanarak bu fikrimden hoşlanmış gibi başıyla onayladı. Sonra bir anda gözü yukarı kata kaydı. "Ya Abigail'i rahatsız edersek?"

"Ah, merak etme. İçtiği şu şaraplar bebek gibi uyumasını sağlıyor. Başında bando takımı çalsa ancak belki öyle uyanır." Arkamı dönüp televizyonu açtım ve DVD'leri çıkararak film isimleri saydım. Sonunda bir aksiyon filminde karar kıldık. Eh, korku izleyerek onun kollarını tırnaklamam pek uygun olmazdı, oturup aşk filmi izleyebileceğim bir partner de değildi. En iyisi aksiyondu, evet.

Tim'i ortamıza alarak televizyonun karşısındaki üçlü koltuğa oturduk. Tim'in başı onun kucağındayken poposu maalesef bana kalmıştı. Filmin ortalarına kadar bazı dövüş kısımlarında Eden adamların hareketlerini eleştirdi ve onun dövüş sanatlarında oldukça iyi olduğunu düşününce kıskanmadan edemedim. "Ben de dövüşmek istiyorum," dedim dudaklarımı bükerek. "Madem melezim, dövüşmeyi öğrenemez miyim?"

Eden, bana yan bir bakış attı. "Eğer dövüşmeyi öğrenirsen hepimizin canına okuyabilirmişsin gibi bir his var içimde." Ona yine gözlerimi devirdiğimde güldü. "Tamam, sonra istersen sana birkaç hareket öğretebilirim."

"Anlaştık," diyerek hafifçe gülümsedim.

Sonrasında yarım saat kadar daha filmi izlemeye devam ettik. Tim'in horultulu nefesleri eşliğinde filmin bitiş jeneriği ekranda belirdiğinde dönüp Eden'a baktım. Yanağını koltuğun sırtına doğru yaslamış, bir eli Tim'in başındayken uyumuştı. Yüzü bana doğru dönüktü ve ben filmi izlerken onun beni izlediği

gibi bir fikre kapılmadan edemedim. Eğer öyleyse bile bunu bana hissettirmemesi Eden'a olan saygımı daha da arttırıyordu. Duyguları varsa bile beni rahatsız etmiyor, sınırlarıma yaklaşmıyordu. Kalbimin başkasına ait olduğunu bildiği için kendimi kötü hissediyordum, ama yapabileceğim bir şey yoktu.

O sırada Eden'in başı tuhaf bir açıyla oynadı ve kaşları çatıldı. Hatta elini de oynattığı için Tim bir an uyanır gibi oldu ama sonra tekrar horultulu nefesleri devam etti. Eden'in kaşları çatılmaya devam ediyordu. Ah, kâbus görüyor olmalıydı. Bir an için Jay'in rüyasına girdiğim aklıma gelince kalbim hızlanmaya başladı. Acaba Eden'inkine de girebilir miydim? Eğer fark ederse sadece kâbus gördüğünü ve onu uyandırmaya çalıştığımı söyleyebilirdim. *Hayır hayır*, bu kişisel alanına izinsiz giriş gibi bir şeydi. O yüzden tamamen bu fikri aklımdan attım ve onu uyandırmak için elimi uzattım.

Eden bir anda elimi yakaladığında neredeyse çığlık atacaktım. Elimini alıp yanağını elime yasladı ve bir şeyler mırıldandı. Kulağa anlamsız gelen kelimelerinin arasında bir tanesinin "Gitme," olduğunu fark edince kazık yutmuş gibi olmuştum. Rüyasında ne gördüğünü deli gibi merak ederken bir anda işaret parmağım şakağına denk geldi ve oraya dokunan tenimin karıncalandığını hissettim. Ardından bir ısı vücuduma yayıldığı sırada neler olduğunu anlamıştım ve daha o saniyede zihnimde bir çekilme yaşadım.

"Gitme!" diye haykırdı bir erkek sesi.

Gözlerimin odağına iri yarı ve kahverengi saçlı bir adam girdiğinde afallamıştım ama bedenime hükmedemedim. Aksine bana ait olması gereken parmaklar adamın eline yapıştı. Adam koyu mavi gözlerini bana yöneltti. Yani Eden'a.

"Burada kal, Eden. Sakın oraya dönme."

"Hayır, hayır, ben de gelebilirim. Sana yardım edebilirim."

Adamın gözleri sert bir şekilde parıldadı. Aynı koyu mavi gözler... Ah, Tanrım. Eden'in babasıydı. *"Sana burada kal dedim!"* Ardından elini Eden'in elinden kurtardı ve uzakta yükselen dumanlarla kısıp çıkışlıklara doğru koşturmaya başladı.

"Baba!" diye haykırdı Eden. Fakat sanki bedenini kaldıramıyormuş gibi acıyla haykırıp bir süre öylece bekledi. Sadece kot pantolonunu ve beyaz spor ayakkabılarını görebiliyordum. Ardından ellerini yere koydu ve bir anda ayaklandı. Yanında duran bir bıçağı da yerden kaptıktan sonra dumanlı bölgeye doğru koşmaya başladı. Koştı, koştı, koştı ve bir süre sonra tüm o kaosun gözler önüne serilmesine sebep oldu.

Bıçaklarını kullanan avcılar, dövüşenler, kaçışan kadınlar ve gençler... Yanan çadırlar, ağaçlar... Ve karanlık gölgeler, Dorchalar.

"Eden!" Babası Eden'a bağırırken bir anda Eden arkasına döndü ve bir Dorcha'nın siyah başlığının içinde görünmez olan yüzüne elindeki bıçağı fırlattı. Dorcha çığlık atarak erir gibi yerle bütünleşirken, Eden bu sefer de yerde yatan bir avcının üzerinden bir bıçak kaptı ve babasına doğru döndü. Fakat o sırada Eden'in acıyla kasılan bedeni iki büklüm oldu. Aynı zamanda babasının da bedeni büklülmüştü. Adam doğrulup Dorchalara saldırmaya devam etti, ama Eden kendini toparlayamıyordu. Ellerinin üzerine yere çöktü ve acıyla tekrar bağırdı. Tetrad günü yapılan bir saldırı olduğu için acı çekmelerini şimdi anlamıştım. Kurda dönüşmedikleri her saniye acı çekiyorlardı.

"Kaç Eden!" dedi babası ve tam da o anda adam yine yere düşerek hırıldadı.

Dorcha acı çekiyor gibi görünen adamın boğazına elinden çıkan siyah bir ipi bir kamçı gibi sardı. Eden da acıyla debelenirken gözlerini sıkı sıkı yumup nefesini tuttuğunu hissettim. Ardından gözlerini açtığında babasının bedeni yerde cansız yatıyordu. Boğazından akan kanla beraber...

Eden bağıramadı. Bağırmak istediğini biliyordum çünkü duygularını hissedebiliyordum. Hiç ses çıkaramadı ve yalpalayarak ayağa kalkıp babasının bedenine baktı. Ardından kendisine doğru süzülen Dorchaların farkına vardı ve arkasını dönerek koşmaya başladı.

Ormanın derinliklerine girdiği sırada hâlâ yalpalıyor ve acı çekiyor gibi kesik kesik nefesler alıyordu. O sırada yere yapıştı ve hırıldayarak toprağı eşeledi.

Dorchalardan bir tanesinin pelerini tam önünde göründü. "Acı mı çekiyorsun, sefil yaratık?" Dorcha'nın iğrenç sesiyle Eden kafasını kaldırıp ona baktı. "Hadi küçük kurt, benim için dönüş," dedi Dorcha.

Eden'in öleceğini düşündüğünü biliyordum, ama onun buradan bir şekilde kurtulduğunu bildiğimi için heyecanla olucakları bekledim. Ve tam da o anda yeşil bir ışık Dorcha'nın üzerine patladı. Bir kere daha... Ve bir kere daha... Sonuncusunda ışık öyle yoğundu ki tekrar patladığında Dorcha'nın külü rüzgârla savrulmuştu.

O sırada Eden başını kaldırıp ileride duran varlığa baktı. Turuncu saçları yere uzanan, çıplak ayaklı ve kendisine gülümseyen ufak tefek bir kıza... Moss'a.

Kendimi karanlık bir girdabın içine doğru çekiliyor gibi hissederken bir anda göz kapaklarım açıldılar. Aynı anda koyu mavi gözler de açılmış, bana bakıyordu. Elim onun yanağının altındaydı ve bir anda ne açıklama yapacağımı bilemeyerek öylece kalakaldım. Eden donmuştu.

"Şey... eee... Kâbus görüyordun ve seni uyandırmak istemiştim ama sen... elimi yakaladın ve bana gitme deyince ben de..." Ben lafımı tamamlayamazken ikimiz de kıpırtısız bir halde bir süre durduk.

Sonra Eden bir anda başını kaldırdı ve saçlarını karıştırdı. "Üzgünüm, ne yaptığının farkında değildim."

Başımı iki yana hızla sallarken o kadar hızlıydım ki boynum kopmadığı için şanslıydım. "Sorun değil. Anlıyorum," dedim. "Yani seni anlıyorum, iyi anlıyorum. Çok iyi."

Eden kafası karışmış gibi bana baktığında dudaklarımı birbirlerine bastırdım. Ona acısını anladığımı söylemek istedim, ama bu da yeteneğimi söylemek olurdu ve ben bunu şimdilik kimsenin bilmesini istemiyordum. Sanki bu yeteneğim daha birçok şeyi öğrenmeme sebep olacak gibiydi.

Eden da Jay'in annesini kaybettiği o alev dolu kaosta ailesini kaybetmişti. Tetrad'ın önemini artık daha iyi anlıyordum, avcılar gerçekten çok güçsüz düşürüyordu. Bu saldırı kim bilir kaç kişinin yıkımı olmuştu.

"Sen rahatça uzan, ben yatağıma gidiyorum. İyi geceler."

O sırada evin kapısına şiddetle vurulunca yerimden sıçradım. Eden'in savunma pozisyonuna geçmesini beklesem de tek yaptığı dişlerini sıkarken gözlerini kapatmak oldu. "Geç bile kaldı."

Kaşlarını çatarak hâlâ kırılırcasına vurulmaya devam eden kapıya baktığımda, Abby merdivenin başında alınına kaydırduğu göz bandıyla belirdi. "Neler oluyor?" Evet, kapıya vurulma şiddeti bando takımı görevini rahatlıkla görmüştü.

Eden, sanki kapıyı açma şerefi ona aitmiş gibi beni durdurarak kapıya doğru yürüdü. Açtığında soğuk hava içeri doluşurken ellerimle kollarımı ovaladım. Karşısındaki görmesem de Eden'in dik bakışları onun kim olduğunu ele veriyordu. "Bu kadar geç bir saatte bizi rahatsız etmendeki sebebi merak ediyorum, Sullivan."

Eden'in söylediği şey üzerine biri güler gibi bir ses çıkardı. Ve hemen sonra bir adım atarak eve giren Jay görüş açıma girdi. Deri ceketinin kapattığı gövdesine dolanan kemerdeki bıçak kabloları o hareket edince görülmüştü. Avcı haliyle daha bir tehlikeli görünüyordu. Ayağındaki siyah asker botuyla bir adım daha attığında parke zemin gıcırdadı ve Jay, Eden'a son bir bakış attıktan sonra bakışları merdivenin başında dikilen Abby'ye döndü.

"Adamlarım bu bölgede hareketlilik olduğunu söyledi. Karşındaki ağaçlık alanı araştırıyorlar." Sonra gözleri tekrar Eden'a çevrildi ve onun üzerindeki tişört ve eşofman altını süzdü. "Korumayı arttırsak iyi olacak."

Abby eliyle Jay'e içeri geçmesini işaret etti. "Tabii tatlım, bu çok iyi olur."

Jay'in yalan söylediğini anında anladım. Dışarıda hareketlilik falan yoktu, sadece burada olmak için bir bahane yaratıyordu. Eden'a bir bakış attıktan sonra dış kapıyı onun gözünün içine baka baka kapattı. Ardından ela gözleri yolunu hiç sapmadan bana çevrildi ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. İkimiz de öylece birbirimize bakarken bir anda gözleri üzerimdeki tayt ve bol tişörtümde gezdiğinde yüzünde takdir dolu bir ifade belirdi. Ben de açık pembe geceliği çıkardığım için kendi kendimi tebrik ettim.

Daha fazla bu garip atmosferde kalmamak için harekete geçerek Abby'nin yanına çıktım. "Sen uyu, Abby. Onlarla ben ilgilenirim, ikisi de arkadaşım zaten, biliyorsun. Ve en güçlü

avcılar olduklarını ele alırsak, eve saldırmaya kalkan belasını bulur demektir."

Abby uykulu gözlerle bana bakıp başını salladı. "Bir sorun olursa beni mutlaka uyandır."

"Tabii ki," dedim hemen onu onaylayarak. Abby'yi odasına doğru uğurlarken yanımdan koşarak geçen Tim'i görünce yerimden sıçradım. Ah, Jay onu da tedirgin edici bakışlarıyla süzmüş olmalıydı. Kaç bakalım, Timy.

Ardından derin bir nefes aldım ve merdivenlerin başına gelip yavaş yavaş aşağı inerek oturma odamdaki başavcılara baktım. İkisi de hemen hemen aynı boydaldı ve aralarında üç adım mesafe bulunurken birbirlerine kovboylar gibi dik dik bakıyorlardı. Hemen ikisinin arasına girdim. "Öncelikle ortamı germeyi kesin. Siz böyle birbirinizi her an öldürecek gibi bakmasanız da zaten yeterince gerginim."

İkisi de bir şey söylemedi. Ve birbirlerine gövde gösterisi yapmaya devam ettiler. Ah, lanet olası erkekler!

"Jay, sen de şu koltukta uyuyabilir-"

"Neden?" diye sordu Jay, daha lafımı tamamlayamadan. "Yatağın mı kırıldı?" Ağzım açıldı, sonra ne diyeceğimi bilemerek geri kapandı. Ah, yerini işaretliyordu.

Eden'in beyaz teninin sinirden kızardığına yemin edebildim, fakat bir an sonra yüz ifadesi normale dönerken bana döndü. "Ben gidip evin çevresindeki avcılara katılacağım. İki kişinin birden burada boş boş durmasına gerek yok."

"Gitmene gerek yo-"

"Haklısın," dedi Jay. "Burada boş durmana gerek yok, ben senden daha faydalı olacağıma eminim." Yüzüne imalı bir gülümseme yerleştirdi.

Ah, Tanrım, bayılmak üzereydim! Yatak ve faydalı olmak kelimeleri aklımda girdap gibi dönerken yanaklarım alev topu olmak üzereydi.

Eden, Jay'e bir şey söylemedi ve bana döndü. "İyi geceler." Ardından dış kapıyı açarak çıkıp gitti.

Jay, beni beklemeden yukarı kata çıktığında bir dış kapıya bakıyordum, bir ona. Harekete geçip ben de onun peşinden odama girdim ve kapıyı kapattım.

“Bu yaptığın hiç hoş değildi!” dedim kısıp ama sinirli bir sesle. “Sadece bizi korumak için buradaydı, bu hareketlerini hak etmiyor!” Hiçbir şey söylemeden ilerledi ve penceremi açarak serin havanın içeri dolmasına sebep oldu. Eden’in rüyasından sonra ona karşı daha ayrı bir sempati beslemeye başlamıştım. Üzölmeyi hiç ama hiç hak etmiyordu. “Ayrıca kapıyı gecenin bir yarısı kırar gibi çalmandaki amaç neydi?”

“Beni dışarıda bıraktın.”

“Ne?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Jay, sırtı bana dönük bir süre daha cevap vermeden öylece bekledi. Deri ceketinin sardığı gergin omuzları yavaş nefesleriyle hareket ediyordu. “Aradım, cevap vermedin,” dedi boğuk sesiyle. Gözlerim anında komodinin üzerindeki telefonuma kaydı. *Kahretsin*. Ardından deri ceketini üzerinden çıkararak çalışma masamın üzerine fırlattı. Bıçak kabzalarının bulunduğu kemeri de çözüp yere bıraktı. Bana doğru dönerek ela gözleriyle gözlerime baktı. “Penceren kapalıydı.” Gözleri öyle yoğun bakıyordu ki neredeyse haliya eriyecektim. Bir şey söylemek için ağzımı açtıysam da onun söylediğı şeyle beraber ağzım tekrar kapandı. “O içerideyken beni dışarıda bırakmana dayanamadım.”

Kalp atışlarım durdu ve öylece karşılıklı durarak birbirimize baktık. Tanrım, *korkuyordu*. Eden’in beni ondan çalacağından korkuyordu! Jay gibi korkuları olmadığını iddia eden ve kendine güveni tam birinin böyle bir zaafı kabullenir gibi bakması, kalbimin sızlamasına neden olmuştu. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını ona göstermek adına hızla ona doğru ilerledim ve bir anda kendimi kucağına attım. Anında elleri kalçalarımaya yerleşerek beni havaya kaldırdı, bacaklarım beline dolanırken kollarım da boynuna dolandı. Bir insanın üzerine pencerenin önündeyken böyle atlasam şu an ikinci kattan aşağı uçuyor olurduk, ama Jay kökleri sağlam bir ağaç gibiydi.

"Bekledim, gelmedin," dedim nefesim dudaklarına çarpar-ken. "Geç kaldın."

"Adamlarımı çok boşladığımı için işleri ele almam gereki-yordu." Bir anda beni sırtüstü yatağa yatırıp üzerime tırmandı. "Sikeyim, geç kaldım," diyerek dudaklarını dudaklarıma yapış-tırdı. Öyle yoğun bir öpüşmeye daldık ki dudakları resmen du-daklarımla bütünleşiyordu. Ardından çenemi ısırdı ve gözleri kaşıma kaydı. "Senin koruman olması gereken benim."

"Jay, her yerde olamazsın. Beni sürekli koruman mümkün değil."

Başını göğsüme dayayarak soluklanır gibi nefes alarak bek-ledi. Yüzünü göremiyordum, kumral ve yumuşak saçları çenemi gıdıklıyordu. "O, senin için daha iyi olabilir," dedi kalın ses to-nuyla. Bir an için kalbimin durduğunu sandım. *Ne? Hayır, ha-yır, hayır...* Bir ayrılık konuşması falan yapmayacaktı, değil mi?

"Beni sen buldun," dedi, yüzüme bakmadan tane tane ko-nuşarak. "Ve ben de seni bırakmayacak kadar bencilim."

"Jay," diyerek kısık sesle mırıldandığımda yanıma uzanıp beni kendine çekti ve başım boynuna gömüldü. "Benim için en iyisi sensin." Bunu onu rahatlatmak için değil, tamamen içim-den geldiği için söylemiştim. Gördüğüm kâbuslar, en büyük korkum umurumda bile değildi.

Jay hiçbir şey demedi, bir süre sonra ritmik nefes alışıyla ma-yışmıştım. Bir süre daha konuşmadık ve Jay'ın parmakları tişör-tün içinden girerek çıplak bel boşluğumda dolaşıyordu. "Abby, seni burada yakalarsa hiç hoş olmaz."

"Yakalayamaz, ondan çok daha hızlı hareket edebilirim."

Ardından boyun girintisi yastığım olurken, kokusu ger-çekten bende antidepresan etkisi göstererek derin bir uykuya dalmama sebep oldu. Tanrım, bu yastığı hayatım boyunca ya-nımda istiyordum.

Alarmım çaldığında göz kapaklarımı araladım ve sert yas-tığımın yerini oldukça yumuşak bir yastığın aldığını anladım. Ah, evet, Jay yoktu. Onunla güne başlayamadığım için üzülsem

de bir yandan da Abby beraber uyurken bizi yakalamadığı için rahatlamıştım. Çünkü bir anda odama girerek kalbimi hoplattı.

“Gece neler oldu?”

Sorduğu soruyla bir an afallasam da hemen ona Eden’in dışarıdaki avcılara katıldığını, görevi Jay’in devraldığını belirttim. Neyse ki Barthram’ın oğlunu da oldukça seviyordu.

“Okula seni Eden bırakacak ve okuldan o alacak. Tüm gün sana korumalık yapanın ben olmamamı istiyorsan bu konuda oldukça hassas davran, Karamelim. Senin için endişelenirken işime odaklanamam.”

“Tamam,” diyerek ellerimi teslim oluyor gibi kaldırdım. Abby yanağımdan öptükten sonra odadan çıkınca gözüm komodinin üzerindeki kâğıda kaydı.

Tüm gün adamlarla ilgileneceğim, ne kadar kabul etmek istemesem de sarı piç, ben yokken seni en iyi koruyabilecek kişi. Yine de yanına iki metreden fazla yaklaşmasına izin verme.

Jay’in notunu okurken bir süre gülmekle gülmemek arasında kalmış, yamuk bir surat ifadesiyle kâğıda bakmıştım. El yazısı karman çormandı ve her şeyiyle mükemmel olduğu için iyi olmadığı bir şeyi görmek hoşuma gitmişti. Kâğıdı alarak komodininin ilk çekmecesine sakladım. Ardından kalkıp hazırlanmaya başladım.

Rüyalara girme konusunu bir tek Sam bildiği için okula gitmeden önce şarap evine gidecektim. Eden’i arayıp haber verdiğimde beni oradan alacağı konusunda anlaştık. Sesinin dün gece olanlardan sonra tuhaf gelmesini veya bu koruma işine artık gönüllü olmamasını beklerken sesi oldukça normaldi. Hatta bana kesinlikle kendisi olmadan okula gitmeye kalkmamamı tembihlerken ses tonu sertleşmişti. Abby işe giderken beni oldukça yakın olmasına rağmen arabayla şarap evine bıraktı ve Sam’le kahvaltı yaparken ona her şeyi anlattım.

“Yani şimdi sen, hiç zorlanmadan Eden’in rüyasına girdin ve onun geçmişteki bir anısına şahit oldun, öyle mi?”

Sıcak çikolatamdan yudumlarken başımı salladım. Sam, dudaklarını büzerek karşımda oturuyordu. Saçları darmadağındı,

tüm telleri her bir yana bakıyordu. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu ve gerçekten dağılmış bir haldeydi.

“Pekâlâ, fırsat buldukça bu özelliğini kullan. Gördüğün rüyalar bilinçaltı rüyalar olduğuna göre, belki kendini geliştirirsen sadece gördükleri rüyaya değil, bilinçaltılarında sakladıkları her anıya girebilirsin.”

“Bunun özel alan istilası olduğunu düşünmüyor musun?”

“Düşünüyorum,” dedi omuz silkerek. “Ama sonuçta herkes bu yetenekle doğmuyor. Madem senin var, neden kullanmaysın ki? Ahlak bekçiliği yapacak ruh halinde değilim.”

“Neden bu haldesin?” dedim kaşlarımı çatarak Sam’in dağılmış görüntüsüne bakarken. “Okula böyle mi geleceksin?”

Sam ellerini saçlarından geçirerek saçlarını taradı. “Ben iyiyim, hem kimseye kendimi beğendirmeme gerek yok.”

“Pekâlâ, Sam. Konuşmak istersen eğer seni dinleyebilirim.”

“Ne hakkında?” dedi gözlerini kırpıştırarak.

“Mesela dalgalı açık kumral saçlı, gamzeli bir oğlan hakkında.”

Sam sanki tarifim onun için bir anlam ifade etmiyormuş gibi gözlerini daha da kırpıştırdı. “O da kim?”

Pekâlâ, inkâr zamanları... Bu zamanları ben de yaşamıştım ve Sam, bu evreyi benden daha şiddetli yaşıyordu. Ona bu konuda söyleyebileceğim şeyleri düşününce ağzımı kapalı tutmam gerektiğine karar verdim. Ne diyebilirdim ki? Marcus’u bir gün bir kızın değiştirebileceğini inanıyordum, evet. Ama o Boston’dayken ve Sam buradayken işleri nasıl yürütebilirlerdi hiçbir fikrim yoktu.

“Hadi git, bari üzerine lekesiz bir tişört giy,” dedim elimle onu kışkırtarak. “Saçların yeterince insanların dikkatini çeker zaten, şarap lekesine hiç gerek yok.”

Gözlerini devirerek oflayıp puflayıp ayağa kalktı ve yukarı kata çıkarak gözden kayboldu. Büyükbaba Arnold, tezgâhın ardından bu hareketimi onaylayan bir bakış attı. O sırada Sam’in kardeşi Nadia, bir anda bir hayalet gibi yanımda bitmişti. “Kedici, ödümü patlattın!” dedim elimi kalbime koyup.

"Dinle," dedi Nadia, kedi gibi gözleriyle yukarı kata kaçmak bir bakış atarak. Kendimi biraz sonra bir suça tanık olacak gibi hissediyordum. "Cumartesi Sam'in doğum günü, ama bunu kimseye söylememem konusunda ısrar ediyor. Yine de ona sürpriz, ufak bir parti hazırlayacağım. Sen de var mısın?"

"Tabii ki varım," dedim heyecanla.

"Zombi gibi dolaşıyor ve duygusal şarkılar dinliyor. Ona neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?" Ah, kahretsin. Marcus yüzünden böyle olmaması için dualar ederken dudaklarımı ısırdım. "Ah, aşk acısı çekiyor, değil mi?" dedi Nadia inler gibi. "Biliyordum. Fakat bu kişi her kimse bazen şarkıların sözleri çok... sert. Nefret söylemleri tüylerimi ürpertiyor. Bir duygusal, bir kızgın... Ablam tamamen çamura bulanmış durumda."

Bir anda Sam'i merdivenin başında görünce Nadia'yı dürttüm ve o da ışık hızıyla büyükbabasının yanına uçtu. "Ne diyor o?" diye sordu Sam. Üzerine oldukça temiz ve dar bir siyah bluz giymişti. Kapüşonu tüylü, gece mavisii montu da üzerindeydi.

"Öyle laflıyorduk, hadi gidelim. Eden neredeyse gelir."

Sam şüpheli bakışlar atsa da diretmedi ve ikimiz de şarap evinden çıktık. Marcus'u arayıp onun da ne halde olduğunu öğrensem iyi olacaktı.

"Gergin olduğunu biliyorum, ama okulda birçok avcı var. Buraya ellerini kollarını sallayarak gelemesler." Eden koridorda yürürken hafifçe bana doğru eğilerek Jay'in söylediği sınırı fazlasıyla aşınca etrafıma kaçamak bakışlar attım.

"İyiyim, gergin değilim," diyerek omuz silktim. Sam de ruh gibi yanımda yürüyordu.

"Bayan Jefferson," dedi bir kadın sesi arkamızdan. Üçümüz de durup arkamızı döndüğümüzde Bayan Kandiss'i gördük. Güne harika bir başlangıç.

"Bayan Kandiss," dedim selam verir gibi başımı hafifçe eğerek.

"Klasik Edebiyat'tan uzaklaşman beni üzdü. Derse ilgili olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Bayan Kandiss, dersten uzaklaşmadım. Sadece... bazı nedenlerden dolayı derslere gelemedim."

Bayan Kandis yanımda duran Eden'a kısa bir bakış attıktan sonra onaylar gibi başını salladı. Eh, beni Güz Partisi'nde Eden'la partnerken, Jay ve duvar arasında sıkışmış vaziyette gördüğü için şu an yanımdaki erkeğin yine Eden olması, Jay'ı kaçamak olarak daha çok işaretliyordu. Eden erkek arkadaş, Jay kaçamak... Eden damat adayı, Jay arkadaş. Tanrım, bu çocuğu açık açık ERKEK ARKADAŞIM olarak ne zaman herkese haykırabilecektim?

Bayan Kandiss'ten uzak durmam konusunda da beni uyardığına göre, bu kadının ne tür bir manyak olduğunu merak ettim. Sadece Jay'e saplantılı sübyancı bir kadın mıydı, yoksa düşman mı?

"Pazartesi derse geleceğime emin olabilirsiniz," diyerek gü-lümsedim ve arkamı dönerek ilerlemeye başladım. Eden ve Sam de yanımda yürümeye başladılar. Neyse ki Kandiss ile olan diyalogum onları pek etkilememişti ve soru sormadılar.

Sonraki saatler oldukça uzun geçmişti. Eden sürekli tetikte bekliyordu, hatta tiyatro kulübü için bana soru sormaya yeltenen bir oğlanı tek bir bakışıyla korkutup kaçırmıştı. "Oyuncu olarak değil, ama sahne işiyle alakalı yardım etmek isterim," diyebilmişim çocuk kaçmadan önce. Böyle aktiviteler biraz normal hissetmemi sağlayabilirdi.

Sonra yanımdaki sarışın başavcıya döndüm. "Eden, şunu keser misin?" dedim, yan sıramızda oturduğu için ona dönüp önüme düşen saçımı üfledim. "Sayende vebalıymışım gibi herkes benden kaçıyor."

"Tamam, tamam." Ellerini teslim oluyor gibi kaldırıp sırtını duvara yasladı ve önündeki kâğıda bir şeyler çizmeye başladı.

Öğle molasında bahçeye çıktık ve Eden bu sefer yanımda gel-meyerek adamlarından talimatlar almak için gitti. Sam ile koridora çıktığımızda enerji ölçer arkadaşımız Eily, telefonda konuşuyorken bir anda bizi görünce telefondakine bir şeyler söyleyip telefonu kapattı. "Ah, demek geldiniz."

İkimize de sarıldıktan sonra dudaklarını büzdü. "Sizinle gelemediğime çok üzüldüm. Eğlendiniz mi?" Eily, Boston'a cadı kadın için gittiğimizi bilmiyordu. Hatta hâlâ melez olduğumu bile bilmiyordu. Bir de onu bu çamura batırmaya gerek yoktu. Enerji ölçer arkadaşım bilmese onun için daha iyiydi.

"Hem de nasıl eğlendik," dedi Samantha sahte bir mutlulukla. Boston'ı hatırlaması oldukça sinirlerine dokunuyor gibiydi.

Bahçeye çıkıp Eily'yle sohbet etmeye başladığımızda, önümüzde öpüşen Alexis ve Dean görüntüsüyle üçümüz de olduğumuz yere çakıldık. Alexis, elini Dean'in hafiften çıkmaya başlamış kirli sakalında gezdirdikten sonra gülerek geri çekildi. "Görüşürüz," diyerek kıkırdadı. Dean, onu son kez öptükten sonra bize de bir baş selamı verdi ve gitti.

"Laura olsa bebeksi gözlerinin kanadığını söylerdi," dedim gülerek. "Sahi o nerede?"

"Bilmiyorum, hiç görmedim," dedi Alexis. Sam de omuz silkti. Onu aramayı aklıma not ettim ve hepimiz masalara oturduk.

"Güzelliklerim!" Brandon'ın sesini duyduğumuzda hepimiz ona baktık.

"Senin hiç avcı işlerin olmuyor mu?" diye sordu Alexis. "Bir anda ortaya çıkan *yeni bir türü* keşfetmek gibi mesela!"

"Ben senin bildiğin avcılardan değilim," dedi Brandon. "Neden o güzel zamanımı itişip kakışarak geçireyim ki?"

Hepimiz gözlerimizi devirdik. "Her neyse, koç birazdan bir beyzbol maçı başlatacak. Hadi onu izlemeye gidelim."

"Beyzbol sevmiyorum," dedi Sam.

"Ben de," diye ona katıldı Eily.

"Hadi izleyelim." Alexis ellerini çırparak ayağa kalktı. Ben de omuz silkerek onlara katıldım, beyzbol izlemeyi severdim açıkçası. Sam ve Eily de pes ederek bize katıldılar ve hepimiz tribünlere gidip önlerde boş olan yerlere oturduk.

Koç düdüğünü çaldı ve maç başladı. Okulun beyzbol takımının oldukça iyi olduğunu görünce şaşırmıştım. Amerikan futbolunda da oldukça iyi bir okuldu. Hiddenfield Lisesi, küçük

bir kasaba lisesinden çok Boston'ın en prestijli liselerine taş çıkaran cinstendi.

Maç boyunca ben ve Brandon bağırp çağırırken, Sam resmen uyumuş, Eily telefonuyla uğraşmıştı. Alexis arada bir el çırpıyordu.

Maç bitti ve kazanan takımın yıldız oyuncusu yüzünü kaldırıp tribünlere baktı. Ardından başındaki beyzbol şapkasını çıkardı. "AMAN TANRIM!" diye çığlık atarak hopladım bir anda. Uyuyan Sam sıçradı ve gözlerini ovuşturarak homurdandı.

Benimle beraber Brandon da ayağa fırlamıştı. "Harikasın ah-bap!" diye bağırdı ellerini megafon gibi kullanarak.

Marcus buradaydı!

Ben ayağım takılıp durarak tribünden inmeye çalışırken Marcus da sırtarak tribünün kenarına yaklaşıyordu. Bir anda üzerine atıldım ve beni havada yakaladı. "Senin burada ne işin var?!" diye çığlık attım bir kez daha. Ayaklarım artık yere değerken onun omzuna vurup duruyordum.

"Sürpriz yaptım," dedi. Gamzesi, sırttığı için daha da çukurlaşmıştı. Elini yumruk yaparak Brandon'la tokuşturdu.

"Ne için geldin? Ne kadar kalacaksın?"

"Oldukça uzun bir süre," dedi Marcus ve gözleri tribüne kaydı. Fakat tam o sırada Koç Kendrick gelip Marcus'un sırtına vurdu. "Bay Stan'in dediği kadar varsın. Takıma hoş geldin, evlat."

"Bay Stan mi?" dedim kocaman gözlerle. Marcus'un beyzbol takımının koçuydu. "Burada neler oluyor?"

"Artık Hiddenfield takımındayım." Ağzım bir karış açılırken Marcus devam etti. "Buraya geldiğimde Koç Kendrick'le gizli bir konuşma yapmış ve Bay Stan'in de desteğiyle buraya nakledilmiş olabilirim. Eh, Hiddenfield takımı ligde oldukça iyi bir yere geleceğe benziyor."

Şok olmuştum. "Bu kasabaya mı taşındın yani?" Başımı onaylarcasına salladı. "Bunca zamandır bunu mu planlıyordun?" Tekrar başını salladı. "Ya annen ve baban?"

"Babam ne olduğumu bilmiyor, annem de bilmesinin onu korkutacağını düşünüyor. Ben reşitim ve kendim gibi güçleri olan insanlarla birlikte yaşamak istiyorum. Buna ne diyebilir ki?"

Olayı kavrayınca ona deli gibi sarıldım ve gülmeye başladım. "Bu harika bir şey, Marc."

Ardından geri çekildiğimde Marcus'un gözü tekrar tribüne kaydı. Sırtması göz alıcı bir gülümsemeye dönüştüğünde gözleri parlıyordu ve nereye baktığını iyi biliyordum. Ben de onun baktığı yere baktığımda, Sam'in yüzündeki dehşeti açık açık görmüştüm. Pür dikkat, gördüğünden emin olmak ister gibi Marcus'a baktıktan sonra harekete geçip tribünden inmeye yeltendi. Ama o sırada ayağı bir şeye takılmış olacak ki sendeledi. Herkes nefesini tutup onun kendini toparlamasını beklerken, birisinin patlamış mısır kovaşına ayağı girdi ve tribünden aşağı düştü. *Ups.*

"Ah, Tanrım!" diyerek tiz bir sesle konuşup eliyle ağzını kapattı Alexis.

"Ovv, bu... fenaydı," dedi Brandon yumruk yaptığı elini ısırarak.

Alexis onu kaldırmak için koşturdu ve Sam eliyle ondan destek alarak ayağa kalktı. Marcus'a son bir bakış attıktan sonra bileğini incitmiş olacak ki aksak adımlarla bizden aksi yöne ilerlemeye başladı. Marcus'un yüzündeki o göz alıcı gülümseme ışık hızıyla kaybolmuştu. Artık ikisi de Hiddenfield'daydı, ama aralarındaki mesafenin kapanmasının Marcus'un buraya taşınmasından daha zor olacağını hissediyordum.

BÖLÜM 11: SİMSİYAH

♪ *Sia-Bird Set Free* ♪

Laura Sullivan

Laura derin bir nefes alıp eğitim sahasından içeri girdi. Boston'dan geldiğinden beri kendini bu ana hazırlamıştı ve okula gitmeden soluğu direkt burada almıştı. Fakat kendini, Diana'nın bacaklarını Kaleb'in boynuna doladığını görmeye asla hazırlamamıştı.

Yeni eğitmenler, küçük avcılarına çok güzel uygulamalı ders veriyorlardı. Laura, gördüğü dövüş sanatları mı yoksa erotik bir film çekimi mi diye düşünmeden edemedi.

Diana, yana doğru atılarak Kaleb'in kıskaç gibi sıkıştırdığı boynunu kullandı ve onu yere devirdi. Ama Kaleb anında hamleye geçerek, başını malum yerden çıkardı ve Diana'yı havaya kaldırıp ters takla atmasına sebep olarak fırlattı. Diana yere düştüğü an kolunu boğazına dayayıp başını yere yapıştırdı.

"Bebeksi gözlerim..." Laura devamını getiremedi. Gözleri kanamamış, resmen zehirli bir sıvı kusmuştu. Kalbi ise sıkıştıyordu. Yoksa kalp krizi falan mı geçiriyordu?

Laura, Jay'in de bir köşede durarak onları izlediğini gördü. Başını hafifçe yana yatırmıştı ve eğitmenlerin her hareketini takip ediyordu. Ardından Kaleb'in zaferiyle sonlanan gösteri bitti ve eğitmenlerin ikisi de ringden atladı.

Kız avcılardan biri, "Yeni eğitmen efsane! Withmore'un o seksi kıcını nasıl yere yapıştırdı ama!" diyerek kıkırdadı.

Demek Diana'nın soyadı Withmore'du. Eh, pekâlâ, *Ranelerle arayı iyi tut* politikasına bu kız girmiyordu o zaman. Ranelerin evlathığı olması Laura'nın umurunda bile değildi. Bu sürtükle iyi anlaşmaya niyeti yoktu.

"O seksi kıç, sizi yere yapıştırmadan gidin ve alıştırma yapın. Hareketleri tekrar edeceğiz," dedi Diana, tek kaşını kaldırarak. Kızlar gözlerini devirerek ilerideki dövüş alanlarına dağıldı.

Laura, biblo suratı incelemekten Kaleb'in tam önlerinde durduğunu sonradan fark etmişti. *Çek şu leziz kaslarını gözümlün önünden*, diye haykırmak istedi Laura. Dikkati darmadağın olmuştu.

"Başavcı," dedi Kaleb, Jay'e bakarken başını selam verir gibi eğerek.

Jay de aynı şekilde selam verdi ve sırtını dikleştirdi. "Hâlâ formdasın."

"Bir ara eski günleri yâd edersek, daha çok ısınabileceğimi düşünüyorum," dedi Kaleb ağır bir sesle. Ah, fazlasıyla *erkeksi*ydi.

Diana yanlarında bitince Laura transtan çıkmış gibi kıza döndü. Diana sevimli bir şekilde gülümsedi. "Kapışmanızı görme-yeli uzun zaman oldu. Siz ikiniz durmak nedir bilmiyordunuz."

Laura'nın gözleri seğirirken, abisi ve barmenini kiskacına almaya çalışan bu sürtüğü dünya üzerinden nasıl silebileceğini düşünmeye başladı. Kaleb'a savurduğu saçlarını kesip boğazına mı tıksaydı? O Jay'e bakarken parıldayan gözlerini mi oysaydı?

"Zamanla durmayı öğrendim," dedi Jay, Diana'ya bakarken. "Bu seferki gösteri seni pek eğlendirmeyebilir."

Diana'nın gülümsemesi hâlâ suratındaydı, ama Jay'e pür dikkat bakarken gözlerindeki parıltı sönmüştü. Laura, Jay'in zamanında bu kıza olan ilgisinin boyutunu merak etti. Eh, Kaleb'in ilgisinin boyutu belliydi, oldukça fazla olmalıydı.

Tam da o sırada Kaleb'i kendisine bakarken görünce bir anda sırtı dikleştirdi. Su yeşili gözlerini kıstı ve ona düşmancıl bir bakış attı. Kaleb'in o yenilesi dudakları yana kıvrılınca Laura'nın gözleri daha da kısıldı. *Seni piç, kıskanılmaktan hoşlanmaya mı başladın?*

Laura, Kaleb'a kafa atma hayalleri kurarken Jay, "Herkes bu-
raya!" diye bağırdı bir anda. Ardından ağır adımlarla ilerledi ve

usta bir hareketle ringe çıktı. Tüm avcılar, işlerini bırakıp ringin etrafına doluşmaya başladılar. Kurt formundakilerden çaylaklar ringin etrafına ilerlediler. Kıdemli olanlar da kıyafetlerini parçalamayacaklarına emin oldukları için insan formuna büründüler. Laura ise olduğu yerde durup Jay'in yapacağı konuşmayı beklerken Kaleb çoktan yanına sokulmuştu bile.

"Bebeksi gözlerine ne oldu, sarışın?"

Kulağını okşayan erkeksi sesini duyunca bedeni uyuştı, dili pelte kıvamına geldi. Yutkunup kendine gelmeye çalışırken gözünü abisinden çekmedi. "O durumda bile beni duyabiliyorsan yeteneklerinden korksam iyi olur." Dövüşürken aynı zamanda bir sürü sesin arasında Laura'yı nasıl duymuştu bu çocuk?

Kaleb belini yana doğru biraz daha kırdı ve burnu Laura'nın saçlarına değdi. "Senin sesini nerede olsa algılarım."

Hayır, Lulu, ona kanamazsın! Cavalli gözlüklerinin üzerine başkasıyla takılacağına söz verdin!

Laura, zihninde Bostonlı gey arkadaşı Travis'in haykırışlarını duyar gibi oldu. Fakat buna rağmen Kaleb'a doğru döndü ve kahverengi gözlerine baktı. Baktı, baktı, baktı... ve zaman onun için durmuşken bir anda Jay'in güçlü sesi anı bozdu.

"İki gün boş bıraktım diye size aylıklık edebileceğinizi düşündüren nedir?" Jay bağırılmamıştı, ama buna gerek de yoktu. Dik, güçlü ve otoriter duruşu herkesi etkilemeyi başarıyordu. Kimse cevap vermedi, ama herkesin omuzları bir anda dikleşmişti.

"Siz burada kesilen kıçlarınızdan yakınıırken Kingswell'in adamları Dorchaların ürettiği yeni bir ırkın peşinde." Jay, gözlerini avcılarının üzerinde gezdirdi ve ela rengi gözleri bir anda sarı sarı parladı. Gergin kasları daha da şişti ve tam olarak tüm heybetiyle avcılarının tepesine dikildi. Konuştuğunda ses tonu tüm eğitim alanına ulaşacak güçteydi. "Bir daha bir konuda sizi uyurken yakalarsam, kanınız kuruyana kadar bir mahzende solarsınız."

Herkesin yutkunma sesini işiten Laura, abisini pür dikkat izledi. "İz sürücüler," diye kükredi Jay.

Birliğin yeni iz sürücüleri Jimmy ve Karl anında öne çıktı. Yaşları genç olmalarına rağmen en hızlıları ve koku alma duvarları en gelişmişleri onlardı. Ayrıca çoğunun dikkatinden kaçabilecek ayrıntıları yakalayabiliyorlardı. Jimmy ve Karl, Jay'in talimatlarını dinledikten sonra, harekete geçtiler.

Laura, abisinin talimatlarını dinlerken tıpkı babası gibi liderlik özelliğini görünce yutkunamadı bile. Daha önce de onu bu şekilde konuşmalar yaparken görmüştü, ama nedense bugün daha farklı bir şeyler algılıyordu. Güçlü görünüyordu, fakat aynı zamanda bu gücü seviyor gibiydi. Ah, hayır, Laura paranoyaklık yapıyordu. Jay Sullivan, Barthram Sullivan gibi güce âşık değildi. O annesinin oğluydu. Merhametli, dıştan katı görünse de sevgi dolu ve sevdiği kişilere sadık.

Değil mi?

Annabelle Jefferson

"Sana inanamıyorum," dedim ağzım bir karış açık, Marcus'un odasına bakarken. "Sen Brandon'la tüm bunları planlarken ben ne yapıyordum acaba?"

"Sosyopatla işi pişiriyordun."

Dönüp karnına bir tane vurdum. "Sana şöyle konuşmamamı söyledim!"

"Tamam, tamam," dedi Marcus, Boston'daki okulumuzun beyzbol takım plaketini masasının üzerine koyarken.

Ben, buraya geldiğinde Brandon'la ortadan kaybolmasının sebebinin kız peşinde olmaları sanırken, aslında ev konusunu halletmeye çalıştıklarını öğrenmiştim. Ve sonuç olarak Brandon'la ev arkadaşı olmuşlardı. Kasabanın merkezinde, bir apartman dairesiydi. İki oda, bir salonun olduğu ev çok büyük değildi, ama iki erkek için yeter de artardı bile.

"Gina'nın lüks hizmetleri bu evde olmayacak. Alışabilecek misin?" diye sordum, oldukça mızımız olan arkadaşşıma. Gina, onu bebek gibi el üstünde tutardı. Yemeğini hazırlar, çamaşırlarını yıkar ve odasını toplardı. Ben onunla dalga geçtiğim için

bu alışkanlığını bıraksa da Marcus bir aralar uzamayacağını düşünerek süt içmeye kafayı takmıştı ve Gina her akşam ona sütünü ısıtarak verirdi. Neyse ki boyu bir anda atmıştı da benim yüzümden sütü bıraktığı için kısa kaldığı konusunda söylenme şansı olmamıştı.

“Artık çocuk değilim,” dedi sırtını dikleştirerek. Evet, fazlasıyla *uzamıştı*.

Ne düşündüğümü anladığı için dudaklarımı ısırıp ellerimi kaldırarak teslim oldum. “Pekâlâ, pekâlâ. Hizmet istediğinde beni ararsın ve Abigail de dolabınızı doldurur.”

Marcus sırtı ve yanağını sıktıktan sonra eşyalarını düzenlemeye devam etti. Eden’i okula geri dönmeden önce aramış, Marcus’la ilgili durumu anlatmışım. Marcus ve Brandon’ın benimle olacağını öğrendikten sonra korumalık görevini biraz askıya almak konusunda ılımlı yaklaşmıştı. Yine de burada işim bitince beni almaya gelecekti.

O sırada Marcus’u oldukça dalgın görünce ıslık çaldım. “Hey, neyin var senin?” Omuz silkti ve masasının bilmem kaçınıcı kez tozunu aldı. “Marcus, benim Anna,” dedim alıngan bir ifadeyle ona bakarken.

Bana doğru döndü ve yüzüme baktı. “Sence ben... bir kız için kötü bir seçim miyim?”

Kaşlarımı kaldırarak sorusunu düşündüm. “Pekâlâ, çapkınsın. Ve bir pislik gibi birçok kızı ortada bıraktığını biliyorum. Ama onları baştan uyaracak kadar da kibarsın.”

Marcus eliyle yüzünü sıvazladı ve parmaklarını saçlarından da geçirince dalgaları her bir yere dağıldı. “Ben kötü bir seçimim.”

“Hayır, Marc. Gerçekten sevebileceğin birini bulduğunda, onun için bu dünyadaki en iyi seçim sen olacaksın. Sadece o kişiyi bu zamana kadar bulamadın o kadar.”

Sam konusunda bir şeyler söylemek istesem de, onun kabuğunu kırıp kıramayacağını bilmeden Marcus’a umut vermek istemiyorum. Bugün öğrendiğim Sam’in ara ara nefret söylemli romantik şarkılar dinlemesinden ve tribünden düşerkenki dehşet

ifadesinden sonra, öncelikle o cephede işleri yoluna koymak gerekiyordu.

"Ah, cumartesi Sam'e sürpriz doğum günü partisi vereceğiz. Bu sana *kasabaya hoş geldin* partisi de olmuş olur."

Marcus bir anda far görmüş geyik gibi kafasını kaldırıp afallamış bir halde suratına baktı. "Doğum günü mü?"

Başımı aşağı yukarı salladım. O sırada Brandon içeri daldı. "Pizzalar geldi!" diye bağırırken aynı zamanda da elindeki dilini yemekle meşguldü. Marcus bir an duraksasa da bir şey söylemedi ve omuzlarını düşürerek odadan çıktı. Böylece küçük mutfığa sığmadığı için oturma odasına konan masaya kurularak pizzayı yemeye başladık.

Telefonum çalınca Eden'in aradığını düşünerek ekrana baktım, fakat arayan Jay'di. Heyecandan pizzaya bulanmış parmaklarımın ona dokunamayacağım için kalkıp lavaboya koşturdum.

Ellerimi yıkadıktan sonra oturma odasına döndüğümde, Brandon bir elinde pizza varken temiz olduğunu düşündüğüm tek parmağıyla telefonumu Marcus'un kulağına sabitliyordu. "Artık veda partisi yok, Sosyo. Ölene kadar beraberiz." Marc pizzasından bir dilim koparıp keyifle yemeye başladı.

Koşarak telefonu kaptım ve ikisine de ölümcül bir bakış attıktan sonra odadan çıktım. Telefonumu kulağıma götürdüğümde Jay'in sesi kulak zarımı patlattı. "Buraya mı taşındı?"

Dudağımı ısırdım ve görmeyeceğini bilmeme rağmen başımı aşağı yukarı salladım. "Evet, Brandon'la ev arkadaşı oldular."

Jay bir iki saniye duraksadı, sanırım olayı hazmetmeye çalışıyordu. "Ev nerede?"

Evin yerini tarif ettikten sonra, "Seni almaya geliyorum," dedi ve telefonu suratına kapattı.

Bön bön ekrana bakarken, Marcus'un sesi içerden geldi. "Bay Mükemmel de ne, Tanrı aşkına? Ayrıca o fotoğraf da neyin ne-siydi? İşi gerçekten pişirdiğine inanamıyorum!"

Elimi alnıma vurup bir iki saniye bekledim. Jay aradığında beraber uyuduktan sonraki sabah çektiği fotoğraf çıkıyordu. "İşi pişirmiyorum!" diye bağırdım ben de.

Aklıma gelen şeyle suratımı buruşturup elimi alnıma vurdum. Jay beni almaya geliyorsa Eden'a ne diyecektim? Dudağımı dişlerken Eden'in numarasını tuşladım.

"Jefferson, işin bitti mi?" diye sordu direkt.

"Şey, imm, evet. Sen ne yapıyorsun?"

Eden bir süre durdu ve birilerine yanından ayrılmasını söylediğini işittim. Ardından sıkıntılı bir sesle konuştu. "Adamlar kayıpların nerede olduğuyla ilgili bazı ipuçları buldu. Her neyse seni eve bıraktıktan sonra ilgilenirim."

"Ah, hayır hayır... Sen beni dert etme," dedikten sonra söylemezsem beni kesinlikle almaya geleceğini bildiğim için, "Jay beni almaya geliyor," dedim. "Kayıplardan birinin yakalanması önemli bir mesele, sen onunla ilgilen."

"Hayır, sen daha önemlisin." Ne diyeceğimi bilemeden beklerken, "Tamam, o geliyorsa sorun yok, sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Elimle burun kemerimi sıktım ve bir süre tezgâha yaslanarak bekledim. İki türün arasında önemli bir noktadayken bir de başavcılarının arasında durmak bünyeme ağır gelmeye başlıyordu.

Jay kapıyı çaldığında Marc anında kapıya koştu ve sırtarak açtı. "Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum."

"Sarı kafanı odama süs yaparak, her uykuya dalmadan önce seni izlemeyi planlıyorum. Böylece özlemek zorunda kalmam." Jay diğerlerine göre biraz uzun olan köpek dişlerini göstererek sırıtırken Marcus'un sosyopat gülümsemesini bir tık daha geliştirmişti.

Marc suratını buruşturdu ve sanki takılması gereken en önemli nokta oymuş gibi, "Saçlarım açık kumral!" diye homurdandı. Ardından bana, "Görüşürüz," dedikten sonra içeri gitti.

Jay'in sahte sırıtması hâlâ devam ederken, gözleri bana kayınca bir iki adım geriledim ve elimi kalbime koydum. "Keser misin şunu? Fazlasıyla ürkütücü." Anında sırıtmayı kesti ve soğuk bir ifadeye kavuştu. Eh, böylesi çok daha iyiydi.

Ardından kendisi merdivenleri inerken ben de portmanto-
dan çantamı ve deri ceketimi alarak onu takip ettim. Bugatti'ye
bindiğimizde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bir gece daha *koruma* saçmalığıyla uğraşamam. Benimle
kalacaksın."

"Abigail de öyle diyordu."

"Barthram, Eden'in meşgul olduğunu biliyor. Nemf kadın
onun yanında kalacak, senin için de geriye en iyi koruma ben
kalıyorum," diyerek dönüp yine sosyopat gibi sırıttı.

"Jay, şöyle gülmeyi keser misin?" Anında yine somurtkan
haline döndü. "Teşekkürler," diye homurdandım önüme döne-
rek. "Onlara ne söyledin?"

"Seni Laura'nın evine götüreceğimi." Ardından gaza son sü-
rat bastı ve yaklaşık on dakika sonra Jay'in boş apartmandaki
dairesinin önündeydik. Yola ilk defa dikkat ettiğim için apart-
manın kasabanın güneyinde, merkezden uzakta olduğunu an-
lamıştım. Yavaş yavaş Hiddenfield'ı öğreniyordum.

Bodrum kata doğru indiğinde ben de hemen arkasındaydım.
Duvarla bütünleşmiş kapağı açtı ve şifreyi girmeye başladı. Şif-
resini görmek için göz ucuyla baksam da geniş omuzları görüş
açımı kapattığı için başarılı olamamıştım.

Evde neden beyazın hüküm sürdüğünü bildiğim için alıcı
gözle tekrar etrafı inceledim. Jay, anahtar ve cüzdanını tezgâha
koydu ve hiç zaman kaybetmeden üzerindeki tişörtü sıyırdı. *Pekâlâ*.

"Bir duşa gireceğim," dedi odasına doğru ilerlerken. Ardın-
dan hâlâ kapıda put gibi duran bana baktı. "Rahat olabilirsin."

"Tamam, ben buradayım." Omuzlarımı gevşettim. Jay duşa
girdikten sonra bir süre ileri geri dolandıktan sonra acaba ona
yiyecek bir şeyler mi hazırlasam diye düşünmeye başladım.
Evet, evet, böyle kasıntı gibi durarak onu beklemekten iyiydi.

Buzdolabını açarken neler yapabileceğimi düşünüyordum.
Ardından Jay'in söylediği en sevdiği yemek aklıma geldi. Spa-
getti! Ketçap ve mayonezli... Ah, bu kadar kolay bir yemek sev-
diği için onu öpücüklere boğabilirdim.

Suyu kaynatıp spagettiği yapmaya koyuldum. Jay'ın banyo kapısını açtığını duyduğum an, spagettileri tabaklara servis ederek ada tezgâha koydum. Ketçap ve mayonezi de koyduktan sonra yüksek sandalyelerden birine kurulup ellerimi çeneme koyarak onu beklemeye başladım.

Jay, odadan çıktığında altında neredeyse üzerinden düşecek gibi duran siyah bir eşofman altı vardı. Saçları ıslak olduğu için daha koyu görünüyordu, ardından bir el hareketiyle dağıttı ki eliyle şekilde verse ancak bu kadar düzgün durabilirdi. Bir anda durup masaya baktı, ardından gözleri bana tırmandı.

"Belki açsındır diye düşündüm," dedim rahat görünmeye çalışarak. Bir anda afallamış bir halde tekrar spagettiye baktıktan sonra ağır adımlarla yaklaşıp sandalyelerden birine oturdu.

Hiçbir şey söylemeden yemeye başladığında yüz ifadesi oldukça garip görünüyordu. "Sevdiğini söylediğin için yapmıştım ama beğenmediysen..."

"Hayır," dedi tok bir sesle. "Güzel."

Ardından ben de tok olmama rağmen sırf ona eşlik etmek için yemeye başladım. Sessiz geçen yeme faslından sonra ikimiz de tabaklarımızı kaldırdık ve elimizi yüzümüzü temizledik. Jay, tabakları yıkamaya kalktığımda beni durdurdu ve elimden tutarak koltuklara doğru yürüdü. Kendisi oturup beni de kucağına oturttuğunda itiraz etmedim.

Dudaklarını yanağıma sürttükten sonra alnını yanağıma yasladı. "Annem, yemek yapmayı beceremezdi, fakat ben eğitimden döndüğüm zamanlarda çalışanları mutfaktan kovalar, bana kendisi spagetti hazırlardı. Birkaç kere sos yapmayı denediyse de en sonunda ketçap ve mayonezle tadının güzel olduğuna karar vermiştik."

Çıplak ve sımsıcak göğsüne yanağımı yaslayarak görüş açımdan çıktım. Annesi hakkında konuşması beni etkilemişti. Ardından saçlarıma dudaklarını bastırduğunda kendince teşekkür ettiğini anladım. "Güzeldi," diye mırıldandı ve bir süre öylece nefes seslerimizi dinledik.

“Ben tabakları hallederken sen de git, tişörtlerimden birini giy. Sonra uyuruz.” Ardından durdu ve gözlerinde bir ışık yandı. “Ya da istersen ben giydireyim?”

“Çok cömertsin,” dedim gözlerimi devirerek. Bir anda beni koltuğa devirdi ve o sırada eli göbeğimin sağ tarafındaki gıdıklandığım o en hassas noktaya denk geldiğinde sıçradım. Marcus her zaman orayı bulup benimle uğraşırdı. Jay duraksayıp kaşlarını kaldırırken, bir anda ne olduğunu anladı ve parmaklarıyla beni ele geçirdi. *Eyvahlar olsun.*

“Demek keşfedilmeyi bekleyen hassas bir noktan var,” dedi, ben deli gibi bağırıp onu üzerimden atmaya çalışırken. Kahkahalarımın ardı arkası kesilmezken Jay duraksayarak beni izlemeye başladı. Göğsüm aldığım şiddetli nefeslerle inip kalkıyordu. Bir süre birbirimize baktıktan sonra, dudaklarıma tapılası bir öpücük bıraktı ve daha fazla devam etmemesi gerekiyormuş gibi aniden üzerimden kalktı.

“Hadi gidip giyin.” Çıplak kasları gerginleşmişti. Eh, yine kendini zapt etmeye çalıştığını anladığım için karışmış saçlarımla koltuktan kalktım ve odaya girip kapıyı kapattım. Oldukça düzgün yerleştirilmiş dolabında tişört ararken aklıma gelen şeyle duraksadım. Kutu hâlâ burada olabilir miydi?

Kıyafetlerin kırıxmamasına özen göstererek bakınırken bulamayınca, yatağın üzerine çıktım ve üst rafın en arkasındaki kutuyu gördüm. Dudaklarımı dişleyerek kapıya bakarken, bir yandan da bu yaptığım doğru mu diye düşünüyordum. Ama artık Jay hakkında bilinmeyen bir tarafın olması beni rahatsız ediyordu.

Elimi ileri uzatarak kutuyu büyüyle çekebilir miyim diye konsantre oldum. Bir şey olmadı. Tekrar iyice odaklandım ve bana doğru geldiğini hayal etmeye başladım. Kutu tam elime yapıştığında korkuyla yatağa düştüm. Ah, bu büyü işi gerçekten çok zordu. Nefes nefese kalmış halde, sandık biçimindeki kutuya baktım. Siktir, Jay yakalamadan içinde ne olduğunu görmem lazımdı. Kilitli olduğu için acaba büyüyle açabilir miyim diye yine sınırlarımı zorladım. Bunu başarırısam benden harika

bir cadı olurdu doğrusu. Kilit kısmına odaklanarak adeta transa girdim. Baktım, baktım, baktım... Tam olarak odanın kapısıyla eş zamanlı olarak kilit tık diye açıldı.

Donmuş bir vaziyette kutuya bakarken, kapının önünde dikilen Jay'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Başımı hafifçe kaldırarak ona baktığımda, o da karanlık bir ifadeyle bana bakıyordu. "Durma," dedi sakın bir sesle.

Yutkunma sesimi neredeyse duyduğuna emindim. Meraklı hallerim onu yine sinir etmiş olmalıydı, ama şu an nedense oldukça sakın görünüyordu. Kapağı açıp kutunun içine baktığımda bir süre gözlerimi kırptırdım. Elimi kutuya daldırıp içinden fotoğrafı çıkardım.

Fotoğrafta kumral saçlı ve ela gözleri oldukça çekici duran genç bir kadın vardı. O kadar alımlı ve narindi ki bir süre gözlerimi alamadan öylece fotoğrafa baktım. Kadının gözleri ve saç rengi... aman Tanrım. "Ona benziyorsun," dedim hayret içinde. Jay olduğu yerde durmaya devam ederken başımı kaldırıp ona baktım.

"Evet." Sesi toktu. Ağır adımlarla yanıma yaklaştı ve fotoğrafı alarak kutuya koydu. Ardından kutuyu tekrar dolabın üst kısmına uzun boyundan dolayı rahatça fırlattı.

"Geçen sefer bana çok kızdığın için ben... üzgünüm." İçinde daha karanlık şeyler bulmayı bekliyordum, *üzgünüm*.

Jay bir süre sırtı dönük öylece bekledi. "Barthram'dan kurtarıldığım tek fotoğrafı. Hepsini yok etti."

"Ne?" dedim hayret içinde. "Neden?"

"Sevginin onu güçsüz düşürdüğünü düşünüyor." Bir tişört çıkartıp yanıma geldi ve üzerimdeki bluzu sıyrarak çıkardı. Ama gözlerinde hiç sapık bir parıltı oluşmadı. Tişörtü başımdan geçirirken ben de tıpkı bir çocuk gibi ona izin verdim.

Yüzünü tuttum ve dudaklarından öptüm. "Bu yanlış," diyerek dudaklarımı büktüm. "Sevdiklerini koruma isteği, insanı daha çok güçlendirir." Ardından altımdaki kotu da sıyrıp yatağa girdim ve o da gelip yanıma sokuldu. Muzip bir şekilde gülmüsedim. "Ayrıca baban liderlik koltuğuna sarılıp uyuyabilir,"

dedim dalga geçer gibi. Sonra ciddileştim ve ona daha sokularak boynuna gömüldüm. "Ama bu sevdiği birine sarılma his-sini asla veremez."

Uyandığımızda dün geceki duygusal anlardan sonra Jay'in odun hallerine dönmesi çok uzun sürmedi. Tabii mecburen Eden'la telefonda konuştuğum için de olabilirdi bu. Sam'in doğum günü için şarap evinde olacağını haber vermiştim. Eh, Jay'in bu hallerine alıştığım için de gülerek Eden'i yanıma yak-laştırmamam konusunda olan tehditlerini dinliyordum.

"Onun cesedine bakarken de bu kadar mutlu olacak mısın?" diye sordu şarap evinin önüne gelince.

Sırtarak yanağından öptüm. "Çok tatlı olduğunu biliyor muydun?"

Sanki ona *iğrenç görünüyorsun* demişim gibi çenesi seğirdi. Kahkahalar atarak arabadan inerken, o da sert bir ifadeyle beni süzüyordu, ama gözlerindeki o eğlenen parıltıyı görebilmiştim.

Şarap evine girdiğimde Nadia elinde balonlarla üzerime zıpladı. "Sam nerede?" diye sordum, balonları gözümün önün-den çekerken.

"Alexis onu alışveriş bahanesiyle oyalıyor." Elime sönük ba-lonları tutuşturdu. "Hadi bunları şişirmekle başla. Alexis'in o manyağı ne kadar zapt edebileceğini bilemeyiz."

O sırada kapının açılmasıyla üzerindeki zil çaldı ve ikimiz de o tarafa döndük. Eden bir anda Nadia ile ona beklenti dolu gözlerle bakınca kaşlarını kaldırdı. Elimdeki balonları sallayınca kaşları daha da havalandı. "Nefesin ne kadar kuvvetli?" diye sordum sırtarak. Eden da karşılığında dolgun dudaklarını kı-vırırken elini uzatarak balonları aldı.

Ah, evet, nefesi oldukça *kuvvetliydi*. Ben üç balonu ancak şi-şirebilmişken o neredeyse yirmi tanesini şişirmişti. Balonların bazılarını asmıştık, bazıları ise yerlerdeydi. Nadia yiyecekleri ayarladı, ardından Brandon ve Eily geldi.

Brandon'ın elindeki kutuyu görünce kaşlarımı kaldırarak ne aldığı sordum, ama cevap vermedi. "Bunu yatağının üzerine

koysana," dedi Nadia'ya. Nadia utana sıkıla kutuyu aldı ve yukarı kata çıkarak gözden kayboldu. Brandon'a karşı platonik aşkı devam ediyor olmalıydı.

Bir süre daha herkes bir şeylerle ugraştıktan sonra Eden, Brandon'a koruma görevini devredip gitti. Her ne kadar bu konuda bir şey söylemese de Jay'in gelme ihtimali yüzünden gittiğini biliyordum.

Gelip gelmeyeceğini öğrenmek için Marcus'u aradığımda telefonu kapalıydı. Gelmesi, Sam ile arasını düzeltmesi için güzel bir başlangıç olabilirdi. Umarım arkadaşım bu fırsatı kaçırmazdı.

Bir saat sonra içeri havalı bir şekilde Laura girdi. Beni görünce bir an duraksadı. "Hey, evde ağır depresyon zamanlarından birini geçirdiğini düşünmeye başlamıştım," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Bana bir süre daha baktıktan sonra yanımıza ilerledi. "Daha sonra konuşuruz. Şimdi mümkünse şu şarap şişesini kendime alıyorum." Manikürlü tırnağını bir şarap şişesine doğru tuttu.

Akşama doğru yemiş, içmiş ve hazırlık yapmış halde Alexis'in uyarısıyla Sam'in geleceğini öğrendik ve Brandon, Eily, Nadia ve ben kapıdan girdikleri anda bağırdık. "Mutlu yıllar, Sam!"

Sam ağzı bir karış açık yerlerdeki balonlara, masalardaki yiyeceklere bakıyordu. Ardından yanakları kızardı ve Nadia'ya sahte bir kızgınlıkla baktıktan sonra gülümsedi. Alexis anında onu sararken ben, Nadia ve Eily de onları aramıza aldık ve bir sevgi yumağı oluşturduk. Laura da bize gözlerini devirip önümüzde durdu ve ardından Sam'e kokana öpücüğü attı.

"Siz kızlar şaka gibisiniz," diye homurdandı Brandon.

"Hadi git ve üzerini değiştir," dedi Nadia, Sam yukarı kata kışkışlarken. Sam, gözleri etrafı taradıktan sonra boğazını temizledi ve sırtını dikleştirerek yukarı kata çıktı. *Kahretsin, Marcus, neredesin?*

Tam da o sırada kapıdaki zil oynadı ve içeri siyah bir gömlek giymiş, dalgalı açık kumral saçlarını şekillendirmiş, her zamanki halinden kat kat daha yakışıklı olan Marcus girdi. *Tanrıya şükür.*

"Aman Tanrım, bu o mu?" dedi Nadia, kulağına fısıldayarak. "Ablamın dediğine göre o, insan evladına benzeyen bir şeytanmış." Sonra duraksadı ve yutkundu. "Bana cennetteki bir melek gibi göründü."

O sırada Marcus'un bakışları merdivenlere yöneldi ve ben de oraya bakınca mavi, kayık yaka, kısa bir elbisenin içindeki Sam'i gördüm. Saçlarını arkadan tutturarak gerdanını ortaya çıkarmıştı. Ah, Tanrım, harika görünüyordu. Sam, Marcus'u görünce duraksadı. Suratı heykel gibi Marcus'a bakarken geri yukarı doğru kaçacak sandıysam da kendini toparlayarak aşağı indi.

"Harika görünüyorsun!" diye bağırdı Nadia. "Bu elbise de nereden çıktı?"

"Yatağımın üzerindeki kutudaydı ve içinde giymem için not yazıyordu. Senin hediyen sanıyordum?" dedi Sam kaşlarını kaldırarak.

Nadia, Brandon'ı gösterdi. "Hayır, oraya koymamı Brandon söyledi."

Brandon da anında parmağını Marcus'a doğrulttu. "Oraya koydurmamı, Marcus söyledi."

Vay canına.

Sam'in yüz ifadesi donarken, Marcus'un parıldayan gözleri onu süzüyordu. "Yakışmış," dedi dudaklarını kıvrıarak. Ardından yaklaştı ve tam Sam'in önünde durdu. "Mutlu yıllar."

Sam başını kaldırıp onun yüzüne bakmıyordu. Hepimiz pür dikkat onları izlerken eliyle önüne düşen bir saç kulağının arkasına sıkıştırdı, ardından başını kaldırıp hepimize tek tek baktı. "Teşekkür ederim." Bunu Marcus'a özel demek istese de ona bakmayı başaramıyor gibiydi.

Ardından bir anda kapıdaki zil yine oynadı. İçeri Dean girdiğinde Alexis, Dean'in kollarına koştu. "Biliyorum, bebeksi gözlerin hasar gördü," dedim Laura'nın kulağına. Baygın baygın Alexis ve Dean'e bakıp başını salladı.

Nadia arka fonda kısık bir müzik açtığında ben de Dean'in yanına doğru ilerledim. "Jay nerede?"

"Birazdan gelecek."

Yaklaşık yarım saat kadar Sam'in Marcus'tan kaçma çalışmalarını izlemiş, Eily ile telefonunu elinden düşürmemesine sebep olan kasaba dışındaki sevgilisi Grayson hakkında konuşmuş ve iki kadeh şarap içmiştim.

Ardından zil sesi duyuldu ve içeri kalbimdeki hamstera taklalar attıran Jay girdi. Herkese bir baş selamı verdikten sonra bana baktı. Yanına doğru ilerleyeceğim sırada bir anda sanki bir şey duymuş gibi suratı yan döndü ve elini bana doğru *dur* der gibi uzattı. Herkes şaşkın bir halde Jay'e bakarken, Brandon ve Dean de tıpkı onun gibi bir ses duymuş olacaklar ki birbirlerine baktılar.

"Ah siktir!" dedi Laura yanımda inler gibi.

Ve her şey tam da o anda oldu.

Pencerelerin kırılma sesi işitildi ve tam Jay'in arkasından bir beden içeri atladı. Jay anında ters dönüp içeri atlayana boğazından tutarak sağ tarafa fırlattığında, ben hariç tüm kızların çığlıkları geceyi deldi. Bense tamamen donmuştum.

Ardından geriye kalan tüm camlar patladı ve küçük cam parçaları her yana saçıldı. Eily ve Nadia masanın altına eğilirlerken, Dean'in Alexis'i korumak için sardığını görebilmiştim.

"Belle!" diye kükredi Jay. Tam o anda bana doğru gelen cam parçaları ile arama Laura girdi. Beni eğerek gövdesini bana siper ederken parçaların onun sırtına saplandıklarını biliyordum. Şoktan tüm uzuvlarım tutmaz haldeydi. Başımı kaldırıp Laura'nın omzunun gerisinden baktığımda pencerelerden atlayan simsiyah giyinmiş insan bedenleri gördüm. Laura acıyla suratını buruşturunca sırtındakileri çıkarmak istedim, ama o çoktan içeri girip saldırıya geçenlerden birinin kafasına topuklu ayakkabısının topuğunu geçirmişti.

Masalar dağılmış, şaraplar yerlere devrilmişti. Nadia'nın çığlığını işitip ona bakınca Marcus'un, Sam'e saldırmak üzere olan birini büyüyle tahta duvarlardan birine yapıştırdığını gördüm. Ardından Sam ve Nadia'yı tutarak merdivenlerden yukarı doğru ittirdi ve onlarla diğerlerinin arasına girdi.

O sırada bana saldırmaya yeltenen birine Laura tekme yaktı. Dean, Alexis'i şarap barının arkasına yönelttikten sonra pençesini çıkararak onlara saldıran birinin boğazına sapladı. Bıçak yerine pençelerini kullanan bir diğer avcı Brandon da Eily'yi koruyordu.

Bense kendime gelmeye çalışarak kaosun içinde Jay'i bulmak için çabaladım. İçeri girenler çok hızlı hareket ediyorlardı ve tenleri süt gibi beyazdı. Hepsi simsiyah giyinmişken süt tenleriyle hortlak gibiydiler. Jay'in etrafı tamamen sarılmıştı ve sadece etrafa fırlattığı bedenleri görebiliyordum. Her gidenin yerine bir yenisi geliyordu.

Brandon bir anda uluyunca tüm tabaklar masada titreşti. Ardından dişleri sivrileşirken bir anda kahverengi tüylerle beraber dört bacaklı bir şekilde öne atıldı. Ve önündekine dişlerini geçirdi. Ardından onu bir uluma daha takip etti ve Laura'nın bembeyaz kuyruğunu gördüm. Aman Tanrım, Laura da dönüşüm geçirmişti! Beyaz, narin ve çok güzel bir kurt... Önüne gelenleri parçalamaya başladığında narin olmadığı konusunda kesinlikle emin olmuşum.

Daha beynim ne olduğunu anlamadan, vücudum anlamıştı. Sağ taraftan bana yaklaşan birine ellerimi uzattım ve oğlan tam dibimde hareketsiz kaldı. Büyüyle durdurulduğunu anlayan oğlanın gözleri bana bakarken kocaman oldu, bembeyaz teninde belirginleşen damarları patlayacak gibiydi. Ben onu incelerken, birinin attığı bir bıçak çocuğun başına saplandı.

Başımı sağa çevirdim ve Jay'i gördüm. Tam bana doğru ilerlerken, Alexis'in tiz çılgılığı yeri göğü titretti. Birisi Dean'in diğer taraftakilerle ilgilenmesini fırsat bilip onu pencereye doğru fırlatmıştı. Alexis'in başı pencerenin pervazına denk gelirken, bilinci kapanmış bir şekilde yere yapıştı. "Alexis!" diye kükredi Dean.

O sırada içeri tekrar insanlar girmeye devam etti ve Dean'in önünü kestiler. Jay, bana doğru gelenleri zapt etmeye uğraşırken aynı zamanda arkadaşına yardım etmeye de çalışıyordu.

Ve birisinin pencere pervazına çıkarak tepeden hepimize bir bakış attığını gördüm. Zach. Simsiyah olan gözleri benim

üzerimde durdu ve dudaklarını yana kıvrırdı. Nutkum tutulmuş halde ona bakakaldım. Aman Tanrım, bu gelenler de Zach gibilerdi.

Zach yere atladı ve Alexis'in bedenini omzuna attı. Dean'in tekrar kükrediğini sanki uzaklardan duyabiliyordum. Harekete geçerek onlara doğru koşmak istedim, fakat birisi önümü kesti. Parmaklarımı aralayıp elimi yana savurmamla beraber üzerime gelen kişi yana doğru uçtu. Zach, Alexis'in bedenini taşımasına rağmen pencerenin pervazına oldukça rahat bir şekilde zıpladı ve son kez dönüp bana göz kırparak gitti.

"Ah, hayır, Alexis!" diye çığlık attı Samantha. Sesi herkesin kulağını delecek cinstendi.

Dean resmen önüne çıkan herkesi parçalayarak dışarı çıktı. Onunla beraber herkes dışarı fırlamıştı ve saldırılara dışarıda karşılık verdiler.

Zach ileride bir motora binmiş, Alexis'i önüne oturtmuştu. Dean resmen kükreyerek koştu, fakat Zach motoru çoktan çalıştırmış ve gecenin karanlığında kaybolmaya başlamıştı.

"Alexis!" diye tekrar haykırdı Dean. "Siktir, hayır, hayır, hayır!" Kükrüyor, bağılıyor ve resmen bir yırtıcı gibi önüne geleni parçalıyordu.

Hepimiz şok içindeydik. Bir şeyler yapmak istesem de beynim kilitlenmişti. Zach'i durdurmaya çalışırken Alexis'e zarar vermekten korkuyordum. Jay de arkadaşına yardım etmeye çalışırken gözlerindeki ifade donuktu. Ardından hepimiz kıpırdayamayacak bir vaziyette kalmışken etraftakilerin çoğu kaçtı ve şarap evinin yakınındaki ormanlık alanda ağaçların arasında kayboldu. Geri kalanı da avcılarının elinde can verdi.

Jay, Dean'in arkasında sanki ona destek olmak için bekliyor gibiydi. Bense uzuvlarım tutmaz halde yere yapıştım ve Zach'in Alexis'le beraber gözden kaybolduğu yola baktım.

Ve geriye gecenin sessizliğini delercesine, "Alexis!" diyen Dean'in haykırıları kaldı.

BÖLÜM 12: ARKADAŞ

♪ *Sia-Unstoppable* ♪

“**A**lexis!” Dean’in gür sesi yavaş yavaş hırıltılara dönüşmüş, köfkeli bir hal almıştı. Motorunun ve arabaların tekerleklerinin patlak olduğunu görünce motorunu tekmelemeye başladı. Jay ise onu zapt etmeye çalışıyordu.

Şarap evinden fırlayan Sam, Zach’in Alexis’i götürdüğü yola doğru koşarken çığlıklar attı. Marcus, onu gövdesinden yakalayıp başını göğsüne bastırınca Sam’in çığlıkları boğuklaşmıştı. O da bir histeri krizi geçiriyor gibiydi. Eily, sarsılarak ağlayan Nadia’yı sarmıştı ve sanırım o da ağlıyordu.

Ormana doğru iki kişinin kaçtığını görmüştüm, geriye kalanlar ölmüştü. Yerdeki cansız bedenlere bakmak istemeyerek gözlerimi yumdum. Bir zamanlar insan olan, ama artık vahşi bir hayvana dönen bu varlıkların nasıl bir hayatı vardı merak ettim. Belki de vahşi olmaları dönüştükleri şey yüzünden değildi, Barthram’ın bahsettiği kayıp suçlu kategorisindekilerdi. Suç işlemeye meyilli olanlar... *Tıpkı Zach gibi.*

Kahverengi ve beyaz kurt, *yani Laura ve Brandon*, ormana kaçan o iki tanesinin peşine düşmek için ağaçlık alana doğru ilerlemeye başladığında Jay’in sesi onları durdurdu. “Bir tuzak daha olabilir, adamları bekleyin.”

O sırada telefonla avcılara haber veriyordu, tek eliyle de Dean’i kolundan çekiştirerek tekmelediği motorundan uzaklaştırmaya çalışıyordu. “Bırak beni!” diye gürledi Dean ve ormana doğru ilerlemeye başladı, fakat Jay onu tekrar yakaladı. Ve Dean’in yüzüne bir yumruk atmasına izin verdi.

Jay'ın o kusursuz yüzüne yediği yumrukla benim kalbim hoplarken o, ifadesi hiç bozulmadan Dean'e bakıyordu. Onları böyle görmenin acısıyla tırnaklarımı yere bastırarak gözlerimi toprağa diktim. Tıpkı öfkesini elle tutulur bir şekilde hissettiğim Dean gibi, benim de içimdeki çaresizlik, şok ve üzüntü yavaş yavaş bambaşka bir şeye dönüşmeye başladı. Derin bir *öfkeye*...

Nefes alıp verişlerim hızlanırken, gözlerimin önüne Alexis'in baygın hali geldi. Savunmasız ve bir başına... Sinirim daha da arttı. Zach'in bana göz kırptığı anı hatırlayınca tırnağımı toprağa daha çok geçirdim. O gözümün içine baka baka benim arkadaşımı kaçıırken ben, Alexis'e zarar vermekten korkarak hiçbir şey yapamamıştım. Fakat muhtemelen Zach'in elinde daha çok zarar görecekti! Sinirim çok daha arttı.

Tırnağımı yere sürterek hırıltılı nefesler almaya başladım. Dean artık ses çıkarmasa da sanki Alexis diye bağırırları hâlâ başımın içinde yankılanıyordu. Sam'i Marcus, Dean'i ise Jay zapt ediyordu, fakat oldukça sakin görünen beni kontrol altında tutan *yoktu*. Nefesim sıklaştıkça bir anda hırlar gibi bir ses çıkardım ve ayağa fırladığım gibi ormana doğru koşmaya başladım.

"Belle!" diye yeri titretircesine kükredi Jay. Bir küfür savurduğunu duyduğumda çoktan ormana girmiş, ağaçların arasından hızla geçiyordum. Arkamdan Laura ve Brandon'ın ulumalarını duydum ve peşime düştüklerini anladım, ama bu hızımı kesmedi.

Koştum... Ne karanlık beni durdurabilirdi, ne yüzümü çizen dallar ne de ayağımın kaymasına neden olan yapraklar. Sanki ay ışığı yolumu fener gibi aydınlatıyordu. Yakıcı bir his tüm vücudumdaydı, ama aynı zamanda sanki uyuşturucu bir iğne vurulmuştu ve vücuduma darbe alsam da hissetmeyecek gibiydim. Ayağım bazen yapraklar nedeniyle kaysa da geri toparlanıp hızıma hız kattım. Artık uluyan kurtların yönü ben-den farklıydı ve bakışlarım çevreyi dolaştı. Brandon ve Laura, beni kaybetmişlerdi.

Bir süre daha koştuktan sonra burnuma bir koku doluştu. Bir canlının kokusuydu ya da koku almadım, sadece bir canlının

varlığını hissettim, bilemiyordum. Ayrımı yapmak şu an benim için çok zordu. Bir anda gözüme ileride koşan bir insan bedeni ilişince gözlerimi kistim ve boğazımdan yine hırıltılı bir ses çıktı. Hızımı hiç azaltmadan onun üzerindeki tepeliğe doğru koştum. Beni fark etmiyor gibi bir hali vardı ki bu da benim için büyük avantaj sağlıyordu. Kendimi tıpkı avına sessizce yaklaşan bir yırtıcı gibi hissediyordum. Tepe daha da yukarı doğru ilerlediğinde doğal bir dürtüyle tüm gücümü kullanarak kendimi yükseklikten onun üzerine attım. O kısacık saniyede dönüp bana baktığında şaşkın yüzünü gördüm ve o sırada sanki yırtıcı bir hayvan gibi sesler çıkararak üzerine düştüm.

Bir erkekti. Fakat görünüşünü zihnime kazıyacak fırsat olmadan beni üzerinden fırlattı. Sırtım ağacın gövdesine çarptığında iki büküm oldum, ama bu beni durdurmadı. Anında ayağa kalkarak devasa bir bağırma eşliğinde oğlana doğru elimi uzattım. Yaptığım büyüyle beraber oğlan, biri boğazından tutuyormuş gibi havada süzülürken bir ağacın gövdesine yüzüstü yapıştı. Yüzünün bana dönük olmamasını bilerek sağlamıştım, şu an alev rengi olan gözlerimi görmesi en son istediğim şeydi. Ağır adımlarla ona yaklaştığımda ayakları havada sallanırken kurtulmaya çabalıyordu.

"Arkadaşımı nereye götürüyor?" Ses bana ait olamayacak kadar pusluydu.

Oğlan konuşmak için çabalamadı, sadece nefes almak için debeleniyordu. Yan profilini görebiliyordum. Saçları karman çormandı ve göz çevresindeki belirgin olan damarlar nefessizlikten daha çok şişmişti.

"Bana cevap ver!" diye bağırdığımda ağaçlardan havaya süzülen kanat seslerini duydum.

Oğlan yine konuşmaya yeltenmedi ve bu beni daha da sinirlendirdi. Sanki boğazını elimle sıkıyormuş gibi parmaklarımı birleştirmeye başladığımda oğlanın nefes sesleri kesildi. Bir süre sonra elleri iki yanına düştü. Kıpırdanmayı kesince başımı hafifçe yana yatırarak ona baktım. Ardından zihnim neler olduğunu idrak ettiğinde elimi sanki bir şey yakmış gibi çektim ve

büyü vapmayı kestim. Oğlanın bedeni boş bir çuval gibi yere yığıldı. Onu öldürmüş müydüm?

Sırtüstü yere düştüğü için yüzünü görebiliyordum. Aslının esmer olduğu belli olan teni şu an kül rengiydi. Sağ yanağı ağacın kabukları yüzünden örselenmiş ve hafifçe kanıyordu. Tüm ruhum bedenimden ayrılmış gibi oğlana bakarken bir el, beni kavrayıp kendine doğru çekti ve yanağım sert bedene yaslandı. Jay'in kokusu burnuma dolduğunda boğazımdan kesik bir nefes kaçtı. Başımı göğsüne daha çok bastırıp oğlana bakmamı engelledi.

Arkama bakamadığım için Brandon'ın insan formunda yanımıza geldiğini konuştuğunda anladım. "Nabızı atıyor."

Derin bir nefes vermek istedim, ama tek yaptığım öylece bomboş bakmak oldu. "Sen onu götür, biz de geliyoruz," dedi Jay. Gergin bedenimin, oğlanın yaşadığını duyunca bir nebze gevşediğini hissettim.

Brandon'ın bastığı yapraklardan çıkan sesleri duyduğumda onun yanımdan uzaklaştığını anladım. Jay ve ben, bir süre öylece bekledik. Ben biraz önce yaptığım şeylerin şokundayken, Jay de sanki bu özelliklerimin bir gün ortaya çıkacağını biliyor, ama bugün hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

"Yine senden hızlı koştum, ha?" dedim güler gibi bir ses çıkarırken. Ama bu daha çok aklının sağlam kalan son kısmını da kaybetmiş bir hastanın gülüşüydü. Jay'in göğüs kasları da dâhil tüm vücudu gerildi. Eh, doğal olarak beni yakalayamayacağı hızda olabilmem hiç hoşuna gitmiyor olmalıydı. "Onu neredeyse öldürüyordum," derken sesim kısıldı ve sanki boğazım şişmiş gibi zor yutkundum. "Hatta bir an için onu öldürmek istedim."

Yanağımı iyice göğsüne yaslayıp ona sarıldım ve kokusunu içime çektim. "Sanki tüm güzel duyguları ben yaşarken acı, öfke ve yıkımı başka bir tarafım sahipleniyor." Yutkundum ve bir süre bekledikten sonra korktuğum şeyi sakın bir sesle dile getirdim. "Ve o tarafım hâkimiyeti ele geçirirse, güzel duygular yaşayan Annabelle'e ne olacak bilmiyorum."

Jay hiçbir şey demeden durdu. Ben de ona bakmayı reddedererek ağaçlara göz gezdirdim, sanki aramızda sessiz bir konuşma geçiyordu. Biraz zaman geçtikten sonra geri çekilip eliyle yüzümü kavrayarak ona bakmamı sağladı. Dişlerini sıkıldığında çenesi çukurlaşmıştı. "İçinde bir karanlıkla doğduğunu yazan zırva bir kitap yüzünden kendine bunu yapma. Biraz önce öfkeliydin ve güçlerin açığa çıkmak için seni kışkırtıyor, olan sadece bu. Sikik *karanlık* tarafınla alakası yok."

"Hey, benim tarafım olduğuna göre dolaylı yoldan bana küfür ediyorsun."

Dudakları güler gibi kıvrılmak istese de bir anda tekrar ciddileşti. "Şu an sana ne kadar sinirli olduğumu bilemezsin." Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istediysen de kelimeler ağzımdan çıkmadı. "Sakın," dedi sert bir sesle, "Bir daha *sakın* bana böyle bir şey yaşatma."

Ses tonu o kadar kesindi ki onu endişelendirdiğim için göğsüm sıkıştı. "Alexis'i götürdü." Sesim kısılrsa da çenemi yukarı kaldırıp ona bir bakış attım. "Bir şeyler yapmam gerekiyordu."

Jay dibime girerek çenemi parmaklarıyla sert bir şekilde kavradı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Sesi bıçak gibiydi. "Sana *sakın* dedim, Belle. Beni anladın mı?" Başımı aşığı yukarı sallayarak onu onayladım. Geri çekilmeden önce bir süre daha yüzümü inceledikten sonra dudağıma kısa bir öpücük bıraktı. Ardından parmaklarını parmaklarıma sabitleyerek yürümeye başladı.

İkimiz de sessizce ilerlerken etrafıma bakmamaya çalıştım. Orman şu an bana çok ürkütücü geliyordu. Yol da fazla uzun gelmişti. Tanrım, ne kadar koşmuştum ben böyle?

Bir süre daha yürüdükten sonra sonunda şarap evinin önüne çıkabildik. Etrafa göz gezdirince şarap evinin önündeki savaşımaya hazır avcıları gördüm. Sanki bir motorcu çetesi toplanmış gibiydi. Bir kısmının belinde bıçaklar, bazılarında ise zincir vardı. Hepsi avlarının peşine düşmek için komut bekliyordu.

Bir anda gözlerim, siyah atleti göğsünün altında biten ve bıçak kılıfları belindeki kemere takılı olan sarışın kıza kayınca nabzım kulaklarımda atmaya başladı. Diana, saçlarını toplayarak

beyaz ve narin boynunu gözler önüne sermişti. Gözleri bize kaydıığında, önce bana ardından Jay ile birleşik ellerimize baktı. Gözleri tekrar gözlerime çıktığında bana gülümsedi. Ama öyle bir gülümsedi ki bir anda tüm tüylerim havaya kalkmıştı. Bu kız kesinlikle tehlikeliydi.

O sırada Kaleb, adamların arasından sıyrılarak görüş açımıza girdi. Etrafıma bakındığımda Laura'nın buralarda olmadığını gördüm. Aslında hiçbir arkadaşım şu an burada değildi. *Neredeydi bunlar?* Kaleb tam önümüzde durdu ve Jay'le bana başını hafifçe eğerek selam verdi. "Adamlar hazır," dedi gözleriyle avcılarını işaret ederek. "Twain ve çaylakları kasabanın doğu tarafına dağıldı. Stonewall bölgesinde bir süre konakladıkları eski bir harabe bulduklarını düşünüyorlar."

Jay, kararmış gözlerle Kaleb'a bakarken, "Tüm zaman boyunca kasaba sınırındalardı demek," dedi.

Kaleb eliyle yeni çıkmaya başlamış sakalını sıvazlarken alını kırıışmıştı. "Kokuları olmaması işi zorlaştırıyor." Durdu ve bana kısa bir bakış attı. "İçlerinden birini yakalaman çok iyi oldu." Pekâlâ, herkes çocuğu Jay'in yakaladığını sanıyordu demek... Jay'in parmakları parmaklarımı daha sıkı kavradı ve bir şey söylemedi, böyle bilinmesi daha doğru olurdu. Bir cadının tazi gibi koşarak oğlanı yakalamış olması pek akıl işi değildi.

Aklımı kurcalayan başka bir durum vardı. Oğlanın kokusunu almış mıydım emin olamıyordum. Tek bildiğim onu daha görmeden fark ettiğimdi. Bu konuda bir şey söylesem benden beklentileri olabilirdi ve ben hâlâ tüm bu özelliklerimi nasıl kullanabileceğimi bilmiyordum. O yüzden sesimi çıkarmadan gözlerimle etrafı taradım. "Sam, Marcus ve diğerleri nerede?"

"Şarap evinde," dedi Kaleb. "Fakat sarı..." derken sesi öksürür gibi boğuklaştı. "...yani *Laura* yok."

Jay'in gözleri bir anda Kaleb'a döndü. "Ne demek *Laura* yok?" Gözleri bir atmaca gibi etrafı taramaya başladı.

"En son kurt formunda ormana girmişti," dedim.

Jay parmaklarını hızla elimden çekip ormana doğru hareketlenmeye başladığında birinin bağırtısı duyuldu. Olduğu yerde

durup sesin geldiği yöne baktı. Ben de ne olduğuna bakarken Dean'ın yine kontrolden çıktığını gördüm. Kendisini tutanları vere seriyordu.

"Hangi cüretle beni tutarsınız?" diye gürüyor, bir yere doğru ilerlemeye çalışıyordu. "Onun hayatını sikeceğim!"

Gözlerimi onun ilerlemeye çalıştığı yere çevirdiğimde arabanın birinin arka koltuğunda oturan, biraz önce ormanda yakaladığım oğlanı gördüm. Uyanmıştı ve öylece camdan dışarı, sinir krizi geçiren Dean'e bakıyordu.

Kaleb atak bir şekilde hareket edip Jay'in omzuna elini koyup kulağına bir şey söyledi. Ve daha Jay'in cevabını beklemeden ormana daldı. Onun Laura için ormana girdiğini görünce Jay'in ne yapacağını bekledim.

"Bana Jimmy ve Karl'ı bulun," dedikten sonra büyük adımlarla Dean'e doğru ilerledi. Genç bir avcıyla göz göze gelip başını eğdiğinde oğlan, Jay'in eline bir şey tutuşturdu. Bense ne yaptığını anlamak için ona bakarken kaşlarımı çatmış, olduğum yerde duruyordum. Ardından hızla Dean'in yanına ilerleyerek kolunu omzuna dolayıp onu sabitledi. "Üzgünüm, dostum," dedi ve şiringayı Dean'in boynuna sapladı.

Dean debelenerek Jay'den kurtulmaya çalışırken bir süre sonra hareketsiz kaldı ve avcılar, yere düşmeden hemen kollarından yakaladılar. Dean'in baygın bedenini sürükleyerek yeni gelen arabalardan birine koydular. "Onu mahzene kilitleyin, ben gelene kadar ne kadar bağırırsa da açmayın," dedi Jay, iki avcıya. İki avcı başını sallayarak arabaya bindiler. "Diğerini de mahzene koyun, ama Dean'den uzak bir hücreye." Oğlanların iki tanesi daha başını sallayıp yakaladığım çocuğun olduğu arabaya bindiler. İki araba da peş peşe giderek gözden kayboldu.

Jay yanıma doğru gelince hiddetle fısıldadım. "Bunu neden yaptın? Dean böyle bir şeyi hak etmiyor." Ben fısıldasam da bütün avcılar gözlerini bize çevirmişti. Diana'nın gözlerinde neşeli bir parıltı dolaştığına emindim.

Jay adamlarının önünde ona böyle çıkışmamdan pek hoşlanmış görünmüyordu, ama sarsılmaz görüntüsünden de ödün

vermedi. "Çok sinirli, öfkesi geçerse daha sağlıklı bir şekilde organize olur ve kızı kurtarmamıza yardım edebilir."

"Kız dediğin onun sevgilisi ve benim de arkadaşım."

"Dean de benim *arkadaşını*," diyerek hırlar gibi bir ses çıkardı. "Ve ben de onun öfkeden gözü dönmüş bir şekilde hareket ederek zarar görmesini istemiyorum." Aslında haklıydı. Dean şu anda bir tuzak olduğunu bilse bile yüz tane düşmanın karşısına tek başına çıkacak gibi görünüyordu. Jay'e hiçbir şey demeden başımı anladığımı belli edercesine salladım ve Diana'ya dik bir bakış attım. Jay ile kavga edeceğimi sanıyorsa yanılıyordu. *Sürtük.*

Jay, adamlarına komutlar verirken ben de şarap evine doğru ilerleyip içeri girdim. Aşağı katta, yıkılmış masanın yanındaki sandalyede oturup ağlayan Nadia ve onun tepesinde dikilen iki tane oğlan vardı. Birisi Nadia gözlerini sildikçe ona peçete veriyor, diğeri kollarını gövdesinde birleştirmiş halde, ona başını yana yatırarak bakıyordu. Eily de Nadia'nın omzunu sıvazlıyordu. İki oğlanın kimler olduğunu görünce kaşlarım kalktı. Junior Jay, kollarını gövdesinde birleştirmiş olandı. İsmi Jimmy'ydi sanırım. Peçete veren sarışın ise... ah onun ismini hatırlayamıyordum.

"Jimmy ve Karl, Jay sizi çağırıyor," diyerek bağırdı arkamdan sesi gelen Diana. *Eh, sarışının ismi de Karl'muş.*

Karl ayağa kalkarken, Nadia ona sulu gözlerle mahcup bir şekilde gülümsedi. Jimmy'nin homurdandığını, ardından kollarını gövdesinden çözerek yanımdan geçip gidişini izledim. Karl da Nadia'ya gülümsedikten sonra o da yanımdan geçerek dışarı çıktı. Bir Jay ve Eden vakası daha mı yaşanıyordu, yoksa bana mı öyle geliyordu? *Ah, tarih tekerrür ederse, Tanrı yardımcın olsun, Nadia.*

İki avcı da yanımdan geçip gittikten sonra, Diana'nın hâlâ arkamda dikildiğini hissettiğim için içimden küfürler savurarak arkamı döndüm. "Arkadaşın için üzüldüm," dedi. "Ama merak etme, elimizden geleni yapacağız."

Elinizden geleni, öyle mi? Bana sanki ah, sen elin kolun bağlı otururken ben sevgilini ayartmaya fırsat kollayarak arkadaşını kurtarmak

İçin operasyondan operasyona gideceğimi, diyordu. Pekâlâ, hiç sanmıyorum. Elim kolum bağlı oturacağımı yani... Jay konusunda ise onun ayartmalarına kanmayacağını ummaktan başka çarem yoktu. Tabii geçmişte ilişkilerinin boyutunu bilmediğim için pek bir yorum yapamıyordum, tek gördüğüm Diana'nın kendine oldukça güvendiğini belli eden bakışlarıydı.

Sinirle solumak yerine boş boş Diana'ya baktım ve başımı eğerek onu onayladım. Ardından arkamı dönüp Eily'ye Sam ve Marcus'un nerede olduklarını sordum. "Üst kattalar," dedi Eily. "Sam'in durumu iyi değil."

Kalbim korkuyla çarparken Diana'yı tamamen yok sayarak yukarı kata fırladım ve dar koridorun sonunda ışığı yanan odaya doğru yürüdüm. "Sana git buradan dedim!" diyen Sam'in bağırıldığını duydum.

"Hadi ama alt tarafı ağlayınca kurbağaya benzediğini söyledim," diye karşılık verdi Marcus. "Yani ağlama demek istedim!"

Koridorun devamını koşarak geçip odanın kapısına geldim. Sam elindeki yastıkla Marcus'a vuruyordu. Koşarak yastığı kapıp Marc'ı şiddet görmekten kurtardım. Sam beni görünce sinirli yüz ifadesi bir anda sarsıldı ve anında üzerime atılarak boynuma sarıldı. Deli gibi hıçkırmaya başladı. "Gönder şunu buradan."

Marcus'a gözlerimle dışarı çıkması bir işaret yaptım, bir süre kaşlarını çatsa da omuzlarını düşürdü ve dışarı çıktı. "Sam, kendine gel," dedim, omuzlarından tutup yüzünü görebilmek için onu geriye çekerek.

Elinin tersiyle gözlerini silip yatağına yığılır gibi oturdu. "Nasıl gelebilirim söylesene?" dedi beni suçlar gibi. "İlkokuldan beri ayrılmadık biz! Ve şimdi... piçin biri onu benden aldı."

Gözlerim yatağının üzerine yapıştırılmış fotoğraf panosuna kaydı. Nadia ve Büyükbaba Arnold'ında bulunduğu birçok fotoğrafla beraber, Alexis'le de fotoğrafları vardı. Ve gerçekten bazılarında oldukça küçük ve komik görünüyorlardı. Buruk bir tebessüm ettim.

"Bizden aldı," dedim biraz alınır gibi. "Ben kısa süredir aranızda olabilirim, ama en az senin kadar canım yanıyor."

Sam başını kaldırıp bana baktı ve söylediği şeyin farkına varmış gibi mahcup bir tavra büründü. "Annie, ben öyle demek-

"Hayır, sorun değil," diyerek elimi havada salladım. "Öyle demek istemediğini biliyorum."

Sam fazla üstelemedi, acısının tazeliğiyle bana küfür etse bile alınmamam gerekiyordu. Marc'ın başına bir şey gelse, yaşayamazdım. Fakat Sam'e dediğim gibi, kısa süredir arkadaş olsak da artık onlar da benim için en az Marcus kadar önemlilerdi. Ve en az Sam kadar acı çektiğime de emindim.

Samantha ağlayarak, "Bir şey yapamadım," dedi. "Elimden hiçbir şey gelmedi, çok fazlalardı. Ben... savaşamadım."

Elimi omzuna koydum. "Sam, bizler savaşçı değiliz. Aramızda savaşçılar olmasına rağmen hiçbirimiz bir şey yapamadık, böyle bir şey olmasını beklemiyorduk."

Kısık sesle ağlamaya devam ederek yatağına uzandığında, "Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi ve başını yastığa gömdü. "Ve o budalanın beni ağlarken görmesinden nefret ediyorum. Yanıma gelmesine izin verme."

"Tamam," dedim üzerine yorganı örterek. Gidip yanağına bir öpücük bıraktım. "Alexis kurtulacak, söz veriyorum." Ardından odadan çıktım. Belki bu pek güvenilir bir söz gibi değildi, ama benim Alexis'in kurtulacağına dair inancım tamdı.

Marcus, kollarını göğsünde bağlamış, merdivenin başındaki korkuluğa yaslanarak bekliyordu. "Gerçekten mi, Marc?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ağlamasını kesmek için kurbağaya benzediğini söylemek yerine, daha teselli edecek şeyler söyleyebilirdin."

Omuz silkti. "Bana sinirlenirse en azından aklı dağılır diye düşündüm. Eh, işe yaradı da. Ağlamayı kesti, ama aynı zamanda ben de bir kızın ağzının ne kadar pisleşebileceğine şahit oldum."

Soru sorar gibi kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Tanrım, bana lanet olası mavi gözlerimi bir tarafıma sokmamı söyledi." Eliyle gözlerini işaret ederek, "Şu *mükemmel* gözlerle lanet olası dedi, inanabiliyor musun?" diye ekledi.

İster istemez güldüğümde şu durumda gülmek canımı acıtmış gibi dudaklarımı birbirine bastırdım. Marcus başını iki yana sallayıp yanaklarımı sündürdü. Her zamanki gibi mutsuzluğun dibine battığım bir anda beni gülmeye zorluyordu. "Senden bir şey isteyeceğim," dedim biraz daha dibine girerek. Fısıldamaktan çok neredeyse dudaklarımı oynattım. "Arabana ihtiyacım var."

Marcus sorduğu soruya vurgu yapmak ister gibi kaşlarını kaldırdı. "Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Sana söyleyeceğim, ama şu durumda kimsenin peşime takılmasını istemiyorum, o yüzden bundan kimsenin haberi olmayacak." Durdum ve kaşlarımı kaldırıp uyarıcı bir bakış attım. "Özellikle *Sosyopat*'ın."

BÖLÜM 13: BEYAZ KURT

♪ *Xylo-Afterlife* ♪

Laura Sullivan

Laura, pençelerini yapraklara geçirerek yavaşça olduğu yerde durdu. Beyaz kuyruğunu sallayıp bir koku, bir varlık algılamaya çalıştı. Ama algılayabildiği tek şey, bir ağacın en alt dalında durup ona bön bön bakan baykuştur. Dişlerini göstererek havvana hırladığında, hayvanın tek yaptığı belerttiği gözleriyle tombik poposunu dalda biraz daha oynatmak oldu. Yerinden kıpırdamamıştı. Lau, eğer insan formunda olsaydı şu an gözlerini deviriyor olurdu. Bir baykuşu bile korkutamayacak kadar narin bir kurt gibi görünüyor olmalıydı. Eh, aslında bu hoşuna gidiyordu. Kurt halinin bile bir kıvrımı, bir asaleti vardı. İçinden güldü ve baykuşa göz kırptı. Ah, iki gözü birden kırpıldı... Kurt bedeni neden tek göz kırpamıyordu ki?

Pekâlâ, Lau yine amacından şaşmıştı. Onun biricik eski düşmanı, fazla gelişmemiş, küçük göğüslü cadı kaçırılmıştı! Lau'nun sinirden tüm beyaz tüyleri havalandı. Artık kürdan bacadan en az Annabelle kadar hoşlandığını o an fark etti. Lau'nun gitgide arkadaş çevresi genişliyor muydu ne? Ve o arkadaşlarından biri kaçırılmıştı! Pençeleri toprağı eşelerken tekrar etrafını taradı.

Görüşü, gecenin karanlığını daha net gösteriyordu. İnsan bedeninde avantajları daha fazla olsa da, kurtken oldukça uzaktaki bir canlıyı bile fark edebiliyor ve etrafa yaydığı dalga dalga enerjiyi bile somut olarak görebiliyordu. Koku duyusu da kurtken daha gelişmişti. Ama Dorchaların karşısında kurtken pek şansları olmadıkları için insan formunda kalmaya özen gösteriyorlardı.

Lau, Dorchalar aklına gelince gerilerek daha fazla bu halde kalmasına gerek olmadığını anlayınca insan formuna bürünmek için harekete geçti. Konsantre oldu ve eğitimde olduğu gibi kıyafetlerini parçalamamak için türlü dualar etti. Bu konuda hep çok büyük sıkıntı yaşıyordu ve üzerine bir de gerginlik eklenince o kıyafetleri parçalamamak imkânsızdı.

Aynen öyle de oldu.

Lau, bir anda ayağa kalkınca pantolonunun sağ bacağındaki kısmı, diz kapağının biraz üstündeki noktadan ince bir iple sallanıyordu. Diğer kısmı ise pençe darbeleriyle ara ara parçalanmıştı ama tamdı. Laura homurdanarak sağ bacağından sallanan kısmı çekti ve tek tarafı bir şort gibi kısa kaldı. *Neyse tek bacağının böyle olması sorun değil, demeye kalmamıştı ki doğrulduğu an bluzunun gövde kısmı da ortadan ikiye ayrılmış, kol kısımları iki yanından sallanıyordu. Ağzı açık bir şekilde kollarındaki bluz kalıntılarını da sıyırdı ve elinde tutarak baktı. Lanet olsun, eğitimin bu aşamasını hiç geçemeyecek gibi hissediyordu!*

Ardından tek bacağı mini şort gibi kalan pantolonu, topuklu ayakkabısı ve siyah sutyeniyle ormanda kaldığını fark edince biraz önceki baykuş kadar bön bön bakmaya başladı. Şu an Lady Gaga konserine gitmek için garip şekillere bürünen insanlara benzediğine emindi!

Uluyan kurtları duyunca, dudaklarından kısa bir, "*Ha sik-tir,*" döküldü. İşte şimdi... sıçmıştı!

Annesinin, *terbiyesizleşme Laura*, diyerek kendini kınayan sesini duyar gibi oldu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "*Şu durumda söylenebilecek başka ne var ki, anne?*" diye mırıldandı, topuklusunun el verdiği kadarıyla aksak adımlarla ilerlemeye başlarken kurt seslerinin giderek yaklaştığını duydu. *Ah, hayır, gelmeyin!*

Tekrar kurt formuna mı bürünseydi acaba? Lanet olsun, insana dönüşmek için çok güç harcamıştı ve şu an yorgun hissediyordu. *Hadi kızım, dönüşebilirsin*, dedi ellerini bir kapatıp bir açarak.

"Onu buldum!" diye bağırdı boğuk sesli bir oğlan. "*İleride!*"

Laura onu duyunca gözleri ardına kadar açıldı ve kendisini hemen sık çalıların arasına attı. "Defol buradan, Jimmy!"

Jimmy'nin pek defolmaya niyeti olmayacak ki çalıların yakına gelen sesi tekrar duyuldu. "Hey, Lau, neden saklanıyorsun?" dedi güler gibi sesle.

"Pençelerimin o çok değer verdiği yüzünü dağıtmasını istemiyorsan defol dedim!" Topuklu ayakkabısını çıkarıp Jimmy'ye fırlattı.

Fakat hedef başka birine ulaşmış olacak ki, "Oha, topuğu kafamı deliyordu!" diyerek homurdandı Karl. Ah harika, bir de o eklenmişti! "Lau, orada ne yapıyorsun?" diye sordu çalılarının arkasına bağırarak.

"Siktir olup gitmenizi bekliyorum!"

Bir süre hiç ses çıkmadı ve Lau kaşlarını çatarak bekledi. Ardından duyduğu sesle neredeyse çalılarının içine yığılacaktı. "Sen çok pis bir kızsın, sarışın." Bu ses... bu kahrolası ses... bu mükemmel derecede kahrolası ses... Ah, siktir.

Laura, Kaleb'in sesini algılayınca eliyle bir dalı tutarak tek topuklusunun üzerinde dengede durmaya çalıştı. *Nefes al, nefes al, nefes al!* Çalılarının bir kısmını eliyle aralayıp Kaleb'a baktı. Bir elinde topuklusunu tutuyor ve insanüstü bir yakışıklıkla biraz ileride bekliyordu. Dudaklarında ise küstah bir gülümseme vardı.

"Neden çıkmıyorsun?" dedi Kaleb, topukluyu eline vurarak. "Abin seni bekliyor."

"Şimdi de ayak işleri yapmaya mı başladın?" Laura iğneleyici konuşmuştu, ama Kaleb bundan pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Ortadan kaybolan küçük bir kurdu geri götürmeye gönüllü olmuş olabilirim," dedi dudaklarını hafifçe bükerek. Bu hareket Laura'nın dilinin damağının kurumasına neden oldu.

"Sen bir kurt olduğuna emin misin? Sanki dönüşüm geçirsen ortaya bir dağ ayısı çıkacakmış gibi görünüyor!"

Kaleb'in, karanlıkta bir inci gibi parlayan dişlerini göstererek ona sırtıttığını görünce yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. "İstersen dönüştüğüm şeyi gördükten sonra konuş."

"İstemez!" dedi Laura. "Şimdi git buradan, ben kendim gelirim."

"Gitmiyorum ve sen de benimle geliyorsun," dedi Kaleb, hâlâ eğlenen tavrıyla. "Hadi ama küçük kurt, neden oradan çıkmıyorsun? Utandığın bir şey mi var yoksa?"

Seni aşağılık piç kurusu! Bu sen istedin, Kaleb Rane. Benimle uğraşmak neymiş göreceksin, dedi Laura ve derin bir nefes aldıktan sonra sırtını dikleştirerek çalıların arasından çıktı. Bir ayağının parmak uçlarında yürürken diğer ayağındaki topuklu ayakkabıyla dengede durmaya çalışıyordu.

Pekâlâ, hoş bir görüntüsü olmasa bile bu piç kurusuna kendine güvenen bir bakış atmayı ihmal etmedi. Ama Kaleb'in gözleri ayak parmaklarından başlayıp üste doğru çıkarken eğlenerek dudakları yavaş yavaş düz bir çizgi halini almaya başlamıştı. Laura, daha çok eğlenmesini bekliyordu oysaki.

"Pekâlâ, gidelim," dedi Laura. Kendini eğitim sahasında giydiği bustiyeriyle olduğuna inandırdı. Ve karşısındaki erkeğin de bir doksanlık, geniş omuzlu, kirli sakallı Kaleb Rane olmadığına... *Ah, yüce Olimposluları anmanın tam zamanıydı.* Kaleb'in konuşmayacağına emin olduktan sonra harekete geçti, aksak adımlarla ilerlemeye başladı.

Birkaç adım atmıştı ki, bir el kolunu mengene gibi kavrayıp onu durdurdu. "Bu şekilde nereye gittiğini sanıyorsun?" Hırlamış mıydı o?

Laura dudaklarını büzerek ona karşılık verince, Kaleb sanki tehlikeli bir yaratıktan kaçıyormuş gibi elini çekerek geriledi. Laura onun şu anki haliyle oldukça eğlenerek bir tavırla, "Beni çalılardan çıkmaya zorlayan sen değil miydin?" diye sordu. "Gördüğün gibi dönüşüm geçirirken kendime hâkim olamıyorum."

Kaleb'in gözleri yüzünden aşağı kaymamak için zorlanıyor gibiyken boğazını temizledi. Ardından tek bir hamlede üzerindeki siyah tişörtü çıkardı.

Bakma, Lulu. Sakın o kaslara bakma. Topuklarını seksi kalçalarına vura vura kaç! Bostonlu arkadaşı Travis'in sesi kafasının içinde

vankılandı, takat çok geçti. Laura, ağzının suyu aktı mı diye hafifçe manikürlü tırnağıyla ağız çevresini kontrol etti. Eh, sorun yoktu.

"Elev, siz iyi misiniz?" diye sordu uzaklardan bir yerden Karl.

Kaleb'in gözlerinde resmen şimşekler çakarken çoktan Laura'nın yanına gelmiş, sert bir iladeyle üzerine tişörtünü geçirmeye çalışıyordu. "Sana şarap evinin önündeki alana geri dönmeni söyledim!" diye kükredi Kaleb.

"Tamam, tamam," dedi Karl. "Jay, çabuk dönmenizi söylediği için geldim!"

Laura, Kaleb'in kendisini kışkandığı için mi böyle yaptığından emin olamayarak şaşkın şaşkın ona baktı. Karl'ın uzaklaştığını ikisi de anladıktan sonra birbirlerine bakakaldılar. Kaleb şu an kendisine çok yakındı... çok çok yakın.

"Beni korumana ihtiyacım yok."

"Biliyorum," dedi Kaleb kısık sesle.

"Tişörtünü giydirmene de ihtiyacım yok."

"Ah, hayır, kesinlikle var." Laura'nın beline elini yerleştirip onu kendisine iyice yaklaştırdı. "Hiçbir göz, seni böyle görmemeli."

Laura, bayılmamak için zor durarak ona baktı. Aralarındaki elektrik ormanı ateşe verecek gibiydi. "Sebep?" diye sordu kısık bir sesle. Dudakları konuşunca neredeyse Kaleb'inkine değecekti.

"Seni sadece benim gözlerimin görmesini istiyorum. Sana sadece benim ellerimin dokunmasını, seni sadece benim dudaklarımın tatmasını..."

Ardından dudaklarını Laura'nın dudaklarına bastırdı. Yakıcı bir his tüm uzuvlarını tüketirken, Laura destek almak için Kaleb'in çıplak omuzlarına tutundu. Öpücüğüne karşılık verirken zihninde bağırıp duran uyarı işaretlerini hiçe saydı. Kaleb sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi tüketircesine öptü onu. Kaleb, alev gibiydi. Ve Laura da kendini yakmaya çalışan manyağın tekiydi. *Güzel kombinasyon.*

"Artık dönsek iyi olur," dedi Kaleb, dudakları Lau'nun alnına kayarken. "Abinle aramızdaki gergin ip kopmadan."

Laura, hiçbir şey diyemeden başını sallamakla yetindi. Şu an kafa tutan tarafı tamamen toprağa gömülmüştü. Eğilip yerden topuklu ayakkabısını aldı ve ayağına geçirdi.

İkisi de sessizce yürümeye başladıklarında Kaleb da tuhaf bir haldeydi. Sanki gergin gibi hareket ediyordu. Lau, topukluyla zar zor yürüdüğünü saklayarak rahat bir tavırla yürümeye devam etti. "Biraz önce olan şeyin hiçbir anlamı yok."

"Olduğunu inkar etme, sarışın. Bunun bir işe yaramadığını kendimden biliyorum."

Laura, ona kaşlarını kaldırarak baktığında Kaleb, sert yüz hatları ay ışığıyla aydınlanırken yürümeye devam ediyordu. "Jay'in bir kardeşi olduğunu biliyordum, ama benzinini boşaltarak kendisini eve bırakmamı sağlayan sarışın ufaklığın o olduğunu bilmiyordum. Daha o günden o ufaklığın tehlikeli olduğunu anlamıştım."

Lau, benzin konusunda yakalanmanın verdiği utançla kızarken, "Bana ufaklık demeyi keser misin?" dedi homurdanır gibi. Önüne gelen bir çalıyı yana ittirdi ve konuyu benzin kısmından uzaklaştırmaya çalıştı. "Ne zaman bir Sullivan olduğumu öğrendin peki?"

"Seni evine bıraktıktan sonra bara geldiğin ilk gün, Andy'nin liseye giden kızı, sen bardan çıktıktan sonra bana senin bir Sullivan olduğunu söyledi. Popülerliğinizden pek bir etkilenmiş benziyordu."

Lau, saçını savurmak istese de yapmadı. Şu an egosunun okşanmasına izin vererek dudaklarını kıvırdı sadece. Kaleb, "Aklima seni kullanmak geldi, inkar etmiyorum," dediğinde Laura durdu. Ama Kaleb yürümeye devam edince arkasından aksak adımlarla ilerledi. "Ama seni gördüğümde tüm o, *eski rakibimin kız kardeşi* düşüncesi toz olup uçuyordu. Yani hayır, seni kullanmadım. Sadece kalbimi sana kaptırmayacağıma söz vererek, bana yaklaşmana izin verdim. Ama işler değişti, kendime verdiğim sözü tutamayacağımı anlayınca da bana bir yumruk atıp çekip gitmene izin verdim."

Laura duyduğu şeyi sindirmeye çalıştı. *Kalbini sana kaptırmayacağımı söz verdim... Verdiğim sözü tutamayacağımı anlayınca gitmene izin verdim... Yüce Laura'm.*

Laura o strada şarap evinin önüne geldiklerini fark etti ve başını afallamış halde kendilerine bakan avcılara çevirdi. Kaleb üzeri çıplak bir şekilde yürürken, kız avcılar kıkırdamaya başladılar. Lau, onlara gözlerini kısarak bakmak istese de biraz önceki baykuş gibi baktığına emindi.

Jay, Laura'nın üzerindeki Kaleb'in tişörtüne kaşlarını çatarak şimşek gibi çakan gözlerle bakarken, Kaleb sanki biraz önce bir itiraf yapmamış gibi oldukça rahat bir tavırla Jay'ın yanına gitti. Ona bir şeyler söyledikten sonra kendi himayesindeki çaylakları da peşine takarak motoruna bindi ve şarap evinin önünden ayrıldılar.

Jay, çenesi seğirerek gelirken, "Bir daha kıyafet eğitiminden geçene kadar kurt formuna bürünmen yasak," dedi.

Şu an psikopat abisinin yasakları, Lau'nun umurunda bile değildi. Şok olmuştu ve Kaleb'a güvenip güvenmemek konusunda kararsız kalarak biblo suratlı Diana'ya baktı. Ardından tekrar Jay'e bakarken sırtarak başını aşağı yukarı salladı. Ona güvenmeyi seçti. Kaleb Rane, Laura'ya kalbini kaptırdığını itiraf etmişti!

BÖLÜM 14: PLAN

♪ *Ruelle-Hero* ♪

Annabelle Jefferson

Marcus'a yardım eden avcılarla birlikte arabasının tekerlekleri kısa sürede hallolmuştu, Jay'in de arabasının tekerleklerini avcılar halletmişti. Ben de şarap evinin içinde durarak pencereden onları izliyordum. Artık gitmeye hazır bir şekilde organize oldular ve çoğu avcı motorlarına binip uzaklaştı.

O sırada ormanın içinden çıkan Kaleb ve Laura'yı gördüm. Kaleb'in üstü çıplaktı, Laura ise tek dizi şort gibi, diğeri tüm olan bir pantolonla dolaşıyordu. Üzerinde de bol bir tişört vardı. *O ormanda ne olmuştu böyle?*

Kaleb, Jay'e bir şey söyleyip gittikten sonra Jay, Lau'yla konuşmak için onun yanına ilerledi. Onların konuşması bitince Laura gülerek avcıların tekerleklerini hallettiği Siyah İnci'sine bindi ve gaza basıp gitti. Neden gülmüştü ki? Jay'in yüz ifadesine bakılırsa Lau'ya hoş şeyler söylediğini sanmıyordum.

Diana'yı Jay'e yaklaşırken görünce dişimi dudağıma geçirerek onları izlemeye devam ettim. Kız her ne söylediyse Jay gözünü kısarak onu süzerken saç tellerim havalandılar. Ardından onaylar gibi başını salladı ve Diana ona gülümseyip en yakında motora bindi. Ah, bebek yüzlü bayan biblo, avlanan ve motora binen sert kızlardan, ha?

Diana gidince, nefesimi içime çektim ve dışarı çıktım. Jay'in yanına gittiğimde bana doğru döndü ve elini belime atıp beni

kendine çekti. "Avcılar hasarı tamir edecekler," dedi başıyla şarap evini gösterirken. "Burada kalmak mı istersin, eve gitmek mi?"

"Sam'in yanında kalmak istiyorum, şimdi odasına çıkacağım. İyi hissetmiyor."

"Tamam," dedi Jay ve eliyle önüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben gitmeliyim, ama buraya çok sayıda adam bırakacağım. Zaten bir daha buraya geleceklerini sanmıyorum."

Onaylar gibi başımı salladım. "Hadi git, ben de yukarı çıkayım." Ardından dudaklarından öptüm ve geri çekilip şarap evine girdim.

Jay adamlara komutlar verdikten sonra arabasına binip uzaklaşana kadar pencerenin bir köşesinden onu izledim, ardından kapıdan giren Marcus'a, "Hadi şu işi yapalım," dedim. "Önce arabaya binene kadar zamanı durdur, ardından ben arabanın zeminine eğileceğim ve bizi buradan götüreceksin."

"Kokunu alırlarsa biteriz," dedi Marc.

"O işi de düşündüm," dedim ve bir şarap şişesi kaparak her bir yanıma döktüm. Tamamen şaraba bulandıktan sonra Marcus'un da şarabı başına dikmesini sağlayıp biraz da üzerine döktüm. "İki kişinin içebileceği kadar şarap içmiş bir ay-yaş gibi kokacaksın."

Ardından biraz zaman geçmesini bekledik ve Marcus'un kucığına hopladım. "Biraz kilo vermeyi dene," dedi Marcus, bacaklarımın altındaki kolunu kıpırdatıp beni daha rahat bir pozisyonda taşımaya çalışırken.

"Kes sesini, Marc." Parmağımın gamzesini dürttüm. "Hadi artık durdur şu zamanı."

O sırada bir hava akımı midemi hoplatır gibi oldu ve gözümü açıp kapattıktan sonra kendimi Marcus'un Pickup'ının içinde buldum. Hemen zemine eğildiğim sırada Marcus, arabanın dışında duruyordu ve nefes nefese kalmıştı. Konuşmak istese de bizi duyabileceklerini bildiği için ses çıkarmadı.

Marcus, sürücü tarafına geldi ve arabayı çalıştırarak şarap evinin önünden ayrılmaya başladı. Penceresini açıp sarhoş gibi ağzını yayarak, "Çekilin önümden, bu geceyi bu şekilde

sonlandırmayacağımı!" dedi ve *huuuu* diye bir ses çıkardı. Gülmemek için elimle ağzımı kapadım.

Avcılar sarhoş bir manyağı korumanın Jay'in talimatı olmadığını düşünerek gitmesine izin vermiş olmalıydı ki Marc hızını hiç kesmemişti. Benim kokumu alabilecek kadar bile onlara şans tanımadan gaza basarak ilerledi. Şarap evinden uzaklaştıktan sonra hâlâ nefes nefeseydi. "Sakin ol artık," dedim koltuğa doğru tırmanırken.

"Siktir, sen kucağımdayken saniyeler içinde arabaya koşmak ne demekti, biliyor musun sen?"

"Sana benimle gelmen gerekmediğini söyledim."

"Yaa tabii, başına bir şey gelsin de Sosyopat'ın ilk işi benim kafamı koparmak olsun, değil mi?"

Elimi kalbime koyup ağzımı araladım. "Yani kendini düşünüyorsun, öyle mi? Nerede benim eski kahramanım, Marcilious?"

Ona savaşçı ismi gibi bir isimle seslendiğimi duyunca güldü ve göğsünü şişirdi. "Korkusuz savaşçınız emrinize hazır, leydim!"

Yaklaşık on dakika sonra arabadan inip, telefonun ışığıyla ormana girerken korkusuz savaşçı Marsilious gitmiş, yerine korkak kedi Marcus gelmişti. "Marcus tırnakların etime gömülüyor."

"Bu lanet yere sabah gelemiyor muyduk?" Etrafına bakındı ve omuzlarımdan tutup arkamdan ilerlemeye devam etti.

"Hava aydınlanacak zaten, biraz sabret."

O sırada üzerimizden bir yarasa ordusu geçip gidince Marcus, sadece bir kızın çıkarabileceği tizlikte bir çığlık kopardı. Kulağımı ovuştururken, "Aman Tanrım, korkunç derecede komiksin," dedim hayretle.

"Kes sesini, Anna!" diye homurdandı erkeksi bir sese kavuşurken. "Ben Tarzan mıyım? Orman çocuğu olmadığım için beni suçla hadi, durma!"

Marcus alıngan bir edayla konuşurken o sırada arkamda bir şeyin varlığını hissettim. "Ssssen burada ne yapıyorssssun?"

Marcus bu sefer ne bağırdı, ne de kıpırdadı. Tamamen donmuş bir şekilde arkamdaki Arlow'a bakıyordu. Telefon ışığını arkama doğru tutunca Arlow'dan bir tıslama sesi duyuldu. Işığı

indirmesi için işaret edip hemen arkama döndüm. Arlow gözüne siper ettiği kolunu temkinli bir şekilde indirip karanlıkta bile parıldayan fosfor yeşili gözleriyle bana baktı.

"Arlow," dedim sakın bir sesle.

Fakat o beni tamamen yok sayarak gözlerini kısıp Marcus'un yanına ilerledi ve etrafında tur atmaya başladı. Marcus'tan kısa olmasına rağmen sanki küçük bir kuşu yemeye hazırlanan bir kedi gibiydi. Marcus dimdik omuzlarıyla bana bir bakış atıp dudaklarını oynattı. "Bir şey yap!"

"Arlow, Marcus benim dostum ve zararsız olduğuna yemin ederim. Sadece seni görmem gerekiyordu," dedim hemen atılarak.

"Neeesssin sen?" dedi Arlow.

Marcus tereddüt ederek bana baktıktan sonra, "Bir Dewin," dedi.

Arlow bir süre onu süzdükten sonra, "Dewinnn?" diye sordu, gözleri daha da parlarken. Ardından kendi sorduğu soruya kendi cevap verdi. "Birrrr büyücü!"

"Pek de tatlı," dedi Marcus, küçük bir çocukla karşı karşıyaymış gibi. Ama o sırada Arlow bir anda sanki birkaç santim uzamış gibi Marcus'un önüne dikildi ve ona erkeksi bir bakış attı. "Pekâlâ, ahbap, şaka yapıyorum. Sapına kadar erkeksin."

Marcus'a gözlerimi devirip, onu kolundan çektim ve kulağına fısıldadım. "Onu gördüğüne göre şimdi git ve arabada bekle. Birazdan bir Dewin'i merak eden tüm Hamadryadlar buraya toplanıp derilerimizi yüzebilirler. Hepsi Arlow gibi olmayabilir."

Marcus beti benzi atsa da önce gitmemek için diretti, ama sonunda ormanda garip sesler duyunca ikna oldu ve arabaya geri döndü. Hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı ve ormanda tek tük kuş sesleri duyulmaya başladı. Sırtım ağacın gövdesine denk gelecek şekilde oturduğumda Arlow bir süre bana baktı, ardından o da gelip yanıma oturdu. "Nee oldu ssssaana?" dedi parmağıyla yerlerde süründüğüm zaman diz kapağımda oluşan aşınmayı göstererek.

"Büyülerimi kontrol edemiyorum," dedim bezgin bir sesle.

"Bugün bir arkadaşım kaçırıldı, ama ben ona zarar vermekten

korkarak büyü yapamadım." Nedense bu konuda bana Arlow vardım edebilirmiş gibi düşünmeye başlamıştım. Yaprak uçurmak basit bir büyü olsa da sonuçta büyüü kontrol etmemi sağlıyordu.

"Arkadaşımı yeni bir tür kaçırdı. Teknik olarak insanlar, ama hızlı hareket ediyorlar ve normal insanlardan daha güçlüler."

Bir süre anlamak için gözlerini kırptırdı, ama sonra anladığını belli edercesine başını aşağı yukarı salladı. "Yenii tür."

"Evet," dedim onaylayarak. "Onu kurtarmam gerekiyor, ama elimden bir şey gelmiyor. Eskiden büyü yapabiliyormuşum," dediğimde bunu anladığını belli edercesine bilgin bir gözle bana bakıyordu. "Sen bunu anlamış mıydın?"

"Vücudunn büyüyle doğal uyumun içinde. Sadece hissssetmeyi öğrenmelisssin."

"Bir de..." dedim elimle kolyemi tutup. "Bunun hakkında haklıydın. Büyü yaptığımı unuttuğum gibi, güçlerim de bu kolyeye saklanmış."

Arlow bakışlarını kolyeye indirdi ve inceledi. "Pekiii, bu durumda benim ne yapmamı issstiyorsssun?"

Başımı kaldırıp ona baktım ve kararlı bir şekilde cevapladım. "Güçlerimi kontrol etmeyi öğretmeni istiyorum."

Arabaya bindiğimde Arlow'la bir saat geçirmiştım. Hava gri bir şekilde aydınlanmış, güneş daha tam kendini göstermemişti. Marcus uyuklarken bir anda hopladı ve gözlerini ovuşturdu. "Bitti mi?"

"Evet," dedim, gergin omuzlarımı gevşetmek ister gibi sallanırken. Ardından telefonumu çıkarıp Laura'yı aradım. "Dinle," dedim Lau'ya. "Jay'in haberi olmadan Dean'e ulaşmam gerekiyor, o yüzden beni mahzenlerinize götürmen gerek."

"Ne?" diye sordu Lau. "Oradaki korumaları ne yapacağım?"

"Bunu da sen düşün. Bu önemli Lau, ona ulaşmam lazım."

Laura istemese de onaylar gibi ses çıkardı ve bana mahzenin nerede olduğuyla ilgili bir yol tarifi yaptı. Marcus, Hiddenfield'i

çok bilmesede ben artık az buçuk biliyordum ve şans eseri Lau'nun tarifini anlamıştım.

Sonunda Westwing Caddesi'ni geçtikten sonra geldiğimiz hangarın önünde Lau'dan mesaj geldi. "Ortalığı ayağa kaldıracam ve beni zapt etmeye çalışacaklar. O sırada sadece beş dakikan var. Kapı şifresi 7372832."

Hangarın kapısına gelip küçük, paslı şalter kutusuna benzeyen kapağı açtım ve Lau'nun dediği şifreyi girdim. Marcus da arkamdaydı. Ters bir durumda en azından büyülerini kontrol edebilecek birinin olması iyiydi. Kapı insanı yanıltırcasına güçsüz görünse de açılırken ne kadar kalın ve ağır olduğunu fark ettim.

"Şifrenin anlamı ne?" diye yazdığımda, "Hiçbir şey. Sürekli değişir," diye kısa bir cevap attı. Ardından, "Başlıyorum!" yazdı ve ben de derin bir nefes alıp kapıdan girdim. Marcus peşimden girdi ve kapıyı arkamızdan kapattı.

Lau'nun tiz bağırmasını uzaktaki bir bölmeden duyuyordum, ama biz onun dediği gibi hangarın geniş bölmesinin sağ tarafından aşağı inen merdivenlere yöneldik. Hızla indiğimizde demir kapıların olduğu yer altı tüneline geldik ve temkinli adımlarla ilerlemeye devam ettik. Kapıların üst kısımlarında üç demir çubuğun oluşturduğu açık pencereler vardı. Marcus pencerelerden kafasını tek tek uzatarak Dean'i bulmaya çalışıyordu. Sonunda bir tanesine durup benim kolumu yakaladı.

"Burada," diye dudaklarını oynattı. Lau'nun bağırması devam ederken zamanımızın az kaldığını fark edip hemen kapıda duran kapağı açtım ve bir mesajla daha Dean'in kapı şifresini verdiği rakamları tek tek girdim.

Kapı bir tık sesiyle açıldıktan sonra odaya temkinli bir şekilde girdim. Dean hâlâ öfkeli olabilir ve beni bir halı gibi serek odadan kaçabilirdi. Ama bunun yerine, sırtını duvara yaslayarak yere oturmuş ve diz kapaklarını büküp dirseklerini dizine koymuş bir Dean buldum. Başı önüne doğru eğikti ve üzerindeki tişört parçalanmıştı. Saçları darmadağındı. "Dean?" diye fısıldadığımda başını kaldırıp bana bakmadı.

"Neden burada olduğundan Jay'in haberi olmadığını hissediyorum?"

Boğuk bir sesle bir anda konuşunca neredeyse tavana değecek kadar sıçradım. Hâlâ başını kaldırıp bakmamıştı. "Çünkü yok," dedim olduğum yerde sakın kalmaya çalışarak.

"O zaman burada ne arıyorsun?" Başını kaldırıp bana baktığında gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Yüzü bir demir kadar sert olsa da, gözlerinde darmadağın bir ifade vardı. *Ağlamış mıydı? Ah, Tanrım.*

"Çünkü Alexis'i kurtarmak için bir planım var. Ama bundan Jay'in haberi olmaması gerekiyor."

"Ona haber vermeyeceğimi sana düşündüren nedir?" dedi Dean, başını hafifçe yana yatırıp. "Ona haber vermemem için bana tek bir neden söyle?"

"Çünkü..." dedim ve ona yaklaştım. "Alexis'i kurtarmak istiyorsun ve bu planla kurtarabiliriz." Dean'in ilgisini çekmiş olacağım ki gözleri parlamıştı. Ardından terleyen ellerimi pantolonuma silerek yere doğru eğildim ve sesimi bir fısıltıdan bile daha az duyulacak şekilde kısıtım. "Ve Jay... benim yem olacağımı duyarsa bu plana *asla* izin vermeyecektir."

BÖLÜM 15: YIRTICI

♪ *Lorde-Yellow Flicker Beat* ♪

Dean Walker

Dean, damarlarında dolaşan öfkenin yavaş yavaş kaybolduğunu, yerini hislerin en iğrencine bıraktığını hissediyordu. *Çaresizlik...*

Sırtını mahzenin soğuk duvarına yaslayıp daha önce hiç hissetmediği bu duyguyu sindirmeye çalıştı. Bunca zaman boyunca hep umursamazlıkla yaşamıştı, onu hayatta tutan tek özelliği belki de buydu. Öfkelenmeyi bile bazen oldukça fazlalık olarak görürdü, tek derdi kimsenin rahatına bulaşmamasıydı. *Ama işler değişmişti.*

Hayatına Alexis Jenkins isimli cadı girdiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi değildi. *Dean eskisi gibi değildi.*

Gözlerini hırsla ovaladı ve biraz önceki aciz görüntüsünü aklından atmaya çalıştı. Ağlamıştı. Gözyaşları yanaklarını yakmayalı ne kadar olmuştu? Yedi yıl mı? En son babası öldüğünde ağladığını hatırlıyordu ve şimdi de milyonlarca duygunun yükünü taşıırken damlaları akmaması için durduramamıştı. Kendisini kaybettiği anlar hiç olmazdı, fakat bugün duygularını ve aklını dizginleyen ipleri tamamen koparmıştı.

Evet, Alexis'in kurtulması adına kendisini ateşe seve seve atardı. Jay de Dean'deki bu değişimin farkındaydı ve bu yüzden işleri bildiği yönden ele almaya karar vermişti. Bunu bir lider olarak değil, arkadaşı olarak yapıyordu. İşte bu ayrıntı, Dean'in ona, kendisini buraya kapattığı için kızmasına engel oluyordu.

Jay ve o birbirlerini çocukluktan beri tanırlardı. Dean'ın babası David Walker, Barthram'ın en sevdiği korumalarından biriydi. Dean babasını, Jay ve Laura'dan ne kadar kıskandığını hatırlayınca başını iki yana sallayıp buruk bir şekilde gülümsedi. Babasının kendisi ve kız kardeşi dururken, Sullivanların ukala oğlu ve burnu havada kızını daha çok sevdiğini düşünüyordu. Yoksa neden onları korumak için kendi çocuklarını ihmal et-sindi ki? Tabii bu konuda yanıldığının artık son derece farkındaydı. David Walker, yedi yıl önce Dorchaların yaptığı saldırıda can verene kadar, Dean ve kız kardeşinin karınlarını doyurmak için yemeden içmeden çalışmıştı.

Acısının üzerine acı katlandığını hissederek gözlerini kapattı ve başını eğdi, fakat tam da o sırada üst katta Laura'nın çığlıklarını duymaya başladı. "Bırakın beni dedim size! Karl, seni ellerimle geberteceğim!"

"Hadi ama Lau, yemin ederim kıyafetlerini parçaladığın için seninle dalga geçmedim. Çek pençelerini, ah!" Karl sanki boğuluyormuş gibi inlemeye başladı. "Ölüyorum... ölüyorum..."

Dean, yukarıda nasıl bir tiyatro dönüyor bilmiyordu, ama gözlerini açmadan ruhsuz bir şekilde sesleri dinlemeye devam etti. Eğer bu kadar acı çekiyor olmasa bu seslere gülebilirdi.

O sırada aşağı kata inen ve kendi kapısına doğru gelen ayak sesleri işitmeye başladı. Burnuna şarap kokusu doluştuğunda kaşlarını çatı. Koku belli belirsizdi, ama gelenler her kimse onların kendilerine has kokularını izole etmeyi başarmıştı. Fakat kapı şifresi girilip kapı açılırken Dean buraya kimin geldiğini çoktan anlamıştı.

Annabelle, buradaydı. Laura'nın dikkat dağıtmak için yukarıda yaptığı gösterinin sebebi anlaşılmıştı, fakat burada anlaşılmayan kısım Annabelle'in Jay'in haberi olmadan buraya gelme cesaretini neden gösterdiğiydi?

"Neden buraya geldiğinden Jay'in haberi olmadığını hissediyorum?" Başını kaldırmadan sakince sordu.

Onu korkutmuş olacak ki Annabelle kısa bir soluk verdi ve bir süre ses çıkaramadı. Sonrasında güçsüz bir sesle, "Çünkü yok," diye cevap verdi.

"O zaman burada ne arıyorsun?" Dean başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin kızarık olduğunu biliyordu, ama şu an ağladığının anlaşılması umurunda bile değildi.

Sonrasında olanlar ise Dean'in puslanmış zihnini bir anda ayıltmıştı. Annabelle bir planı olduğunu söylediğinde kalbinde bir baskı hissetse de, Jay'in neden haberi olmayacağını anlayamıyordu. Sonrasında kızın kullandığı cümleyi duyunca bedeni resmen buz kesmişti.

"Çünkü Jay benim yem olacağımı duyarsa, buna asla izin vermeyecektir."

Dean, bu cümleyi aklında evirip çevirip sayısız defa tekrar etti ve gözlerini Annabelle'den kaçırmadı. Marcus'un kapıda olduğunu göz ucuyla görebiliyordu, ama oğlan burada neler konuşulduğuyla değil, daha çok bu tarafa gelen olup olmadığıyla ilgileniyordu.

Önce kızın da kendisi gibi öfkeden deliye dönüp ne yaptığını bilmediğini düşündü, ama sonra onun oldukça sakin ve kararlı olduğunu anladı. Bu gelişigüzel oluşturduğu bir plan değildi. Düşünmüş, tasarlamıştı. Avcıların mahzenine sızabilmesi bile ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu.

"Anlat," dedi Dean sakin bir şekilde.

"Öncelikle yapman gereken sakin davranıp buradan çıkmak. Jay'e kontrollü olduğunu kanıtla."

Dean tek kaşını kaldırarak ona bakarken devam etmesi için eliyle işaret yaptı. Ardından, Annabelle'in planını hızlı bir şekilde anlatmasını dinlerken ne kadar etkilense de donuk yüz ifadesiyle dinlemeye devam etti.

"Evet?" diye sordu Annabelle kaşlarını kaldırarak.

Dean, plana uyup uymayacağını sorgulayan kıza sadece düz bir şekilde bakmakla yetindi. Aklında olabilecekleri sıralamaya başladı. Meleze bir şey olursa Barthram, Dean'in canını

alırdı. Annabelle'e bir şey olsa da olmasa da Jay, Dean'ın canını almaktan beter edebilirdi.

İlk olasılık, umurumda bile değildi. Sanki Alexis olmadan artık netes almak bile zor geliyordu ve onun için her şeyi yapardı. Fakat Jay'ın arkasından bu denli büyük bir iş çevirebilir miydi?

"Jay bu işi halledecektir, bu plana gerek yok," dedi Dean, sakın bir tonla. Şu an içinde kopan fırtınaları bastırmaya çalışıyordu.

"Peki ya halledemezse?" Kızın sorduğu soruyla beraber dişlerini hafifçe sıktı, fakat siniri ona değildi. Alexis'in Zach denilen piçin elinde olduğu her saniye işkence gibiydi.

"Artık gitmeniz gerekiyor." diye ses çıkarmadan dudaklarını oynattı Dean, merdivenlerin başında işittiği ayak sesleriyle. Neyse ki gelen her kimse aşağı inmek yerine Laura'nın bağırışlarının olduğu kısıma doğru ilerlemişti. Dean, omuzlarını düşürdü ve başını duvara yasladı. "Git."

Annabelle bir süre daha cevap bekleyerek ona baksa da sonunda pes etmiş gibi nefesini verdi ve odadan çıkmak için hareketlendi. Kapıyı kapattıkları an Dewin ile ikisi sanki bir anda ortadan yok oldular. Dean, onlar mahzenden ayrılırken ayak seslerini işitmediği için kaşlarını kaldırdı. Bu ikisinin bilmediği bir özellikleri mi vardı? Şu an bunu düşünecek durumda olmadığı için başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı. Bekleyecekti. Evet, Jay'i bekleyecekti. Fakat ne kadar süre sabredebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Dean, kapının arkasından gelen seslerle gözlerini araladı. Sanki bedeni yediği uyuşturucu zehri hâlâ atamamış gibiydi. Kanlanmış gözleriyle kapının önünde dikilen kişiye baktı.

"Görmeyi beklediğim surat seninki değil," dedi tok bir sesle. "Jay nerede?"

Brandon suratını demir kapının penceresine dayadı. "Gelecek, ama onun öncesinde seni kontrol etmemi istedi. Tüm adamları şu an arama görevinde."

"Bir işe yaramadığın için seni buraya gönderdi desene," dedi Dean gayet umursamaz bir tavırla.

Brandon suratını demir çubuklara iyice dayayıp gözlerini kıstı. "Ben sizin çaylağınız değilim, ahbap. Sırt Alexis'in hatı-
rına seni kontrol ediyorum. Eh, lay ile hâlâ aklının yerine gel-
mediği konusunda bir telefon görüşmesi yapsam iyi olacak."

Dean dişlerini sıkarak hırlardı. "Saat kaç?"

"Öğlen bir oldu."

"Hâlâ bir iz yok mu?" dedi bu sefer kontrollü durmaya ça-
lışarak. Brandon başını iki yana sallayınca Dean'in bedeni kas-
katı kesildi. "Kendimdeyim artık, aç şu kapıyı."

"Sanmıyorum," dedi Brandon. "Kendini kesip kanınla kö-
pekbalıklarını başına toplamayacağına emin olmamız lazım."

"Senin kafanı kesip toparım o balıkları, Brandon. Aç kapıyı."

"Kafamdan güzel yem olurdu ama... hayır... Ah!" Brandon'ın
heybetli vücuduna çarpan bir beden onu anında yere devirir-
ken Dean kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Sen ne yaptığını *sani-*
yorsun?" diye gürledi Brandon.

Dean ağır adımlarla kapıya doğru ilerleyip demir çubuklu
pencereden, yerde debelenen iki bedene baktı. Brandon'ın üze-
rinde ufak duran, fakat oldukça çevik hareketlerle onu yere
mıhlayan kıızı görünce, bıkkın bir nefes vererek gözlerini kapa-
tıp eliyle yüzünü sıvazladı.

"Seni manyak!" diye bağırdı Brandon, kıızı üzerinden tıpkı
bir böcek gibi silkelemeye çalışırken. Fakat bu nafile bir çabaydı.

"Brandon Rodgers," dedi kız, yerde boylu boyunca uzanan
Brandon'ın gövdesine oturup bacaklarını iki yanına atarak. "Ben
de bu günü bekliyordum."

Brandon'ın gözleri irileşirken şaşkın şaşkın kıza baktı. "Sen
de kimsin?"

Kız sanki bu soru onu sinirlendirmiş gibi hırladı. Bir anda
belindeki bıçağı çıkarıp saçının önündeki uzun kısmı bıçakla
keserek Brandon'ın o çok meşhur rampa modelini bozdu.

Brandon kızın elinde tuttuğu bir tutam kahverengi saça ba-
karken gözleri kocaman olmuş, ağzı da bir karış açık kalmıştı.
Çektiği derin nefes mahzende yankılandı. "Sen..." Nefes aldı.
"Sen..." Bir nefes daha... "Benim... saçımı..." Nefesi kesilmişti.

"Kestim!" dedi kız, zater kazanmış gibi sırıtip saç tutamını elinde sallarken. "Aslında bugün olmasını beklemiyordum ama kadere bak... seni hemen karşıma çıkardı. Ne kadar da şanslıyım"

Brandon, telç geçirmiş gibi bir süre hareketsiz kaldı. Sonra soktan çıkmış olacak ki kızı üzerinden atarak ayağa kalktı ve eliyle saçını yoklarken tüm mahzeni titretircesine kükredi. "SEN BENİM SAÇIMI MI KESTİN?"

Dean, yorgun bedenini kapıya dayayıp bıkkın bir şekilde yine eliyle yüzünü sıvazladı. Bunlar şu an oluyor olamazdı.

"Zekâ geriliği mi var sende? Bir seferde anlayamıyorsun galiba?" dedi kız, serçe parmağıyla kulağını ovalayarak.

Brandon tıpkı bir boğa gibi solurken kıza doğru ilerlemeye başladı. "Derdin ne senin be?"

Dean artık müdahale etmesi gerektiğini fark edince olduğu pozisyonu koruyarak sakin bir şekilde, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi. Brandon durup bal rengi gözleriyle Dean'e dik dik bakarken, Dean bakışlarını kıza yönlendirdi. "Darla, sana ben gelene kadar evden çıkmamanı söylemiştim."

Kız dudaklarını bükerek bir bakış attı. "Şu haline bakılırsa iyi ki seni beklememişim!" Brandon'ın kaşlarını çatarak kendilerine baktığını görünce bıçağını ona doğrulttu. "Gir şu kapının şifresini Rodgers ve çıkar onu."

"Bu *manyağın* kim olduğunu söyler misin?" dedi Brandon, Dean'e bakarken eliyle kızı göstererek.

Dean, Brandon'a düz düz baktı. "*Kardeşim* ve ona bir daha manyak dersin seni sikerim."

Brandon son kelimededen sonra suratını buruşturunca, Dean bıkkın bir nefes vermemek için kendisini zor tuttu. "Lafın gelişi, salak herif."

"Ben de bana olan ilgini, iğrenç yöntemlerle itiraf ediyorsun sanmıştım," dedi Brandon alay eder gibi.

"Bu saçlardan sonra kimsenin sana ilgisinin kalacağını sanmıyorum," diyerek kıkır kıkır güldü kız.

Sonra Brandon sanki saçını hatırlamış gibi eli yine kafasına giderken bal rengi gözlerini kısarak kıza baktı. Baktı... Baktı...

Ve bir anda aydınlanmış gibi yüzü değişti. "Sen. " dedi parmağını doğrultarak. "Ah, Darla Walker. Şu çilli topalak!"

Darla, gözlerini kapatıp dişlerini sıkarken, Dean daha fazla bu gösteriyi izlemek istemediği için, "Şu kapıyı açın artık," dedi tane tane.

Darla Walker, Dean'in ikiz kardeşiydi. Çocukken benzerlikleri daha fazlaydı, mesela lacivert gözleri, siyah saçları ve yüz hatları benzerdi. Sadece Darla'nın burnunun üzerinde hafif çilleri vardı ve büyüdüğü Dean, Darla'nın iki katı kadar olmuştu.

Tam yedi senedir Hiddenfield'da değildi. Babaları David'in ölümünden sonra, Barthram Sullivan sadık korumasının çocukları Dean ve Darla'ya sahip çıkmıştı. Evet, adam duygusuz pisliğin teki olabilirdi, ama sadık çalışanlarına karşı her zaman cömertti.

Dean, Barthram denetiminde eğitimine başlamış, gelecek vaat eden bir avcı olarak yetiştiriliyordu. Ama Darla narin bir kızdı ve bir ebeveyne ihtiyacı vardı. Bu yüzden Vermont'daki büyük teyzeleri Miranda'nın yanına gönderilmişti.

İki gün önce elinde bavuluyla kapısında bitene kadar da kardeşini sık sık ziyaret etmiş, arasını hiç açmamıştı. Fakat şimdi Darla, artık büyük teyzeleriyle yaşamayacağıyla ilgili konuşmalar yapıp duruyordu. *Her neyse*, Dean onu geri göndermeye karar verse de bu konu biraz ertelenecekti, zira yapması gereken daha önemli işler vardı.

Neyse ki Darla, Dean'in ciddiyetini fark edince Brandon ile bir münakaşaya daha girmede ve sessizliğini korudu. Brandon da sayısız homurdanma sonucu sonunda kapıyı açmıştı. Dean, kardeşinin kolundan tutup onu mahzenden çıkarırken kapılarda nöbetçi olmamasının sebebini anladı. Şu an mahzende sadece kendisi vardı. Bu da demek oluyordu ki, Zach piçinin adamını sorgulamak için başka yere götürmüşlerdi ve Dean orayı çok iyi biliyordu. Jay'in yöntemlerini ondan iyi kim bilebilirdi ki zaten?

Açık havada derin bir nefes verdi. "Şimdi eve gitmeni istiyorum," dedi kardeşine. Darla, her zamanki enerjik halleriyle kıpırdanırken bıçağını saldırı pozisyonunda çekip poz verdi.

"Hayır, Denny! Neler olduğunu biliyorum, avcılar konuşurlarken duydum. Sana vardım edeceğim. Gelinimizi kurtarabiliriz!"

Dean, baygın baygın Darla'ya baktıktan sonra onu eve yolamanın imkânsız olduğunu bildiği için daha fazla nefesini tüketmedi. Motorunu etrafta göremeyince içinden okkalı bir küfür savurdu. "Brandon," dedi, komik saç modeliyle suratsız bir şekilde arabasına ilerleyen oğlana.

Durup kendilerine döndüğünde Brandon, Darla'yı parçalara ayıracak gibiydi. "Yine ne var?"

"Araban lazım," dedi ve hızlı adımlarla Brandon'ın yanına doğru ilerledi. Brandon şaşkın şaşkın ona bakarken, anahtarları çıkarmazsa canından olacağını anlamıştı. Dean'in kesinlikle sabrı kalmıyordu.

"Ona göz kulak ol," dedi ve göz ucuyla kardeşini gösterdikten sonra Brandon'ın itiraz etmesine fırsat vermeden anahtarı alıp arabaya binerek gazı kökledi. Dikiz aynasından baktığında Darla giden arabanın arkasından el kol yaparak hopluyor ve Dean'e onu burada bıraktığı için muhtemelen küfürler savuruyordu.

Dean arabayı kullanırken arka cebinden mahzende çekmeyen, ama şu an gayet kullanışlı olan telefonunu çıkardı. "Neredesin?" diye sordu Jay'i aradıktan sonra. Ardından onun babasının evinde olduğunu duyunca arabayı son gaz Barthram'ın malikânesine sürdü.

Bahçe kapısından girerken korumalara bir baş selamı verdi, arabayı park etti. Jay'i verandada, kollarını göğsünde birleştirmiş şekilde kendisini beklerken buldu. "Seni çıkarması için Brandon'a talimat verdiğimi hatırlamıyorum."

Dean onu duymazdan geldi. "Neden buradasın?" diye sordu önündeki arabalara bir göz atarak.

Jay, bir süre kısık gözlerle onu süzdükten sonra, "Avcı konseyi toplandı," dedi. "Abraham, yeni tür konusunu kaçırmadı. Barthram'ın şu an onun kafasını masaya yatırıp kesme hayalleri kurduğuna eminim."

"Amcan kasabaya teşrif ettiyse, bu konuyu Barthram'ın aleyhine çevirebileceği düşüncesine umutsuzca bağlanmış olmalı."

Jay, ağır ağır başını salladı. "Tür sadece bu kasabada aktivite gösteriyormuş. Liderin yaşadığı kasabada böyle şeylerin olmasını garip buluyor. En azından ben odadan çıkarken söyledikleri bunlardı. Tabii Barthram'ın, otoritesinin sorgulanmasını kabulleneneceğini sanmıyorum. İşler çirkinleşebilir."

"Sadece bu kasabada mı?" dedi Dean, anlattıklarından takılı kaldığı noktaya kaşlarını kaldırarak. Jay de o noktayı dalgın dalgın düşünüyor gibi başını salladı.

"Yakalanan piç konuştu mu?" Dean profesyonel davranıp oldukça sakin kalmaya çalışıyordu.

"Konuşmuyor," dedi Jay, Dean'i bir kez daha şüpheyle süzerek.

"Konuşmuyor?" Dean, kaşlarını kaldırarak arkadaşına baktı. Jay'in bu zamana kadar kimleri nasıl konuşturduğuna bizzat şahit olmuştu.

"Oğlanın ruh sağlığı iyi değil. Tehditlere gülerek karşılık veriyor, piç kurusu." Jay, çenesini sıkarak elini saçından geçirdi. "Yaraları çok hızlı olmasa da iyileşiyor ve onlara bizim zehirlerimiz etki etmiyor. Onu konuşturacak işkenceler düşünüyorum."

Dean, bakışlarını bahçede dolaştırdı. "Zach ile ilgili..." dedi ve o isim ağzında zehir gibi dağıldı. "Bulduğunuz hiç mi bir şey yok?"

"Ya çok zeki ya da çok zekice korunuyor. Ama yerin yedi kat dibine de girse onu bulacağım. Bu bir yemin."

Dean bir süre hiçbir şey demeden bahçedeki fıskiyeyle havuzu izledi. Tanrı biliyor ya, Jay'in yeminini bozmayacağını biliyordu. Onu bulacağım diyorsa ne yapar eder bulurdu, ama ne zaman? Alexis, kaç saattir o piçin elindeydi? Ağlıyor muydu? Üşüyor muydu? O piç ona dokunuyor... O soruyu kendi kendine sormadı bile.

Kalbindeki baskı artarken anladığını belli edercesine başını aşağı yukarı salladı ve Jay'e döndü. "Arama ekibine katılacağım," dedi sakin bir şekilde. Ardından başını eğerek selam verdi ve Jay ile göz göze gelmekten kaçındı.

"Stonewall tarafındalar." Jay, pür dikkat ona bakarken Dean de başını salladı ve arabaya binip malikânedan ayrıldı. Yolda

parmağı direksiyonu dövüyordu ve sürekli dikiz aynasından Jay'ın arabasının gelip gelmediğine bakıyordu.

Eğitim sahasına gelip önce ihtiyacı olan şeyleri aldı. Onu bayıltıkları uyuşturucu zehrin bulunduğu minik çubukları cebine doldurdu. Ardından tam çıkarken Diana ile karşılaştı.

"Bir şey mi arıyordun, Dean?" dedi Diana.

Dean kıza düz düz baktıktan sonra, "Silahlarımı almaya geldim, aramaya katılacağım," dedi ve seri adımlarla eğitim alanından çıkmaya başladı.

"Dean!" diye bağırdı arkasından Diana.

Dean dişlerini sıkarak olduğu yerde durdu. Ardından ağır bir şekilde arkasına döndüğünde, Diana sanki teselli olsun diye gülümserken, "İyi şanslar," dedi.

Kısa bir an kıza öylece baksa da sonunda başını eğerek karşılık verdi ve barakadan çıktı. Şu an bu lafın arkasındakilerle uğraşacak durumda değildi. Tekrar arabaya bindikten sonra hızını kaybetmeden doğru yola koyuldu.

Sonunda gideceği yere vardığında arabadan inip asker botlarıyla toprağı sessizce arşınlayarak barakanın arkasında diki len adama doğru, yılların verdiği eğitimin birikimiyle ilerledi. Dean, kamufle konusunda çoğu avcıdan çok daha iyiydi ve bu da eğitmen olabilmesinin en önemli sebeplerinden biriydi.

Avcı, Dean'ın varlığını hissedip arkasına dönmeye kalktığı an onun boynuna çoktan zehirli çubuğu batırmıştı bile. Yere düşen oğlanı, başı yere çarpmadan önce yakalayıp sakince çimlerin üzerine yatırdı. O sırada barakanın önündekiler hareketliliği fark etmiş olacak ki arka tarafa geldiler ve Dean yine kendisini görmelerini engelleyerek anında ikisini de bayılttı.

Diğer avcıların gizlice konumlandıkları yerleri kafasında hesap ettikten sonra, önden girmek yerine barakanın havalandırma penceresine doğru sıçrayıp eliyle pervazını kavradı ve bedenini yukarı çekti. Jay'ın Annabelle'i bıçaklayan sıskaya işkence çektiği yer burasıydı. Jay'ın özel işkence alanı.

Davara zincirle bağlı Zach'in adamını gorduğunda içindeki öfkeyi bastırmakta zorlanarak oğlana doğru ilerledi. Oğlan gözlerini ona yönelttiğinde Dean tam onunundaydı.

"Sen..." dedi kahverengi gözleriyle Dean'e bakarak. "Ben de ne zaman geleceksin diye merak ediyordum."

Dean bu oğlanı yakaladıkları an gebermediği için ufak bir pışmanlık duysa da en azından bir işe yaracağını düşünerek kendini teselli etti. Ama yumruğunu çocuğun suratına geçirmeden de edemedi.

"İşkence yöntemin çok zayıf," dedi çocuk, ağzındaki kanı tükürerek. Dean yüzünü ona iyice yaklaştırdı.

"Buraya işkence için değil, seni serbest bırakmak için geldim," dedi hesapçı bir gülümseme dudaklarına yayılırken. Çocuğun kaşları şüpheli bir şekilde çatılmıştı. "Liderine bir mesajım var."

Oğlanın kaşları ilgiyle havaya kalktı. "Öyle mi? Neymiş?"

Dean gülümseyerek biraz daha oğlana yaklaştı. Alexis'in yüzü aklına geldiğinde söylediği şey için artık tereddüt etmeyecekti. "Kendi kızıma karşılık, ona asıl istediği kızı vereceğim."

Annabelle Jefferson

Cep telefonumu koltuğa attım ve ellerimle şakaklarımı ovalayarak evimin oturma odasında ileri geri yürümeye devam ettim. Biraz önce Eden, beni arayarak olanları duyduğunu ve kendisinin orayı hiç terk etmemesi gerektiğini söylemişti. Hiddenfield çevresindeki kasabalarda iz sürdükleri için buraya hemen geleliyordu. Bu da işime gelmişti, zira şu an Eden'in bana korumalık yapmaması gereken tek zamandı.

"Yeter artık, başım döndü," dedi Marcus oturduğu koltuktan.

"Bu işe karışmamalıydın, Marc. Sam'in durumu iyi değil, belki de şarap evine gitmelisin."

"İşe yaracağından emin bile olamadığın bir plana, seni gözü kapalı göndereceğimi mi sanıyorsun?" Marcus kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Karşındakinin kim olduğunu unutuyorsun, Annabelle Jefferson."

Ona yavaşça gülümsedim. "Asil savaşçım, Marsilious."

Marcus gamzesini ortaya çıkararak güldükten sonra ellerini beline attı ve gerindi. "Savaşa hazırım, leydim."

Her ne kadar onu bu işe dâhil etmek istemesem de, aynı zamanda dünden beri gizli iş çevirebilmem de Marcus sayesinde mümkün olmuştu. Mahzenden çıkarken zamanı durdurmasa, az kalsın Lau'nun gösterisinden sıkılan avcılara yakalanıyorduk. Zamanı sadece saniye süreyle durdurabildiği için, hızlı bir şekilde beni taşımaktan beli ağrımaya başlamıştı.

"Çılgın yatak fantezileri yerine, seni oradan oraya taşımaktan belim ağrıdı. Bir çapkının hazin sonu," demeseydi, belki de bu ayrıntıyı çoktan unutmuştum.

O sırada telefonum çaldığında ekrana baktım ve Bay Mükemmel yazısını görünce kalbim boğazımda atmaya başladı. "Efendim," dedim.

"Neden arkadaşının odasından çıkmıyorsun?"

Gözlerim ardına kadar açılırken yavaşça yutkundum. "Buraya mı geldin?" diye sordum gayet rahat bir tavırla.

"Hayır," dedi Jay. *Ah, çok şükür...* Şarap evini koruyan adamlar beni Sam'in odasından çıkmıyor sanıyordu. Nadia'yı tembihlemiş, Sam odasından çıkarsa haberimin olmasını söylemiştim. Adamları, kaçırılan bir arkadaşının arkasından acı çekerken kendini yatağa mahkûm etmiş bir kızın odasına dalacak değildi ya?

"Sam'in yanından ayrılmak istemiyorum. Hem yapacak bir işim mi var ki?" diye sorduğumda Jay bir süre sessizce bekledi. Bir şeylerden mi şüpheleniyordu acaba? Kalbim ritmini bozmuştu.

Jay sessiz kalsa da onun tarafından gelen birkaç kişinin konuşmasını işittim, ama ne söylediklerini anlayamamıştım. Jay, sesler devam ederken, "Orada kal, *Belle*," dedi. İsmimin tonlaması tüylerimi ürpertmişti. "Seni almaya geleceğim."

Telefonu kapattığında bir süre olduğum yerde dikildim. "Jay, beni şarap evinden almaya gidecek," dedim dehşetle. O sırada telefonumdaki saate baktım ve vaktin geldiğini anladım. "Yokluğumu fark edip kasabayı talan etmeden önce bu işi halletmeliyiz."

Marcus bir anda eliyle yanaklarımı sıkıştırınca suratım iki avucunun arasında buruştu. "Cesur ol ve küçük panda kostümünün, aslında ne kadar yanıltıcı olduğunu göster."

Ona baygın baygın baksam da aslında bu sözler iyi gelmişti. Başımı aşağı yukarı salladım ve Marc sonunda beni bıraktı. Arabasına bindiğimizde huzursuzluğumu biraz olsun atmıştım.

Gideceğimiz yere kadar ikimiz de konuşmadık, Marc arabayı son sürat sürerken, ben de camdan dışarıyı izleyerek içimden dualar ediyordum. Kasabanın merkezinden oldukça uzak, iki tarafı ormanın çevirdiği yoldan ilerlemeye devam ettik. En sonunda gideceğimiz yere geldiğimizde gözlerim Brandon'ın arabasına yaslanarak bizi bekleyen Dean'e takıldı.

Ellerimin titrememesine özen göstererek kapıyı açtım ve arabadan indim. Marc da aynı şekilde kendi tarafından inmişti ama anında bedenini bana kalkan olarak kullanmak ister gibi benim yanıma geldi.

Dean, yaslandığı yerden pür dikkat bize bakarken biz de yavaş yavaş ona yaklaştık. "Alexis nerede?" diye sordum heyecanlı bir şekilde. "Onu bulduğunu söylemiştin."

"Buldum," dedi Dean. "Birazdan burada olur."

Ardından ani bir hareketle Marcus'un arkasına konumlandı ve onun boynuna ince bir çubuk batırdı. Ben tiz bir çığlıkla geriye savrulurken Marc'ın ona karşı koyacak zamanı bile olmamıştı. Arkadaşımın bedeni boş bir çuval gibi yığılmak üzereyken Dean, onu belinden yakalayıp yere daha yavaş bir şekilde bıraktı. "Ne... ne yapıyorsun?" diye sordum gözlerim kocaman olmuş bir şekilde.

Dean, beni kolumdan çekip çırpınışılarım aldırmadan bedenimi himayesi altına aldı ve benim de boynuma o çubuklardan bir tanesini sapladı. Bedenim tüm işlevini yitirmiş şekilde kendini bıraktı ve onun kucağına yığıldım. Göz kapaklarım düşmüştü, ama zihnim capcanlıydı. Arkadan bir alkışlama sesi duyduğum sırada Dean, kollarını bacaklarımdan geçirerek beni kucağında almıştı.

Alkışlayan kış konuşmaya başladığında sesi kulaklarımda yankılandı. "Beni bu çelimsiz şeyin yakaladığına inanamıyorum." Ormanda yakaladığım çocuğu duyduğumda dişlerimi sıkarak istedim. *Evet, seni ağaca bu çelimsiz şey yapıştırdı, salak.*

"Konumuz senin nasıl yakalandığın değil. Liderini ara."

Oğlanın nedense aylak aylak sırttığını görmesem de biliyordum. "Kız elimizde," dedi oğlan telefondakine. "Hayır, ona yardım edecek kimse yok. Eminim," dedi.

Dean'in kendisini tuttuğunu gerilen bedeninden anlayabiliyordum. Ardından bir on dakika sonra duyduğum şeyle kalbim sıkıştı. Dean'in bedeni dimdik olmuş, kaskatı kesilmişti. "Alexis," diye fısıldadı bir dua okuyormuş gibi.

"Vay be!" Zach'in sesi ise tüm zihnimde yankı bulmuştu. "O manyağın sevgilisini bize verecek kadar gözün döner mi emin olamıyordum, ama şimdi bu ufak kıızı boşuna götürmediğim için memnunum," dedi Zach, sırttığına emin olduğum bir sesle. "Her zaman çaresiz kalanların çırpınışlarını izlemekten zevk almışımdır."

"Senin hastalıklı zevklerini dinlemeye gelmedim buraya. Anlaşmayı yerine getir."

Zach'in dilini şaklattığını duydum. Bizden belki de bir yirmi adım uzaklıktaydı. Alexis de yanında olmalıydı, çünkü Dean'in onu görünce ismini nasıl fısıldadığını duymuştum. Oraya koşmak için direnen vücudu da bunu destekliyordu. Peki, Alexis'in sesini neden hiç duymuyordum? Zach pisliği onun ağzını mı kapatmıştı?

"Liderinin... ah hayır hayır, arkadaşının delice sahiplendiği bu sürtüğü bana verirken kimsenin sana yardım etmeyeceğini biliyorum. Yapayalnızsın," dedi Zach zehirli bir sesle. "Ve ben elimdekinden olmadan, senin elindekini de alıp gidebilirim."

"Bir anlaşma yaptık," dedi Dean, sakın kalmaya özen göstererek. O kendini öfkeye karşı Jay'e nazaran daha iyi kontrol ediyordu.

"Pekâlâ, onu bana ver. Ben de hemen seninkini göndereyim." Zach'in sesinden bu durumun onu oldukça eğlendirdiği belliydi.

Dean'ın kucağından alındığımı hissettiğimde beni, ormanda yakaladığım çocuğun aldığını biliyordum. Zach'e doğru attığı her adım kalbime baskı yapıyordu.

Dean'ın sesi açık alanda yankılandı, bu sefer konuştuğu Zach değildi. "Alexis, hadi bebeğim... bana doğru gel." Nefesim ke-sildi. *Evet, Alexis... lütfen çabuk ona doğru git.*

Vücudum hala uyuşuk mu diye kestirmeye çalıştığım için parmağımı oynattım. Biraz zor olsa da bir sorun yoktu. Dean'ın enjekte ettiği şey etkisini kaybediyordu. Bu dozu ayarlayabil-mek için çok uğraşmıştı.

Bir anda yine bir dil şaklatma sesi duydum. "I-ıh, vazgeç-tim. Alexis... benimle kalıyor." Zach... *Seni aşâğılık...*

O sırada beni taşıyan piç baygın olmadığını, artık Dean'ın enjekte ettiği şeyden kurtulup işlevini yerine getirerek kasılan vücudumdan fark etmiş olacak ki olduğu yerde durdu. "Bir daki-" Konuşmasına fırsat vermeden gözlerimi açtığımda onun çatık kaşlarının eşlik ettiği gözleriyle karşılaştım.

"Selam," dedim yüzüne dik dik bakarak. Ardından daha konuşmasına fırsat vermeden çocuğun suratına kafa attım. Ca-nım o kadar acıdı ki kafa atma eylemini bir daha kimseye ger-çekleştirmemeye karar verdiğim o kısacık saniyede, çocuk beni kucagından atmıştı. Ardından elimi savurmamla beraber çocuk, Zach'in ayaklarının dibine kadar uçtu.

Açık alanın ortasında durduğumda başım hafifçe önce sol ta-raftaki Dean'e, sonra da sağ tarafa döndü. Zach, arkasında nere-deyse otuza yakın insanla bekliyordu. *Kahretsin.* Çok kalabalık-lardı. Yanında ise, saçları yüzünü kapatan ve ayakta durmakta zorluk çektiği belli olan Alexis vardı. Ve ağzı bağlı değildi. Ko-nuşmamayı kendisi tercih ediyordu ve bu da beni korkutmuştu.

Zach ile göz göze geldiğimde sinirle solurken genişleyen bu-run deliklerine kadar gördüm. Arkasında duranlar öne doğru atılmak için yabani hayvanlar gibi bekliyorlardı. Zach sinirli bir şekilde sırttı. "Seni özledim."

Olduğum yerde durup ellerimi yumruk yaptım ve Zach'e en karanlık gülümsemelerimden birini gönderdim. Bu gülümsemenin

anlamını çözmek istiyor gibi bakışları değiştiğinde, sesim tüm açık alana ve çevremizdeki ormana yayılmıştı. "Şimdi!"

O sırada Dean'ın yanında bir anda ayağa dikilen Marcus, başını sağa sola yatırarak boynunu çıtlattı. "Selam çocuklar." Ve gözden kayboldu.

Bir anda başımı sağa çevirip Zach'in yanına baktığımda Alexis'in orada olmadığını gördüm. Ve tam yanımda sanki ışınlanıyor gibi ortaya çıkan Marcus ve onun kucagındaki Alexis'le beraber rahat bir nefes verdim. Hepsi, Marcus'un zamanı durdurma özelliğini bilmedikleri için şaşkınlardı.

Zach, bir anda deli gibi bağırdı. "Yakalayın şunları!"

Marcus çoktan Alexis'i koşarak taşıyordu, onu güvende tutacak kişi oydu. Bize doğru gelenlerden en öndekine elimi uzatmamla beraber çocuk arkaya doğru uçuşa geçti. Fakat çok fazlalardı. Dean ile konuşup elimizden geldiğince kimseye zarar vermeden bu işi halledeceğimizi kararlaştırmıştık. Onu bu konuda ikna etmesi çok zor olmuştu, ama Zach'e istediğini yapabileceğini söylediğimde kabul etti. Fakat öldürmesek bile şu an yaptıklarımın daha fazlasını yapmaya ihtiyacım vardı.

Dean, bize doğru gelenlerden birinin kafasına uçan tekneyi geçirdiğinde, ben de kendime düşen tarafı aldım ve ellerimi iki yana açmamla beraber toprak çatırdamaya başladı. Açılan yarıklar adamların koşarken ayaklarının tökezlemesine sebep olmuştu. Deprem hepsini afallatırken ellerimi ileri savurmamla beraber beş tanesi geriye doğru toprakta sürüklendi.

O sürüklenenlerden birini yakalayan Dean, onun boynuna bayıltan iğnelerden birini sapladı, ardından aynı saniye içinde ters dönerek ona bıçak saplamaya çalışan diğerinin boynuna yine iğnelerden birini geçirdi. Bu iğneler bugün resmen hayat kurtarıyordu.

Dean, ormanda yakaladığım ve bizi Zach'e ulaştıran çocuğu öldürmese de pençesini çıkarıp yüzüne koca bir çizik, karnında delici yaralar açmayı da ihmal etmemişti. O kadar hızlıydı ki onu takip etmenin anlamı olmadığına emin olunca ben de bana saldırmaya yeltenen birine büyü yaparak donmasına sebep oldum.

Bu bedeni hareketsiz bırakma büyüğü olduğca sevdiğim bir büyü olma yolunda ilerliyordu. Donan oğlanın boynuna iğne saplaması için Dean'e fırsat verdim. Yine de olduğca kalabalık oldukları için işimiz hiç kolay değildi. Etrafımız resmen sarılmıştı.

Zach karanlık gözleriyle beni süzdü. "Şu an seni benden koruyabilecek kimse yok."

Beni yakalayanın bu çelimsiz şey olduğuna inanamıyorum. Şu an seni benden koruyabilecek kimse yok.

Ve o an annemin kolyeme bıraktığı notu aklıma gelince gözlerimden ateşler çıktığını fark ettim. *Gücünün farkına var, yapacaklarını talmin bile edemezsin.* Öfkem somut şekilde etrafıma yayılırken bir rüzgar esti ve saçlarım savruldu. "Asıl seni benden koruyabilecek kimse yok."

Solgun benizli, kız ve erkeklerden oluşan yeni tür, şeytan görmüş gibi gerilerken ellerimi iki yana açıp gözlerimden dışarı taşmak isteyen alevlere izin verdim. Önce avuç içlerimden süzülen alevler yavaş yavaş bir ip gibi uzadı ve etrafımızdaki havada tıpkı bir kırbaç gibi şakladı.

Sanki benzin dökmüşüz gibi toprağa akıp orada yanmaya devam eden alevler, yeni türün bir kısmıyla aramıza bir kalkan oluşturmuştu. Dean ve ben, alevden halkanın ardından onlara bakarken, Zach de diğer tarafta gözlerindeki nefret ve öfkeyle bana bakıyordu.

"Şeytan bile olsan umurunda değil. Bana bunu sen yaptın!" diye bağırdı eliyle bembeyaz yüzünü göstererek. Damarları acayip derece belirgindi. "Ve bedelini ödeyeceksin."

Ben de öfkeliydim ve şu an başka benliğimin iş başında olduğunu biliyordum. Bir an Zach'ın bedenini tıpkı bir mum gibi eritmek istercesine alev alev yakmak istedim. Diğerlerinin bedenlerini parçalara ayırmak...

Yap, dedi içimden daha önce duymadığım, ama varlığını hep hissettiğim bir ses. Onlar yaşamayı hak etmiyor. Özellikle Zach hiç etmiyor.

Hayır, dedi mantıklı Anna ve Arsız Belle. Biz böyle biri değiliz.

Zar zor indirdiğim elimi yumruk yapıp alevlerin sönmesine izin verdim ve Dean'e bir bakış atıp yapmak istediğim şeyi belli ettim. Onaylar gibi başını eğdiği an arkamdaki ormana doğru koşmaya başladım.

Spor ayakkabılarım altımdaki kırmızı yaprakları eziyordu. Ormanda sadece kuş sesleri vardı ve batmakta olan güneşin ışığı sık yaprakların arasından yere çok az ulaşıyordu. Ormanda kızıllık bir gece lambası yanmış gibiydi. Arkamdan resmen bir ordu insanın geldiğini, özellikle en önde Zach'in olduğunu biliyordum. Onlar da hızlıydı, ama benim kadar değil.

Jay'in tahta kulübesinin konumunu kafamda tarttıktan sonra sağa doğru yöneldim ve ormanın derinliklerine girdim. En sonunda neredeyse düşeceğim ama Jay'in beni tuttuğu uçurumun kenarına geldim.

Kenarda durup arkamı döndüğümde Zach de on beş adım ileride durdu. Nefes nefese kalmıştı ve siyah saçları alına dökülüyordu. "Yolun sonu, şeytan."

"Bunu sana ben yapmadım," dedim yüzüne bakarak.

"O hastaneye senin yüzünden yatırıldım." Zach tükürür gibi konuştu. "Beni orada bulmalarının sebebi *sensin*."

"Bana saldırmısaydın bacağı kırılmayacaktı ve bir suçlu gibi kapıda polislerle o hastane odasına kapatılmayacaktın!"

Zach dişlerini sıktı. "Haklısın, bebek. Aslında düşündüm de nefretim sana değil."

Kaşlarımı kaldırıp göz ucuyla arkasındaki tıpkı kendisi gibi soluk benizli insanlara baktım. On beş kişi falan kalmıştı. "Kime?" dedim gözlerimi tekrar Zach'e çevirerek.

"Beni her seferinde alt ettiğini sanan o orospu çocuğu sevgiline. Ve senin gebermen, onun o güzel canını çok sıkacak."

Başımı yan yatırdım. "Benim erkeğime o lafı kullanmak büyük hata."

Ardından avucumu yukarı kaldırmamla beraber sağ taraftaki ağacın yanında duran oğlanın eli kendi isteği dışında hareketlenmeye başladı. "Bu da ne?" diyerek soludu oğlan. Eli direnç gösterse de, parmaklarının arasındaki bıçağın ağaca sürtünmesine

engel olamamıştı. Sonra elini geri çekse de, benim kendi elimi kıpırdatmamla beraber ağaca bıçakla bir çizik attı.

Büyü yaptığımı anlayan Zach, gözlerini kısarak bana doğru yaklaşıp boğazımı sımsıkı kavradı. Sesim nefessizlikten kesilmeden önce, "Ağaçlara zarar vermeyin!" diyerek çığlık attım bir anda. Ve ormandaki kuşların bile sustuğunu hissettim.

Herkes tetikte, afallamış ve benim ne yaptığımı anlamaya çalışır bir şekilde beklerken bizim yönümüze doğru esen rüzgârı benim oluşturmadığımı kesindi. Ardından kızıl derili kabile-sine ait olabilecek gibi çıkan sesler rüzgârıla beraber bize doğru gelmeye başladı.

Hamadryadlar.

Yeni türün hepsi şok içinde etraflarına bakınıyordu. Ağaç dalları bir ip gibi uzayıp adamların gövdesine dolandı, ardından hepsinin sırtı ağaç gövdelerine sert bir şekilde yapıştı. Sadece uçurumun kenarında duran Zach ve bana bir şey olmamıştı.

Tıpkı ben Jay'den kaçarken Hamadryadların onları ağaca hapsedmesi gibi, şimdi de on beşe yakın kişinin ağaçlara hapsolmesini izledim. Ağaç dallarında oluşan ışık huzmeleri yavaş yavaş insan formuna bürünürken, gözlerim tam bizim hizamızda ortaya çıkan bedene baktı.

Arlow, alnına dökülen gri saçları rüzgârıla hareketlenirken fosfor yeşili gözlerini kısmıştı. Ona bize yardım etmesini söylediğimde, Hamadryadların katı kuralları yüzünden kimsenin işlerine karışamayacaklarını söylemişti. Ama bana verdiği ipucu sayesinde, ormanlarına girilip ağaçlarına bir zarar gelirse Hamadryadların onları yakalayacağını düşünebilmiştim. Eh, yakaladıklarını öldürebilirlerdi, ama en azından Arlow öldürmelerini konusunda kendi türünü ikna edebilirdi. *Yani umarım.*

"Bunlar da neyin nesi?" diyerek tiksiniç bir şeye bakıyormuş gibi suratını buruşturdu Zach. Eli hâlâ boğazımdaydı.

"Onnnu bııııııııııı!" Arlow'un sesi tüm ormanda öyle bir yankılandı ki Hamadryadlar bile sanki sinmişti. Fosfor yeşili gözlerinin parlaklığı korkutucu bir hale gelmişti.

Zach'in atallamış halinden faydalanıp elinden kurtuldum ve ona göre kısa bedenimi kullanarak yanında geçip onun bedenini uçurumla arama aldım. Elimini öne doğru uzatıp ters bir hareketinde onu büyüyle aşağı savurabileceğimi belli ettiğimde yüzü öfkeden deliye dönmüştü.

"Arlow, onları buradan sağ çıkarmak istiyorum," dedim ağaçlardakileri kastederek. "Lütfen."

Arlow, tıslayan ve adamları öldürmeye oldukça hevesli görünen Hamadryadlara bilmediğim dilde bir şeyler söyledi. Ardından başka bir Hamadryad, kısık sesle yine bilmediğimiz bir dilde bir şey dedi.

"Ağaca kim zarar veriyssse cesaa çekmeli," dedi Arlow.

Büyüyle onu buna zorladığım oğlan korkuyla iç çekince, "Ben yaptım," dedim hemen, gözlerimi Zach'ten ayırmıyordum. "Onu zorladım."

Tıslayan ağaç ruhları beni haklamaya karar verdiler sanırım. Fakat Arlow'un yine bilmediğim bir dilde onlara bağırmasıyla kimse bana dokunmadı. Benim yaşlarımda görünen gümüş saçlı, meraklı oğlan Arlow'un lider gibi bir şey olma ihtimali var mıydı acaba?

Ardından Zach'le konuştum. "Bugün kimse ölmek zorunda değil, eğer teslim olursan yaşamana izin vereceğim."

"Siktir," dedi dişlerinin arasından. "Sevgilin yaşamama izin vermeyecek."

"Hayır, o..." Durdum. "Beni dinlediğini gördün. Yaşamayı istersem izin verecektir. Bu hastalıklı halinize bir çözüm bulabiliriz."

Zach, gözlerindeki karanlık ifadeyle bana bakarken gözlerindeki kini gördüm. Ama yaşamak istediğini de biliyordum ve ben de kimsenin bana olan kini yüzünden ölmesini istemiyordum. Bu hastalıklı halinden kurtulursa onu yine kendimden uzak tutmanın bir yolunu bulmam gerecekti.

"Tamam, tamam, teslim olacağım. Ama yaşamak istiyor-"

Zach daha cümlesini tamamlayamadan bir el onun göğüs kafesine baskı yaptı. Ardından o baskı yapanın parmaklar değil, pençeler olduğunu fark ettim. *Ah, Tanrım, hayır...*

Zach ve ben, aynı anda, uçurumun kenarına ne zaman geldiğini anlayamadığımız Jay'e baktık. Üzerinde tişört yoktu. Vücudunun çoğu kana bulanmıştı ve o kanlar ona mı ait, yoksa başkasına mı bilmiyordum.

"Jay," dedim nefes almakta güçlük çeker gibi. "Dur."

Beni dinlediğini gördün. Yaşamamı istersem izin verecektir.

Durmadı.

Pençesini Zach'in kalbine daha sert bir şekilde sapladı ve Zach'in şaşkınlıkla açılan gözleri, Azrail'inin gözleriyle buluştu. Ölüm meleği, bu sefer onu azat etmemişti.

Jay, ona yüzünü biraz daha yaklaştırdı ve boğuk sesiyle konuştu. "Sana ilk karşılaştığımızda ne demiştim, hatırlıyor musun?" Pençesi daha derine daldığında Zach'in ağzından kan akmaya başlamıştı. "Benim kızıma o cümleyi kullanarak ve kollarınla onu kafesleyerek, şu dünyada yapabileceğin en büyük hatayı yaptın."

O günü hatırlayınca, nereden nereye geldiğimize şok olmuş bir şekilde baktım. Bir bar kavgası, uçurum kenarında ölümüne mücadeleye dönüşmüştü.

"Ama buradaki kilit kelime şuydu..." Jay yüzünü ona biraz daha yaklaştırdı. "*Benim...*" dedi keskin tonlamasıyla. Nefesiz kaldım. "Ve ben, benim olana zarar verilmesinden hiç hoşlanmam."

Ardından elini çekti ve Zach'in boş bir şekilde yere yığılmak üzere olan gövdesine asker botuyla bir tekme geçirdi. Oğlanın bedeni geriye savrulup uçurumdan aşağı düşerken, ben de uçurumun kenarında elinde kanlı bir kalple duran Jay'e bakıyordum.

Rüyam aklıma geldiğinde bedenim buz kesti. Jay'in tıpkı şu an ona baktığı gibi bana bakışı... Elinde kalbimi tutuşu...

Hayır, dedi içimdeki yeni yeni konuşmaya başlayan ses. O bize bunu yapmaz.

lay donüp bana baktı ve göz göze geldik. Ela gözleri koyulaşmış, hareleri uçsuz bucaksız görünüyordu. Elinde kalp ve kanlı vücuduyla tam olarak önümde dikildiğinde önce gözlerim gövdesinden ayrılmadı. Fakat parmakları çeneme dokunup başımı yukarı kaldırdığında tekrar göz göze geldik.

"Ben buyum, *Annabelle*."

Bu cümle artık aklıma kazınmıştı. İsmim dudaklarından tam haliyle döküldüğünde bedenim sanki mümkünmüş gibi daha da buz kesti. Neyden bahsettiğini biliyordum. O, kendisini zapt eden prangalardan kurtulduğu an avını yok eden bir yırtıcıydı.

BÖLÜM 16: FEDAKÂR

♪ *Ben Çok So Cold* ♪

Ela rengi gözler... O gözlere bakarken ruhum ruhuna karışıyor sanki. Bana özünü göstermek istiyor gibi elindeki kalbi yavaşça kaldırdı ve biraz önceki sözlerini aynı zamanda görsel olarak da tasdikledi.

Onun ne olduğunu uzun zamandır biliyordum. Ama bilmekle şahit olmak bambaşkaydı. Bu yüzden ona donuk gözlerle bakarken kalbimin deli gibi göğüs kafesimde çırpınması çok da yadırganacak bir durum değildi.

Jay, ölümün soğuk nefesiyle harmanlanmış buz gibi parmaklarını çenemin altında kıpırdattı ve yüzümü daha da yukarı kaldıracak şekilde oynattı. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Zach'in adamını yakalamak için ormana koştuğumda, *bana bir daha böyle bir şey yaşatma*, demişti. Bense şimdi ona çok daha beterini yaşatmıştım ve şu durumda diyebileceğim bir şey yoktu. Onu endişelendirmekle kalmamış, kızdırmıştım. Hem de çok.

Jay hiçbir şey demediğimi görünce parmağını çenemin altından çekti ve sırtını dikleştirdi. Elindeki kalbi sanki çok önemsiz bir nesneymiş gibi uçurumdan aşağı fırlattığında tüylerim ürpermişti. Rüyamı aklımdan bir türlü atamıyordum.

O sırada yanımıza gelen bir avcıyla beraber Jay'in dikkati benden çekildi. Gelen Junior Jay olan Jimmy'ydi. Gözlerinde tedirgin bir ifade olsa da, elinde uzun bir hançerle gardını almış, Hamadryadlara bakıyordu. Sanırım ormana girmeye, Jay dışında bir tek o cesaret edebilmişti.

"O hançeri indirir," diyerek çocuğu uyardı Arlow.

Jay eliyle bir işaret yaptığında Jimmy hançeri indirdi. Ardından ölümcül bir ifadeye sahip bakışlarını, Hamadryadlar tarafından hapsedilen adamların üzerine sabitledi. Ben de ruhum bedenimden ayrılmış gibi olduğum yerde dikilerek ileride bir noktaya bakıyordum. O sırada gözüme bir şey ilişti. Daha doğrusu belli belirsiz bir silüet.

Donmuş halimden öndün vermeden gözlerimi biraz daha ilıştirdim. Dorcha değildi, pelerinli bir gölgeden çok bir insan silüetiydi. Hatta bir erkek olduğuna bile neredeyse emindim. Bir Hamadryad da olabilirdi, tabii orman nemflerinin gardırobunda siyah kapüşonlu kıyafetler varsa.

Onu gördüğümü fark etmemiş olamazdı, çünkü doğrudan bize bakıyordu. Hala kaçmamasına bir anlam veremeyerek gözlerim büyürken Jay'in sert sesi kulaklarıma doldu. "Neye bakıyorsun sen?"

Gözlerim tekrar aynı noktaya kaydığında kimse olmadığını gördüm. "Sanırım Zach'in adamlarından biri kaçtı. Orada birini gördüm."

Jay bıkkın bir şekilde gözlerini yumup eliyle burun kemelerini sıkarken, Jimmy çoktan benim baktığım noktaya doğru koşmaya başlamıştı bile. Zach öldüğüne göre gerisi umurumda bile değildi. Ne de olsa yılanın başı ezilmişti. Jay'in benim için birini öldürdüğü düşüncesine bu kadar çabuk alışıyor olmam korkunçtu. Buraya nasıl gelebilmişti? O üzerindeki kanlar kimindi?

O sırada Jay gözlerini adamların üzerinde, sanki hepsini idam edecek bir cellat gibi gezindirmeye devam ediyordu. "Onları istiyorum," dedi Arlow'a.

Hemen öne atıldım. "Arlow onlardaki sorunun ne olduğunu çözebilir misin?"

Arlow gözlerini Jay'den bana çevirdi. Bir iki saniye bana baktıktan sonra başını hafifçe eğip onayladı ve ağaca hapsedilmiş bizim yaşlarımızda bir oğlana doğru ilerledi. Oğlan deli gibi çırpınmaya başladığında Arlow hiç oralı olmadan onun dibine girerek elini onun yüzüne koydu ve onu inceledi. Sanki bir şeyler hissetmeye çalışıyordu. Başarılı olamayacağını anlayınca baş ve

işaret parmağını birleştirip eliyle bir hareket yaptı. Ağacın bir dalı daha uzayarak sivri ucuyla çocuğun kolunda bir çizik açtı. Akan kana Arlow bir parmağını sürttü ve alıp kanı kokladı. Bir süre gözleri kısık bekledikten sonra ağır bir şekilde başını kaldırıp bize baktı. "Flos mortem."

Gözlerim Jay'e kaydığında o da pür dikkat Arlow'a bakıyordu. Aklından binbir çeşit düşüncenin geçtiğine emindim. Gözleri kısılmış, çenesi kaskatıydı.

"O da ne?" dedim tekrar Arlow'a dönerek. Arlow sanki nasıl açıklayacağını bilemiyor gibi öylece baktı. Dilimizi çok bilmemesine şu an lanet ediyordum.

Jay bir anda bileğimi hiç de kibar olmayacak şekilde kavradıktan sonra beni çekiştirmeye başladı. "Adamlarımın ormana girmesini istemiyorsanız onları siz dışarı çıkarın," dedi Arlow'a. Aklını mı kaçırmıştı bu çocuk? Vahşi bir türe kafa tuttuğunun farkında mıydı?

Arlow'a söylediği şeyden sonra tüm Hamadryadlar tısladılar. Hatta birkaç tanesi ağaçlardan yere atladı ve bilmediğim türde bir şeyler söyledi. Deri kıyafetleri muhtemelen kendileri doğal yöntemlerle bizzat sağlıyorlardı. En azından oralarını buralarını kapatmaları gerektiğini bilen bir türdü.

Bu ayrıntıları es geçerek gözlerim Arlow'a kilitliyken başımı, Jay'in bu hareketine sinirlenmemesini rica eder gibi iki yana salladım. *Lütfen lütfen lütfen...* Arlow eliyle hepsine durmaları için işaret yaptı ve bana onaylar gibi başını eğdi. Bana sevgisini ve hayranlığını şu an çok net hissedebiliyordum.

Jay, bileğimi hiç olmadığı kadar sert tuttuğu için bu sefer sınırımı aştığımı düşünerek önce bir şey demedim. Ayağım bir taşa takılırken sendeleyince yavaşlamasını bekledim, ama öylece uzun ve sert adımlarla yürümeye devam ediyordu. En sonunda dayanamayıp "Ne yapıyorsun, Jay?" dedim elimi çekmeye çabalayarak. "Canımı acıtırıyor." "

"Sus," dedi hırlar gibi ve yürümeye devam etti. Bir daha elimi çektiğimde, Jay durup hışımla bana doğru döndü. "Bana

asla ihanet etmeyecek adamın bile aklını çelen dâhiyane planının sonucunda ne olmasını bekliyordun? Sizi alkışlayacağımı mı?"

Cevap vermediğimi görünce iyice çığrından çıkmıştı. "Seni korumak için yaptığım onca şeyi çöpe atmaktan ne zaman vaz-geçeceksin?" Parmakları iki yanağımı sertçe kavradı. Başım, yaptığı baskıyla ağacın gövdesinde dayanmıştı. "Söyle bana!" diye kükredi.

Nutkum tutulmuştu. Konuşamıyor, hatta nefes bile alamı-yordum. "Arkadaşımı kurtarmak için-"

"Size onu bulacağımı söyledim!" Kontrollü Jay gitmişti. Öf-kelendiğinde çekip gitmesinin nedenini şimdi daha iyi anlıyor-dum, bir şeyleri parçalama ihtiyacı duyuyor gibiydi. Üzerindeki kanlara bakarak yutkundum. Yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdı.

"Onun izini bulduğuma emin olduğumda ne oldu dersin? On dakika önce olduğu yeri terk etmişti. Neden orayı terk etti, biliyor musun?" dedi hırıltı nefesiyle. Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim. Jay alay eder gibi güldü. "Meğer fedakâr kız ar-kadaşım kendini ona akşam yemeği olarak sunuyormuş."

"Ben..."

"Şimdi, Belle," dedi konuşmama izin vermeyerek, yüzünü bana iyice yaklaştırmıştı, "bakalım Dean'i bu yaptığından sonra kim kurtaracak?"

Gözlerim kocaman oldu. "Ne? Hayır, hayır, onun bir suçu yok. Alexis'in kesinlikle kurtulabileceğiyle ilgili cümleler kura-rak onu ben kışkırttım. Sevgilisini kurtarmak istiyor diye onu suçlayamazsın!"

Jay'in yüz hatları o kadar sertti ki söylediğim şeyi duyunca gözlerini kapatıp çenesini sıktı. Ardından parmaklarını tekrar bileğime geçirerek beni yine aynı tempoda yürütmeye başladı. Ağaçlık alandan, bugün Zach ile kapıştığımız yere çıktığımızda gözlerim etrafta dolandı.

Hamadryadlar yakalanan türü getirmişti ve avcılarının bir kısmı onları çoktan arabalara bindirip götürüyordu. Bütün ara-balar görüş açımızdan çekilince geriye sadece beş tane avcı kaldı.

Bayılan adamlar da artık yerde değildi, muhtemelen uyanmışlardı ve yine avcılar tarafından alıkonulup götürülmüşlerdi. Ama yerde bir tane kanlı beden yatıyordu. Gözlerimi ona iliş-tirdiğimde bunun benim ormanda yakaladığım ve bu planda Zach'e ulaşmamızı sağlayan oğlan olduğunu gördüm. Bir yırtıcı-nın saldırısına uğramış gibiydi ki o yırtıcının kim olduğunu biliyordum. Jay'in üzerindeki kanın ona ait olduğunu anlamak-tan çok, onun oğlana bakışından hissetmiştim. Ölüm meleği, bu-gün birinin daha son nefesi olmuştu.

Gözlerim avcıların arasında duran Diana'ya kaydığında mem-nun olmuş gözlerle bizi süzdüğünü gördüm. Muhtemelen bü-yük bir kavgadan çıktığımızı fark etmiş olmalıydı. Onu es ge-çip Alexis ve Dean'e bakındım. Şu an önceliklerim başkaydı. Marcus'un arabasının arka koltuğunda oturan Alexis'i görünce heyecanlandım. Kapının dışında ayakları üzerinde eğilmiş olan Dean, eliyle onun yüzünü avuçlamış, bir şeyler söylüyordu.

Marcus ise beni görünce hızla bana doğru ilerlemeye baş-ladı. "Anna!" Elimi Jay'den çekip onlara doğru ilerledim. Neyse ki beni durdurmak için bir hamlede bulunmadı. "İyi misin?" diye sorarken Marcus, aynı zamanda vücudumda bir hasar var mı diye beni inceliyordu.

"İyiyim," dedim onu rahatlatmak ister gibi. "Alexis!"

Alexis, başını kaldırıp bana baktığında olduğum yerde dur-dum. Neşeyle parıldayan canlı gözleri gitmiş, yerine donuk ba-kan gözler gelmişti. Bitkin ve hastalıklı görünüyordu. Bir an onu da yeni tür gibi yaptıklarından şüphelenerek korku dolu bir bakış attım.

"Hayır," dedi Dean, ne düşündüğümü anlamış gibi katı bir tonda. "Onlar gibi değil. O sadace... bitkin."

Alexis konuşmaya bile hali yokmuş gibi başını koltuğa koydu ve kurumuş dudaklarını ıslattı. Gözlerini kapattığında sanki anında uykuya dalmıştı. Dean eliyle onun yanağını sevip du-daklarını alnına bastırdıktan sonra ayağa kalktı.

Ve tam da o sırada ne zaman Dean'in yanına gittiğini bile anlayamadığım Jay, onun suratına yumruğunu patlattı. Dean

sendeleyerek eliyle çenesini ovuştururken karşılık vermek adına bir şey yapmadı. Jay hayatımda gördüğüm en sert yumruğu attığı anda ise bu sefer yere serildi. Ben nefesimi içime çekip ellerimle ağzımı kapatırken, Dean yerden destek alarak tekrar doğruldu. Ne kendini savunacak bir şey söyledi, ne de karşılık verdi. Öylece Jay'le karşılıklı durup birbirleriyle bakiştılar.

"Kızları evlerine bırak," dedi Jay, Marcus'a. "Ne de olsa koruma işinde benden daha başarılısın."

Marcus gözlerini kısarak ona bakarken, Jay'in bir baş hareketiyle adamları Dean'in kollarına tıpkı bir suçlu gibi yapıştılar. "Hayır!" dedim dehşet içinde. Fakat beni umursayan olmadı ve onlara karşı koymayan Dean'i bir arabaya tıktılar.

"Ona ne yapacaksınız?" diye bağırdım, Jay'e doğru ilerleyerek. "Sana bunu benim planladığımı söyledim! Onu cezalandırma gibi bir hakkın yok."

"Bu işe kalkışırken her sonucu göze almanız gerekirdi." Gaddarlığı kanımı dondurdu.

İfade edemeyeceğim kadar afallamış bir halde ona bakarken Jay, bana son kez bakıp arabasına doğru ilerledi. Onun peşinden gideceğim sırada hareketlenen Diana gözüme çarptığında ise olduğum yerde durdum. Diana'nın gri gözleri gözlerimle buluştuğunda yüzünde ilk defa açık meydan okumayı gördüm. Fakat yine sevimli maskesini takması çok zor olmadı. Kibar bir şekilde gülümsedi ve Jay'in arabasının yolcu koltuğuna bindi.

Bacaklarım tutmaz olduğunda yere düşmemek için direndim. Jay'in arabası son hızla çalışıp o alanı terk edene kadar, ardından diğer avcılar Dean'in olduğu arabaya atlayıp bizi sadece Marcus, ben ve Alexis'le bırakana kadar olduğum pozisyonda kaldım.

"Hey, ben hâlâ buradayım!" diye bağırdı bir çocuk. Başımı çevirip bakmasam da gelenin Jimmy olduğunu biliyordum. Ardından nefes nefese benim yanıma geldi. "Birini gördüğüne emin misin? Kaçan her kimse buhar olup uçmuş olmalı."

"Belki de bir Hamadryad'dı. Açıkçası pek umurumda değil." Marcus'un arabasına doğru ilerledim. Arka koltukta uyuyan

Alexis'in yanına oturduğumda, elimle yana bükülmüş başını tuttum ve kendi omzuma yasladım. "Gidelim," dedim Marcus'a. Jimmy ön koltuğa otururken Marc da sürücü koltuğuna bindi ve yola çıktık.

Jay'in Dean konusunda bu kadar gaddarca davrandığını, Diana ile gittiği gerçeğini düşünmek istemiyordum. Şu an için önemli olan arkadaşımın kurtulmuş olmasıydı. Tek dileğim Alexis'te kalıcı bir hasar bırakmamış olmalarıydı.

Alexis'i evine götüremezdik, çünkü ailesine bu durum anlatılmamıştı. Alexis'in Sam'in yanında kaldığını düşündükleri için bir günümüz vardı. Eğer bu akşama kadar bulamazlarsa haber verilecekti ve şanslıydık ki bulunmuştu. Yoksa Bayan Shannon'ın yaşayacağı çöküntüyü hayal bile edemiyordum.

Şarap evine gelince uyanması için yavaşça koluna dokundüğümde sıçradı. Bir anda kollarımla onun kollarını yakaladım ve "Hey, hey sakın ol. Buradasın. Bizimlesin, Alexis," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Delirmiş gibi etrafına baktıktan sonra gözleri beni buldu ve omuzlarını düşürdü. Dudakları kuruluktan çatlamıştı, göz altları mosmordu. *Sana bir şey yaptılar mı*, sorusu dilimin ucunda olsa da konuşamadım. "Onlar gibi değilim," dedi ince ve kısık sesiyle. Eski şen sesinden hiç eser yoktu.

Ona nasıl baktığımı anladığı için utancımından gözlerimi kaçırdım. "Biliyorum, biliyorum. Ne olursa olsun önemli değil. Tek önemli olan artık bizimle olman."

Alexis ön koltukta oturan Jimmy ve Marcus'a baktıktan sonra bana döndü. "Dean nerede?"

Ağzımı açtım ama kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. İm-dadıma yetişen Jimmy'ydi. "Yakalanan yeni türü götürenlerin başında. Avcıların başına yetkili biri gerekiyordu."

Jimmy bir avcı olduğu için Alexis onun bu söylediğini garip algılamasa da kırılmış gibi omuzlarını düşürdü. Jay eğer Dean'i götürmese onun Alexis'i bir dakika yalnız bırakmayacağına emindim. Tanrı biliyor ya, ben kırılmakla kalmamış, adeta paramparça olmuşum.

Gözlerim dolarken Alexis'e hafifçe gülümseyip arabadan inerek onun tarafına geçtim. Ardından kollarından tuttum ve arabadan inmesine yardım ettim. Anında şarap evinin kapısı gümbürtüyle açılıp Samantha kendini dışarı attı. "Alexis!"

Sam, Alexis'i kolları arasına aldıktan sonra bu seferde mutluluk gözyaşları akıtıyordu. Yaklaşık beş dakika boyunca o şekilde kalıp Alexis'e sarıldıktan sonra geri çekilip yüzüne baktı ve gözleri dehşetle açıldı.

Onun bakışlarını gören Alexis, sonunda dayanamamış olacak ki, "Onlardan değilim!" diye bağırdı. Ağlamaya başlamıştı. "Ben sadece... Onu uzak tutmak için büyü yaptım. Hiç durmadan... Bana her yaklaştığında yaktım onu. Ama her seferinde iyileşti. O büyüünün beni ne hale getirdiğini biliyorsun!" Son cümleyi Sam'e bağırıyordu.

Bir anda aklıma renk karışımı festivalinde Laura'nın teninin yanmasına neden olan büyüü yaptıği zaman aklıma geldi. Alexis o büyüden sonra, o zamanda hastalıklı görünüyordu. Sam o zaman kara büyüünün böyle bir etkisi olduğundan bahsetmişti.

Öyleyse bende neden öyle bir etkisi yoktu? Bu büyü bile Alexis'i bu hale getiriyorsa, ben bir Dorcha'yı yaktıktan sonra daha da hastalıklı görünmeliydim.

Karanlık senin bir parçan, dedi içimdeki ses.

Daldığım düşüncelerden çıkmamı sağlayan şey, Marcus'un beni dürtmesi oldu. "Kendine gel. Planımız gayet başarılıydı. Dean her şeyi göze almasaydı bu plana kalkışmazdı. Eminim Alexis kurtulduğu için hiçbir şeyi sallamıyordur."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Haklısın."

"Ayrıca," dedi Marcus. "O sosyopatın arkadaşına zarar vereceğini sanmıyorum. Senin yakaladığın şu manyak biraz erken uyandı. Az kalsın Alexis'le ilgilenen Dean'i hazırlıksız yakalayıp boğazını kesiyordu. Ama bir anda siyah bir kurt çıktı ve çocuğu parçaladı. Tanrım, dönüşüm geçirirken çok çirkin görünümlüklerini biliyor muydun?"

Ah, Jay o çocuğu bu yüzden mi öldürmüştü? Bir anda içimde bir ferahlama hissettim. Jay'ın neler düşündüğünü ya

da ne yaptığını Tanrı bilirdi, ama arkadaşına zarar verecek kadar gaddar değildi.

O sırada Alexis'i şarap evinde odasına götürüp yatıran Sam, tekrar dışarı çıktığında o kadar hızlı koştu ki ne ben ne olduğunu anlayabildim, ne kucağına atladığı Marcus. Marcus'un boynuna kollarını sarıp, "Onu kurtardın," dediğinde başını da sevecen bir gülümsemeye göğsüne yaslamıştı. Pekâlâ, Sam günün kahramanı sadece Marcus'u ilan etmişti anlaşılan.

Marc'ın şok olmuş yüz ifadesini görünce gülmek için titreyen dudaklarım daha fazla dayanamadı ve Sam'in arkasından onlara bakarken sııttım. Sııttığımı görünce mavi gözleri kısıldı ve eliyle beni kışkırladı. Dudaklarımı birbirine bastırıp geri geri şarap evine doğru giderken ellerimi teslim oluyor gibi kaldırdım.

"Tabii," dedi Marcus, boğazını temizleyip ellerini Sam'in beline koyarken. Dudakları çapkın bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bir de beni kurtarıken görseydin. Kahraman olmak için doğmuşum."

Sııtmaya devam ederken başımı iki yana salladım ve arkamı dönüp şarap evine girdim. Aşağıdaki sandalyelerden birinde Nadia oturuyordu ve ayakta kollarını göğsünde birleştirerek duran Jimmy vardı. *Hımm. Junior Jay, fırsatı iyi değerlendiriyordu anlaşılan.*

"Ödevi bitirmen için artık bir mani kalmadığına göre çarşamba günü Bay Rudolf'a verirsin," dedi Jimmy. Kaşlarımı kaldırıp sinirle gözlerini kocaman açan Nadia'ya baktım.

"Bu kadar olaydan sonra hâlâ ödev diyebiliyorsun! Çok önemsiyorsan git, sen yap! Taş kalplinin tekisin, Jimmy. Git buradan!" *Ya da fırsatı berbat değerlendiriyordu.*

"Hey hey, tamam, sakın olun. Ne oluyor?"

"Biyoloji ödevi için eşleştik. Ama deneyi bana yaptırıyor. Neymiş avlanmakla çok meşgulmüş!" Nadia sinirle solurken bir anda şarap evinin kapısı açıldı ve içeri iki kişi girdi. Giren Brandon ve bir kızdı. Nadia'nın yanakları anında kızartırken Jimmy gözlerini kısıtı.

Brandon kapının dışına doğru bağırdı. "Ahbap, bir kızdan dayak yemen içler acısı."

Marcus'un kükremesini duydum. "Defol git, Brandon!"

"Ne oluyor orada?" dedim bıkkın bir sesle. Sam ve Marcus'un anlaşma süreleri beş dakikaydı anlaşılan.

"Dışarda Sam'i Marcus'u darp ederken buldum. Omuzlarına vurup *sapık* diyordu." Brandon sırtırken yanındaki kız konuşunca gözlerim ona kaydı.

"Ah, akıllı yarım olduğu kadar unutkan da. Birkaç saat önce kendisinin de bir kız tarafından darp edildiğini unuttu herhalde. Sahi başındaki bereyi neden çıkarmıyorsun, Bran? Artık içerideyiz."

Brandon taş kesilince hepimizin gözleri onun siyah bere-sine kaydı. "Brandon ve saçlarını gizlemek mi?" diye sorarken Nadia şaşkındı.

"Kes sesini, manyak!" Brandon homurdanarak dışarı çıkmak için hareketlendi. "Alexis uyuyor madem, dışarıdayım."

"Dean bana manyak dediğini duymasın Bran!" İşittiğimiz tek şey Brandon'ın dışarıdan içeriye kadar gelen küfürleriydi. Ardından kız bize döndü ve gülümsedi. "Ben Darla Walker."

Walker? Dean?

"Dean'in ikiz kardeşiyim," dedi hepimizin aklındaki soruyu yanıtlamak için. Enerjik bir hareketle yerinde kıpırdandı. "Sanırım siz de gelinimizin arkadaşlarısınız. Kurtulduğunu duyunca çok sevindim. Onu görmeyi ne kadar istesem de madem uyuyor, sonra da görebilirim. Bu arada Dean nerede?"

Art arda kurduğu cümlelere yetişebilmek için çabalarken son sorusuyla kaskatı kesildim. "Şey..." diyebildim sadece.

Ardından Darla tıpkı Dean'inkine benzeyen mavi gözlerini kocaman açtı. "Yakalandı, değil mi? Kahretsin. Bran'in saçlarını kesme işi tamam, ama Sullivan malikânesini patlatmak için daha erkendi!" Cevap vermeme fırsat bile bırakmadan dışarı koştuğunda ben de arkasından öylece bakakalmıştım.

Nadia'nın ağzından ise şaşkınlıkla tek bir cümle döküldü. "Ah, Tanrım, Brandon'ın *mükemmel* saçlarını mı kesmiş?"

Jimmy homurdandı.

Laura Sullivan

Laura, Annabelle'in isteği üzerine mahzende olay çıkarmış ve Karl'in sarı saçlarının büyük hasar gördüğü bu olay sonucu da eğitim için kullanılan eşyaların bulunduğu odaya hapsedilmişti. Eh, kimse liderin kızını mahzene tıkmayı göze alamazdı. İşin kötü yanı, sanırım birileri onu burada unutmuştu!

Bu lanet odaya kapatılmadan önce, olaya müdahale etmeye gelen avcılardan biri de biblo suratlı Diana'ydı. Eğitimci olarak kendisini ikaz etmesi, Laura'nın daha da sinirlenmesine ve hincini maalesef ki Karl'dan çıkarmasına neden olmuştu.

"Kendi kendini boğarak öldürdüğünü düşünmeye başlıyorum, Lau!" diye bağırdı Karl gülerek.

Sarı saçlarını hırsla savurup kapıya doğru yürüdü ve bağırdı. "Beni buradan hemen çıkar, Karl. Söz veriyorum saçlarına bir daha dokunmayacağım."

Aslında Lau, Jimmy'yi ele geçirirse onun saçlarını yolardı, çünkü kıyafetlerini parçaladığı için kendisiyle dalga geçen asıl o piç kurusuydu. Ama maalesef Jimmy, Jay'in yanındaydı ve Lau'nun peşine de Karl'ı takmıştı.

"Tırnak izlerin boğazımdan geçse de acısı hâlâ taze!"

Lau gözlerini devirdi. "Acısının kalmadığını ikimiz de biliyoruz, aptal. Eğer beni çıkarırsan bundan sonra Jimmy'ye karşı birlik olabiliriz. Cadı Kazanı'nın küçük kedisinde gözü olduğuna eminim. Eh, biliyorsun ki Wise cadılarıyla aram oldukça iyi ve bana ihtiyacın var, Karly."

"Bana Karly demekten vazgeç! Kulağa kız ismi gibi geliyor."

Jimmy ve Karl, Samantha'nın kardeşi Nadia ile okulda aynı dersleri alıyordu. Ve Lau, ikisinin de kızıdan etkilendiğini, Karl'in açık yüreklilikle ondan hoşlandığını söylemesinden ve Jimmy'nin de ilgisini gizlemek için kızı küçümseyici şeyler söylemesine rağmen Karl'a karşı açtığı sessiz rekabet savaşından anlamıştı. Hatta bu iki aptal, muhtemelen geçen günkü ring kapışmasını kızın üzerinde hak iddia etmek amacıyla yapmışlardı.

Karl sessizleşince Lau onun ciddi ciddi bu konu üzerinde düşündüğünü biliyordu. Fakat bu sessizlik biraz uzun sürünce

kaşlarını çattı. "Karl, eğer kapıyı açmazsan Jimmy'nin tarafına geçece-"

Kapı tok bir sesle açıldığında Laura, "Sonunda!" diyerek saçını savurdu, ama bir adım atmıştı ki olduğu yerde kaldı.

Kaleb Rane, kollarını gövdesinde birleştirmiş, kapı pervazına yaslanarak kendisine bakıyordu. İri bedeni kapı eşiğinin çoğunu kaplamıştı. "Neyin peşindesin, sarışın?"

Lau, kaşlarını havaya kaldırarak ona baktı. "Ne?"

"Mahzende olay çıkarmanın nedenini soruyorum." Kaleb tepeden tırnağa kendisini süzünce Lau bir an ürperdi. Hâlâ üzerinde onun tişörtü vardı, fakat altındaki kotun diğer tarafını da keserek şort haline getirmişti. Kaleb'in bakışlarından da anlaşıldığı kadarıyla tişörtünü giyiyor olması, Lau gibi onun da kanını kaynatıyordu. Ama gözleri bir an minicik şortun açıkta bıraktığı bacaklara kayınca... Ovv adam resmen bakışlarıyla bacaklarına sıcak ızgara maşası değdiriyor gibiydi.

"Kıyafetlerimi parçaladığım için benimle dalga geçmişti," dedi Laura hemen transtan çıkıp. Kaleb'in ilgisini yüzüne çekmeye çabaladıkça o, açık bir ilgiyle bacaklarına bakmaya devam ediyordu. "Hayatında hiç bacak görmemiş gibi ne bakıyorsun?"

"Kırmak için oldukça güzel oldukları terazinin bir tarafında; başkalarının da bu manzaraya şahit olmalarını istemediğim düşüncesi diğer tarafta sallanıyor. Sonuç olarak, sanırım kıracağım."

Laura şok olmuş gözlerle Kaleb'in şaka yaptığını belli etmesini umduğu yüz ifadesine baktı, ama tek gördüğü kayıtsızca kendisine bakan kahverengi gözler oldu. "Ciddi olamazsın."

"Ben kıskanç bir adamım, Laura."

Laura, Kaleb'in adını söylemesiyle bir an bayılacak gibi oldu. Tanrı biliyor ya, sarışın demesini de *-hatta ufaklık derken o ses tonuna da-* bayılıyordu. Ama ismini harika bir şekilde telaffuz etmişti. Yine de, bu bacak kırma işinin ileride saç yakma tehdidine kadar gideceğini bildiği için Kaleb'a umursamaz bir bakış attı. Annabelle ilgisinin çoğunu kapladığı için Jay artık Lau'ya eskisi kadar karışmıyordu, ama en azından artık bu tehditlere alışkındı.

"Pekâlâ, söylemeliyim ki sadistçe fikirlerini öğrenmem, ilişkimiz açısından bende pek iyi bir etki bırakmadı. Sanırım senden uzak durmak en iyisi."

Daha lafını tamamlayamadan Kaleb tarafından kapana kısılmıştı. Sırtı demir dolaba yapışmışken durumu idrak etmeye çalıştı. Kaleb'in kaslı kolları da gövdesinin iki yanından dolaba dayanıyordu. "İlişkimiz mi?" diye sordu Kaleb, Lau'ya nutellayı anımsatan kahverengi gözleriyle. *Tauri, Lau'nun yardımcısı olsun.*

"Yani ilişki... insan ilişkisi... hani olur ya, arkadaşlık, aile, öğretmen-çaylak ilişkisi gibi... geniş açıdan bakarsak senle ben de bir ilişki..."

Kaleb, başını eğip güldü. Hatta dişleri bile ortaya çıkmıştı. "Heyecanlanınca aptal sarışına dönüşüyorsun, ufaklık."

Laura'yı kendine getiren bu cümle oldu. Anında manikürlü tırnaklarını Kaleb'in yanağına bastırdı ve su yeşili gözlerini kıstı. "Heyecanlanmadım. Benim gibi mükemmel bir ufaklığı kapana kısırdığın için sen heyecanlan!" Egosu baygın gözlerle Laura'yı ağır ağır alkışladı.

Kaleb yine güldü, ama bu gülüşte çok daha ilginç vaatler gizliydi. "İlişkimiz hakkında konuşuyorduk," dedi o erkeksi sesiyle. Gülerken ne kadar da yakışıklıydı... ne kadar da ateşli... ne kadar da... *kes artık Lulu!*

Laura, hâlâ Bostonlu arkadaşı Travis'in uyarılarını duyuyordu, sanki onun sesini ikaz edici bir alarm gibi kafasında kurmuştu. Tabii yakında ona iddiaya girdikleri çanta ve gözlüğü gönderdiğinde Travis'in her şeyden haberi olacaktı. Eh, Lau uzun bir nutuk çekmesini hak etmişti, çünkü Kaleb'in sözlerine aldanıp dokunuşlarına tav oluyordu.

Kaleb, kahverengi gözlerini dudaklarına sabitlediğinde aralarındaki çekim yine alev almaya başlamıştı. "Sence de aramızdakilerin boyutu öğretmen-çaylak ilişkisini aşmadı mı?" Dudaklarını biraz daha yakınlaştırdı.

Laura, sanırım beyninin çalışan tarafını tamamen durdurup aptal sarışına dönmüştü, çünkü şu an cümle bile kuramayacak vaziyetteydi. Tek yapabildiği Kaleb'in seksi dudaklarına odaklanmaktı. "Biblo Surat'ı unuttuğuna inanabilir miyim?"

"Biblo surat mı?" dedi Kaleb, kaşlarını kaldırarak. Laura omuz silkince Kaleb'in dudakları gılmek ister gibi titreşti, sonra biraz daha ona yaklaşarak ciddi bir ifadeye burundu. "Ona karşı bir şey hissetseydim, hâlâ küçük bir kurdun peşinde dolanıyor olmazdım."

"Eğitmen olmayı ona yakın olmak için kabul etmedin yanı?"

"Eğitmen olmayı sana yakın olabilmek için kabul ettim."

Laura duydukları sanki bir hayalmiş gibi gözlerini kırptırdı. "Jay bundan hoşlanmayacak," diyebildi ve işaret parmağı Kaleb ile kendisi arasında gidip geldi.

"Evet, hoşlanmayacak," dedi Kaleb gayet rahat bir tavırla.

Laura omuz silkti ve Kaleb'in dudaklarına doğru uzandı. "O neyden hoşlanır ki zaten?"

Ardından dudakları büyük bir açlıkla birleşti. Laura kollarını boynuna doladığında, Kaleb da ellerini onun beline yerleştirmişti. Lau, bedeninin onun bedeni yanında ufak kalmasına bayılıyordu. Sahiplenici parmakların, bel kavisinde okşar gibi dolanması, sıcak dudakların dudakları arasında kayması sanki cennetin fragmanı gibiydi.

Kaleb bir anda geri çekilerek çok sessiz bir fısıltıyla, "Diana," dediğinde Laura'nın bedeni kaskatı kesildi. Şöyle bir durumda onun adını fısıldaması biraz önceki mükemmel duyguların katili olmuştu. Eh, Laura da kesinlikle biraz sonra Kaleb'in katili olacaktı.

Laura tam ağzını açıp küfürleri sıralayacağı sırada, Kaleb'in eli ağzına örtündü ve bir parmağıyla üst katı işaret etti. Lau, nefesini düzene sokmaya çabalarken öpüşmenin etkisiyle kapanan duyularını açtı, işitme kabiliyeti bir anda netleşti. Diana'nın sesini duyuyordu.

"Böyle olsun istemezdim, Jay. Ben aranızın bozulmasını istememiştim, hatta mahzende kızın planını duyduktan sonra Dean kabul etmez sandım, ama eğitim alanında silahları aldığını görünce... sana söylemeden de edemezdim." Ne diyordu bu sürtük?

"Bitti artık, Diana. Uzatma." Jay'in boğuk sesi kulaklarına dolunca Lau'nun kaşları kalktı. Ah... hayır hayır, neler olmuştu böyle? Annabelle ve Dean her ne konuşuyorsa bu sürtük duymuştu

ve Lau şimdi kendisi sorun çıkarırken Diana'nın neden orada olduğunu biliyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Diana, ince ses tonuyla. Jay cevap vermeye gerek görmemiş olacak ki ardından duyulan tek şey sert adım sesleri oldu. Ardından Kaleb ve Laura, sanki anlaşmışlar gibi harekete geçtiler ve yukarı kata çıktılar.

Diana ise olduğu yerde durup Kaleb ve Laura'ya baktı. "Ah, Kaleb, sen de mi buradaydın?" Masum bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Ama Laura bu gülümsemenin masumluktan oldukça uzak, şeytani taraflarını görüyordu. "Aşağıdakiler siz miydiniz? Ben de yeni yetme bir çift sanmıştım."

Orada burada oynayan yeni yetme çiftlere benziyorsunuz, cümlesini kurmasa da imasını anlamıştı Laura. Yine de onu umursamadı ve Kaleb'a son bir bakış atıp hızlı adımlarla dışarı çıkan Jay'in arkasından ona yetişmeye çalıştı.

Jay'in arabasının çoktan hareketlendiğini görünce hemen Siyah İnci'ye atlayıp onun peşine takıldı. Neler olduğunu tam anlamasa da en azından Dean ile Annabelle'in Jay'i çok kızdıracak bir plan yaptıklarını anlayabilmişti. Jay'in gittiği yerin babasının evi olduğunu, ancak aradan on beş dakika geçince anlamıştı.

İki araba da peş peşe bahçeye girdiğinde Jay, hızını hiç azaltmadan verandanın merdivenlerini tırmandı ve kapıyı çaldı. Olivia kapıyı açana kadar Lau ona yetişmişti. "Jay, neler oluyor?"

"Arkadaşın bulundu. Onun yanına git," dedi Jay, Lau'ya dönüp. Ardından başını hafifçe eğdi ve yüzünü Laura'ya sabitledi. "Belle'in bir daha aptalca bir şey yapmasına yardım edersen, sarı saçlarına elveda de. Böylece bundan sonra aptalca bir şey yapacağı zaman onu durdurmak aklına gelebilir."

Lau'nun eli anında saçlarına gitti ve yutkundu. Açılan kapıdan dışarı çıkan birini görünce ikisi de o yöne döndü. Dışarı çıkan amcaları Abraham'dı. Laura'nın favorisi olmadığı kesin olan büyük amcası ikisine de şöyle bir baktı ve gülümsedi. "Hayırsız yeğenlerime bakın siz... Gitmeden sizi görmem iyi oldu. Laura, her geçen sene daha da güzelleşiyorsun."

"Teşekkürler amca, biliyorum," dedi Laura yapmacık bir şekilde gülümserken. Küçük amcası Victor'ı ne kadar seviyorsa bu amcasından da o kadar hoşnut değildi.

"Jay, sen de iyi görünüyorsun," dedi Abraham, Jay'ın güçlü duruşuna bakarak. "Görünüş olarak annene benzemen, Sullivanlara has güce sahip olmana engel olmamış."

Jay'ın çenesini sıkması üzerine Lau, anında öne atıldı ve "Seni görmek de güzeldi, amca, ama içeri girmeliyiz. Babamın bekletilmek konusundaki hassasiyetini biliyorsun," dedi. *Defolup gitsene be adam!*

Amcası kibar bir şekilde gülümseyip onları uğurlarken Laura, Jay'i kolundan tutarak içeri sürükledi. Jay içeri girince direkt yukarı kata çıkmaya başladığında Laura, onun peşini bırakmamakta kararlıydı. İçinden bir ses çok kötü şeyler olacağını söylüyordu. Ardından Jay'ın kapıyı çalmaya gerek görmeden girdiği oturma odasına kendisi de daldı.

Barthram koltukların başköşesinde oturuyordu. Onun yanı başında asil bir şekile oturan nemf kadın Abigail'i görünce şaşırdı. Diğer koltuklarda ise Skyler Rane ve babasının müttefiki olan ismini hatırlayamadığı donanımlı bir avcı daha ve bir de tıpkı Kaleb'a benzeyen bir adam vardı. *Ah, yüce Tanrım, bu Kaleb'in babası!* İçinden adamın ismini hatırlayamaya çalıştı. Bir keresinde duymuştu sanki. Sawyer olabilir miydi? Evet evet, Sawyer Rane.

Kendi kendine kayınpederi olabilecek adama bakarken bir anda Abigail'in ayağa fırlamasıyla gerçek dünyaya da dönmüş oldu. "Annabelle nasıl?" diye sordu Abby, elini kalbine koyarak.

"O iyi," dedi Jay sakın bir sesle. Abby sessizce dua gibi şeyler mırıldanarak derin bir nefes verdi.

Barthram'ın otoriter sesi araya girince dikkatler o tarafa kaydı. "Dean'i çağırmıştım."

"Ama ben geldim," dedi Jay.

Barthram açık renk gözlerini tehditkâr bir biçimde Jay'ın üzerinde dolaştırdı. Şu an müttefiklerinin ve müstakbel sevgilisinin yanında hiçbir şeye tolerans göstermeyeceğini Jay de Laura da biliyordu.

"Walker'ın bu yaptığından sonra bir cezayı hak etmediğini düşünmem mümkün değil."

"Buna gerek olduğunu sanmı?" Abigail araya girmek istese de Barthram kibarece araya girerek onu susturdu.

"Dean'i ne kadar sevsem de Annabelle benim de manevi kızım sayılır artık."

Abigail sanki Barthram'ın Annabelle'i manevi kızı olarak adlandırdığını duyunca ısıldadı. Adamın asıl derdinin melezi olduğunu, Laura çok iyi biliyordu. Dean manevi kızını tehlikeye attığı için değil, melezi tehlikeye attığı için ceza alacaktı. Eh, babasının çok akıllı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Diğer müttefiklerinin gözünde de Annabelle'i koruması artık yadırganmayacaktı. Manevi kızıydı ne de olsa.

"Walker mahzende bir hafta kurumaya bırakılacak."

Laura nefesini çekti. Fakat abisinin sesi aniden araya girdi. "Hayır, bırakılmayacak."

Skylar Rane boğazını temizleyerek koltuğunda kıpırdanırken, Kaleb'in babası ilgili gözlerle Jay'e bakıyordu. "Emrime karşı mı geliyorsun, *başavcı*?" dedi Barthram.

"Emrinize karşı gelmek ne mümkün," dedi Jay sabit bir sesle. "Ben sadece onun cezasını üstlendiğimi söyleyecektim."

Barthram da dâhil odadaki herkesin yüz ifadesi dondu. "Ne dedin sen?"

"Kurumaya gönüllüyüm," dedi Jay. "Dean Walker'ın cezasını üstleniyorum."

Bir bomba patlatsa daha etkili olurdu sanırım. Laura, Barthram'ın gözlerinde çakan şimşekleri görüyordu. Cezayı yok etmesini beklemiyordu, çünkü Jay şu an açıkça ona meydan okuyordu ve Barthram, oğlu bile olsa otoritesinin sağlam olduğunu müttefiklerine kanıtlamak zorundaydı.

Abigail de Laura gibi kocaman gözlerle olanları izliyordu. Barthram, Jay'le süregelen bakışmasını keserek, "Peki, istediğin gibi olsun. Olivia, adamları çağır," dedi ve bir el hareketiyle hizmetçiyi yolladı.

Hizmetçi çıkıp yanında Barthram'ın korumalarıyla geri g-
ırken, Jay başını hafifçe yana eğdi. "Yolu biliyorum, *baba*."

Yüce Taurum, diyerek içten içe inledi Laura.

Jay odadakilere bir baş selamı verdikten sonra odadan çıktı. Laura ise şok olmuş bir şekilde koşarak abisinin peşinden gitti. "Ne yapıyorsun? Hayır, Jay, hayır, gidemezsin. Delirdin mi sen?"

Kolunu çekiştirirken Jay durup Laura'nın yüzünü elleri ara-
sına aldı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Ben yokken aptalca
bir şey yapmasına izin verme."

Annabelle'den bahsettiğini biliyordu. Lau, gözleri dolarken
başını iki yana salladı. "Bu saçmalık. Sırf müttefikleri orada diye
cezayı geri çekmemesi saçmalık!"

"Merak etme, bu saçma cezalarla yıkılmayacak kadar güçlü-
yüm." Ardından dışarıda onu bekleyen adamlara ters birer ba-
kış atıp yürüdü. Adamlar da peşinden hareketlendiler. Lau ol-
duğu yerde ne kadar kaldı bilmiyordu, ama sonunda kendine
gelip Annabelle'i aradı. Ona ne diyebilirdi ki? Nasıl anlatabilirdi?

Telefonu açtığında Annabelle'in sesi durgundu. "Laura?"

"Evet, şey, neredesin?"

"Şarap evinden eve geçiyorum, ya sen?"

"Yanına geliyorum," dedi Laura ve telefonu kapattı. Araba-
sına bindiğinde bir süre öylece karşısına baktı. Liderin çocuk-
ları olmasalar çok daha mutlu olabilirlerdi. Eh, kabul, parayı
seviyordu. Siyah İnci'yi de... Ama sıradan bir adamın çocukları
olsalar, o zaman arabası yerine belki de babasını sevebilirdi.

En sonunda yola çıkıp kaplumbağa hızıyla Annabelle'in evi-
nin önüne geldi. Verandaya da inanılmaz uyuşuk adımlarla çık-
tıktan sonra kapıyı çaldı. Bir süre açan olmadı. Tekrar çaldığında
en sonunda Annabelle saçlarından sular damlarken bitkin bir
şekilde kapıyı açtı. "Duştaydım, çok bekledin mi?"

"Hayır," dedi Lau ve çok kötü bir halde de olsa onu eliyle
itekleyerek içeri girme alışkanlığını ihmal etmedi. Koltuğa otur-
duğunda Annabelle de tuhaf tuhaf ona bakıyordu. "Ne oldu
Laura?"

"Pekâlâ, sana bunu söylemem lazım, zira bir hafta ondan haber alamayınca başka düşüncelere kapılman çok daha kötü. Kendimden biliyorum. Biz kızlar çok paranoyağız."

"Ne?" dedi Annabelle, karşındaki tekli koltuğa oturarak. "Neyden bahsediyorsun?"

"Ne plan yaptığınızı bilmiyorum, ama Abigail ve babamın da haberi var. Bu planı Jay'e söyleyenin de Diana sürtüğü olduğunu duydum. Babamın kulağına gitmesinde de kesin o sürtüğün parmağı vardır."

"Ne?" diye tiz bir şekilde bağırdı Annabelle.

"Pekâlâ, sakın ol. Söyleyeceklerim bitmedi."

Annabelle sakinleşmek için bir iki saniye bekleyip, "Tamam, söyle," dedi.

"Jay..." Lau devam edemeyerek Annabell'e baktı, arkadaşı da ona devam etmesini bekleyen gözlerle karşılık verdi. "Jay... babamın Dean'e verdiği cezayı üstlendi."

Annabelle bir süre öylece kendisine baktı. Sonunda dudakları sanki bir kuklaymış da biri onu oynatıyormuş gibi garip bir şekilde kıpırdandı. "Ceza ne?"

"Bizim bir ceza çeşidimiz var. Aç kalırsak organlarımız kendilerini yeniledikleri için ölmeyiz, ama bedenimiz tıpkı ölmüşüz gibi kurur ve hareket edemeyiz. Ölü bedende ruhun acı çekmesi... Jay böyle söylemişti." Ardından durdu ve ekledi. "Jay bir hafta kurutulmaya mahkûm olacak."

Annabelle nefesini tutmuş olacak ki ortamdaki tek ses duvardaki saatin tik tak sesiydi. Annabelle'in girdiği trans sonrasında, bir eli bir anda koltuğa yapıştı. Gözleri kahverengiyken Laura yavaş yavaş, gözlerinin bir benzine kibrit atmış gibi alev almasını izledi. Ev titremeye başlayınca Laura'nın aklında Jay'in cümlesi yankılandı.

"Belle'in bir daha aptalca bir şey yapmasına yardım edersen, sarı saçlarına elveda de. Böylece bundan sonra aptalca bir şey yapacağı zaman onu durdurmak aklına gelebilir."

Laura'nın gördüğü manzara karşısında elleri sarı saçlarına gitti. "Ah, hayır, saçlarım!"

BÖLÜM 17: SİLAH

♪ *Zack Hemsey-The Way* ♪

Annabelle Jefferson

Bakalım bu yaptığından sonra Dean'i kim kurtaracak?

Jay'in sesi başımın içinde yankılanırken Laura'ya bakmaya devam ettim. Dean'i kendisinin cezalandırmasından bahsediyor sanıyordum, Barthram Sullivan aklıma bile gelmemişti. Yine ona güvenmemiş, yine onu gaddarlıkla suçlamıştım. Bu yüzden *Dean'i cezalandıramazsın* dediğimde bana öyle bakmıştı.

Hâlâ kendimi Boston'daki gibi sadece Annabelle Jefferson sanıyordum, ama öyle değildi. Ben yırtıcı bir türün gücünü sömüren kırık bir laneti tamamen yok edecek veya yeniden alevlendirecek melezdim. Hatta sadece melez değil, aynı zamanda ilk melez Asteria'nın reenkarnesiydim. Asırlar önce ölen bir ruhun yeniden hayat bulmuş hali. Bu inanılmaz gerçeği nasıl göz ardı edip duruyordum? Ben ne kadar kaçsam da, hiç olmayacakmış gibi davransam da Tetrad günü gelmeyecek miydi sanki?

Dorchalar hâlâ ararken, Barthram melezi bulmuştu. O, en değerli hazineyi bulan hazine avcısıydı. Peki, o hazinenin, yani melezin taptığı vücudu, asırlar sonra dünyaya gelen kusurlu ruhuna dokunan dudakları, tenine işleyen parmakları kurumaya nasıl mahkûm ederdi?

Damalarımda kan yerinde lav dolaşıyor gibiydi. Biraz önce soğuk suyla banyo yaparken tek derdimin Diana ile gitmiş olmasına şu an gülmek istiyorum. Gözlerime doğru tırmanan alevleri hissettiğim sırada benliğim büyük bir öfkeyle sarsıldı.

Parmaklarım koltuğun kolunu kavradığında evin titremeye başladığını hissediyordum. İçimdeki yoğun duygular şu an bir girdap oluşturunuyordu.

Laura bana bakıp gözlerini büyütürken ellerini sarı saçına götürdü. "Ah, hayır, saçlarım!"

Şu an neyden bahsettiğini anlayacak durumda değildim. Tırnaklarım resmen etime gömülürken ayağa kalktım ve evin camları titremeye başladı. Biraz daha devam edersem muhtemelen patlayacaklardı. "Kes şunu, Annabelle. Camlar patlayıp da yüzümde tek çizik olursa fena olur."

"Bana onun nerede olduğunu söyle," dedim dişlerimin arasından.

Laura, iki eliyle sarı saçlarının ucuna asılarak umutsuz gözlerle bana baktığında avizeler şangırdıyordu. "Nerede olduğunu bilmiyorum, bu bir başavcının işi değil, direkt liderin cezası. Yani uyduruk bir mahzende tutulmuyordur."

"O zaman direkt liderden öğrenirim," dedim kapıya doğru ilerlerken. Ama nefesim kesiliyor ve gücüm daha şiddetli bir şekilde açığa çıkmaya çalışıyordu. Evin yıkılma aşamasına gelmemesi için hemen Laura'nın dediği gibi şu duruma son vermeliydim. Tabii yitirdiğim kontrolümü sağlamam pek kolay değildi.

"Gidemezsin!" dedi Laura. "Rane ailesi orada. Gözlerinde bir meşale yanıyor gibi oraya gidersen hayatın tehlikeye girer. Jay aptalca bir şey yapmaman konusunda beni uyardı."

Bir anda durdum. *Seni korumak için yaptığımı onca şeyi çöpe atmaktan ne zaman vazgeçeceksin?* Ayaklarım taş gibi kaskatı kesildiği için yürüyemiyordum, fakat ev hâlâ büyük bir depremin etkisinde gibi sarsılıyordu.

"Kes şunu artık!" dedi Laura.

"Deniyorum!" Dişlerimin arasından konuşurken sesim hırıltılı çıkmıştı. Nefesim kesiliyor, göğsümdeki baskı artıyordu. Gözümün önüne Jay'in kurumuş bedeni geldikçe delirecek gibi oluyordum. "Onu orada bırakamam!"

Mutfak camının patlamasıyla Laura bir küfür savurdu. O sırada oturmaodasındaki avizede yeri boyladı ve Abby'nin o

çok sevdiği kristal kar kürelerine benzeyen süsler yere savrulup tuzla buz oldu. "Durduramıyorum," dedim çaresizce. Kolyem ısınmaya başlamıştı.

Tam da o sırada dış kapının açılmasıyla Abigail ile göz göze geldim. Laura bir şeyler bağıırıyordu ama değil duymak, tepki dahi veremiyordum. En sonunda Abby neredeyse yıkılmak üzere olan eve bir bakış attıktan sonra bana döndü ve beyaz bir ışık avuçlarında parlarken bir şeyler mırıldandı. Işık gözümü kamaştırdı ve geriye doğru sendeledim ama bu beni durdurmadı; bu seferde oturma odasının camını patlatmıştım. Mutfak tezgâhındaki her şey şu an yerdeydi.

Abby yaptığı her neyse işe yaramadığını görünce bana tekrar baktı. "Üzgünüm, Karamelim," dedikten sonra elini savurmasıyla beraber beyaz bir ışık gözümün önünde patladı. Ve o ışık, beni yutup tamamen karanlığa gömmeden önce de gördüğüm son şey olmuştu.

Annabelle.

Duyduğum sesle beraber aralanan gözlerim yavaşça nerede olduğumu görmek için etrafta dolaştı. Bir ormanın ortasındaydım.

Annabelle.

Bir kadın sesi duyduğumda artık nerede olduğumu daha iyi biliyordum. Yine lanet olası kâbuslarımdan birindeydim. Koşarsam bir kapiya çarpacak, kalırsam en büyük korkumla karşılaşacaktım. Jay kalbimi yine yerinden sökebilirdi. Önce sırf bunu yaşamamak için kadını takip edip o odaya girmeyi düşündüm. Ama henüz yaşanmış şeyleri hatırlamak için cesur olduğumu düşünmüyordum.

"Seni takip etmeyeceğim," diye fısıldadım gözlerimi kapatıp.

"Neden?" Ses tam önümden gelmişti. Bir adım geriye sıçradığımda kalbimin gümbürdemesini sanki gerçekmiş gibi hissettim. "Onu neden takip etmiyorsun, Annabelle?" Bu sefer bu soruyu soran bir erkek, yani Jay değildi. Bir kız sesi... bana çok tanıdık gelen bir kız sesi.

Gözlerimi yavaşça araladığımda gördüğüm şeyle beraber geriye bile kaçamadım, ayaklarım adeta oldukları yere yapıştılar. Karşımda duran gerçekten bir kızdı ve bana neden tanıdık geldiğini biliyordum.

Kendime bakıyordum. Fakat ona bakarken ister istemez dudaklarımdan bir isim dokuldu. "Asteria." Bu isim onu şaşırtmadı. Aksine bunun üzerine gulumsemi.

Bir aynaya bakmaktan çok farklıydı. Başını sağa eğerek ona bakmaya devam ettiğimde, o başını sağa eğmedi. Tamamen kendi iradesine sahip bir şekilde karşımda duruyordu. Dümdüz tuttuğu boynuyla ve dik duruşuyla bana bakmaya devam etti. Benim kahverengi gözlerim, onda daha koyuydu. Ya da ormanın karanlık atmosferi belki de öyle görünmesini sağlıyordu. Üzerinde siyah bir elbise, başında ise siyah bir tül vardı. Tıpkı daha önce rüyamda gördüğüm annemi gibi giyinmişti.

"Gerçekleri öğrenecek kadar cesur değilsin," dedi dudaklarını yana kıvrarak. "Ama ben öğrenmeni istiyorum."

"Neden öğrenmemi istiyorsun?" derken sonunda konuşabildiğim için sevinmişim. Rüya da olsa bir ara dilimi yuttuğuma emindim.

"Düşmanlarımızı bilip onları hak ettikleri şekilde yok etmeliyiz."

Oldukça sakın görünse de öyle karanlık bir ifadesi vardı ki sanki hava soğumuş gibi ürpermişim. Kendime bakarken bir yabancıya bakıyor, kendi sesim bir başkasının sesi gibi geliyordu. "Bize ve bize ait olan her şeye yapılan kötülükler cezasını bulmalı."

"Biz diye bir şey yok. Sadece ben varım."

"Öfken benim!" dedi, bana doğru bir adım atarken. Sesi o kadar sertti ki ister istemez gerilemişim. "Kederin benim!" Bir adım daha attı. "Acın benim!" Sonunda dibimde durduğunda kalbim deli gibi atıyordu. "Sen bunlardan köşe bucak kaçarken, ben bu duygularla besleniyorum, bunu biliyorsun." Durdu ve hafifçe gulumsemi. "Son zamanlarda bunu hissediyorsun, değil mi? Bu durumda, sence de biz diye bir şey yok mu?"

Sorduğu soruya cevap vermedim. "Güzel olan hiçbir duyguyu hissetmiyor musun?" diye sordum. Sesim sanki potansiyel bir katille konuşur gibi temkinliydi.

Kapkara gözlerini kırıp beni baştan sonra süzdü ve dudağını büktü. "Aslında başka bir şey daha hissediyorum ve bildiğim kadarıyla bu, senin için oldukça güzel bir duygu." Güldü. Ben gerçekten gülerken böyle ürktücü görünebilir miydim?

Gözlerim irileşmiş, sormaya korkar bir halde ona bakakalmıştım. Yavaşça yutkunup sordum. "Hangi duygu?"

"Aşk." Hiçbir şey yapamadım, nefes bile alamadan ona bakmaya devam ettim. "Ama sorun değil," dedi, dudakları karanlık bir ifadeyle yukarı doğru kıvrılırken. "Aşk en büyük öfkeyi, acıyı ve kederi beraberinde getirir." Sonra bana doğru iyice yaklaşıp son sözünü söyledi. "Öfke, en etkili silahtır."

Başımı iki yana sallayarak gerilerken sert bir rüzgâr esmeye başladı. Bir anda karşımdaki kişi değişti ve annemi tıpkı biraz önceki Asteria, yani ben gibi siyah bir elbise ve tülle karşımda belirdi. "Anne..." Annem karanlıkla bütün görünüyordu. "Bunu neden yapıyorsun?" dedim delirmiş gibi nefes alıp verirken. "Neden, neden, neden?"

"Bunu ben yapmıyorum, Annabelle. Sen yapıyorsun." Nazik çıkan sesi, eskisi kadar sevecen değildi. "Burada olanlar sadece senin en büyük korkuların."

En büyük korkularım... Jay'in ihaneti... Karanlık tarafımın hakimiyeti ele geçirmesi... İkisinin birbirleriyle olan bağlantısı kalbimi daha büyük bir korkuyla doldurdu.

"Bana en büyük korkunun ne olduğunu söyleyebilir misin, Annabelle?"

Donuk bir şekilde ona baktım. Annem biraz önce burada olanları bilemiyordu, bunu sorgulayan yüz ifadesinden anlamıştım. Ama neden sürekli bunu sorup olanları bilmek istiyordu ki? Ve bana neden bu kadar mesafeliydi?

"Hayır," dedim kısık bir sesle. "Söylemeyeceğim."

Annemin nazik yüz ifadesi bir anda sertleşti. Sonra nefesini verdi ve gözlerini kapatıp açtıktan sonra sakince yanıma doğru süzüldü. "O zaman bana nerede olduğunu söyle," dedi elini yanağıma koyarak. Biraz önce onu mesafeli olmakla suçlarken şimdi dokunuşunun verdiği hisle ürpermiştim. Şefkatle yanağımı okşarken ister istemez gözümünden bir damla yanağıma süzüldü. Annem o damlayı sildi. "Sana yardım edebilirim, bebeğim, ama önce seni bulmama izin ver."

"Sen öldün," derken acı gerçeği mırıldandım.

Annem tam ağzını açıp bir şey diyordu ki bir anda karanlığa doğru çekildim ve sonra bir ışık göz kapaklarıma birikti. Gözlerim

yavaşça aralandığında bakışlarım bir süre odağını bulamayarak odanın lambasında ve tavanda dolaştı.

“Uyandı!”

Tepeden yüzüme baktığı için kendimi Marcus’un suratına bakarken buldum. Bir anda elleriyle iki yanağımı avuçlayınca suratım buruştu. Onu durdurmak istedim ama kıpırdayamamıştım. “Siktir, gözleri... Gözleri şaşmış bakıyor!” dedi sanki bir deney inceliyor gibi beni süzerken. Sonra gözleri tekrar gözlerimde durdu ve panikledi. “Ben kimim?”

“M...Mar...” Konuşamadım. Dilim uyuduğu için harfler ağızımdan peltek peltek çıkıyordu.

Marcus daha da panikledi. Yüzümü bir sağa bir sola yatırıp gözlerimi inceliyordu. “Felç oldu! Aman Tanrım...” dedi ve kendi kendine çözüm üretmeye çalışıyor gibi gözlerini kıstı, etrafına bakındı. “Merak etme, Minik Panda, sakın korkma. Sana sonsuza kadar bakacağım.” Sonra dudağını yana doğru bükte. “Düşündüm de... seni soyamam, tuvalet konusuna hiç girmiyorum. Bir bakıcı tutsam daha mantıklı olur.”

“Çekil şuradan!” dedi birisi ve Marcus’un omzundan tutarak onu geri itekledi.

Marcus, ayağa kalkarken yanıma gelen Samantha ya sıırttı. “Kıskanma Sam, sen felç olursan sana da bakarım. Hatta bu işi bakıcıya bırakmaz, seni seve seve soyabilir- Ah!”

Sam, masamın üzerinde duran saat kutumu Marcus’un kafasına büyüyle uçurmuştu. Ah, hayır. Kutunun içinde duran Eden’in yüzümü çizdiği ve Jay’in büyük bir özenle yırttığı kâğıt parçaları etrafa saçıldı. Birisinin kahkaha attığını görünce başımı hafifçe oynatıp kapı pervazında duran Brandon’ı gordum. Kafasındaki bereyi hala çıkarmamıştı. Dean’in ikizi gerçekten saçını mı kesmişti yani?

Brandon da bana döndü ve göz göze geldik. Başını yana eğip bana dikkatlice baktıktan sonra, “Gözleri gerçekten şaşmış bakıyor,” dedi. *Ciddi miydi bunlar?*

“Bu kâğıtlar da ne?” diye sordu Sam etrafa bakarken.

Marcus kollarını gövdesinde birleştirip kâğıtlara baktı. "Sarı Şeker'in çizimiydi. Sosyo, yırtmış olmalı."

Sam nasıl olduysa Marcus'un taktığı lakapları yadırgamadan olayı anladı ve "Ah, hemen toplanım," dedi. Elini oynatarak büyüyle tüm kâğıt parçalarını uçurup masamın üzerinde topladı. Vay canına... temizlik yaparken oldukça işe yarar bir büyüydü.

Kolumu zar zor oynatıp elimi ağzıma götürdüm ve uyuşmuş dilime dokundum. "Hareket etti," etti Marcus ve bir nefes verdi.

"Ne... ol...du?" diye sordum peltek peltek.

Sonra bir bir hafızama karanlığa gömülmeden önce olan şeyler akın etti. Sam hemen yatağın kenarına oturdu. "Abigail, evi yıkmadan önce seni durdurabilmek için ışığını kullanmak zorunda kalmış. İlki işe yaramayınca, daha güçlü bir ışık kullanmış ve... o da seni bu hale getirdi."

"Ne za...mandır baygın...ım?" dedim yine garip bir şekilde konuşurken. *Jay ne zamandır kurutuluyor?*

Kalbim bir anda durgun bedenime inat, şiddetle çarpmaya ve isyan etmeye başladı. Sam'in yüz ifadesinden Jay'in başına gelenleri bildiğini anlamıştım. Gözlerim Marcus'a kaydı, o da aynı sıkıntılı yüz ifadesiyle bana bakıyordu. "Cumartesi akşamındayız, yani bir gündür uyuyorsun."

Hayır, hayır, hayır... çok geç kalmıştım. Bir saat bile orada kalmamalıydı. Yutkundum ve konuşabilmek için dilimi bir iki kere dişledim. Uyuşması biraz geçmişti. "Abby nerede? Barthram'ı gormeliyim."

"Barthram bu akşam kasaba dışına çıkacakmış. Abby onu gormeye gitti, yarım saate eve geri gelir."

Hareketlenmeye çalıştıysam da vücudum bana ihanet edip kıpırdamadı. Gözlerimi sıkı sıkı yumup kasılan çenemle içimden küfürler savurdum. O adam ben onunla konuşmadan bu kasabadan gidemezdi!

"Abby, böyle bir etkisinin olabileceğini söylemişti. Bu halin uzun sürebilirmiş, ama yine de emin değil, sonuçta sen türünün tek örneğisin."

Türümün tek örneği... Yataktan kalkıp sevgilimi kurtarmaktan aciz bir türsem, tek örnek olmam neye yarardı?

"Zaten Abby evden çıkmaman konusunda çok netti. Evin kapısına nemf gücüyle bir şeyler yaptı, ne yaptı bilmiyorum ama istesen de dışarı çıkamazmışsın. Telefonunu da aldı. Yaptığınız plan yüzünden size çok kızgın." Bir Marcus'a baktı, bir bana.

Marcus sıkıntıyla nefes verip elini saçından geçirirken bir şey söylemedi. Bense duyduklarımın şokunu atlatmaya çalışıyordum. Kahretsin! "Tamam, beni yalnız bırakın," dedim.

Sam kaşlarını çatarak bana bakarken, Marcus şüpheyle gözlerini kıstı. "Bir şeylerin peşindeysen bunu unut."

"Sadece uyumak istiyorum." Daha fazla konuşmak istemediğimi belli edercesine gözlerimi kapattığımda, bir süre daha başımda bekleseler de sonunda üçü de odadan çıktı.

Bir süre parmaklarımı hareket ettirerek vücudumun normale dönmesini bekledim. Odaya gelen yoktu, ya aşağıda bekliyorlardı ya da gitmişlerdi. Ne olursa olsun bu gece bu evden bir şekilde çıkacaktım. Parmağımı bir süre daha hareket ettirdikten sonra yavaşça doğrulmaya çalıştım.

Kapı bir anda açılınca geriye sıçrayıp gelene baktım. Laura, benim ürktüğümü görünce kaşlarını kaldırarak bana bakarken, "Niye aptalca bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyorum?" diye sordu.

Gözlerim onun arkasına kaydı ve Abby orada mı diye baktım ama kimse yoktu. Ne düşündüğümü anlamış gibi, "Abby evde değil, kapıyı Samantha açtı. Aşağıdalar," dedi.

Derin bir nefes verip arkama yaslandım. Laura şüpheli gözlerle bana bakarken parmağımı sallayarak yanıma gelmesini işaret ettim. İlk defa yüzünden tedirgin bir ifade geçti. "Hayır, gelmem, iyi olduğunu gördüğüme göre aşağı iniyorum."

"Buraya gel, Laura." Derin bir nefes verdi ve yatağımın kenarına gelip oturdu. "Baban kasaba dışına neden gidiyor ve ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum," dedi Laura. "O lider, yaptıkları için hiçbirimize hesap vermek zorunda değil. İnan bana, ben de yıllarca bu durumu kabullenemedim, ama maalesef gerçekler acı."

"Jay'in nerede tutulduğunu öğrenmem lazım."

"Pekâlâ, sen uyurken babamın adamlarını soruşturdum, ama hiçbirisi cevap vermedi. Bunu ancak lidere en yakın avcılar cevaplayabilir ve onlar da ya korumaları ya da başavcılar."

Başavcılar... "Sende Eden'in numarası var mı?"

"Çok dost canlısı gibi mi görünüyorum?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Suratına düz düz baktım. "Evet."

"Kahretsin!" dedi eliyle yatağa vurup. "Son zamanlarda itibarım zedeleniyor." Ardından sarı saçını geriye savurdu. "Tamam, çok popüler olabilirim, ama rehberim yeni yeni dolmaya başladı. Ve o sarışın başavcının numarası da ancak kendi adamlarında vardır. Eh, onun adamlarından bir tek Oliver'ı tanıyordum. Onunla da işim kalmadı."

"Lanet olsun," dedim gözlerimi kapatıp sinirle. "Onu bulmalıyız."

"Bugün büyük bir av olacağını duymuştum. Kasabada ayakçılar görülmüş, şu kel kafalı korkunç tipli olanlardan. Eden avlanıyordur."

Aklımdan binbir çeşit düşünce geçerken planım yavaş yavaş oluşmaya başlamıştı. "Abby geldi," dedi Laura, aşağıdaki sesleri dinler gibi kulağını kabartırken.

"Şimdi odadan çık ve ona uyuduğumu söyle. Evden çıkarırken diğerlerini de bir şey bul ve yanında götür. Yarım saat sonra ise beni arabayla tek başına bu sokağın başında bekle." Laura hayır dercesine başını sallıyordu ki, "Jay'in kurumasına razı mı geliyorsun?" diye sordum. Durup bir süre bana baktıktan sonra hiçbir şey demeden odadan çıktı. Gece yarısı beni bekleyeceğini biliyordum.

Laura çıktıktan sonra hemen sırtüstü uzandım ve gözlerimi kapattım. Abby düşündüğüm gibi kapıyı yavaşça açıp yanıma geldi ve eliyle alnıma dokundu. Rahat bir uykunun

kollarındaymış gibi iç geçirdim. Önce başımdan ayrılmayınca uyumadığımı mı anladı diye korksam da sonunda odadan çıktığında rahat bir nefes alıp doğruldum. Kaslarımı yavaş yavaş işlevini görmeye başlamış, dilim ise tamamen düzelmişti. Kalıp dolabıma ilerledim ve giyeceğim kıyafetleri çıkardım. Duşa girersem Abby sesi duyabilirdi.

Hiç vakit kaybetmeden siyah pantolonumu, kapüşonlu siyah sweatshirtümü ve deri ceketimi üzerime geçirdim. Saçıma gevşek bir topuzla tutturduktan sonra elimle yüzümü yıkadım. Aynadaki yansımama bakmaya korkuyordum, o yüzden daha fazla banyoda durmadan tekrar odama geçtim.

Botlarımdan birini dolabımdan çıkarıp ayağıma geçirdikten sonra yatağa oturdum. Lau'ya verdiğim sürenin dolması için biraz vakit öldürmeye çalışırken ellerim kolyemle oynuyordu. Ellerimi dizlerime koyup avuçlarımı açtım ve gücümü kullanmaya çalıştım. Zach ve diğerleriyle karşı karşıyayken havada tıpkı bir kırbaç gibi şaklattığım alevden ipi nasıl yapmıştım? Öfkeliydim, evet, o zaman hissettiğim buydu. '*Öfken benim!*' diye zihnimde tekrar bağırdı Asteria.

Derin bir nefes verip bakışlarımı ellerime çevirdikten sonra avucumda alevlerin oluştuğunu hayal ettim. Bir süre sonra iki avucumda da bir çakmak yanıyor gibi alevler oluştu. Panikleerek bir süre alevlerin gerçekliğini test ediyor gibi ellerime baktım, ardından başımı kaldırıncam pencereamin camından yansımamı gördüm. Gözlerim alev alev parlıyordu.

"Şu an çok öfkeliyim, ama emin olduğum bir şey var," dedim. "Ben yalnızca *Annabelle'im*."

Sonra avuçlarımı kapatınca alevler söndü. Pencereme doğru ilerledim ve camı açtım. Cama vuran damlalardan yağmur yağdığını anlamıştım, ama dışarının hali düşündüğümünden daha berbattı. Kızıl havada bir şimşek çaktığında yutkundum. Hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermeyecektim.

Pencereyle ağacın arasındaki mesafeyi nasıl aşacağımı hesaplamaya çalıştım, fakat mesafe atlayabileceğim kadar yakın değildi. Odama nasıl girdiğini sorduğumda, Jay'in düz duvara

tırmanmakla ilgili yaptığı espriyi hatırlayınca güldüm. Ardından pencerenin pervazına basıp avcı tarafımın harekete geçmesi ve oraya sıçrayabilmek için dua ettim.

Eh, sonuç itibariyle dünya üzerindeki tek tür olmam oldukça havalı, şu parmaklarımı tıpkı bir kibrit gibi kullanarak ateşle oynamam karizmatik görünse de, avcıların eğitim almasını da açıklayan bir özet cümle vardı; doğuştan gelen özellikler her zaman durumu kurtaramıyor. Kısacası, o özellikleri nasıl kullanacağımı öğrenmeden de aksilikler yaşamaya mahkûmdum.

Atladığım ağaca çevik bir hareketle tutunup tıpkı bir maymun gibi hareket ederek yere indiğimi söylemeyi çok isterdim, fakat gerçekler Lau'nun da dediği gibi acıydı. Kendimi çok ileri fırlatamadığım için son anda tutunabildiğim ince dal yavaş yavaş aşağı doğru bükülmeye başlamıştı. Hemen ellerimle tutunurken, sağ ayağımı da yukarı doğru kaldırıp dalın üzerine savurdum. Ardından ayağım dalı sarınca diğer ayağım için de aynısını yaptım. Bir ağaç dalına dolanmış koalaya benziyordum. Marcus beni görse muhtemelen lakabımı küçük pandadan küçük koalaya çevirirdi.

Dal çatırdadığında gözlerim kocaman oldu ve kendimi diğer dala geçirebilmek için pozisyon almaya çalıştım, ama sıkı sıkı yapıştığım dal gövdeden ayrılma kararı aldığı anda her şey için çok geçti. "Tanrım, neden ben?"

Ve düştüm. Yere sırtüstü düşmek yerine havada attığım takla sonucu sağ omzumun üzerine yapıştım. Yağmur yüzünden yer çamur olduğu için üzerim ve yüzüm anında batmıştı. "Lanet olsun," derken ağzımdan acı dolu bir inilti kaçtı, ama hemen elimle ağzımı kapattım. Abby beni duymamalıydı. Gözyaşlarım gözümde toplanmıştı ve eğer becerebilseydim bebek gibi ağlardım.

Omzumdaki acı hareket etmemi zorlaştırsa da zar zor ayağa kalktım ve kolumu oynatmaya çalıştım, ama değil kıpırdatmak, saçma bir şekilde yanımdan öylece sallanıyordu. Aman Tanrım, omzum çıkmıştı!

Yağmur damlaları yüzüme damladığı için sinirle sağlam elimle yüzümü sildim ve sonra kolumu yine sağlam olan tarafla tutup sallanmasını engelleyerek sokağın başına doğru yürümeye başladım. Neyse ki bacağımlı kırmamıştım. Sokağın sonuna yaklaştığımda Siyah İnci'nin ışıkları yağmurun altında yandı ve hızla gidip yolcu koltuğuna oturdum.

"Bu halin ne?" Laura, bana şaşkın şaşkın bakarken yanındaki bölmeden bir ıslak mendil çıkarıp uzattı. Bir kolumu tuttuğumu görünce, "Oha, omzun mu çıktı?" diye sordu.

"Ağaçtan atladım," dedim dişlerimi sıkıp acı bir iç çekişle. Aynı zamanda ıslak mendille yüzümdeki çamuru siliyordum. "Omzumun üzerine düştüm. Kahretsin, bu kadar acıması normal mi? Avcı tarafım ne halta yarıyor?"

"Acıyı hissediyoruz. Bıçaklanırsan normal acıyı hissedersin, ama çabuk iyileşirsin. Kemiklerin kırılırsa da bu geçerli. Senin iyileşme hızını bilmiyorum, ama omzunu düzeltirsek acın geçecektir."

"Yerine oturturken de acıyacak, değil mi?" diye sorduğumda Lau başını oynattı. "Hayır," dedim dişlerimin arasından. "O acıyla bayılabilirim ve şu an kaybedecek zamanımız yok. Gidelim."

"Bu halde ne yapmayı plan-"

Sözünü keserek, "Arabanın arkasında Jay gibi senin de yedek kıyafetlerin var mı?" diye sorduğumda yine olumlu anlamda başını oynattı. "Tamam, ilk işimiz Eden'i bulmak. Ardından Jay'in tutulduğu yeri öğreneceğim ve içeri girmenin bir yolunu bulacağım. Senin yerin sadece Eden'i bulacağım kısma kadar, geri-sine karışmıyorsun."

"Sen kafayı yedin," dedi Laura. "Eh, abim de kaçığın teki olduğuna göre mükemmel bir çift oldunuz."

"Sür şu arabayı artık!" Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Hiçbir şey umurumda değildi, düşünebildiğim tek şey Jay'di. Laura da bunu fark etmiş olacak ki başka bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı.

"Eden'in nerede olabileceğine dair bir fikrim var. Jimmy, onun adamlarının Stonewall bölgesini temizlediklerini söyledi. Eden da başlarında olmalı."

"Tamam, oraya gidiyoruz," dedim.

Bana yan bir bakış attı. "Orada Dorchalar olabilir. Melezi onların içine atmak mantıklı bir hareket mi bilemiyorum."

"Gözlerimi görmedikleri sürece kimse melezi olduğumu anlayamaz. Tabii bana bıçaklarından iki tanesini versen fena olmaz."

"Jay, beni mahvedecek," dedikten sonra gaza iyice yüklendi ve önce bir benzin istasyonunda durduk. İstasyonun tuvaletinde Lau'nun kıyafetlerini giydim. Siyah bluzunun yakası göğüslerimi ortaya serip göbeğimi de biraz açsa da en iyi seçeneğim buydu maalesef. Yine de dayanamayıp çamurlu deri ceketini geri üzerime geçirdim. Bluzlarından birini yırtıp koluma destek yaptığımda Lau neredeyse bluzu için ağlayacaktı.

Sonra hızlı bir şekilde giderek on beş dakika sonra kasabanın diğer ucuna, Stonewall bölgesine geldik. Arabayı park ettiğimiz cadde tamamen ıssızdı. Taş binaların çoğu eskiydi ve bir kısmında kör ışıklar yanıyor olsa da bir kısmı boş ve izbe duruyordu. "Neredeler?" dedim, Lau arabayı bomboş bir ara sokağa bırakırken.

"Karanlığı avlamaktan bahsediyoruz. Ortalıkta şenlik yaparak avlanıyor olamazlar herhalde, değil mi?"

Bir anda avucumu açınca bir alev avuçlarımı doldurdu ve Lau anında geriye sıçradı. "Çek şunu, saçlarım yanacak," dediğinde ona ters ters baktım.

"Soru sorduğumda güzelce cevap ver," dedikten sonra gülmüsedim. "Cinnet geçirmemenin sınırındayım."

Lau korku dolu gözlerle bana bakarken, "Tanrım, Jay gibi gülmeye de başladın. Tamam... her neyse. Onlardan birini buluruz, o da bizi Eden'a yönlendirir. Şu hançerleri al." Elime bir hançeri tutuşturdu. Diğerini de botumun içine soktu. Bana verdiği belimle pantolonum arasına sıkıştırdım.

Arabadan indiğimizde yağmur yavaş yavaş çiseliyordu, artık görüşümüz daha rahattı. Lau, sesler duymak için kulaklarını

kabarttı ve etrafına bakındı. "Şu tarafa," dedi bıçağını her an çekmeye hazır ilerleyerek. Ben de arkasından giderken bir yandan da etrafıma bakınıyordum. Lau gibi hızlı hareket edemeyen diye elim direkt bıçağımın üzerindeydi.

Yapımı tamamlanmamış binalardan birinin önüne geldik. Burada, Laura bana dönüp işaret parmağını dudağına bastırarak ses çıkarmamamı işaret etti. Yüz yüze birbirimize bakıyorduk ama o beni görmüyor gibiydi, sadece sesleri dinliyordu. Başımı yana çevirip binanın en alt katına baktım. İçerisi görünüyordu ve sıvalı sütunlar arasında hiç kimse yoktu. Fakat ses duyma konusunda iyi olmadığım için yine yanıliyordum. Lau bir anda küfür savurup bıçağını çıkardığı gibi arkasına bile dönmeden birine sapladı. Çıkan boğuk sesle beraber bir beden su birikintisine yapıştı. Arkasına baktığımda bunun kel kafalı ayakçılardan biri olduğunu gördüm. Adam tekrar ayağa kalkınca Laura parlak botunu yandaki binanın duvarına bastırdı ve kendini adamın üzerine fırlattı. Belindeki bıçağını çektiği gibi adamın iki kaşının ortasına bıçağını sapladığında ben daha bıçağımı çekmeye fırsat bile bulamamıştım.

Laura ayakları tekrar yere bastığında, birikintinin içinde yatan adamın kafasının ortasından bıçağını çıkarırken oldukça soğukkanlı görünüyordu. "Hiç Dorcha avlamadım, ama bu piçlerin elimden kurtuluşu yok," dedi etrafına bakınarak.

"Dua edelim de karşımıza Dorcha çıkmasın." Oldukça rahat konuşmuştum. Bir ay önce sarışın ve narin görünen arkadaşımı bir kel kafalının alnının ortasından bıçak çıkarırken görsem titreme krizine girerdim muhtemelen. "Bu ceset ne olacak?" dedim adama bakarken.

"Av zamanı birileri öldürür, birileri onları toplar. Görev dağılımları var. Bunu kaldıracaklardır, hadi gidelim."

Yürümeye başladığında ben de arkasından ilerliyordum, ama yandaki binanın içinde bir hareketlilik dikkatimi çekince durup oraya baktım. Tam ağzımı açıp Laura'ya sesleneceğim sırada, daha ben ne olduğunu anlayamadan sıvasız sütunların arasından karanlık gölgeler çıktı. Lau sokağın sonuna kadar gitmişti bile.

Dönüp bize baktığında aramızda bir duvar ören beş Dorcha'yı o da gördü ve göz göze geldik. Sıçtığımızın resmiydi.

Dorcha avlamamış birinin, beş Dorcha karşısında şansı yoktu ve onu tehlikeye attığım için pişmanlıkla doldum. Büyü yok, büyü yok, büyü... yok. Eğer içlerinden biri gözlerimi görürse çok kötü olurdu.

"Seni korumak için yaptığım onca şeyi çöpe atmaktan ne zaman vazgeçeceksin?" Özür dilerim, Jay.

Bugün korkuyu ilk defa şu an hissediyordum. "Onlarla kapışmaya kalkma ve gidip hemen birilerini bul!" diye bağırdım Laura'ya ve sağlam elimle belimde duran bıçağı çekip arkamı dönerek koşmaya başladım. Başımı çevirdiğimde peşime takılan bir tane gölgeyi zar zor görebildim. Tanrım, diğer dördü Lau'nun peşindeyse Tanrı yardımcısı olsun. Eh, ben bir taneyle bile nasıl baş edeceğimi bilmediğim için bana da yardım etse fena olmazdı.

Etrafta kimse yoktu ve Lau'nun avcılarının avlanacakları bölgeyi yanlış duymamış olması için dualar etmeye başladım. Sağa yönelip eskiden market olduğu belli olan bir yerin önünden geçerken bu bölgenin neden terk edildiğini şimdi anlamıştım. Dorchalar genellikle kasabaya geldiklerinde uğrak noktaları buralar olmalıydı. Sokağın sonunda Dorchalardan birinin beni beklediğini görünce iki tanesinin benim peşimde olduğu kesinleşmişti. Hemen solumda kalan ara sokağa girip hızımı azaltmadan koştum.

Arkamda olan Dorcha'nın süzülür gibi çok yakınımaya geldiğini görünce, gözümü önünden geçtiğim çöp konteynerine diktim. Çöp konteynerinin onun üzerine uçtugunu hayal ettikten sonra hemen gözümü kapattım ve düşündüğüm gibi büyük bir ses çıktı.

Dorcha, çatalı diliyle bir şeyler söyledi ve onun üzerine savrulan konteyner bir anda aynı şiddetle benim üzerime doğru gelirken son anda kendimi yana attım. Islak zemine yapıştığımda çıkmış omzum acıyla zonkladı. Anında çevik bir hareketle doğrulup yere devrilmiş konteynerin üzerine zıpladım ve hızlı bir

hareketle kendimi Dorcha'nın üzerine savurdum. Hırıltılı bağırtışım eşliğinde bıçağımı ona saplamaya çalıştığımda, Dorcha kendi etrafında dönerek pelerinin savrulmasına sebep oldu ve bıçağımı siyah cübbesini kol kısmından yırttı.

Başlığı hâlâ başındaydı ve yüzü görünmüyordu. Yırtılan kısımdan tıpkı bizim gibi teni olduğunu görebiliyordum. Bir yıl lan teni görsem şaşırırmazdım doğrusu. Omzunda siyah bir çizgi görünüyordu. Tanrım, kanı kopkoyuydu. Daha fazlasını yağmur damlaları yüzünden göremedim, görüşüm bulanıklaşırken Dorcha gölge gibi kıvrıldı ve tam dibime geldi. Elini cübbesinin kolundan çıkararak bana uzattığında siyah ve uzun tırnakları görüş açıma girdi.

"Tenebris ores!" dedi ve elinden siyah, yapış yapış ip çıkıp yüzüme kırbaç gibi çarptı. Yere düştüğümde acıyla inledim. *Büyü yapma... Büyü yapma...* Ama yapmazsam buradan kurtulamayacağım belliydi.

Atak bir hareketle tekrar geriye yuvarlanıp ayağa kalktığımda, Dorcha bu sefer yine anlayamadığım bir şey söyledi ve havada süzülerek duvara yapıştım. Ayaklarım yere değmiyordu. Dorcha yine elini uzattı ve siyah tırnağı yanağımda bir çizgi açtı. "Neden büyü yapmıyorsun, *cadı*?" dedi yavaş yavaş, puslu sesiyle. "Hissediyorum, sende *farklı* bir şeyler var."

Gözlerini görmesem de beni süzdüğünü biliyordum. Tırnağı kolyeme doğru bir yol çizince artık onu yakmam gerektiğine emin olmuştum. Bunu diğer Dorcha gelmeden hemen yapmam gere-

Düşüncelerimi bölen bir ıslık sesi, Dorcha'nın da benim de başlarımızın oraya çevrilmesine neden oldu. Biraz ilerimizde kapüşonlu biri duruyordu. Yağmur ve karanlık sebebiyle yüzü görünmüyordu. Tek bildiğim uzun boylu, fit bir erkek bedenine sahip olduğuydu.

Oğlan arkasındaki elini öne çıkararak siyah top gibi bir şeyi bize doğru fırlattığında o şeyin başlıklı bir Dorcha'nın kafası olduğunu fark etmem çok uzun sürmemişti. Biraz önceki Dorcha'nın neden hâlâ buraya gelmediğini şimdi anlamıştım. Avlanmıştı.

Cüppesinin başlığı o kafayı sardığı için şükrederek kusmaktan kurtuldum ve beni tutan Dorcha'nın afallamasından yararlanıp Lau'nun bileğine sokuşturduğu bıçağı çektim. Ardından Jay'in hep onların başının tepesini hedeflediğini anımsayarak bana doğru dönen Dorcha'nın başının tepesine bıçağı sapladım.

Cadı tiz bir çığlıkla bağırarak bıçağı kafasından çıkardığı sırada başlığı da geriye düşmüştü. Bu seferkinin yüzü normal bir insan yüzü gibi olsa da yılan gözleri hala aynıydı. Yüzü tıpkı bir kömür rengine dönerken bağırды, ardından teni köz parçaları gibi dağılırken boş cübbesi yerle tamamen bütünleşti.

O ölünce ben de havadan yere düştüm ve nefes nefese kalmış halde Dorcha'ya baktıktan sonra bakışlarımı biraz önceki oğlana çevirdim. Gözümün önüne gelen damlaları elimle silip yüzünü görmeye çalıştım ama imkânsızdı. Tek görebildiğim gülümseyen dudaklarıydı. Ardından başını selam verir gibi eğdi ve karanlıkta gözden kayboldu. Şok olmuş halde öylece derin derin nefes alıp vererek bekledim.

"Jefferson!" dedi biri ve o anda yere eğilip eliyle yüzümü avuçlayan Eden görüş açıma girdi. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Laura da nefes nefese arkasında bekliyordu. "Bunlar da ne?" Yerdeki boş pelerine ve biraz önceki oğlanın eseri olan başlıklı kafaya bakıyordu.

"Ben yapmadım," dedim bana garip garip baktıklarını görünce. "Yani şunu ben yaptım, ama diğerini başka birisi yaptı. Kim olduğunu bilmiyorum, sanırım senin adamlarından biriydi."

Eden, Dorcha'ya baktıktan sonra kaşlarını çattı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Benim adamlarım bu şekilde avlanmaz," dedi. Fakat konunun üzerinde çok durmadı ve beni yokladı. Yüzümde hiç acı yoktu, ama Eden'in bakışından, Dorcha'nın siyah ipinin ve tırnağının yüzümde iz bıraktığını anlamıştım. İzler bende yavaş iyileşiyordu.

Eden beni kollarımdan tutup kaldırmaya çalıştığı sırada acıyla inledim. Daha ben ne olduğunu anlayamadan deri ceke-timi üzerimden çıkardı. Lau'nun her yerimi kapatmayan siyah

tişörtü, jöleye benzeyen kolumu da açığa çıkarmıştı. Kolumu görünce bir küfür savurup yüzüme baktı. "Omzun çıkmış," dedi. "Ben halledebilirim, ama acısına biraz katlanman gerekecek."

Yerine takmak için hareketlendiğini gördüğümde hemen geriye süründüm. "Hayır, hayır, kolum kalsın. Sizin kadar güçlü hissetmiyorum, o acıyla bayılabilirim."

"Saçmalama, gel buraya," dediğinde tekrar itiraz ettim. "Hayır, Eden. Düzeldiğinde zaten çabuk iyileşecek, sorun yok."

Ardından zar zor ayağa kalktım. Sanki biraz önce hayatımın kapışmasını yaşamamışım gibi direkt konuya geçiş yaptım. "Jay'in kurutulduğu yeri biliyor musun?"

"Annabelle," dedi sıkıntıyla. "Oraya girebilmen imkânsız."

"Bana nerede olduğunu söyle, senden sadece bunu istiyorum." Şu an siyah görünen koyu mavi gözlerine bakıp, "Lütfen," diye ekledim. Eden'in sarı saçları yağmur yüzünden alnına dökülüyordu. Eliyle saçını dağıttı ve gözlerini kapatıp başını gökyüzüne çevirerek sıkıntılı bir şekilde nefes verdi. "Lütfen Eden," dedim tekrar. "Benim yüzümden orada. Buna izin veremem."

Benim yüzümden orada olmasa da buna izin vermezdim, ama bu ayrıntı Eden'in pek de hoşuna gitmezdi. Yardım etmesi için suçluluk duygusuyla hareket ettiğimi sanması kâfiydi. Eden, tekrar bana baktığında sıkıntılı bir şekilde tekrar beni süzdü. "Tamam, önce arabaya gidelim, ne yapacağımızı konuşuruz," dedi.

Ardından sağlam olan kolumu tutup beni yanında yürüterek ilerlemeye başladı. Bıçağı elindeydi ve her an tektikte durup bir hareket gözlüyordu. Laura da onun diğer tarafındaydı. Sonunda Laura'nın arabasına geldiğimizde arka koltuğa oturdum. Lau sürücü, Eden da yolcu koltuğundaydı.

"Pekâlâ, nereye gidiyoruz?" diye sordu Laura, Eden'a.

Eden, sakın bir şekilde cevapladı. "Babanın evine."

Laura şoka girmişti. "Evde mi?"

"Evin içinde değil," dedi Eden. "Altında. Barthram'ın özel mahzeni evinizin olduğu bölgede gizli bir tünelde bulunuyor." Laura başını sallayıp kendine gelmek istercesine bekledi, ardından vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdı.

"Bana sadece girişı göstermeniz yeterli, gerisinde siz yoksunuz. Barthram'ın gözlerinin size kaymasını istemiyorum," dedim.

"Seni oraya yalnız göndereceğimi düşünmüyorsun gerçekten, değil mi?"

Laura, Eden'a yan bir bakış attı. "Hayatının bir döneminde Jay için iyi bir şey yapacağın aklıma gelmezdi."

"Jay için yapmıyorum," dedi Eden. Sesi sabitti ve bakışlarını yoldan ayırmamıştı. Laura dikiz aynasından bana baktığında ben de ona baktım, ama ikimiz de ağızlarımızı açmadık. *Benim için yapıyordu.*

Eden süregelen sessizliği bozdu. "Beni oraya alacaklardır. Ben onları bayılttığımda sen de girer onu çıkarır."

"Hayır, senin de Barthram'ın gazabına uğramana izin veremem. Başka bir yolu olmalı." Eden itiraz edecekken onu durdurdum. "Hayır dedim, Eden. Hayır."

Bir süre daha düşündükten sonra tekrar konuştu. "Bugün kasabada büyük bir av var, Dorchalar her yerde. Bir yere giderken saldırıya uğradığınızı söyleyip korunma talep edeceksin. Sana zarar vermezler, ama mahzenin orada nöbet tuttukları sığınağa alabilirler. Ama... bu işe dahil olmazsak ona ulaşman çok zor."

Anında karşı çıktım. "Şansımı deneyeceğim. Bayılma işini ben yaparım. Sende şu avcılar bayıltan iğnelerden var mı?" dediğimde dönüp bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Dean kullanırken görmüştüm," diyerek omuz silktilim.

"Var, ama onlara yeteceğini sanmıyorum ve çok eğitilmiş olduklarını eklemem lazım," dedi. "Üzerlerinde kullanmana fırsat vermezler."

"Umurumda değil, sen ver. Çıktığımızda Jay'i arabaya getiririm. Siz bizi burada bekleyin, eğer birini görürseniz gidin, sadece ne olursa olsun, sakın içeri gelmeyin. Bana söz verin!" dediğimde ikisi de ses çıkarmadı. "Lütfen, daha fazla vicdan azabıyla daha baş edemem."

"Tamam," dedi Laura.

"Onu buraya getirmen kolay olmayabilir. Muhtemelen tüm kanı çoktan çekilmiştir."

Eden'in dediği şeyi duyunca, "Ne?" diye sordum dehşet içinde

"Sadece bir hatta mahzende kalacağını duydum. Bu yüzden kuruma işini hızlandırmak için en başta kanının çoğunu çekmişlerdir. Yürümekte zorlanacaktır."

"Siz burada bekleyin," dedim sıkılı çenemle. Eden bir şey demedi, sanki bana bir süre vermiş gibiydi. O süre dolarsa ne olursa olsun içeri girecekti. O süre dolmadan bu işi halletmeliydim. İmkânsız bir planla onu kurtarmaya çalışmam kadar aptalca bir şey yoktu, ama başka kimsenin benim planlarım yüzünden yargılanmasını istemiyordum.

Sonunda mahzenin yakın olduğu alana geldiğimizde Laura arabayı durdurdu. Eden kemer kılıfında asılı olan bir bölmeden çıkardığı yaklaşık on iğneyi bana verdiğinde alıp cebime koydum. "Yirmi adım ilerle, sık bir ağaç kümesinin arkasına geçtiğinde onları göreceksin. Dorchaların olduğunu duyunca etrafı kontrol ederler, o yüzden oradan çıktığında sağ tarafa doğru hiç duraksamadan koşup ana yola çık. Biz orada bekliyor olacağız."

Başımı onaylar gibi sallayıp arabadan indim. Çıkık omzum ve yüzümdeki izlerle saldırıya uğradığım belliydi. Korunmaya muhtaç cadı rolüne girmem pek zor olmuyordu. Ağaçlık alana girip adımlarımı sayarak ilerledim ve Eden'in dediği gibi yirmi adım sonra sık ağaç kümesini geçtim. Sonra ileride nöbette duran asker görünümlü iki adamı gördüm. Bir hangara benzeyen yerin önünde duruyorlardı. Tünellere açılan kapı bu hangarın içinde olmalıydı.

Hemen nefes nefese bir halde yalpalayarak tiz bir cıglıkla bağırdım. Ardından çalıların arasından kendimi yere attım. "Yardım edin, yardım edin!"

Adamlardan biri anında bana bir ok doğrulttuğunda şok oldum. Ok mu? Diğeri de elindeki bıçağı çekip bana ve etrafıma baktı. "Dor... Dorchalar..."

Elinde bıçağı olan adam sihirli kelimeyi söylemişim gibi anında yanıma gelip beni yerden kaldırdı. Sanki bir koku almışçasına havayı koklayarak, "Bir cadı," dedi bana bakarken. "Büyüyü hissediyorum." *Pekâlâ*. İleri derecede eğitilmiş avcılarla karşı karşıyaydım.

Adam çıkık omzumu tutunca bağırdım ve geri çekildi. "Sal-dırıya uğradık, arabamızı haşat ettiler," dedim deli gibi titrer-ken. "Kel katalı adamlar..." Konuşmaya devam edemiyor gibi hıçkırdım.

"Buraya kadar hangi akılla geldi bunlar?" dedi oku tutan, yanımdakine göre daha genç görünüyordu. Ardından yayını in-dirince derin bir nefes verdim. Yanımda duran orta yaşlı adam, "Gel," dedi. "Seni evine güvenle ulaştıracağız."

Ardından sağlam olan kolumu tutarak beni hangara doğru ilerletmeye başladı. Hangarın içine girerken diğerinin telefonuyla birilerini aradığını duymuştum. İçeri girdiğim anda yere açılan kapak dikkatimi çekti. Tam o sırada kapak açıldığında içinden dört kişi çıkıp karşımıza dikildi.

"Ormanı tarayın," dedi yanımda duran adam.

Hepsi orta yaşlardaydı ve bana kısa birer bakış attıktan sonra emri veren adamın lafını ikiletmeden hangardan çıktılar. Kapak hâlâ açık olduğu için oraya doğru bir adım attığımda göğsüm sıkıştı. Hava almakta zorlanır gibi derin bir nefes çektim. "Ca-dılar oraya giremez," dedi adam.

Siktir. Lupus kitabını okumak için Barthram'ın evinin aşağı-sındaki tünele girdiğimde de bu büyüyle karşılaşmıştım. Bart-hram yarı avcı olduğum için biraz da olsa nefes alabildiğimi söylemişti. Yanımda duran adam, bir cadı olduğum için içeri giremeyeceğimi bildiğinden beni rahat bırakıp kapının dışın-daki avcının yanına ilerledi. "Ormanı taradıktan sonra kızı bı-rakacak," dedi kapının dışında duran avcı, birinden bahsederek.

Elime geçen fırsatı kullanıp cebimdeki iğneyi çıkardım. Yan-larına gitsem beni anında hakarlardı. O yüzden iğnelerin bü-yüyle havada uçmasını sağlamaya çalıştım. Neyse ki büyülerim şu an beni yarı yolda bırakma taraftarı değildi. İğne büyüyle ha-vada uçarak kapının önündeki adamın ensesine saplandı. Diğer i-hızla elindeki oku çekip bana doğrulttuğunda havada uçan di-ğer iğne de onun alına saplanmıştı. *Pekâlâ, alına saplanınca öl-dürücü bir etkisi yoktur umarım.*

Bunun için panikleyecek zamanımın olmadığını bildiğimden hemen kapaktaki merdivene ayağımı koydum ve tünele girdim.

Nefesim anında boğazıma tıkanmıştı. Bir süre soluklanmak için beklerken geniş koridorlarda yanan meşaleler biraz bulanıklaştı. Koridor uzunlamasına devam ediyordu, taş duvarlardan tutunarak ilerlemeye başladım. Bulanık görüşümden fark etmediğim sağ kıvrımdan çıkan bir avcı, "Sen de kimsin?" dedi ve bıçağını çekip üzerime geldi.

Onlar gibi insanüstü bir hızla bana fırlattığı bıçaktan son anda eğilerek kurtuldum. Elimi kaldırmamla beraber iğnelerden biri adamın boğazına büyüyle uçup saplandı. Bu seslerin üzerine karşımdan gelen bir avcıya daha büyüyle iğneyi fırlattım, ama adam atik bir hareketle iğneden kurtuldu. *Siktir.*

Cebimden çıkardığım diğer iğneyi fırlatmaya fırsat kalmadan adam dibimdeydi ve beni anında yere yapıştırdı. İğneyi tuttuğum gibi bacağına sapladım. Adam yere düştüğünde nefes alıp verişimi düzene sokmaya çalışarak ayağa kalktı. Bugün kendimi aşmışım, ama artık sınıra gelmişim. Bir sonraki darbeyi atlatamazdım.

İçimden gelen hisle sağ kıvrımlı yola geldikten sonra arkamdan gelen sesler üzerine başımı çevirdim. "Kızı yakalayın!" diye bağırdı bir adam. Koşmaya başladım.

Hızlılardı ama ben onlardan daha hızlıydım. Labirent gibi koridorlardan peşime takılan her yeni adamla beraber diğer koridora dalarak koşmaya devam ettim. Sonunda mahzenlerin olduğu kısma geldiğimi demir kapılardan anlamıştım.

Arkamdaki adamlarla beraber mahzenin sonundaki kapının önünde dikilen bir adam beni aralarına aldılar. Jay'in o koridorun sonundaki odada olduğunu daha ilk saniyeden biliyordum. Bu, bütün duyularımı harekete geçirdi.

Onun kanını çeken herkesin kan akışını durdur.

Adamlara, zar zor aldığım nefesler eşliğinde bakarken onların da bir cadının buraya nasıl girdiğini kavrayamayan gözleri temkinliydi.

Öldür onları.

Yer sarsılmaya başladığında gözlerimi kapattım. Hayır, hayır, hayır... bunu yapma, Annabelle!

Öldür onları.

Adamlardan biri, "Siktir, bu kız da neyin nesi?" dediğinde temkinli adımlarla üzerime geliyorlardı, ayak sesleri çok net bir şekilde kulağıma doluyordu.

Yer iyice sarsıldı ve biraz daha devam edersem tünel üzerimize yıkılacaktı. Bir anda gözlerimi açıp ellerimi iki yana savurmanla beraber adamların hepsi geriye savrulup koridor boyunca sürüklendiler. Hızımı kaybetmeden Jay'in kapısının önünü kaplayan adamın yanından o kapıya doğru koştum.

Asteria yanıyordu. Öfke en etkili silah değildi. En etkili silah *sevgiydi*.

Yüksek bir bağırisla elimi açmamla beraber kapı bir bombayla patlatılmış gibi gürültüyle yere serildi. Titrek bir nefes verdim ve odanın içerisine girdim. Arkamda olanlar hakkında bir fikrim yoktu. Gözlerim önce boş odanın havalandırma penceresine kaydı. Yüksek pencereden okyanusun ay ışığının vurduğu ufak bir noktasını görebiliyordum. Mahzenin bu odası uçurumda son buluyordu. Odada meşalenin yanan ışığının vurmadığı kısma gözlerim çevrildi.

Sonra onu gördüm. Sırtını duvara yaslamış, dirseklerini bükülü duran bacaklarının diz kapaklarına koymuştu. Üzeri çıplaktı ve her ne kadar heybetli olsa da yine de cansız duruyordu. Yüzü bembeyazdı, dudakları kurumuştu ve kumral saçları alnına dökülerek dağılmıştı.

Bana baktı... baktı... baktı...

"Jay," dedim titrek bir sesle. Mahzendeki büyüden dolayı bilincim gidecek gibi oluyordu ama dayanmaya çalışıyordum. Jay, sanki transa girmiş gibi beni izliyordu. Ona doğru bir adım attığımda hâlâ gerçekliği sorguluyor gibi bir hali vardı.

"Jay," dedim tekrar ona doğru bir adım atarken.

"Belle?" Sadece dudaklarını oynatmıştı.

Tanrım gerçekten gerçekliği sorguluyordu. Anında yanına ilerleyip yere, dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı boynuna gömdüm.

"Ben geldim," dedim dudaklarımı omzuna bastırarak. "Seni buldum."

Jay, kolunu kaldırarak parmaklarıyla çenemi kavradı ve yüz yüze gelmemizi sağladı. Teni bembeyaz ve hastalıklı gibi olsa da ela gözlerinin rengi canlılığını kaybetmemişti. Bana şu an sonbaharı hatırlatıyordu. Gözlerimiz birbirlerine kenetlenmişken kısık sesle fısıldadı. "Belle."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Benim." Gerçekliğimi kanıtlamak istercesine dudaklarımı dudaklarına narin bir şekilde bastırdım. Karşılığında o da beni öptü. Bu öpücük kelimelerden çok daha fazlasıydı.

O sırada arkamdan birileri kollarımı kavrayıp beni ayaklandırdıklarında çıkmış omzumun acısıyla çığlık attım. Sanki bu çığlığım Jay'in kendine gelmesine sebep olmuş gibi, "Bırakın onu," dedi. Sesi çok daha boğuktu ve zor çıkmıştı, ama yine de o emrivaki havasını kaybetmemişti. Avucunda bir şey tuttuğunu o ana kadar fark etmemiştim, ama o şey her neyse cebine koymuştu. Zar zor duvardan tutunup ayağa kalktığı anda heybetinden hâlâ bir şey kaybetmediğine daha çok emin oldum.

"Bu kız buraya kaçak girdi ve cezanız bitmeden kimsenin buraya girmemesi konusunda kesin emir var."

Kolumun acısıyla tekrar bağırdığımda, Jay yanımdaki adamı o haline rağmen güçlü bir şekilde itekleyerek beni kendine çekti ve koluma baktı. Gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu. "Belle," dedi Jay, yüzümde muhtemelen iz olduğu noktaya dokunarak. Gözleri daha canlı bakıyordu ve başını alnıma dayayarak kısık sesle sordu. "Ne yaptın sen?"

"Seni buldum..."

Jay, dudaklarını alnıma bastırırken bir elini nazikçe omzuma koydu ve diğeriyle de destek alarak omzumu yerine oturttu. Acı bir çığlık attığımda dudakları hâlâ alnımdayken konuştu. "İyi ki beni buldun." Bilincimi kaybetmeden önce duyabildiğim son şey bu olmuştu.

BÖLÜM 18: SARIŞIN

♪ *Flurie-Soldier* ♪

Laura Sullivan

Yağmur damlaları şiddetle Siyah İnci'ye çarparken Lau dolgun dudaklarını dişliyordu. Normalde olsa dudaklarına kıyamazdı, fakat şu an endişeden ölmek üzereydi.

Eden telefonunun saatine baktıktan sonra bıçağını elinde bir tur çevirdi ve kemer kılıfına soktu. "Buraya kadar. Süre doldu."

Arabanın kapısını açıp indiğinde Lau da vakit kaybetmeden indi ve Eden'in kolunu yakaladı. "Ona bekleyeceğimize söz verdik."

Eden, Laura'ya tepeden bir bakış atarak, "Ben vermedim," dedi sakın bir sesle.

Tekrar yürümek için hareketlendiğinde Lau tekrar önüne geçti. "Ne yapmayı planlıyorsun? Adam kendi oğluna bile kuruma cezası verdi, sana yapabileceklerinden endişelenmiyor musun?"

"Onun benden alabileceği hiçbir şey yok. Fiziksel cezaların üzerimde hiçbir etkisi yok." Ardından Lau'nun, göğsüne koyduğu elini hafifçe indirdi. "Senin gelmene gerek yok. Onları alıp geleceğim."

Eden ilerlemeye başladığında Laura önüne düşen bir tutam sarı saçı hırsla geriye itti. "Off, bıktım sizden!" Eden'in peşinden ilerledi. "Babamın adamlarını... öldürecek miyiz?"

"Hayır," dedi Eden. "Bu işleri daha da karıştırır."

Lau anlayışla başını aşağı yukarı salladı. "Eee, ne yapacağız?"

"Bunun olacağını bildiğim için bayıltan iğnelerden birkaç tane ayırdım. Sen geride dur ve..." dedikten sonra durup Laura'ya baktı. "Buradan çıkmak o kadar kolay değil. Aklımda bir fikir var, ama bunun sonucunda babanın her şeyden haberi olacak. Gelmek istediğine emin misin?"

Lau, Eden'in en başından beri oraya gireceğini zaten biliyordu. Bunu Annabelle giderken Eden'in onun arkasından nasıl baktığını gördüğünde anlamıştı. Bu çocuk, Annabelle'e fena tutulmuştu. Abisi, bir rahibeyi bile ayartabilecek seksi bir şeytansa Eden da o rahibenin şeytana kafa tutmasını sağlayabilecek çekici bir melek gibiydi. *Tanrı, rahibe Annabelle'in yardımcısı olsun.*

"Geleceğim," dedi hırsla. Lanet babasının canı cehennem!

İkisi de bir süre yürüdükten sonra bir hangar görüldüğünde eğilip ağaç kümesinin arkasından baktılar. Eden havayı kokladı ve gözlerini etrafta gezdirdi. Sonra parmaklarıyla iki yapıp hangarı işaret etti. Lau'nun eğitimde, dönüşümden sonra en zorlandığı konu koku almaydı. İşitme duyusu daha gelişmişti, fakat şu an hiçbir şey işitemiyordu. Eden ise bir koku almayla hangarda iki kişi olduğunu anlamıştı.

"Burada bekle," dedi Eden, hiç ses çıkarmayıp sadece dudaklarını oynatarak. "İşaret vereceğim."

Yerinden kalktı ve hangara doğru ilerledi. O kadar estetik ve sessiz hareketlerle ilerliyordu ki Lau işitme duyusu konusunda iyi olduğu konusunda şüpheye düştü. Belki de bu konuda seksi eğitmen Kaleb'tan özel ders talep etmeliydi. Sonuçta eğitmenler ne güne duruyordu, değil mi?

Eden hangardan içeri girdiğinde Laura nefesini tutup olacakları bekledi. Birkaç darbe sesi ve sessizlik... Sonunda Eden hangardan çıkıp eliyle gelmesini işaret etti. Laura hemen Eden gibi çalıların arasından estetik hareketlerle ilerlemeye çalıştı, ama bacağı bir çalıya takılınca sendeledi ve sarı saçları yüzüne döküldü. Başını kaldırıp hiçbir şey yokmuş gibi yürümeye devam ederken Eden'in dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemesini engellediğini fark etti.

"Ha ha ha," dedi Laura, onun yanına geldikten sonra sadece dudaklarını oynatıp ses çıkarmadan. "Boş yere başavcı olmadığını kanıtlaman ne hoş."

Eden'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Henüz bir şey kanıtlamadım." Ardından hangardan içeri girdi. Laura da arkasından gözlerini devirip onu takip etti.

İçeride boylu boyunca uzanan dört adama bakarken kaşları havaya kalkmıştı. "İki kişi demiştin."

"Diğer ikisini ben bayıltmadım," dedi Eden, yerde duran bir kapağı kaldırırken.

"Şimdi benim bile bayıltamayacağım bu adamları, Annabelle mi bayıltabilmiş yani?" dedi Lau, yerdeki iri yarı kıdemli avcılara bakarak. "Kız daha eğitim bile almadı!" dedi hayret eder gibi ellerini iki yana açıp.

Eden tünele inen merdivenleri kullanamadan direkt yer altına atladığında Lau tek kaşını kaldırarak aşağı baktı. "Bu kadar hızlı ve estetik hareket etmek zorunda mısınız?" Ardından kendisi de merdivene hırsla basa basa tünele indi. Kaleb'tan özel ders talep etmesi kesinlikle şart olmuştu. Lau, nutella yiyip televizyon karşısında aylaklık ederken eğitimden çok geri kalmıştı. Gerçi bu dersi ona Biblo Surat vermeye kalkabilirdi, ama Lau onun boynunu kırmadan eğitimi asla tamamlayamazdı. Güzel bir ders olabilirdi aslında.

Eden durup bir küfür savurdu. "Büyü tamamen aklımdan çıkmış. Cadılar burada nefes alamaz."

"Ne?" dedi Lau gözlerini büyüterek. "O zaman o..."

"Yarı avcı olduğu için çok az nefes alabiliyor olmalı."

Eden hızla tünelden ilerlemeye başladığında Laura da vakit kaybetmeden harekete geçti. "Nerede bunlar?" diye fısıldadı. Birkaç adım ilerlediklerinde yerde yatan iki adama rastladılar. Annabelle onları da bayıltmayı başarmıştı.

Eden'in işittiği bir şey olmuş olacak ki tünelin sağ kanadına açılan kıvrımdan döndüler ve ilerlemeye devam ettiler. Labirent gibi koridorlardan geçerlerken en sonunda bir bağırış duydular.

İkisi de aynı anda durup sesi dinledi ve bir gümürtü de o bağıışı takip etti.

Anında harekete geçip sesin geldiği yöne koştuklarında sonunda mahzenlere gelmişlerdi. Adamların birkaçı yerden doğrulmakla meşguldü, diğerleri de afallamış halde koridorun sonuna bakıyorlardı. Kimsenin Eden ve Laura'yı umursadığı yoktu. Hayatlarının şokunu yaşıyor gibilerdi. Neler olmuştu burada böyle?

Lau koridorun sonundaki odaya baktığında demir kapının yerde paspas gibi serili olduğunu gördü. "Annabelle," dedi fısıltıyla.

Laura ve Eden, kimseyi umursamadan odaya doğru koştuklarında, adamlar şoktan çıkmış olacaklar ki, "Hey, siz ikiniz!" diye bağııyorlardı. Ama ikisi de çoktan odaya dalmışlardı bile.

"Bu kız cadılar için olan mahzene koyulacak. Lütfen zorluk çıkarmayın," dedi oldukça sert sese sahip bir avcı. Laura odada yanan tek meşalenin az aydınlattığı tarafa baktı. Abisi duvarın önünde durmuş, kollarında Annabelle'i tutuyordu. Önünde de üç tane avcı ona bakıyorlardı.

"Ona dokunmayı aklınızdan bile geçirmeyin," dedi Jay hırıltılı bir sesle.

Laura onun halini görünce şaşkınlıkla iç çekti. Sesinin zor çıktığını fark etmek, kalbinde acı dolu bir baskı oluşmasına sebep olmuştu. Annabelle'in başı Jay'in göğsüne dayanmıştı ve kıpırtısızdı. Bacakları güçsüzce sallanırken Jay kollarını onun gövdesine sarmıştı.

"Bırakın onları!" diye bağırdı bir anda Laura. Arkalarında kalan avcılar çoktan yanlarına gelmiş, etraflarını sarmışlardı. Kendisini alıkoymak için hareketlenen avcılara, biraz önce Annabelle'i cadı mahzenine kapatacaklarını söyleyen avcı bir el hareketi yapıp durdurdu. Demek buranın kıdemlisi bu adamdı.

"Kingswell," dedi avcı. Orta yaşlarda, sert sesi kadar sert bir mizaca da sahipti. Gözleri Eden'daydı. "Burada ne işin var?"

Eden gayet serinkanlı bir hareketle, "Richard," diyerek adama selam verdi. "Buradayım, çünkü..." Parmağıyla Annabelle'i işaret etti. "Liderin emriyle bu kızın korumalığını yapıyorum."

Adam kaşlarını kaldırdı. Eden, onun konuşmasına izin ver-
meyerek devam etti. "Kız, onun sevgilisinin kızı. Yerinde olsam
onu liderin emri olmadan mahzene atmayı düşünmezdim."

Lau olayı hemen kavramıştı. Eden'in planı Annabelle'i bu şe-
kilde çıkarmaktı. Ama bu kurtarma planında Jay yoktu herhalde.
Eh, neden olsun ki? Eden'in umursadığı kişi sadece Annabelle'di.
Laura dişlerini gıcırdattı. Abisini burada bırakmayacaktı.

Herkesin gözleri Annabelle, Jay ve Eden arasında gidip ge-
liyordu. Richard adamlardan birine başıyla yukarı çıkmasını
işaret yaptı. "Lidere haber ver." Mahzenlerde telefon çekme-
diği için adamın yukarı çıkması gerekiyordu. Başını eğip onay
verdi ve odadan çıktı.

Jay o sırada Richard'a bakarken hırıltılı bir şekilde tekrar ko-
nuştı. "Zaman yok. Biraz daha nefes alamazsa, nefesi tamamen
kesilen sen olacaksın."

Jay yürümek için hareketlendiğinde avcılardan biri onu dur-
durmaya çalışınca eliyle onu itekledi. Teni bembeyaz görünü-
yordu ve saçları alnına dökülüyordu. Gücsüz görünse de ittirdiği
adamın sendelemesinden hâlâ bir parça gücü olduğu belliydi.

"Jay..." Annabelle, onun boynuna daha sıkı tutunup sayık-
ladı. "Jay... boğuluyorum."

"Şşşt," dedi Jay. "Birazdan nefes alacaksın."

Kıdemli avcı Richard gayet otoriter bir sesle konuştu. "Onu
yukarı biz çıkarırız."

Jay ona ters bir bakış atıp, "Ona dokunmazsınız," dedi ve
Annabelle'i taşımaya çalıştı. Ama sendeleyince Laura anında
yanına koştu.

"Bu halde onu çıkaramazsın." Abisinin omzuna dokununca
yine şaşkınlıkla iç çekmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.
Teni buz gibiydi.

Jay onu tekrar taşımaya çalıştığında bu sefer daha fazla sen-
deledi ve Annabelle neredeyse yere düşüyordu. Jay anında be-
linden yakalayıp dişlerini sıktı.

"Onu bana ver." Eden, seri hareketlerle ilerleyip Annabelle'i
onun kollarından çekip almıştı.

Jay'ın yüz ifadesi karanlık bir hal alırken dişlerini göstererek hırladığında, Laura bağırdı. "Bırak taşısın Jay. Buradaki insanların dokunmasına izin vermiyorsun, e ben de taşıyamam! Senin için iyi bir şey yapmasına izin ver."

"Benim için yapmıyor," dedi Jay puslu sesiyle. "Sarı kafasından geçen tek şey onu etkilemek!"

Eden ise Jay'e rahat bir bakış attı. "Bunu inkâr etmeyeceğim."

Laura anında Jay'in büyük bir öfkeyle öne doğru atılan gövdesine yapıştı. Eden tekrar konuştu. "Kalın kafandan benimle ilgili ne tür düşünceler geçerse geçsin, onun daha fazla nefessiz kalmasına izin vermeyeceğim."

Jay yine hırlayınca Laura bağırdı. "Çıkalım artık şu lanet olası yerden!"

"Kingswell, siz çıkın," dedi Avcı Richard. "Ama Bay Sullivan, siz hiçbir yere gidemezsiniz." Adam biraz önce dönen gösteriyi pek umursuyor gibi değildi.

Eh, onun söylediği şeyi de Jay hiç umursamamıştı. Gözleri öldürücü bir şekilde Eden ve Annabelle'in üzerindeydi. "Ben siz hiçbir yere gitmiyor," dedi kesin bir sesle.

"Arabanın anahtarlarını ver, Laura," dedi Eden. Lau, abisine bakmadan ilerledi ve anahtarı Eden'in eline tutuşturdu. Annabelle boğuk bir şekilde nefes almaya çalışınca Eden hiç vakit kaybetmeden odadan çıktı.

Jay'in hareketlendiğini gören Richard onun önüne geçmişti. "Çekil önümden," dedi Jay.

Lau ortalığın karışacağını düşündüğü sırada odaya giren avcılardan biri Richard'a talimat verdi. "Lider hepsini bırakmamızı söyledi." Gözleri Jay'e kaydı ve tekrar avcı Richard'a döndü. "Bay Sullivan dahil." Laura nefesini tuttu. Bu ne anlama geliyordu şimdi? Babası başka bir cezayla mı geri dönecekti, yoksa gerçekten hepsini affetmiş miydi?

Jay, sanki bu karara şaşırmamış gibi dudaklarını yana kıvrırken Richard'a bir bakış attı. Adam yolundan çekildiğinde ise sırtını dikleştirerek ağır adımlarla odadan çıktı. Yolda bir anda

duvardan tutunup nefes nefese kalmış halde duraksadığında homurdanıyordu. "Sikeyim böyle işi."

"Buraya gel," dedi Laura, onun kolunu omzuna atıp destek olarak. Koridorları olabilecekleri en hızlı şekilde geçtiler. Laura merdivenlerden önce kendisi çıktı ve ona elini uzattı. Jay'î taşıyabilmesi elbette mümkün değildi, ama neyse ki Jay hâlâ bir parça gücünü kullanabilecek durumdaydı. Yine de Laura bir ton yükü taşımış gibi nefes nefese kalmıştı.

"Bu hallerimi o küçük hafızandan siliyorsun." Jay derinden gelen sesiyle konuşurken Lau'ya yan bir bakış attı.

Laura biraz onu yumuşatabilmek için gıcıklık yaparak, "Hadi ama titrek bacaklarını nasıl unutmamı bekliyorsun?" diye sordu.

Jay bir anda sırtını dikleştirdi ve Laura'nın önünde dağ gibi dikildi. "Çenenin yayları yokluğumda daha bir gevşemiş."

Lau, tepesinde dikilen abisine tatlı tatlı sırttı ve saçını geriye savurdu. "Neyse ki neredeyse ölü gibi görünmene rağmen hâlâ yakışıklısın. Çirkin bir abiyi bünyem kaldıramazdı."

Jay, Laura'nın saçlarına manalı bir bakış atınca kızın tüm vücudu donmuştu. Anında geriye bir adım atıp, "Ah, hayır," diye inledi.

Jay, başını aşağı yukarı sallayıp Laura'nın düşüncelerini doğruladı. "Ah, evet."

"Hayır!" diye feryat etti Lau. "Ben ona yardım etmedim. Durdurmaya çalıştım, ama kız arkadaşın da senin gibi man-yak!" Ardından sanki savunmaya geçiyormuş gibi elleri saçlarına gitti. "Saçlarıma dokunmazsın."

"Bu konuyu daha sonra uygulamalı olarak konuşacağız. Sa-cını bizzat kendim keseceğim."

"Yamuk kesersin sen, kel kalırım daha iyi!"

Jay, ürpertici bir şekilde gülümsedi. "Güzel fikir."

Laura dehşet içindeydi. Jay ters ters kendisine bakarken kolunu uzatınca, somurtkan bir ifadeyle kolunun altına girip onu yürütmeye başladı. Kahretsin, saçlarının tehlikede olduğu aklından tamamen çıkmıştı. İkisi de hangardan çıktıklarında Jay etrafına bakındı.

"Arabayı ana yolun oraya park ettik," dedi Laura. "Yakın mesafede."

Jay'ın solgun teni ay ışığının altında daha da soluk görünüyordu. Eğer yere uzanıp hiç kıpırdamadan yatsa Lau kesinlikle onun ölü olduğunu düşünürdü. Arabaya doğru ilerlemeye başladılar, Jay yavaş hareket ettiği için ve Lau da onu dengede tutmakta zorlandığı için bu biraz zaman alıyordu. "Dev gibisin!"

"Kes sesini."

Sonunda araba görüş açlarına girdi. Annabelle arka koltukta idi ve yanağı koltuğa yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı, fakat mahzendeki gibi acı çekiyor gibi değil, huzurlu bir uykunun kollarında gibiydi. Eden hava alabilmesi için arabanın kapısını örtmemiş olmalıydı. Kendisi de kapının koluna yaslanmış, kollarını gövdesinde birleştirmiş halde pür dikkat onu izliyordu. Jay'ın Lau'nun omzunda duran kolu kasıldı. Sonunda yaklaştıklarında Eden, gözlerini Annabelle'den çekmemişti. Hâlbuki geldiklerini daha ikisini de görmeden çok önce fark etmiş olmalıydı.

"Bu halim seni yanıltmasın," Jay konuşunca sesi boğuktu. "O gözlerini oymak, benim için hâlâ zor değil."

Eden güler gibi nefes verdi ve bakışlarını ağır ağır Jay'e çevirdi. "Bir gün sana bu fırsatı vereceğim. İyi kullan."

"Hiç şüphen olmasın," dedi Jay ve kovboylar gibi bakışmaya başladılar. Şu an bunlar kapişmak için randevulaşıyorlar mıydı?

"Birbirleriyle atışan tutkulu çiftler gibisiniz. Bence siz Annabelle'i boş verin." Lau ortamı yumuşatmak için sırtarak espri yapmaya çalıştı. *Ama...* Aman Tanrım, şu an kendisine bakan biri ela, diğeri mavi iki çift göz çok korkutucu görünüyordu.

Bence sen espri yapma, Lulu.

Jay ve Eden birbirlerine baktılar, sonra ikisi de aynı anda birbirlerinden iğrenirmiş gibi suratlarını ekşittiler.

"Hadi gidelim!" Laura ikisine de gözlerini devirdi ve arabanın sürücü koltuğuna doğru ilerledi. Eden'in Annabelle'in kapısından uzaklaştığını görünce Lau ona baktı. "Sen gelmiyor musun?"

"Beni almaya geliyorlar, bu geceki av bitmedi."

Zaten ne Jay ne de Eden, beraber yolculuk yapacak gibi görünüyordu. Jay Annabelle'in açık kapısına doğru ilerledi ve Eden'a son bir bakış attıktan sonra Annabelle'i koluyla ileri doğru hareket ettirip yanına oturdu. Daha doğrusu neredeyse onu kucağına almış ve başını göğsüne yaslamıştı. Annabelle yorgun bir şekilde iç çekti ve yastığını bulmuş gibi yanağını Jay'in çıplak göğsüne sürtüp iyice yerleşti.

Eden bakışlarını onlardan çoktan çekmişti. Zaten kısa bir an sonra yanlarında bir araba durduğunda, Eden arkasına bile bakmadan arabanın yolcu koltuğuna bindi. Sonra araba yanlarından geçip yoluna devam ederek gözden kayboldu.

Lau, başını geriye yaslayıp gözlerini kapatan abisine ve onun göğsünde uyuklayan Annabelle'e baktı. Ardından derin bir nefes vererek kapılarını kapattı ve sürücü koltuğuna oturdu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu dikiz aynasından abisine bakarak. "Abigail ve babam, yarın fena fırtına koparacaklar."

"Yarın nasıl bir fırtına koparsa kopsun, onu bu gece bırakmayacağım. Benim evime gidiyoruz." Jay, gözlerini açmadan konuşmuştu.

Lau belki de milyonuncu kez sıkıntıyla nefes verip arabayı çalıştırdı ve Jay'in evine doğru yola çıktılar. Sonunda kasabanın diğer ucunda, Jay'in yaşadığı boş apartmanın önüne geldiklerinde Lau dönüp ona baktı. "Geldik."

Arkadan hiç ses gelmeyince Lau, Jay de mi uyudu diye geriye dönüp onlara baktı, fakat aksine bu sefer ikisinin de gözleri açıktı. Annabelle, onun göğsüne yanağını yaslamış halde yüzünü yukarı doğru kaldırmıştı, hiç konuşmadan birbirlerine bakıyorlardı. Lau boğazını temizleyince sonunda ilk kıpırdanan Annabelle oldu. Doğrulup sanki yüz yıldır uyuyormuş gibi şiş gözlerle etrafına bakındı. Hiç ses çıkarmadı, Jay de öyle.

"Sana hep diyorum. Bayılınca ayılmak nedir bilmiyorsun," dedi Laura, Annabelle'e tek kaşını kaldırarak. Annabelle şiş gözlerini kısarak Lau'ya karşılık verdi.

Ardından gözleri boş yolcu koltuğuna kaydılar ve tekrar Laura'ya dönerek, "Neler oldu? Eden nerede?" diye kısık sesle

sordu. Onlara içeri girmemeleri için söz verdirse de maalesef bu sözünü tutmadıklarını anlamıştı.

Lau, Jay'e kaçamak bir bakış atıp kıpırdandı. "Sonra anlatırım, sadece... başımız belada değil. Eden tekrar avlanmaya gitti."

Annabelle bir şey söyleyecek olduysa da Jay'in kapıyı açmasıyla sustu. "İnin," dedi Jay, sert bir sesle. Birileri bugünkü planın hesabını fena soracak gibiydi.

Lau kaçıp gitme planları yapsa da, yürümekte zorlanan abisine yardım etmek için arabadan indi. Annabelle de inmişti. Jay'e doğru yardım etmek ister gibi ilk o uzanınca Jay kendini geri çekti. "Yürüeyebilirim."

Gözleri bir anda sanki onu yeni görüyormuş gibi Annabelle'in üzerinde dolaştı. Lau'nun ona verdiği, vücudunun üst kısımlarını zar zor örten -göğüsleri bu bluzla daha büyük görünüyordu ve bronz karnı da bir hayli açıktı- siyah bluzunu görünce Jay'in el gözleri çok hafifçe kısıldı. Ups. "Bu senin bluzun mu?"

Dönüp Laura'ya baktığında, Lau onu duymazlıktan gelip arabanın bagajına yürüdü ve bagajı açıp içinden erzak çantasını çıkardı. Her avcı zor zamanlar için bir çanta hazırlamalıydı. Fermuarını açıp, nutella kavanozunu ve çubuk krakerini bulduğunda, "Ah-ha!" dedi. Eh, Lau'nun zor zamanlarına en iyi gelecek şey buydu.

Bagajı kapattıktan sonra ilerleyip ikisini de Annabelle'in eline tutuşturdu. "İkisini beraber yesin. Belki biraz da mutluluk hormonu salgılar," dedi, Jay'e imalı bir bakış atıp. Sonra onların bir şey söylemesine izin vermeden Siyah İnci'nin sürücü koltuğuna oturdu ve abisine gülümsedi. "Madem yürüeyebilirsin, benden bu kadar." Ve gaza basarak ikisini de arkasında bıraktı.

Pekâlâ, yaptığı pek hoş olmasa da Lau'nun şimdilik onun gazabından kurtulup, saçlarını nasıl kurtaracağıyla ilgili bir plan yapması gerekti. En kötü ihtimalle kendisi de nutella yerken televizyon karşısında saçları için ağlardı.

Ara bölmede telefonu gözüne ilişti ve eline bakıp ekranı kontrol etti. Kaleb'tan gelen dört aramayı görünce kalbi neredeyse ağzına gelecekti. Derin bir nefes aldı ve *Yakışıklı Eğitimci* yazısına tıkladı.

Kaleb'in eğitim sahasında çektiği, ringde bir yunan heykeli gibi dikilirkenki üzeri çıplak fotoğrafı da ekranı süslemişti. *Hayırdır*, bu planlı bir çekim değildi. Kaleb tam tüm görkemiyle kaslarını sergilediğinde şansa bakın ki Laura da telefonuyla uğraşıyordu ve bu fırsatı boşa harcamak istememişti.

Hımm, tabii, Lulu. Öyledir.

Bir ara Bostonlu akıl hocası Travis'i arasa iyi olacaktı.

"Sarışın?" dedi kalın ve erkeksi sesiyle telefonun ucundan.

Laura pelte kıvamına dönen dilini dışarı çıkarıp bir iki kere hareket ettirdikten sonra geri ağzına sokup boğazını temizledi. "Beni aramışsın?" diye kibirli bir sesle konuştu.

"Yaklaşık bir saattir evinin önündeyim. Gecenin on ikisinde evde değilsin, ava çıkanların arasında da olmadığını öğrendim. Nerede olduğunu düşünürken pek sağlıklı fikirler ürettiğim söylenemez."

Aman Tanrım, evimin önünde! "Geliyorum." Kahretsin, biraz önce miyavlamış mıydı?

"Bekliyor olacağım." Kaleb, Laura'nın bir şey demesine izin vermeden telefonu kapattı.

Lau resmen uçar gibi evinin önüne gittiğinde Kaleb'i motorunu park etmiş, evinin bahçe duvarına yaslanmış halde buldu. Arabadan inip ağır adımlarla ona doğru ilerlediğinde sakın kalmaya çalışıyordu. Kaleb, o gelene kadar kahverengi gözleriyle seksi bir şekilde onu izlerken sakın kalmak pek kolay değildi tabii. Bir anda önüne gelen Lau'nun beline eline koyup onu kendisine çektiğinde ise sakinlik denen kelimeyi hayatından tamamen çıkarmış gibiydi. "Buraya neden geldin, Rane?" dedi, elini onun sert göğsüne yerleştirirken.

Kaleb, tüm kızların *-en azından Laura'nın-* ona tapınmasına sebep olacak şekilde sırttı. "Tam olarak..." diye fısıldadı. "Akıldan çıkaramadığım küçük bir kurdu öpmek için."

Dudakları mıknatıs gibi birbirlerine çekildi ve büyük bir tutkuyla birleşti. Laura'nın dudaklarında şapşal bir gülümseme oluşmuştu. *Tanrı, Kaleb yüzünden aptal sarışına dönen Laura'nın yardımcısı olsun.*

BÖLÜM 19: NEFES

♪ *Lana Del Rey-Born to Die* ♪

Annabelle Jefferson

Harikasın, Laura! Satıcı, sarı şeytan!
Jay bembeyaz, yakışıklı bir hortlak gibi ay ışığının altında dikilip bana bakarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir elime çubuk ve nutellayı aldıktan sonra diğer elimle açık göğüs dekoltemi çekiştirince bu sefer göbeğim açıldı, gözleri yavaşça oraya kaydı. Bu sefer göbeğimi kapatmaya çalıştım. Bu arada çıkmış omzumda ağrı adına hiçbir şey kalmamıştı. Jay neler olduğunu sorgulayacaktı, bunu biliyordum. Ama sözlerle değil, gözleriyle sorgulaması çok ürkütücü görünüyordu.

Arabada uyandığımda ilk fark ettiğim yanağımın buz gibi bir yüzeye dayandığıydı. Sonra o soğuk yüzeyin Jay'in göğsü olduğunu fark edince ruhum buz tutmuştu. Gözlerimi yavaşça yukarı kaldırdığımda ise yüzüme çarpan nefes, teninin aksine sıcacıktı. Özellikle ela gözleri, yanan sımsıcak bir şömine gibiydi.

Hiçbir şey dememişti, sadece belimdeki eliyle beni biraz daha kendine çekmişti. Ben de ona uyararak kelimelerimi yuttum. Hiç konuşmasak da gözlerimiz, mahzende geçirdiğimiz dakikaların aynası gibiydi.

Seni buldum.

İyi ki beni buldun.

Şimdi ise oldukça donuk bakan gözleri önce rahat hareket ettirdiğim kolumdan omzuma doğru çıktı, oradan yanağımdaki

ızlere, çamur içindeki pantolonuma ve tekrar üzerimi zor kapatan bluza kaydı. "İçeri gir," dedi başıyla binayı işaret ederek.

"Yürümene..." Sesim yok gibiydi. *Kahretsin, sesim neredeydi?* Boğazımı temizleyip, "Yardım edebilirim," diye ekledim. Daha doğrusu ortaya boğuk ve cızırtılı bir ses çıktı. Hâlbuki mahzendeki kapıyı patlatırken çok da güzel bağıırıyordum. Bir anda ürperip bu gece yaptıklarımı düşünmemeye karar verdim.

"Gerek yok," dedi Jay. "Gel."

Binaya girdi. Ben de arkasından hareketlenip onu takip ettim. Aşağı kata doğru olan merdivenleri inerken adımları yavaş olduğu için yardım edip etmemek arasında kalsam da ulaşılmaz havası bunu yapmamı engelledi. Şifreyi girip kapıyı açtığı anda hafifçe yana çekilerek geçmem için başıyla işaret yaptı. Yanından geçerken kolum soğuk gövdesine değince ürperdim. *Tanrım, işte şimdi gerçek bir buz dağı gibiydi.*

Kapıyı kapattığında bir süre ikimiz de hareketsiz kaldık. Konuşulacak şeyler vardı, fakat nedense sessiz bir anlaşmayla bunu ertelemiş gibiydik. "Duşa gireceğim."

Hareketlendiğinde bir anda öne atıldım. "Önce bir şeyler ye. Yedikten sonra duşa girersin." Onu kurtarsak da yemediği sürece kurumaya devam ediyordu.

Bir süre yüzüme baktıktan sonra onay verir gibi başını aşağı eğdi. "Geliyorum."

Her an devrilecekmiş gibi yavaş yavaş yürüyerek odasına girdi. Onu yavaş hareket ederken görmeye alışmam mümkün değildi. Canımın sıkıntısı doruk noktasına ulaşırken elimdeki, Laura'nın nutella kavanozuyla çubuk krakeri tezgâha koyup dolapları karıştırmaya başladım. Ona ne yapabilirdim? Elimi biraz çabuk tutmam gerekiyordu.

Jay çok kısa bir süre sonra odasından çıktı ve yüzünü yıkamış olacak ki soluk vücudundaki tozlar dursa da yüzü tertemiz görünüyordu. Ardından ağır adımlarla ilerleyip koltuğa resmen yığıldı. Başını geriye yaslayıp bana bakmaya başladığında heyecandan tüm uzuvlarım titremişti.

Kendime gelip kaldığım yerden devam etmeye başladım. “Ne yemek istersin?” diye sorarken buzdolabını açtım. “Dolapta sadece Sprite var.” Suratımı buruşturdum. Sprite’dan nefret ederdim. “Neden mutfak alışverişini ihmal ediyorsun?” Tanrım, tıpkı bekâr oğlunu ziyarete gelmiş anneler gibi konuşuyordum.

Jay hâlâ başı geriye yaslı halde beni izliyordu. “Laura’nın verdiklerini getir.” Başını hafifçe yana yatırdı. “Ve bir de Sprite.”

Pes ederek kutu Sprite’ı çıkardım ve diğer elime de nutella ve krakeri alıp onun yanına ilerledim. Koltuğun diğer tarafına oturduğumda bakışları üzerimdeydi. Kraker ve kavanozu kucığıma koydum, ardından Sprite kutusunu açtım. Bir anda köpükler saçılmaya başlayınca panikleyerek köpüğü devasa bir hüpletmeyle içime çektiğimde resmen sessiz odada bomba patlamışım gibi oldu.

Sessizlik... sessiz... çok sessiz... Odada çıt çıkmadığı için rahatsız hissederek ağır çekimde başımı çevirip ona baktım. Mahcup bir şekilde kutuyu ona uzattığımda gözleri pür dikkat dudaklarımdaydı, ardından tekrar gözlerime çıktı. Yutkunamadım bile.

“İstersen içebilirsin.”

Başımı iki yana salladım. “Sevmiyorum.”

Jay kutuyu elimden sakın bir şekilde aldığında bu sefer çubuk krakerin paketini açtım ve nutella kavanozunu da açtıktan sonra çubuğu içine batırıp ucundaki nutellayla beraber ona uzattım. “Laura haklı. Böyle güzel oluyor.”

Elimden almasını beklerken onun yaptığı tek şey ağzını açmak oldu. *Hımm... Pekâlâ.* Çubuğu uzattığımda ısırды, bir daha ısırды ve bir daha... En son dudakları parmağıma değerken bir anda çubuğu bıraktım. Jay, beni izlerken yemeye devam etti. Birkaç kere daha aynı işlemi gerçekleştirirken sonuncuda parmaklarımin arasında kalan ufak kırıntıyı nutellaya batırıp ben yedim. *Ne var canım, ben de insanım!* Yani melezim. Her neyse. Şu an tür ayrımı yapamayacaktım.

Tekrar ona yedirmek için bir çubuk daha uzattığımda Jay’in yüzü tam dibimdeydi. “Dudağının kenarına bulaştı.” Ardından

daha ben ne olduğunu anlayamadan dudağımın kenarına ıslak bir öpücük bıraktı. Ya da orayı yaladı, emin olamamıştım.

“Peçete yakınlarda değildi.”

Dudakları yana doğru kıvrıldığında ikimizin de aynı şeyi düşündüğüne emindim. Tanıdık gelen bu an üzerine içimde bir volkan patladı. İlk kez evine geldiğimde, dudakları yüzüme bir dondurma bahanesiyle bu şekilde değmişti. *Eğer yüzüm böyle temizlenecekse tüm peçeteler yok olsun!*

Ardından Jay tekrar eski pozisyonunu aldı ve Sprite’ı kafasına dikti. Kutuyu yere bıraktıktan sonra zorluk çektiği su götürmez bir ifadeyle ayağa kalktı. Ona yardım etmek için hareket ettiğimde eliyle beni durdurdu. “Sürekli öne atılmaktan vazgeç. Şu siktiğimin durumunu benim için daha acınası kılma.”

Ağzım açıldı, fakat aynı hızla geri kapandı. Sonra hayretle yerimden kalktım. “Acınası değilsin. Senin yerinde bir başkası olsaydı, şu an muhtemelen yerinden kalkamıyor olurdu. Ben sadece işini kolaylaştırmaya çalışıyorum.”

“Çalışma.” Katı bir ifadeyle söylediği son kelimedenden sonra odasına doğru ilerledi ve banyo kapısını gürültüyle çarptı.

Ağzım bir karışık açık halde arkasından bakarken koltuğa oturdum. Yaklaşık beş dakika dik dik bir noktaya baktıktan sonra *-sanırım sessiz bir sinir krizi geçiriyordum-* hızla ayağa kalktım. “Ne halin varsa gör!”

Arkasından bağırdıktan sonra bir anda banyodan gelen büyük bir gümbürtüyle resmen havaya sıçradım. Sinirim anında buhar olmuş, biraz önce ona yardımcı olmamamı söylemesi hafızamdan tamamen silinmişti. Endişe ilk önceliğimdi. Banyo kapısına koşarak, “Aman Tanrım, Jay!” diye bağırdım. “Sen iyi misin?”

Kulağımı kapıya dayayınca homurdanma ve bolca küfür işittim. Yaşadığım panikle bir anda refleks olarak kapı kulpunu çevirdiğimde kilitli olduğunu düşündüğüm için kendimi banyoda bulmayı beklemiyordum. O sırada duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalışan Jay’in sırtı bana dönüktü. Başını omzunun üzerinden bana çevirince göz göze geldik. Ve gözlerim biraz aşağı

kaydığında görüş açımı tam olarak çıplak kalçaları girdiğinde neredeyse Yüce Apollon diye ona tapınacaktım.

Bir dakika... NE?

Bir anda gerçekliği idrak edince resmen başı kesilmiş horoz gibi çırpınmaya başlayıp bağırdım. Gözlerimi kapattığım için lavabo ve klozete çarpıp duruyordum. Muhtemelen benim bağırışlarımla panikleyen Jay'ın tekrar dengesini kaybedip yere serildiğini ise çıkan ikinci gümbürtüden anlamıştım. Jay, akla hayale gelmeyecek küfürleri sıralarken yine endişe birinci önceliğim oldu.

"Bağırmayı kes!"

"Kapıyı kilitlemiş olmalıydın!" diye bağırdım ben de ona.

"İçeri dalmanı ne kadar arzulasam da buna ihtimal vermediğim için gerek görmedim." *Eğleniyor muydu o?*

Konuyu değiştirip, "İyi misin?" diye sordum gözlerim kapalı.

"Kapının arkasındaki havluyu uzat," dedi Jay.

Göremediğim için el yordamıyla ilerleyip elime gelen havluyu aldım ve Jay'ın olduğu tarafa doğru fırlattım. "Tuttun mu?"

Jay cevap vermedi, fakat kıpırdanmasını duyabiliyordum. Ardından, "Gözlerini açabilirsin," dedi. Ben hâlâ aynı şekilde durunca, "Havluyu belime bağladım," diye açıkladı. Çok yavaş hareket ederek tek gözümü kısık bir şekilde açtığımda, onu kabinin içinde yerde otururken gördüm. Sırtını ve başını bitkin bir şekilde duvara dayamıştı, belinde de uzattığım lacivert havlu sarılıydı. Ve pislik ne kadar bitkin görünse de sırtıyordu.

"Keser misin şunu?!" dedim dik dik ona bakarak. Biraz önceki görüntüyü aklımdan def etmezsem tenim bordo bile değil, mosmor olacaktı. Neyse ki başka yerlerini görmemiştim. Ardından yanına doğru temkinli adımlarla ilerledim. Şampuanı da yerdeydi ve açık kapağından bir kısmı suyla karışık kabinin zeminine yayılmıştı.

Jay sanki çok ölümcül bir düşmana bakıyor gibi şampuana baktı. "Bununla işim bitmedi."

Sırtarak yanına çöktüm. "Kokusunu sevdiğini sanıyordum." Sesimi kalınlaştırarak onu taklit ettim. "İltifatın sana değil, Belle Şampuanıma. Güzel koktuğunu bugün bir kere daha anladım."

"Sevdiğim koku sıralamasında başı çeken başka bir tane var" İmalî sözlerini destekleyen alev alev fokurdayan bakışı kalbimdeki hamstera sinyaller verdi ve hamster deli gibi tekerleğinde koşmaya başladı.

"Bırak yardım edeyim," diyerek kabine girdim. İtiraz etmedi, daha doğrusu hiçbir şey söylemedi. Yerdeki şampuanı aldıktan sonra yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve suyu açarak önce ısınıp ayarladım. Çamurlu kıyafetlerimle zaten geceyi geçiremeyeceğim için onların da yıkanması sorun değildi.

Suyu nemli olan saçlarına tuttuğumda gözlerini kapattı ve işimi yapmama izin verdi. Ardından suyu çekip avucuma şampuanı doldurdum ve saçlarını köpürtmeye başladım. Jay başına yaptığım masajdan hoşlanmış olacak ki çatık kaşları gevşemişti ve rahat görünüyordu.

"Omzuna ne oldu?"

Bir anda sorduğu soruyla beraber elim duraksasa da saçını suyla durulamaya başladım. Konuşma zamanı gelmişti demek. "Abigail dışarı çıkmamam için dış kapıya nemflere özgü bir kilit yapmış. Ben de pencereimin önündeki ağacı kullandım ve... düştüm."

Islak kirpiklerini kaldırdı ve bana baktı. "Yüzüne ne oldu?"

Ona anlatmayabilirdim. O bana bu konuda bir açıklama yapmaya tenezzül bile etmezdi muhtemelen. Yine de şu anda onu daha da öfkeliendirmek istemiyordum. "Nerede tutulduğunu öğrenmek için Eden'ı bulmam gerekiyordu. Avlandığı bölgede onu ararken karşımıza Dorchalar çıktı. Bir tanesi peşime takıldı ve izleri de o yaptı."

Bana öyle bir baktı ki avucuma damlatmaya çalıştığım şampuanı neredeyse düşürüyordum. "Nasıl kurtuldun?"

Ona olanları anlattım. Dorchalardan birini öldüren yabancı da bu kısma dâhildi. "Eden'in adamlarından biriydi sanırım, yüzünü göremedim. O Dorcha'nın başını bize fırlattığında ben

de bu fırsattan yararlanarak beni sıkıştıran Dorcha'nın başına bıçağımı sapladım ve onu öldürdüm."

Jay, saçını tekrar köpürtüp duruladığımda anlattığımı algılamak ister gibi bana bakıyordu. Yüzü öfkeyle sarsıldı. "Sen ne sikimden bahsediyorsun, Belle?"

"Anlattığımı gibi işte," dedim sabit ifadeyle. Gözlerini kapatıp dişlerini kırarcasına sıkı ve bir süre ses çıkarmadan kendi içinde bir muhakemede bulunuyor gibi bekledi. "Sarı kafa, o adamı gördü mü?"

"Hayır. O gelmeden önce gitti. Fakat Eden bunu pek umursamadı, adamlarından biridir işte."

Jay sessiz kalarak düşündü. Kaşları çatık olduğu için elimle yüzünü kavradım. "Kendimi tehlikeye atarak aptalca şeyler yaptığımı düşünüyor olabilirsin, ama ben seni olduğun gibi kabulleniyorsam sende beni böyle kabul et. Seni orada bırakamazdım."

"Bırakmalıydın. Benim için hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"Sen beni bırakır mıydın?" diye sorduğumda gözlerini açtı.

"Aynı şey değil."

Bu sefer dişlerimi sıkma sırası bendeydi. "Çünkü korunmaya muhtaç, güçsüz bir kıyım."

Tam ağzını açıyordu ki ben konuşmaya devam ettim. "Tamam, yine günün sonunda bayılmış olabilirim. Ama lanet olası yerde, çıkık omzumla nefes alamadan sana ulaşmayı başardım. Güçsüz olduğumu düşünüyorsan bir daha düşün." Sinirle soludum. "Ben koruma istemiyorum, Jay. Bir erkek arkadaş istiyorum."

Hırsıyla yerimden kalkmaya çalıştığımda bir eliyle kolumu yakaladı ve beni kendine çekti. Bacaklarım iki yana açık şekilde kucığına oturduğumda eli belime yerleşmişti. Onun altında havlusu, benim de pantolonum vardı, fakat şu an her zamankinden daha müstehcen bir an yaşıyorduk. Yine de konuştuğumuz konular bunu geri plana atıyor gibiydi. Yüz yüze birbirimize bakarken Jay, burnuyla burnuma dokundu. Ardından dudakları yanağımda dolaştı ve en son Laura'nın yakası bir hayli açık ve

şu an ıslak olduğu için üzerime yapışan bluzunun açıkta bıraktığı omzumu öptü.

“Sen her zarar gördüğünde kendime sinirleniyorum. Ve ben kendime sinirlendiğimde pek de çekilecek bir adam değilim.”

Nabzım kalp atışımla eş değer hızda atıyordu, ikisi de coşmuş durumdaydı. Ardından bugün yaşananlardan sonra artık iliklerime kadar emin olduğum şeyi söyleme vakti gelmişti. “Artık av değil, avcı olmak istiyorum.”

Bu sözüm üzerine Jay başını kaldırıp bana baktı. Ela gözleriyle gözlerim uzun bir süre kesişti. Kararımı vermiştim, büyülerimi kontrol altına almayı öğrenecek ve avcı özelliklerimi ortaya çıkaracaktım. Ailemi katledenleri cehennemin dibine gönderme sözümü tutmak istiyorsam korunduğum fanustan çıkma vaktim gelmişti.

Jay bir şey söylemedi. Onun yerine ıslak dudakları yavaşça dudaklarıma dokundu. Çenesinden damlayan damlalar ve ıslak saçları ona çok harika bir hava katmıştı. Mahzende nefesiz kaldığımda, temiz havaya çıkınca nefes almaya başladığımı sanıyordum fakat yanılmıştım. İşte şimdi gerçekten nefes aldığımı hissediyordum.

“O zaman ben de koruma değil, erkek arkadaş gibi davranmalıyım.” Fısıldayarak söylediği şey üzerine bir anda banyo sanki çok sıcak olmaya başlamıştı.

Birbirimize baktığımız o kısacık saniyeden sonra dudaklarımız hızla birleşti. Jay, dilini dudaklarımdan arasından kaydırırken onu tüm benliğimle kabul ettim. Dudaklarımı ısıtıyor, büyük bir özenle her bir noktasını hâkimiyeti altına alıyordu. “İnanılmaz,” dedi biraz geri çekilirken. Nefes alıp verışı sıklaşmıştı.

“Nedir inanılmaz olan?” diye sordum, alınlarımız birbirine yaslı halde soluklanıyorduk.

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Bu halde bile beni canlandırabilmen.”

Eğer şeytani bir ifadeyle kıvrılan dudakları olmasaydı, ne ima ettiğini tam olarak anlamam mümkün olmazdı. Rahibe ve utanç Anna ayağa kalkmaya yeltendiğinde, belimdeki eliyle beni

tekrar yerime sabitledi. Arsız ve utanmaz Belle, şu an Anna'ya dil çıkarıyordu.

"Gitme." Dudakları boynumdayken derin bir nefes aldı.

Dudakları boynumda yol çizerken Jay, aynı zamanda pantolonumun termuvarını indiriyordu. Ardından elleri kaçlarımdan pantolonumu sıyırdı ve ıslak pantolonumu özenle çıkardı. Gözlerini bir saniye bile gözlerimden çekmemiştii. Bense bir kukla gibi beni hareket ettirmesine izin veriyor ve transa girmiş gibi ona bakıyordum.

Bluzumu çıkarmadı, fakat açık yakanın tek tarafıma doğru kayarak düşmesinden mavi işlemeli sütyenimin bir tarafı ortaya çıkmıştı. Jay'in ela gözleri sapsarı bir ışıkla parladığında ondan korkmadım, aksine hoşuma gitmişti. "Şu an dönüşüm falan geçirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedi ciddiyetle bana bakarken. Gözlerindeki ışık tekrar söndü. "Dönüşüm geçirirken duygular en doruk noktadadır. Şu anda da öyle."

Elleri usul usul bacaklarımı okşarken kalçalarım doğru çıktı. "Bu bluzu sana verdiği için Laura'yı gebertsem mi yoksa ona ödül mü versem emin olamıyorum." Eli sütyenimin üzerinden göğsümü kavrayınca gözlerimi kapatıp titrek bir nefes aldım.

Dudakları boynuma dokunup oradan yavaş yavaş yüzüme tırmandı ve beni öpmeye başladı. Ona tüm benliğimle karşılık verdiğimde aramızda tarifi imkânsız bir ateş fitillenmişti. Kırpırdanmaya başladığımın farkında bile değildim, fakat Jay oldukça farkındaydı. "Havlunun kaymasını ne kadar istesem de bugün değil," dedi ve dudakları tekrar kıvrıldı.

Yutkunarak çığlık atan Rahibe Anna'nın başına vurup bayılttım. Şu an ortaya çıkmasının yeri değildi. Jay'in gözlerinde gördüğüm ifade bir planının olduğunu anlamama yeterli olmuştu. Tekrar beni öpmeye başladığında elleri yavaş yavaş bluzun altına girip göbeğimde dolaştı, bense o sırada öpücüğüyle kendimi kaybetmişim. Elini, tam olarak iç çamaşırımın içinde, o noktada hissettiğimde ise başım geriye doğru büküldü ve iç çektim. Tanrım, Tanrım, Tanrım! *Üzgünüm rahibe, Anna.*

Hayır değilsin, dedi Belle dudakları yana kıvrılırken.

Senden nefret ediyorum, Belle.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye sordum. *Sesime ne olmuştü benim öyle?*

Hiçbir şey söylemedi, tek yaptığı kendine has gülümsemesini takınırken tekrar beni öpmek oldu. Elinin orada olduğunu aklımdan çıkarmaya çalışsam da Jay bunu unutturmamaya niyetli gibiydi. Bir anda boğazından hırıltılı bir ses çıkarken beni de kendiyle beraber ayağa kaldırdı ve sırtımı duvara yasladı. Pekâlâ, biraz önce banyoda yere yapışan kendi değilmiş gibi bir anda gücünü geri kazanmıştı. "Beni delirtiyorsun."

Eli hareket etmeye başladığında çıldırmak üzereydim. Jay beni sonsuza kadar kollarının arasında tutup bırakmayacakmış gibi diğer eliyle belimi sarıyordu. Çıplak göğsü sık nefesleriyle inip kalıyordu.

"Jay..." diye mırıldandım. Eli en mahrem yerimi kendine ait kılarken, Tanrım, daha önce böyle bir şeyi hiç hissetmemiştim. Bulutların arasında bir tekboynuzlu atın üzerinde geziyor gibiydim.

"İşte böyle," dedi Jay, boynumda dilini dolaştırırken. "Gevşe."

Bir dağın zirvesine tırmanırken nasıl gevşememi bekliyordu acaba? Beni sanki kurumasını engelleyen bir yemekmişim gibi tüketti, kusurlu ruhumu öpücükleriyle baştan çıkarana kadar delirtti. Ve bugün ilk defa ruhumla beraber bedenimin de onu sahiplendiğini anladım.

Banyo mu buharlaşıyordu, aramızdaki ateş mi alnımda ve gerdanımda su damlacıklarının birikmesine sebep olmuştu, hiçbir fikrim yoktu. Sonunda Jay'ın gevşemekle ilgili söylediği şeyi anladım. O dağın zirvesindeydim ve bir anda infilak edip adeta bir yay gibi gerilerek zirveden atladım. Yere çakılmamıştım, aksine cennete yükselmiş gibiydim. Ve gözlerimi açtığımda cennete sızmayı başarmış şeytan bana gülümsüyordu.

O an banyonun lambası bir anda patladı ve karanlığa gömüldük. Duygularımın zirvesinin sonucunun daha sarsıcı olmaması -devasa bir deprem gibi- iyi bir şeydi. Jay'ın sırttığını nedense onu

görmesem de biliyordum. Daha doğrusu dudaklarının üzerine elimi götürdüğümde parmaklarıma dişleri değmişti.

Elini malum yerden çekti ve suyu açtı. Onun çok iyi göre bildiğini bildiğim için karanlıkta rahat hareket etmesini yadırgamadım. Buz gibi suyu ikimizin üzerine tuttuğunda, ben hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum. Jay kendini baştan sona ıslattıktan sonra beni son kez dudağımdan öptü. "Ben çıkayım da rahat yıkan," dedi ve yerlere havlusundan damlayan suların çıkardığı ses eşliğinde odasına girdi. Odasının ışığını açtığında oradan gelen ışıkla banyo biraz da olsa aydınlandı. Ardından Jay kabine temiz bir havlu asıp tekrar banyodan çıktı ve kapıyı ışık girebilmesi için biraz açık bıraktı.

O çıktığı an neredeyse yığılırcasına duvara yaslandım. Olanları idrak etmeye çalışırken nefesim düzene girmemişti. Zar zor üzerimdekilerden sıyrıldım ve soğuk bir duş aldım. Tenim alev alev yanıyordu. Kısa bir duş altıktan sonra havluyu bedenime sarıp yavaş adımlarla banyodan çıktım. Jay odada yoktu, hatta odanın kapısını kapatmıştı. Bana rahat hareket etme olanağı sağladığı için minnettardım. Son yaşananlardan sonra utançım büyüktü.

Ardından yatağın üzerine koyduğu bol kazak ve yeni olduğu su götürmez bir boxerı giydim. Ardından saçımın nemini alıp yatağa girerek top gibi kıvrıldım. Jay o anda kapıyı açıp odaya girmişti, ama ben ona bakamıyordum. Işığı kapattı ve yatağın diğer tarafı çöktü. Nefes bile almadan beklediğim sırada eli belime yerleşti ve beni kendine çekti. "Utanmana gerek yok, seni rahatlatmak için geç bile kaldım."

"Böyle konuşarak pek yardımcı olmuyorsun." Güldü ve kulağımın arkasını öptü.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum, ama uzun süre gözümü bile kırpamamıştım. "Jay..." dedim sakın bir sesle. "Oradayken... cebine bir şey koyduğunu gördüm. Neydi o?"

Cevap gelmedi. Bir süre daha bekleyip başımı hafifçe çevirdiğimde onun düzenli şekilde nefes alıp verirken çoktan uyuduğunu gördüm. Şüpheyle uyuyup uyumadığını incelerken

sonunda omuzlarımı düşürerek ben de tekrar eski pozisyonumu aldım ve benim için adeta bir dönüşüm olan bugünün yorgunluğuyla kendimi uykuya bıraktım.

Sabah olduğunda bir tek onun numarasını ezbere bildiğim için Jay'ın telefonundan Marcus'u aradım. Telefonu açıp bozuk bir ses tonuyla bana şarap evinde, tam anlamıyla eskiye dönemiş olan Alexis'in yanında olduklarını söyledi. Alexis annesine o halde görünmemek için hafta sonunu bahane ederek tüm bu süreç boyunca Sam'in yanında kalmıştı. Marcus'tan daha fazla laf alamadan telefonu kapattı. Ses tonu soğuktu, her zamanki Marcus esprileri yoktu. Bu moralimi fazlasıyla bozmuştu.

Biz de artık rahat hareket eden Jay'le beraber şarap evine doğru yola çıktık. Geldiğimizde içeri girdiğimiz an, aşağı katta Brandon ile oturan Marcus'la göz göze geldim. Marcus beni gördükten sonra ayağa kalktı ve yürüyerek tam önüme geldi. Jay'e bakmıyordu bile. Neler olduğunu anlamıştım. Yaptığım planı ona söylemediğim için böyleydi. Abigail'den evden çıktığımı öğrenmiş olmalıydı ve şu anda da yanımda Jay'i görmesi ne yaptığımı ele veriyordu. Hayatımda ilk defa ondan bir şey saklayıp, onu hayatımın dışında bırakmıştım. Jay'e ters bir bakış attıktan sonra dış kapıya doğru yürümeye başladı.

"Marc!"

Bağırdığımda arkasını dönüp bana parmağını uzattı. "Şimdi konuşmayalım. Sinirliyim, Anna. Hem de çok."

Dış kapıyı gümletircesine kapatınca kapının üzerindeki küçük zil kendinden büyük ses çıkararak sallandı. Brandon arkasından ıslık çalarak nefes çekti. "Ona üzdün, esmer kız."

Ona dönüp yıkılmış bir ifadeyle baktığımda, elinden bir şey gelmeyeceğini belli edercesine omuzlarını kaldırıp indirerek o da Marcus'un arkasından dışarı çıktı.

O kadar gergindim ki merdivenlerden inen ayak seslerini duyduğumuzda yanımda duran Jay'in gerginliği de benimkine katlandı. İnen Dean'di. İkisi de bir süre birbirlerine baktılar, bu sırada ikisinin sert yüz hatları adeta taşa dönmüştü.

"Ben arabada bekliyorum. İşini çabuk tut, lider bizi bekliyor." Jay, arkasını dönüp dışarı çıktığında, Dean omuzlarını düşürüp küfür savurdu.

"Ona biraz zaman ver," dedim, Marcus'un söylediğini hatırlayarak. Çünkü Jay ne kadar onun cezasını üstlense de Dean hâlâ sinirliydi ve öncelikle sinirini bir şekilde atması gerekiyordu.

Dean'in yanından geçerek yukarı çıktım ve Sam'in odasına, yani Alexis'in yanına gittim. Artık kendine neredeyse gelmişti. Yanında Dean'in ikiz kardeşi Darla, Nadia ve Sam vardı. Alexis'e nasıl olduğunu sorduğumda Darla, Alexis'in yanağını iki yana sündürdü. Alexis bu açıdan çok komik görünüyordu ve afallasa da kızı durdurmak adına bir şey yapmıyordu.

"Artık harika hissediyor, değil mi, gelin?"

Alexis bana bakıp sünmüş yanaklarıyla başını salladı. Hepimiz aynı anda gülmeye başladık. Darla, bizi epey eğlendirecek gibiydi.

Onların yanında çok kalmadım çünkü Jay, Barthram Sullivan'dan bizi beklediğini belirten bir arama almıştı. Onun malikânesine geldiğimizde Jay gergin değildi, fakat ben patlamak üzereydim. Eden ve Laura'nın arabasını bahçede görünce ise çıldıracaktım. Siktir, onlara ceza falan mı verecekti?

Hızla arabadan indim ve koşar adım kapıya doğru yürümeye başladım. Jay anında kolumu yakalamıştı. "Sakin ol."

"Onlara benim yüzümden ceza veremez. Buna izin veremeyeceğim." Kapıyı daha çalmadan açan hizmetçi kızı görünce kolumu Jay'in elinden kurtarıp içeri girdim. Jay de arkamdan geliyordu.

Odaya girdiğimizde Barthram Sullivan'ı, misafirlerini ağırladığı odada en başköşeye oturmuş bulduk. Abigail ise onun yanındaki koltuktaydı ve beni görünce ayağa fırladı. Endişeli yüz ifadesi bir anda öfkeyle çarpıldı. "Bu sefer fazla ileri gittin, Annabelle Jefferson."

Hiçbir şey söylemedim. Yaptığımdan pişman değildim, Jay burada olduğu sürece de asla olmayacaktım. Laura ve Eden,

ayakta onların çaprazında bekliyorlardı. Eden'in ifadesi ve duruşu rahattı, fakat Lau'nun endişeli olduğu gözlerinden belliydi.

"Sakin ol, Abigail, otur da öyle konuşalım," dedi Barthram, Abigail'e. Kibar olsa da ciddi ve sertti. Barthram su yeşili gözlerini bana sabitledi ve eliyle karşısını işaret etti. "Otur, Annabelle."

Adam, Jay'e bakmamıştı bile. Yavaş adımlarla ilerleyip karşısına oturdum. Barthram Sullivan, benden önce konuşmaya başlarsa, sesimi çıkaramayacağımı biliyordum, çünkü adam gerçekten korkutucuydu. O yüzden cesaretimi kaybetmeden konuşmaya başladım. "Diğer olayda Dean'in suçu olmadığı gibi bu olayda da kimsenin bir suçu yok, her şeyi kendim planladım ve kendim uyguladım. Benim yüzümden birilerine cezalar veremezsiniz. Eğer bir daha böyle bir şey yaşanırsa, kendimi tekrar tehlikeye atacağımdan emin olabilirsiniz."

Barthram ifadesini bozmadan beni izlerken bir parmağı koltuğun kolunda ritim tutuyordu. "Bir ırkın kaderinin elinde olduğunu biliyorsun, değil mi, Annabelle?" Ses tonu otoriter ve tam bir lidere yaraşır şekilde netti.

"Biliyorum. Peki, siz Tetrad için benim kendi irademle sizinle iş birliği yapmam gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?" Kitapta öyle yazıyordu. Melez kendi iradesiyle o ritüeli gerçekleştirmeliydi.

"Görüyorum ki artık bazı şeyleri açık açık konuşma zamanı," dedi. "Türümüz için önemlisin, ama her şeyden önce benim için ayrı bir önemin var. Hayatımdaki kadının manevi kızı, benim de kızımdır." Abigail'e baktığında Abby aşkla ona bakıyordu. Ardından Barthram tekrar bana döndü.

"Dorchalar cadıları kaçırıyor, bunu nedeninin ne olduğunu tahmin etmek zor değil. Seni arıyorlar. Dorchaların eline geçersen, bizim için laneti tersine çevirebilirsin ve sonumuz gelir. Senin zarar görmeni engellerken ne kadar büyük bir risk aldığımı görüyor musun?"

Bir şey söylemedim. Barthram da zaten bir cevap bekliyor gibi değildi. "Bizler kötü taraf değiliz, Annabelle. Bizler karanlığı

avlıyoruz. O yüzden bize yardım etmek için iş birliği yapacağından hiçbir zaman şüphem olmadı. Yanılıyor muyum?"

Başımı sakince iki yana salladım. Onlarla iş birliği yapmamda hiçbir sakınca yoktu. Jay'in acı çekmesine sebep olan ve güçsüz kılan bir lanetten kurtarmayı her şeyden çok isterdim.

"Dorchalar cadıları kaçırdığı için kayıp insanlardan da onları sorumlu tutmamız kaçınılmazdı. Fakat senin ormandaki arkadaşın sayesinde işimize çok yarayan bir bilgi edinebildik. Flos mortem ve bir diğer izlerle beraber çıkardığımız sonuç. Yeni türü oluşturanlar Dorchalar değil, başkaları. Artık daha fazla düşmana sahibiz ve her zamankinden güçlü olmamız gerekiyor."

Şok olmuştum. Flos mortem neydi bilmiyordum, ama bu işin içinde Dorchaların değil, başkalarının olduğunu duymak şoka girmeme sebep olmuştu.

"Öyleyse, işleri daha başka yoldan ele alma vakti geldi. Bize yardımcı olabilmek için güçlerinin kontrolünü sağlamayı öğrenmeli ve artık kendini daha iyi savunabilmelisin. Artık avcı tarafını güçlendirmeni istiyorum." Durdu ve bana tıpkı oğlunun benzeyen şeytani bir gülücük bahsetti. "Eğitim almaya başlayacaksın."

Aman Tanrım. *Ne?*

Ardından Barthram, bakışlarımın ağır bir şekilde Jay'e ve Eden'a çevrilmesine neden olan ve beni oldukça afallatan bir soru sordu.

"Söyle bakalım, Annabelle. Hangi başavcıdan eğitim almak istersin?"

Sullivanlar nefesimi kesme konusunda oldukça iyi bir iş başarıyordu.

BÖLÜM 20: KIZIL ORMAN

♪ *Taylor Swift-Out of the Woods* ♪

Kelimeler... Annabelle. Konuşabilmek için ağzımı açıp kelimeleri kullanmanın gerekiyor!

İç sesimin beni uyarmasına rağmen konuşma becerimi kaybetmiş ve muhtemelen anlama kısıtlılığı olan bir moron gibi karşımdaki adama bakmaya devam ediyordum.

Barthram, tek kaşını kaldırıp bir cevap beklediğini belli ettiğinde başımı hafifçe yana çevirip Jay'e baktım. Gözleri bir atmaca gibi pür dikkat üzerimdeydi.

Pekâlâ, cevap belliydi. Elbette onu seçecektim. Konu ne olursa olsun seçimim o olurdu.

Fakat istemsizce başım sol tarafıma doğru döndü ve Eden Kingswell'in mavi gözleriyle gözlerim buluştu. Onu zaten bir kere seçmemiş, duygusal anlamda seçimimi de Jay'den yana kullanmıştım. Ve Eden şu an bana beklentiyle değil, durumu kabullendiğini belli eden hafif bir tebessümle bakıyordu. Yine Jay'i seçeceğimi biliyordu. Kırılacaktı, fakat bunu belli etmek yerine, sadece sessizce yine yanımda olacaktı. Bu beni düşündüğümünden daha çok sarstı.

"Ben..." dedim, Barthram Sullivan'a dönüp. *Jay'i seçiyorum. Evet, yine de her zaman onu seçerdim.*

Zaten Eden korumayken bile bir sürü sorunla karşılaşmıştık, beni eğitmeye kalktığında Jay'in saboteleri çok ürkütücü olabilirdi. Eden hayatında bu kadar sorunu hak etmiyordu.

Cümlemin devamını getiremeden Barthram kendine has bir tebessümle araya girdi. "Doğru, tereddüt etmekte haklısın,

Annabelle. İkisiyle de arkadaş olduğun düşünülürse..." Kaşlarını kaldırıp yüzüme imalı bir bakış attı ve ben ölü balık gibi ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Sonra tekrar Jay'i seçeceğimi söylemek için ağzımı açtığım sırada Barthram devam etti. "O yüzden işi senin için kolaylaştırıyorum, her ikisinden de ders alacaksın."

Ağzım hızla geri kapandı. Ne?

Odada bir anda ölüm sessizliği oluştu. Sağ tarafımda duran Jay'in varlığı resmen etrafımı gölge gibi sarmıştı. Sesimi çıkarmama gerek kalmadı, çünkü Bay Sullivan zaten benim konuşmama gerek görmeden boğuk ve otoriter sesiyle devam ediyordu. Adamın ses tonu bile gerginlik sebebiydi.

"İkisinin de farklı iyi yönleri var, bu durum senin açısından daha faydalı olacaktır." Sonra işaret parmağını çenesinde dolaştırdı ve beni süzdü. "Gizli olsa da nerede ders alırsan al, bir şekilde dikkat çekebilir. O yüzden kamufle olmanı sağlayacağız."

Neyse ki bunun nasıl olacağını düşünmek için kafamı patlatmama gerek kalmadan Bay Sullivan devam etti. "Yeni tür tarafından kaçırılan cadı arkadaşın ve ayrıyeten diğer kayıp cadılar konusunu ele alarak, kısa süreli yeni bir sistem getiriyorum. Seninle birlikte başka cadılar da kendilerini fiziksel saldırılara karşı savunmak için avcılardan eğitim alacak."

Aman. Tanrım.

"Senin bilmen gerekenler bunlar, geri kalanını başavcılarla konuşacağım. Onlar seni gerekli durumlar hakkında bilgilendirirler."

Felç geçirmiş gibi koltukta öylece kalmıştım. Bu durum nelerle gelmişti böyle? Ardından Abigail, ayağa kalkınca başımı ağır çekimde ona çevirdim, o da bana doğrulmam için başıyla işaret yaptı. Yavaşça yerimden kalktığım sırada hâlâ Jay'e dönüp bakamıyordum.

"Evde konuşacağız," dedi Abigail, kristal berraklığındaki maviliklerini yüzüme dikerken. Gözleri her zaman bu kadar parlak mıydı? Ya da şu an korkunç bir kızgınlıkla yüzüme dikildiği için mi bana öyle geliyordu?

Başımı onaylar gibi aşağı yukarı salladım ve Laura'yla göz göze geldim. O da gergin bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. "Ben de artık gitsem iyi olur," dedi babasına dönerek. Barthram ona onay verircesine başını hafifçe eğmekle yetindi, ardından Abby'yi yanağından öptü.

Gitmek için arkamı döndüğümde, kaçınılmaz sona ulaşmıştım. Jay'in gözleriyle gözlerim kesişti ve yemin ederim, o gözlerde bir şimşek gibi hızla çakan sarı ışığı gördüm. O kadar hızlıydı ki, doğru görüp görmediğimden emin olmaya çalışıyordum. Kızgındı, fakat gözlerinde o ışığı görmesem bunu anlayamazdım, çünkü tamamen ifadesiz bakıyordu.

Lau gelip koluma girerek beni odadan çıkarırken, Jay'in yanından geçtiğimiz sırada resmen ağır çekimde bakiştık. Ardından gözlerini benden çekip babasına çevirdi.

Odadan çıkınca, "Tanrı yardımcımız olsun," dedi Lau.

Biraz önce Barthram'ın söylediklerini sindirememiş karışık zihnimle, hayatımın ne yöne gittiğini merak ediyordum. "Senin neden yardımcın olsun ki?"

Lau dönüp bana baktı. "O manyak abim bugünden sonra daha da manyaklaşacak. Ve hedef seçmeyerek herkese kan kusturacak." Sonra dönüp bana kaşlarını kaldırdı. "Tamam, o sıra açılan ağzının şeklinden Jay'i söyleyeceğini anladım. Fakat en başta neden tereddüt ettin ki?"

"Ağzımın şeklini mi inceliyordun?" Ona garip garip bakınca omuz silkti.

"Sanki çok sevdiğim bir yarışma programında kimin kazanaacağını açıklayan bir sunucu gibiydin. Vereceğin cevabı beklerken algılarımı iyice açmış olmalıyım. Hem sen soruma cevap ver!"

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Ne yapabilirim, Lau? Önce adamın söylediklerini algılamaya uğraşıyordum ve sonra... Eden'in sürekli kalbini kırmak kötü hissettirdi."

O sırada Abigail evden çıktığı için konuşmaya devam edemedik. Lau arabasına binip bizden önce yola çıktı. Ben de Abby'nin delici bakışları eşliğinde onun arabasına bindim.

Yol boyunca konuşmamıştık, bu da işime gelmişti çünkü düşünmeye ihtiyacım vardı. Yeni türün arkasında Dorchalar yoksa kimler vardı? Dorchalardan başka *düşmanların* benimle bir işleri var mıydı?

Eve geldiğimizde Abigail, anahtarı masaya koydu ve durup bir iki saniye sırtı bana dönük bekledi. Bir anda bana dönünce kızıl kestane saçlarının bukleleri havada savruldu. "Annenin bana söylediği son şey, seni korumam gerektiği idi," dedi Abby, masmavi gözleri dolarken. "Onun bana emanetisin. Fakat seni koruyabildiğimi sanmıyorum, ben ebeveyn olmak için yaratılmamışım." Elini alınına bastırdığında ona doğru bir adım atacaktım, fakat beni eliyle durdurdu. "Nerede hata yaptığımı söyler misin bana?"

"Sen bir hata yapmıyorsun." Boğazım düğümlenmişti. "Sen olmasaydın tek başıma kim bilir halim ne olacaktı." Sonra durdum ve yutkundum. Artık onunla açık açık konuşmak istiyordum. "Barthram'a güvenmekle doğru mu yapıyoruz?"

Abby şaşırmış gibi bana baktı. "Güvenini sarsacak bir şey mi oldu?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece... bilmiyorum. Kendi oğluna otoritesini sağlamak için böyle bir ceza veren adam, türü için beni gözünü kırpmadan harcayabilir."

"Normal bir kız değilsin, Annabelle. Bu dünyada konumu en tehlikeli varlıksın. Her iki taraftan da seni yok etmek isteyenler veya ele geçirmeye çalışanlar olacak. Bununla sadece ikimiz baş edemezdik!" Bir anda tükenmiş bir şekilde bağırınca geriye çekildim.

"Abby..." Konuşmama izin vermeden devam etti.

"Barthram'a giderek çok büyük bir risk aldım, evet. Bunun beni ne kadar korkuttuğunu, ne kadar düşündürdüğünü bilemezsin. Fakat dua edelim de iyi bir adam çıktı, yoksa izimizin bulunması an meselesiydi. Shelia bize çok yaklaştı..."

Bir anda susunca kaşlarımı kaldırdım. Önce isim bana bir şey ifade etmese de sonradan zihnimde bir ampul yanmıştı. Bu

ismi ilk kez üç Dorcha tarafından saldırıya uğradığım gün duymuştum. "Shelia Dorchaların lideri, değil mi?"

Abby başıyla beni onayladı. "Evet. Barthram'la sürekli bu konuları konuşuyorum. Sürekli seni daha iyi nasıl koruyabiliriz onu düşünüyorum."

"Bundan sonra ben de kendimi koruyacak hale geleceğim."

Abby sırtını dikleştirip nemli gözünü sildi. "Bir süre akşamları evden çıkmayacaksın. Kapıya yaptığım şeyden sonra pence-renden atlamam gerçekten çok başarılıydı, Annabelle. Fakat artık pencerene de yapmam hiç zor olmaz. Bir daha böyle bir şey olursa sana yemin ediyorum, hapis hayatı yaşarsın."

Gözlerim ardına kadar açıldı.

"Okula gidip gelmek, Eden ve Jay ile eğitime gitmek serbest. Başka türlü dışarı çıkmamı istemiyorum. Eğer bir daha sözümü çiğnersen, hiç iyi şeyler olmaz."

"Tamam," dedim omuzlarımı düşürüp.

Abby, telefonumu çantasından çıkarıp bana uzattığında en azından onu geri aldığım için rahatlamıştım. Bir de telefonsuz kalsaydım çıldırırdım. Odama girdiğimde bir süre yatağıma uzanıp olanları tekrar tekrar düşündüm. Sonunda Jay'in gözlerinde çakan şimşeği hatırlayıp telefonumu aldım ve numarasını tuşladım.

Çalıyor... Çalıyor... Cevap yok. *Pekâlâ.*

Görünce arardı ne olsa... değil mi?

Aramadı.

Akşamın geri kalanını yanımda uzanan Tim ile geçirmiştim. Ona sarılıp tüm dertlerimi unutmaya çalışıp, sonrasında aşağıda Abby ile akşam yemeği yedim ve odama çıktım. Dizi izlemekle vakit öldürdükten sonra sabaha kadar binbir çeşit düşünceyle gözüm açık bekledim. Jay'den arama beklerken aynı zamanda Marcus konusu da aklımı kurcalıyor, canımı yakıyordu. Sonunda biraz uyumuş olmalıyım ki, Abby'nin beni uyandırmasıyla sersem bir halde yataktan kalktım.

Ve şu an ekranıma bakarken Jay'den hiçbir arama olmadığını görünce güne berbat başlamıştım. Marcus'u arayamıyordum çünkü bana sinirliyse telefonda konuşarak bir şey elde edemezdim. Sam'i aradığımda ise Alexis'in bugün okula gelmeyeceğini öğrenmiştim. Hâlâ düzelme aşamasındaydı.

Üzerime siyah bir pantolon ve uyurken giydiğim beyaz askımın üzerine siyah bir kazak geçirdim. Altıma da siyah bilek botlarımı giydim. Saçlarımı belime kadar uzanmaya başlamıştı. Atkuyruğu toplayıp, çökmüş göz altlarına da kapatici kullandım.

Abby, beni okula bıraktığında bir süre arabadan inmeden etrafa bakındım. Park edilmiş arabalar arasında siyah Bugatti yoktu. Abby'yle vedalaştıktan sonra arabadan inip binaya doğru yürüdüm. O sırada ön bahçedeki masalardan birinde oturan Eily bana el salladı. Rengârenk giyinmişti ve kıvırcık sarı saçlarıyla uzaktan bile dikkat çekiyordu.

"Hey," dedim ona sarılarak. "Diğerleri nerede?" Geri çekilip onun yanındaki oturağa yerleştim.

"Henüz kimseyi görmedim."

Eily o sırada telefonuna gelen mesaja cevap yazmaya başladı. Kaşları çatılmıştı ve bir süre dudağını dişledikten sonra tekrar bir şeyler yazdı. Sevgili adayıyla işler pek iyi gitmiyordu anlaşılan. Ya da belki de artık sevgililerdi bilemiyordum. Eily'yle uzun zamandır pek ilgilenememiştim. Sonunda bana baktı ve gözleriyle beni süzünce kaşlarımı kaldırdım.

"Ne oldu?"

Eily bir süre ölçüp tarttıktan sonra konuyu açtı. "Grayson..." Durdu ve iç çekti. "Artık resmî olarak sevgiliyiz." Gülünce elmacık kemikleri şişmişti, bu da ona sevimli bir hava katıyordu. "Buraya bir saatlik mesafedeki Crossfire kasabasında oturuyor ve beni, hafta sonu orada yapılacak olan karnavala davet etti."

"Bu pek can sıkacak bir konu değil," diye fikrimi belirttim.

"Orada onun arkadaşları da olacak. Başka çiftler ve oradakiler arasında ben yabancı hissedeceğim, hiç rahat değilim. Bu yüzden Grayson, bana arkadaşlarımdan birini getirebileceğimi söyledi. Aslında Sam'i davet edecektim fakat onu biliyorsun,

oradaki erkeklerle dalaşabilir.” Durdu ve bana beklenti dolu gözlerle baktı. “Hem ailemi ikna edebilmek için de yanımda birinin daha olması lazım. Babam bizi oraya bırakıp, tekrar alabilir.”

Lafının devamını getirmesine izin vermeden, “Ben gelemem, Eily,” dedim birden. Birincisi; evden çıkma yasağım vardı, tabii haftaya kadar belki bu yasak biterdi. *Fakat bu listenin en zararsız maddesiydi.* İkincisi; zaten her an tehlikedeydim, kasaba dışına çıkmam imkânsızdı. Üçüncüsü ve en önemlisi; Jay, oraya gidersem karnavalı dağıtırdı.

Eily omuzlarını düşürdü. Oldukça üzgün görünüyordu. “Tamam, sorun değil.”

Tanrım, küçük bir yavru kediye benziyordu. “Ben cezalıyım, Abby dışarı çıkmamı istemiyor. Belki Sam’i uyarırsak, o sana eşlik edebilir.”

Eily başını iki yana salladı. “Hayır, onunla daha çok gerilirim. Tanımadığı erkeklerle karşı oldukça tahammülsüz. Grayson ise çok konuşmaz, fakat konuştuğunda oldukça sivri dillidir. Tartışmaları kaçınılmaz.”

“Pekâlâ, haftaya kadar daha çok var. Bir yolunu buluruz,” dediğimde dudak büküp başını onaylar gibi salladı. O sırada Sam ve Brandon’ı bize doğru gelirken gördüm.

“Bu da ne?” dedi Eily, Brandon’a bakarak. “O çok böbürlendiğin saçlarını mı gizledin sen?”

Brandon sinirli bir ifadeyle surat astı. Sam sırtıtarak ona bakıyordu. “O manzarayı kaçırdığınız için çok şanssızsınız. Berecini çıkardım ve ne göreyim!” dediğinde, Eily ve ben yuvarlak gözlerle onlara baktık. “Saçı tam olarak o meşhur rampa yerinden kesilmişti!”

“Dean’in ikiz kardeşinin seninle ne alıp vermediği olduğunu merak etmeye başladım,” dedim.

“Bilmiyorum!” dedi Brandon, haykırır gibi ellerini iki yana açarak. “Manyak olmak için bir sebebe ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

“Bence bir sebebi var gibi ama anlayamadım. Tek söylediği, ukala Bran’in bunu oldukça hak ettiği.”

Sam'in sözleri üzerine Brandon hışınla ayağa kalktı. "O çilli topalağa hiçbir şey yapmadım!"

Ah... Şimdi o saçın neden kesildiğini anlamaya başlıyordum.

"Kız bana topalak gibi görünmedi," dediğimde, Brandon öfkeli gözlerini bana dikti.

"Küçükken yuvarlak bir şeydi."

Evet, kesinlikle anlıyordum. Muhtemelen küçük Bran, zamanında Darla'yı sinirlendirmeyi başarmıştı.

"Kız çok güzelleşmiş, dostum. Bunu kabul etmelisin," dedi Samantha.

"Bir tarafımda bile değil."

Brandon'ı ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. "Sakinleş, Brady. Sen böyle de en iyisisin," diyerek onu yumuşatmaya çalıştı Eily.

Brandon'ın morali yerine gelmiş gibiydi. O sırada binaya girmekte olan amigo takımının kaptanı Keisha Spencer'a baktı ve göz kırptı. "Haklısın, gün ışığım. Saçlarım olmadan da göz alıcıyım." Ardından binaya doğru Keisha'nın arkasından ilerledi.

"Ne zaman adam olacak merak ediyorum." Sam onun arkasından söyleniyordu.

"Marcus'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordüğümde dönüp bana baktı.

"Nerede olduğunu nereden bilebilirim?" dedi ve hışımınla yerinden kalktı. "Ben sınıfa gidiyorum."

Binaya gittiğinde şaşkın şaşkın ona baktım. "Bunların nesi var böyle?"

Eily dudaklarını büzüp omuz silkti. Ben de sıkıntıyla iç çekerken başımı çevirince bahçeye park edilen Bugatti'yi gördüm ve kalbim neredeyse ağzıma geliyordu. Bugatti'nin kapısı açılıp ağır bir şekilde arabadan inen Jay'i görünce terleyen avuçlarımı açarak hava almasını sağladım.

Siyah bir kazak ve siyah bir pantolon giymişti. Ayağında da siyah asker botları vardı. Tanrım, çok uyumlu giyinmiştik. İçimdeki romantik Annie kıkırdadı. Anna ve Belle ona gözlerini devirdiler. Asteria, sessizdi.

Aman Tanrım, çoklu kişilik bölünmesi yaşıyordum! Rehabilitasyona kapatılmam şarttı.

Jay, binaya doğru yürümeye başladığında onun karşısından gelen üç kız sanki bir duvara çarpmış gibi durdular. Sanırım hepsi birinci sınıftı. Jay tam önlerine geldiğinde durup onlara baktı, kızlar ne yapmaları gerektiğini bilmiyormuş gibi bir süre kıpırdandıktan sonra iki yana çekildiler ve geçmesi için ona yol verdiler. Hepsinin ağızlarının suyu neredeyse akacaktı, bunu olduğum yerden bile görebiliyordum.

Jay, hafifçe dudağını kıvrarak onlara baktıktan sonra yanlarından geçti ve kızlardan biri neredeyse yere düşecekmiş gibi sarsıldı. Bir diğeri onu tutmuştu. *Sizi küçük...* Sakin ol, Annabelle.

Jay binanın merdivenlerini tırmanırken ben de Eily'ye, "Sınıfta görüşürüz," diyerek çoktan yerimden kalkmış, peşinden gidiyordum. Binaya girdiğimde onu koridoru yarılamış haldeyken yakaladım ve yanında yürümeye başladım. Dönüp bana bakmadı ama yanına geldiğime de şaşırmış gibi durmuyordu. "Beni gördün."

"Görme konusundaki yeteneğimle övünmeyeceğim," dedi ve bana tepeden bir bakış attı. "Göz önünde oturuyordun."

"Hayran kitlene çapkın gülücükler atarken seni izlediğimi biliyordun yani?"

Jay karşıya bakarak ağır ağır yürümeye devam etti. O sırada karşısından gelen bir kız grubu yine kıkırdayıp ona baktılar. Jay onlara da iç titretecek bir bakış atıp hafifçe dudağını kıvırdı. Beni pek takan yoktu. *Pekâlâ.*

Kızlar yanımdan geçip gidince sakince nefesimi verdim. "Eğer tek bir kıza daha dudak kıvrırırsan, yemin ederim Sullivan, o dudağını..."

Jay olduğu yerde durup bana baktı ve o anda koridorun ortasında birbirimize dik dik bakmaya başladık. "Ne yaparsın?" dedi, dudaklarına yapışmamı isteyecek türde bir bakış atarken. "Eğer bir şey bulamadıysan, ben dudağımla yapabileceğin birçok şey biliyorum."

Koridorun ortasında ateşli gösteriler sergilememek adına kendime çeki düzen verir gibi bir anda dikleştim ve bir adım geri attım. "Dün seni aradım. Neden geri dönmedin?"

"Eğitimdeydim." Arkasını dönüp şifresini girdi ve dolabının kapağını açtı.

"İşin bitince arayabilirdin."

"İşim bitmedi." Kitabını eline alıp dolabın kapağını kapattı. Ruhsuz bir bakış attıktan sonra gitmeye niyetleniyordu ki elimle kolunu yakaladım.

"Konuş benimle!"

Jay bana tepeden bakarken gözlerinde yine dün gördüğüm şimşek çakacak diye çok korktum. Çünkü yüz hatları bir anda ölümcül bir ifadeye kavuşmuştu. O sırada derse giriş zili çalmaya başladığında, Jay insanüstü bir hızla benim kolumu yakalayıp beni resmen sürükledi, ardından farkına bile varmadığım bir kapıyı açıp beni içeri itekledi. Sırtım duvara dayandığında, girdiğimiz yerin temizlik malzemelerinin konulduğu küçük bir oda olduğunu fark ettim. Jay'ın eli anında yanımdaki duvara dayandı ve üzerime eğildi. Zil hâlâ çalıyordu, bu kadar hızlı mı hareket etmiştik gerçekten?

"O sikik soruya o kadar düşünecek ne vardı?"

Sakince cevapladım. "Düşünmedim, cevabım belliydi."

"Bana orada seçim yapamıyormuşsun gibi göründü." Çenesi seğiriyordu.

"Eden'in kalbini tekrar kırmadan önce biraz zorlandım sadece ve baban da o sırada olaya müdahale etti. Cevap başından beri sendin. Her zaman sen olacaksın."

Jay'ın gözleri ruhsuz bakıyordu. "Eden'in kalbi... elbette," dedi ve elini duvardan çekti. O sırada kısacık saniye göz göze gelmiş olsak da bana asırlar gibi gelmişti. Ve Jay odadan çıkmadan önce tüm vücudumu kaskatı kesecek bir cümle söyledi.

"Benim taşlaşmış kalbimin kırılma olasılığı yok."

O gittikten sonra ben de odadan çıktım ve koridorda kimse olmadığı için kendime biraz süre tanıdım. Ona zamanında, taşlaşmış kalbinde sevgi olmadığını söylediğimi anımsamıştım ve

uğraşmak en son istediğim şeydi. Sonunda Eily ile sınıfa girdiğimizde Jay'ın hâlâ gelmediğini gördüm. Ya da belki de hiç gelmeyecekti.

Düşündüğüm gibi de oldu. Kandiss sınıfa geldiğinde Jay hâlâ yoktu ve sonraki bir saat boyunca da gelmedi. Bayan Kandiss ise ders boyunca açık açık beni süzmüştü. Herkes sınıftan çıkarken, "Haftaya da sizi sınıfta görmeyi çok isterim, Bayan Jefferson. Çoğu konuyu epey aksattınız," dedi ve sınıftan çıktı.

"Enerjisinin rengini algıladım," dedi Eily. "Mor. Tanrım, kadın seni kıskanıyor."

"Neden?" Şaşkın bir şekilde Eily'ye baktım.

Omuz silktili. "Nedenini kim bilir?"

Beni neden kıskanacaktı ki? Yirmilerinin sonunda, oldukça güzel bir kadındı ve yaş farkımız ayrı kulvarlarda olduğumuzu belli ediyordu. Yoksa zamanında düşündüğüm gibi, bu kadının gerçekten Jay'de gözü mü vardı?

Dersler bittiğinde Eden bir iki saat daha işi olduğuyula ilgili bir mesaj atmıştı, onunla konuşma işi sonraya kaldığı için Brandon, Sam'i şarap evine bırakırken beni de eve bırakmıştı. Marcus nakil işlerini hallettikten sonra direkt beyzbol antrenmanlarına katılmıştı. Koç, Bostonlu yıldız oyuncusunu daha iyi tanımak istiyordu.

Eve geldiğimde Abby işi erken bitmiş olacak ki yarım saat sonra evdeydi. Ona Eden ile eğitim konusunda konuşmak için bulaşacağımızı, hatta belki de biraz alıştıрма yapacağımızı söyledim. Eve dönüş saatimi iki saat sonraya karar verdi.

"Arabamı ödünç alabilir miyim? Alınıp bırakılmaktan bıktım, Abby." Bana şüpheli bir bakış attı. "Eden'i arayabilirsin, gerçekten onunla bulaşacağım," dediğimde bir süre bekledi ve anahtarları bana uzattı.

"Dikkatli ol. Hava kararmadan önce evdesin."

"Tamam," diye mırıldandım ve anahtarları alarak evden çıktım. Eden'a nerede olacağım ile ilgili bir mesaj attıktan sonra, arabayı Jay'ın tahta kulübesinin olduğunu düşündüğüm yöne doğru sürmeye başladım. Yirmi dakika sonra aradığım yeri bulmuştum.

Arabayı açıklığa park edip, kızıl ağaçların süslediği ormana doğru ilerledim. Güneş ışınları yaprakların arasından kızıl ışık hüzmeleri oluşturunuyordu.

Biraz ilerledikten sonra, "Arlow!" diye seslendim. Kanat çırpıp kuşlardan başka kıpırdayan bir şey olmadı. Etrafıma bakarak yürürken bir anda arkamda bir hareketlilik sezdim. Başımı hızla çevirdiğimde hiçbir şey yoktu. Tekrar arkamda bir şey hissedince döndüm ve yine bir şey göremedim. Lanet olsun, Arlow yoktu ve bu sefer başka bir vahşi Hamadryad'a yem olmam için bir engel de yoktu.

Tekrar bir ses duyduğumda yine arkama döndüm, ama bu sefer istemsizce bakışlarım aşağı kaydı. *Yüce Tanrım.*

Minik bir kız hamadryad, fosforlu yeşil olan kocaman gözleriyle bana bakıyordu. Uzun saçları gümüş rengiydi ve *kaç yaşındaydı, dört mü?*

Bir anda üzerime sıçrayınca tiz bir çığlıkla yere düştüm. Bir fino yavrusuna benzese de oldukça keskin olan dişlerini koluma geçirdi. "Ah!"

"Akila!"

Arlow'un sesini duyduğumda küçük fino, hâlâ dişlerini koluma geçiriyordu. Sonra üzerimden kalkıp koşarak gidip Arlow'un kucasına hopladı. Arlow ona bilmediğim dilde bir şeyler söylerken adının Akila olduğunu öğrendiğim minik kız, bana bakarak kocaman gözleriyle beni inceledi. Sonra minik elini kapatarak Arlow'un kulağına bir şeyler söyledi.

"Büyünnü görmek issstiyor."

Pekâlâ... Ayağa kalktım ve pantolonumdaki tozları silkeledim. Sonra avucumu yukarı kaldırmamla beraber avucumda bir alev oluştu. Akila'nın gözleri kocaman olmuştu. Bir süre şok içinde bana baktıktan sonra üzerime atılmaya yeltenince, "Ormannda ateş olmazz," diyerek beni bilgilendirdi Arlow. Anında avucumu kapatıp ateşi söndürdüm. Doğru, ağaçlara zarar verebilirdi.

Ardından yerdeki yapraklara bakıp beni izleyen iki Hamadryad'a yaprakları uçmaya çalıştım. Bir tanesi uçunca Akila kıkırdadı, sonra Arlow'un kucığında tüm vücudu ışıkla parladıktan sonra

bir an da bir ağacın en alt dalında tekrar ortaya çıktı. Ve küçük bir şempaze gibi daldan dala hoplayarak gözden kayboldu.

"Hep seni görmek istiyordu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni ısırmak için mi görmek istiyordu?"

"İlkk defa başka bir türü görüyorsun."

"Kardeşin mi?" diye sorduğumda, parmağıyla bir ağacın yanındaki küçük fidanı gösterdi.

"Kardeşim."

"Anne babanız da var mı?"

"Annemiss," diyerek yere eğildi ve bir avuç toprak alıp yere doğru tekrar bıraktı. Ah, ağaç ruhları... Onların annesi doğaydı.

"Kardeşin çok tatlı," diyerek güldüğümde o da güldü. Akıla gerçekten çok tatlıydı, sadece dişlerini koluma geçirmediği zamanlarda. "Arlow, düşünüyordum da... senin sözünü herkesin dinlediğini fark ettim. Bir lider olabilme ihtimalin var mı?"

"Lideerr?" Başını yana eğdi. Sonra düşündü... düşündü... "Krallll!"

"Evet, kral," dedim omuz silkerek.

Arlow yaptığım harekete baktı. Sonra o da aynı benim gibi omuz silkti. "Arlow, Prenss."

Yaptığı harekete mi güleyim, söylediği şekle mi bilemedim. Sırıtmaya başladığımda o da yine beni taklit ederek sıırıtmaya başladı. Çok tatlıydı!

Sonrasında Arlow ile olanları konuştum, onunla her şeyi konuşabilmekten hoşlanıyordum. Benim gizli sırdaşım gibiydi. Çoğu şeyi anlamıyordu ya da bana anlatamıyordu ama yine de dinliyordu. Sonunda, "Kardeşin gibi daldan dala zıplayabilmek isterdim. Böylece penceremin önündeki ağaçtan düşüp omzumu çıkarmazdım," dedim. "Eğitim almadan önce kendimi biraz hazırlamak istiyorum." Sonra bir anda ayağa zıpladım. "Hadi benimle koş. Ne kadar hızlı olduğumu test edelim."

Ben koşmaya başladığımda, Arlow bir süre arkamdan bakıyorsa da bir anda onu yanımda görünce neredeyse ayağım dolanıyordu. Sonra ışık huzmesi gibi parladı ve yok olup ileride tekrar ortaya çıktı. "Hile yapıyorsun, Arlow!"

Uzaktan bir ses geldi. Yemin ederim, kahkaha attığına emin-
dim.

Gülerek onu takip ettim. Hızlı koştuğumu biliyordum, ama ne kadar olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Sıcakladığımı için koşarken kazağımı çıkardım ve beyaz atletimle kalıp kazağı belime bağladım. Önüme çıkan ağaç dallarından zıplıyor, takılan ayağımla sendeleyince dengemi sağlayıp tekrar koşuyordum. Arlow arada sırada yanımdaki ağaç dallarında ortaya çıkıp bana gülüyordu.

En son çıktığı ağaç dalına bir anda hoplayınca korkuyla geriye sıçradı ve daldan düştü. Dala oturup kahkaha atmaya başladım. “Yüce prensim, kendi ağaçlarınızdan düşmek nasıl bir duydu?”

Yattığı yerden etrafına bakındı, başka dilde bir şeyler tısladı ve ilerideki bir ağaç dalında yapraklar kıpırdandı. Vay canına, gizli izleyicilerimiz vardı. Sonra Arlow dönüp fosforlu yeşil gözlerini kıstı ve bir anda etrafımda bir ışık huzmesi oluşmaya başladı. “A-arlow. Ne yapıyorsun?” Işık görüş alanımı kapattığında korkuyla bağırdım, fakat sesim sanki içinde bulunduğum ışık kümesinin arasında yankılandı. Sonunda ışık kayboldu ve görüş açıma...

“Siktir!” diye bağırdım dehşetle. “Arlow!”

Bir ağacın en üst tepesindeydim ve tüm ormanın kızıl ağaçları neredeyse ayaklarımın altındaydı. Tanrım, manzaranın güzelliği daha çok dehşete düşmeme sebep olmuştu. Başımı çevirince Arlow’u gördüm. “Sssiktir?” diye sordu başını yana yatırıp. Esen rüzgâr onun gümüş saçlarını da dağıtıyordu. Saç kesimi oldukça moderndi. Bu da ilginçti doğrusu.

“Heyecanlanınca, sinirlenince ve şaşırdığında söylenen bir kelime,” dedim. Ona küfür öğrettiğime inanamıyordum. Sonrasında yapışık olduğum dala iyice yapıştım ve etrafıma tekrar bakındım. “Çok güzel.”

Arlow halinden memnun bir şekilde güldü. Sonra tekrar ışıklar etrafımı sardı ve kendimi toprağa basarken buldum. Başladığımız noktaya geri dönmüştük. Arlow tam bana bir şey

söyleyeceği sırada gözleri arkamdaki bir noktaya takıldı ve ağzından şu kelime çıktı.

“Ssssiktir!”

Gözlerim kocaman olmuş halde, arkamı dönüp onun baktığı yöne baktım. Moss, yanındaki Eden’la durup kocaman olmuş gözleriyle bize bakarken, işaret parmağını kendine doğrulttu. “O, bana mı dedi onu?”

Eden da kaşlarını kaldırmış, bana bakıyordu. Arlow heyecandan mı, sinirden mi, yoksa şaşkınlıktan mı demişti hiçbir fikrim yoktu. Ama kızaran yanaklarına görünce heyecandan dediğine emin olmuşum. “Ona küfretmeyi öğretiyordum. Bunun seninle alakası yok, Moss.”

Eden durumu anlayınca gülmeye başladı, ben de kendimi tutamayıp güldüm. Dryad ve Hamdryad çatık kaşlarla bize baktılar, sonra birbirlerine döndüler.

Bir süre Moss ile sohbet ettim, Eden buraya gelmeden önce onun yanındaymış ve Eden’in benimle buluşacağını duyunca o da buraya gelmek istemiş. Gümüş saçlı, kaba Hamadryad’la bunun kesinlikle bir ilgisi yokmuş.

“Keşke şunun olmadığı bir yerde buluşsaydık,” dedi Moss. “Benim yeşil yapraklı ağaçlarım daha güzel.”

“Yeşşill yapraklardan hoşşlanmayıss.”

Arlow çatık kaşlarla ona bakarken, “Beraber ağaçlarınızın farklı güzellikleri hakkında tartışsanıza biraz,” diye öneride bulundum. Moss’a konuşun desem hayatta gitmezdi, fakat tartışmaya kesinlikle vardı.

Moss, Arlow’la tartışmaya başladığında, ben de Eden’la biraz ilerideki bir ağacın gövdesine yaslanarak oturdum. Bir süre eğitim zamanlarımızı, eğitimin nasıl olacağıyla ilgili konuştuk. Haftanın üç günü Jay’le, üç günü de Eden’la dönüşümlü olarak çalışacaktım. Böylece onlar da boş kaldıklarında diğer işleriyle ilgilenebileceklerdi. Başavcıların görevleri çok fazlaydı.

“Eğitim alacak cadılar, lise çağındaki gönüllü olanlardan seçilecek. Barthram, avcı konseyine durumu açtı ve elbette ki kararı onaylandı. Eğitimciler cadılarla ilgilenirken, sana sadece

Sullivan ve ben ders vereceğiz. Yine de bu durumun çok göze batmaması için, arada diğer cadılara da ders vereceğiz."

"Flos mortem nedir?" dediğimde bana baktı. Bakışlarım, hâlâ bir şeyleri ispatlamaya çalışırken eli kolu havada savrulan Moss ve omzunu ağaca yaslayarak tıpkı azılı bir çapkın gibi anlamlı gözlerle onu izleyen Arlow'a kaydı.

"Arlow, yeni türün kanını kokladıktan sonra bunu söyledi."

Eden iyice arkasına yaslanıp tek dizini kırarak dirseğini dizine koydu. "Eskiden Dorchalarla mücadele etmek için bir grup güçlü cadının oluşturduğu Praesidium adında bir meclis vardı. Dorchalar bu meclisin kökünü kuruttu ve yıllardır onlardan birini gören olmadı, ama hâlâ gizlice varlıklarını sürdürdükleri söyleniyor. Ki Barthram artık sürdürdüklerine emin."

Kaşlarımı çatarak onu dinlemeye devam ettim. "Bu meclis diğer cadılardan daha güçlüydü ve kara büyüyle baş edecek metotlar geliştiriyorlardı. Ayrıca çok garip yöntemleri de vardı. Şifa için kullanılan bir çiçekle ölümcül yaraları bile hızla iyileştirdikleri söylenir. Bu çiçeğin adı flos mortem." Bana dönüp mavi gözleriyle baktı. "Yani ölüm çiçeği."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yeni tür, aslında kara büyüyle bu hale gelmedi. Onlar sadece flos mortem sayesinde bağışıklıkları aşırı güçlenmiş insanlar. Kanlarına bu çiçeğin özü enjekte edilmiş. İyileşiyorlar, kuvvetli kemikleriyle kolay ve hızlı hareket edip yaralanmıyorlar. Onları kimler bu hale getirdiyse, Praesidium cadılarından biriyle çalıştığı kesin. Flos mortem tarih öncesinden kalmış bir bitkidir ve bulunması imkânsız."

Elimle şakaklarımı ovaladım ve anlattıklarını sindirmeye çalıştım. O sırada telefonum çaldığında cebimden çıkarıp ekrana baktım. Arayan Alexis'ti. Ve kötü bir şey mi oldu diye düşünürken bronz tenimin bembeyaz olduğuna emindim.

Mutfakta Abby'yle beraber pasta hazırlarken, kremayı parmaklayıp tadına baktım. "Yardım ettiğin için teşekkürler," dediğimde Abby pastanın süslerini hallediyordu.

Alexis, beni arayıp kırılgan sesiyle Sam'in doğum gününü kendisi yüzünden güzelce kutlayamadığı için bugün bir kutlama yapıp yapamayacağımızı sormuştu. Akşamları çıkma iznim olmadığı ve kutlamayı şarap evinde yapmanın da olanları hatırlatmaktan başka bir şeye yaramayacağı için partiyi bizde yapmayı teklif ettim. Bir saate hepsi gelmeye başladılar.

Arayıp Brandon'a Marcus'u getirmesi için kesin talimat verdim. Bugün arkadaşımın aramı düzeltecektim. Zaten Marcus da Sam'in doğum gününü kaçırmaya pek hevesli olmazdı. Belki de olurdu. Bilmiyorum, araları pek iyi değil gibiydi.

Dean de Alexis'le gelecekti, bu durumda Jay'i nasıl bu eve sokacağımı bilemiyordum. Zaten Jay'le aramızın ne halde olduğunu da bilmiyordum. Yine de birkaç kadeh şaraptan sonra onu arayıp yanıma gelmezse kendimi ateşe vermekle tehdit ederdim. Beni korumayla kafayı bozmuştu ne de olsa.

Sonunda Alexis, Eily, Nadia, Sam ve hatta Darla gelmişlerdi. Abby, kızlarla selamlaştıktan sonra evden çıktı. Barthram'la aşk yaşamak için uygun bir gündü.

"Dean yok mu?" diye sordum Alexis'e.

O da üzgünce omuzlarını düşürdü. "İşleri varmış, sonra uğrayacak."

Darla kolunu Alexis'in omzuna attı. "Üzülme, gelin. Ben aynı ona benzeyen suratımla onun yerini doldururum." Ardından nefes alarak göğsünü şişirdi ve kollarını iki yana açarak kaslı bir savaşçı gibi poz verdi. Kaşlarını hafifçe çatarak Dean gibi bakmaya başladığında hepimiz kahkaha attık.

"Laura eğitimdeymiş, sonra uğramaya çalışacağını söyledi," dedim ve doğum günü pastasını herkes gelince üfletmeye karar verip Abby ile yaptığımız mezelerden ve poğaçalardan yedik, şarap içtik. O kadar çok şarap içtik ki sonunda hepimiz sarhoş olmuştuk. Darla eline boş şarap şişesini aldı ve oturma odasının ortasında bir şarkı tutturdurdu.

"İyi ki doğdun, Timothyyyy!" Sonra elleriyle bize *hadi* işareti yaptığında hepimiz sağa sola sallanarak mırıldandık. "İyi ki

doğdun, Timothyyyy!" Odadaki herkesten sesler yükseldi. Krem tüvli, pofuduk köpeğimi kafasını havaya dikmiş bize bakıyordu.

Seslerimiz birbirilerine karıştığı sırada Nadia ayağa fırladı. "Bir dakikaaaa!" diye bağırdı ve hıçkırdı. "Doğum günü olan Sam değil miydi?"

Ardından hepimiz birbirimize baktıktan sonra ayağa fırlayıp zıplamaya başladık. "İyi ki doğdun Sammy! İyi doğdun Sammy! İyi ki doğdun, iyi ki doğdun. Mutlu yıllar sana!"

"Bir dakikaaaa!" diye bağırdı Nadia tekrar. "Sam nerede?"

Yukarıdan bir patırtı gelince hepimiz savsak adımlarla yukarı koştuk. Sam benim banyomdan çıkarken sırtıyordu. "Saçlarımı iyi ki toplamışım."

Ah, kusarken saç tutturma olayından bu sefer kurtulmuştu. Parti bir anda odamda devam etmeye başladı. Bir ara kendimi Jay'in numarasını tuşlarken buldum. Açmayacağını düşünürken dördüncü çalışta açtı.

"Evet?" diye niye aradığımı sorgularcasına konuştu tok bir sesle.

Boğazım düğümlendi. Şaraptan puslanan zihnimde onun yüzü belirdi. Onu daha bu öğlen görmeme rağmen deli gibi özlemiştim. "Jay..." dedim mırıldanır gibi. Sessiz kaldı. Kalbine taşlaşmış dediğim için özür dilerim demek istesem de ağzımdan bambaşka bir cümle çıktı. "Seni göremediğimde nefes alamıyorum."

Söylediğim bu sözden sonra duyduğum tek ses nefes alıp verişiydi. Ne saçmalamıyordum ben böyle? Birden tüm suratım yanmaya başladı. Utanarak telefonu suratına kapatıp iç çektim. Gerçekten Jay'i görmeyince hissettiğim yokluk, nefes alışı zorlaştırıyor gibiydi ve görünüşe göre sarhoş zihnim bunu itiraf etmeye karar vermişti. Şarap fıçısı Annabelle'in ne yapacağı belli olmuyordu.

Umutsuzca bir köşeye yığılıp arkadaşlarıma baktım. Darla yatağın üzerinde şarkı söyleyip, elinde bir gitar var gibi hareketler yapıyordu. Bu kız kadar bulunduğu ortama kolay adapte olan birini görmemişim. Nadia masanın üzerine oturmuş ayaklarını

sallayarak ona eşlik ediyordu. Alexis ve Eily çok içmedikleri için hâlâ ayıklardı ve gülerek onları izliyorlardı.

Sam ise... "Aman Tanrım, Samantha ne yapıyorsun?"

Penceremin pervazına oturmuş ayaklarını dışarı sarkıtmıştı. "Yıldızlar ne kadar da yakın!" dedi gökyüzüne bakarak. Bir eliyle kenardan tutundu ve kafasını iyice tepeye kaldırdı. "Kahrolası yıldızlar dibimdelers!"

"Sam, hadi oradan in ve odaya gir." Sakince ona yaklaşıırken Sam homurdandı.

"Kahrolası gecede yıldızlar kadar güzel bir şey yok."

"Ne kadar çok kahrolası kullanıyor," dedi Alexis.

Sam omzunun üzerinden bir bakış attı. "Kahrolası kelimelerimi mi takip ediyorsun?" O sırada tekrar başını dışarı çevirdi ve aşağıda bir noktaya baktı. "Neden nereye baksam o *double kahrolası* gamzeli suratı görüyorum?"

Biraz daha eğildi ve ona doğru koşup onu tutmama fırsat kalmadan, Samantha ikinci kattaki odanın penceresinden aşağı düştü.

BÖLÜM 21: EĞİTİME HAZIRLIK

♪ *Tove Lo-Scar* ♪

Marcus Lawford

Marcus, küçük bir çocuk gibi somurtarak gezdiği ikinci gününde idi. Anna ile araları bozuk olduğundan beri gülemiyordu. Minik pandası Marcus'u planına dâhil etmemiş, bir paçavra gibi fırlatarak resmen onu hayatının dışında bırakmıştı. Marcus, kırgındı. Hem de çok. Marcus artık onun için önemli değil miydi? Anna nasıl ondan gizli iş yapardı? Üstelik o sosyopat için yaptıklarına da ne demeliydi? Lanet olası sorular...

"Ahbap, bu dalgınlıkla gidersen, bizi tahtalı köye postalayacaksın. Seni bilmem ama benim daha yaşayacak günlerim, götüreceğim uzun bir kızlar listem var." Sam'in doğum günü partisi için Anna'nın evine gidiyorlardı.

Samantha... Bir de bu kızla aklı doluydu. İnatçı keçiyle arasındaki engelleri ne zaman yıktığını sansa, kız bir anda tekrar uzaklaşıyor ve o engeli Marcus'un önüne dikiyordu. En son sarılırken ne vardı yani elini, Sam'in o dolgun ve iç açıcı kalçasına koyduysa?

Sam, onu sapıklıkla suçlamış ve erkeklerin hepsinin amacının aynı olduğuyla ilgili uzun bir nutuk çekmişti. Ama yanıltıyordu! Marcus'un istediği onu yatağa atmak falan değildi. *Tamam, onu yatağında görmeyi çok istiyordu orası ayrı...* Ama sadece o kadar değildi. Her neyse. Samantha'yı her şekilde yanında istiyordu. Fakat kafasız kız, bunu anlamamakta ısrarcıydı.

Boston'da Sosyopat'ın arkadaşı olan şu buz dağı oğlan Dean'le Alexis'in göz kanatan romantik hallerini izlemekle geçirdiği iki gün Marcus'a yetmişti. Aşkın en şiddetli haline tanık olunca bir anda kendini o duyguyu hissetmek isterken bulmuştu. Marc âşık insanlar görmemiş değildi, ama şimdi kendisi de tüm bunları yaşayabileceği bir kız bulmuş gibi hissediyordu.

Arabadan indiğinde o kızı pencere pervazına oturmuş bir halde kendisine bakarken buldu. "Ne yapıyor o?" dedi Brandon, arabanın diğer tarafından dolanırken.

Marcus pür dikkat ona bakarken kaşlarını çattı. "Bilmiyorum." Yavaş ve temkinli adımlarla eve doğru yaklaşırken, Sam biraz daha öne eğilip gözlerini kısarak Marcus'a bakmaya devam etti.

"Sanırım düşece-" Brandon lafını tamamlamadan her şey dondu.

Marcus, Sam'in öne doğru uçuşa geçen bedenini gördüğü an zamanı durdurmuştu. Onu da donduramam diye korkarken, havada asılı kaldığını görünce derin bir nefes verdi ve hızla pencerenin altına doğru koştu. O sırada pozisyonunu ayarlayıp onu yakalamak için hazırlandı.

Sam'in çılgılığı geceyi delerken bir anda onu yere düşmeden yakaladı. Kucağında tuttuğu kızla göz göze geldiğinde, Sam'in uzun kirpikleri yavaşça kapanıp açıldı. "Kahrolası mavi gözler..."

Marcus kaşlarını çatarken Sam kıkırdıyordu ve bir anda kendisine biraz daha sokuldu. Yine sarhoş olmuştu bu kız? *Harika*. Sonra başını uysal bir kedi gibi Marc'ın boynuna sürttü ve oraya yerleşti.

"Ahbap, kızışmış kediler gibi birbirinize sürtünmenizi odalara saklayın. Götür onu buradan."

Brandon'ın dediğini duyduğunda ona okkalı bir küfür savurmak istedi, ama o sırada kapıyı açan Annabelle dışarı çıkınca dikkati o yöne çekildi. "O iyi mi?" diye sordu, gözleri kapalı olan Sam'e bakarak.

Marcus küçükken sadece bir kere daha Anna'ya küsmüştü. Tıpkı o zamanlardaki gibi küskün bir burun kıvrışıyla başını çevirdi ve boğuk bir sesle, "İyi," dedi.

O zamanlarda küsmelerinin nedeni de; Anna, doğum gününde onun için şarkı söylerken o de Judith'le dans etmiş, sonra Anna ikisini kışkandığı için Marcus'un suratına pasta atmıştı. Marcus o zaman *üç saat* boyunca Anna'ya küs kalmıştı.

"Daha fazla bana direnemezsin, biliyorsun, değil mi?" dedi Anna. Haklıydı. Ama bu sefer üç saat değil, üç gün dayanacaktı!

O sırada kapıya gelen Darla, Brandon'a şeytan gibi sırıtıyordu. Anna'nın da bakışları o yöne çevrildi. "Neden sana hediye ettiğim bereyi takmıyorsun, Bran? Püskülleri saçlarının yerini tutardı."

Brandon, kıza küçümseyici bir bakış atıp kafasındaki bereyi çıkardı. Saçını kısa kestirmişti, fakat sakalı hafifçe uzadığı için bu görüntü ona daha farklı, erkeksi bir hava katmıştı. Darla'nın şeytani sırıtışı yavaşça yüzünden silindi.

"Ne o, beğendin mi, çilli manyak? Gözlerinde yanan ışık neredeyse beni kör edecek."

"Ona manyak diyen ağzını siktirtme." Bir anda arkadan gelen sesle Brandon gibi başını sesin geldiği yöne çeviren Marcus gelen Dean'i gördü.

Brandon suratını buruşturdu. "Benimle ilgili cinsel fantezilerini iç sesine sakla, ahbap. Bak, sevgilin bile senden iğrenmiş görünüyor." Parmağıyla dışarı çıkan Alexis'i gösterdi.

Alexis gidip sevgilisinin kolunun altına girerken, oğlan da onun şakağından öpmüştü. Marcus yine bu romantik görüntüyle kaşlarını çatarken kendi boynuna değen dudakları hissedince kaskatı kesildi. Sam mırıldanarak onun boynuna bir öpücük kondurmuştu. Gören oldu mu diye etrafına bakındı, ama Brandon, ikizlerle tartışmakla meşguldü. Yanındaki Anna ise tamamen başka âlemdeydi. Düşünceli düşünceli bir noktaya bakıyordu. Marcus, onun canını sıkan bir şey olduğunu anlayınca hemen küslüğü unutup onu mutlu etme isteğiyle doldu, ama o sırada tekrar boynuna dokunan dudaklarla kıpırdandı.

“Sam’i yatırırsam iyi olur,” dedi içeri doğru hızla ilerlerken.

“Abby’nin odasına yatır!” diye seslendi Anna.

Marc diğerlerini beklemeden içeri girdi ve merdivenleri tırmanıp Abby’nin odasına geçti. Sam’i yatağa yatırırken nefes nefese kalmıştı. Sam boynunu bırakmayınca, Marc onu silkeledi. “Başka erkeğin yanında sarhoş olmak yok, duydun mu beni?” diye homurdandı erkeksi bir içgüdüyle. Sam’in bu sırnaşık hallerini başkasına sergilediğini düşünmek sinirlerini bozmuştu.

“Hımm,” dedi Sam, onu kendine doğru çekerken. Marc yatağa düşüp şaşkın gözlerle ona baktı. Sam kolunu boynuna sarmıştı ve yüz yüzediler. “Başkasının yanında içersem ne olur peki?”

“Eğer böyle devam edersen, yapacağım şeyler için yarın beni fırçalamaya hakkın olmayacak. Seni uyarıyorum.”

Sam burnunu onun burnuna sürttü ve dudaklarını dudaklarına dokundurdu. “Seni fırçalamak için her zaman kendime bir sebep yaratırım.” Sonra Marcus’u öpmeye başladı.

Marc elini onun belini dolayıp dudaklarına doğru boğuk bir şekilde inlediğinde, Sam ona daha çok yapışmıştı. Marc bu zamana kadar çok kızla birlikte olmuştu, fakat hiçbiri böyle bir his yaratmamıştı. Bu kız alev gibi bir şeydi.

Elleri onun vücudunu keşfe çıktığında Sam’in sarhoş olduğunu anımsadı ve nefes nefese geri çekildi. “Bu şekilde olmayacak. Sana dokunduğum her saniyeyi ertesi gün unutmış gibi yaparak görmezden gelemediğin bir an seçeceğim. İşte o zaman Samantha...” dudaklarını onun yanağına sürttü. “Benden kaçamayacaksın.”

Sonra Sam uykulu gözlerle kendisine bakarken dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve bu fikir hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Sonra derin bir iç çekerek uykuya daldı.

Marc ne kadar süre onu izlediğini bilmiyordu. Sonunda odadan çıktı ve Annabelle’i aşağıdaki koltukta dizlerini kendini çekmiş halde otururken buldu. Diğerleri onun odasındaydı, Marc geçerken sesleri duymuştu.

Anna ona baktı ve kollarını açarak kendisine sarılması için bekledi. Marc bir saniye bile tereddüt etmeden ona ilerledi ve onu belinden yakalayıp kaldırarak sarıldı.

“Özür dilerim, Marc,” dedi Anna, ağlamaklı bir sesle. “Sadece benim için endişeleniyordun ve yapacaklarım için izin vermeveceğini düşündüm. Ondan hoşlanmıyorsun.”

Marcus, onu ne kadar üzdüğünü fark edip yaptığı için pişman oldu. “Tamam, ama bir daha benden gizli iş yaparsan o koca poponda bir şimşek patlatırım.”

“Ne?” dedi Annabelle geri çekilip kaşlarını çatarak.

Marcus sırttı. “Yeni bir özelliğimi keşfettim, bak.” Sağ elini açıp parmaklarının arasında bir elektrik akımı gibi dolaşıp cızırdayan beyaz ışığı gösterdi. “Ayrıca,” diyerek ekledi. “Sosyo’ndan çok hoşlanıyorum. Sana söyledim, onunla ben bile evlenebilirim. Ama sen aramızı yapmıyor-”

Kafasına vuran Annabelle’in sırtması üzerine sırtmaya başladı.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Anna. “Yarın benimle Arlow’un yanına gel. Orada yeteneklerimi test ediyorum ve senin de şu yeteneğini geliştirelim.”

Marc önce o çocuktan tırstığını itiraf etmek istese de sonunda göğsünü kabarttı ve kabul etti. “Orman çocuğu bana zarar verirse, ölünce bile lanetim üzerinde olur Annabelle Jefferson.”

Merdivenlerden söylene söylene inen Brandon, “Hadi ahbap, gidelim. Daha fazla bu ikiz manyaklarla duramayacağım!” diyerek homurdandı.

Marcus ve Anna, ona güldüğünde ikisine de orta parmağını kaldırdı ve dışarı çıktı. Marc dönüp Anna’nın yanağını sıktı. “Yarın görüşürüz. Gidip günlerdir azılı bir boğa gibi gezen Brandon’ı zapt etmeliyim.”

Ardından kendisi de dışarı çıktığında Brandon giden bir arabanın arkasından bakıyordu. Marc sadece arabanın ışığını görebilmişti. “O kimdi?” dedi arabası Hulk’ın kapısını açarken.

“Sullivan’ın Bugatti’siydi,” dedi Brandon omuz silkerek.

Marc durup biraz önce giden arabanın arkasından baktı. Sosyo mu gelmişti? Peki, geldiyse neden içeri girmemişti?

Ertesi gün Marcus, ormanda ilerlerken soğukkanlı kalmaya çalışıyordu. "Lanet olsun, neden buraya gelmeyi kabul ettiysen sanki?"

Anna'yı evden çıkarmak pek kolay olmamıştı. Ama neyse ki Marc'ın cazibesi Abigail'de hep etkili olurdu. Bir saat boyunca Anna'ya gardiyanlık yapacağına söz vermişti.

"Dün Sosyo'nun arabası evin önündeymiş, Brandon görmüş," dediğinde, Annabelle uzun bir süre duraksadıktan sonra tekrar yürüdü.

"Şimdilik bu konuda konuşmayalım. Yeteneklerimize odaklanmak istiyorum."

Marc tam ağzını açıyordu ki, üzerine bir top gibi çarpan küçük bir bedenle yere yapıştı. Gözlerini açtığı anda kocaman fosforlu yeşil gözlerle karşı karşıya kalınca neredeyse bir kız gibi çılgılık atacaktı. Gümüş rengi saçlar Marc'ın yüzüne dökülüyordu.

Bir kız çocuğuyla bakıştığını anladığı anda kaşları çatıldı, ardından kocaman gözlere bakarken hafifçe güldü. "Bu ne tatlı bir... Ah, lanet olsun! Bu ne yapıyor?"

Küçük kız dişlerini Marcus'un yanağına geçirmişti. "Anna, çek şunu, çek!" Marc, ayağa kalkıp çırpınarak kendisine yapışan kızı silkelemeye çalışsa da başarılı olamadı. "Seni küçük canavar. Ah, kulağım!"

Annabelle kahkahalarla gülerken durumunun gerçekten de gülünecek neyi var anlamaya çalışıyordu. Küçük vahşi bir çocuk tarafından parçalara ayrılacaktı!

"Akila!" dedi bir oğlan. Küçük kız komutu almış gibi Marc'ı bıraktı ve yere dört ayağının üzerinde düştü. Ardından tıpkı bir köpek yavrusu gibi ilerleyip oğlanın kucağına hopladı. Oğlanın kulağına bir şeyler söylerken Marcus'a bakıyordu.

Sonraki dakikalar Annabelle'in Marcus'un zararsız olduğunu anlatmaya çalışmasıyla geçti. Birlikte çalışacaklarını söylediğinde gümüş saçlı oğlan bir süre Marc'ı süzdü. Sonunda Marc'ın kalmasına karar verildi.

Küçük kız bir ağaç dalına oturdu ve Anna bir tur koşacaklarını söyleyerek Marcus'a Akila ile beklemesini söyledi. Gelen Hamadryad olursa Akila Marcus'un Arlow'un misafiri olduğunu söyleyecekti.

İkisi koşmaya gittiğinde Marc ağaç gövdesine yaslanarak oturdu ve kız da yanına gelip oturdu. Minik bir şeydi, dört-beş yaşlarında olmalıydı. Marcus güldüğünde küçük kız başını yana yatırdı. "Gözlerin niye bu kadar kocaman?" diye sordu parmağını gözüne doğrultarak.

Kız ısıtır gibi parmağını kapmaya çalışınca Marc elini geri çekti. "Benden hoşlanıyorsun, değil mi, Akila?" dedi sırtarak. "Senin gibi bir kız daha tanıyorum. Sırf benden hoşlandığını saklamaya çalıştığı için vahşi bir şekilde dişlerini bana geçiriyor." Samantha aklına gelince güldü.

Akila tırmanıp onun kucasına oturdu ve Marc'a kocaman gözlerle bakmaya devam etti. Çizgi film karakterlerine benziyordu. Marcus bir süre sonra onu gıdıklamaya başladığında kız kıkır kıkır gülüyor ve sesi ormanda yankılanıyordu. O sırada ensesine bir ağaç dalı çarpınca Marc'ın kafası öne sendeledi.

"Onna nne yaapıyorssun?"

Arlow denilen sevimli kabadayı bozması Marcus'un kafasına ağaç dalıyla mı vurmuştu? Elinde çakan şimşekleri onun kışında patlatma isteğini bastırıp omuz silkti. "Onu güldürüyorum, *gümüüş*. Şimdi söyle bakalım, Anna nerede?"

Arlow parmağıyla ağaç dallarını gösterince Marcus kaşlarını çatıp dallara baktı. *Ve ne görsün!* Annabelle bir maymun gibi o daldan o dala atlamaya çalışıyordu. Nefes nefese kalmış halde sırtarak kısa bir an Marcus'a baktıktan sonra tekrar zıpladı.

"Eğitime hazır görünüyorsun, küçük maymun!" diye bağırdı Marcus gülerek.

Anna, "Ne?" diye bağırdı. "Bir daha söyle! Seni anlamıyorum, Marc!"

"Eğitime hazır görünüyorsun..." Marc tam bağıırırken Anna bir dala daha zıplamaya çalıştı ve bir anda aşağıda gördüğü her neyse dikkati dağıldı. Ağacın tepesinden yere doğru uçuşa

geçtiğinde, Marc'ın zamanı durdurmasına gerek kalmamıştı, çünkü Anna yere hiç düşmedi.

Jay Sullivan, yani Marcus için nam-ı diğer Sosyo, onu kollarıyla yakalamıştı. *Bu ne geziyordu burada?*

Jay ve Annabelle bakiştılar. Marcus zamanı durdursa ancak bu kadar donabilirlerdi. Arlow, Akila ve Marcus'un seyirci olduğu romantik bir film sahnesi gibi bir görüntüydü.

Jay başını onun alınına dayadı. "Bu sefer tuttum seni."

Anna'nın nefesi kesilmişti. Marc'ın, göz kanatan romantik sahnelerle lanetlendiği bugün kesinleşmişti. Sonra Jay hafifçe güldü. "Eğitime hazır görünüyorsun, çaylak."

Annabelle duyduğu cümleyle ısıt ısıt gülerek ona baktı. "Hem de nasıl."

Marcus hiddetle ayağa kalkıp, hayret dolu gözlerle Arlow'a baktı ve parmağıyla Sosyo'yu gösterdi. "Sen de duydun, değil mi?" dediğinde orman perisi anlamamış gibiydi. Sonra Marcus, belki Anna'yı ondan kıskanmasından belki de o cümleyi Jay'in kendisinden daha karizmatik bir şekilde söylemesinden dolayı kıskanç bir sesle gürledi.

"O repliği benden çaldı!"

BÖLÜM 22: SEÇİMLER

♪ *The Score-Unstoppable* ♪

Annabelle Jefferson

Gözleri şu an o kadar yakındı ki, kahverengi çerçevenin sarıdığı yeşil kısımları net bir şekilde görebiliyordum. Uzun kirpikleri kapanıp açılıyor ve eşsiz gözleri gözlerimden bir saniye ayrılmıyordu.

“O repliği benden çaldı!”

Marcus’un gürlmesiyle beraber transtan çıkıp başımı ona çevirdim. Bugün okuldan sonra onunla buraya yeteneklerimizi geliştirmeye gelmiştik. Jay okulda yoktu ve buraya geldiğimizden nasıl haberi oldu hiçbir fikrim yoktu.

Marcus, Arlow’un omzunu dürttü ve “Sen de gördün, değil mi, gümüş çocuk? Önce ben söylüyorum, ama gülümsemeyi o kapıyor!” diyerek homurdandı.

“Gümüşşşş çocuk?” Arlow bambaşka bir noktaya takılmıştı ve kafası karışmış görünüyordu.

Jay kucagında sanki ben yokmuşum gibi rahat bir hareketle yönünü Marcus’a çevirdi. Yüz hatları sert olsa da gözlerinde doluşan alaycı parıltıları yakından fark etmiştim.

“Bu manzaraya alışsan iyi edersin, Sarı Kafa İki.”

Marc’ın yüzü öfkeyle çarpıldı ve yıllardan beri değişmeyen savunmasını öne sürdü.

“SAÇLARIM AÇIK KUMRAL!”

Yüksek sestten dolayı ormanda birkaç kuşun havalandığını ve Akila’nın koşarak bize doğru geldiğini gördüm. “Akila,” dedi

Marcus, kızın korktuğunu görünce. "Minik kelebeğim, sana bağırmadım. Buraya gel Akila, sen de o sosyoya gitme..." Dramatik bir halde elini kıza uzattığında gülmeye başladım.

Marc zafer kazanmış gibi bir anda elini uzatıp beni gösterdi. "Gördün mü, Sosyo, işte bu banaydı!"

Jay bana dönüp ters bir bakış attığında gözlerimi devirerek Jay'in kucağından indim. "Sonsuza kadar somurtmak zorunda bırakmayın beni."

O sırada Jay'e tıpkı bir ağaca tırmanıyor gibi tırmanan Akila'yı görünce gözlerim kocaman olmuştu, ama tek şaşırın ben değildim. Jay de irkilip bir adım geri attı, fakat kız yılmayarak tam onun gövdesine tırmandığında Jay, kızı kucağına almak zorunda kalmıştı.

Kız kocaman gözleriyle Jay'e bakarken, tam yanlarında olduğum için Jay'in de donuk gözlerle ona baktığını gördüm. İkisi de bir süre birbirlerine öylece baktılar. Bir anda görüntünün güzelliğiyle sarsıldım. Jay'in kucağında narin, küçük bir kız çocuğu... Tanrım, ikisi de çok dünya dışı görünüyordu.

Akila, minik parmaklarını Jay'in burnunun ucuna değdirdi, ardından yanağına bastırdı. İşaret parmağını dudağına değdirip dürttüğünde Jay bir anda dudağını açıp kızın parmağını ısırdı. Akila'nın gözleri devasa olmuştu.

"Tanrım, Jay, ne yapıyorsun?" Jay'e çıktığım sırada Akila, bir iki saniye daha şaşkın şaşkın ona baktı ve kısılan gözleriyle kıkır kıkır güldü. Parmağını da tekrar Jay'in dudaklarının arasına uzatmıştı. *Pekâlâ*.

Jay tekrar parmağını ısırdı ve Akila bu sefer daha neşeli bir kahkaha attı. Jay'in de sert yüz hatları hafifçe yumuşamış, neredeyse gülümser gibi olmuştu.

"Doğa harikası gözlerim, bunları da mı görecekti?" diyerek homurdandı Marcus.

Akila kollarını Jay'in boynuna doladı ve iç çekerek en sevdiği oyuncak ayısına sarılıyormuş gibi bir ifadeyle başını onun göğsüne yasladı. Bir süre öyle kaldılar, sonra Akila bir ağaç dalına çıktı ve hoplayıp zıplayarak gözden kayboldu.

Jay hafif gülümserken Arlow, ben ve Marcus pür dikkat ona bakıyorduk. Jay hepimize baktıktan sonra yüz ifadesini tekrar dümdüz bir hale soktu ve omzunu dikleştirip bana döndü. Ardından başıyla bana işaret vererek ormanda ilerlemeye başladı. Bu *konusacağız* demek oluyordu herhalde.

Marcus ters ters bize bakarken ona uslu durmasını ima eden bir bakış attım ve omuz silkti. Kollarını başının arkasında birleştirip sırtını ağaç gövdesine yasladı. “Eee gümüş çocuk, biraz büyü görmek ister misin?”

Onlar birbirleriyle uğraşırken ben de Jay’in arkasından ilerledim. Bir süre yürüdü ve sonunda geldiği yeri görünce boğazım düğümlendi. Zach’in ölümle tanıştığı uçurumun kenarındaydık.

Jay bir süre uçuruma baktı ve sırtı bana dönük olduğu için nasıl bir ruh halinde olduğunu kestiremiyordum. “Burada olduğumuzu nereden bildin?” diyerek konu açtım. Bana doğru dönmediği için biraz daha ona yaklaşıp yan profilini göreceğim şekilde yanında durdum.

“Duydum,” dedi bana bakmadan. “Dün gece.”

Marcus’la konuşmalarımızı mı duymuştu? Ah. “Brandon, arabayı evin önünden giderken görmüş. Neden içeri girmedin?”

Jay ucsuz bucaksız uçurum manzarasını izlemeye devam etti. Ne kadar süre konuşmadık bilmiyorum, fakat sonunda boğuk ve erkeksi sesiyle konuştu. “Ben yokken nasıl nefes alıyorsan, öyle devam etmeni istiyorum.”

Afallamış halde ona baktım. Şarabın verdiği güçle onu arayıp söylediğim cümle bir anda zihnime yıldırım gibi düştü.

“Ve Sarı Kafa İki, bu konuda durumu iyi idare ediyor,” diye ekledi Jay.

Elimle alnıma vurmamak için direnirken bir anda açık açık konuşmam gerektiğine karar verip sırtımı dikleştirdim. “Jay,” dedim bana doğru dönmesi için sert bir sesle. Başını yana çevirip bana tepeden baktığında ise konuşmaya başladım.

“Marcus bana her zaman iyi geldi. Ne zaman artık devam edemeyeceğimi hissetsem elimden tutup beni yönlendirdi. Ve iyi gelmeye de devam ediyor.” Bana doğru döndüğünde gözlerinde

nasıl bir ifade vardı bilmüyorum, fakat oldukça keskin bir tona sahipti. "Ama ben dünden beri ilk defa şu an nefes alıyorum."

Gözlerini gözlerinden çekmeden tepeden beni süzmeye başladı. Pür dikkat ona bakarken bana doğru bir adım atıp parmağıyla yanağıma dokundu. Yanağıma okşarken diğer eli de belime yerleşmişti ve beni kendine yaklaşıtıyordu. Başını eğerek alnımı alnıma dayadı ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Bensiz de nefes alman gerek."

"Neden?" diye sordum sakın bir ses tonuyla.

"Birimizin iradeli olması gerekiyor."

"İradeli olan her zaman sensin."

Bu söylediğimin üzerine gözlerini açmadan güldü. "Eğer öyle olsaydı hayatında olmazdım."

Kaşlarını çatarken, "Beni karanlığından uzak tutmayla kelayı bozduğun zamanlara mı döndük?" diye sordum. "Biraz önce küçük bir kızı güldüren biri, ne kadar karanlığa gömülmüş olabilir ki?"

Jay'ın dudakları güler gibi yana kıvrılırken burnuma dokundu. "Onu ısırdım," derken başını yana yatırdı. "Vahşi bir kızı güldürmem gözünü boyamasın. Karşında beyaz atlı prens değil, bir yırtıcı duruyor, Belle. Ve bir yırtıcının bildiği tek şey parçalamaktır."

"Zach'in kalbini sökmeseydin, belki de o benimkini sökecekti. Dean'e saldırmaya çalışan oğlanı kurt formuna bürünüp parçalamasaydın, belki de oğlan Dean'in boğazını kesecekti. Zevk için birini parçaladığına henüz şahit olmadım."

Başını hafifçe yana yatırdı. "Peki, bir gün parçalara ayırdığım şey ruhun olursa, yine de benimle kalmak isteyecek misin?"

Bir süre yüz yüze birbirimize baktık. Şu an bunları neden konuştuğumuzu bilmiyordum, fakat ayak uydurdum ve ona içimden geçeni söyledim. "Eğer kalmazsam... peşimden gel ve beni bul. Çünkü o parçaları tekrar yalnızca sen birleştirebilirsin."

Jay bana baktı... baktı... baktı. Sonra kollarını belime dolayarak eğildi ve başını boynuma gömdü. *Bana sarılıyordu.* O kadar naif bir bir kucaklamaydı ki bu bir an afallamıştım. Sonra ben

de iki yanımda boş duran kollarımı zorla hareket ettirip onun beline doladım. Bir süre birbirimizin nefes seslerini ve kalp atışlarını dinledik.

Geri çekildiğinde bir süre birbirimize baktık. Ve o bakışlarda bir anda tehlikeli bir ışık parladı. Jay bir koluyla hâlâ belimi sararken, diğer elinin parmaylarıyla yanaklarımı sıkıştırdı. Dudaklarım ördek gibi öne doğru şişerken yüzümü de kendine yaklaştırmıştı. “Şimdi gelelim asıl konumuza.”

Şaşkın bir halde ona bakarken, Jay tehditkâr bir şekilde iyice dibime girdi. “O sarı kafa, eğitmen-çaylak ilişkisinin sınırlarını geçerse, onu gebertmemek için beni zapt eden tüm prangaları koparırım.”

Dudaklarım büzülmüş halde durduğu için konuşamıyordum, tek yaptığım saçma bir yüz ifadesiyle ona bakmak oldu. “Beni anladın, değil mi, Belle?” Başını yana yatırıp ürpertici bir halde gözlerime baktı. Tanrım, bazen çok korkunç olabiliyordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. Yüz ifadesi tekrar normale dönerken, “Güzel,” dedi ve öne şişmiş dudaklarımı öpüp geri çekildi. Yanaklarımı da serbest bıraktığı için ben de geri çekilip yanağımı ovdum.

“Bu işe profesyonel bir açıdan bak. Artık kendimi savunmayı öğrenmek istiyorum Jay, bunu sabote etme.”

Tek kaşı havaya kalktı. “Bu işe profesyonel bakmamı istiyorsun, öyle mi?”

“Evet,” dedim omuzumu dikleştirerek. “Ben kesinlikle öyle yapacağım. Eğitim zamanı Eden benim arkadaşım değil, eğitmenim. Sen de eğitmenimsin.”

Jay bir süre o şekilde baktıktan sonra tam önümde dağ gibi dikildi. “Tamam,” dedi dudağı yana doğru kıvrılırken. “İstediğin gibi olsun.” Ardından yüz ifadesi ışık hızıyla taş duvara dönerken arkasını dönüp ilerlemeye başladığında bir süre onu izledim.

Peşinden gittiğimde, Jay çoktan Marcus’un olduğu yere varmıştı bile. Marc’ın parmaklarının arasında elektik akımı gibi cızırtılar çıkaran beyaz bir ışık dolaşıyordu. Arlow transa girmiş gibi ışığa bakarken, Jay de kaşlarını çatmış Marc’la bakışıyordu.

Ben yanlarına gelince ikisi de kovboylar gibi birbirlerine bakmayı kestiler.

Marcus avucunu kapattı ve büyüü sonlandırdı. "Birilerinin kışında şimşek patlatmak ne hoş olurdu, değil mi, gümüş çocuk?"

Jay tehditkâr bakışlarını Marcus'tan ayırmadı. "Belki de gümüş çocuk, birilerinin kışında pençe izi görmek istiyordur?"

Arlow, bir Jay'e baktı, bir Marcus'a. Sonra bana döndü. "Onlarr delii."

"Aynen öyle, Arlow," diye onu onayladım.

Jay, Arlow'u hiç umursamadan bana doğru döndü. "Yeni eğitim sistemi yüzünden bir süre çok meşgul olacağım. Barthram, cadıların eğitim alacağını tüm cadı ailelerine duyurdu. Yarın okulda bu iş için görevli bir avcı olacak. Ona gönüllü olduğunu belirtip kayıt ol."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Tamam."

Jay bana meydan okuyan bir ifadeyle bakarken tok bir sesle konuştu. "Eğitime hazır ol, çaylak."

Ve arkasını dönüp gitti.

Pekâlâ.

Eden ile olan eğitim maceramı sabote etmemesi için profesyonel bir açıdan bak demiştim, fakat nedense son ses tonu bana bu sözümü yutturacağını söylüyordu.

Jay gittikten sonra yarım saat daha Marcus'la ormanda kaldık. Daha önce Sam'i pencereden düşerken yakaladığında beni dondurmadığını anımsayarak tekrar zamanı durdurma konusunda birkaç deneme yaptık. Fakat ikisinde de beni zaman akışına alamamış ve dondurmuştu.

Arlow donmuyordu, belki büyü ona etki etmiyordu belki de donmamasını Marc sağlıyordu hiçbir fikrim yoktu. Flos mortem konusunda Arlow'dan daha çok bilgi almayı denedim, fakat dilimizi çok iyi bilmediği için bu konuyu anlatamadı. Tek söylediği, *essski... çok essskiii* oldu.

Bu konuşmadan sonra Abby'nin bize verdiği bir saat dolduğu için Marcus'la yola çıktık. Arabada flos mortem konusunu devam ettiriyorduk. "Bu çiçeği kullanan cadı meclisi yok olmuş,

takat yeni tür üzerinde kullanıldığına göre Barthram hâlâ varlıklarını sürdürdüklerini düşünüyormuş."

"Meclisin adını öğrendin mi?" dedi Marc yoldan gözlerini ayırmadan.

Bir süre Eden'in söylediği cadı meclisinin adını düşündüm. "Prandiyus." Sonra durdum. "Ah hayır, o değil. Praesidium. Evet evet, buydu."

Marc bir an kaşlarını çattı, sonra direksiyonu sağa kırıp arabayı durdurdu. "Pekâlâ, bu ismi daha önce de duydum."

Şaşkın bir şekilde kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Nasıl duydun?"

"Boston'dayken. Sen odadan çıktığında Greta söyledi." Kendi kendine mırıldanıyor gibi konuşmuştu ve o anlarda neler konuştuklarını anımsamaya çalışıyor gibiydi. Bana şeytan diyen Bob Marley tipli cadı kadın, ben odadan çıkınca neler söylemişti?

"Sana tam olarak ne dedi, Marc?" diye sordum tane tane.

Marcus bana döndü ve mavi gözleri kolyeme kaydı. Bir anda tüm bedenim uyuşmuş gibiydi. Söylediği şeyi duyunca uyuşmadan dolayı vücudumu artık hissetmiyordum. "Kolyene güçlerinin hapsolmasını sağlayan Carceris büyüsünü kullanan bir meclis olduğunu ve bu meclisin adının Praesidium olduğunu söyledi."

"Gerçekten cadılar avcılardan eğitim mi alacak yani?" Alexis son zamanlarda oldukça beyazlaşmış soluk teniyle ve iri gözleriyle bana bakıyordu.

Sam'in de kaşları havaya kalkmıştı. "Bu nasıl oldu ki?"

Omuz silktim. "Lider istiyorsa olur." Son zamanlarda bu durumu çok iyi anlamıştım. Barthram yaptıkları için hesap vermek zorunda değildi ve o ne istiyorsa o olurdu.

Gözlerimi kapatıp şakağımı ovuşturdum. Dün eve geldiğimde Praesidium konusunu düşünürken uykusuz kalmıştım. Güçlerimi kolyeme o cadılardan biri hapsettiyse, ailem o cadılardan birini mi tanıyordu yani? Peki, yeni türü oluşturanlar da bu meclis miydi? Yoksa meclis cadılarından birini kullanan başkaları mıydı?

"Ben kayıt olmayacağım." Alexis'in söylediği şey üzerine kaşlarını çatarak ona baktım. Son yaşadıklarından sonra kendini korumak istiyor olması gerekiyordu.

"Ben kesinlikle bu işe varım, biraz kış tekmelemeyi öğrenmek hoş olacak," dedi Sam, masanın üzerindeki kolasını yudumlarken. İçine şarap koyduğuna emindim.

"Sam, okulda içtiğinin farkında mısın? Yakalanma ihtimalini geçiyorum, bu kadar içmen iyi değil." Eily de benimle aynı noktaya takılmış olacak ki Sam bir anda sırtını dikleştirdi.

"Şarabı seviyorum. Hem Abigail her gün içiyor ve mükemmel bir cilde sahip."

"Onun içtiği Ambrosia ve kadın bir nemf," dedim.

Sam bir süre bize kötü kötü baktıktan sonra sıkıntıyla kalktı ve kola kutusunu çöp kutusuna attı. "Tamam, oldu mu?" diye sordu geri yerine otururken.

Eily omuzlarını çökertip yanıma sokuldu. "Sanırım karnavala gidemeyeceğim. Onu götüremem Annie, bu aralar hiç normal değil."

Bu konuya oldukça üzülüğünü görünce bir çözüm üretmeye çalıştım, ama bir sonuca varamıyordum. Alexis hâlâ düzelmemişti ki Dean onun gitmesine asla müsaade etmezdi. Sıkıntıyla Sam'e baktım, fakat onun gözü başka bir noktadaydı. Başımı çevirince okul merdivenlerinin orada bir kızla konuşan Marcus'u gördüm. Ve o kız...

"Sürtük Andrea ile konuşan kişi Marcus mu?"

Alexis'in sorduğu soru üzerine bir anda ona bakınca, o da ne yaptığını fark etmiş olacak ki irkilip dudaklarını birbirine bastırdı. Sam'in saçları yavaş yavaş elektrikleniyor gibiydi.

"Eminim Andrea onun yolunu kesmiştir. Beni ziyaret etmek için okula geldiğinde, Andrea yine yolumuza çıkmıştı ve gözlerini Marc'a nasıl diktiğini hatırlıyorum." Marcus'un bu konudaki masumluluğunu savunma çabamı, Sam gözlerini bana dikerek sonlandırdı.

"Jay'den yüz bulamayınca yeni ufuklara yelken açma peşindedir," diyerek durumu ele aldı Alexis. "Ve biz de o yelkeni

parçalarınız.” Bir süredir süregelen kırılğan hallerinin yerini, bir anda Boston’da, Dean’e laf attı diye Travis’in saçlarını yolan kız almıştı.

“Alexis, eğitim için sen de yazılmalısın. Hepimizin kendimizi savunmayı öğrenmesi gerekiyor,” dediğimde Alexis arkasına yaslanıp bir süre bana baktı.

“Ben... bilmiyorum. Bu konuda kendime güvenim yok.”

“Dedi Travis’in kafasında saç bırakmayan kız.” Ona bunu hatırlatınca sırttı.

O sırada Sam bir anda masadan kalktı ve “Ben sınıfa gidiyorum,” diyerek yanımızdan ayrıldı.

Masamızın yanına gelen Brandon ve Marcus’u, o gittikten sonra fark etmiştim. Marc bir süre onun arkasından baktıktan sonra bize döndü. “Neden rüzgâr gibi esti bu?”

“Biraz önce dişi kurtla seni konuşurken görmüş olduğu için olabilir,” dedi Brandon.

Marcus bir küfür savurup Sam’in arkasından gittiğinde, Brandon pis pis sırtıyordu. Elini saçından geçirmeye kalktı, ardından parmaklarına değen kısa saçları hissedince gülümsemesi soldu.

“Bu saç sana cidden çok yakıştı, Brady,” dedi Eily, onun moralinin bozulduğunu görünce.

“Bundan sonra tüm kesimlerini bana yaptırmak ister misin, Bran?”

Hepimizin gözü, Brandon’ın arkasına kayınca, Brandon gözlerini kapattı. “Biri bana yanlış duyduğumu söylesin.” Hiçbirimiz ona bunu söylemediğimizde dönüp arkasına baktı ve Darla’yla karşı karşıya geldi. “Senin burada ne işin var?” diye gürlediğinde Darla sırtıtmaya başlamıştı.

“Okuluma geldim.”

Brandon şok içinde ona bakarken biz de şaşırmıştık. “Senin liseyi bitirmiş olman gerekmiyor muydu?”

Darla başını yana yatırdı. “Senin de bitirmiş olman gerekliyordu, Bran.”

“Darla,” diyerek ayağa kalktı Alexis. “Senin gideceğini sanıyordum.”

Darla omuz silkti. "Hiçbir zaman gideceğimi söylemedim, Dean'in kendini avutmasına izin verdim sadece."

Brandon dehşete düşmüştü. "Benden uzak dur, çilli topalak. Beni anlıyor musun?"

Darla, iki parmağını masmavi gözlerine doğrulttu, sonra aynı şekilde parmaklarını Brandon'a çevirdi. *Gözümü üzerinde işareti yapınca* Brandon resmen yanımdan kaçarcasına uzaklaşmıştı. Giderken de dönüp dönüp asabi halde bizden tarafa bakıyordu. Darla onun arkasından sinsi sinsi sıtırırken bize döndü ve iç çekti.

"Ana sınıfında neyse, şimdi de o. Ama Tanrı, Bran'in yardımcısı olsun, çünkü ben oldukça değiştim."

"Ana sınıfından beri onu tanıyor musun?" diye sordu Alexis.

Darla kolunu Alexis'in omzuna atıp onu da beraberinde oturttu. Tıpkı Dean gibi Alexis'i sahipleniyordu, bu görüntü bende gülme isteği oluşturmuştu. "Aynı sınıftaydık. Küçük Bran, o zamanlarda da tıpkı böyleydi. Kızlar hep etrafını çevrelerdi ve bu da onu şımarık bir velet yapmaktan başka bir işe yaramadı."

Kaşlarımızı kaldırıp ona baktığımızda iç çekti. "Tamam, ben de onu beğenirdim. Saçları yapılı kaç ana sınıfı öğrencisi olduğunu sanıyorsunuz?"

Sonra durdu ve düşündü. "Pekâlâ, yine şimdiki gibi somurtkan, fakat etkileyici Dean," dedi ve Alexis'e baktı, arından bana döndü. "Ela gözleri tüm küçük kızların rüyalarını süsleyen Jay ve sessiz, bebek yüzlü sarışın bir tane vardı. Ah, evet Eden... Size demem o ki, bu erkeklerin hepsi o zamanlarda da zirvedeydi," diyerek bizi bilgilendirdi.

Jay'in ana sınıfındaki halini bildiği için bir anda Darla'yı bir köşeye sıkıştırıp uzun uzun onu anlatmasını isteme dürtüsüyle savaştım. Ki bu savaş bir gün kaybedip onu kesinlikle köşeye sıkıştıracaktım.

Sonra durdu ve kaşlarını çattı. "Küçük Bran'in doğum gününde ona koleksiyonunu yaptığı oyuncak arabalara eklemesi için bir araba almıştım. Hey, sakın onu sapık gibi gözlemlediğimi düşünmeyin. Manyak çocuk, arabalarını okula getirip hava atardı."

Hepimiz gülmeye başladığımızda Darla devam etti. "Okulda doğum gününü kutlarken ona arabasını vermek için yanına gitmiştim, fakat o piç ne yaptı dersiniz?"

Hepimiz soru işareti dolu gözlerle ona baktık. "Gelip yanagımı sıktı ve *tombul yanaklarına pasta bulaşmış çilli*, diyerek yanımdan ayrıldı. Sınıfın barbiesi bunu duydu ve herkese yaydı. O piç Brandon yüzünden uzun bir süre ismim çilli topalak olarak kaldı."

Ortamda çıkan tek ses, benim bir, "Ah," diyerek durumun trajikliğini desteklemem oldu. Küçük bir kız için bu durum oldukça kırıcı olduğu kadar, Darla hâlâ unutmadığına göre etkisi de büyüktü.

Sanırım Brandon'ın saltanatı sona ermek üzereydi. Darla asabi bir yüz ifadesine kavuşurken bu saltanatı yıkmaya kararlı görünüyordu. "Her neyse bana amigo takımının kaptanının kim olduğunu söyleyin bakalım."

Yoksa ilk işi Brandon'ın kırıklarını mı temizlemek olacaktı?

"Keisha Spencer ve Brandon'ı biliyor musun?" diyerek şaşkın bir şekilde ona bakan Eily de benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Darla tek kaşını havaya kaldırdı.

"Hayır," dedikten sonra olayı anlamış gibi şeytani bir gülüş attı. "Sadece amigo takımına girecektim."

Etrafımdaki cadı topluluğuna baktım, neredeyse kırk tane cadı vardı. Ardından eğitim alanının çeşitli yerlerine dizilip kollarını gövdelerinde birleştirerek siyah kıyafetleriyle ve çatık kaşlarıyla bizi süzen avcılara göz gezdirdim. Çok değillerdi, yirmi beş kişi vardı, ama eğitim alan avcılarının bu kadarla sınırlı olmadığı da kesindi.

Eğitim alanı en az bir alışveriş merkezi kadar büyüktü. Büyük bir depo olarak kullanıldı mı yoksa dışardan görüntüsünün böyle olması mı sağlandı hiçbir fikrim yoktu. Birçok kapısı ve bölmelere ayrılmış kısımları vardı, fakat onlar bazı kapıların ardında kaldığından göremiyorduk. Şu an içinde bulunduğumuz geniş alanda ringler ve dartlar vardı.

Jay ve Eden, alanın ortasındaki bir ringin üzerindeydi. Ortalarında ise iki gün önce okulda gönüllüleri yazan oğlan duruyordu ve elinde bir defter tutuyordu.

Jay'i üç gündür görmüyordum. Meşgul olacağını daha ormandayken söylemişti ki neler yaptığımı sormak için de iki kere aramıştı. Yine de ondan uzak kaldığım için onu çok özlemiştim ve şu an ulaşılmaz görüntüsüne bakarken iç çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Yanımdan bir kız ise benim tam aksime kendini tutma gereği duymadan iç çekti.

"İnanılmaz görünüyorlar." Jay ve Eden'a bakarken gözlerinden kalpler fışkıracak gibiydi.

Pekâlâ. Sakin olmalısın Annabelle, gözlerini parlatmamaya dikkat etmen gerekiyor. Jay telefonda özellikle bu konuyu çok iyi vurgulamıştı.

Eily eğitim almamaya karar vermişti. Alexis, Sam, Nadia ve ben ismimizi yazdırmıştık. Hatta Marcus da bizimleydi. Gönüllü kayıtlarını tutan avcıya bir Dewin'in de bu eğitime katılıp katılmayacağını sorduğumda öncelikle bir Dewin'in varlığına şaşırmış, ardından liderle görüşeceğini söylemişti. Fakat ben Abby'ye bu konuyu elçiden önce halletmesini söyledim. Marc'ın da eğitim alması için biraz torpil kullanmam gerekirse bunu sonuna kadar kullanırdım.

Jay ve Eden'ın ortasındaki liderin elçisi olan oğlan duyurusuna başladı. "Taraflar belirlendi. Hangi başavcının birliğine katılacağınızı açıklayacağım. Haftada altı gün boyunca eğitim alacaksınız ve bu durum uzun süreli olmamakla birlikte liderin gerek gördüğü bir tarihte sonlandırılacak." Sonra elindeki deftere baktı. "Bazı cadılar eğitmen eksikliğinden dolayı iki başavcıdan da eğitim alacak."

Herkes o cadılardan biri olmak istediğini söylediğinde sesler yükselmişti. Oğlan el kol yaparak herkesi susturmaya çalıştı. "Seçimi liderin kendisi yaptı," dediğinde sesler hâlâ yükselmeye devam ediyordu.

Jay bir anda gürlledi. "Bu konuda liderden başka kimsenin söz hakkı yok!"

Sesler bir anda kesildiğinde, Jay'in otoritesi karşısında solu-
gum kesilecekti. Ki daha bunun başlangıç bile olmadığını bili-
yordum. "Devam et," dedi Eden başıyla oğlana onay vererek.

Oğlan isimleri saymaya başladığında Eden'in birliğinde olan-
lar sağ tarafa, Jay'in birliğindekiler de sola doğru ayrılıyordu.

"Alexis Jenkins!" diyerek bağırdı oğlan. Hepimiz hangi ta-
rafta olacağını beklerken nefeslerimizi tutmuştuk. "Sullivan."

Alexis, Dean, Jay'in birliğinde eğitmen olduğu için doğal ola-
rak o tarafta olmak istiyordu. Rahatlayarak derin bir nefes verdi.
Dean sol taraftaydı, fakat Jay'den oldukça uzak duruyordu. Hâlâ
aralarını düzeltmedikleri için işler onlar açısından nasıl ilerle-
yecekti hiçbir fikrim yoktu.

Alexis'in isteği olduğu için biz de onun omzuna dokunup
destek olduk ve o da sol tarafa doğru ilerledi. Ardından birkaç
isim daha okundu ve kızın biri hem Jay'in hem Eden'in birli-
ğine seçildi. Hiç kimse bu konuda ses çıkaramamıştı. Jay'in kük-
remesinin etkisinin hâlâ kulaklardan silinmediği bir gerçektir.

İsimleri açıklayan oğlan, "Samantha Wise!" diye seslendi.
"Kingswell."

Sam sağ tarafa doğru ilerlediğinde, Marc pür dikkat onu iz-
liyordu. "Umarım ablamla aynı tarafta olurum," diye fısıldadı
Nadia. Ona benim her iki tarafta olacağımı söylemek istesem
de tüm avcılar kesinlikle bunu duyardı ve bunu önceden bildi-
ğimi çaktıracak işleri karıştıırırdım. Bu yüzden sadece güvence
verir gibi onun omzunu sıktım.

Sonra birkaç isim daha açıklandı ve "Nadia Wise!" İsmi
okundu. "Sullivan."

Nadia, Sam ile aynı tarafta olmadığı için omuzlarını düşürdü
ve ürkek bir biçimde etrafına baktı. "Sorun yok," dedim kula-
ğına. Nadia etrafına bakınmaya devam ederken bir yere odak-
landı ve hafifçe rahatlar gibi oldu. Nereye baktığını görmek için
başımı çevirdiğimde, sol tarafta durup ona gülümseyen sarı-
şın çocuğu gördüm. Junior Eden olarak adlandırdığım çocuktu
bu. İsmi sürekli unutuyordum ama Karl olması muhtemeldi.

Nadia biraz daha rahatlamış bir halde sol tarafa doğru ilerlediğinde, Junior Jay ise çatık kaşlarıyla o ikisinin bakışmasını izliyordu. Küçük Wise cadısı, benim Jay ve Eden arasında olduğum gibi bu ikisinin arasında pinpon topu olacak gibiydi.

İsimler okunmaya devam ederken, "Marcus Lawford," dendiğinde kulaklarını havaya diken bir köpek gibi odaklandım. Marc kesinlikle Sarı Şeker'in tarafında olmak istediğini söylüyordu.

"Sullivan ve Kingswell."

Ah, o da ikisinin tarafında olacaktı. Marcus'un gözleri ringde Jay'in olduğu tarafa kaydığına, Jay'in dudaklarını kıvrırarak ona sosyopat gülüşünü attığını gördüm. Marc yarım ağız mırıldandı. "İşte şimdi sıçtım."

Sonra istemeye istemeye her iki tarafta olacakların durduğu, orta alana doğru ilerledi. Cadılar ve avcılar, bir Dewin gördükleri için pür dikkat onu izliyorlardı. Hatta isimleri okuyan çocuk bile bir ara işini unutmuş, sessizce Marc'a bakmıştı. Eden'in ikazıyla çocuk devam etti.

O sırada sol taraftaki avcıların arasına katılan sarışın kızla göz göze geldim. Diana soluk gri gözleriyle bana bakıyordu.

"Annabelle Jefferson!" diye bağırdı oğlan. "Sullivan ve Kingswell."

Diana'nın sabit bakışlarından kurtulup ringde duran başavcılara baktım. Jay ve Eden'in da gözleri benim üzerimdeydi. Hatta tüm eğitim alanındakilerin.

Derin bir nefes aldım ve Marcus'un yanına doğru yürümeye başladım. İsimler okunmaya kısa bir süre daha devam etti ve bittiğinde ortamda derin bir sessizlik oluştu. Ardından elçilik yapan oğlan ringden indi ve herkese birer kâğıt dağıttı. Kâğıtta ders saatleri ve günleri yazıyordu. Marcus ile ilk dersimiz bugün Jay'in birliğinde başlıyordu.

"Bugün dersi olanlar," dedi Eden, ringin ucuna doğru gelerek. Sağ taraftakiler ve ortadakiler pür dikkat ona baktı. "Avcılar sizlere çalışma alanımıza kadar eşlik edecek." Ve ringden atlayarak içeri girdiğimiz geniş kapıya doğru yürümeye başladı.

Onunla birlikte sağ kısımdakiler hareketlendi ve siyahlar içindeki avcılar da onların arkasından ilerlemeye başladı.

Sam de onlarla giderken Marc dik dik ona baktı. Sam ise ona kıkmamış, sadece Nadia'ya bakarak öpücük yollamıştı.

Onlar çıktığında geriye sadece Jay'in birliğindeki cadılar ve avcılar kalmıştı. Bir anda kapılardan da bir sürü avcı geniş alana dolmaya başladığında ortada azınlık kalan cadılar ve Marcus, etrafımıza bakındık. Jay ringin ucuna doğru ağır adımlarla yürüdü ve hepimize tepeden baktı. "Birlikte bir kast sistemi vardır," dedi tok bir tonlamayla. "Başavcı, eğitmenler ve çaylaklar."

Sonra yavaş yavaş adımlayarak bizi süzmeye devam etti. Gözleri arada bir bana uğradığında nefesim kesiliyordu. "Karl," diye bağırdı Jay. Sarışın çocuk, usta bir hareketle ringe zıpladı ve onun yanındaki yerini aldı. "Onlara eğitmenlerimizi tanıtır."

Karl hepimize dönüp konuşmaya başladı. "Eğitmen Twain Cold." Esmer ve uzun boylu bir oğlan ringe çıkarak bir baş selamı verdi. Kaleb gibi olgun görünüyordu.

"Eğitmen Dean Walker." Dean ağır bir şekilde ringe çıktı ve diğer eğitmen gibi bir baş selamı verdi. Alexis'in gözleri parlamıştı.

"Eğitmen Kaleb Rane," dedi Karl. Kaleb da ringe çıkıp selam verdiğinde birkaç kızın iç çektiğini duydum. Lau'nun ortaklıkta görünmemesi iyiydi.

"Eğitmen Diana Withmore." Diana göğsünün altında biten siyah atletikle ve kalçalarını saran taytıyla ringe atladı. Jay'in tam yanında durup selam verdiğinde sakın kalmaya çalıştım.

Eğitmenleri tanıtırma işi bitince bir anda Jay'in gözleri bir yere takıldı ve milyon yıl geçse hiçbir zaman göremeyeceğimi düşündüğüm bir şaşkınlıkla oraya baktı. Onu neyin bu kadar şaşırttığına baktığımda, ben de aynı şaşkınlıktan nasibimi almıştım. Ağzım resmen yer çekimiyle tanışmıştı.

Laura, omuzlarına ancak gelen saçlarıyla kapıda duruyordu. Herkes, tüm salon, ona şaşkın şaşkın bakarken o da derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. Ve kıvıra kıvıra ringe doğru yaklaştı.

"Laura... sen... sen saçlarını mı kestirdin?"

Bu soru oldukça gür bir sesle benden çıkmıştı. Lau, tam önümüze geldiğinde eliyle saçını savurmayı denedi ama olmadı, ardından başını sallayınca saçı savruldu. "Amacına ulaşamadın," dedi Jay'e kötü kötü bakarak. "Kendi işimi kendim hallettim."

Burnunu havaya diktiğinde tüm gözler Jay'e döndü. Jay bir süre şaşkın şaşkın ona baktıktan sonra yavaşça dudakları kıvrıldı ve sırtmasını engellemek ister gibi dudağını ısırıldı. Ve Lau'yu şoka sokan bir cümle söyledi. "Saçlarını kesmeyecektim, Laura."

Gözler tekrar Laura'ya döndü. Lau kocaman, su yeşili gözleriyle Jay'e bakıyordu. Sonra gözleri Kaleb'a kaydı ve eli saçını gitti. Sanki kısa saçla Kaleb'a görülmek büyük bir trajedi gibi gözleri büyüdü. "Ah, hayır," dediğinde Kaleb ifadesiz bir halde ona bakıyordu.

Ardından Laura haykırdı.

"SAÇLARIIIIIM!"

Karl ve Jimmy'nin Laura'yla dalga geçen kahkahaları tüm eğitim alanında yankılandı.

BÖLÜM 23: ÇAYLAK

♪ *Imagine Dragons-Believer* ♪

Pekâlâ, bunca zamandır öğrendiğim şeyler karşısında bile bu kadar şok geçirmemiştim. Laura Sullivan, saçlarını kısa kestirmişti. *Vay canına. Ve elbette* böyle de mükemmel görünüyordu. Omuzlarına ancak değen sarı ve düz saçlarıyla Kaleb'a bakmaya devam etti. Ben de gözlerimi Kaleb'a çevirdiğimde onun şaşkın olduğunu anlamıştım, fakat sonra dudakları yana kıvrılırken Lau'ya beğeni dolu bir bakış attı.

Tabii bu bakışı Laura görmemişti, çünkü şu anki hedefi tam olarak erkek Sullivan'dı. Su yeşilleri kısıılırken dişlerini göstererek Jay'e hırladı. "Sen," dedi parmağını abisine doğrultarak. "Bittin."

Laura vahşet dolu bakışlarıyla ringe doğru atılmaya çalışınca, Jimmy ve Karl insanüstü bir atiklikle onu gövdesinden yakalayarak durdurdu. Lau'nun bacakları havada savruluyordu.

"Bırakın beni! Bu iş burada bitmez, Jay! Anlıyor musun?"

Karl ve Jimmy, hâlâ gülme krizindeyken bakışlarım Jay'e kaydı. Jay ise Lau'nun saçlarına bakarken gülmemek için direniyor gibiydi.

Lau bir anda kendisine gülen Jimmy'nin saçına yapıştı, ardından diz kapağını büküp oğlanın kafasını tuttuğu gibi dizine geçirdi. *Ovvv...*

Karl, Jimmy'nin yaşadığı vahşeti görünce kaçmaya yeltendi, fakat Lau onun da sarı saçlarını tuttu ve kendine çekti. *Tanrım, gülsem mi dehşete mi düşsem emin olmamıştım.* Tam Karl'ın da hakkından geleceği sırada, gövdesine yapışıp onu çeken Kaleb sayesinde oğlan kurtulmuş oldu.

Jimmy yattığı yerden hâlâ gülüyordu.

Bakışlar Jay'e kaydı. Artık gülmüyor, sabit bir ifadeyle Kaleb'la Lau'ya bakıyordu. Başka kimsenin Lau'yla baş edemeyeceğini anlamış olacak ki bir baş hareketiyle Kaleb'a onay verir gibi yaptı ve Kaleb, hâlâ Karl'ı yakalamaya çalışan Lau'yu sürükleyerek büyük alandan çıkardı.

Ortamda bir süre sessizlik oluştu. Herkes şaşkın şaşkın birbirlerine bakarken Jay'in tok sesi alanda yankılandı.

"Herkes ikişerli olarak bir ringe çıksın ve eğitmenini beklesin. Yaşı küçük olanları kıdemli çaylaklar eğitecek, sonuçlarını eğitmenler gözden geçirecek."

Cadılar, biraz önce yaşanan olayın ardından hâlâ afallamış haldeydi. Jay herkese sert bir bakış atınca sırtları dikleşti ve adapte oldular. Sonra dağılarak kendilerine ringe bulmaya çalıştılar. Jay ringden atlayıp Kaleb'ın Lau'yu götürdüğü yere doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Umarım Lau, bu sinirle onu çiğ çiğ yemezdi.

Nadia ürkek halde olduğu yerde durunca onun omzuna elimi koydum ve kulağına fısıldadım. "Ablan burada olmayabilir, ama ben varım. En ufak bir sorunda hemen yanıma geliyorsun."

Nadia bana bakıp kedilere benzemesini sağlayan gözlerini kırıştırdı. O sırada onu en yakınıımızdaki ringe doğru yönlendirdim ve orada kendinin yaşlarında duran bir kızın yanına geçmesini izledim.

Bir anda arkamda bir hareketlilik oldu. Başımı daha çevirmeme fırsat kalmadan ringe doğru gözle görülmesi zor bir hızla koşan Jimmy'yi ancak Nadia'nın olduğu ringe çıktığında fark etmiştim. Avcıların çok hızlı olduklarını biliyordum, ama yanımdan sanki bir rüzgâr gibi esmelerine alışmak biraz zaman alacak gibiydi.

Karl ise tam ringin aşağısında kaldı ve fren yapmış araba gibi neredeyse ringe yapışacakken durdu.

Jimmy olduğu yerde durup Karl'a alay dolu bir bakış attı, Karl ise bir şeyler mırıldanıyordu. Bunu biz duyamasak da avcı

kulaklarıyla Jimmy'nin duyduğu kesindi. Çünkü alaycı gülümsemesi daha da genişledi ve Nadia ile diğer cadı kıza doğru döndü.

Nadia'ya eğitim vermek için kapıştıklarını, onları başından beri gözlemlediğim için anlamıştım. Nadia, Karl'a bakıp güldü ve elini kaldırarak selam verdi. Bunu gören Jimmy kükredi.

"Öncelikle..." dedi ringde ağır adımlarla dolaşmaya başlarken. "Eğitim zamanında başka şeylerle ilgilenecekseniz, şimdiden bu işi bırakın!"

Nadia kısılan yeşil gözlerini Jimmy'ye odakladı. Karl ringin aşağısında alay dolu bir gülme sesi çıkardı. "Bir çaylak için fazla havalara girmedin mi, Jimbo?"

Jimmy, Karl'ı duyunca ringin kenarına geldi ve dudaklarında pis bir gülümseme oluştu. "En azından şu an eğitmeni benim. İstedikim kadar havalanma hakkım var. Sence de öyle değil mi, Karly?"

Karl hırlamaya başlayınca bu işe artık bir el atmam gerektiğine karar verdim. İkisinin de yanına gidip kaşlarını çatarak onlara baktım. "Pekâlâ, gençler. Nadia benim sorumluluğumda ve en iyi şekilde eğitimi almasını istiyorum." Sonra üçünü, Nadia'yı ortaya alacak şekilde bir üçgen çiziyormuş gibi parmağımla işaret ettim. "Bu olayı eğitimin dışında halledin."

İkisi de bana afallamış gözlerle bakarken, Jimmy dikleşti ve boğazını temizledi. Karl da utanıp gözlerini kaçırarak kendisinin eğiteceği cadılar için ring aramaya başladı. Nadia'ya dönüp göz kırptım ve o da bana minnet dolu bakışlarla gülümsedi.

Kalp onları izlemeyi ne kadar istesem de buna fırsatım yoktu. Hâlâ ortada dikilen Marcus'un yanına yaklaştım.

"Siz ikiniz," dedi bir anda ortada beliren Jay. "Benimle gelin."

Öyle bir ses tonuyla konuşmuştu ki Marcus ve bana hitap ettiğini anlamam için birkaç saniye geçmişti. Pekâlâ... O burada kast sisteminin en tepesindeydi, bizler de en aşağısının da en aşağısında. Normal bir çaylak statüsünde bile değildik. Ayrıca ona bu işe profesyonel bakmasını ben söylemiştim. Burada birbirimize uzak olsak da, dün beni aradığında eğitimden sonra beni

eve kendisinin bırakacağını söylemişti. En azından o zaman üç gündür onunla yüz yüze konuşmamanın özlemini atabilirdim.

O sırada Jay'in yanağından çenesine doğru uzanan bir kan çizgisi görünce, kaşlarımı çatarak oraya baktım. Eliyle o bölgeyi yokladı ve boğazını temizledi. Bunu ona biraz önce Laura yapmış olmalıydı. Eminim ki Lau'nun gazabı bir süre Jay'in üzerine olacaktı. Sırıtmaya başladım. *Kutsal sarı saçları bu işe karıştırmayacaktın, Jay.*

"Dişi Sullivan'ın pençe izleri güzelmiş." Marcus da en az benim kadar eğleniyor olmalıydı.

Jay bana ters ters bakınca gülümsemem soldu. Sonra gözlerini kısarak yüzündeki kanı sildi ve sırtlamakta olan Marcus'a bakışlarını çevirdi. "İlk derse seninle başlayacağım, Dewin çocuk."

"Ben seni hiç rahatsız etmeyeyim," dedi Marcus, dudaklarını abartılı bir şekilde kıvrıp gülümseyerek. "Benimle Bayan Withmore ilgilenebilir."

Bir cadının bulunduğu ringe çıkan Diana'yı parmağıyla gösterdiğinde, o parmağı ısırarak için kendimi zor tutmuştum. Jay'den kaçabilmek için yılanı bile sarılmaya hazırды.

Jay tam ilerliyordu ki olduğu yerde durup başını çevirerek Marc'a baktı. Sonra tamamen bize döndü ve ağır adımlarla yanımıza doğru gelmeye başladı. Tüm cadılar ringlere geçmişti ve şu an ortada kalan sadece ben, Marcus ve Jay'di.

"Kıçında pençe izi kalır diye mi korkuyorsun, Sarı Kafa İki?"

Marcus sinirle elini saçından geçirdi ve dalgalı tutamları dağıldı. Neredeyse kendi saçını çekerek yolacak gibi duruyordu. Jay başını hafifçe yana yatırıp Marc'ın saçlarına baktı. "Sana hiç *açık kumral* saçlarının, gündüzleri tıpkı bir güneş gibi parladığını söyleyen oldu mu?"

Marcus önce dik dik Jay'e baktıktan sonra bir anda sırtmaya başladı. "Oldu." Elini omzuma atıp beni kendine çekti ve kolunun altına aldı. "Anna. Ayrıca her zaman gözlerini kamaştırdığımı da söyler."

Ups.

Jay'in alay dolu yüz ifadesi silinirken olduğu pozisyonunda kaldı. Dişlerini sıkıdığı hafifçe kasılan çenesinden belliydi. Demir sertliğinde elalarını Marcus'un üzerinden ayırmadan, "Bugün dersini benden alacaksın," dedi. *Dersini alacaksın* kısmını değişik bir tonlamayla söyledikten sonra dudaklarında oluşan sosyopat gülümsemesini tam arkasını döndüğü sırada hayal meyal görmüştüm.

O bize arkası dönük ilerlemeye başladığında Marc'a kaş çatarak baktım. Bir şey söyleyemiyordum, çünkü her yerde kulağı keskin kurtlar vardı. Marc Jay'in arkasından kısık gözlerle baktıktan sonra ilerlemeye başladı. Ben de onların arkasından ilerlemeden önce etrafıma bakındım. Alexis, bir kızla beraber Dean'in de bulunduğu bir ringde duruyordu. Dean'in otoriter yüz hatlarına şaşkınlıkla baktığını görünce, onlar için de bu işin profesyonel ilerleyeceğini anlamıştım.

O sırada bakışlarım bir diğer ringde duran Diana'yla buluştu. Gülümsedi ve parmaklarını oynatıp her zaman yaptığı gibi el salladı. *Onu parçalara ayırarak gebertmek istiyordum.* Ondan etkilenmediğimi belirtmek ister gibi aynı yapmacık gülümsemeyle parmaklarımı kaldırıp salladım. Fakat bu onun daha da hoşuna gitti ve gülümsemesi genişlerken çaylak cadılara döndü. Bu kızın, bu halleri beni daha çok geriyordu. Gri gözleriyle attığı sevecenlikle parlayan bakışları yerine, kin dolu bakışlarını tercih ederdim.

Jay'in bizi çalıştıracığı yer, ana salondaki ringlerden ayrı özel bir bölmedeydi. Diana'ya bakmayı kesip kapıdan girerek geniş odaya baktım. Odada bir kapı daha vardı, o kapı da muhtemelen başka bir bölmeye açılıyordu. Yerde yumuşak minderler vardı ve duvarlarda dart tahtaları. Aynı zamanda beyaz duvarlarda siyah bir boyayla ara ara bir işaret çizilmişti. Çizimde; bir halkanın içinde, kabzası yukarı denk gelecek şekilde duran bir bıçak vardı. Bıçağın çevresinden tıpkı bir kurt kuyruğu gibi şekil alan iki tane tüy yukarı doğru kıvrılıyordu. Jay'in başavcı işaretiydi bu.

Jay üzerindeki tişörtü çıkardı ve bir kenara attı. Sırtı görüş açıma girdiğinde dövmelerine gözüm takıldı. Belinde duran,

babamda da bulunan dövmeydi. Onu görünce boğazımda oluşan yumruyu yutkunmaya çalışarak gidermeyi denedim, ama kalbimdeki baskıya yapabileceğim bir şey yoktu. Jay'in üzeri çıplak gezindiği zamanlarda bu dövmeyle bakmaktan bu yüzden kaçınıyordum. *Babamı çok özlemiştim.*

Yere kapanıp histeri krizine girmeden önce silkelendim ve derin bir nefes aldım. Dövmeyle tam tarif etmem gerekirse eğer, bir ok sağ yukarı doğru konumlanmıştı ve ucu iki yerden birden kıvrılarak iki zikzak çiziyordu.

Kürek kemiklerinden birinde başavcı işareti, diğerinde ise hala bana bir anlam ifade etmeyen diğer dövmesi vardı. Belki de bu da başka bir avcı simgesi falandı.

Marcus da üzerindeki tişörtü çıkarıp bir kenara attığında, gövdesini gere gere Jay'e baktı. Jay gözlerini kısıp ilerledi ve tişörtün altına ayağını koyduktan sonra fırlatarak Marcus'a yolladı. "Sen giyinik kalacaksın."

"Sen gövde gösterisi yaparken ben neden yapamıyorum?" dedi Marc. "Senden daha seksi olduğum için mi bu kıskançlığın? Anna bir bak, hangimiz daha seksi-" Daha cümlesini tamamlamamadan Marcus odanın duvarını boylamıştı. Jay'in hareket ettiğini bile görememiştim.

"İlk ders," dedi Jay. "Dikkatini düşmanından ayırmayacaksın."

Aman Tanrım. Hapı yutmuştuk.

Marc da şok olmuştu. Ayağa kalkıp lanet okuyan bakışlarla Jay'e bakarken aynı zamanda sol omzunu ovalıyordu. "Daha başlamamıştık!" Sonra Jay'in yine tişörtünü atmasıyla üzerini somurtkan bir suratla giydi.

Jay durumdan gayet hoşnut bir edayla alanın ortasında durdu. "İlk ders büyülerinizi kullanmak yok. O işi daha sonra ele alacağız. Başta reflekslerinizi derecelendirmem gerekiyor. İlk önce seninle başlayacağım," dedi Marcus'a. Sonra bakışları bana döndü ve başını hafifçe sağa yatırdı. "Sonra sıra cadıya gelecek."

Hımm, pekâlâ.

"Önce biraz ısınma hareketleri yapın." Jay'in komutu üzerine Marc ve ben, beden eğitimi dersinde öğrendiğimiz ısınma

hareketlerini yapmaya başladık. Bir süre sonra Jay elini ters çevirip işaret parmağını bükerek Marcus'un kendisine doğru gelmesini işaret etti. "Göster kendini."

Marcus bu sözünü ikiletmeden hızla ileri doğru atılıp yumruğunu Jay'in suratına geçireceği sırada, Jay başını anında sağ vana çekti. Marc hızını hiç azaltmadan tekrar yüzünü hedef aldı. Jay başını aşağı eğip o hamleden de kurtuldu. Kendisi bir hamlede bulunmuyordu. Fakat son yumruk hamlesinden de kurtulduktan sonra tekmesini Marc'ın karnına geçirdi.

"Siktir!" dedi Marcus, suratını hafifçe buruşturarak. "Ben bir avcı değilim, sosyopat herif, biraz yavaş vur."

Jay avını kapanına kısırmış bir avcı edasıyla onun çevresinde dolaşırken bir el hareketi yaptı ve devam etmesini talep etti. Marcus'un bunca zamandır ona yaptığı tüm gıcık davranışları bugün ödetmeye kararlı görünüyordu.

Marcus, Jay'e bir tekme salladı. Jay onu da savuşturup kenara çekildi ve ters dönerek dirseğini Marcus'un karnına sapladı. "Anna," dedi Marc, gövdesini tutarak boğulur gibi bir sesle. "Sen git, bu savaşta beni ardında bırak. Canını kurtar!"

Jay sanki hiçbir şey olmamış gibi onun karşısında volta atıyordu. "Hamle yaparken karşıdakinin nasıl karşılık vereceğini iyi tahmin etmen gerekiyor. Gelişigüzel hamle yapmakla hedefi tutturamazsın."

"Birçok yüz yumrukladım," dedi Marcus suratını buruşturarak. "Senin gibi refleksleri gelişmiş bir hergeleyi yumruklamıyorum diye üzülmeyeceğim."

Jay yine gözle görmenin mümkün olmadığı bir hızla hareket edip rüzgâr gibi esti. Ve o esinti geçtiğinde, Marc sırtüstü minderin üzerine yapışmıştı. Derin bir nefes dudaklarından kaçarken elini gövdesine koydu.

"Ahbap," dedi ve tekrar nefes almak için derin bir iç çekti. "Bugünün sonunda beni mezara sokmamaya özen gösterir misin?"

Jay ona tepeden bir bakış attı. "Denerim."

Marcus debelenerek yerinden kalktığı anda, ben de minder üzerine oturmuş, sessizce onları izliyordum. Tekrar aynı

sahneler yaşanırken, bir süre sonra Marcus Jay'in hamlelerini savuşturmaya geçti. *Darbelere karşı refleks geliştirme* başlığı altında Jay'den bir saat boyunca dayak yedi. Ders bitiminde Marcus yanıma geldiğinde, sağ yanağındaki morluğu görünce derin bir iç çektim. "Jay!"

Kızgın gözlerle ona döndüğümde karşımda bambaşka biri duruyor gibiydi. Otoriter bir eğitmen... "Evet?" dedi bakışlarını bana sabitleyip. Bir anda her ne diyeceksem de sesimi çıkarmadım. Bunun hesabını eğitim dışında sormam gerekiyordu. O kast sisteminin en tepesinde, biz en aşağısında... *En tepe, en aşağı...* Bu fikri kabul etmeliydim.

"Ne?" dedi Marcus onun yanağına baktığım için eliyle o noktaya dokunarak. Sonra acımış olacak ki suratını buruşturdu. "Lanet olsun, yanağımı morarttı, değil mi? Adam mükemmel yüzümü kıskanmaktan kudurdu resmen." Sonra arkasını döndü ve Jay'e baktı. "Benim yakışıklılığımı saf dışı bırakıp liderlik koltuğuna oturmak için mükemmel yöntem, Sosyo."

Bu nasıl dersti böyle? *Beni de böyle pataklayacak mıydı acaba?*

"Sıra cadıda," dedi Jay.

Saçları hafifçe dağılmıştı ve üzerindeki siyah eşofman altı neredeyse düşecek gibi duruyorken adonis kasları belirginleşmişti. Terlememişti. *Lanet olsun*, adam nefes nefese bile kalmamıştı!

Ayağa kalktım ve taytımın üzerindeki hayali tozları silkeledim. Gerginlikten nasıl hareket etmem gerektiğini kestiremiyordum. Sonra sırtımı dikleştirdim ve alanın ortasına doğru yürümeye başladım.

Jay, tuzağına düşmesini beklediği besili bir koyunmuşum gibi bana bakıyordu. Şu an insan haliyle bile kurt havasını yakalamış gibiydi. Tam karşısına geçtiğimde bir süre birbirimize baktık.

Dün beni aradığında, eğitimde dikkat etmem gerekenleri net bir şekilde belirtmişti. Büyü yapma konusunda, göz rengim değiştiği için aşırı derecede dikkatli olmalıydım. Avcılardan çoğu, göz rengimin değiştiğini görse bile bu durumun ne olduğunu anlamayabilirlerdi. Ama bir cadı olmadığımı kesinleşirdi ve farklı bir tür sanmaları da en az melez olmam kadar

alay olurdu. Ayrıca alev rengi gözün ne anlama geldiğini bilen avcılar da olabilirdi. Her açıdan çok riskli bir durumdu.

Diğer konu, avcıların kulakları çok keskin olacağı için Jay benimle asla rahat konuşamayacağını söylemişti. Avcı özelliklerim üzerinde çalışacaktık, fakat bunu cadı özelliklerim üzerinde de çalışarak kamufle edecektik.

Jay elimi tutunca bir anda kalbim gümbürdemeye başladı. Sanki daha önce hiç el ele tutuşmamış gibi heyecanlanmıştım. Parmaklarımı avucuma doğru bükerek elimi yumruk yaptı ve "Gözlerini kapat," dedi. Bir anlam veremesem de yavaşça gözümü kapattım. Jay elimi bıraktı ve yumruk yaptığım elim sağ yanıma düştü.

"Odaklan," diyerek etrafımda dolanmaya başladı. "Etrafında dolaşınca geçtiğim yerlerde oluşan hava akımını hisset."

Dediğini yaptım. Hareketlerine o kadar çok odaklandım ki sanki o etrafımda dolaştıkça, onun kokusunu taşıyan hava yüzüme yaz esintisi gibi vuruyordu.

Jay tam önümde durdu. "Şimdi vur bana."

Gözlerimi açtığım an, yumruk olmuş elimi ileri savurdum.

Jay başını anında yana çekerek bu hamleden kurtuldu. Hızlı bir hareketle bileğimi tutup vuruş açımı değiştirdi ve parmaklarıyla tekrar vurmamı işaret etti. "Gözlerinle beni takip etmek yerine, daha çok yapacağım hamleyi hissetmelisin." Dudaklarını oynattı. "*Hava akımı.*"

Tekrar bir yumruk salladım, fakat Jay anında yana çekilip ondan da kurtuldu. Bir kere daha ve bir kere daha... O kadar hırslanmıştım ki resmen bağırarak üzerine atıldım ve bu sefer omzuna yumruk atmaya çalıştım, ama usta bir hareketle geriye doğru eğildi ve ben onun arkasına geçtikten sonra doğrulup tekrar karşıma dikildi.

"Vay be! Herif bir ayıya benzese de, Like a Boy klibinin sonundaki *Ciara* gibi eğildi resmen."

Marcus'un dediğine kıkır kıkır güldüm. Jay, ikimize de ters bir bakış attığında, gülümsememi bastırmak zorunda kalmıştım.

Marc dudağına termuar çekiyor gibi yaptı ve sırtını duvara yaslayıp kollarını gövdesinde birleştirdi.

Jay, bana devam etmemi işaret ettiğinde, ben de birkaç kere kolumu havada salladım ve tekrar ısınıyor gibi yerimde salladım. Ardından ileri atılarak onun yüzüne vurmaya çalıştım. Adam hiçbir şekilde buna izin vermiyordu. Yaklaşık yarım saat daha resmen ona vurmak için debelenmiştim.

"Hisset."

Bu eğitim işinin zor olduğunu bilsem de şimdiden sinirlenmiştim. Jay ise oldukça sakin ve düz bir ifadeye sahipti. Sakin olması beni daha da sinirlendirdi. Kafasına boyum yetmeyeceği için, sert göğüs kaslarına kafa atmamak için kendimi zor tutuyordum. Daha ilk dersten kafamı kırmanın lüzumu yoktu.

Hisset. Hisset. Hava akımını nasıl hissedebilirdim, Tanrı aşkına? Daha bu eğitimde ne gibi zorluklarla karşılaşacaktım kim bilir? İnler gibi bir ses çıkarıp neredeyse yere kapanarak bağıracaktım. "Yorulдум, biraz dinlenemez miyiz?"

Jay kafasını sağa eğdi ve bana dünyanın en saçma lafını etmişim gibi baktı. "Durmak yok. Devam et."

"*Seni öldürmek istiyorum.*" Dudaklarımı oynattım.

Jay kollarını iki yana açtı ve beni kışkırtmaya devam etti. "*İşte buradayım.*"

Gözlerimi kısıp yumruklarımı sıktım ve tekrar yüzüne vurmak için hareketlendim. Jay her hamlemi savuştururken o kadar sinirlenmiştim ki bu sefer bir tekme savurdum. Ayağımı havada yakalayıp kaslarını kaldırarak bana baktı.

Ayağımı elinden kurtarıp ardı arkası kesilmeyen hamlelerle üzerine saldırdım. Hiçbir şekilde onun bedeninde bir noktayı tutturamıyordum. Ya ayağımı yakalıyordu ya da yumruklarımdan kaçıyordu.

Bir anda durup onun ağır çekimle hareket ettiğini ve etrafında oluşan hava da tozların bile hareketinin yavaşladığını hayal etmeye çalıştım. *Yavaş... yavaş... Hisset, Annabelle. Hisset.*

Jay ilgiyle beni izlerken birkaç hamle daha yaptım, fakat savuşturup etrafımda döndü ve tekrar bana doğru döneceği sırada

koşarak üzerine doğru ilerledim. Ardından havaya sıçradığım gibi bacaklarımı boynuna dolayıp gücümü üzerine doğru vererek onu sırtüstü yere yapıştırmaya çalıştım. Pekâlâ, hareketim oldukça güzel olsa da onu devirmek pek kolay değildi.

Elleri kalçarımı pek de masum olmayacak şekilde kavradı ve beni bir tur etrafında döndürerek sırtüstü yere yapıştırdı. Kendisi de benimle birlikte yere eğilmişti ve bacaklarımın tam arasında kalan yüzüyle alttan alttan benim yüzüme bakıyordu. Hem de *sırıtarak*.

Kahrolası sapık, şimdi sırası mıydı?

"Bu da bir başlangıç," dedi gülümsemesini saklarken ciddi bir ifadeyle. Konuşunca çenesi özel bölgeye değdiği için gözlerim fal taşı gibi açıldı. Jay ne olduğunu gayet iyi bilse de masum masum yüzüme baktı. *Piç kurusu*.

Alnından onu ittirdim ve ayağa kalkmaya çalıştım. Sırtımı ona döndüğüm an elini belime koydu ve bana havada resmen bir takla attırdı. Boğazımdan küçük, tiz bir çığlık kaçarken tekrar sırtüstü mindere yapıştım. Jay kolunu boynuma dayayarak başımı yere yapıştırmıştı.

"Düşmanını tamamen yok etmeden asla gardını indirme."

Göze göze kaldığımızda nefesimi hafifçe yüzüne verdim ve bakışları dudağıma kaydı. Kasılmıştı. Fırsattan yararlanıp onu ters döndürdüm ve gövdesine ata biniyor gibi oturarak yüzüne zayıf yumruğumu indirdim. Jay, yattığı yerden durumu algılamak istiyor gibi suratıma bakıyordu. Marcus'un, "Gözlerim kör olmak üzere!" dediğini duyar gibiydim.

"Gardını asla indirme," diyerek tekrarladım onu.

Jay'in yüzünde meydan okuyan bir ifade belirdi, bu durumdan hoşlanmıştı. Fakat bir anda yüz hatları sert hallerine dönerken beni de kendisiyle beraber ayağa kaldırdı. Bakışları kapıya döndüğünde ben de o tarafa bakmıştım.

Diana, omzunu geniş kapıya yaslamış bize bakıyordu.

"Mola," dedi gözlerini Jay'e çevirip. "Söyleyeceklerim var."

Ne söyleyecekti ki bu şimdi?

Jay bir iki saniye ona baktıktan sonra başıyla onayladı ve odanın bir köşesine gidip üzerine tişörtünü geçirdikten sonra Diana'nın yanından diğer bölmeye geçti. Diana durup bana baktı ve gülümsedi. Sonra arkasını dönerek o da Jay'in peşinden gitti.

Bu kızı elime geçirirsem...

Öldür. Öldür. Öldür.

Katamın içinde tıslıdayan sesi çok net duyar gibiydim. Bir anda kendimi silkeledim. Asteria'nın olaya kesin çözümleme şekline başvurmamam gerektiğini çok iyi anlamıştım.

Elimi yumruk yaparak sıkışığım için tırnaklarım avuçlarıma gömülmüştü. Marcus'un şaşırtıcı derecede sessiz olduğunu görünce başımı o tarafa çevirdim. Elleri iki yanına düşmüştü, başını duvara yaslamıştı. Ağzı bir karış açık, *uyuyordu*.

Yanıma gidip ayağımla bacağını dürtünce sıçrayarak gözlerini açtı. "Cidden mi, Marc?" dedim hayret içinde. "Uyuduğuna inanmıyorum. Ben çalışırken izleyerek bir şeyler öğrenebilirdin!"

Marcus baygın gözlerle dağılmış saçlarını kaşıdı. "Sizi izlerken öğrenebileceğim tek şey, *dövüşürken nasıl fingirdeşilir* olurdu."

Ayağımla bacağına sert bir şekilde vurduğumda suratını buruşturup biraz yana kayarak benden uzaklaştı. "Vur vur, bir de sen vur."

"Ben bir diğerlerine bakıyorum," dedim ona ters ters bakarak. Uyuyacağını belli edercesine iç çekip mindere daha çok yayıldı. Bir kere daha bacağına vurdum ve homurdanmasını dinleyerek odanın dışına ilerlemeye başladım.

Geniş alana geçtiğimde, ringde çalışmakta olanlara göz gezdirdim. Nadia'nın Jimmy'nin anlattıklarını dinlerken yüz ifadesinden bir sorun olmadığını anlamıştım. Sonra bakışlarım diğer ringler arasında dolaştı ve Alexis ile Dean'i gördüm.

Dean, diğer cadı kızı çalıştırıyordu ve Alexis ringin bir köşesinde durarak onları izliyordu. Yüz hattından duruma müdahale edemediği için sinirden köpürdüğü belliydi. Bacağını hızla sallıyor ve dudaklarını kemiriyordu. Sonra Dean diğer kıza bir baş onayı verdi ve Alexis'e sırasının geldiğini belli etti.

Alexis, ince bacaklarına giydiği taydı ve atkuyruğu saçıyla, tam bir savaşçı gibi yumruklarını hazırlamış, gardını alarak Dean'ın karşısına dikildi. Dean'ın üzerinde kolsuz, siyah, bol bir atlet vardı. Kol kasları oldukça belirgindi. Eşofman altı tıpkı Jay'inkine benzeyordu.

Onlarda işlerin nasıl gittiğini merak ederken, Dean'ın bir şey söyleyerek komut vermesi üzerine Alexis ileri atıldı. Zaten Dean'e sinirli görünüyordu, çünkü hareketleri aşırı derecede saldırgandı. Dean'ın yüzüne vurmaya çalıştı, Dean hamleden kurtuldu, fakat Alexis durmamıştı. İnce bileğini savurarak bir kere daha denedi.

Dikkatlerini dağıtmamak için yanlarına gitmiyordum, fakat elime bir mısır alıp onları sinema izler gibi izlememek için de kendimi zor tutmuştum. O sırada Alexis'le eş olan, ringdeki diğer cadının Dean'i izleyiş biçimi dikkatimi çekmişti. Kız resmen beğeni dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

Alexis, Dean kıza sırtını döndüğünde, duruş açısından dolayı kendisi kızla göz göze geldi. Onun da bu durumu fark ettiğini anlamıştım, çünkü narin yüz hatları vahşiydi. Ardından Dean'e baktı ve bağırarak ileri atılıp yumruk atacakmış gibi yaptı, fakat...

Ovvv... Dean'ın bacak arasına tekme atmıştı.

Dean olduğu pozisyonda kalırken, kasılan suratıyla Alexis'e, *bunu neden yaptın* der gibi bakıyordu. Suratındaki ifade çok değişmese de hafifçe yanlardan kırışan göz çevresi, yüzünü buruşturmak için kendini zor tuttuğunun göstergesiydi. Sonra iyice dikleşti ve boğazını temizledi. Boğuk ses tonuyla, "Yüzü hedef alacaksın," diye uyarıda bulundu.

Alexis atkuyruğunu savurdu. "Ah, öyle mi?" dedi masum masum. "Pardon."

Sırıtarak onlara bakarken sağ tarafımdan gelen biri dikkatimi çekince başımı o yöne çevirdim. Jay yürürken Dean'ın olduğu ringe ters bir bakış attı. Dean de Jay'i görmüştü, olduğu pozisyonda durup o da Jay'e baktı.

Jay'in yüz hatlarındaki saklı öfke hâlâ oradaydı. Dean'den gözlerini çekti ve yanımdan geçerken, "On dakika sonra eğitim yerinde ol," dedikten sonra gitti.

Dean, o gidince bakışlarını bana çevirdi ve anlık göz göze gelişimizden sonra başını çevirerek tekrar eğitim vermeye odaklandı. Yaptığımız planın sonuçlarının ağır olacağını biliyordum, ama Jay'in en güvendiği kişiyi kaybetmesi her şeyden çok daha ağır bir durumdu.

Moralim bozulmuştu. Suratımı asarak, ilerlemeye başladım. Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkamaya karar verdim, ardından da hâlâ buradaysa Lau'yu ziyaret edecektim. Saç konusunu atlatılabildi mi görmem gerekiyordu.

"Merhaba," dedim bir tane kız avcıya. "Lavabo nerede acaba?"

Kız bana bakınca anlık bir duraksama yaşadı ve beni baştan sona süzdü. Sonra dudaklarını kıvrarak, "Şu koridora gir, soyunma odalarının olduğu alana çıkacaksın. Orada görürsün," dedi ve gitti. Çok uzakta durmayan birkaç kız, bir tanesi de erkek avcının daha yanına gittiğinde daha benim oradan uzaklaşmamı beklemeden arkamdan lafı attı.

"Başavcının sevgilisi olduğuna emin misin? Bu onu nasıl tavlamış olabilir ki?"

"Tabii kızım, baksana özel olarak kendisi ders veriyor," dedi bir başka kız.

"Cildi çok güzelmiş," dedi bir diğer kız.

Bana lavaboyu tarif eden hemen atladı. "O koyu tende kusurları varsa da görünmüyordur. Kız gece yarısı gibi." Kıkırdadı. "Başavcı, bence Whitmore gibi bir kızla olmalı," dedi ve sanki idolünden bahsediyor gibi konuştu. "Hem zaten geçmişte çok tutkulu bir aşk yaşamışlar, öyle duydum."

Whitmore mu? Tutkulu aşk mı?

Diana ve Jay'i yakıştırdığını duyunca ağır ağır arkamı dönüp kıza baktım. O sırada kızın yanındaki, "Şşşt!" diyerek onu susturmaya çalıştı, ama çok geçti. Ayrıca biraz uzakta durdukları için onları duymam tuhaftı ve kızlar da duyulmanın verdiği

şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. Çünkü bakışlarımdan duyduğum kesinlikle anlaşılıyordu. *O kızı öldürecektim.*

Tam onlara doğru bir adım attığımda arkamdan bir ses duyuldu. "Herkes ringlere geri dönsün!"

Diana'nın sesini duyunca, olduğum yerde durdum. Zaten kısa bir an sonra o da önüme geçerek görüş açıma girdi. Çaylak avcılar çil yavrusu gibi dağılırken, Diana da dönüp bana baktı. Gri gözleri yüzümü süzdükten sonra, "İyi misin?" diye sordu sahte bir merakla.

Her şeyi duyduğunu biliyordum. Duymaması imkânsızdı ve şu an zevkten dört köşeydi. Benim düz bakışlarım üzerindeyken gözleri yumruk olmuş elime, oradan tekrar yüzüme tırmandı. Tek kaşı havaya kalkmıştı. "Yoksa sırf bizi yakıştırıyor diye kıza saldırmayı mı düşünüyordun?"

Küçük kardeşine bakıyor gibi onaylamaz bir edayla başını iki yana salladı. Jay'le yaşıt olmalıydı ve benden büyüktü, ama dışarıdan bakan onu benden küçük sanırdı. Biblo bebeğe gerçekten çok benziyordu. Yine de dikkatli bakıldığında üzerindeki o olgun tavır, yaşını belli ediyordu.

"Geçmişiniz beni ilgilendirmiyor," dedim sakın bir tonda. "Şu an ise durum ortada." *Jay benimle, şimdi defol.* Yumruk olmuş elimi havaya kaldırıp gülümsedim. "Ders için pratik yapıyordum."

"Ah, anlıyorum," diyerek yere bakıp hafifçe güldü. "Haklısın geçmiş geçmişte kaldı. Tabii bilirsin..." Hafifçe omuz silkti ve dudağını biraz büzdü. "İlkler biraz başka oluyor."

Bir iki saniye düz düz kızın suratına baktım. Kalbim sıkışıyordu, ama yüz ifademi stabil tutmayı başarmıştım. *İlkti... Jay'in ilkiydi...*

"Son olmak çok daha iyi." Yapmacık bir şekilde meydan okuyan bir gülümsemedim.

Diana'nın yüzü hiç bozulmadı. Kendinden emin bir şekilde durup sırttı. "Kesinlikle haklısın."

Ona doğru yavaş yavaş yürüdüm ve gözlerimde ölümün en vahşi hallerini yansıtan bakışlarla ona ilerlemeye başladım.

O sırada bir anda Jay ortaya çıktı. Sabit bakışları ikimiz arasında gidip gelirken boğuk sesiyle, "Belle, lavabo işini hallet," dedi. "Beş dakikan kaldı."

Bana baktığında yüz hatlarım sert bir halde onu izledim. Kıza lavaboyu sorduğumu duyduğuna göre, Diana ile konuşmalarımızı da duymuştu. Sonra tamamen onları yok sayıp arkamı dönerek koridorda ilerleyerek diğer alana çıktım.

Burası da başka bir açık alandı. Ringler değil, kum torbaları, yumruk topları ve duvarlarda asılı bir sürü bıçak bölmesi... Lavabonun kapısını gördüğümde içeri daldım. Aynanın karşısında geçtiğimde yansımamla bakiştım.

Öfke, en etkili silahtır, Annabelle.

Hayır, hayır, değildi. Başımı ellerimin arasına alarak dirseklerimi lavaboya dayadım.

Kin ise öfkenin kardeşidir. Şu an kinleniyorsun, güzel.

Başımı kaldırıp tekrar yansımama baktım. Her zaman kendimle konuşan biriydim. İç seslerim Anna ve Belle, bunun en iyi örnekleriydi. Onlar zihnimden gelirken bu sesin titreşimlerini ruhumda hissediyordum.

İşaret parmağımı kendime doğrultarak aynadaki yansımama baktım. "Ben Annabelle'im."

O sırada lavabonun kapısı açıldı ve aynadan baktığımda içeri gireni gördüğüm an kaskatı kesildim. Jay kapıyı kapattı ve kilitledi. Yanıma gelip elini iki yanımdan lavaboya koyduğunda yüzü de tam yüzümün yanında olacak şekilde eğildi. "Bunu sonra konuşacağız." Sessizce dudaklarını oynattı.

"Konuşacak bir şey yok. Her şey yolunda." diyerek ben de ses çıkarmadan dudaklarımı oynattım.

Gözleri pür dikkat yüzümü tararken yanağını yanağıma yasladı. "Sonra."

Onaylar gibi başımı salladım. Sonra beni kendine doğru çevirdi ve bir elini tekrar lavaboya yaslariken diğeriyle önüme düşen saçımı çekti. Vücudunun sıcaklığı bedenime yayılmıştı. Ellerim, çıplak kol kaslarını sardığında bana doğru eğildi ve dudakları burnumun ucuna dokundu. Çok küçük bir öpücüğü

de dudak kenarıma bıraktı. Ardından diğer kenara ve sonunda dudaklarıma...

"Ders zamanı."

Doğrulup lavabonun kapısını açarak dışarı çıktı. Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp derin bir nefes aldım. *O kızı görmezden gelebilirdün.*

Bir süre sonra lavabodan çıktım ve bana yaklaşımakta olan Lau ile göz göze geldim. Saçına bakmamaya özen göstersem de çok kısa bir an gözlerimin oraya kaymamasına engel olamamıştım. Lau su yeşillerini kıstı.

"Yemin ederim ki böyle de dünyanın en mükemmel kızı-sın." Ellerimi teslim oluyor gibi kaldırdım.

Lau, omuz silkti. "Elbette öyleyim." Sonra başını dikleştirdi. "Kaleb boynumun açığa çıkmasından hoşlanmış."

"Ah, evet," dedim. "Boynun. Harika."

Lau bana ters ters baktı. "Neyse, şimdi gidip biraz Kaleb'dan ders alacağım. Bunun için bir cadıya dişlerimi gösterip hırlamam gerekti ama olsun. Jay bu gün bana karışamaz."

Gideceği sırada saçını savurmaya çalıştı, fakat eli boşlukta savruldu. Ben bön bön ona bakarken, boğazını temizledi ve kafasını sallayınca saçları savruldu. En azından bu saç bile savurmanın bir yöntemini bulmuştu.

Ben de etrafıma bakmamaya özen göstererek eğitim aldığım yere gittim ve Marcus ile dönüşümlü olarak bir saat daha reflekslerimizi geliştirmekle uğraştık. Jay ikimizin de canına okumuştu. Ders sırasında ikimiz de profesyonel davrandık.

Ders bitiminde Jay, üzerine tişörtünü giyerken "Sen onunla git," dedi Marc'ı işaret ederek. "Benim biraz işim var." Sonra dudaklarını oynattı. *"Gece yanına geleceğim."*

Durup ona baktığımda daha fazla bana bakmadan gözlerini kaçırdı ve odadan çıktı. Arkasından bir süre onu izledim. Marcus darmadağın bir halde yanımda dikildi. "Seni benimle gönderdiğine göre çok önemli bir iş olmalı."

Omuz silktim ve odadan çıktım. Umursamıyor gibi davransam da üzerimdeki durgunluğu atamıyordum. Diana'yla göz göze geldiğimde, bana gri gözleriyle meydan okuyan bir bakış attı.

Onu görmezden gelip soyunma odalarına doğru gittim, yoksa elimden bir kaza çıkacaktı ve bu sırada tüm alana melez olduğumu ilan edecektim. Marc, erkek avcılarının soyunma odasına girerken, ben de birçok cadıyla beraber kız avcılarının soyunma odasına girdim ve geldiğimiz zaman dolaplara koyduğumuz eşyalarımızın olduğu bölmeye gittim.

Çantadan eşyalarımı aldıktan sonra ara ara bölmelerin olduğu ve kapısı sadece naylon bir perde olan duşlardan birine girdim. Bu perde olayı beni rahatsız etmişti. Dışarı çıkıp, *kilitlenebilen bir kapıya ne dersiniz* diye sormak istiyordum.

Duştan sonra giyinip, çantamdan telefonumu aldım. O sırada kapıda bekleyen Marc, "Abby milyon kere beni aramış. Telefonun kapalı olduğu için endişelenmiş. Ona sorun olmadığını söyledim," dedi.

"Şarjım bitmiş," dedim kapalı telefonu cebime koyarak.

Eve geldiğimizde Marc, beni bırakıp yoluna devam etti. Savsak adımlarla eve girdim ve yiyecek bir şeyler hazırlamadan önce tezgâhın oradaki prize şarj aletimi yerleştirip telefonumu da şarja taktım. Açıldığında aramaları ve gelen mesajları kontrol ettim. Abby birçok kez aramıştı. Onun dışında gelen sadece iki mesaj vardı ve ikisi de tanımadığım bir numaradandı. Mesajın gönderildiği saate baktım, eğitim sırasında gönderilmişti.

Saat 21.00 civarı. Greenpool Caddesi. Yapay gölün orada, görmek isteyeceğin şeyler olabilir. İhanet başlığı altında çevrilecek gösteride yer alacak başroller, oldukça ilgi çekici.

Kaşlarımı çatarak mesaja baktım. Başrollerin kim olduğunu zihnimde bangır bangır bağırان iç seslerimi susturdum. Hayır, bir şüpheyeye daha gerek yoktu. Şüphe, benim için en hastalıklı duyguydu.

Diğer mesaja geldiğimde takılı kalmıştım ve yazılanı tekrar tekrar okudum.

Pekâlâ, senin için başroller hakkında ufacık bir ipucu vereceğim. Gözde başavcı ve sarışın eğitmeni... Ama sen zaten başrolleri tahmin etmiştin, değil mi, Annabelle?

Kanım damarlarımda fokurdamaya başlarken, kalbim sanki uzun yol koşmuşum gibi deli gibi atıyordu. Titreyen parmağımla mesaj atanın numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Elim boşluğa düşünce, telefon elimden kayıp yeri boyladı. Kimdi bu? Ve burada benim bilmediğim nasıl bir oyun dönüyordu?

BÖLÜM 24: KİLİT

♪ *Neon Jungle-Louder* ♪

Ihanet...
Başroller...

Gözde başavcı ve sarışın eğitmeni...

Bu kelimeler zihnimde dönüp duruyordu.

Jay ve sarışın eğitmeni, *Diana*.

Ellerimle mutfak tezgâhını daha sıkı kavradım ve bir süre daha soluklandım. Yaklaşık on dakikadır aynı pozisyonda duruyordum. Mesajı atan kimdi? Greenpool Caddesi'nin orada neler oluyordu?

Derin nefes al, Annabelle. Sakinliğini korumalısın.

O sırada dış kapı açıldı ve Abigail kapıdan girdi. Başını sağa çevirip beni mutfakta gördüğünde önce gülümsedi, sonra gülümsemesi solarken yüzü endişeyle sarsıldı. "Annabelle, iyi misin tatlım?"

Parmaklarım tezgâhı daha sıkı kavrarken bir karar vermeye çalışıyordum. Mesajı dikkate alıp gitmeli miydim? Yoksa göz ardı edip kalmalı mıydım?

Gidersem, pişman olabilirdim. *Ki muhtemelen de olacaktım.* Fakat kalırsam, daha çok pişman olacağımı biliyordum.

Yere düşen telefonumu alıp cebime tıktırdım. Hızla Abby'ye doğru ilerlediğimde bir anda afallayıp bir adım geri attı. Elinde tuttuğu araba anahtarını çevik bir hareketle ondan kaptım ve portmantodaki deri ceketimi üzerime geçirdim. Ayakkabılarım hâlâ ayağımda olduğu için daha fazla bir şeyle uğraşmadan direkt evden çıkmaya yeltendim.

Sakinlik mi? Sakinliğin canı cehennemel

“Annabelle?” dedi Abigail telaşla. “Neler oluyor?”

“Soru sorma Abby. Sadece...” derken hışımla ona doğru döndüm. Ne söylemem gerektiğini zihnimde toparlayamıyordum. “Sadece...” Elimle alnımı ovaladım. “Gitmem gerekiyor.”

“Hiçbir yere gidemezsin. Ne bu halin? Bu şekilde araba kullanabileceğini sanmıyorum,” diyerek bana doğru bir adım attığında bir el hareketiyle onu durdurdum.

“Kullanabilirim. Lütfen. Söz veriyorum, bir saat sonra evdeyim.”

Kapıdan çıktığım sırada Abby bağırdı. “Annabelle!”

Fakat onu duymazlıktan gelerek hızlı adımlarla arabaya ilerledim. Yağmur atıştırıyordu ve hava her zamankinden daha soğuktu. Ayakkabılarım yerdeki taşları ezerken adımlarım çelik sertliğindeydi. Hayır, orada beni bir ihanetin falan beklediğini düşünmüyordum. Sadece bana mesaj atan her kimse, nasıl bir oyun çevirdiğini görmeye ihtiyacım vardı.

Jay Sullivan, sadece bana aitti.

Abigail kapıda durmuş, bana bakıyordu. Buraya geldiğimizden beri onu çok uğraştırdığımı ve endişelendirdiğimi biliyordum. Ama Boston’daki sakin yaşantımızı geride bırakmıştık. Bunun o da farkındaydı.

Arabaya bindim ve gaza yüklendim. Bildiğim kadarıyla Greenpool Caddesi kasabanın kuzeyinde kalıyordu. Merkeze ulaşırsam bulmam daha kolay olacağı için ilk olarak merkeze doğru sürmeye başladım. Genelde harika bir sürücü olmadığım için yavaş giderdim, şimdi yağmur yüzünden daha da dikkatli gitmek zorundaydım. Her neyse mesajda 21.00 yazıyordu ve saat 20.00’dı. Daha zaman vardı. Silecekleri çalıştırıp derin bir nefes verdim. Parmağımı direksiyona vururken aynı zamanda bugün olanları tek tek gözden geçiriyordum.

Diana tam biz çalışırken gelip Jay’i bir şey söylemek için çağırmıştı. Jay eğitim bittiğinde beni Marcus’la tek yollayacak kadar meşgul olacaktı. Eğitim sırasında çaylaklardan biri ne demişti? “*Hem zaten geçmişte çok tutkulu bir aşk yaşamışlar, öyle duydum.*”

Sonra zihnime Diana'nın sözleri dolaşmaya başladı. *"Haklısın, geçmiş geçmişte kaldı. Tabii bilirsin... ilkler biraz başka oluyor."*

Pekâlâ, hayır. Onu elimden almak için zihnimi bulandırmaya çalıştığını biliyordum. O kızın her bir tarafından sinsilik akıyordu. Nasıl bir manzara görecektim bilmiyordum, ama benim için önemli olan Diana'nın ne yaptığı değil, Jay'in o sırada nasıl karşılık verdiği idi.

Telefonumun melodisi arabanın içinde yankılanırken irkilmiştim. Tek elimle cebimden çıkardım ve göz ucuyla ekrana baktım. Arayan Marcus'tu. İlk çalışında açmadım ve telefonu geri koltuğa bıraktım. Sonra aklıma en son ondan gizli işler çevirdiğimde nasıl kırıldığı geldi.

"Abigail gardiyanım olman için seni mi aradı?" diyerek açtım telefonu.

"Seni durdurmak için sonsuza kadar nemf ışıyla felç etmediğine dua et," dedi. "Sen akıllanmayacak mısın? Dışarıda bir ton tehlike kol geziyor, tek başına nereye gittiğini sanıyorsun?"

Bir süre durdum ve yola odaklandım. "Tanımadığım bir numaradan mesaj aldım." Sağa dönerek merkeze doğru ilerlemeye devam ettim. "Greenpool Caddesi'nde, görmem gereken bir şey varmış."

Marc'tan ses gelmeyince acaba telefon mu kapandı diye ekrana bakacaktım, fakat bir anda bağırışı kulağımı delmişti. "Tanımadığın bir numaradan gelen mesajı dinleyerek bir yere mi gidiyorsun?" Sonra sanki mümkünmüş gibi daha çok bağırmaya başladı. "Sen kafayı mı yedin?"

Muhtemelen.

"Bağıрма!" dedim ben de telefona doğru bağırarak. "Lanet olsun, gitmem gerekiyor. Hiçbir şey olmadığını görmem gerekiyor!"

"Sen ne saçmalıyorsun?" dedi o da bağıırıp. "O mesajda ne okudun da gözün döndü?"

Nefesim kesilmiş gibi derin bir nefes çektim. "Greenpool Caddesi'ndeki yapay gölün orada, ihanet adlı gösterideki başroller; gözde başavcı ve sarışın eğitmeni..."

Devamını getirmedim, getirmeme de gerek kalmamıştı zaten. Marc sustu, sadece nefes seslerini duyabiliyordum. Ardından sakın bir sesle, "Oraya geleceğim," dedi. Telefonu kapattığında ağzımı bile açamamıştım.

Tabelaları takip ederek Greenpool Caddesi'ne doğru sola kırdım. Sonunda caddeye geldiğimi gösteren tabelayı gördüğümde, kalbim boğazımda atmaya başlamıştı. Bu cadde, kasabanın en nezih caddelerinden biriydi. Sol tarafta kahve dükkanı, biraz ilerisinde bir giyim mağazası vardı. Sağ tarafta, geniş çim alanı bulunuyordu. Park ve ağaçlandırmalar yapılmıştı, o ağaçlandırmanın arasında yapay bir göl vardı.

Arabayı gölü çevreleyen çim alanın önüne park ettim. Dışarıda atıştıran yağmur damlaları arabanın camında ritim tutarken, kalbim de göğüs kafesimde aynı ritme eşlik ediyordu.

Telefonumu elime aldım ve ekranı açtım. Mesaj atan numarayı tekrar aramayı denedim, fakat telefon hâlâ kapalıydı. Sonra rehberle gelerek Bay Mükemmel isminin üzerinde durdum ve bir süre öylece o ismi izledim. Sonunda karar verip isme tıkladığımda Jay'in telefonunun çalmasını dinledim.

Çaldı... Çaldı... Çaldı... Açan olmadı.

Telefonu kapatıp öylece camdan dışarıya gözlerim kaydı. *Eve git, Annabelle. Eve git.* Anna ve Belle, aynı anda konuşuyorlardı.

"Lanet olsun!" diyerek direksiyona vurdum. Tam arabayı çalıştıracakım sırada bir elimde duran telefonum titredi.

Gözlerim ekrana kaydığında yine o numaradan gelen bir mesaj olduğunu gördüm. Bir süre ekrana boş boş baktım. Ellerim titrerken zar zor mesajı açtım.

Neden arabadan inmiyorsun?

Gözlerim anında camdan dışarı kaydı ve etrafa bakındım. Çok insan yoktu, olanlar da şemsiyeleriyle araçlarına doğru gidiyor ya da karşıdan karşıya geçerek kahve dükkânına ulaşmaya çalışıyordu. Arabanın sileceklerini çalıştırıp görüşümü daha da netleştirdim ve dışarıyı izlemeye devam ettim.

Telefonu alıp mesaj yazdım.

Sen kimsin?

Dudağımı dişlerken ekrana pür dikkat bakıyordum. Cevap düşündüğümünden daha kısa sürede geldi.

Gerçeklere ulaşmanı sağlayacak biri...

Kaşlarımı çattım. Sinirden gerilen parmaklarım titremeye devam ediyordu.

Canın cehenneme. Ona güveniyorum.

Yazdığım mesajdan sonra derin bir nefes verdim ve başımı koltuğa yasladım. Hâlâ dışarıda bir hareket var mı diye bakıyordum, arabadan inmediğimi biliyorsa beni izliyor demekti. Mesaj geldiğinde ekrana baktım. Bir an sonra mesajı açtığımda kalbim sıkıştı.

O zaman neden arabadan inmiyorsun?

Bana meydan okuyordu. Sinirle solurken bakışlarım tekrar dışarıda dolaştı ve gölün çevresine baktım. Görünürde kimse yoktu, sadece gölün yanındaki bir iki restorandan çıkan birkaç kişi.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığımda soğuk hava yüzüme çarptı. Yağmur damlaları yanaklarımdan akmaya başlamıştı. Mesaj atan numarayı aramak için tuşa bastım.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

Telefonu atıp kırmamak için kendimi zor tutuyordum. Kapatıp deri montumun cebine koydum ve gölün çevresinde yürümeye başladım. Yürürken aynı zamanda restoranlardan çıkan insanlar şemsiyeleriyle yanımdan hızla geçiyorlardı. Bense ıslanan saçlarımı umursamıyordum. Üşümesem de kendimi soğuktan korumak ister gibi kollarımı gövdeme sardım ve biraz daha yürüdüm. Bir süre sonra olduğum yerde durup etrafımda döndüm.

Belki de Diana sürtüğü şu an bir köşede durmuş, gülerek beni izliyordu.

Tam vazgeçip eve gitmek için arkamı döneceğim sırada onu gördüm.

Görüşümü bulanıklaştıran yağmur damlaları ve aramızdaki uzun mesafe bile onu tanımama engel olamadı. Restorandan

çıkmişti. Siyah pantolonu, siyah blazer ceket ve her zamanki giydiklerinden daha klasik bir görüntüye kaçan siyah ayakkabıları... Giyimine özen göstermişti.

Çok uzak değildim, ama normal bir insanın beni buradan fark etmesine imkân yoktu. Gölün yakınında, çok iri bir ağacın gölgesinde kalıyordum.

Çıktığı restoran kapısı kapanmadan dışarı bir başkası daha çıktı. Topuklu ayakkabılar, elbisenin açıkta bıraktığı uzun beyaz bacaklar ve porselen gibi bir yüz... Diana.

Hayır, bekle, Annabelle. Sadece bekle. Anlamaya çalış. Doğruyu görmeye çalış.

Bir sıcaklık dalgası göğsümden başlayıp karnıma doğru kaydı. Sanki karnımda büyük bir yangın çıkmış gibiydi. Elimi o bölgeye bastırıp olduğum yerde dikilmeye devam ettim. Kapı kapanmadan dışarı takım elbiseli oldukça iri ve uzun boylu bir adam daha çıktı, ardından sarışın bir kadın.

Onlara kısa bir an baktıktan sonra gözlerim tekrar Jay'i buldu. Sanki bir şey fark etmiş gibi durdu... ve omzunun üzerinden hafifçe başını arkaya çevirdi.

Beni gördü.

Ağacın gölgesinde kalsam da beni görüyordu. Bakışlarımız kısa bir an birleşti, o kısacık an bana bir asır sürmüş gibi gelmişti.

Gözlerini benden çekip ağır bir şekilde başını tekrar diğer tarafa çevirdi, Dışarı çıkan adamla kadına doğru döndüğünde olduğum yerden kıpırdamıyordum. Takım elbiseli adamın koluna giren kadın, yanlarında duran Jay ve Diana'ya bir şeyler söyledi. Sonra Jay'e doğru ilerleyerek ona sarıldı. Jay önce tepki vermese de sonra biraz eğilerek kadının sarılmasına yardımcı oldu. *Tanrım...*

Kadın gülerek geri çekildiğinde yüzüne dikkatli baktım. Kırklı yaşlarında olmalıydı, üzerinde oldukça şık, kürke benzeyen bir mont vardı. Kalem etek giymişti ve sapsarı saçları restoranın ışığıyla parlıyordu. Diana'ya benzerliğini fark ettiğim an, bu sefer sanki kalbim un ufak olmuştu. *Diana'nın annesiydi. Zaten*

bu tezimi doğrulamak istercesine gidip Diana'nın yanağına hafif katli bir öpücük bıraktı.

Geri çekilip yanında duran iri yarı adamın koluna girdiğinde, adam da Jay'e elini uzattı ve tokalaştılar.

Acı, tıpkı kara bir bulut gibi başımın üzerinde dolaştı. Ve siyah yağmur damlaları akıtarak beni sırlıslam etti.

Benim ailem hiçbir zaman *onunla* tanışamayacaktı. Annem *ona* böyle sarılamayacak, babam *onunla* böyle tokalaşamayacaktı.

Şimdiki ana dönüp tekrar kalbimi acıtan manzarayı izledim. Gördüğüm şey ise... *hayır, hayır, hayır*. Elimle gözümün önünde gelen yağmur damlalarını sildim ve tekrar oraya baktım.

Diana, Jay'in koluna girdi ve elini onun elinin içine kaydırды. Jay'in geri çekilmesini bekliyordum. Beni görmüştü, onları izlediğimi biliyordu.

Geri çekilmedi ve onun elini tutmasına izin verdi.

İlk defa ona hiç olmadığım kadar yabancı hissediyordum. Böyle bir manzarada asla yerim yokmuş gibiydi. Bir mesajla bu resme dâhil olmak için buraya gelmişim, fakat yerim sadece bir ağacın gölgesiydi.

Kadın gülerek onların ellerine baktıktan sonra memnun bir ifadeyle kocasına daha çok sokuldu. Sonra restoranın önünde park edilen lüks bir arabaya bindiler. Araba hareket ederek caddeye çıkıp gözden kayboldu. Araba görüş açımdan çekildiğinde, hâlâ restoranın önünde durmuş, gözleri benim olduğum yere kilitlenmiş olan Jay'e baktım.

Elini Diana'nın elinden çektiğinde, Diana onun bakışlarını takip etti ve beni gördü. Ailesine bakarkenki sevecen gülümsemesi hızla soldu.

Bir süre üçümüz de öylece birbirimize baktık. Bakışlarım stabil. Gözyaşlarımı uzun zaman önce kaybettiğime şu an minnet etmişim. Jay öne doğru bir adım attı.

Gelme.

Sonra bir adım daha ve bir adım daha... Bana doğru yürümeye başlamıştı. Kilitlenen kaslarımı açmak çok zor oldu.

Geriye doğru hareket ettiğimde sonunda bacaklarımın çalıştığından emin oldum ve arkamı dönerek arabaya doğru hızla ilerlemeye başladım.

Arabaya yaklaştığımda eli mengene gibi kolumu kavradı ve beni durdurdu. Sanki kolumu yakmış gibi elini ittirdim.

Bu onu durdurmadı ve ben hızla ilerlerken kolumu tekrar kavrayıp beni kendine çevirdi. Beni sert bir şekilde kendine çektiği için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalmıştım. Yüzlerimiz yakındı ve nefeslerimiz gri bir buhar dalgası olarak birbirlerine karışıyordu.

“Nasıl haberin oldu?”

Gölü ve parkı aydınlatan ışıklandırmalar sayesinde ela gözleri belirgindi. Gözlerimi ondan çekmeden elimi kolumdaki elinin üzerinde koydum. Gözleri kısa bir an yaptığım harekete kaydı, tüm gücümü kullanıp elini kolumdan çekmeye çalıştım.

“Dokunma o elinle bana.”

Sesim boğuk ve donuk bir tondaydı. Duygularım da donmuştu, ruhum da.

Beni bırakmayınca, biraz önce Diana’nın tuttuğu eline tahammül edemiyormuş gibi kolumu hızla çektim.

Jay, o elini benden çekse de diğer eliyle beni tutmaya devam edip, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Yapma,” dedi boğuk sesiyle. “Gördüklerinin ne anlama geldiğini bilmiyorsun.”

“Evet, bilmiyorum.” Yüzüne dikkatle baktım. “Bilmediğim bir ton şeyin arasından biri işte.”

Çelik gibi bakışları biraz olsun yumuşadı. “Gece yanına geldiğimde bu konuyu konuşacaktım.”

“Sen konuşana kadar, Diana izletmenin daha etkili olduğuna karar vermiş olmalı.”

Yağmur damlaları yüzümü sıırılsıklam ediyordu, fakat yine bunu umursadığım yoktu. Jay’in de yüzü ıslanıyordu ve ıslak saçları alnına dökülüyordu. O sırada bakışları arkasına doğru döndü, dibimize kadar gelmekte bir sakınca görmeyen Diana’ya baktı.

“Ne?” dedi Diana afallamış bir ifadeyle. “Onun buraya gelmesiyle bir ilgim yok.”

Güler gibi bir ses çıkardığımda Diana'nın gözleri bana kaydı. "İtiraf etmeliyim ki harika bir başrolsün. Gösteriyi sonlandırmak nedir bilmiyorsun."

Söylediğini şey üzerine savunmaya geçti. "Ne saçmaladığın hakkında bir fikrim yok."

Sinirim tamamen çığırından çıkmıştı. "O maskeyi yüzünden çıkar," diyerek hırlar gibi bir ses çıkardım. Diana'nın sorgulayıcı bakışları üzerimdeydi.

"Sana buraya gelmen için hiçbir şey söylemedim. Jay'e bu kadar güvensiz olup peşine takılmanın suçunu bana yıkmaya çalışma."

Ne?

Damarıma basmayı çok iyi biliyordu. Şu an onu yakmak için büyük bir arzu duyuyordum.

Jay'in elinden kolumu kurtarıp Diana'ya doğru bir adım attım ve bu sırada büyü yapacağımı anlamış olacak ki Jay beni belimden kavrayıp kendine doğru döndürdü. Ona doğru döndüğüm için Diana alev alan gözlerimi görmedi, fakat bu büyü yapmama engel olamamıştı.

Diana'nın göle uçtuğunu, suya çarptığında çıkan sestен anlamıştım.

Jay beni sıkı sıkı tutarken kesik kesik nefes alıyordum. Ellerimi göğsüne koydum ve onu ittirdim. "Bırak beni!"

O sırada başka bir el beni tutup Jay'den uzaklaştırdı.

"İyi misin, Minik Pandam?"

Ah, Marcus.

Islak saçlarımı gözlerimin önünden çeken parmakları sayesinde yüzünü görebilmiştim. Bir anda kollarımı ona dolayıp gövdesine yapıştım. Buraya geleceğimi ona söylediğim için şu an şükreliyordum.

"Belle, buraya gel," dedi Jay. Yüzünde inanılmaz sert bir ifadeyle bize doğu adım attığını gördüğümde, Marc beni iyice ondan uzaklaştırdı.

"Sakın."

O sırada göz ucuyla sudan çıkan Diana'ya baktım. Islak saçlarını eliyle geriye doğru atarak bana baktı. Yüz ifadesi hiç olmadığı kadar gerçekçiydi. Düşmanlığını saklamadan dik dik yüzüme bakıyordu. Ona daha beterlerini yapma arzumu bastırdım ve Marcus'un kollarından çıktım.

"Gidelim," diye fısıldayıp yürümeye başladığımda, Jay tok bir sesle tekrar adımı bağırdı. Sesi gölün etrafında bulunan ağaçlardaki kuşları veya yarasaları ürkütmüştü. Kanat sesleri her bir yanı sardı.

Marcus'un ona, "Şimdi değil," dediğini duymuştum. Zaten yakın olduğum için arabaya ulaşmam birkaç saniye sürdü. Fakat o birkaç saniyede bile sanki transa girmiş bir şekilde yürümüştüm.

Hızla kapıyı açıp sürücü koltuğuna bindim ve tam kapımı örterken Marc kapıyı yakaladı. "Yolcu koltuğuna zıpla. Bu halde araba sürmene izin veremem."

Dediğini ikiletmeden yolcu koltuğuna oturup ayaklarımı kendime çektiğimde, Marc da binip hemen arabayı çalıştırdı. Camdan son kez Jay'in olduğu tarafa baktığımda olduğu yerde durduğunu gördüm, göz göze geldik.

"Sür şu arabayı," dedim Marcus'a.

Yağmur durmuştu.

Marcus'la arabanın kaputuna yaslanmış, yaklaşık bir saat-tir sessizce sonsuz okyanusun üzerinde dalgalanan yakamozu izliyorduk. Ay ışığını, bir ressam usta fırça darbeleriyle dalgaların üzerine serpiştirmiş gibiydi.

"Babamın aramızda bir şey olduğunu sanıp, seni sorguya çektiği günü hatırlıyor musun?"

Sessizliği bozduğumda Marc başını hafifçe bana doğru eğip yüzüme baktı, sonra tekrar okyanusa döndü. Güldüğünü hissetmiştim. "Boynumu tıpkı ince bir dal gibi kıracak sanmıştım."

"Neredeyse ağlayacaktın," diyerek ben de hafifçe güldüğümde Marc savunmaya geçti.

“Kol kasları gövdem kadar olan bir adam karşıma dikilmişti ve ben sadece on üç yaşında, yakışıklı bir çocuk olmak dışında bir suç işlememiştim!”

Sesimi kalınlaştırarak babamın söylediğini tekrarladım. “Söyle bakalım sarı çocuk, kızımda gözün mü var?” Sonra durdum ve on üç yaşındaki Marcus’u ince bir sesle taklit ettim. “S-saçlarım a-açık kumral, efendim.”

Kahkahalarla gülmeye başladığımda doğrulup Marc’ın yüzüne baktım. O da o hatırayla, gamzesini göstererek gülüyordu. “Benden iyi damat bulamazdı tabii. Sende gözüm olmadığını duyunca oldukça üzülmüştü.”

Koluna bir tane vurdum ve gülerek tekrar başımı omzuna koydum. “Onları çok özlüyorum, Marc.”

Marcus elini omzuma attı ve beni iyice kendine çekti. “Ben de. Babanın beni bahçede çalıştırdığı günleri bile özlüyorum.”

Gözümünden bir damla aktı, fakat devamını getiremedim. İçim ise kan ağlıyordu. “Orada ne gördün, Anna?” diye sordu Marcus bir süre sonra.

Gözlerim uzaklara daldı gitti ve gördüğüm sahne tekrar gözümün önünde belirdi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra kısık sesle ona gördüklerimi anlattığımda Marc sessizce beni dinledi.

“Belki de mantıklı bir açıklaması vardır,” diyerek fikrini sundu.

“Orada olanların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey, görmek canımı acıttı.”

Arabanın kaputunda kıpırdanarak bana döndü, ben de ona baktım. “Onu çözmek çok zor, fakat sizi gözlemlediğim zamanlarda sana bakışlarını görüyorum, Anna.”

Merakım kabarmıştı. “Nasıl bakıyor?”

“Sanki her bir ayrıntıyı aklına kazımak ister gibi bakıyor.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım, Marc sadece omuz silkti. “Onun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim bakışlarımı okyanusa çevirerek. “Kapalı kapıların ardında ne sakladığı artık beni ürkütüyor, Marc. Beni mahvediyor, duygularım da zihnim de allak bullak. Hedeflerime ulaşmak için bu ruh halinden kurtulmam lazım.”

Jay ile ilgili her şey beni çok etkiliyordu. Onu kışkandığımı Jessie'yi darp etmişim, Diana bugün ölmediği için şanslıydı. "Hedeflerin mi?" diye sordu Marcus.

Elimle kolyeme dokundum. "Ailemi elimden alan her kimse onu bulacağım."

Marcus bir anda değişen konu karşında merakla kaşlarını kaldırdı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Umutsuz bir cevap olsa da moralimi bozmaya çalıştım. "Öncelikle şu kolye olayını çözmek istiyorum, güçlerime ihtiyacım var."

Marc şaşırmıştı. "Ailenin gücünü hapsettirmesinin geçerli bir nedeni olduğunu düşünmüyor musun?"

"Eğer öyle bir neden varsa da onlarla beraber toprağın altında. Ne denli bir güce sahip olduğumu bilmem gerekiyor. Her şeyi bana şeytan diyerek özetleyen birini dinlemekle sınırlı kalmayacağım."

Boston'daki cadı kadın maceramız aklıma gelince ürperdim. "Greta, sana bu kolyeyi bir Praesidium cadısının yaptığı söyledi, değil mi?" dediğimde başını onaylar gibi salladı. "Flos mortem bitkisini kullanan meclis de Praesidium. Eh, yeni türü oluşturanlar her kimse o cadılardan biri aralarında olabilir. Ve ben de o cadıyı bulup sorgulayabilirim."

Marc kaşlarını saçlarına kadar kaldırdı. "Yeni türü oluşturanlar her kimse, iyi amaçlar taşımıyordu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O yüzden güçlü olmalıyım, eğitime odaklanıp güçlerimi açığa çıkaracağım."

Marcus düşünceli gözlerle beni izledi, fakat bir şey söylemedi. "Artık eve gidelim. Abigail'e bir saate döneceğimi söylemiştim. Geciktim."

İkimiz de doğrulup arabaya bindik. Gidene kadar konuşmamıştık ve ben de başımı cama dayayıp dışarıyı izliyordum. Gözlerimin önüne Jay ve Diana'nın, Diana'nın ailesinin önündeki halleri geliyordu. Radyoda Neon Jungle-Louder şarkısının çaldığını duyunca, son ses açtım ve şarkıda da söylediği

gibi gürültünün zihnimdeki sesleri yok etmesini ve hissetmemeyi diledim.

Eve geldiğimizde Marcus benimle birlikte içeri girip Abby sorununu üstlenmeye karar verdi. Abby'yi gördüğümde direkt ona doğru ilerledim ve sarıldım. Her ne söyleyecekse ağzı açık kalmıştı. Marcus'la bakışarak olanları anlamaya çalıştığını biliyordum, sonra elini başıma koydu ve saçımı sıvazladı. Bir şey söylemeyip, sadece saçlarımı okşadığında gözlerimi sıkı sıkı yumdum. "Seni seviyorum, Abby."

Duraksadı. Bir anda saçıma bir öpücük kondurarak, "Ben de seni karamelim," dedi. Marcus'a doğru kolunu açtığında Marc da geldi ve üçümüz birbirimize sarıldık.

"En son bunu yaptığımızda, Abigail körkütük sarhoştı," dedi Marcus ve gülmeye başladı. Abby sahte bir kızgınlıkla onun kolunu sıktı. "Şaraplarının çok güzel olduğunu iddia eden bir nemf yüzünden! O şarap kesinlikle ambrosia değildi."

Abby'yi sarhoş olduğu için odasına taşıdığımız sırada, söylediği şarkılardan birini mırıldandı Marcus. Marc onu oyalarken ben de kolundan çıktım ve ikisini arkamda bırakarak odama çıktım. Peşimden gelen pati seslerini duyunca dönüp odamın önünde Tim'e bir bakış attım. Gözlerini dikmiş beni izliyordu.

"Pekâlâ," dedim derin nefes vererek. "Gel."

Sonra odaya girdiğimde o da hemen peşimden geldi. Baya büyü müştü ve tüyleri yeni kesilmişti. Abby bakımıyla ilgilediği için minnettardım.

Üzerimdeki deri ceketini çıkarıp bir köşeye attım. O sırada gözüm odamın penceresine takıldı. Bir anda geri odamın kapısına gidip, kapıyı açarak aşağı doğru bağırdım. "Abby, bir dakika gelir misin?"

Abby hemen merdivenleri tırmanıp geldiğinde, ona pence-remi gösterdim. "Şu dış kapıya yaptığın kilidi, bir süreliğine pencereme de yapar mısın?" Kaşlarını kaldırarak bana baktığında omuz silktilim. "Güvende hissetmiyorum."

Bir süre beni inceledi. Sormak istediği şeyler olduğunu bildiğim için gözlerimi ondan kaçırdım ve Tim'i sevmeye başladım.

Abby sonunda pes ederek pencerenin tam önünde durdu. Ellerini iki yana açtığında, avuçlarında oluşan ışık yavaş yavaş arttı ve aynı ışıktan penceremde de oluşmaya başladı. Işık, tıpkı bir demir gibi yavaş yavaş şekil alıyordu. Sonunda penceremi kaplamayı bitirdi ve Abby elini çektiğinde ışık söndü.

"Tamam," dedi bana dönerek. "Çok güçlü değil, fakat bir süre için bir şey buradan giremez veya çıkamaz."

O sırada, "Abby," diye aşağıdan bağırdı Marcus. "Ketçabı bulamıyorum."

Soru sorar gibi ona bakınca Abby güldü. "Karnı acıkmış. Dolaptaki spagettiye yiyor."

Spagetti. Ketçap ve mayonezli... Jay'in evinde ona yaptığımı ve beraber yediğimizi anımsayınca kalbim sıkıştı.

"Tamam," dedim zorla gülerek. "Ben uyumak istiyorum, eğitimde çok yorulдум."

Abby onayladı ve saçımdan öptükten sonra ışığı kapatarak odadan çıktı. Üzerimdeki bluzu da çıkarıp sütyenimle kaldım ve pencerenin önüne oturdum. Bir süre öylece dışarıyı izledim.

Nasıl bir şeye tanık olduğumu algılayamıyordum. Algılayabildiğim tek şey; Jay'in bilmediğim birçok şeyin içinde olduğuydu. Nasıl bir hayat yaşamıştı ve şimdi nasıl bir hayata doğru gidiyordu bilmiyordum. Acaba geleceğinde benim olmamı planlıyor muydu? Yoksa benim yolum sadece Tetrad'a kadar mıydı?

Dizlerimi kendime çekip çenemi diz kapağıma dayadım. Onu bir başkasıyla görmenin düşüncesi bile iğrençken, bugün Diana'nın onun elini tuttuğunu görmüştüm. Öperken görsem ne yapardım acaba?

Düşünme. Anna ve Belle bağırdılar.

O zaman öfkeni zapt etmeye çalışmaz, serbest bırakırdın.

Ah, hayır. Onu göle uçurmam bile çok büyük bir hataydı. Büyü yaparken gözlerimi görürse işin içinden çıkmam çok zor olurdu ki Jay'in beni kendine çevirirken bunu düşündüğünü biliyordum. O sırada başka neler düşündüğünü Tanrı bilirdi.

Ayağa kalktım ve pencerenin kenarına geldim. Elimi cama koyarak dışarıya baktığımda, araç yoluna park edilmiş Bugatti'yi gördüm.

Gelmişti.

Gözlerim ağır bir hareketle, arabanın kaputuna yaslanıp benim pencereme bakan Jay'e kaydı. Çok uzun bir süre sessizce birbirimizi izledik. Ne o kıpırdadı, ne de ben. Ardından elim perdeyi kavradı ve ona son bir bakış attım. Perdeyi çektiğimde bir süre daha olduğum yerden kıpırdayamadım.

Telefonum komodinde titrediğinde gerilmiştim. Yürüyüp elime alarak ekranı açtım.

Bay Mükemmel:

O kilit beni sonsuza kadar dışarıda tutamaz, Belle. Sen de öyle.

Telefonu komodine koyarak yatağa yatıp tavana baktım. Biliyorum, Jay. Biliyorum.

BÖLÜM 25: KÖTÜ FİKİR

♪ *Arctic Monkey-Do I Wanna Know?* ♪

Eden'in eğitim alanı, Jay'in alanından biraz uzaktı. Burası da tıpkı bir alışveriş merkezi olmak için tasarlanmış, ama boş bırakılmış gibiydi. Aynı şekilde geniş bir eğitim sahasının ilerisinde, başka bölmelere açılan kapılar vardı. Tek fark burasının yukarı katı da vardı.

Etrafta dolaşan kurtlara göz gezdirdim. Buradaki çaylaklar, kurt formlarından daha çok hoşlanıyor olmalılardı.

Bugün, Marcus'un da eğitim programı Eden'in birliğindeydi. Bu programı oluştururken, Marcus ve beni ayırmadıkları için seviniyordum. Fakat Marc hâlâ gelmemişti. Eden'in birliğinde eğitim alan Sam ise soyunma odasından çıktı ve kol kaslarını esneterek yanıma geldi. Şimdiden ısınma hareketlerine başlamıştı.

"Bu işi çabuk kapmış görünüyorsun."

Başını aşağı yukarı salladı. "Bayıldım. Çocukluğumdan beri dövüş dersleri almak istiyordum ve avcılardan ders alabileceğim milyon yıl geçse aklıma gelmezdi." Sonra durup bana baktı. "Anlat artık, neyin var?"

Kaşlarımı çattım. "Bir şeyim mi var?" dediğimde elimle yüzümü yoklamıştım. Bugün okulda Sam sayısız kere başımın etini yese de ona bir şey anlatmamıştım. Aslında okulda hiç konuşmadım da denebilir. Çok şükür ki, Jay okula gelmemişti. Onu görmek, şu an şu dünyada istediğim en son şey bile değildi.

O sırada cadıların hepsi tek bir alanda toplandılar ve ringe çıkan Eden'i gördüm. Üzerinde kolsuz, bol, siyah bir tişört vardı ve altına da siyah bir eşofman altı giymişti. Ringde durup

tepeden herkesi süzdü. Sonra bir çaylağa eğitmenleri tanıtmanı için talimat verdi.

Çaylak tüm cadılara dönerek, eğitmenleri takdim etmeye başladı. İki oğlanın ismini söyledikten sonra, "Eğitmen Oliver Rane!" diye bağırdığında kaşlarımı kaldırıp ringe baktım. Bu Laura'yı kaçıranın ta kendisiydi.

Bir Rane. Diana'nın üvey kuzeni... Dün gördüğüm adamın yeğeni...

Aklımda tekrar o ailenin ve Jay'in görüntüsü gelince silkelendim. O sırada yanımıza sessizce yaklaşmış olan Marcus'u benden önce fark eden Sam, gerilerek bir adım yana attı ve ondan uzaklaştı. Marcus, Sam'e ters bir bakış attıktan sonra gözlerini ringe çevirdi.

"Eğitmen Andrea Carter!"

Dönüp Sam'e baktığımda, o da bana döndü ve kusuyor gibi bir hareket yaptı. Bugün bana okulda, Eden'in birliği hakkında birkaç bilgi vermişti. Andrea'nın kısa zaman önce Eden'in eğitmenlerinden biri olduğunu söylediğinde önce şoka girmiş, sonra da şansına lanet etmiştim.

Derin bir nefes verip, ringe çıkmış olan Andrea'ya baktım. Tıpkı Diana gibi göbeğinin altında biten bir atlet ve tayt giymişti. Siyah saçları tepesinde topuzdu. Şeytani gülüşlerinden birini takınarak yeşil gözleriyle ringin aşağısındaki bir noktaya baktı.

Sam'le gözlerimiz o noktayı takip ettiğinde, bakışlarımız ortamımızda sırik gibi dikilen Marcus'a ulaştı. Andrea, Jay'i fethedemeyince yeni hedefi olarak Marcus'u belirlemişti. Sam'in de şansına lanet etme zamanı gelmişti.

O sırada Eden tekrar ortaya yürüdü ve yeni bir duyuru yaptı. "Eğitmen yetersizliğinden dolayı, lider geçici bir süreliğine uygun gördüğü yeni bir eğitmenin aramıza katılmasına karar verdi."

Herkes pür dikkat ringe baktı. "Eğitmen Darla Walker!" diyerek yeni eğitmeni takdim ettiğinde bu sefer Sam de benimle beraber şoka girmişti.

Darla bugün okulda iki kere yanımıza gelmişti, ikisinde de bize bir şey söylememişti. Alexis'ten duyduğumuza göre Dean

hâlâ onu kasabadan göndermeye çalışıyordu. Peki, acaba onun bu eğitmen olma meselesinden haberi var mıydı?

Darla saçlarını tepesinde topuz yapmış, fit vücuduyla ringe çıkıp bize bakarak göz kırptı. Ah, Dean'in kesinlikle haberi yoktu.

Eğitmenler tanıtıldıktan sonra, Eden'in talimatıyla tüm cadılar kendilerine uygun bir ringe aramaya başladılar. Sonra Eden ringin ucuna geldi ve yere atladı. "Jefferson," dedi bana selam vererek. "Ve..."

Yanımda duran Marcus'a döndüğünde, "Marcus Lawford," diye kendini tanıttı Marc. Eden ona da bir baş selamı verdiğinde, Marc da aynı şekilde karşılık verdi. Bir süre birbirlerini süzdüler. Marc gözlerini kıstı, Eden da başını hafifçe yana yatırdı.

"Pekâlâ," diye araya girdim. "Başlayalım mı?"

Eden gözlerini Marcus'tan çekip bana çevirdi. "Tamam. Çalışacağımız yer, diğer bölmede," diyerek parmağıyla bir kapıyı gösterdi. "Çaylaklara talimat vermem gerek. Beş dakika sonra başlarız."

Onaylar gibi başımı eğdim ve Eden yanımızdan ayrıldı. Marcus'un etini sıkıştırdığımda kolunu hemen parmaklarımdan kurtardı. Dudaklarını gereğinden fazla oynatarak, "Bu niyeydi?" diye sordu.

"Bari onunla iyi anlaş."

Omuz silkti. "Sarı saçlarından hoşlanmadım."

"Ne? Neden?" Hayretle ona baktığımda gözlerini kıstı.

"Onda... iyi duruyor."

Marcus'un saçlarıyla olan problemini şu an çözmeyeceğimi biliyordum. Bu çok uzun zaman önceye dayanan bir durumdu. O sırada Sam'le konuşan Darla'yı gördüm. Benim ona baktığımı görünce yanıma geldi. "Hızına yetişemiyoruz," dediğimde sinsi sinsi sırıttı.

"Denny beni buradan gönderemeyecek," dedikten sonra bir ringde duran iki cadının yanına gitti ve kızlara leziz bir yemek görmüş kurt gibi baktı. Gülümsediğinde kızlar sanki irkilmişti.

O cadılarla derse başladığında, Sam de kendine uygun bir ring bulmuştu. Marcus'un pür dikkat onun arkasından baktığını

görünce kolunu dürttüm. "Git hadi," dedim kulağına doğru parmak ucunda yükselip. Başımı çevirip soru sorar gibi bana baktı. "Tüm gün onun ne yaptığını gözlemeye çalışarak kendini derse veremezsin."

Boğazımı temizledi. "Öyle bir şey yapmayacaktım. Onunla ders talan alamam ben. Seninle kalı-"

O sırada Sam'in ringine çıkan Oliver'ı gördüğünde lafı yarım kaldı. Oliver yakışıklıydı ve Marcus yakışıklı bir kurdun Sam'in karşısına dikildiğini görünce adeta boğa gibi solumaya başladı.

"Git hadi," dememe kalmadan ringe doğru uzun bacaklarıyla ilerlediğinde ağzım lafımı tamamlayamadığım için açık kalmıştı.

Marc ringe çıkınca, gerine gerine Oliver'ın karşısında durdu. Sam çatık kaşlarla Marcus'a bakıyordu.

"Eee, başlayalım mı?" diyerek ikisine de yapmacık bir gülümsemeyle baktı Marc. Sam gözlerini bana çevirdiğinde, *yapacak bir şey yok* der gibi omzumu kaldırıp indirdim. Mesajı almış olmalı ki bana gözlerini kısarak baktı.

Hemen ondan kaçır gibi arkamı dönüp Eden'la çalışacağımız bölmeye ilerledim. Kapıdan geçtiğimde tıpkı Jay'le çalıştığımız oda gibi bir odaya girmiştım. Bu sefer duvarlarda Eden'in işareti vardı. İşarete iki tane kılıç çaprazlama bir şekilde duruyordu ve kılıçların keskin yerinde aşağı doğru bakan hilal çizilmişti. Kılıçların kabzalarından başlayıp yukarı doğru kıvrılan yarım bir daire, şekli tamamlıyordu.

Minderlerin üzerindeki yerimi alıp Eden gelmeden ısınma hareketleri yapmaya başladım. Gözlerim kapalı, zihnimi boşaltıp kendimi tamamen eğitime vermek için çabalıyordum. Başımı geriye yatırıp atkuyruğu saçımı sallandırdım ve boynumu gevşettim. O sırada tekrar doğrulduğumda gözlerim açıldı ve dibimde duran Eden'i görünce sıçradım.

"Ah!" dedim elimi kalbime koyup. "Geldiğini duymayı geç, hissetmedim bile."

Güldü. "Yakında buna alışacaksın."

"Ay Işığı'ndaki ilk karşılaşmalarımızdan birinde de beni böyle korkutmuştun. Çok sessizsin, Eden. Gerçekten senin kadar

sessiz olabilirseni, gizlice dinleme çalışmalarında başarılı olabilirim." Muzip bir bakışla tek kaşını havaya kaldırınca gereğinden fazla laf ettiğimi anlayıp boğazımı temizledim. "Yani, kimseyi gizlice dinlediğim falan yok tabii."

Söylediğime inandığını belli eder gibi başını aşağı yukarı salladı, fakat yüzündeki gülümseme sadece benimle dalga geçtiğini belli ediyordu. "Başlayalım, seni gizlice dinleme uzmanı yapmam için çok çalışmamız gerek."

Sahte bir kızgınlıkla ona baktığımda savunma pozisyonu aldı ve parmaklarını oynatıp beni kendisine çağırdı. "Başla bakalım, Jefferson."

Yaklaşık yarım saat boyunca tıpkı Jay'le yaptığımız gibi Eden'la da reflekslerim üzerinde çalıştık. Eden o kadar hızlı hareket ediyordu ki, gözlerimle onu takip edemiyordum. Jay'in hareketleri keskindi, Eden ise yumuşak ve akışkan. Nasıl bu kadar sessiz olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Son kez yüzüne vurmaya çalıştığında kolunu kaldırdı ve yumruğumu savuşturdu. "Çok iyi," dedi bir anda arkama geçerek kulağıma doğru.

"Arkama ne zaman geçtin?!" deyip ona doğru başımı çevirdim.

"Tam olarak iki saniye önceydi."

Bu seferde tam önümdeydi.

"Tanrım!" dedim nefes nefese. Ve bir anda ona bir tekme salladım. Eden ayağımı tutup beni sırtüstü mindere yapıştırdığında pes etmeyip bacaklarımı boynuna doladım ve onu da kendimle beraber yere çektim. Üzerime düşmeden elleriyle yanlarımdan destek aldı. Tam yüz yüze kaldığımız sırada, gözlerimiz çakıştı.

Eden'in mavi gözleri bir süre yüzümde dolaştı. Dudaklarımız o kadar yakındı ki hareket etse benimkilere değecekti. Kasıldığımı fark edince yana doğru yuvarlanıp çevik bir hareketle ayağa kalktı.

"Reflekslerin düşündüğümünden daha iyi," dedi sabit bir ses tonuyla.

Ben de çevik bir hareketle kalktım ve birbirimizin hareketlerini gözleyerek kapışmaya hazır hayvanlar gibi daire çizmeye başladık.

“Eğitmenler neye göre seçiliyor?”

“Yirmi yaşına geldiğinde eğitmen olmak için aday olabilirsin,” dedi. “Sonra başavcı, adayların yeteneklerini değerlendirir ve sonuçları lidere sunar. Lider uygun görürse, aday artık eğitmen olarak kabul edilir.”

Ters dönüp dirseğimi onun göğsüne geçirmeye çalıştım, fakat anında yana çekilip darbemden sıyrıldı. Birbirimizi süzerek alanın ortasında dönerken, “Peki avcılar, kaç yaşında eğitim almaya başlıyor?” diye sordum.

“On-on bir yaşında.”

“Neden?” diye sorduğumda hareketlerim yavaşlamıştı.

“Genelde dönüşüm geçirmeye o yaşlarda başlanır. Ergenliğe girdiğin an, kurt olursun.”

“Neden kurt formunuzla avlanmıyorsunuz?”

“Kurtken yaralarımız çabuk iyileşmez, ancak tekrar insan formuna dönüştüğümüzde iyileşebiliriz.” Bir tekme hamlemi savuşturdu. “Kurt olmak bizim lanetimiz. Asıl özelliklerimiz lanet olmadan önce, yani koruyucu olduğumuz zamandan geliyor.”

Ona doğru koşup yüzüne vurmaya denediğimde sağa çekildi ve bileğimi yakalayıp beni kendine çekti. Yüz yüze geldiğimizde, bir an duraksadı. “Biraz ara verelim,” dedi beni geri bırakırken. Geri çekildiğimde eliyle ensesini ovaladı ve odadan geniş eğitim sahasına doğru yürümeye başladı. “On dakika.”

Sonra odadan çıktı, ben de bir süre olduğum yerde durup etrafıma bakındım. Avcılar ergenliğe girdiğinde dönüşüm geçirmeye başlıyordu. Ben kurt formuna falan bürünmediğime göre, melezlerin -yani melezin, Tanrım, tek olmak çok tuhaf bir şeydi- bu dönüşüm olayıyla bir ilgisi yoktu sanırım. Ya da kolyemin bu işle de mi bir ilgisi vardı?

Bozulan saçımı tekrar toplayıp odadan çıktım. Ringlerde düello yapan çaylak cadılar ve eğitmenleri inceledim. O sırada bir ringin etrafını saran çok sayıda çaylak dikkatimi çekmişti. Sam

ve Marc'ın da o grubun içinde olduğunu görünce oraya doğru yürümeye başladım. Grubu aralayarak Marc ve Sam'e ulaştığımda, "Neler oluyor?" diye sordum.

Fakat sorumun cevabını ringdeki manzarayı görerek kendim almıştım. Aman Tanrım.

"Ah, hadi ama Bran. O şekilde daha ne kadar yatacaksın?"

Darla'nın karşısında yerden doğrulan Brandon'ı görünce şaşkınlıkla kaşlarım gökyüzüne ulaştı. "Kız olduğun için şükret," diyerek hırladı Brandon.

Darla kendilerini izleyen çaylaklara döndü ve "Evet, pislikleri yere nasıl yapıştıracağınızı öğrendiğinize göre, şimdi de nasıl nefesi kesilir onu öğreneceksiniz," dedi o sırada resmen yüz seksen derece dönerek tekmesini Brandon'ın gövdesine geçirdi.

Brandon'ın yaşadığı şoku yüzünden fark etmiştim. Yüz ifadesini normal tutsa da bir anda kasılan yüzü, nefessiz kaldığını belli etmişti. Sonunda sanki suyun altından çıkmış gibi nefes verdi ve gözleri ağır bir hareketle Darla'ya döndü.

"Göster kendini Bran!" Darla parmaklarıyla onu kendine çağırırken resmen kışkırtıyordu.

"Orada neler oluyor?" diye sordum Sam'e.

Sanki çok önemli bir filmi kaçırmak istemiyor gibi ringe bakarken, "Brandon, Marcus'u izlemeye gelmiş. Geldiğinde Darla'yı cadılara ders verirken görünce onun teknikleriyle dalga geçti. Darla da onu düello yaparak beraber ders anlatmaya davet etti," diye durumu açıkladı. "Kısacası Brandon'ın canına okuyor."

Darla'nın parmaklarıyla onu kışkırttığını gören Brandon burundan soluyarak çenesini sıktı. Artık dişlerini nasıl sıkıyorsa, yanaklarındaki çukur derinleşmişti. Sonra bir anda kükrer gibi bir ses çıkarıp Darla'ya ilerledi ve onun ince beline kolunu dolayıp Darla'yı resmen havaya kaldırdı. Sırtını ringin zeminine çarptığında Darla'dan boğuk bir ses yükseldi.

Brandon bir anda elleriyle iki yanından destek alarak Darla'ya baktı. Kızın yüzünü görünce endişeyle suratı kırıştı. "Ölecek sen benim yüzümden ölmeye kalkma sakın. Manyak ikizinle uğraşamam."

Ah, endişelendiği kendisiydi. Brandon'dan da başka ne beklenirdi ki?

Darla'nın mavi gözleri açılıp öfkeyle kısıldı ve bir anda diz kapagını bükerek Brandon'ın erkekliğine vurdu. Bu sefer Brandon'dan boğuk bir ses çıkarken yana devrildi, Darla ayağa kalkarak ona baktı. "Ve bir pisliği yok etmenin en iyi yolu," dedi Darla kızlara dönerek. "Komuta merkezini hedef almaktır."

Marcus suratını buruşturup Brandon'a baktı. "Siktir, on tane pizza alsam yine de mutlu olmaz bugün. Aksi hali berbat oluyor."

"Hak etti," dedi Sam ve omuz silkti. "Darla'dan pislikleri temelli yok etme konusunda ben de birkaç ders almalıyım."

Marcus gözlerini kısarak ona baktığında, aralarına girmenin bir faydası olmadığını bildiğim için tekrar Eden'la olan eğitim alanına döndüm. Odaya girdiğimde Eden beni bekliyordu.

"Devam edelim," dedi. Onu onayladım ve tekrar dövüşmeye başladık. Eden arada bana sonraki derslerimiz hakkında da bilgi verdi. O kadar uzun süre çalıştık ki artık kolumu bile kıpırdatacak halim kalmamıştı.

Dersi bitirdiğimizde ikimiz de soyunma odalarına dağıldık. Sam çoktan duşunu almıştı. Büyükbabasının rahatsız olduğunu duyunca, Marc da Sam'in aciliyetini görüp onu bırakma konusunda baskı yapmıştı. Ve ikisi de hızla eğitim alanından çıktılar.

Ben de onlar gittikten sonra duşa girdim. İşimi halledip soyunma odasından çıktığımda koridorda duvara yaslanmış Eden'la karşılaştım. Onun da saçları nemliydi ve üzerinde bu sefer kot pantolonla lacivert bir kazak vardı.

"Arkadaşın gittiğine göre, eğer seni bırakacak kimse yoksa..." Cümlesinin devamını getirmedi.

"Hayır, kimse yok," dedim normal bir ses tonuyla. İkimiz de Jay'den bahsettiğimizizin farkındaydık. "Marcus'un Sam'i götürmesi gerekti."

"Tamam, öyleyse beraber gidelim," dedi ve bana önden yürümem için eliyle işaret verdi. Hafifçe güldüm ve ikimiz de çıkışa doğru yürümeye başladık.

"Nasılsın?"

Bakışlarım ona döndü. Nasıl mıydım? Kesinlikle *kaybolmuş*.

"İyiim." Jay ile aramızın nasıl olduğunu biliyor muydu? "Hayatımda bir şeylerin ters gittiğini biliyor gibisin."

"Bilmiyorum," dedi uzun boyundan dolayı bana tepeden bir bakış atarak. "Sadece yüzünde görüyorum." Sonra durdu ve tekrar önüne döndü. "Ve tahmin ediyorum."

Eden, Sullivanların nasıl olduğunu bana yaşayarak öğreneceksin demişti. Jay hakkındaki düşünceleri başından beri belliydi ve her zaman Jay'in beni hayal kırıklığına uğratacağına emin gibiydi. Yine de bu konuda şu an tek kelime etmedi.

O sırada başka bir konu açıp Moss'la ilgili konuşmaya başladık. "Moss'a hamadryad hakkında bir şey söylediğimde kızıyor." Sırtıttığında ben de gülmeye başladım.

"Tanrım, sen bir de Arlow'u gör. Gözlerini kaçırarak dryadlardan hoşlanmadıklarını iddia ederken bile yanakları kiraz gibi."

Eden bu sefer kahkaha attı. Eğitim alanından çıktığımız sırada ben de içten kahkahasına eşlik etmeden duramamıştım. O sırada Eden'in bakışları bir yere kayarken gülümsemeyi bıraktı. Orada ne gördüğünü biliyordum.

Kahretsin.

Nefes al. Nefes al. Nefes al!

Bakışlarımı ağır bir şekilde çevirdiğimde on adım ilerimizdeki arabasına yaslanmış olan Jay görüş açıma girdi. Ve benim nabzım durdu.

Elleri ceplerindeydi. Keskin gözleri Eden ve benim aramda gidip gelirken, başını hafifçe yana eğdi. Gözleri hiçbir ayrıntıyı atlamadan bizi süzerken omuzlarım dik durmaktan kasılmıştı.

"Kingswell," dedi sonunda yerinden doğrularak. "Çaylaklarına ulaşım hizmetine de mi başladın?"

Eden istifini hiç bozmadı. Elini nemli saçlarından geçirerek başını hafifçe eğip gülümsedi. "Özel çaylaklara özel hizmet," dedi tekrar Jay'e bakıp.

Jay gözlerini Eden'dan ayırmazken, o gözlerde dolaşan ifadenin ne anlama geldiğini biliyordum. Yırtıcı ortaya çıkmak üzereydi.

"Artık gidebilir miyiz?" Eden'a söylediğim cümleden sonra onun arabasına doğru yürümeye başladım. Dört adım atmıştım ki bir anda Jay'in bedeni önümü kesti.

Olduğum yerde durup başımı kaldırmadan sağa doğru bir adım attım. Bu sefer o da sağa adım attı. Sola attığımda da aynı hareketi tekrar etti. Derin bir nefes verip başımı kaldırdığımda o da başını aşağı eğdiği için göze göze geldik.

"Çekilir misin önümden?"

"Çekilmiyorum."

Gözlerine dik dik bakmayı kesmeden yana doğru bir adım daha atıp hızla ilerlemeye yeltendiğimde yine önümü kesti. Başımı kaldırıp meydan okuyan gözlerimi yüzüne diktim. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak."

"Benim ne istediğimin ufacık bir önemi varsa eğer, yolumdan çekil. Çünkü eve gitmek istiyorum."

Keskin elaları gözlerimi deldi geçti. "Eve gitmek istiyorsan, seni *ben* bırakırım."

"Hayır, beni bırakmayı ilk Eden teklif etti. Ve onunla gidiyorum."

Jay dişlerini sıktı. "Sabrımı zorlama."

"Yeter, Sullivan," dedi Eden. Bize doğru bir adım attığında Jay'in ölüm gibi bakışları ona döndü.

Gözleri sarı bir ışıkla parlarken bir anda gövdesine elimle vurdum. "Yeter!" diye o kadar yüksek sesle bağırdım ki bir an yer sarsıldı. "Bu kadar şeyin üzerine bir de sizin kapışmanızla uğraşamam!"

İkisi de durup bana baktılar. Haklı olduğumu biliyorlardı. Sırtımda tonlarca yük varmış gibiydi. O kadar ağırlardı ki neredeyse yere devrilmek üzereydim. Gücümü geri toparlayıp, ayakta kalabilmek için kafamı biraz dinlemem gerekiyordu.

Arkamı dönüp ne yöne gittiğimi bilmeden ilerlemeye başladığımda, dokunsalar patlayacağımı anlamış olmalı ki ikisi de arkamda kalmıştı ve beni durdurmadılar.

Bir süre yürüdükten sonra bir araba yanımda durdu ve başımı çevirip baktığımda sürücünün Eden olduğunu gördüm. Jay olduğu yerde öylece duruyor, gözleri benim ne yapacağımı görmeyi bekliyordu. Bir arabaya bir ona baktıktan sonra yolcu koltuğunun kapısını açtım ve arabaya bindim. Gözlerim dikiz aynasına kaydı.

Jay, kıpırdamadan arabaya bakıyordu. Araba uzaklaşırken onun da uzaklaşan görüntüsünü gözümü kırpmadan izledim. Bana nasıl bir şey yaptığının farkında olacak ki duruyordu. Saldırmak yerine bekliyordu. Ve bu bana fırtına öncesi sessizliği hatırlatmıştı.

"Tamam," dedim üzerime şişme montumu geçirerek. "Saçlarının çok güzel olduğunu milyonuncu kez tekrar söylerim, Eily, sorun değil."

"Yeter artık," dedi Sam oflayarak.

Eily'nin Crossfire kasabasındaki sevgilisinin onu çağırdığı karnavala gitmek için hazırlanmıştık. Sonunda onu saçlarının güzel olduğu konusunda ikna ettikten sonra aşağı kata indik ve Eily'nin babası Bay Adams bize gülümsedi. "Hazır mısınız kızlar?"

Eily tereddütle aynaya koşmaya yeltenince hemen kolunu yakaladım. "Hazırız," dedim gülümseyerek. Sonunda babasının arabasına bindiğimizde Eily kıpırdandı. "Ah, gerçekten çok teşekkürler kızlar."

"Sorun değil," dedim gülümseyerek. "Hem bizim için de eğlenceli olacak." Sam'i dürttüğümde o da başını salladı.

Gerçekten eğlenmeye ihtiyacım vardı. Jay'i bir gün önce Eden'la gittiğimden beri görmemiştim. Bugün yine eğitim programım Eden'laydı ve yarın Jay'in birliğindeydi. *O Diana'yı herkesin önünde öldürmemem için Tanrı yarın yardımcım olsun.*

Eily kara kara karnavala nasıl gideceğini düşünüyordu ve daha fazla kayıtsız kalamayıp ona yardımcı olmaya karar vermiştim. Ben tek gidemezdim ve Eily, Sam'i de zapt edecek biri olmadan tek başına yanında istemiyordu. Bu yüzden aklıma

gelen planı hemen devreye soktum. Üçümüz gidecektik, artı olarak Marcus da bizimle gelecekti.

Abby, bizi Sam'in şarap evinde kalıyor sanıyordu. Ona kasaba değiştireceğimizi söylesem muhtemelen beni sonsuza kadar eve hapsededirdi. Bizi Eily'nin babası bırakacağı için Marcus önden arabasıyla Crossfire'a doğru yola çıkmıştı.

Sam cam kenarına ve ben de diğer cam kenarına oturdum. Eily öndeydi. Crossfire tam bir saatlik mesafedeydi. Sonunda kasabaya geldiğimizde etrafı inceledim. Burası aralarında bir saatlik mesafe olsa da, Hiddenfield'ın renkli atmosferinin aksine gri bir kasabaydı.

Karnavalın olduğu yere geldiğimizde büyük bir kalabalıkla karşılaştık. Eily'nin babasının nasihatlerini dinledikten sonra arabadan indik. Babası gittikten sonra biz de yavaş yavaş karnaval alanına doğru yürümeye başladık.

Telefonumu çıkarıp hemen Marcus'u aradım. Bize konumunu bildirdiğinde üçümüz de oraya ilerledik. Bu sırada Eily de sevgilisiyle konuşarak onların nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordu.

"Şu patlamış mısır standının oradalarmış." Parmağıyla bir noktayı gösterdiğinde, biz de oraya baktık. Eily o sırada Grayson'ı görmüş olacak ki el salladı. Gözlerimi ilıştirdiğimde orada altı kişilik bir grubun durduğunu gördüm. Dördü erkek, ikisi kızdı ve hepsi dönmüş bize bakıyordu. Hangisi Eily'nin sevgilisi emin değildim.

Bir anda tüm bakışlar üzerimizde olunca gerildim. İçlerinden biriyle göz göze geldiğimde dikkatli bakışları karşısında daha da rahatsız olmuştum. Sonra bana bakan oğlanın dudakları anlamını asla tahmin edemeyeceğim bir gülümsemeyle yana doğru kıvrıldı.

Buraya gelmek kesinlikle kötü fikirdi.

BÖLÜM 26: KARDEŞ

♪ *Linkin Park-Numb* ♪

Dean Walker

Dean motorunu Alexis'in evinin araç yoluna dikkatle park etti, yağmur ara ara yağdığı için yerler hâlâ ıslaktı. Başını arkasından inip kaskı kendisine uzatan sevgilisine doğru çevirdi. Hava yeni yeni kararıyordu ve batan güneş ışığı Alexis'in çikolata kahvesi saçlarına vuruyordu. Onun güzelliğinden etkilense de kaşlarını sert bir biçimde çatmayı başarmıştı.

"Her eğitimde malum bölgemi tekmelemekten vazgeç."

Yola çıkmadan önce konuşmayı reddeden Alexis, kollarını gövdesinde birleştirmiş, narin çenesini yukarı kaldırarak öylece verde bir noktaya bakıyordu. "Sen de hak etme," dedi sonunda sessizliğini bozarak.

"Ben ne yaptım?" diye sordu Dean, hayretle ona bakarken.

"Neredeyse önümde bir cadıyla sevişecek olmanın dışında mı? Ah, hiçbir şey!"

Dean *daha fazla hayrete düşmem* diye düşünürken, Alexis bu teorisini her seferinde çürütüyordu. "Eğitim veriyordum, Alexis. Kızla sevişmiyordum."

Alexis ona dönünce atkuyruğu havada savruldu. İşaret parmağını kaldırıp Dean'in suratına doğrulttu. "İkisi de gözüme aynı görünüyor!"

Dean'in düz bakışları Alexis'in şiddet yanlısı el hareketinde gezindikten sonra tekrar yüzüne çıktı. Dudakları yana kıvrılmıştı, sonra istemeden sırtmaya başladı. Alexis'in kısık gözleri

kendisine çevirilince tekrar düz bir yüz ifadesine kavuşup boğazını temizledi.

“Ben bir eğitmenim, bunu kabul etmek zorundasın.”

Alexis bir süre kahverengi gözleriyle onu izledikten sonra dudağını yana büzdü. “Ben de bir çaylağım, o zaman başka eğitmenler de bana ders verebilir, öyle değil mi? Mesela yarın Eğitmen Twain’le çalışacağım.”

Meydan okuyan bir gülümsemeyle kendisine baktığında Dean gözlerinden alev saçarak onu süzdü. “Twain mi dedin?” Alexis gitmeye yeltenince Dean onu yakaladı ve hâlâ motorunda otururken tehditkâr bir şekilde yüzünü yüzüne yaklaştırdı. “İsmi bile hafızanda öyle mi?”

Alexis hayretle gözlerini açtı. “Eğitmenler tanıtılırken duymuştum. Daha üç gün önce duyduğum bir ismi neden unuttuym ki?”

Dean sinirlendiğini belli edercesine gözünü kıstığında, Alexis gülümsüyordu. “Ne hissettiğimi şimdi anlıyor musun?”

Dean’ın gözleri uzun uzun onun yüzünde gezindi. Alexis’in yüzü hâlâ solgundu. Zach’in onu kaçırdığında hissettiklerini hatırladı ve kalbi yine baskıyla sarsıldı. Onu kaybettiğini düşünmüştü. Fakat hâlâ buradaydı ve iri kahverengi gözleriyle gülümseyerek kendisine bakıyordu. Solgun teninde elini gezdirdi. Sadece bir kere orada neler olduğu konusunda konuşmuşlardı. Bir evde olduklarını ve Alexis’in bir odada tek başına tutulduğunu öğrendiğinde Dean sinirden köpürmüştü.

Bir keresinde Zach’in diğer odada, sesler boğuk da olsa bir erkekle konuştuğunu anladığını söylemişti Alexis. “İntikamını alacaksın.” Birisinin Zach’e bu cümleyi kurduğuna emindi.

Bu işin ardındakiler Zach’i Annabelle’in üzerine bilerek salmıştı. Dean bu detayı Jay’e söylediğinde, Jay’in tek yaptığı boş boş suratına bakmak ve çekip gitmek olmuştu. Dean’e attığı yumruk dışında, hâlâ tek bir tepkide bulunmuş değildi. Konuşmuyor, görmezden geliyordu.

Dean, tekrar dikkatini Alexis’e verdi. Onun bu solgun halini ilk gördüğünde yeni türe çevirdiklerini düşünmüştü, fakat

Alexis, Dean'ın ne düşündüğünü anlayarak anında durumu açıklamıştı.

Zach piçi ona bir sıvı enjekte etmek için her yaklaştığında, Alexis onun tenini kara büyüyle kızartmıştı. Kara büyü, cadılar için tehlikeliydi. Dorchalar her normal cadı gibi doğardı. Hayatlarının bir döneminde ya kara büyüye Alexis gibi mecbur kaldıkları için başvururlar ya da kara büyüü tercih ederlerdi. Fakat karanlığa fazla gömüldüğünde çıkmak çok zordu. Güç, bağımlılık yapabilirdi ve bu bağımlılığa karşı koyamayıp karanlığa yeminlerini ettiklerinde artık *Dorcha* olurlardı.

Kara büyü fiziksel olarak da etki ederdi. Daha hastalıklı bir görüntü, daha solgun bir ten... Dean, Alexis'te hâlâ tam olarak düzelmeyen bir parçanın olduğunu hissediyordu. Ama onu karanlığa bırakmaya niyeti yoktu.

Burnunun ucunu onun burnuna sürttü ve nefesini dudaklarına verdi. "Peki, benim sana ne hissettiğimi söyleyeyim mi?"

Alexis'in yüz ifadesi ciddileşmişti. Kesik kesik nefesler alırken başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Söyle."

"Sana gün geçtikte daha çok âşık olduğumu hissediyorum."

Alexis'in nefesi kesildi. Dean ona ilk defa aşkını sözlü olarak itiraf etmişti. Jay, tapınak partisinde iyi ki Alexis'in yanına gitmesini söylemişti. Yoksa iri gözlü, çiçek desenli elbiseli kızla konuşmaya Dean'ın cesareti yoktu. Bir cadıya bağlanmayı asla düşünmüyordu. Fakat şimdi onunla bu hale geldikleri için pişman değildi, bu harika bir şeydi.

Alexis karşılık olarak Dean'i öptü. İkisi de sevginin ve tutkunun yoğunluğuyla birbirlerinin tadına baktılar. Dean onun tenine olan özlemine yenik düşebileceğini fark edip geri çekildi. Her ne kadar Alexis'le sınırları çoktan aşsa da kurtarıldığından beri ona dokunmamıştı. Çok kırılgan ve sanki dokunsa elinde dağılacak gibi görünüyordu.

Alexis'in telefonu çalınca geri çekilip ekrana baktı. "Annem," dedi ekranı Dean'e göstererek. "Muhtemelen şu an pencereden burayı izliyor." Gözleri yukarı kaydı, fakat bir şey görememiş olacak ki taramaya devam etti.

Dean tamamen geri çekildi ve işitme duyusunu açtı. Gerçekten de kadının pencerenin önünde adımlar atarak dolandığını duyabiliyordu. "Perdenin arkasında."

"Aşağı inip seni sorguya çekmeden gitsem iyi olur," dedi Alexis ve Dean'ın yanağına son bir öpücük bıraktıktan sonra bahçe kapısını açarak içeri girdi. Dean o eve girene kadar bekledikten sonra motorunu çalıştırdı ve yola çıktı.

Bu kıza karşı gün geçtikçe artan sevgisi önceden olsa onu korkuturdu, fakat şimdi birine bağlanmaktan korkmuyordu. Artık onsuz bir gelecek düşünemiyordu. *Keşke...* dedi içinden. *Keşke o gelecekte bir çocuğumuz da olabilseydi.*

Tüm bu düşünceler eşliğinde ilk durağı Ay Işığı olmuştu. Hayatındaki önemli bir başka dişiyle, yani burnunun dikine giden ikiz kardeşiyle görülmemiş bir hesabı vardı.

Motorunu Ay Işığı'nın otoparkına park ettikten sonra ağır adımlarla içeri girdi ve etrafına bakındı. Darla görünürlerde yoktu. Birbirlerini vakumlayan avcılar es geçerek, mavi gözleriyle etrafı taramaya devam etti. Ve hedefini sonunda buldu.

Darla, bir kalabalığın ortasında bira şişesini kafasına dikiyordu. Herkes tezahüratla ona eşlik ederken sonunda bira şişesini masaya vurdu ve eliyle ağzını sildi. Karşısındakine gülerek baktı ve eliyle ona başlamasını işaret verdi. "Brandon! Brandon! Brandon!" Bazı erkek ve kız avcılar tezahürata başladılar.

Dean eliyle yüzünü sıvazladı. Bu kızın Brandon düşmanlığı ne zaman bitecekti?

Ağır adımlarla ilerleyip Brandon'ın bira şişesini vakumladığı anın sonunda masanın önünde durdu. Darla kazanmış olacak ki hakem seçtikleri avcı, onun elini tutup sanki bir düello kazanmış gibi onu galip ilan etti.

"Yine mi kız olduğum için yenildin, Bran?"

"Sen kız falan değilsin," dedi Brandon ayağa kalkıp. Sura-tını buruşturarak iğrenç bir şeye bakıyor gibi Darla'ya baktı. "Sen yaratığın tekisin."

Darla'nın yüz ifadesi hâlâ sırtıyor olsa da, Dean onun şu an kırıldığını biliyordu. En ufak bir mimiğinden bile onu çözebiliyordu.

Razen Darla'nın hislerini bile hissettiğine emindi. Annesi ikizlerin birbirlerini hissedebildiğini söylerdi.

Brandon'ın ensesine elini koydu ve onun yüzünü kendine çevirdi. "Ona bir daha sakın..."

"Denny!" diyerek üzerine atlayıp kollarını boynuna doladı Darla. "Hadi benimle iç."

Dean, bunu Brandon'a dokunmaması için yaptığını biliyordu. Dikkat dağıtmak Darla'nın işiydi. Brandon, dik dik kendisine bakarak eliyle Dean'in kolunu tuttu ve boynundan çekti. Dean kabul etmeliydi ki, üzerine sorumluluk yığılmaması için kendisini göstermese de bu piç çok güçlüydü.

"Yine beni bel altı mı tehdit edeceksin, Walker?" Sırıttı. "Alexis'ten ayrılmadan olmaz."

Dean dişlerini sıktı. O sırada bununla uğraşamayacağını anladı ve kız kardeşinin kolundan tutup Brandon'ı arkalarında bırakarak kalabalıkta sürükleyerek Ay Işığının otoparkına çıkardı.

"Sana bu kasabadan gitmeni söyledim. Bir de eğitmen mi oldun?" diyerek kükrediğinde Darla sabırsız bir şekilde ayağını yere vuruyordu. Dean'in kükremelerinden etkilenmeyecek nadir kişilerdendi.

"Gitmeyeceğim. Benim evim her zaman burasıydı."

"O içerideki piç için buradasın, değil mi?" dedi Dean, parmağıyla Ay Işığını göstererek. İçerideki müzik, seslerini kamufle ettiğinden Brandon'ın onları duymayacağını bildiği için bu konuyu açıyordu. "Seni o şekilde göremeyecek kadar kör o, Darla. Bunu anla artık ve onunla uğraşmaktan vazgeç!"

Darla tıpkı Dean'inkilere benzeyen lacivert tonlarındaki gözlerini öfkeyle kısarken hırladı. "Ben o defteri yıllar önce kapattım!"

Dean söylediğine pişman olarak ona elini uzattığında Darla elini ittirdi. Parmağını Dean'e tehditkâr bir şekilde salladı. "Ve sana gelince... Yıllardır sevgisizliğe ve yalnızlığa alıştım. Kendi başıma mücadele etmeye alıştım! Şimdi beni rahat bırak ve işlerime sakın karışma." Parmağıyla Dean'in gövdesini dürttü. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, düşünceli abi rolünü kendine sakla."

Kendine ait motoruna hırsla yürüdü ve bir kıza göre hiç de zarif olmayacak şekilde motora binip kaskını başına geçirdi. Dean, o gidene kadar onu izledi. Ardından gözlerini kapatıp sessiz bir küfür savurdu. Sonunda kıpırdayabildiğinde aklını dağıtabilecek tek yere gitmeye karar verdi.

Motoruna binip eğitim alanının yolunu tuttuğunda hâlâ düşünceler aklında dolanıyordu. Kardeşinin yıllardır kendisi olmadan yalnızlık çektiğini biliyordu, ama bu kadar içerlediğinden bihaberdi. Babası görseydi, Dean'le kesinlikle gurur duymazdı. Bu düşünce Dean'in daha da canını sıktı ve motoru son hızla kullanmaya başladı.

Sonunda eğitim alanına geldiğinde motorundan inip ağır adımlarla kapıya yürüdü ve şifreyi girdi. İçeri girdiğinde gece görüşünü açmak zorunda kalmıştı, çünkü içerisi karanlık ve boştu. Işığı açmadan ilerlerken kum torbalarının olduğu bölmeden gelen sesi duyunca, aslında boş olmadığını anladı.

Tıpkı kendisi gibi aklını dağıtmaya gelen biri daha...

Dean önce onun yanına gidip gitmemekte kararsız kaldı. Sonunda dayanamayıp oraya doğru ağır adımlarla yürüdü. Açık olan kapıya geldiğinde omzunu yasladı ve Jay'in sanki ezeli düşmanını yumrukluyor gibi kum torbasından hincını çıkarmasını izledi.

"Belki canlı bir şeyler yumruklamak istersin."

Jay bu lafını ikiletmeden hızlı adımlarla kendisine yürüdü ve Dean'in suratına yumruğunu çaktı. Dean yere doğru sendelerken çenesini tuttu. "Çeneme vurmasan olmuyor, değil mi?"

"Siktir git."

Jay tekrar kum torbasına doğru yürümeye başladığında, Dean bu sefer pes etmedi. Gidip arkadan ona vurmaya yeltendiğinde Jay tekrar dönüp yüzüne bir yumruk daha çaktı.

İşte böyle... dedi Dean. Hincını alamazsa Dean'i asla affetmezdi.

"Sana siktirip gitmeni söyledim."

Dean de karşılık olarak ona bir yumruk attığında, Jay patlayan dudağındaki kanı silip Dean'e baktı. "Gitmiyorum," dedi Dean gayet rahat bir tavırla.

Jay hırlayarak Dean'ın boynunu kavrayıp onu odanın duvarına fırlattı. Ardından yanına gelip yüzüne pençe darbesi indirdi. "Siktir, pençe olmaz!" diyerek onu uyardı Dean.

Jay'ın yüzünde ölüm gibi bir gülümseme belirirken Dean'i pençe darbeleriyle parçalamaya devam etti. Sonunda onun yakasını kavrayıp yüzünü yüzüne hizaladı. "Seni öldürmediğim için dua et."

Yakasını bıraktığında Dean yere yığılır gibi oturdu. Eliyle kaplanmış olan yaralarından sızan kanları temizlemeye çalıştı. Fakat bu nafiye bir çabaydı, zira yüzünde kan olmayan bir nokta kalmamıştı. "Mecburdum," dedi sakın bir sesle. "Onu son gücümle koruyacaktım, bir şey olmasına izin vermezdim."

Jay güler gibi bir ses çıkardı. *Sinirliydi, hem de çok...* Başını çevirip Dean'e baktığında gözleri ölümcül bir hal almıştı. "Oraya gittiğimde, ruh hastası piçle bir uçurumun kenarındaydı. Bu mu senin koruma yöntemin?"

"Bana planını anlattığında, Zach'i alt edebileceğine güvenmeseydim bu işe kalkışmazdım. O bizim tahminlerimizin çok ötesinde. Hamadryadları bile himayesi altına alabilmiş."

Jay'ın ela gözlerinde tek bir ifade değişikliği olmadı. "Bu bir şeyi değiştirmez. Artık yanımda yürümeyecek, herkes gibi peşimden beni takip edeceksin."

Dean bir günde iki *kardeşinden* yediği darbeleri hazmetmeye çalışıyordu. "Tamam," dedi ellerini kaldırarak. "Sadece şu kum torbasından hıncını çıkarmak yerine bana olanları anlat. Bugün Diana'nın sana Annabelle'e mesaj atmadığını diretirken duydum. Neler oldu?"

Jay bir süre dik dik Dean'e baktı. Zamanında en karanlık sırlarını kendine saklasa da, yine de birçok şeyi paylaştığı dostuna şimdi de açılabilir miydi? "Sivri kulaklarını kesmemi istemiyorsan, işitme duyularını benim olduğum yerlerde kapa."

Sinirle odadan çıktığında Dean peşini bırakmayarak ayağa kalktı ve onu takip etti. "Alexis bana olanları anlattı. Annabelle sizi Diana'nın ailesinin önünde el ele görmüş." Sonra durdu ve dayanamayarak sordu. "Gerçekten bunu yaptın mı?"

Jay olduğu yerde durup başını eğerek derin nefes aldı. Eğitim sahasının karanlık olması nedeniyle Dean yine gece görüşünü açmak zorunda kalmıştı. Jay'ın gözleri kapalı, elleri yumruk şeklindeydi.

"Sawyer Rane, Abraham'la müttefik."

Gözlerini açıp Dean'e baktı. Ela gözleri, gece görüşüyle kurt formundaki renginde, sarı görünüyordu.

Dean olayı anlamıştı. Bu işlerin içinde en başından beri olduğu için her şeyi biliyordu. "Amcan, babanı tahtından indirmek için çabalamaya devam ediyor, ha?"

"Çabalamaktan fazlasını yapıyor." Jay yürümeye devam ettiği Dean de yürümeye başladı. "Abraham, yeni tür konusunda bu sefer büyük bir toplantı talep etti. Yakın zamanda tüm bölge liderleri toplanacak ve sevgili amcamın düşündüğümüzden daha çok yandaşı var."

Gidip dolaptan havlusunu aldı ve duşa doğru ilerledi. Dean'de bir havlu kaparak yüzündeki kanları silmeye başladı. Ardından dolabından yedek pantolonunu aldı ve o da duşa ilerledi.

"Skyler Rane her ne kadar bizden olsa da, kardeşi Sawyer kasaba dışında olduğu zamanlarda amcamın etki alanına girmiş," dedi Jay.

Dean anladığını belli edercesine başını aşağı yukarı salladı. "Rane ailesi önemli faktör ve sen de Sawyer'ın damadı olarak onu amcanın etki alanından çektin."

"Bu toplantıda Rane kardeşlerin ikisi de kesinlikle Barthram'ın tarafında yer alacak."

"Annabelle tüm bunları biliyor mu?"

"Dinlemiyor," dedi Jay ve tek kelime söyledikten sonra ilerlemeye başladı.

"Elbette dinlemez." Jay dönüp tek kaşını kaldırarak ona bakınca Dean kaşlarını kaldırdı. "Biraz önce Alexis, onunla beraber eğitim verdiğim cadıyla resmen gözünün önünde seviştiğimi söyledi. Kızların nasıl bir kafada olduklarını anlıyor musun?"

Jay'ın kaşları çatıldı.

"Ve o seni normal bir kızla değil, özellikle Diana'nın ailesinin önünde el ele gördü. Aklından neler geçtiğini ikimiz de tahmin bile edemeyiz."

Jay başını geriye atıp gözlerini kapatarak derin bir nefes verdi. "Sikeyim."

Bir süre ikisi de sessiz bir şekilde orada öyle kalıp düşüncelerle boğuştuktan sonra kendi duş kabinlerine girip duş aldılar, Dean özellikle kanlardan arındı. İş bitince üzerini giyindi ve soyunma odasından çıktığında Jay'ın çoktan gittiğini gördü. Yüzde yüz Annabelle'in yanına gidiyordu.

Ardından kendisi de Alexis'i özlediğini hissetti ve eğitim alanında Jay sayesinde yeterince antrenman yaptığına emin olup, motoruna atlayarak onun evinin önüne sürdü. Motoru park ettikten sonra telefonunu çıkarıp onu aradı.

"Aşağıdayım."

Sonra sevgilisini beklemeye başladı. Alexis yaklaşık on dakika sonra inmişti. Dean anında elini onun beline atıp kendine çekti. "Özledim."

Alexis kıkırdadı. "Tanrım, daha bir saat önce ayrıldık!" Sonra alnına dökülmüş, yapılı olmayan saçlarına baktı. "Duş mu aldın sen?"

Dean derin bir nefes verdi. "Eğitim alanındaydım. Jay ile biraz konuştuk."

Alexis derin bir iç çekip eliyle ağzını kapatırken, "Sana vurdu, değil mi?" dedi. Sanki Dean'in yüzünde yara izi kalabilirmiş gibi hasar taraması yaptı. Dean onu rahatlatmak ister gibi omzunu okşadı.

"Bu bizim anlaşma şeklimiz. En azından Annabelle'in yanına gitmeden önce biraz sinirini atmış oldu."

Alexis kaşlarını çatarak Dean'e baktı. "Jay, onun Crossfire'da olduğunu nereden biliyor ki?"

Dean kaşlarını kaldırıp anlamayan gözlerle Alexis'e baktı. "Ne?"

Sevgilisi pot kırdığını anlayıp eliyle tekrar ağzını kapatınca, Dean hemen doğrulup elini çekti. "Crossfire nerden çıktı?"

Alexis bir süre ses çıkarmayınca Dean onu ikna etmenin en iyi yolunu kullanarak göz göze gelmelerini sağladı. Cadısı sonunda dudaklarını ısırıp, "Annabelle evde değil," dedi. "Crossfire'daki karnavalda. Ve bunu kesinlikle Jay'in duymamasını söyledi."

Dean'ın yüzüne sert bir rüzgâr estiğinde, sanki bu ona Jay'in çıkaracağı fırtınanın ön habercisi gibi gelmişti. Ve o rüzgârla savrulan tek bir kelime mırıldandı. "Ha siktir."

BÖLÜM 27. ŞÜPHELİ

♪ *Think Up Ager-Shout* ♪

Annabelle Jefferson

// **B**uraya gelmek iyi bir fikir miydi sence?"

Sam yarım ağız kulağıma fısıldadı. Benimse gözlerim hâlâ altılı grubun üzerindeydi. Daha doğrusu bana anlamını bilme-yeceğim türde bir gülümseme bahşeden oğlanda...

Birkaç saniye daha süren bakışmamızdan sonra oğlan gözlerini benden çekti ve bakışlarını Eily'ye yöneltti. Sonra aynı gülümseme yüzünde daha rahatlatıcı bir anlam kazanırken bize doğru ilerlemeye başladı.

Ah, bu Grayson'dı!

Belli belirsiz bir hareketle, botumu bileğime sürtüp bıçağımın güvende durup durmadığını kontrol ettim. Elbette buraya savunmasız gelmemiştim. Eily melez olduğumu hâlâ bilmiyordu, bu yüzden buraya gelmemdeki riskleri de bilmiyordu. Ama Sam bildiği için bu konuda oldukça tedbirliydi. Kendisi bile beline bıçak yerleştirmişti.

Eily'nin bize hazırlanırken verdiği bilgiye göre, Grayson avcıydı. Arkadaşları da öyle, sadece yanlarındaki iki kız cadıydı. Bizim türümüzde –kendimi daha çok cadı hissediyordum sonuçta- oldukları için bu kendimizi iyi hissetmemizi sağlamıştı. Avcıların cadılarla takılmadığı tezi çürümeye devam ediyordu.

Grayson, bize doğru gelirken biz de yavaş adımlarla onlara yaklaşmaya başladık. O sırada onun arkasında kalan arkadaşlarına

göz ucuyla baktığımda, hepsinin bakışlarında rahatsız edici bir hava sezdim.

“İyi bir fikir değildi,” diye fısıldadım Sam’e. “Kesinlikle değildi.”

Grayson ile tam ortada buluştuk, yanımıza geldiği an tamamen gerilmiştim. Eily’yi güz partisinde onunla dans ederken görmüştüm, ama arkası bana dönüktü, o yüzden yüzünü görememiştim.

Oldukça etkileyici biriydi. Üzerine taba rengi bir kaban giymişti. İri ama hafif çekik duran kahverengi gözleri, uzak doğulu kanı taşıdığını belli ediyordu. Saçları yukarı doğru şekilliydi ve erkeksi yüz hatlara sahipti. Tıpkı Kaleb gibi olgun görünüyordu, yapılı bir vücudu vardı ve boyu uzundu.

Eily’nin beline elini koydu ve aralarında bariz olan boy farkından dolayı ona doğru eğilip yanağından öptü. “Geç kalmadık, değil mi?” diye sordu Eily mahcup bir havayla.

Grayson’un dudakları yana kıvrılırken, “Hayır,” dedi. Ses tonu kalındı.

Bakışları bize döndüğünde, “Bunlar Annabelle ve Samantha. Kızlar, bu da Grayson,” diyerek bizi tanıştırdı Eily.

Grayson bize bir baş selamı verdi. “Eily sizden çok bahsetti.” Kahverengi gözleri üzerimde dolaşınca rahatsızca kıpırdandım.

Boynuma bir kol dolandığında neredeyse çığlık atacaktım, fakat parfümünün kokusunu aldığım an onun Marcus olduğunu anlamıştım. Başımı yana çevirdiğimde Sam ile ortamızda durduğunu gördüm, diğer kolunu da Sam’in boynuna dolamıştı.

“Geç kalmadım ya?” diye sorarken mavi gözleri, Grayson’ın arkadaşlarının üzerindeydi.

Sam, Marc’ın boynuna dolanan kolundan kurtulmaya çalışınca, Marc onu kendine daha çok çekti. Sonra bakışları Grayson’a dönerken, “Ben Marcus,” diye kendini tanıttı.

Oğlan başını yine selam verir gibi eğip, “Grayson,” dedi. O da elini Eily’nin omzuna koydu ve onu kendine yaklaştıtırırken arkadaşlarına doğru yöneldi. “Sizi arkadaşlarımla tanıştırayım.”

Onlar bir iki adım ilerleyince, "Çek şu kolunu!" diye tısladı Sam.

Marcus ona yabancı bir dilde konuşmuş gibi baktı. Sonra gözlerini ondan çekmeden, ölümcül bir ifadeyle onu kendine koluyla iyice yapıştırdı. Ben de kolundan yavaşça sıyrılmaya çalıştığımda beni de kendine yapıştırdı. "İkiniz de rahat durun."

Sonra bizi kolunun altından çıkarmayarak gruba doğru ilerledi. Altılı grubun yanına geldiğimizde, gözler yapışık üçüz gibi gezen Sam, Marcus ve bana döndü. Birçok kaş şu anki halimize bakarken yukarı doğru kalkmıştı.

"Gençler," dedi Grayson. "Kız arkadaşım Eily."

Herkesin bakışları Eily'ye kaydıkten sonra Grayson devam etti. "Samantha, Marcus..." dedikten sonra kahverengi gözleri bana döndü ve "Annabelle," diye ekledi.

Marcus'un kolunun altında kıpırdandım. Rahat değildim, hem de *hiç*. Sam ve Marcus onlara selam verince ben de gözlerimi gruba çevirdim. Hafifçe gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

"Bunlar da Naomi ve Lance." Grayson kendi arkadaşlarını tanıtmaya başlayıp başıyla bir çifti gösterince, gözlerimizi onlara çevirdik.

Lance ortalama bir boya sahipti ve siyah topuklu botuyla kendi boyuna yetişen Naomi'yi kolunun altına almıştı. Naomi'nin yüzü güzeldi ve siyah saçları kıvrıkcıktı.

"Faris ve Caylee," diyerek diğer çifti de takdim etti Grayson.

Faris sarışın bir dev gibiydi. Yanındaki Caylee denilen kızıl saçlı kıza baktığımda, onun da tıpkı Naomi gibi topuklu bot giydiğini gördüm. Siyah deri pantolonu ve üzerine yapışan bir bluzu vardı. İki kız da birbirlerine benzer kıyafetlerini deri ceketleriyle tamamlamışlardı.

"Son olarak..." dedi Grayson. Bakışlarım yavaşça son kalan oğlana döndü. Onu fark etmemiştim, diğerlerine göre biraz daha geride duruyordu. "Alec."

Grayson onun ismini söyledikten sonra çiftler biraz yana çekildi ve oğlan tam olarak görüş açımıza girdi. Gözleri yavaşça

hepimizin üzerinde dolaştı, ardından ağır bir şekilde bende durdu. Gözlerim gri gözleriyle kesişince ürperdim. Gülümsedi.

İşte anlamını asla bilemeyeceğim bir gülümseme daha...

O, biraz farklıydı. Kumral saçının sol tarafı daha kısaydı ve orada bir dövmesi vardı. Boyu uzundu. Dean'e kas yığını derken, böyle bir oğlana ne diyebilirdim bilemiyordum. Çok heybetli bir vücudu vardı. Biraz önce tanıştığımız sarışın dev Faris gibi değildi belki ama gövdesi de çok ince durmuyordu. Deri ceket, siyah kıyafetleri ve keskin yüz hatlarıyla sanki *bela* kelimesini çağırıyordu. Hemen gözlerimi ondan çektim. Mümkünse bugün kimseyle göz göze gelmek istemiyordum.

"Sizinle tanıştığıma sevindim," dedi Eily.

"Biz de öyle." Bunu söyleyen Naomi isimli kıvrıkcık saçlı kızdı. Kötü kız görüntüsünün aksine, sevecen bir şekilde gülümsedi. "Seni merak ediyorduk."

Pekâlâ, oldukça normal bir gruptu. *Paranoyaklığın lüzumu yok, Annabelle.*

Yine de bu sefer pantolonumun arkasına, kemer yerine yerleştirdiğim bıçağımı elledim. Şişme montum bıçağı kamufle ediyordu. Marcus güçlerini daha kolay kullandığı için rahattım, ama onun müdahale edemeyeceği zor bir durum olursa en azından gözlerimi göstermemek için büyü yapamasam da bıçak kullanmayı deneyebilirdim.

Sadece bugün normal gençler gibi takılabilmek için dua ettim. Normal bir panayırda, normal gençler gibi eğlenecektik. *Lütfen Tanrım, lütfen.*

"Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu kızıl saçlı Caylee. Sarışın devin kolunun altına girdi ve ona sarıldı.

"Biraz ilerleyelim. Ne yapacağımıza içeride karar verimiz." Grayson, talimatından sonra kolunun altındaki Eily'yle beraber önden ilerlemeye başladı, herkes de onlara uydu ve hareketlendi.

Marcus ve Sam fısır fısır bir şey tartışıyorlardı. "Çekmezsen o kolunu kıracağım."

Marc onu neredeyse boğar gibi sıktı ve öfkeyle fısıldayarak karşılık verdi. "Nefesini kestirme bana. Yanımdan ayrılmayacaksın."

“Ha ha ha! Nedenmiş peki? Başıma gardiyan mı geldin sen?”
Sam onu itirmeye çalışıyordu.

Marc bana, “Hemen geliyoruz, Minik Panda,” dedi ve bir anda benim boynumdaki kolunu çekip onu iki eliyle tuttu. Ardından ötkuyla bir şeyler homurdanırken Sam’i de kendisiyle beraber en önde sürüklemeye başladı.

Grayson’la Eily benim önümdeydiler. Grayson başını arkaya çevirip bana bakınca adımlarım ister istemez güçsüzleşti. Kahverengi gözlerindeki ifadede tüylerimi ürperten bir şey vardı. Gözleri uzun bir süre benim gözlerimde kaldı. Hemen adımlarımı yavaşlatıp sarışın devle, kızıl saçlı sevgilisinin önüne geçmesine izin verdim. Arkadaşları aramıza girince o da önüne dönmüştü.

Naomi ve Lance çifti de yanımdan oyuncak stantlarını inceleyerek geçtiler. O sırada bir anda sırtımda bir ürperti hissettim. Ah, en arkadaki... *Alec*.

Sakin davranmaya çalışarak gözlerimi stantlarda gezdirdim. Birisi silahla oyuncak ördekleri vurmaya çalışıyordu. Sanki dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi onu inceliyordum. Alec artık arkamda değil, yanımda yürüyordu. Yanımızdan geçen kızların ona değişik bir sanat esiri görmüş gibi bakmaları tuhaf değildi. Onda beni ilgilendirmeyen, fakat diğer kızları çıldırtabilecek çok farklı bir çekicilik vardı. Artık şu dünyada gördüğüm hiçbir erkek, çekiciliğiyle başımı döndüremezdi. En baş döndüreniyle çoktan karşılaşmıştım çünkü... *Jay Sullivan*.

Jay’in görüntüsü zihnimde belirince, başka âlemlere dalıp gittim. Bir anda sağ tarafımdan gelen koca bir ördek kostümü giymiş maskot bana çarptı. O anda zihnimde kısa bir uyarı işareti yanıp söndü.

Halka açık alanlarda Jay Sullivan’ı düşünmeyiniz.

Çarpışmanın etkisiyle sağa doğru hızla sendeleyince omuzlarımı kavrayan ellerle durduruldu. Sırtım sert bir göğse yaslanmıştı. “Dikkat et.”

Kulağımın dibindeki dudaklarından çıkan derinden gelen sesi duyunca kasıldım. Hızla olduğum pozisyondan kurtulup

Alec'ten uzaklaştım. "Teşekkürler," dedim saçını kulağımın arkasına sıkıştırarak. Yürümeye devam ettiğimde göz ucuyla ona baktım. Dumanı hatırlatan gözleri üzerimdeydi.

"Dalgınsın."

Bir muhabbet başlatmasını beklemediğim için bir an afallasam da kendimi çabuk toparladım ve normal bir yüz ifadesiyle bakışlarına karşılık verdim. "Öyleyim."

Ona ne kadar yakışsa da göz rengi hoşuma gitmemişti. Eh, gri göz görünce Diana sürtüğünün aklıma gelmesi kaçınılmazdı.

"Aklını bu kadar meşgul eden şeyi merak etmemek elde değil."

Kaşlarımı çatma isteğine direnip gözlerimi ondan çekerek stantlarda dolaştırdım. "Her dalgın görünenin ne düşündüğünü merak eder misin?"

Yan profilden bakışlarının yüzümü hedef aldığını görebiliyordum. "Merak uyandırıcı olanlarla her zaman karşılaşmıyorum."

O kadar normal bir şeyden bahsediyor gibiydi ki tekrar afalladım. Ona baktığımda bakışlarının stantlarda olduğunu gördüm. Pekâlâ, ne yapmaya çalıştığını pek anlamamıştım. Ya grupta sadece o yalnızdı ve şu an diğer *yalnız kızla* flört etmeye karar vermişti. Ya da zaman geçirmek için öylesine *yalnız kızla* sohbet ediyordu.

Jay Sullivan faktörünü bilse... O sırada telefonum montumun cebinde titreyince elimi cebime attım. Saat daha erkendi, hava yeni kararmıştı ve Abby'nin beni kontrol etmesi için erken bir saatti. Telaşla ekrana baktığımda, gördüğüm isimle kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Resmen yanımda erkek sinek uçsa hissediyor gibiydi.

Bay Zorba arıyor.

İsmi mükemmelden zorbaya çevirme hikâyem bu geceye dayanıyordu. Gece pencereden dışarı baktığımda arabasını görememiştim, aynı zamanda hiç aramamıştı da. Bu da bana Eden'in arabasına binmemin ipleri iyice kopardığını düşündürmüştü. Eh, öyleyse o ipler kopmaya devam edecekti. Telefonu meşgule alıp tekrar cebime soktum ve yürümeye devam ettim.

O sırada Alec'le göz göze geldik. Dudakları hafifçe yana kıvrıldı. "Şimdi anlaşılıyor."

"Neymiş o anlaşılan?" Soru işaretli bakışım ona sabitlendi.

"Kalbin kırılmış," dedi bana yan bir bakış atıp. "Ve bunun sebebi bir erkek."

İtadesiz gözlerim yüzünde dolaştı. O sırada kalabalığa rağmen tanklık bir bağırış duydum. "İndir beni! Hayır dedim! Hayırrrr!"

Durup sesin geldiği yere dönüp, yan tarafımızdaki dönme dolaba binmek için yapılan bölmeye baktım. Marcus'un omzuna bir çuval gibi attığı Sam'in çırpınışlarını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bakalım orada da benden kaçabilecek misin?" dedi Marcus. Sam boynunu ısırınca, Marc bağırdı. İtişe kakışa dönme dolaba bindiler. Marcus, Sam'i oturtup kendisi de yanına oturdu ve bölmenin kapısını kapattı. Ardından dönme dolap hareket etmeye başladığında onların olduğu kısım havalanırken diğer bölme açıldı.

"Hadi Lance!" dedi Naomi. O da o bölmeye doğru koşururken yanında erkek arkadaşını çekiştiriyordu. Onlar da bindiler ve o bölmede hareketlendi. Diğerleri de bizim yanımıza gelmişti. Kızıl saçlı Caylee'nin suratı asıktı. Sanırım sarışın devi bindirmeye ikna edememişti. Eily'nin ise keyfi yerinde görünüyordu, Grayson'a iyice sokulmuştu.

Kahverengi gözleri üzerimde hissedince Grayson'a baktım. *Paranoya yapma, Annabelle. Seni izlemiyor.*

"Şundan istiyorum!" diyerek parmağıyla bir yeri gösterdi Caylee. Koca bir oyuncak ayıyı göstermişti. Dev gibi cüssesi olan o erkek arkadaşını nasıl çekiştirdi bilmiyordum, ama oğlanı sonunda standın önünde durdurmuştu. Faris bir tüfek aldı ve vurması gereken numaralara tek tek vurmaya başladı. Sonunda kocaman ayıcık Caylee'nin kucağındaydı.

Eily ve ben, ayıcıklı kıza öylece bakarken telefonum cebimde tekrar titremeye başladı. Çıkarıp ekrana baktım, arayan yine Jay'di. Kırmızı tuşa basıp telefonu tekrar cebime sokuşturdum. Tekrar çalmaya başladığında hırsıyla tam açacaktım ki bir

el bileğimi nazıkçe kavradı ve beni çekti. Ne olduğunu anlamadan kendimi pelüş hayvanların kazanıldığı oyun standının önünde bulmuştum. Şaşkın bakışlarla yanımda duran oğlana baktım.

"Birini seç."

Alec gözleriyle oyuncakları gösteriyordu. Afallamış bir ifadeyle oyuncaklarda göz gezdirdikten sonra ona döndüm. "Ben oyuncak falan istemedim."

"Ben oynamak istiyorum." Başını hafifçe yan yatırdı ve gri gözlerini bana dikti. "Ödül çöpe gitmesin."

"Eminim Caylee pelüş bir hayvana daha hayır demez."

"Faris ona bir şey hediye etmemi hoş karşılamaz." Gözlerinde muzip bir parıltı dolaşsa da, keskin yüz hatları onda sevecen bir ifade oluşmasını engelliyordu. "Lance de Naomi'ye... Ve Grayson da..."

"Pekâlâ, tamam," dedim pes ederek. Parmağımla kırmızı, çatık kaşlı bir Angry Birds oyuncağı gösterdim. Ruh halimi güzel yansıtıyordu.

Alec oyuncağa baktıktan sonra dudakları hafifçe yana doğru kıvrılırken güldü. Oyuncak silahı eline aldığı anda bakışlarım ellerinin üzerindeki dövmelere kaydı. Gözlerim yavaşça yan profilde dolaştı. Boynunun açıkta kalan kısımları bile dövmeliydi.

Gelişigüzel ateş ediyor gibi silahı ateşledi. Pelüş oyuncağın üzerine konulan sayıyı tamı tamına vurduğu sayılarla tutturmuştu.

O sırada cebimde telefonumun kısaca titrediğini hissettim, mesaj gelmişti. Fakat ben bakamadan Alec, stant görevlisinden oyuncağı alıp havaya atarak bir tur bıçak gibi döndürdü ve bana uzattı. Kırmızı, çatık kaşlı kuşu aldım ve sanki bir deney yapıyor gibi hayvanı inceledim. "Teşekkür ederim."

"Bu şekilde değil." Başımı kaldırıp ona baktığımda parmağıyla oyuncaklardan birini gösterdi. "Sen de benim için bir tane kazanarak teşekkür edebilirsin."

"Senden benim için bir şey kazanmanı isteyen ben değilim." Tek kaşım havaya kalkmıştı.

Alec karnaval ışıklarıyla parıldayan duman rengi gözlerini eğlenceli bir şey izliyormuş gibi oyuncakların üzerinde gezdirdi. "Ama ben senden istiyorum."

Bakışlarımı etrafımızda dolaştırdım. Eily ve Grayson arkamızdaydı. Eily ona bir şey anlatırken Grayson'ın ifadesiz koyu gözleri üzerimdeydi. *Taurım, kesinlikle beni izliyordu.*

Ondan kaçmak ister gibi Alec'in iri bedeninin arkasına sığındım. Kaşları soru sorar gibi havaya kalktı ve hafifçe başını arkaya çevirip şu an Eily'ye dikkatini veren Grayson'a baktıktan sonra bana geri döndü. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Bir an transtan çıkmış gibi ona baktım. "Ne? Yok, hayır," dedim başımı çevirerek. "Tamam, ben de oynayacağım." Çatık kaşlı kuşu Alec'e verdim ve elime oyuncak tüfeği aldım. Sonra gözlerimi vurmam gereken en yüksek numaralarda gezdirdim.

Tek gözümü kısarak nişan aldıktan sonra tüfeği ateşledim. Bırakın yüksek sayıyı vurmayı, hiçbir şey vuramamıştım. Boğazımı temizleyerek yanımda dikilen dövmeli oğlanı unutmaya çalıştım. Fakat o kendisini unutturmak istemiyor gibi bir elini bileğimin arkasına koyup tüfeğin açısını değiştirdi. O sırada geniş gövdesi de sırtımı kapsamıştı.

Tam irkilerek geri çekilmek üzereyken yana çekilip, kollarını gövdesinde birleştirerek numaralara büyük bir ilgiyle bakmaya başladı. "Şimdi dene."

Ona bakmayı kesip numaralara döndüm ve odaklanarak nişan alıp ateşledim. Bu sefer yüksek bir sayı tutturmuştum. Bu durum hoşuma gitti ve ister istemez gülümsedim. Ardından tekrar nişan alıp yine hedefi tutturdum. Sırtarak neredeyse yerimde zıplayacaktım, ama elbette zıplamak yerine kendime çekidüzen verdim. Birkaç el daha ateşleyip hedefleri tutturduktan sonra tüfeği koydum.

Çenemi kaldırarak yaptığım başarıdan dolayı Alec'e havalı bir bakış attım. Stant görevlisi bana bir şey seçmem için işaret etti. Yüksek bir sayıya sahiptim, stanttaki çoğu şeyi alabiliyordum. "Seç birini," dedim Alec'e.

Bu söylediğim hoşuna gitmiş gibi hafifçe güldü ve gözlerini gezdirdi. Ardından hayvan figürlü metal anahtarlıklara baktı. Uluyan bir kurt başının olduğu anahtarlığı aldı ve elinde sallayıp inceledi. "Bu."

Kaşlarımı kaldırdım. O kadar sayıyı vurmada da bu anahtarlığı alabilirdik. Yine de seçtiği şey onun olacaktı sonuçta, bu yüzden omuz silktim. Sonra elinde çatık kaşlı kuşu bana uzattığında, oyuncagımı alıp kucağıma yerleştirdim.

O sırada yanı başımda Grayson'ın rahatsız edici varlığını hissettim. Her ne kadar onu görmezden gelmek istesem de bu imkânsızdı. Başımı çevirip ona bakmadan hızla Eily'nin nerede olduğuna bakındım.

"Dönme dolaptan Marcus isimli arkadaşının, kız arkadaşı tarafından darp edilmesine müdahale etmeye gitti."

Grayson beni bilgilendirince gözlerim ona çevrildi. Şu an Grayson ve Alec le kalabalık bir panayırda da olsak yalnız kalma fikri beni çok germişti. Tam arkadaşlarımin olduğu yere gitmek için hareketleneceğim sırada Grayson'ın sesi beni durdurdu.

"Karnavalı sevdin mi, Annabelle?"

Gözlerim Alec'e çevrildi. Kollarını gövdesine birleştirmiş, gri gözleriyle beni izliyordu. "Eily için buradayım," dedim kayıtsız bir sesle.

"Eily'nin sen olmasan gelemeyeceğini duydum. Sana bunun için teşekkür borçluyum." Grayson gülümseyince koyu renk, hafif çekik gözleri kısıldı. *Tedirgin edici.*

"Sorun değil." Yapmacık bir gülümseme sundum.

Sanki havadan sudan sohbet etmek ister gibi, "Nerelisin?" diye sordu bir süre sonra. "Hiddenfield'da mı doğup büyüdün?"

Elimi sağ koluma koydum ve istemsizce sallanmaya başladım. "Hayır, taşınalı çok olmadı."

Telefonum cebimde, tekrar mesaj geldiğini belli ederek titreşti. Artık bakmam gerektiğine karar verip, "İzninizle," diyerek bir iki adım attım. Onlardan uzaklaştıktan sonra arkamı döndüm ve telefonumu açarak gelen iki mesaja baktım.

Bay Zorba:

O siktiğimin telefonuna neden cevap verilmiyor?

Gözlerimi devirerek diğer mesaja geçtim.

Bay Zorba:

Evde değilsin. Kasabayı dağıtmadan önce hemen bana nerede olduğunu söyle, Belle.

Ah, evime mi gitmişti? Düşünceli gözlerle mesaja bakarak yeni bir mesaj sayfası açtım ve o Hiddenfield'da ortalığı ayağa kaldırmadan önce cevap yazdım.

Ben:

Seni ilgilendirmeyen bir yerde...

Cevabı yazdıktan sonra sırtımda hissettiğim iki çift gözle beraber gergince arkamı döndüm. Grayson ve Alec hâlâ aynı yerdeydi. O sırada telefonum tekrar titredi.

Bay Zorba:

Senin olduğun her yer beni ilgilendirir.

Bir an afallayarak mesaja baktım. *Hayır, Annabelle, erime.* Telefon tekrar titreyince gelen mesajı hızla açtım.

Bay Zorba:

Şimdi o güzel parmaklarınla güzelce cevap yaz, neredesin?

Boynuma birden bir kol atıldı. "Minik Pandam, nasıl gidiyor?"

Başımı kaldırıp Marc'a baktım. Saçlarının bir kısmı yolunmuş gibi yukarı doğru kalkmıştı. Kaşlarımı kaldırıp saçlarına baktığımı görünce Marc sırtarak saçını düzeltti. "Benden çok hoşlanıyor."

Dudağımı büzüp başımı aşağı yukarı alayla salladım. "Ah, buna eminim."

O sırada Sam gayet sinirlerinden arınmış gibi gülümseyerek Eily ile beraber yanımıza geldi. Sanırım Eily'den iyi bir fırça yemişti. Marc ona bakıp göz kırpınca Sam'in gülümsemesi siliirken gözleri kısılmıştı, fakat Eily anında onun kol etini sıkıştırdı. Sam anında tekrar gülümsemeye başladı.

Ben de Marc'ın gövdesindeki eti sıkıştırdım. Hemen pes ediyor gibi ellerini kaldırdı ve benden birkaç adım uzaklaştı.

"Darbe üstüne darbe yiyorum." Ona gözlerimi devirdim, o da bana gözlerini kıstı.

Grayson'ın arkadaşları da yanımıza gelmişti. Herkes bir süre ne yapmaya karar vermeye çalışıyor gibi bekledi. Ben de o sırada Jay'e mesaj yazmaya başladım.

Ben:

İznin olursa biraz eğlenmeye çalışıyorum.

Ben telefonu titreşimden tamamen sessize alırken başımı kaldırıp bakınca biri kahverengi, diğeri gri iki çift gözün üzerimde olduğunu gördüm.

"Eee şimdi ne yapıyoruz?" diye sorarak dikkatimi ona yöneltmem için bana bahane sunmuş oldu Caylee.

"Hadi," dedi Lance. "Karnaval trenlerine binelim."

Sarışın dev bir homurtu çıkardı. Naomi, kollarını Lance'in gövdesine sarıp, sarışın deve alay dolu bir gülümseme sundu. "Sakın korkudan altına etme, Faris."

Sarışın dev sinirlenince, bir çift kahverengi göz onlara uyarıcı bir bakış attı ve hepsi suskunluğa gömüldüler. Grayson'ın üzerlerinde otorite sahibi olduğunu bu bakıştan anlamıştım. Gözleri çok kısa bir an bana döndü, sonra tekrar önümüzde yürümeye başladı.

Şüpheli bakışlarla onu takip ederken yanımdan gelen sesle sebepsizce tüm iliklerim buz kesti. "Burada beklemeyi mi düşünüyorsun?" Ağır bir hareketle başımı yan tarafıma çevirdim. Gözlerim gri gözlerle çakıştı. Kucağımda onun verdiği oyuncağı tutarken hâlâ neden ondan bu kadar irkildiğimi anlamıyordum. Beni rahatsız eden Grayson'dı. Onda şüpheli bir şeyler vardı.

Beni biliyor olabilir miydi? Eily'ye melez olduğumu söylememiştim, melez olduğumu biliyor olamazdı. O zaman derdi neydi? Jay'in düşmanlarından biri falan mıydı?

Herkes çift halinde yürümeye başladığında, Alec de benim yanımdaydı. Sonunda karnaval trenlerinin girişine geldik ve herkes ikişerli olarak oturmaya başladı. Ah, bu bir hız değil, korku treniydi.

Marc fırsatı kaçırmayarak Sam'in yanına oturdu. Sam bu seter ona karşı çıkmamıştı, sadece başını çevirip başka yerlere bakmaya başladı. Ama göz ucuyla Marc'ın onun elini tuttuğunu görmüştüm. *Vay canına...*

Ağzımı bir karış açıp onlara bakarken, Alec yanımdan geçerek iri cüssesiyle trendeki koltuğa oturdu. Bana kaşını kaldırarak bakınca, bir an gerçek dünyaya döndüm ve tereddüt ederek tekrar diğerlerine baktım. Hepsi bir sohbet içinde, eğleniyorlardı. Sadece Eily ve Grayson binmemişlerdi.

"Biz binmeyeceğiz, biraz konuşmamız gerekiyor," dedi Eily.

Grayson'ın olduğu yerde durmamaya karar verip Eily'ye oyuncağı uzattım. "Bunu benim için tutar mısın?" diye sordum. Eily başını sallayıp oyuncağı aldı. Grayson'ın bakışlarını üzerimde hissetsem de ona aldırmadan hemen Alec'in yanına oturdum. Düşmemizi engelleyen koruyucu demiri kendimize doğru çekti ve sabit durmasını sağladı.

Onunla konuşarak dikkatimin dağılması için, "Sizi ne korkutabilir ki? Dorchaları avlıyorsunuz sonuçta," dedim.

Dudağı yana doğru kıvrıldı. "Bunlar bahane."

Kaşlarımı yukarı kaldırarak, "Ne için bahane?" diye sordum.

Alec bana döndü ve gözlerime baktı. "Eğlenmek için."

Ona hak verir gibi başımı aşağı yukarı salladım ve önüme döndüm. Sonunda tren harekete geçtiğinde bir tünelden içeri girdik. Etraf karanlıktı, bir süre nereye gittiğimizi göremedim. "Bir şey var mı?" dedim Alec'in karanlıkta da görebildiğini bildiğim için.

"Sadece duvarlar." Sesi eğlenir gibi çıkmıştı. Ona aldırmayıp elimle demiri sıkıca kavradım ve aniden çıkacak şeyler için korkmamaya çalıştım. Birkaç dakika sonra bir anda sağ tarafımızdan bir ışık yandı ve oradaki duvara açılmış bir bölmedeki yaratık gibi bir adam bağırarak bize doğru uzandı.

Hemen çığlık atarak Alec'in tarafına doğru kaydım. Alec tek bir tepkide bulunmamıştı. Önümüzdeki Sam ise çoktan Marcus'un gövdesine dolanmıştı.

Bu seferde sol taraftan testereli bir On Üçüncü Cuma'nın Jason'ı üzerimize saldırır gibi yaptı. Sakin kalmaya çalışarak demiri sıktım. Birkaç bölmede daha saçma sapan tipler üzerimize geliyor gibi yaparken bir bölmedeki kapüşonlu, yüzü çizik dolu bir adamla göz göze geldim. O kıpırdamadı. Ardından bir bölmede daha öyle bir adam çıktı ve diğer bölmelerde de öyle.

"Bunlar neden böyle..." Daha ben cümlemi tamamlayamadan adamlar bölmelerden atladı ve tren rayına düştüler.

Aman. Tanrım.

Kapüşonları kafalarından düşmüştü. Kel kafalı, yüzleri çizik içinde olan yaratık gibi adamlar... Onlar ayakçılardı!

Faris ve Lance çoktan trenden atlayıp ayakçıların önüne dikilmişlerdi. Başımı çevirdiğimde Alec'in kendi tarafına yaklaşmış birinin kafasını tuttuğunu gördüm. Trenden atladı ve adamın kafasını eliyle duvara çarptı.

Marcus hemen inip Sam'i de kendisiyle çekti ve benim yanıma gelip beni indirdi. "Çabuk," dedi bizi tünelin geri kalanı boyunca çekiştirirken. Her bölmeden atlayan kel kafalılar vardı. O sırada Caylee'nin kemerini çıkarıp büyü kullanarak havada uçurarak kırbaç gibi adamın kafasına dolayışını görünce gözlerim kocaman olmuştu. Naomi ise soğukkanlılıkla elini ileri uzattı ve adamın kafasına bu sefer bir tane ateş topu çarpmıştı.

Onlar savaşçı cadılardı!

Hemen elim belimdeki bıçağa gitti. Sam de bıçağını çıkar-mıştı. "Zamanı dururunca ikiniz de donuyorsunuz," dedi Marcus küfür savurur gibi. Stres olmuştu. "Çıkın," dedi eliyle bizi itekleyerek. "Hemen buradan çıkın!"

Sam'in afallamış halini görünce hemen kolunu yakaladım ve onu dışarı çekmeye başladım. Marcus büyü konusunda yeni olsa da çok iyiydi, arkamızı kollayabilirdi. "Hadi Sam!"

Sam, bıçak tutan eli titrerken benimle beraber koştu ve ikimiz de açık alana çıktık. "Ah, lanet olsun, Annie, tren yolu ormanda devam ediyor! Hâlâ karnavala çıkamadık."

Açık alanda etrafımıza bakındım. Ormanlık bir alanda, ağaçlara şamdanlar asılmıştı ve tren yolu öyle aydınlanıyordu.

Etrafta korkunç kuru kafalar ve balkabakları vardı. "Yolu takip edeceğiz."

Sam onaylayınca ikimiz de tren yolu boyunca koşmaya başladık. O sırada sağ ve soldan çıkıp tam yolun ilerisinde duran gölgeleri görünce ikimiz de fren yapan arabalar gibi kayarak durduk.

"O-onlar Dorchalar!"

Sam dehşete düşmüştü, ben de düşmüştüm, ama şu an çığlık atmam pek durumumuza yardımcı olmazdı. "Koş Sam!" dedim, onu sağa doğru çekiştirerek. Yeşil yapraklı ormana girdiğimizde ışık ikimiz için de yetersizdi. Titreyen ellerimle cebimden telefonumu çıkarıp ışık açmak için uğraştım. O sırada ekranda onlarca cevapsız arama olduğunu gördüm. Telefonum tekrar çalmaya başladı.

Bay Zorba arıyor.

Hemen telefonu açtım. "Jay!" diyerek soluduğumda kükredi.

"Nerdesin?"

"Jay, karnaval... Dorchalar..."

Sam çığlık atınca başımı kaldırdım ve önümüze çıkan Dorcha'ya baktım. Dorcha elini kaldırarak ikimize de tıpkı kırbaç gibi siyah iplerinden birini fırlatınca ikimiz de ani bir refleksle iki yana çekildik. İp ortamızda şakladı ve geri çekildi.

Sam derin bir nefes alıp titreyen elini kaldırarak Dorcha'ya uzattı. En iyi yaptığı büyüyü yapıp onu kendine hızla çekmeye başlayınca şoktan çığlık attım. "Samantha ne yapıyor..." Sorunun devamını getiremeden Sam, Dorcha'yı hazırlıksız yakalayıp tam dibimize çekti ve bıçağı göğsüne sapladı. Geri çekildiğinde tir tir titriyordu.

Dorcha bıçağı tutup göğsünden çıkarttığı anda hiçbir şey olmamıştı. *Siktir.*

"Alnına saplaman gerekiyordu," dedim Sam'e.

"Lanet olsun, bunu nereden bilebilirdim?"

O sırada bir Dorcha daha karşımıza çıkınca sakince Sam'e mırıldandım. "Tünele dön ve yardım bul."

İtiraz edince kolumla onu ittirdim. "Emin ol, dikkatleri üzerimde olacak. Çabuk ol."

Sam koşmaya başlayınca Dorchalara bağırdım. "Pekâlâ, aradığınız bir şey mi var?"

O sırada Dorcha'nın siyah ipi üzerimde şakladı ve geriye doğru savruldu. Yere düştüğümde telefonumda ileri doğru savruldu. Ekranı gördüğümde hâlâ Jay'in telefonda olduğunu gördüm. Sürünerek ona yetişeceğim sırada Drochalardan biri büyüyle onu ağaca fırlattı.

Pekâlâ, büyüye başvurmadan başka türlü kurtulamazdım.

Hayatımı ele alan yazarın, benimle bir sorunu olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu kadar belaya batmamı başka türlü açıklayamıyordum!

Yer sarsılmaya başladığında, ayağa yavaşça kalktım ve arkamda dikilen Dorchalara baktım. Alev alan gözlerimi görmüşlerdi. Bir tanesi konuşunca sanki soğuk bir esinti bana doğru geldi.

"Asteria."

Cebimdeki bıçağıma yavaşça dokundum ve onu kavırken başımı yana eğip Dorcha'ya baktım. "Ta kendisi..."

Bıçağı havaya kaldırıp büyüyle uçurduğumda, Dorchalardan birine doğru elimi savurup hızla ona doğru fırlamasına sebep oldum. Dorcha elini kaldırıp bıçak tam suratına çarpmadan durdurdu. Fakat ben çoktan bileğimdekini çıkarıp büyüyle onun alnına bir tane daha bıçak fırlatmıştım.

Bıçak alnına çarpınca Dorcha çığlık attı ve ellerini havada savurarak erir gibi yerle bütünleşti. Diğerinin soğuk nefesini sırtımda hissettim. "Bizimle gel, Asteria."

Çatallı diliyle konuştuğunda soğuk nefesi enseme çarptı. Siyah ipler elinden uzayıp bileklerimi sararken yer sarsılmaya devam ediyordu. Büyü yaparak onu yakmak için harekete geçtim.

Tam o sırada Dorcha'nın tiz çığlığı çok kısa bir an kulaklarımda yankılandı. Bileklerimdeki ipler yok olunca kendimi öne doğru çekiştirdiğim için yere kapaklandım. Ardından hızla arkamı döndüm ve avuçlarımı toprağa bastırarak Dorcha'nın olduğu yere baktım.

Ben, yanmış bir Dorcha beklerken Dorcha'nın siyah kumaşa sarılı başı, bir top gibi yerde yuvarlanarak tam önümde durdu. Onu ben yakmamıştım. Birisi, başını kesmişti.

Birisi...

Gözlerim ağır bir hareketle Dorcha'nın cansız bedeninin başında dikilen botlara kaydılar. Ardından bakışlarımı yavaşça yukarı doğru kaldırdım ve karşımda dikilen oğlana baktım.

Güldü. O anda bu gülümsemeyi daha önce de gördüğümü anladım.

Jay'i kurtarmak için Eden'i aramaya gidip Dorchalar tarafından saldırıya uğradığımda, beni kurtaran kapüşonlu çocuk, şu an karşımdaydı.

Birkaç saat önce onu karnavalda gördüğümde anlamını asla bilmediğim, fakat şimdi oldukça anlam içeren bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Bu oydu.

BÖLÜM 28: BAŞAVCI

♪ *Marilyn Manson-Killing Strangers* ♪

Laura Sullivan

Laura, beyaz kuyruğunu salladı ve bir kurda göre oldukça estetik bir hareketle hâlâ insan bedeninde olan Kaleb'in çevresinde dolanmaya başladı.

"Demek oyun oynamak istiyorsun, küçük kurt?" dedi Kaleb, dudaklarını yana kıvrarak.

Lau, oldukça işveli bir şekilde hırlamaya çalıştı. Ah, dişi kurtlar neden daha seksi sesler çıkaramıyordu ki?

Yine kurt formuyla ilgili şikayetlere başlamadan önce karşısında duran avcıya odaklandı. Kaleb siyah atleti etrafında gerilirken kollarını iki yana açtı ve sırttı. Ardından bir anda tüm vücudundan koyu kahve tüyler fışkırmaya başladı ve ağzı ileri doğru genişlerken dişleri keskinleşmeye başladı.

Bir anda öne atılınca dört bacağının üzerine düştü ve ortaya büyük -çok büyük- bir kurt çıktı. Lau gördüğü görkemli kurt karşısında neye uğradığını şaşırmıştı. Daha önce bu kadar gösterişli sadece iki devasa siyah kurt görmüştü; babası ve abisi.

Fakat Kaleb... Vay canına. Kurt hali bile seksiydi!

Lau, onun etrafında dolanırken beyaz kuyruğunu kıvrak bir şekilde onun yüzüne sürttü ve Kaleb keskin bir sesle hırladı. Kızgın gibi görünse de Lau onun bambaşka bir sebeple hırladığını biliyordu.

İkisi de karşılıklı konumlandılar ve bir anda birbirlerine doğru hızla atıldılar. Havada çarpışan kurt bedenlerinin çıkardığı sesler eğitim yaptıkları odada yankılanmıştı.

Genelde dişi eğitimciler, dişilere dönüşüm dersi verirdi. Fakat Lau daha işin başında Diana'nın suratını pençelemeye kalkınca bugün öğlen, eğitim zamanında dönüşüm dersi alamamıştı. O yüzden bu işi Kaleb devralmıştı. Akşam vakti Laura'nın evinin çalışma odasında antrenman yapıyorlardı.

Kaleb'in dişilerini boynunda hissedince Lau'nun kurt bedeni bile kasıldı. Vahşi ısırık boynunun kanamasına neden olsa da bu nedense onda farklı hisler uyandırmıştı. Hay aksi, Laura iyice kafayı sıyırmıştı!

Avcıların kurt formundayken çiftleşmek gibi bir arzuları olmazdı. Kurt olmak sevdikleri bir özellikleri değil, lanetleriydi. Bu yüzden avcılar, kurt formlarından nefret ederdi. Fakat Laura eğitiminde bazı toplulukların kurt formlarını daha çok sevdiklerini ve sürekli bu formda kalarak vahşi yaşamı tercih ettiklerini öğrenmişti. Bu kesinlikle iğrençti.

Dersin asıl amacı olan dönüşüm aşamasına geçmek için hareketlendi ve etrafını siyah bir duman sararken bedeninin insan formuna dönüştüğünü hayal etti. Yer değiştiren kemikleri yüzünden vahşice kükredi ve elleri ister istemez atletine yapışıp onu parçaladı. Taytı da pençe iziyle baldırından yırtılmıştı. *Neyse ki hâlâ üzerindeydi.*

Tamamen insan formuna büründüğünde üzerinde siyah bir sutyen ve yırtık taytıyla kalmıştı. Kaleb bir süre kurt formunda onu inceledi, sonra o da etrafını siyah bir duman sararken ne kükredi ne de kıyafetini parçaladı. Sakince insan olmuştu işte.

"Adrenalinden oldu," dedi Lau mazeret sunarak. "Daha sakin bir anda başlamamız gerekmiyor muydu?"

"Asıl adrenalini anında kıyafet parçalamamayı öğrenmen lazım." Kaleb tek kaşını kaldırdı. "Dönüşümü elimizi kolumuzu sallarken geçirmiyoruz. Biliyorsun ki savaşırken gerekli olduğunda dönüşüyoruz."

Laura gözlerini devirerek ofladı. "Her neyse," dedi omuzlarında duran kısa sarı saçlarını geri atmayı deneyerek. Sonra eli boşluğa denk gelince öfkelenip Jay Sullivan'a yine bir lanet okudu.

Kaleb ona bakarken gülümsedi. "Saçların hakkında konuşmuştuk."

Lau omuz silkti. "Alışamıyorum."

Kaleb ona doğru yaklaşıp eliyle çıplak belini kavradı ve onu kendine çekti. "Saçların güneşten bile parlak ve her haliyle göz alıcı."

Laura eriyip yerle bütünleşmeden önce kendine gelerek omuz silkti. "Tabii ki öyle..."

Kaleb onun bu halini yadırgamadan sırttı ve üzerindeki atleti çıkarıp onun başından geçirdi. Ardından otoriter bir sesle konuştu. "Git üzerine bir şey giyin, çaylak."

Laura sırttığı sırada bir anda Kaleb'in yüz ifadesi daha da sertleşti ve Laura'dan uzaklaştı. Yukarı katı göstererek, "*Bir araba,*" deyip dudaklarını oynattı.

Laura, bir küfür savurdu. Onun tek ziyaretçisi, ancak ruh hastası abisi olabilirdi!

"*Bir şekilde kendini kamufle et!*" Laura da sessizce dudaklarını oynatmıştı.

Kaleb bezgin bir bakış attı. "*Her şekilde fark eder.*"

Laura başını tavana dikip nefes verdi ve pes ederek yukarı kata çıkmaya başladı. Kaleb da onu takip ediyordu. Sonunda yukarı vardıklarında Lau'nun yardımcısı Carol kapıyı açtığı an Jay içeri dalmıştı. Lau ile göz göze gelince hiddetle konuştu.

"Belle'in nerede olduğunu biliyorsan, susmasan iyi edersin, Laura. Bu sefer sonuçları senin için gerçekten çok kötü olur."

Saçlarına imalı bir bakış atıp sanki onun için kötü sonuç bu değilmiş gibi baktı. Laura, en kötü sonucun bu olduğunu düşünüyordu oysaki.

Jay'in ölümcül bakışları Laura'nın arkasındaki Kaleb'a kaydı. Onun üzerinin çıplak olduğunu gördükten sonra bakışları, ona oldukça büyük gelen, Kaleb'in atletini giyen Laura'ya kaydı.

"Sınırlarımı zorluyorsun, Rane." Ses tonu vahşeti vaat ediyordu.

Kaleb'in kaşları çatılırken Jay'e doğru bir adım attı. Jay de onu parçalamaya ant içmiş gibi Kaleb'a yaklaşıırken Laura anında araya girdi. Yardımcısı Carol çoktan mutfağa kaçmıştı.

"Diana'nın yüzünü pençelemeden bir saniye duramadığım için dönüşüm dersini Kaleb veriyordu!"

Jay dişlerini sıkarak Kaleb'a baktı. Bu açıklama onun öfkelerini hafifletmemişti. "Ayrıca," dedi Laura. "Ben Annabelle'in nerede olduğunu bilmiyorum."

Jay sanki Annabelle ismi geçince buraya geliş amacını hatırlamış gibi irkildi. Bir an öfkesi bambaşka bir yana kaydı. Telefonu çalınca cebinden çıkarıp ekrana baktı ve sanki beklediği kişi değilmiş gibi bir küfür savurdu.

"Ne var?" dedi telefonu açıp. "Seninle konuşacağımızı konuştuk."

Laura işitme duyusunu açınca karşı taraftan Dean'in sesini duydu.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi Dean. Ses tonu bir şeylerin yolunda gitmediğini belli ediyordu. Jay sessizce onun konuşmasının devamını getirmesini beklerken Laura ve Kaleb birbirlerine baktılar.

"Alexis'in bana söylediğine göre Annabelle şu an Crossfire sınırları içerisinde."

Ortada kulakları sağır edecek bir sessizlik oluştu. Sanki Crossfire ismi bir çınlama gibi kulaklarda yankılanmıştı.

Jay'in donuk bedeni bir iki saniye daha öyle kaldı. O kadar tepkisizdi ki sanki heykel gibiydi.

"Aman Tanrım, yoksa..." Laura düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "O... Annabelle... O ve Annabelle... Aman Tanrım, Aman Tanrım!"

Laura'nın şoktan sayıkladığını gören Kaleb, sanki parçaları birleştirmek istiyor gibi kaşlarını çatı ama bir sonuca ulaşamadı.

Jay bir anda telefonu kapatıp çoktan arabasına doğru hızla ilerlemeye başlamıştı. "Ah, hayır," diye inledi Laura. "Bu şu an oluyor olamaz."

"Ne oluyor, Laura?"

Kaleb ona soru soran gözlerle bakarken Laura nefes almakta zorlandı. "Annabelle'in başı büyük dertte," diyebildi zar zor.

Laura, Kaleb'in yanında melez olaylarını anlatmak istemiyordu, ne de olsa o bir Rane'di. Ve Rane ailesi melezi öğrenirse yüzde yüz onu yaşatmazlardı. Kaleb'in onlarla pek alakası olduğunu düşünmüyordu, fakat yine de şu an işi riske atmak istemiyordu.

Elini Kaleb'in boynuna koyup yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve ona tutkulu bir öpücük verdi. Kaleb önce karşılık vermeyecek beklese de Laura'nın dudaklarına uzun süre kayıtsız kalması pek mümkün değildi. Sonunda o da aynı şevkle karşılık verip öpüşmelerini derinleştirdi.

"Benim gitmem gerekiyor," dedi Laura geri çekilip.

"Ben de yardım edebilirim." Kaleb'in erkeksi ses tonu Laura'yı her zaman etkiliyordu.

"Hayır," dedi Laura. "Bu biraz... aile meselesi. Yanlış bir şey yapmasını engellemek için Jay'in yanında olmalıyım."

Kaleb bir süre kahverengi gözleriyle onu izledi, ardından onaylar gibi başını eğdi. Çıplak gövdesine aldırmadan evden çıktı ve Laura bir süre sonra onun motorunun sesini duydu.

Kaleb gittiğinde Laura anında evden çıktı ve arabasına bindi. Üzerinde Kaleb'in büyük atletikle dolaşması bile şu an umurunda değildi. Titreyen elleriyle telefonunu çıkararak Dean'i aradı.

"Laura?" dedi Dean.

"Crossfire yolunda," diyerek Jay'in konumu belirtti Laura.

"Tahmin ediyorum. Ben de yoldayım, ona yetişirim."

"Annabelle... ölmüş olabilir mi?" Laura arkadaşının ölmüş olabileceği düşüncesini aklına bile getirmek istemiyordu, ama hayır cevabını sesli olarak duymaya ihtiyacı vardı.

"Bilmiyorum, Laura." Dean teselli cümlelerini es geçti, her zamanki gibi gerçekçiydi.

Laura derin bir iç çekti. "Jay bu sinirle orayı tek başına da dağıtır, fakat sen adamlara haber vereceksin, değil mi?"

"Haber verildi, kasaba sınırına gelecekler."

Laura bir diğerk endişesini dile getirdi. "Annabelle'e bir şey olmadıysa bile, Jay bu sefer kendisini kontrol edemeyebilir ve bunun sonuçlarını biliyorsun. Savaş kaçınılmaz olur." Sonra durup bir öneride bulundu. "Bence Eden'i da aramalıyız."

Eden bir başavcıydı, yani en yetkili avcılar arasındaydı. Belki de kan akıtmadan daha makul bir şekilde olayları çözebilirdi.

"Mantıklı," dedi Dean. "Onu arayacağım."

"Tamam, ben de yoldayım."

"Sen olduğun yerde kal, Laura." Dean'in uyarısını dikkate almayan Laura, abisine yetişmek için gaza bastı.

"Espri anlayışın hep bu kadar gelişmiş miydi, Walker?" Söylediği şey üzerine Dean homurdanınca telefonu kapattı.

Siyah İnci'si asfalt yolda uçar gibi ilerlerken Lau, Bugatti'ye yetişebileceğini pek sanmıyordu. Bomboş, ormanlık alanın çevirdiği tam bir saatlik Crossfire yolunu kırk beş dakikada tamamlamıştı. Sınıra geldiğini gösteren tabelayı gördüğü anda Jay'in yolun ortasına park edilmiş arabasını da gördü.

Lau ani bir fren yapıp arabanın arkasında durdu. Nefes nefese kalmış halde camdan dışarı baktığında, Jay sınırın orada duruyordu. Kulağında telefonunu tutuyordu ve dimdik, karşısındaki ona yakın oğlana bakıyordu.

Karşısında ise Crossfire başavcısının adamları duruyordu.

Laura anında arabasından inip Jay'in arkasına geçti. Jay telefonu sakince kulağından indirdi ama Laura telefonu sıkkan parmak boğumlarının bembeyaz olduğunu görmüştü.

Jay, ona dönmeden sakın bir sesle konuştu. "O arabana bin ve hemen buradan git, Laura."

"Hayır," diyerek abisine belirttiği sırada başka bir araba sesi ve motor sesi duyuldu. Araba ve motor da Lau'nun arabasının yanına park edildiğinde Eden ve Dean de yanlarına gelmişti.

Jay, yine gözünü karşısından ayırmadı. Eden da ona aldırma- dan yanına geçti ve karşılarında dikilen adamlara göz gezdirdi.

"Bu ne demek oluyor?" dedi Eden, adamlara otoriter bir sesle. "Kimlere geçit vermediğinizin farkında mısınız?" Tek kaşını kaldırıp adamlara baktığında hepsi huzursuzca kıpırdandılar.

Ayak takımının lideri olduğu belli olan bir oğlan ileri çıktı ve Eden'la Jay'i süzdü. "Kasaba sınırı kapatıldı, başavcı." Hitap şeklini söylerken baştan sona Eden ve Jay'i süzüyordu. "Ve biz sizden değil, mutlak liderden ve kendi başavcımızdan emir alırız."

Laura, Barthram'ın melezi içeride tuttuklarını duysa bu piçlerin kellesini yüzeceğini bildiği için içinden bir tatmin duygusu geçti. Acaba babasını mı arasaydı?

Hayır, dedi sonra içinden. Meleze sahip çıkmadığını söyleyerek, Jay'i sorumlu tutacağı bir olay daha... Bu adam neden her şeyden abisini sorumlu tutuyordu ki sanki?

Jay şaşırtıcı bir şekilde sessiz olunca Laura'nın gözleri ona döndü. *Ve... Ah, Yüce Tanrım...* Gülümsüyordu.

Bu kesinlikle cinnet geçirmeden önceki gülümsemesiydi. Ayak takımının lideri Jay'in yüz ifadesini görünce bir adım geri attı, ama dik dik ona bakmayı da sürdürmeye çalışıyordu.

"İyi polis, kötü polis olayını bilir misin?" Jay'in oğlana ürkütücü ses tonuyla sorduğu soru üzerine, ayak takımı yerlerinde hafifçe kıpırdandı. Jay biraz daha gülümsedi. "Kingswell, iyi polisti." Sonra başını yana yatırdı ve oğlanın vücudunda gözle riyle delik açacakmış gibi ona baktı. "Anladığın üzere, kötü polis de... ben oluyorum."

Yanında duran ellerinin pençeleri dışarı çıktığında, sanki sessiz ortamda sesi yankılandı.

"Ve bilmen gereken bir diğer şey," dedi Jay pençelerini inceleyen. Ardından bakışlarını tekrar oğlana kilitledi ve gülümsemesi ışık hızıyla kayboldu. "Benim geçemeyeceğim sınır yoktur."

Siyah tüyler Jay Sullivan'ın etrafını sardı ve yaklaşık beş saniye sonra devasa siyah kurdun uluması gökyüzüne kadar ulaştı.

Annabelle Jefferson

Gözlerim siyah botlarından başlayıp, pantolonu boyunca yol çizdi ve geniş omuzlarını saran deri ceketinde durdu. İnatla yüzüne bakmayı reddediyordum ama ister istemez yine gözlerim yüzüne tırmandı.

Duman rengi gözler...

Alec.

O zaman beni kurtaran kapüşonlu çocuk oydu. Buna emindim.

Yer sarsılmaya devam ediyordu ve bir anda gerçeği idrak ettim. Hâlâ büyü yapıyordum. Kahretsin, gözlerim! Hemen gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Aynı zamanda kendimi yatıştırıp büyü yapmaya son sevmeye çalışıyordum.

Alec'in konuştuğunu duyunca ister istemez ona odaklandım. "Romeo," diye hitap etti birine.

Tek gözümü kısık şekilde açıp ne yaptığına baktığımda kulağında benim telefonumu tuttuğunu gördüm. Jay telefonu kapatmamış olmalıydı. Alec'in Jay'i tanıdığı belliydi, fakat neyin peşindeydi emin değildim.

Telefon kulağındayken bir süre sessiz kalıp bekledi. Sonunda dudağı tehlikeli bir biçimde yana kıvrılırken cevap verdi. "O şu an biraz meşgul. Daha sonra tekrar aramayı deneyebilirsin." Gözünü benden ayırmadan telefonu kulağından çekip kapama düğmesine bastı.

Hemen gözlerimi tekrar sıkı sıkı yumdum. Bana doğru yürümeye başladığını, bastığında ses çıkaran yapraklardan anlamıştım. *Ah, Tanrım, hayır, gelme!*

Tam önümde durduğunu hissettim. Hâlâ yerde oturuyordum ve toprağa bastırdığım avuç içlerimden destek alıyordum. Parmaklarının çenemi kavradığını hissettiğimde nefesim kesildi. Nutkum tutulmuştu. Yer titremeyi kesince, kısık bir şekilde gözümü açıp eline baktım.

"Gözlerini gizlemeye çalışmana gerek yok, Belle. Alevlerin gizlenemeyecek kadar harlanmış."

Aman Tanrım. Gözlerimi görmüştü!

Sakin kalmaya çalışarak çenemi onun elinden kurtardım ve kendimi geri çektim. Bende bir terslik olduğunu anlasa bile tam olarak ne olduğumu anlamamış olabilirdi.

"Bana bu isimle hitap etme." Sesim net çıkmıştı.

Kaşları eğlenceli bir şey söylemişim gibi havaya kalktı. "Neden?" Sorusunu daha da derinleştirmek ister gibi devam etti. "Yoksa bu ayrıcalık tek bir kişiye mi ait?"

Tereddüt etmeden, "Evet," diye kestirip attım. *Bu ayrıcalık tek bir kişiye ait.*

Normal bir muhabbet havası kurar gibi, "Pekâlâ," dedi. "Ann'e ne dersin?"

Hayretle suratına baktım. "Şu an neden ismimi tartışıyoruz? Ne önemi var ki? Emin ol, bir daha görüşmeyeceğiz." Etrafıma bakındım. Hâlâ Dorchalar ve ayakçıları buralarda olabilirdi.

Yüzünü bana iyice yaklaştırdı. "Sana katılmıyorum," derken başını beni inceler gibi yana yatırmıştı. "İçimden bir ses, artık daha çok bir araya geleceğimizi söylüyor."

Bakışlarım yavaşça ona çevrildi. Alec gri gözleriyle beni yoğun bir ifadeyle izliyordu. Hâlâ bir elinde bıçak tuttuğunu görünce gözüm, Dorcha'nın siyah kanıyla kaplanmış bıçağına kaydı. O da bunu fark etmiş olacak ki cebinden bir mendil çıkarıp bıçağı sildi.

"Pekâlâ, şu isme ne dersin?" dedi yine isim muhabbetine devam ederek. Bıçağı elinde bir tur çevirdi ve bana baktı. "Astoria?" Ses tonu sisli bir akşam gibiydi.

Tüm kanım donmuştu sanki. *Lanet olsun.* Tabii ki Dorcha'nın bana öyle seslendiğini duymuştu!

Melez olduğumu bildiğini anlayınca geriye doğru sürünerek ondan biraz uzaklaştım. Fakat pek beni öldürme niyetindeymiş gibi değildi.

"Kafasını kopardın," dedim sakın konuşmaya çabalayarak. "Hiddenfield'da Dorcha'nın yine kafasını kopararak beni kurtardın."

Alec, yüzünde hiçbir ifade seçilmezken bana bakıyordu, ama gözlerinde bu durumdan oldukça eğleneni bir parıltı vardı. "Öyle mi yaptım?"

"O sendin." Tespitimi yaptığımda tek kaşını kaldırdı.

"Kim bendim?"

Lanet olsun, benimle eğleniyordu!

Hızla ayağa kalktığımda o da ayağa kalktı ve dev cüssesi önümde bir dağ gibi dikildi. "Neyin peşindesin? Kimsin sen?"

Elindeki bıçağı döndürmeye devam ediyordu ve bu sefer bakışları tehditkar bir havaya bürünmüştü. Geriye doğru bir adım attım.

"Sınır kapatıldı."

Sol tarafımdan gelen sesle başım o yöne döndüğünde neredeyse boynum kopacaktı. Grayson biraz ilerimizde dikiliyordu ve kahverengi gözleri bende idi.

"Bu da ne demek?" diye sordum, bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken.

Tüm akşam Grayson'dan şüphelenmiştim, meğer asıl tehlike Alec'miş.

Gözlerimi Grayson'a sabitlediğimde esrarengiz bakışlarla omzunu kaldırıp indirdi. "Sadece Dorchalar ve ayakçıları için bir önlem."

Değildi.

Jay'i tanıyorlardı ve... benim melez olduğumu biliyorlardı.

Ah... Tanrım, onun gelmesini ve benim buradan çıkmamı engellemeye çalışıyorlardı!

Geriye doğru adımlayarak telefonuma bakındım, ama Alec onu cebine koymuş olmalıydı. "Arkadaşlarım nerede?"

Endişeden kalbim şiddetle atmaya başlamıştı. "Hepsi iyiler, Annabelle," dedi Grayson, ismimi yine esrarengiz bir havayla telaffuz ederken. "Karnaval dalar. Ortalık temizlendi."

Alec hâlâ diğer tarafımdaydı. Ona bakmayı şiddetle reddetsem bile varlığı kesinlikle göz ardı edilmiyordu. "Onlara zarar verdiyseniz..."

Gözlerim Alec'e kaydığında duman rengi gözleriyle gözlerim çakıştı. Uzun uzun birbirimize baktık. Sanki bir gizemi çözmeye çalışıyor gibiydi, lakin en büyük gizemi çoktan çözmüştü.

Melez olduğumu biliyordu!

Başımın ne denli bir belada olduğunu hesaplayamıyordum.

"Onlara zarar vermek için bir sebebimiz yok." Bana doğru bir adım attı ve bir sırrı dile getiriyormuş gibi sessizce konuştu. "Sadece *sana* zarar vermek için bir sebebimiz var."

Geri geri yürüdüm. Büyü yaparak kendimi savunmak için kendi kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. "O halde neden en başından zarar vermedin?"

Durdu ve beni izlerken dudağı yana kıvrıldı. "Sana zarar verdim, Annabelle."

Ne?

Anlamayan gözlerle ona baktığımda başını sağ omzuna doğru yatırdı. "Fakat artık fikrim değişti. Zarar görmeni *istemiyorum*."

Şaşkınlıkla ona baktığım sırada ne demek istediğini düşünmememe fırsat kalmadan tünelden sesler gelmeye başladı. Marcus tünel çıkışında görünürken bağırdı. "Anna!"

Hızla ona doğru koşup boynuna atladım. Marcus beni sararken, yüz kere iyi misin diye sormuştu. Ardından gözleri arkamda bekleyen Alec ve Grayson'a şüpheyle kaydı.

"İyiyim," dedim nefes nefese. Şu an ona şeytanın inine düştüğümüzü anlatmak riskli geliyordu. Alec, melez olduğumu bilirken tüm ipler ondaydı. Ya onu ve Grayson'ı öldürecektik ya da... *ah Tanrım*, diğer seçeneği bilmiyordum.

Marcus'un arkasında kalan tünele baktığımda, tüm tünelde bir sürü siyah giyimli ve bıçaklı avcı gördüm. Sam bir anda koşup Marcus'u umursamadan üzerime atladı. İkimiz de Marcus'un kolları arasına girmiş olduk.

"Öldün sandım."

"Pekâlâ, Sam," dedim nefes almaya çalışarak. "Biraz daha böyle sarılırsan gerçekten öleceğim."

"Ben sıkıyorum ki!" dedi Samantha. "Marcus kes şunu!"

O sırada tünelin girişine gelen Alec ve Grayson, dev gibi boylarıyla orada dikildiler ve avcılara baktılar. Eily koşar adımlarla bize doğru atıldığında onu sevgi yumağımızın arasına aldık. Grayson ve Alec konusunu hemen onlarla konuşmam gerekiyordu, ama nasıl?

Grayson'ın arkadaşı olarak tanıştığımız Lance, koşar adımlarla gelip Alec'in önünde durdu. Ona talimatlar verirken dudaklarını okumaya çalıştım.

"Sınırı geçti." Anladığım cümle bu olmuştu. Alec'in bu talimat üzerine dudakları eğlenir gibi yana kıvrıldı.

"Ben Grayson'ı liderleri sanıyordum." Fısıldayarak söylediğim cümle üzerine Sam bana şaşırılmış gibi baktı. Neyse ki hiçbir konuşmamızla pek ilgilenmiyorlardı.

"Bugün hepsi hız treni yüzünden birbirleriyle dalga geçerken, dövmele çocuğun bakışlarıyla nasıl onları susturduğunu görmedin mi? Ben liderin o olduğunu anlamıştım."

"Liderden fazlası," dedi Eily. "O, bir başavcı."

Ben onları susturamı, kahverengi gözleriyle beni tedirgin eden Grayson sanıyordum! Tüm akşam neredeyse sürekli Grayson'ı izlemekten, Alec'e hiç dikkat etmemiştim ve onun amacı da buydu! Grayson benim dikkatimi çekerken kendisi tüm akşam beni rahat rahat inceleyebilmişti.

Ona doğru ilerleyip neyin peşinde olduğunu soracaktım. Kararlı adımlarla ilerledim ve onun tam önünde durdum. Bana tepeden bakıp yaptığım bu cesaret örneğini takdir eder gibi beni inceledi.

Tam ağzımı açacağım sırada tünelde bir hareketlilik oldu. Başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdim. Tüm avcılar tek tek yana çekilerek birine yol vermeye başladılar.

Kalbim gümbürdemeye başladı. Kime yol verdiklerini iliklerime kadar hissediyordum.

Jay Sullivan.

Sonunda onu gördüğümde bacaklarım ister istemez titredi. Üzeri çıplaktı ve altında sadece siyah pantolonu vardı. Üzerindeki koyu kan lekelerini uzaktan bile seçebiliyordum. Ve bir eliyle yerde birini sürükleyerek getiriyordu.

Birisi ona doğru bir adım attığında Alec'in sert sesi tünelde yankılandı. "Hayır." Adam anında geri yerine geçti.

Jay tren yolunun ortasında sürüklediği oğlanı bıraktı ve oğlan boğuk bir ses çıkararak yaşadığını belli etti. Jay, onu umursamadan

bize doğru tüm ihtişamıyla yaklaşmaya devam etti. Gözleri benim üzerime kilitlenince boğazımda bir yumru oluştu.

Nefes al. Nefes al.

Tam dibimize gelip durduğunda onunla Alec arasında kalmıştım. Başım omzumun üzerinden ona doğru dönüktü, bedenimi ise kıpırdatamıyordum.

Beni baştan sonra dikkatle incelerken benim de gözlerim onun üzerindeydi. Ela rengi gözleriyle gözlerim birleşti. O kadar çok duygu gidip geldi ki aramızda, bir an hiç yaşamadığım kadar çok gelgit yaşadım. Bir yanımda buraya geldiği için şükretmek istiyordu, diğer yanımda burada olduğu için dehşete düşmüştü.

Jay'in yoğun bakışları benden ağır bir şekilde Alec'e kaydı ve o yoğunlukta bambaşka bir şey belirdi. *Öfke.*

"Ben de nerede kaldığını merak ediyordum," dedi Alec.

Nutkum tutulmuş vaziyette, ikisinin birbirleriyle konuşmasını dinledim, fakat gözüm hâlâ Jay'in üzerindeydi.

Jay başını yana eğdi. Şiş göğüs kasları ve boynunda atan damar, gerginliğini ele veriyordu. "Sınırdaki karşıma çıkan birkaç engelli temizliyordum."

Alec'in gülümser gibi bir ses çıkardığını duydum. "Onu öldürmemeni takdir ettim. Gün geçtikçe kendine daha çok hâkim oluyorsun, kuzen."

Boynumu o kadar hızlı çevirdim ki neredeyse gerçekten kopacaktı. "Kuzen mi?"

"Seninle tam olarak tanışmadık," dedi Alec. "Sanırım artık zamanı geldi."

Bir adım geri atınca sırtım Jay'in alev gibi yanan gövdesine değdi. Sahiplenici varlığının arkamda olması bile Alec'in sözlerinin şokunu hafifletmemişti.

"Ben, Malcolm Alec Sullivan."

NE? Bir Sullivan daha mı?

BÖLÜM 29: KUTU

♪ *Starjet-My Demons* ♪

Laura Sullivan

Laura, artık boş olan karnavalda hızlı adımlarla ilerliyordu. Avcılar bir şekilde tüm karnavalı boşaltmışlardı ve etraf, uçuşan çöpler ve ışısız stantlarla bir korku filmine malzeme olacak atmosferdeydi.

“Jay onu öldürecek, onu öldürecek, onu öldürecek!” Laura durup durup aynı şeyi tekrarlıyordu. Dean sonunda sert bir sesle onu susturdu.

“Birini öldürecek olsa, işe sınırı kesen dangelaktan başlardı. Kes artık, Laura.”

“Onu parçaladı,” dedi Laura tek kaşını kaldırarak.

Dean boğazını temizledi. “Ama öldürmedi.”

“Malcolm ve Annabelle’i yan yana düşünmek, Eden’la Annabelle’i yan yana düşünmekten bile daha kötü. Durumun farkında mısın?”

Eden önden gidiyordu. Bir an arkasını dönüp Laura’ya bir bakış atsa da tekrar önüne dönerek ilerlemeye devam etti.

Dean uyarı dolu gözlerle kendisine bakınca, Lau omuz silkti. “Ne? Doğru söylüyorum. Eden en azından adil bir rakip. Malcolm ise dünyadaki en sinsi piç! Ah, zamanında Annabelle’i bıçaklatıldığını ne çabuk unuttunuz! Onu şu ana kadar öldürmüş bile olabili-”

“Kes artık, Laura!”

Eden ve Dean aynı anda kükreyince Lau dudaklarını büzdü. "Dua edin, şu an ruh halim iyi değil. Yoksa bana bağırmanıza asla..."

Lau, bir anda Dean ve Eden'in onunla arayı açtıklarını fark etti. Su yeşili gözlerini kısarak adımlarını hızlandırdı ve arkalarından ilerledi.

Jay, sınırda kurda dönüştükten sonra yollarını kesen oğlanı parçalamıştı. Lau, ne kadar avcı da olsa vahşet içeren görüntüleri izlerken gözlerini kısmıştı. Jay, tekrar insan haline dönüp oğlanı arabasına taşımış, sonra da hızla yola çıkmıştı.

Dean, Eden ve Lau ondan sonra yola çıksa da Jay'e yetişememişlerdi. Ah, abisi hiç olmadığı kadar öfkeliydi!

Lau bir an önce onları bulma umuduyla ilerledi. Seslerin geldiği tünelin girişine geldiklerinde, karşılarına çıkan bir grup avcı yüzünden durmak zorunda kaldılar.

Sarışın bir dev ve onun yanında da siyah saçlı, orta boylu bir oğlan, üçünü de süzdü. Sonradan meydana çıkan biri kıvrıkcık saçlı ve diğeri kızıl saçlı iki kız da görüş açlarına girdi.

Laura, Malcolm'ın birliğini bilmiyordu, çünkü kuzeni bashedavcı olduğundan beri onu hiç görmemişti. Normalde bu ayrımı çok yapamasa da kızlardaki yoğun büyüyü hissediyordu. Bu iki sürtük, çok güçlü cadılar olmalıydı.

"Yoldan çekilin," dedi Dean.

Lance gevşek gevşek güldü. "Burası sizin bölgeniz değil, Walker."

Eden sakın bir ifadeyle karşılarındakine bakarken, Dean mavi gözlerini kısıp oğlana doğru yaklaştı. "Eğer yolumuzdan çekilmezsen, o gevşek sırtışınla son nefesini verirsin, Lance."

Ortamda bir an bir sessizlik oluştu. Sarışın dev bir anda öne doğru çıktı.

"Siz kim olduğunuzu sanıyor..." diyerek konuşmaya başladı ve Lau, onun lafını *liderin kızı* olduğunu söyleyerek kesmeyi düşündü, fakat kendisinden önce biri onun lafını kesmişti.

Eden, atik bir hareketle pençelerini oğlanın boğazını sapladığında, kızıl saçlı cadının tiz sesi tünel girişinde yankılandı. "Faris!"

Eden'in kendisinden daha kalıplı bir oğlanı duvara bir sinek gibi yapıştırışı Laura'yı etkilemişti. *Vay canına.*

Eden, oğlanın boğazından pençesini çekmeden sakın, özgüvenli ve gücünü temsil eden bir sesle konuştu. "Peki, sen karşıdakilerin kim olduğunu sanıyorsun?"

Sarışın dev homurdanır gibi bir ses çıkarırken, Eden pençesini ondan çekti. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat adımlarla tünelde ilerlemeye başladı.

"Hatırlat da bir daha Eden'i sinirlendirmeyeyim." Lau, Dean'e doğru fısıldamıştı.

Dean, yanından geçerken Lance denilen çocuğa oldukça sağlam bir omuz darbesi attı. Lau da onların peşlerinden ilerlerken iki kıza pis pis bakmayı ihmal etmemişti.

Eğer içeride önemli işleri olmasaydı, Lau kalır ve onları bir güzel sözleriyle ezerdi, fakat şu an Laura'nın egosundan bile önemli olan şey, Jay ve Annabelle'di.

Laura, Eden ve Dean, iki yana açılmış avcılarının arasından geçtiler. Jay'in sınırdaki parçaladığı oğlan tren yolunun üzerinde yatıyordu. Diğer herkesin gözü sanki çok heyecanlı bir film izliyormuş gibi tünelin sonundaki bir noktaya kilitlenmişti.

Laura'nın görüntüden önce kulağına, lanet olası kuzeninin söylediği kelimeler ulaştı.

"Ben, Malcolm Alec Sullivan."

Laura onun ismini duyunca bir an duraksadı. Onunla uzun zamandır karşılaşmıyordu. Amcası Abraham Sullivan'ın tek çocuğu, bu iblis olmak zorunda mıydı?

Ardından görüntü de devreye girdi ve Laura'nın da herkes gibi nefesi kesildi. *Malcolm ve Jay karşı karşıyaydı.*

Laura onların tam yanında olmasa bile aralarında süregelen kini, öfkeyi iliklerine kadar hissedebilmişti. Eskiden ikisinin

iyi anlaştıklarını hatırlayan Laura, bu hale ne zaman geldiklerini tam olarak bilmiyordu, fakat çok uzun zaman önce olduğuna emindi.

Kendisi her zaman Malcolm'ın gerçek yüzünü görse de Jay uzun bir süre görememişti. Sonrasında tıpkı Barthram ve Abraham'ın da güç için zıtlastıkları gibi Malcolm da Jay'e savaş açmıştı.

Ve şu an bu savaşın tam ortasında Annabelle vardı.

Melez arkadaşı, yavaşça Jay'e doğru döndü ve Laura onun yüzünü gördü. Teni soluklaşmış, gözleri yaşadığı şoktan dolayı kocaman olmuştu.

Laura, tekrar kuzenine baktı. Onun da gözleri Jay'in omzunun üzerinden kendilerine kaydı ve ilk Laura'da durdu. "Küçük kuzenim de gelmiş," dedi gülümseyerek.

Lanet olsun, Laura bu çocuğun gülümsemesinden küçüklüğünden beri tedirgin olurdu. Çünkü Malcolm en son kendisine böyle gülümsediğinde, Lau'nun kaplumbağası Michelangelo kaybolmuştu. Lau, şu an bu hikâyeyi hatırlamak istemiyordu.

"Sınırı geçen iki başavcı," derken Malcolm'ın bakışları, Eden ve Jay arasında gidip geldi. "Bu hoş ziyareti neye borçluyuz?"

Laura, kuzeninin imasını anlamıştı. Her kasabanın kendine ait avcı birlikleri olurdu ve sınırın bu şekilde *-Jay'in sınırdaki oğlanı parçalaması gibi-* geçilmesi, ya liderin emriyle olurdu ya da sınırın diğer tarafındaki birliklere meydan okuma demekti. Ve Malcolm'ın beklediği kesinlikle meydan okumaydı.

"Dorchaların kasabada olduğunu duyduk," dedi Eden. "Yardım fena olmaz diye düşündük."

Çok zekice...

Malcolm, Eden'in bu zekice hamlesine gülümsedi. İki adım ileri attığında gövdesi, neredeyse hâlâ heykel gibi orada dikilmekte olan Annabelle'e değecekti. Ardından başını hafifçe eğip Annabelle'in yüzünün yanına kendi yüzünü getirdi.

"Ben de başka bir sebebi olduğunu düşünmüştüm."

Piç kurusu... Jay'i kışkırtarak kendilerine saldırmasını sağlamaya çalışıyordu.

Jay tüm hâkimiyetini kaybedip tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi ileri doğru atılacağı sırada, Eden insanüstü bir hızla onun omuzunu yakaladı. "Kuralları biliyorsun."

Başavcılar, birliklerin önünde asla bir kapişmaya giremezlerdi.

Neyse ki Annabelle de ani bir hareketle Malcolm'dan uzaklaşmıştı. Lau, abisinin ters bir hareket yapmasını bekledi, fakat neyse ki beklediği olmadı. Jay'in çıplak sırtında gerilen kaslarından kendini sıkıldığı anlaşıyordu.

Annabelle, üç başavcının ortasında kalmıştı.

"Tüneli boşalt."

Jay'in ses tonu... Laura'yı öldürseler buradan çıkaramazlardı.

"Haklısın, kuzen," dedi Malcolm, Jay'e bakarak. "Uzun zamandır özel olarak konuşamadık."

Jay'in eli, Annabelle'in kolunu kavradı ve onu kendisine çekti. Sonraki o kısacık saniyede, ikisi de kimsenin anlamını bilemeyeceği bir şekilde bakiştılar. Sanki konuşmak için sözlerle gerek yoktu.

Ardından Jay gözlerini yavaşça Marcus'a çevirdi ve Dewin'le göz göze geldiler. Marcus durumu hemen anlamıştı, çünkü hemen kolunu Annabelle'in beline dolayıp onu ilerletmeye başladı.

"Gidelim," dedi yürürken aynı zamanda Sam ve Eily'ye de dönerek.

Jay, Dean'e dönüp ona muhtemelen korumalık yapması için bir baş hareketi yaptı. Dean önce duraksasa da Eden'in, *ben buradayım* der gibi yaptığı baş işaretinden sonra pes edip Marcus ve Annabelle'in peşine takıldı.

"Sam ve Eily, hadi!" Marcus tekrar komut verince Sam hareketlendi, fakat Eily duraksamıştı. Bakışları Malcolm'ın yanında duran çekik gözlü çocuğa çevrilmişti.

Oğlan sert yüz hatlarına sahipti ve teni esmerdi. Dağınık siyah saçları, uzun boyuyla dikkat çekiciydi. *Çinli miydi? Ya da Koreli?*

"Hadi Eily," dedi Samantha, onu kolundan çekerek. Eily gözlerini çekik çocuktan ayırmıyordu, fakat oğlan ondan tarafa bakmıyordu. Laura başını yatırıp ikisi arasındaki olayı izlemeye devam etti. "Eily!" Samantha tekrar onu çekti.

Eily sonunda omuzlarını düşürüp başını çevirdi ve kıvrık saçını geriye attı. Ardından tünel çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Laura, çekik çocuğun Eily'ye bakmamak için kendini zor tuttuğunu nedense anlayabiliyordu. Sonunda oğlan pes edip göz ucuyla sarışın, ufak tefek cadiya baktı ve tüneli terk edene kadar da onu izledi.

"Grayson," dedi Malcolm, gözlerini Jay'in üzerinden ayırmayarak. "Karnavalı boşalt."

İsminin Grayson olduğunu öğrendiği çekik çocuk, bir anda kendine gelir gibi silkelendi ve boğazını temizledi. Büyük adımlarla tünelin sonuna doğru ilerledi. "Herkes dışarı!"

Gösteriyi izleyemeyecekleri için üzülen avcılar omuzlarını düşürüp tünelin çıkışına ilerlediler. Jay'in parçaladığı oğlanı da kollarından tutup kaldırmışlardı.

Laura'nın ise kıpırdamaya niyeti yoktu. Jay ve Malcolm ise bunu çok iyi bildiği için Laura'yı görmezden geldiler. Grayson tekrar gelip karnavalın boşaltıldığından emin olduğunu söyleyene kadar da kimse ağzını açmamıştı.

"Neyin peşindesin?" diye sordu Eden. Olası bir kapışmayı önlemek amacıyla Jay'e yakın duruyordu. "Ayakçılar tünelde konumlandılarsa önceden planlanan bir saldırı bu. Ve onlar bir istihbarat almadan planlı saldırmazlar. Bu saldırının tesadüf olduğuna inanmamızı bekleme."

Malcolm güldü. Laura ona dikkatli baktığında, Jay'e olan benzerliğinden ürküyordu. "Her zaman zekiydin, Kingswell. Keşke bu zekânı kızları tavlama için de kullanabilsen."

Eden dişlerini sıktı. "Lafı dolandırma, Sullivan."

Malcolm yavaşça omuz silkti. "Sadece tatbikat yaparak biraz... eğleniyorduk."

Jay yumruğunu sıktı. Eden bile o sakin kişiliğini bir kenara bırakmış, sinirle soluyordu.

"Merak ediyorum," dedi, karşısındaki Jay ve Eden'a bakarken gözlerini alayla kısarak. "Tam olarak kim için buradasınız? Annabelle mi? Asteria mı?"

Kahretsin.

Asteria ismi geçince, ortamda resmen kulakları sağır edecek bir sessizlik oluştu. Laura o kadar gerilmişti ki neredeyse çatlayacaktı.

Malcolm Alec, kısa bir an herkesin yüzünü süzdü ve komik bir şeyi keşfetmiş gibi güldü. "Kendinizi çok zeki sanıyordunuz, değil mi?"

"Senin kadar değil."

Jay'in boğuk sesi araya girdiğinde ortamda gözle görülür bir gerilim yaşandı. Jay, Grayson denilen çocuğa baktı, ardından başını yana yatırıp Malcolm'ı inceledi. "Piyonlarını dibimize kadar sokma cüreti gösterebildiğine göre, cesaretin de takdir edilesi."

Laura şimdi olayı daha iyi anlıyordu. Malcolm'ın adamı Grayson, Eily'yi kullanarak birçok şey hakkında bilgi sahibi olmuş olmalıydı. Lanet kuzeni yine sinsiliğini konuşturmuştu!

"Yüce Jay Sullivan'ın Romeo'ya dönüşmesi ilgimi çekti." Malcolm, donuk gri gözlerini eğlenir bir ifadeyle kısıp, kollarını devasa gövdesinde birleştirdi. "Açıkçası, Juliet düşündüğümünden daha etkileyiciymiş."

Jay, kendini zor tuttuğu belli olurken, öne doğru bir adım atıp aralarındaki mesafeyi daha da kapattı. İkisi de tehditkâr bir şekilde yüz yüze geldiler. "Ona zarar vermeye kalkarsan, elini kaybeden adamın kadar şanslı olmazsın."

Malcolm'ın eğlenen gülümsemesi daha sinsi ve alaycı bir hal aldı. Laura onu tam olarak şeytana benzetmişti. "Merak etme, amacım artık zarar vermek değil."

Kuzeninin gülümsemesindeki imayı çözemeyen Laura, Jay'in yırtıcı bir hayvan gibi solurken gözle görülmeyen bir hızla onun yakasına yapıştığını gördüğünde ise sesli bir şekilde iç çekti. Grayson, tam müdahale edecekken Eden onun önünü kesmişti.

Malcolm, Grayson'a elini kaldırıp durmasını işaret etti. Hâlâ rahat bir ifadeyle Jay'e bakıyordu. Kalıp olarak Malcolm daha iri olsa da, Jay ondan daha uzundu. Laura ikisi kapişsa ortaya nasıl bir manzara çıkar tahmin edemiyordu.

Jay elini onun yakasından çekmeden, tehditkâr bir şekilde yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve ölüm gibi bir sesle sordu. "Amacın ne?"

Malcolm durumdan rahatsız gibi görünmüyordu. Jay'e müdahalede bulunmadı, fakat amacını dile getirirken yüz ifadesi artık ciddiye. "Onu senden alacağım."

Ah, hayır.

Laura nefesini tuttu. Bu savaşın artık sözsel düellolarla değil, kanlı bir hal alarak devam edeceğini biliyordu.

Hemen pelte kıvamına gelmiş bedenini zar zor hareket ettirip koştu ve Jay'in sırtından kollarını dolayarak ona sarıldı. "Yapma."

Malcolm'a zarar vermesi, Abraham'a savaş açması için bir fırsat vermek olurdu. Laura, babasının bu durumda yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordu.

"Yapma," dedi tekrar Jay'e daha sıkı sarılırken. "Lütfen."

Jay, elini Malcolm'dan çekmiş olacak ki bir adım geri atarak Laura'nın da kıpırdamasına sebep oldu.

"Öyleyse konuşacak başka bir şey kalmadı," dedi Malcolm.

Laura, Jay'in arkasında kaldığı için kuzenini göremiyordu. O pisliği görmek de istemiyordu. Fakat Malcolm, heykel gibi dikilen Jay'in yanından geçip Laura'nın görüş açısına girdiğinde onunla göz göze gelmekten kaçamadı.

"Seni görmek güzeldi, küçük kuzen."

Laura ona kindar bir bakış attı. "Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Malcolm ona sırtıp başını iki yana sallayarak gülmeye devam etti ve arkasını dönerek tünelin çıkışına doğru ilerledi.

Laura, onun iri cüssesini tünel çıkışına kadar izledi. Jay, o sırada hiç hareket etmemişti. Laura, kuzeninin tünelin sonunda durup yerden bir şey kaldırdığını gördü. Gözlerini iyice iliştirip görme duyusunu açtı. Kaldırdığı şey, kırmızı bir oyuncaktı.

Malcolm, oyuncağa bakıp gülümsedi ve onu da beraberinde götürerek tünelden çıktı. Laura ise bu yaptığına bir anlam verememişti.

"Buradan gitmemiz gerekiyor," dedi Eden. "Sınırdaki olayı kendi lehine çevirip konseyde yaptığımızı meydan okuma olarak aksettirebilir. Bir an önce Barthram'la konuşmalıyız."

"Bir şey yapmayacak." Jay hâlâ tepkisiz bedeniyle bir noktaya bakıyordu. Ve ses tonu oldukça düzdü. "O istediğine ulaştı."

Harekete geçtiğinde Laura kollarını onun gövdesinden çözmek zorunda kaldı. Jay, tünel çıkışına ilerlemeye başladığında Laura ve Eden da peşinden ilerlediler. Hepsi boş karnavalda yürürken, Jay hiçbir şey söylemeden arabasına bindi.

"Onun peşinden gidiyorum," dedi Laura, kısık sesle Eden'a.

"Tamam. Barthram işini ben hallederim."

Laura, Siyah İnci'sine atladı ve Jay'in tozu dumana katan arabasının peşinden sürmeye başladı. Ona yetişmek Siyah İnci'yle bile çok zordu.

Telefonunun çaldığını duyunca göz ucuyla diğer koltukta duran telefonuna baktı. Ekranda gördüğü *Yakışıklı Barmen* ismini görünce neredeyse kaza yapacaktı. İki eliyle direksiyonu sıkı sıkı tutup derin derin nefes almaya başladı. Kriz anlarını yönetmede berbat hissediyordu.

Bir anda atılıp telefonu aldı ve açtı. "Sarışın?"

"Evet?" dedi Laura nefes nefese.

"Seni nefes nefese bırakan şeyi merak etmeli miyim?"

Laura yine aptal sarışına dönmüştü. Kaleb Rane etkileri onda kafa yapıyordu. "Jay hiç olmadığı kadar öfkeli. Bunu biliyorum. Biliyorum çünkü tepki vermiyor. Tepki vermiyor, Kaleb. O tepki vermediğinde korkuyorum."

"Bir dakika, sakın konuş. Neredesin?"

"Onu takip ediyorum."

"Tamam, durduğu zaman nerede olduğunuzu bana haber ver."

Laura bir an duraksadı. Kaleb'in bir Rane olması onu bu işlerin dışında tutması gerektiğini hatırlatıyordu. Fakat yine de Kaleb'in onlar gibi olmadığını da biliyordu.

"Tamam," dedikten sonra telefonu kapattı ve Jay'in arabasını sonunda yakaladı. Uzaktan onu takip ederken aynı zamanda

dudağını dişlemekten kanatmıştı. En sonunda geldikleri yeri gördüğünde hemen Kaleb'i arayıp haber verdi.

Jay evine gelmişti. Belki de Lau yanılıyordu. Belki de oldukça sakindi.

Ah hayır, kesinlikle *sakin* değildi.

Arabadan inip uzun adımlarla boş apartmana ilerlediğinde, Lau hemen park edip arabadan indi. Jay bodrum katına inen merdivenleri seri hareketlerle inerek şifreyi girip kapıdan geçti. Lau kapı kapanmadan yakalamak için resmen merdivenden uçmuştu.

Nefes nefese kalmış halde kapıyı açtı ve içeri girdi. "Jay, bence *sakin* olup düşünmende fayda..."

Jay, Amerikan tipi tezgâhta bulduğu bir bardağı kapıp duvara fırlattığında, Laura şok olmuş şekilde olduğu yerde kaldı. "Pekâlâ, elbette bir şeyler kırman rahatlamanı sağlayacaksa, kıra- *Aman Tanrım*, onu kırmayacaksın değil..."

Jay, *televizyonu* kaldırıp yere attığında, Laura kelimeleri tamamlamamıştı. Pekâlâ, onun her zaman tepkisiz kalmasına alışkın olan Lau, şu anki haline şok olmuş gözlerle bakıyordu.

Jay odasına doğru ilerledi ve Laura da peşine takıldı. Abisi dolabının kapağını tek yumruğuyla yamultunca, gözlerini kırptırdı. İkinci yumrukta kapak yerinden söküldüğünde ise Laura ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Dolaba bu sefer bir tekme savurdu ve katlı olan kıyafetler yere saçıldı. Ardından hışımla banyoya ilerleyip kapıyı kırar gibi çarparak kapattı.

Laura, saniyeler sonra onun suyu açtığını duyabilmişti. "Tanrım," diye mırıldandı sakince.

Malcolm Alec Sullivan, Jay'in en hassas damarına basmayı sonunda başarmıştı.

Yavaş adımlarla odaya girdi ve ne yapması gerektiğini bilmediği için yerlerdeki kıyafetleri toplamaya başladı. Her şeyi katlayıp yerine koyarken, kıyafet yığınının altındaki bir kutu dikkatini çekti.

Kaşlarını çatıp kutuyu eline aldığı anda, bir banyo kapısına baktı bir kutuya. Bir anda banyonun kapısı açıldığında elinde kutuyla öylece kalmıştı.

Jay üzeri çıplak, altında sadece kotuyla sıırıslıklam bir halde kapıda dikiliyordu. Yüz ifadesi... Ah, eğer abisi olmasaydı, Laura şu an topuklarını poposuna vura vura kaçardı.

"İçindekini görmek mi istiyorsun?"

Jay'in hiç de kendisine benzemeyen ses tonunu duyan Lau bir an afalladı. "Ben..."

"Kirli gerçeklerle tanışmak mı istiyorsun, küçük kardeşim?"

Laura geriye doğru bir adım attı. "Ben sadece senin mutlu..."

"Benim asla mutlu olamayacağımı artık anlamam lazım."

Jay ağır adımlarla kendisine yaklaştığında Laura olduğu yerden kıpırdayamadı. Jay, kutuyu elinden aldığı gibi duvara fırlattığında kutu büyük bir gümbürtüyle çarpıp, kapağı kırılınca ikiye ayrılarak yere yapıştı.

Laura'nın dili tutulmuştu. Yere saçılan şeylere baktı, sonra titreyen bacaklarıyla ilerleyip yerde duran fotoğrafı eline aldı. Fotoğraftaki kadını gördüğünde gözyaşları anında gözüne birikmişti.

"Anne," diye fısıldadı. Su yeşili gözleri artık bulanık bakıyordu. Tıpkı abisine benzeyen annesi... Laura kalbinde uzun yıllardır geri plana attığı acıları hissedince neredeyse yere yığılacaktı.

Gözü, yere saçılan diğer şeylere takıldı. Yere eğilip birini eline aldı ve inceledi. Yaklaşık beş dakika sonra gördüğü şeyi ancak idrak edince, gözleri yavaşça yukarı kalktı ve Jay'le göz göze geldiler. "Aman. Tanrım."

Jay karanlık bir ifadeyle karşısında dikiliyordu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Laura nefes almaya çalıştı. "Bu... Bu ne? Bu... Ben... anlamıyorum."

Jay yanına gelip elindekileri aldı ve yatağın üzerine fırlattı. "Gerçekler senin pembe dünyana yakışmayacak kadar kötü, Laura."

"Anlatırsan anlayabilir. Anlayabiliriz." Laura titreyen elini saçından geçirip etrafına bakındı. "Lütfen... konuş!" diye haykırdı tekrar abisine dönerek.

"Hiçbir şey o kadar basit değil. Şimdi sana tavsiyem; tüm bu şeylerden kaç ve beni yalnız bırak."

Laura iliklerine kadar hissettiği şokla ona bakarken, göz yaşları yanaklarını sırlıslam etmişti. Ardından pelte kıvamına gelmiş bacaklarını harekete geçirip odadan çıktı ve hızla evin dış kapısına ulaştı.

Bodrumdan çıkıp merdivenleri tırmanırken hayal dünyasında gibiydi. Ne gördüğünü anlaması mümkün olmuyordu. Boş apartmandan çıktığı an çarptığı sert beden bir an gerçek dünyaya dönmesine sebep oldu.

Kaleb Rane...

Kahverengi gözleriyle Laura'nın yüzüne baktı ve onun ağladığını görünce bir anda avuçları yanaklarını kavradı. "Sarışın, ne oldu?"

Laura bir erkeğin karşısında ağlamaktansa, gözlerini oymayı tercih ederdi. Fakat şu an gerçekten hiçbir şeyi düşünemeyeceği bir andı. "Anlamıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum!"

Kaleb bir anda kollarını ona doladı. Laura da ona sarıldı ve dudaklarını tişörtüne bastırdı. Hıçkırıkları Kaleb'in göğsünde kayboluyordu.

"Şşşt, tamam. Sorun her neyse halledebiliriz."

Laura onun sıcacık bedeninde kaybolurken, yanağını güven duygusuyla gövdesine yasladı ve sessizce gözyaşlarını akıttı. Kaleb kendisinden büyük olduğu için bir yandan da babası ve abisinden beklediği şefkati sanki onda buluyordu. Derin bir iç çekip dileğini sessizce fısıldadı.

"Ben eski Jay'i istiyorum."

Büyük bir sessizlik oldu. Ardından Laura, Jay'in dış kapısının kapandığını işitti. Jay söylediği şeyi duymuştu.

"Gidelim," dedi Kaleb'a fısıldayarak. Onun erkeksi kokusunu son kez içine çekti ve kollarından sıyrıldı. Arabasının yolcu koltuğuna bindiğinde Kaleb mesajı almıştı ve o da motorunu orada bırakıp Lau'nun arabasının sürücü koltuğuna oturdu.

Arabayı çalıştırdığında, Lau ona doğru yaklaşarak başını onun omzuna yasladı. Kaleb da elini tutmuş, parmaklarını birbirlerine kenetlemişti. Sonra Laura'nın içini ısıtacak bir hareket

yaptı. Onun elini dudağına götürüp, oraya duygu yüklü bir öpücük kondurdu.

Lau yüzünü kaldırıp onun yüzüne baktı. "Bir Rane olman ne kötü."

Laura'nın bu cümlesinden sonra Kaleb'in dudakları yana kıvrılmıştı. "Senin de bir Sullivan olman."

"Haklısın. Sanırım ilk defa Sullivan olmaktan mutlu değilim."

Kaleb'in gülen yüzü silindi ve tek eliyle direksiyonu kullanırken Laura'ya kısa bir bakış attı. "Rane olduğum için bana bazı şeyleri anlatmaktan çekindiğini biliyorum, Laura. Fakat bilmeni isterim ki, babama göre ben artık bir Rane değilim. O yüzden sen de beni onlardan biri gibi görmek zorunda değilsin."

Laura sonunda ona her şeyi anlatmaya karar verdi. Kaleb'a artık canı pahasına güveniyordu.

BÖLÜM 30: TESLİMİYET

♪ *Naughty Boy-No One's Here to Sleep* ♪

Annabelle Jefferson

A rtık daha fazla şaşırmak istemesem de şuna emindim; henüz öğreneceğim şeyler listesinin başındaydım. Daha bilmediğim bir ton şey olması artık beni eskisi kadar ürkütüyordu. Ya da hislerim de vücudum gibi uyuşmuştu.

Marcus, arabayı evimin önüne park ettiğinde cama dayalı başımı kaldırdım ve arabanın kapısını açtım. Eily, Sam ve Marcus tek kelime etmiyorlardı.

“Sen kızları eve bırak. Eily’nin babası daha fazla merak etmesin.” Gayet normal bir tonlamayla konuşmam üzerine Sam ve Marcus birbirlerine baktılar.

“İstersen bugün burada kalabilirim,” dedi Sam.

Başımı iki yana salladım. “Sorun yok. Yalnız kalmak istiyorum.”

Eily de tıpkı benim gibi düşünceler âlemindeydi. Başını cama dayamış, kıpırdamadan dışarı bakıyordu. Onunla konuşmak istesem de ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Eily, Alec’in bana ulaşmak için kullandığı bir basamaktı. Benim melez olduğumu bile bilmeyen ve muhtemelen şu an olanlara bir anlam veremeyen arkadaşımı bu şekilde kullanmaları içimi acıtmıştı.

Durgun bir şekilde arabanın kapısını açtığımda, Marcus da kapısını açmaya niyetlenince elimi kaldırıp onu durdurdum. Bakışlarım, *dediğimi yap Marc* diyordu.

Marcus elini kapı kulpundan çekerek durdu. Ben de arabanın kapısını kapattım ve motoruyla biraz ileride duran Dean’e

baktımı. Marcus arabasını hareket ettirip evimin önündeki araç yolunu terk ettiğinde, Dean hâlâ orada öylece duruyordu.

Kollarımı gövdemde birleştirip, ona doğru ilerledim. Şişme montum bile şu an üşmemi engelleyemiyordu. Soğukluk ruhumdan geliyordu sanki.

Yavaş adımlarla onun önünde durduğumda, o da bana baktı. Şu an aklımdaki karmaşayı az da olsa toparlayacak tek kişi oydu. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

Nefesimi verince beyaz bir duman dudaklarımdan sıyrıldı. "Malcolm Alec Sullivan hakkında bilgi istiyorum."

Dean, kaskını kolunun altına koydu ve kendine motorda daha rahat bir pozisyon sağladı. "Barthram'ın kardeşi Abraham Sullivan'ın oğlu. Ve bir Sullivan olması, Lupus kitabının içindekilerden haberdar olmasını sağlıyor."

Başımı eğip derin bir nefes aldım ve şüphemi doğrulatacak bir soru sordum. "Bana daha önce zarar verdiğini, fakat şimdiki niyetinin bu olmadığını söyledi. Bu ne demek oluyor?"

Başımı kaldırıp baktığımda Dean'in lacivert tonlarındaki gözleri pür dikkat üzerimdeydi. "Seni bıçaklatan oydu."

Şüphem doğruduydu. Jay ile Oddyseia destanını araştırmak için gittiğimiz kütüphanede yaşananlar aklıma geldi. O gün beni dolapta utandırdığı için hızla oradan ayrılmak istemiştim. Kapıdan daha adımımı attığım an, Hiddenfield'a ilk geldiğim gün Jay'in elinden kurtardığım kıvrıcık saçlı sıska çocuk tarafından karnıma bıçak saplanması bir olmuştu. Demek ki Jay'in öldürmek için pek bir hevesli olduğu kıvrıcık sıska, Alec'in adamıydı.

"Bunu neden yaptı?"

"Çünkü..." dedi Dean, "babası Abraham Sullivan, Dorcha-ların Asteria'yı ele geçirme riskini göze alamayan kısımdaydı. Fakat şimdi planı değişmiş olmalı."

"Yani artık Barthram'la aynı tarafta."

Dean başını iki yana salladı. "Şuna emin ol, onlar asla aynı tarafta olmazlar. Tıpkı Alec'in Jay'le aynı tarafta olmayacağı gibi."

Jay ismini duyunca bile kalp atışlarım hızlandı. "Orada bir sorun olmamıştır, değil mi?"

Dean bilmediğini belli edercesine omuz silkti. "Jay söz konusu olduğunda hiçbir şey kesin değildir."

Şakaklarımı ovaladım ve anladığımı belli edercesine başımı salladım. "İyi geceler, Dean."

Dean başını eğerek, "İyi geceler," dedi ve kaskını başına geçirdi. Ardından motoruna binip gözden kayboldu.

Bir süre öylece etrafıma bakındım, ardından eve doğru ilerleyip kapıyı açtım. Abigail evde yoktu. Beni arkadaşlarımla eğleniyor sanırken, kendisi de muhtemel sevgilisiyle birlikteydi. Başıma gelenleri bir bilseydi...

Daha fazla orada dikilmeden yukarı kata çıktım ve kordorda uyuyan Tim'in yanından geçerek odama girdim. Bir süre yatağa yatıp olanları düşünmeye başladım.

Malcolm'ı düşünmek tüylerimi ürpertiyordu. Jay'i düşünmek kalp atışlarımı kontrol edilemez hale getiriyordu. Benim yüzümden katledilen ailemi düşünmek ise kalbimi un ufak ediyordu.

Yaşamak hiç bu kadar zor olmamıştı.

Daha fazla düşünürsem kafayı yiyecektim, o yüzden zorla kalkıp banyoya girdim. Aynanın karşısına geçerek kendime baktığım. Yere düşmekten kirlenen kıyafetlerim ve dağılan saçlarımla berbat görünüyordum.

Aynadaki yansımamı izlerken, "Kimsin sen?" diye fısıldadım.

Kendimi incelerken, elim yavaşça aynaya doğru gitti. Sanki bir pencere açılmış gibi hafif bir rüzgâr etrafımda dans etmeye başladığında, değişen atmosfer kalbimin hızlanmasına neden olmuştu. Her yanıma birileri sarmış gibi, fısıltılar kulaklarımda dolaşıyordu.

Asteria. Asteria. Asteria.

Derin derin soluk alarak aynaya dokunduğum an cam çatladı ve bir anda elimi geriye doğru çektim. Fakat yansımam hâlâ elini aynaya uzatıyordu.

Nefesim kesilerek geriye doğru irkildiğimde, gözlerimi sımsıkı kapattım. "Hayır, hayır, hayır... Stres altındasın ve uykusuz olduğun için aklını kaybediyorsun, Annabelle."

Nefes alıp verişimi tekrar düzene sokana kadar da o şekilde beklemiştim. Gözlerimi ağır bir şekilde tekrar araladığımda, hâlâ kırık olan aynadaki yansımam normaldi.

"Bak, gördün mü? Sadece stres ve uykusuzluk... Siktiğimin reenkarnasyonu ile alakası yok."

Tıpkı Jay gibi konuştuğumu fark edince ister istemez güldüm. *Kahretsin. Kesinlikle kafayı yiyordum.*

Küveti doldurmaya başlayıp üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Bir düş kesinlikle yıpranan sinirlerime iyi gelirdi.

İç çamaşırlarımla kaldığım sırada dış kapı öyle şiddetli yumruklandı ki ikinci katta olmama rağmen net bir şekilde duymuştum. Kapıyı kimin kıracak kadar sert çaldığını bildiğim için birkaç dakika kaslarım tutmadı. Fakat Jay Sullivan pes eden tiplerden değildi ve ben de ondan sonsuza kadar kaçamazdım.

Derin bir nefes vererek, üzerime kapının arkasında duran bornozu aldım ve şiddetle yumruklanmış kapı yüzünden uyanan Tim'le beraber aşağı kata inip kapıyı açtım.

Kendimi her şeye hazırlamıştım. Her şeye... Onunla kavga etmeye, sinirinden beni duvara yapıştırıp hesap sormasına, hatta belki kalbimi bile sökmesine hazırdım. Fakat... ellerinin yanaklarımı kavrayıp, dudaklarının da dudaklarıma kapanmasına hazırlamamıştım. Öfke, acı, özlem, tutku, aidiyet... Her şey vardı dudaklarda.

Kollarım omuzlarına dolandığında, dudaklarım da ona karşılık vermek için aralandı. Jay bir ayağıyla dış kapıyı kapattıktan sonra, elleri kalçama yerleşti ve beni havaya kaldırdı. Bacaklarım ne yapması gerektiğini çok önceden biliyor gibi anında gövdesine dolanmıştı. İç çamaşırım ve onun kotunun bulunduğu nokta bir nabız gibi attı.

Jay, beni üst kata çıkarırken, hareketlerimiz nazik değildi. Belki birbirimize hesap soruyorduk. Belki de özlemimizi gide-riyorduk, bilmiyordum.

Onunla olmak ölümle yaşam arasında durmak gibiydi. Beni boğuyordu, fakat tekrar hayata dönmem için bana nefesini veren de oydu.

Jay sırtımı yatağa yasladığında, dudaklarımdan ayrıldı ve boynuma öpücükler kondurdu. Sırtımı yay gibi gerdiğimde, soluğum odada yankılandı. Dudaklarını gerdanımda gezdirmeye devam etti, sonra yavaşça kalbimin üzerine gelip orada konuştuğunda kalbimin teklemesine neden oldu. "Bu kalbe benden başka biri girerse, Belle..." dedi ve yukarı doğru çıkarak gözlerime baktı. Gözleri bal rengini almıştı ve neredeyse kurt formuna dönüşürken olduğu kadar parlaktı. "O kalbi sökerim."

Ona öylece bakakaldım. Gözlerimin önüne, rüyamdayken uçurum kenarında kalbimi söktüğü sahne gelince irkilmemek için kendimi zor tuttum. *Bu sadece mecazi bir durumdu*, dedim kendi kendime. Onun bana ihanet etmesinden korktuğum için o rüyayı görmüştüm. Gerçekten kalbimi sökecek hali yoktu ya?

"Sen..." Ağzım açılıp tekrar kapandı. Aklım o kadar allak bullaktı ki konuşmakta zorlanıyordum. "Sen..." dedim ve abartılı bir şekilde dudaklarımı oynattım. "Biraz önce başka birisine âşık olursam beni öldürmekle mi tehdit ettin?"

Jay oldukça ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Evet."

Ağzım hafif aralık kaldı. "Aman Tanrım, Jay! Kıskançlığın hastalık seviyesinde!" Onu üzerimden ittirdiğimde, doğal olarak kıpırdamadı.

"Olabilir," dedi başını yana eğerek. "O yüzden, sakın sana takıntılı, kıskanç bir *sosyopatı* sinirlendirme."

Sinirden gülmeye başladım. Evet, kafayı sonunda öyle bir güzel yemiştim ki deli gibi gülüyordum!

"Hayır, hayır. Bugünkü halinin tek sebebi kıskançlık olmaz." Gülmeyi kesip durgun bir ifadeyle gözlerine baktım. O da pür dikkat bana bakıyordu. "Melez olduğumu biliyor ve beni bıçaklatan oydu! Bunca zamandır bana, kuzeninin beni bıçaklattığını söyleme gereği bile duymadın!"

"Bilmen bir şeyi değiştirmeyecekti, ama artık bildiğine göre, ondan uzak durman gerektiğini de biliyorsun." Yüzü yüzüme

daha da yaklaştı. "Ve bunun sebebinin sadece kıskançlık olmadığı da..."

"Benden bir şeyler saklamandan nefret ediyorum. Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor, anlamıyor musun?" Jay cevap vermedi. Kendi bildiğini okumaya devam edecekti. "Kuzenin de senin gibi oyunbaz bir piç kurusu! Ne işler çeviriyor bilmiyorum, fakat artık niyetinin bana zarar vermek olmadığını söyledi."

Jay başını eğip derin bir nefes verdi. Tekrar bana baktığında çenesi seğiriyordu. "Onun tek bir niyeti var ve bu yolda her şeyi yapabilir. Liderlik. Babasıyla beraber Barthram'ı ve beni yollarından çekip başa geçmek istiyorlar. Anlıyor musun?"

Birkaç saniye sessiz kalsam da sonunda, "Anlıyorum," dedim. Bu konuda tartışmaya gerek yoktu. Ben de bir Sullivan'la daha uğraşmaya meraklı değildim. Özellikle de zamanında beni bıçaklatmış olan bir Sullivan'la. "Ondan uzak duracağım."

"Onunla ilgili her ne olursa olsun, bana söyleyeceksin."

Derin bir nefes verip, "Tamam," dedim bezgin bir sesle. "Daha fazla bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Jay bir süre ikna olmak ister gibi beni izledi. "Öyleyse, yarım bıraktığın işi bitirebiliriz."

Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştığım sırada ayağa kalkıp, beni kucağına aldı. "Ne yapıyorsun?"

Jay banyoya doğru ilerleyip içeri girdi ve beni yere indirdi. Dolu küvete bakarak başıyla işaret etti. "Gir." Üzerindeki tişörtü çıkardığında, sorgulayıcı bakışlarımı üzerinde dolaştırdım. Tünelde üzerinde olan kanlar artık gitmişti. "Sen zaten kirlerinden arınmış görünüyorsun."

"Burada seni kirlerinden arındıracağız."

"Abigail gelebilir. Git artık."

"Barthram'la beraber. Gir şu küvete."

"Hayır," dediğim sırada Jay beni tekrar kucakladı. Ufak bir çığlık dudaklarımdan firar ederken bedenim çoktan soğumuş olan suyla buluştu. Donan bedenim, Jay Sullivan'ın benimle beraber suya giren sıcak bedeninin sırtıma yaslanmasıyla ısınmaya başladı.

Diana meselesini unuttuğumu sanıyorsa yanıliyordu. Ama o kadar bitkindim ki bir de bu konuyu konuşarak yara alamazdım. Bu gece olmazdı.

Çırpınıp kurtulmaya çalıştıysam da kolları çok güçlüydü. Sonunda pes edip boğazımdan sinir dolu bir inlemeyle olduğum pozisyonda durdum. Sırtım ona değse de başımı göğsüne değdirmemek için kambur duruyordum.

“Gel buraya,” diye mırıldandı.

Bu seçimi bana bıraktığı için bocalamıştım. Bir yanım ona gitmek istese de diğer yanım kaçıp kurtulmak istiyordu. O yüzden hiçbir şey yapmadım.

Jay beni kendine çekmedi, onun yerine duş başlığını alıp suyu açtı ve yavaşça saçıma tuttu. Ardından kenarda duran şampuanı alıp saçımı köpürtmeye başladı. Hâlâ aynı pozisyonda kasatı dursam da yorgunluktan gevšemem an meselesiydi. Uzun süre başıma masaj yaparak şampuanladı, sonra ılık suyu başımdan aşağı tutarak saçlarımı duruladı. Vücudum iyice gevşemiş, zihnim mayışmıştı.

Uykuya dalmak üzereyken Jay kulağıma fısıldadı. “Hiç kimse seni benden alamaz, Belle.” Tekrar konuştuğunda bunu kendine kanıtlamak istiyor gibi keskin bir sesle söyledi. “Hiç kimse.”

Ben başımı ona yaslamasam da elini yanağıma yerleştirerek yüzümü göğsüne yasladı. Uykulu gözlerim kapandığında, Jay Sullivan yine bir şekilde ona teslim olmamı sağlamıştı.

BÖLÜM 31: DEJA VU

♪ *L.P. Muddy Waters* ♪

Sabah uyandığımda yatağımdaydım. Üzerimde kuru pijamalarım vardı. Bu da Jay Sullivan'ın beni giydirdiği anlamına geliyordu.

Bu dehşete düşüp utançla yatakta büzüşmeme neden oldu. Birkaç dakika yaralı bir hayvan gibi acı acı inleyip yastıkla kendimi boğmaya çalıştım.

Yine de aslında bunu düşünmek iyiydi. Ortasında kaldığım iki düşman ırk ve iki düşman kuzen gibi şeyler değil de onun beni giydirmesinin utanç vericiliğini düşünmem normal hissettiriyordu.

Bugün eğitim sırası Jay'in birliğindeydi. Marcus beni arayıp, eğitime gitmek için almaya geleceğini söylediğinde hazırlanmaya başlamıştım. Kapı çaldığında ne zaman eve geldiğini bilmediğim Abby benden önce kapıyı açmıştı.

"Selam, güzel kız." Marcus, Abby'yi yanağından öptü. Abby, anne şefkatiyle ona gülümseyerek karşılık verdi. Sonra dönüp bana baktı. "Dün nasıl geçti bakalım?"

"Harika," dedim ona, sahte bir şekilde gülümseyerek. "Ve şimdi eğitime geç kalıyoruz. Ayrıntıları daha sonra konuşuruz."

Marcus'u kolundan tuttuğum gibi dışarı çekiştirdim. Abby bize bakarken, Marc ona son bir öpücük attı ve arabasına bindik. Yola çıktığımızda ikimiz de konuşmuyorduk.

Marcus böyle durumlarda konuşmayı sevmediğimi bildiği için konuyu açmadı. Samantha'yı nasıl tamamen tavlama

aşamasına geldiğinden bahsetti. Bense dinliyor gibi yapıyordum, takat hâlâ kendimde değildim.

Eğitim sahasına geldiğimizde ve herkes eğitmenleriyle eğitime gittiğinde Marc ve ben de çalışacağımız bölmeye geçtik. Jay ortalıkta yoktu.

“Sanırım bugün başka birinden eğitim almamız gereke...”

“Dewin, önce seninle başlıyoruz.” Jay’i duyduğumda konuşmayı bırakmıştım. Başımı kaldırıp ona baktım. Çıplak gövdesi ve siyah eşofman altıyla antrenmana hazır görünüyordu.

Bana hiç bakmadan işe koyulduğunda, ben de her ne kadar beni giydirdiği için utansam da oralı olmadım. Dün ne yaşıyorsa yaşıyor, ona hâlâ sinirliydim.

Marcus’a reflekslerini geliştirme teknikleri öğretmeye başladı. Ruhsuz bir halde tam bir saat o ikisinin çalışmasını izledim. Sonunda sıra bana geldiğinde ağır bir hareketle kalktım ve tam karşısına geçtim. İkimiz de göz göze gelmiş bir halde bir süre birbirimize baktık.

Jay cebinden bir bez çıkarınca kaşlarımı çatarak ne yaptığına baktım. Bana doğru yaklaştı ve gözlerime bezi bağlamaya başladı. “İşitme duyusu, tehlike anında en avantajlı durumlardan biridir.”

Karanlık beni yutarken sanki doğru yönü bulmamı, onun sesi sağlayacak gibiydi. Dudağı kulağıma değerken konuştu. “İşitme duyun üzerinde çalışacağız.”

Pekâlâ.

Karanlıkta el yordamıyla onun hareketlerini anlamaya çalıştım. “Daha geniş alanı hedef al,” dedi Jay, yine kulağıma doğru konuşarak.

Hiçbir şey işitemediğim yaklaşık yirmi dakikanın sonunda artık tamamen konsantre olmuşum. Ve kulaklarıma sesler doluşmaya başladı. Eğitim sahasından gelen sesleri işitince bir an kalbim hopladı. Kafamda büyük bir kargaşa oluşmuştu, seslerin herhangi birine odaklanamıyordum.

“Seslerin arasında dolaş,” dedi Jay kulağıma. Aynı zamanda etrafımda dolaşıyordu. “Odak noktayı belirle ve onu bulmaya çalış.”

Söylediğini yapmaya çalışırken başım çatlayacak gibi olmuştu. Yeteneklerimden birini ilk defa böylesine yoğun hissediyordum. Aklımdan Nadia’yı geçirdim ve onun sesini bulmaya çalıştım. Sesler bir an tamamen kesilse de sonradan bir anda ince bir ses kulağıma dolmaya başladı.

“Bugün bana Karl eğitim veriyor, Jimmy. Sen değil. Hareketlerimi yargılama hakkın yok.”

“O sarı kafa, sana adam gibi dövüşmeyi öğretmiyor. Bu gidişle birine yumruğunu isabet ettirmen imkânsız, güzelim.”

“Kıskançlık kokun burnumun direğini sızlattı, Jimbo. Bizi rahat bırak.”

Jimmy, Nadia ve Karl üçlüsünün seslerini ayırt edebildiğimde heyecanla gözümdeki bandı çıkardım ve nefes nefese etrafıma baktım. Ardından koşarak kapıya gidip onların nerede olduklarını kontrol ettim.

Benim normalde duyamayacağım uzaklıktalardı.

Aman Tanrım!

“Yaptım!” Çığlık atar gibi söylediğim bu şey üzerine Diana dönüp bana baktı ve göz göze geldik.

Kaşlarını kaldırıp bana baktığında sevincim, havası sönen balon gibi bir anda söndü. Sinirlerimin daha da gerilmemesi için onu görmezden gelip tekrar odaya girdim.

Jay, “Güzel,” diyerek durum hakkında fikrini belirtti. “Benim işim bitti. Geri kalan zamanda öğrettiklerimi uygulayın.”

Köşede duran havlusunu aldı ve omzuna atarak odayı terk etti. Arkasından baktığım sırada Marc yanıma geldi. “İstersen onun kıcında seve seve şimşek patlatırım.”

Baygın gözlerle dönüp ona baktığımda omuz silkti. “Hadi,” dedim Jay’in biraz önce onunla çalışırken kullandığı sopayı kaparak. “Karşılık ver.”

Marcus'la kendi kendimize alıştırma yapmaya başladık. Ben onun refleksleri üzerinde çalışırken, o da benim işitme duyum üzerinde çalışmama yardımcı oluyordu.

Sonunda çalışmamız bitince odadan çıktık ve çoğu kişinin eğitiminin bittiğini gördük. Bizimle birlikte geriye çok az kişi kalmıştı. "Beni arabada bekle. Şarap evine gitmeliyim."

Marc onaylar gibi başını salladı ve Sam'in yanına gideceğimiz için sırtıttı. Ben de soyunma odasına ilerledim. Havlumu ve kıyafetlerimi alarak duşların olduğu kısma geçtim.

Duş bölmesine girdiğimde, önce suyu ayarladım. Ardından üzerimdeki kıyafetleri ve iç çamaşırımı çıkardım. Yikanırken aynı zamanda vücudumu gevşetiyordum. Sıcak su neredeyse kaynar derecedeydi ve içerisi buhardan görünmez olmuştu.

Ardından sırtıma kısa bir an soğuk hava çarptı ve kabinin perdesinin aralanıp geri kapandığını hissettim. Görmesem de gelenin kim olduğunu bildiğim için çığlık atmak yerine nutkum tutulmuştu. Olduğum pozisyonda kalakaldım.

Jay'in muhtemelen hâlâ çıplak olan gövdesi sırtıma değdiğinde kasıldım. Şu an çıplaktım.

ŞU AN ÇIPLAKTIM!

Uykudayken çıplak olmak farklıydı, bilincim gayet açıkken olmak farklıydı!

"Her çaylağın duşakabinine böyle dalar mısın?" Neyse ki arkam ona dönüktü. Buna *neyse ki* diyecek hale ne ara gelmiştim hiçbir fikrim yoktu.

Dudakları şakağıma değdi, sonra yanağı yanağıma değerken kulağıma doğru eğildi. "Belle..." Sadece ismimi fısıldamıştı.

Gözlerimi yumup başımı ona yaslamamak için kendimi zor tuttum. "Dün Crossfire'da yaşananlardan dolayı bitkin ve allak bullak bir haldeydim. O yüzden yaşananların hiçbir anlamı yok. Git buradan."

Dudakları kulağıma dokundu, başını benim başıma yasladı. "Gidemem."

Eli yavaşça göğsüme tırmandı ve dokunuşunu hissettiğimde ister istemez başım geriye düştü. "Dokunma."

Eli çıplak göğsümde dolaşırken kanım sanki damalarımda lav olmuştu. Buhardan gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Dudakları tekrar kulağıma dokundu. "Yapamam."

Tamamen bedenim onun bedenine hapsolmuştu ve çıplak vücudumda dolanan parmakları düşünce sistemimi kilitlemişti. "Bırak beni."

"Bırakamam."

Tanrım...

Duygularım o kadar yoğundu ki bir an sadece onu hissederken bir an sonra kulağıma bir ses doldu.

"Jay?"

İşitme duyum yine oldukça güzel çalışmış olmalı ki, Diana'nın seslendiğini duyabilmişim. Bu gerçek dünyaya dönmeme ve irademi kazanıp ona olan tüm sinirim anında gün yüzüne çıkmasına neden oldu.

Yan tarafa astığım havluya uzanıp Jay'den uzaklaşarak havluyu arunda bedenime sardım ve ona doğru döndüm. Islak vücuduyla yüzünde insanın her bir yanını titretecek o ateşli ifade varken, onu bırakıp gitmek için olağanüstü bir iradeye sahip olmak gerekiyordu.

Neyse ki Arsız Belle'in Jay zaafı olsa da, mantıklı Anna'nın da rahibe iradesi vardı. Jay'e son olarak düz bir bakışa atıp duşakabinden çıktım.

Soyunma odasının olduğu kısma geçeceğim sırada Diana ile kapıda karşılaştık. Durup bana baktı ve sadece havluyla sarılı olan bedenimi süzdü. Ardından bakışları arkama kaydığında, Jay'i görmüş olacak ki gri gözleri donuklaştı.

Tekrar bana baktığında dudaklarım yana kıvrıldı. "Görüşürüz," dedim, zamanında onun bana yaptığı gibi ben de ona el sallayarak. Oldukça rahat tavırlarla soyunma odasına ilerleyip kapıyı kapattım.

Üzerimi insanüstü bir hızla giyinip dışarı çıkarak Marc'ın yanındaki yerimi aldım. Jay ve Diana'nın orada durup ne yaptıklarını düşünmek istemiyordum. Jay ve Diana ismini yan yana düşünmek bile istemiyordum.

Her ne kadar planımı düşünmemek olsa da, şarap evine gittiğimizde yine de aklım orada kalmıştı. Eily'nin bozuk moralini anlatan Sam'i dinlerken bile dalgındım. Arkadaşlarımı çok ihmal ettiğimi biliyordum, fakat kendi sorunlarımı düzeltmeden aklımı başka şeye veremez olmuştum.

"Ben bir lavaboya gireyim," diyerek iki saattir Sam'i izleyen Marcus'un onunla biraz yalnız kalması için fırsat yaratmaya çalıştım.

O sırada Nadia telefonla konuşuyordu. Benim onu gördüğümü görünce suratı kızardı. "Hangisi?" diyerek dudağımı oynattığımda iyice kızardı.

O da sessizce dudağını oynattı. "Karl."

Ona gülümsedim ve keşke ben de zamanında Eden'i seçebilseydim diyerek içimden hayıflandım. En azından onunlayken hayatım bu kadar zor olmazdı. Yine de, bana bir şans daha verilse yine Jay'i seçeceğimi biliyordum.

"Seni dışarıda bekleyen birisi var," dedi, dışarıdan içeri girmiş olan büyükbaba Arnold. "Eğer onunla konuşmazsan dünyayı ateşe verecek gibi bir hali var."

Şaşkın şaşkın büyükbabaya baktıktan sonra hemen dışarı çıktım. Jay arabasına yaslanmış şarap evinin önünde bekliyordu. Vay canına, pes etmeye niyeti yoktu anlaşılan.

Beni görünce gövdesinde birleştirdiği kollarını çözdü ve bana baktı. "Bana telefonunu ver."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Nedenmiş o?"

"Sana gelen o mesajı ve numarayı görmek istiyorum."

Güler gibi bir ses çıkardım. "O sürtüğün bana mesaj attığına inanmadığını mı söylüyorsun?"

Doğrulup bana doğru yürürken o telefonu zorla alacağını anlamıştım. "Olay o değil. Ver şu telefonu."

"İstedığın zaman istediğini yapamazsın. Vermeyeceğim."

Ondan uzaklaşmak için ileri doğru yürümeye başladığımda Jay beni yakaladı. "Beni zorlama, Belle."

"Defol git!"

Elini cebimde hissettiğimde bir anda avucumu açtım ve avucumda yanan alevi onun eline bastırdım. Jay bir elini çekse de diğeriyle beni nasıl yaptığını anlayamadığım bir şekilde kendine döndürdü. Bacaklarımı onun gövdesine dolayarak kucağına çıktığımda yüz yüze geldik. Dudaklarımdan çıkan nefes onun dudaklarına çarptığında duraksadı. Ve planladığım şeyi tam da o anda yaptım.

Ona kafa attım.

Jay şaşkınlıkla geri çekilince kucağından indim ve geri geri hızla ilerleyerek ona baktım. Jay bir eliyle kaşında açılan yara-dan sızan ince kan çizgisini elledi. "Eğitimde bunu öğrettiğimi sanmıyorum."

"Eğitimde koşmayı da öğretmedin. O zaman hadi, kolaysa yakala, zorba herif!"

Daha son kelimedede koşmaya başlamıştım bile. Beni muhtemelen iki adımda yakalayacaktı, ama en azından ona kafa atabildiğimle yetinecektim. O kadar hızlı koşuyordum ki nefes seslerim kulaklarımda yankılanıyordu. Kolyemin her büyü yaptığımda olduğu gibi hafifçe ısındığını hissediyordum.

Sonunda sahil yolunu tamamladım ve adımlarım beni, bu-
raya geldiğimde yine süper zekâmın bana verdiği yetkiyle sonu okyanusa açılmaktan başka bir şey olmayan iskeleye getirdi.

Olduğum yerde durup arkama döndüğümde...

"Ah, hayır. Jay, hayır, sakın. Sakın bunu yapmaya kalk-"

Ve Jay sarılarak ikimizi birden karanlık okyanus sularına bıraktı.

Lanet olsun, yine çok soğuk!

Yaşadığım deja vu hissi bir an kalbimi durdurmaya yetmişti. Sudan çıktığımda gözlerimin önüne gelen okyanus sularını elimle sildim ve ıslak saçımı geriye yatırdım.

Jay de yüzeye çıkmıştı ve yakamozun aydınlattığı yüz hatlarıyla beni izliyordu. Elimle suya çarpıp ona su sıçrattım. "Bunu neden yaptın? Lanet olsun, telefonum ıslandı!"

“Buraya gelince, biraz nostalji yapmak istiyorsun sandım.”

Her ne kadar sinirlerim bozuk olsa da, gülmek istiyordum. Yine de direndim ve yüzümü tamamen ifadesiz tuttum. Gözlerimle etrafı tarayıp karanlık okyanusta yüzdüğümüzü fark edince korkmuştum. Naiadlar, yani su nemfleri belki de okyanusta dolaşıyor olabilirlerdi.

“Bu suda Naiad olabilir mi?”

Jay bilmediğini belli edercesine omuz silkti. Suda köpekbalığı olsa bile umursayacak gibi görünmüyordu.

Ona gözlerimi devirip, çıkmak için iskeleye bakındığım sırada Jay kaybolmuştu. Ardından bir anda bacaklarıma dolaan kolları hissedince çığlık atarak uzaklaşmaya çalıştım, ama Jay bacaklarımı sabitledi. Sudan çıktığında artık onun omuzlarında oturuyordum.

“Ne yapıyorsun?”

Yüzerek iskelenin ucuna doğru geldi. “Çıkman için basamak oluyorum.”

Gülme. Yumuşamak yok.

İskeleden tutundum ve kendimi yukarı doğru çekmeye çalıştım. “Omuzlarıma bas,” dedi Jay.

Söylediğini yapıp ayaklarımı omuzlarına yerleştirdim ve bir anda onun elini kalçamda hissettim. “Şimdi ne yaptığını sanıyorsun?” diye ciyakladığımda kalçalarımıdaki eliyle beni ittirdi.

“Düşmemen için destek oluyorum.” Ses tonu oldukça pişkindi.

Piç kurusu.

Daha fazla tacize uğramamak için hemen iskeleye sürünerek çıktım ve tamamen çıktığımda sırtüstü dönerek uzandım. Daha ayağa kalkmama fırsat kalmadan Jay Sullivan, ellerini iki yanımdan yere koymuş, yüzü yüzüme denk gelecek şekilde üzerime uzanmıştı. Gözlerimiz birleştiğinde nabzım atmaya kesti. Bu tanıdık sahne neredeyse beni ağlatacaktı.

“Meraklı ve sakar...”

Gözümünden bir damlanın akmasına mani olamadım. Jay’in yüzünden damlayan sular sayesinde o damlanın fark edilmeyeceğini

ummuştum, ama Jay dudağını oraya bastırınca anladığını fark ettim.

"Babanın zoruyla mı ailesinin önünde Diana'nın yanındaydın?"

Jay bir süre bana baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Barthram'ın yararına olan bir şeydi, fakat orada olmak benim seçimimdi."

"Diana'yla olan geçmişin göz önünde bulundurulduğunda onun yanında olmayı seçmen..." Devam edemedim. Kalbim neden benimle alakası olmayan bir geçmişin acısını çekiyordu, bilmiyordum, ama acıyordu işte.

"Bu işe girmemin nedeni, Diana değil, Belle. Sadece Rane ailesini yanımıza çekmemiz gerekiyor."

Aynı durgun ifadeyle ona baktım. "O zaman bu demek oluyor ki baban gibi güç peşindesin."

Jay'ın bakışları karardı. "Ben sadece onun gibi güçlü olmak zorundayım."

"Anlamıyorsun, değil mi?" dedim onu ittirerek. "Her ne sebeple olursa olsun, o manzara gözümün önünden gitmiyor."

"Sen beni anlamıyorsun. Güçlü olmaya mecburum!" Jay yüzüme karşı kükrediğinde nefesim kesilmiş bir halde ona baktım. Elini yanımdaki iskeleye vurdu ve başını eğip gözü kapalı bir süre bekledi.

"Jay..." Üzerimden kalkmasını söyleyecektim, sonra da hayatımdan çıkmasını. Sırları artık ikimizin de taşıyamayacağı kadar ağırdı.

"Her şeyi bırakırım."

Fakat tam o an, Jay'ın söylediğini duyunca nefesim sakince dışarı süzüldü. "Ne?"

"Benimle gelersen her şeyi bırakırım." Yüzünü kaldırıp gözlerime baktı. "Her şey ardımızda kalsın."

"Sen ne söylediğinin farkında-"

Jay soru sormama izin vermeden bir parmağını dudağıma bastırdı. Mükemmel derece güzel olan ela gözleri yüzümü taradı ve son olarak, ciddiyetle gözlerime baktı. Sözleri, sanki tek

çözömmüş gibi alnını alnıma dayayıp çaresiz bir sesle fısıldadı.
“Her şeyi bırak ve benimle gel, Belle.”

Kalbim atmayı kesmişti. Gözlerimi kapatıp şu anın gerçek olup olmadığını sorguladım. Jay’in dudaklarıma dokunan ıslak dudakları ise şu anın gerçekliğini en güzel şekilde kanıtlamıştı.

Aman Tanrım.

BÖLÜM 32: TOPLANTI

♪ *Zack Hemsey-Calling* ♪

Barthram Sullivan

Abigail, Barthram'ın kravatını düzeltirken aynı zamanda düşünceli görünüyordu. Barthram güçlü parmaklarıyla çenesine dokununca parlak mavi gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Sorun ne?" diye sordu Barthram Sullivan, karşısındaki nemf kadına.

Kadın, sesini duyunca düşüncelerinden kurtulmaya çalıştı. Barthram, yüzüne düşen bir tutam bukleyi çektiğinde tekrar ona bakmak zorunda kalmıştı. "Bugünkü toplantı beni endişelendiriyor. Ya Abraham, senin yerine geçmenin bir yolunu bulursa?"

Barthram, sabit bir ifadeyle ona bakmaya devam etti. "Benimle hiçbir zaman boy ölçüşemedi. Endişelenecek bir şey yok."

Abigail, eğer endişeleniyorduyorsa bile belli etmemek adına gülümsedi. Barthram tam eğilip onu öpecekken kapıdan gelen sesleri işitti.

"Geldiler."

Abby, hemen kendini toparladı ve elbisesini düzeltti. Barthram, odadan çıkmadan önce Abby'nin dudaklarına kısa bir öpücük bıraktı.

"Tüm konuklar içeri girene kadar bekle. Sonra korumalardan biri seni eve bırakır. Bir daha kendi arabanla tek başına gelmeni istemiyorum. Bu konu kapanmıştır."

Biraz önce bu konuyu zaten konuştukları için Abby bir şey söylemedi. Barthram'ın kardeşi Abraham, otoritesini sarsmak için Hiddenfield'da olay çıkarmaya çok hevesliydi.

Barthram toplantı salonuna girdiğinde, bölge liderleri ve Rane ailesi gibi güçlü üyeler, büyük masada yerlerini çoktan almışlardı. Sadece Barthram'ın başköşesinin iki yanında bulunan yerler boştu. Diğer iki Sullivan hâlâ gelmemişti. Victor'ın bunu kasti yapmadığını bilse de, Abraham'ın otoritesine bilerek saygısızlık yaptığını biliyordu.

Parmakları masada ritim tutmaya başladığında, konsey üyeleri gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladılar. Sonunda Abraham ve Victor Sullivan toplantı salonuna giriş yaptılar.

Herkes yeni gelen Sullivanlara baş selamı verdi. Barthram başköşeden kardeşlerini izlerken, özellikle Abraham ve Sawyer Rane arasında bir göz kontağı olup olmadığına dikkat etti, fakat bir şey göremedi. Bu durum Barthram'ı oldukça memnun etti. Sawyer'ı kendi yanlarına çekmeleri çok önemliydi.

Barthram, Laura'nın, Sawyer'ın Kaleb isimli oğluyla olan ilişkisinden haberdardı. Aslında bu ilişkiyi kullanabilirdi, lakin oğlan kendisini aileden dışladığı için bu durum müttefiklik adına pek bir etkide bulunmazdı. Sawyer'ın gözü ikinci karısından başka bir şey görmüyordu.

Barthram kabul etmeliydi ki, Jay adamın üvey kızıyla olan ilişkisini kullanarak akıllı davranmıştı. Genelde Barthram onu bir şeylere zorlardı, fakat artık Jay, kendisi bir şeyleri başarma peşindeydi. Bu da Barthram'ın oldukça hoşuna gidiyordu. Oğlu sonunda yola gelmişti.

Kardeşlerinin boş koltuklara oturmasını bekledi, onlarla olan tek benzerliği göz renkleri idi. Üçü de babalarının su yeşili gözlerini almıştı. Onun dışında, açık renk saçlara sahip olan Abraham ve Victor, annelerine benziyordu. Sadece gece karası saçlara sahip olan Barthram, babalarının her şeyiyle kopyasıydı.

"Herkes geldiğine göre toplantıyı başlatıyorum."

Barthram konuştuğunda, herkesin baş onayı alındı ve toplantıya başladılar. Öncelikle bölge liderleri, mutlak lidere durum

raporlarını sundu. Dorchaların saldırı oranlarını, eğitilen çaylakların ve kıdemli avcı olanların durumları konuşulduktan sonra gündem konularına geçildi.

"Hiddenfield'da görülen, şu çabuk iyileşip hızlı hareket edebilen ve kokuları olmayan *yeni tür* haberi, kaynağı belli olmayan kişilerce bölgedeki çaylak sahalarına yayıldı. Bu durum bir kargaşaya yol açmak üzere." Chicago bölgesini yöneten Phillip'i duyan Barthram, ritim tutan parmağını durdurdu ve adama baktı.

Abraham planının ikinci aşamasına geçmiş, tüm bölgelerde kargaşaya sebep olmaya başlamıştı.

"Shelia, *yeni tür*den daha fazla oluşturmuş olabilir. Tüm bölgelere saldırmaları an meselesi," dedi bir diğer avcı olan Patrick. Dorchaların liderinin adını duyunca Barthram'ın tüm kanı sinirle fokurdamaya başlamıştı. Fakat bu konudaki asıl düşman o değildi; bizzat Barthram'ın kardeşiydi.

"Bence olay sadece mutlak liderin bölgesine düzenlenen bir suikast..." diyerek başka bir bölge lideri fikrini dile getirdi.

O sırada Abraham Sullivan, elini masaya koydu ve rahat bir tavırla konuştu. "Belki de Hiddenfield'da dikkatlerini çeken başka bir şey vardır."

Barthram gözlerini hafifçe kısıp kardeşine baktı. Kozunu sonuna kadar kullanmaya kararlı olduğunu biliyordu. Fakat Abraham'ın kabul edemediği şey, Barthram'la baş edemeyeceğiydi.

Eden'in Crossfire'da olanları anlatmasına bakılırsa Malcolm Alec, melezen haberdardı. Bu da demek oluyordu ki, Abraham da Annabelle'i biliyordu. Fakat Barthram'ın anlayamadığı konu, neden meleze bir zarar vermemişlerdi?

Abraham'ın, melezin Dorchalar tarafından kullanılıp lanetin aktif edilmesi riskini göze alamadığını biliyordu. Bu yüzden zamanında oğlu Malcolm Alec, Annabelle'i bıçaklatmıştı. Fakat şimdi kıza dokunmadıklarına göre planları değişmişti. Abraham bu denli bir riski göze aldıysa, büyük bir çıkarı var demekti.

"Araştırmalarım sonucu, yeni türü oluşturanlar Dorchalar değil."

Barthram'ın kurduğu cümle üzerine masadaki herkes sustu ve lidere odaklandılar. Barthram kısa bir an Abraham'la göz göze geldi, sonra tekrar masadakilere dönerek konuşmasına devam etti. "Yeni türün kanlarında *flos mortem* bulundu."

Bir süre tüm avcılar sessizce bekledi. Barthram ve Abraham bakiştılar. Barthram'ın yüz ifadesi eğlenir gibiydi, Abraham ise düz bir ifadeyle bakıyordu.

"Ölüm çiçeği..." diye mırıldandı avcılardan biri.

"O bitkiyi sadece bir Praesidium cadısı kullanabilir," dedi Skyler Rane.

Barthram en iyi müttefikini başıyla onayladı ve onu cevapladı. "Bu işin ardında onlardan birinin olduğunu düşünüyorum."

"Praesidium cadıları, asırlar önce yok oldu," dedi Victor Sullivan. Barthram konuşan küçük kardeşine döndü. Victor, yeni tıraş olmuş pürüzsüz yüzüyle ciddi görünümünü koruyordu.

"Demek ki tamamen yok olmamışlar."

Victor düşünüyor gibi hafifçe gözlerini kıstı. "Yeni türü bize karşı kullanmak için bir sebepleri yok. Düşman taraf Dorchalar."

Barthram bilge bir şekilde güldü. Gözleri istemsizce diğer kardeşi Abraham'a kayıp sonra tekrar Victor'a döndü. "Belki de bu işin ardındakiler, bir Praesidium cadısını ele geçirip kendi çıkarları için kullanıyor olabilirler."

Tüm avcılar birbirlerine baktılar.

Barthram, istifini bozmadan, "Kızı getirin," diyerek kapıda dikilen adamlarından birine komut verdi.

Hepsinin yüz ifadesinden, Barthram'ın hangi kızıdan bahsettiği hakkında bir fikir üretmeye çalıştıkları belliydi. Abraham'ın ise gözleri kısıldığında, Barthram daha da eğlenmeye başlamıştı.

Odaya iki adamın tutarak getirdiği, üstü başı kir pas içindeki genç bir kız, masadaki herkesin görüş açısına girdi. Kızın saçları kirden birbirine yapışmıştı, üzerinde ise kol kısımları bol, bordo renkli etnik bir elbise vardı.

Kızın elleri arkasından, cadıların güçlerini emen *funicum* ipiyle bağlıydı. Cadıları zapt etmek için yine cadılardan yardım almaları onu eğlendiren bir ironiydi.

“Bu da kim?” diye sordu Sawyer Rane.

Barthram başını yana eğdi ve iki elinin parmaklarını kenetleyerek düşünceli bir ifadeyle kıza baktı. “Oğlum yeni türün karargâhını buldu ve o karargâhta bir de bir cadı mevcuttu.”

Bütün avcıların kaşları havaya kalktı. Barthram’a devam etmesini bekliyor gibi bakıyorlardı.

“Praesidium dövmesi var mı?” diye sordu Victor.

Barthram küçük kardeşini süzdü. Ciddi görünüyor ve keskin gözleriyle cadıyı inceliyordu. Barthram o an, küçük kardeşinin Abraham’la iş birliğinde olmadığına ikna oldu.

Barthram başını iki yana salladıktan sonra ağır bir hareketle ayağa kalktı ve takım elbisesinin ceketini, kırışmamasına rağmen eliyle düzeltti. Sonra yavaş adımlarla cadıya ilerledi.

Kız, siyah saçlarının arasından Barthram’a baktığında, yüzünde boş bir ifade vardı. Kahverengi gözleri donuktu. Ele geçirildiği andan beri böyleydi ve Barthram, kızın ele geçirilme riskine karşı zihnini bulandırdıklarını biliyordu.

Bir elini kıza uzattı ve saçlarını kenara çekti. Boynuna doğru uzanıp, boynundaki kolyeyi tutarak bir anda çekti. Kızın tiz çığlığı canının acıdığını belli ediyordu. Barthram bir ipe bağlı duran madalyonu avucunda tuttu ve masaya doğru ilerledi. Ardından madalyonu masaya bıraktığında herkesin gözü o noktaya kaymıştı.

Madalyonu inceledikten sonra, “Praesidium işareti,” dedi Skyler Rane. “Kız bir Praesidium çaylağı. Henüz tam olarak onlardan biri olamamış.”

“Yani gerçekten bu cadılardan hâlâ var, öyle mi?” Sawyer, bu duruma ikna olamamış gibiydi.

“Kız konuşmuyor,” dedi Barthram.

“Bir Praesidium cadısının ne kadar ketum olduğunu hepimiz büyüklerimizden duymuşuzdur.” Abraham fikir belirttiğinde,

masada bir sessizlik oldu. Barthram ve onun arasındaki gerilimi hepsi biliyordu.

“En ketumunu bile konuşturabileceğimi biliyorsun, kardeşim.” Barthram yerine oturdu ve yine ellerini birbirine kenetleyip kardeşine baktı. “Kız, ele geçirilmesi ihtimaline karşı büyüyle uyuşturulmuş. Bana çalışan cadılar bu konuda bir şey yapamadı. Bunun bir Praesidium büyüğü olduğu kesin. Ve bildiğiniz gibi bu büyüleri bozmak zordur.”

“Varlıklarının devam ettiği kesinleşti.” Skyler son noktayı koyduğunda, herkes hemfikir olup bu konudaki çelişkili düşüncelerini noktaladılar.

Yeni soru; *bu işin ardındakiler kimdi?*

“Yine de bu işin ardında Shelia olabilir,” dedi Sawyer.

Barthram’ın bakışları ona döndü. “Bir Praesidium cadısı, asla Dorchalarla iş birliği yapmaz.”

Öyleyse cevap oldukça açıktı. *Abraham Sullivan.*

Fakat kimse bunun üzerine gitmek istemiyor gibiydi. Özellikle Sawyer, çok belli etmese de müttefikinin yanında yer almaya devam ediyordu. Barthram’ın Jay’le bu konuyu tekrar konuşması gerekecekti.

“Bu işin ardındakiler her kim olursa olsun...” dedi Barthram ve ciddiyetle devam etti, “...en şiddetli cezayla cezalandırılacaklardır. Otoriteme yapılan suikast ve saygısızlık, *yapan kendi kanından olsa bile*, asla affetmeyeceğim bir şeydir.”

Abraham hiç oralı değil gibi görünüyordu, fakat Barthram onun daha çok teşkilatlanacağını biliyordu. Abraham hırslıydı.

“Bugünkü toplantı bitmiştir.” Barthram ayağa kalktığı anda herkes kalktı ve bir baş işareti vererek hepsini selamladıktan sonra, salonun çıkışına doğru ilerleyip toplantıyı terk etti.

Tüm avcıların konuşmalarını, çalışma odasından dinliyordu. Konuşmalarına kulak misafiri olduğunu bildiği için, Abraham evden çıkana kadar kimseye tek kelime etmemişti.

Barthram sonunda tüm avcılar evini terk ettiğinde, çalışma odasındaki koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapatıp

kafasında planlarını tasarlamaya başladı. Bir süre sonra kapısı çaldı ve yardımcısı Olivia içeri girdi. "Efendim, Bayan Grace geldiler."

Barthram gözünü açtı ve çatık kaşlarıyla kapıya baktı. "Neden kapıda bekletiyorsun?"

"Efendim belki meşgul olabilirsiniz diye..."

"Onu bir daha kapıda bekletirsen sonucu ağır olur, Olivia."

Genç hizmetçi, bembeyaz olan yüzüyle başını eğdi ve geri geri giderek odadan çıktı. Ardından Abigail arkasına bakarak içeri girdi. "Neyi vardı onun?"

Barthram kolunu koltuğa yasladı ve Abby'ye yanına gelmesini işaret etti. Abby yavaş adımlarla ilerleyip onun yanına oturduğunda, Barthram koluyla onu sardı. "Kendini her seferinde takdim ettirmene gerek olmadığını söylemiştim."

Abby gülümsedi. "Bir liderin huzuruna çıkarken dikkatli davranmalısın."

Barthram güldü. Fakat bu kesinlikle sevecen veya onu genç gösteren bir gülümseme değildi. Ateşin en harlanmış hali gibiydi.

Abigail, yanağını onun sert göğsüne yasladı. Barthram'ın bukleleriyle oynayan güçlü parmakları rahatlmasına sebep oluyordu. "Toplantı nasıl gitti? Telefonda öğrenmek yerine geri dönmeye karar verdim. Ve sen sormadan söyleyeyim; adamlarından biri getirdi."

"Her şey yolunda."

Abby bir süre sessiz kaldı. Düşüncelere dalıp derin bir iç çektiğinde, Barthram ciddi sesiyle araya girdi. "Her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Neden bu kadar gerginsin, Abigail?"

Barthram'ın sesi kulaklarına dolduğunda Abigail başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "İlk geldiğimiz gün, evde o kutuyu bulduğumdan beri rahat uyuyamıyorum," dedi bezgin bir sesle. "Sürekli düşünüp duruyorum."

Barthram, Abigail'i süzerken kendinden emin bir sesle konuştu. "Annabelle burada güvende."

Abigail çenesini onun göğsüne dayadı. "Sen olmasaydın ne yapardık bilmiyorum."

Barthram eliyle Abby'nin saçını okşamaya devam etti. "Düşünme bunları artık. Her şeyi bana bırak. Onu burada bulamaz."

Abby konuştuğunda sesi ne kadar sakın olsa da, söylediği şey ikisi arasında bir girdap gibi döndü. "Onun Annabelle'i değil, Annabelle'in onu bulmasından korkuyorum."

Abby göremese de Barthram'ın gözlerinde garip bir parıltı oluşmuştu. Melezi kimseye kaptırmaya niyeti yoktu. Barthram'ın bildiği bir şey varsa, o da kimsenin planlarını gerçekleştirme-sine engel olamayacağıydı.

Hiç kimse.

BÖLÜM 33: KÂBUS

♪ *Ruelle-Madness* ♪

Annabelle Jefferson

Her şeyi bırak ve benimle gel, Belle.”
Nasıl nefes alıyorduk?

Kalbimdeki hamster kendini kaybetmişti, zira şu an göğüs kafesimi hiç olmadığı kadar çok tekmeliyordu.

Jay’in ıslak dudakları dudaklarıma dokunurken, sözlerini zihnimde bir yere oturtmaya çalışmak çok zordu. Dudakları alt dudagımı kavradı, ardından üst dudagımı... yanaklarımı... alnımı... Bir an duygularım doruk noktasına ulaştı ve... Ah.

Tam o anda, dev bir dalga tüm iskeleyi ele geçirdi.

Dalga geçip gittikten sonra, üzerimde duran Jay, kapalı gözlerini araladı ve bana baktı. Saçları daha da ıslanmıştı ve öne doğru eğildiği için tüm sular benim yüzüme damlıyordu.

“Bu bir cevap mıydı?”

Duygularımı kontrol edemediğimde böyle patlamalar yaşanması artık beni ürkütmez olmuştu. Jay’i zaten başından beri ürkütmemişti.

Elimle yüzümdeki suları sildim ve tekrar yüzüne baktım.
“Sen ne dediğinin farkında mısın?”

Burnunu yanağıma sürttü. “Evet.”

Afallamış bir haldeydim. Dudaklarım aralandı, fakat bir şey söyleyemeden geri kapandı. Ay ışığının aydınlattığı iskelede, bir süre birbirimize baktık.

"Onları bırakamayız. Sen, Laura'yı nasıl bırakacaksın? Ben.. Abby'yi, Marcus'u... ya arkadaşlarımızı?" Devam edemedim. Tüm düşünce sistemim olasılıkları değerlendiriyordu.

Gitsek nasıl olurdu? Tüm sorunlardan gerçekten kaçabilir miydik?

"Anlayacaklardır." Bakışlarım tekrar gözlerine çevrildi. Bir şey söyleyemedim, çünkü oldukça kararlı görünüyordu.

"Düşün." Kararlı ses tonundan ödün vermeden bana bir seçenek daha tanıdı. "Yarına kadar düşün. Sonrasında sen ne istiyorsan, hayatımız o yöne gidecek, Belle."

Evet, seninle her yere gelirim, demek istiyordum, fakat ağzımı bile açamadım. Sevdiklerimi geride bırakabileceğimden emin değildim.

Jay üzerimden kalktı ve elimden tutarak beni de kaldırdı. Eline bir şey vermemi bekliyor gibi uzattığında kaşlarımı çat-tım. "Telefon."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hâlâ onun peşinde olduğuna inanmıyorum. Islandı! Artık bir işlevi yok."

Jay elini hafifçe salladı ve vermem için sözsüz bir baskı daha yaptı. Hayretle ona bakarken telefonu çıkarıp eline bıraktım. Telefonu ıslak pantolonunun cebine koyduktan sonra bana yaklaştı ve bir anda elini belime yerleştirip beni kendine çekti. "Düşün," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. "Sadece sen ve ben..."

Sakin bir sesle konuşsam da panik içindeydim. "Düşüneceğim."

Yanağımdan öptü ve geri çekildi.

"Saklandığın şeyler olduğunu biliyorum," dedim birden.

Jay, tam yürümeye başlayacağı sırada durdu. Başını yavaşça çevirip bana baktığında ben de dikkatle ona baktım. "Eğer seninle gelmeyi seçersem, kapalı kapılarını aralamamı istiyorum."

Bir şey söylemeden bakmaya devam etti.

"Gizli saklı olmadan, her şeyinle sen ol. Kirli sırların seni gözümde değiştirmez, Jay." Birkaç adım attım ve elimi yanağına koydum. "Günahkâr biri olabilirsin, ama masumiyetin bana ait."

Durdu ve uzun uzun bana baktı. Ardından boğuk sesiyle konuştu. "Tamam. Her şeyimle *ben* olacağım."

Bir an kalbim şiddetle göğüs kafesime çarptı. "Sır yok."

Başını aşağı yukarı oynatarak beni onayladı. "Sır yok."

Onun zihnini ele geçiren şeytanları öğrenebilecek olmamın heyecanı her yanıma sarmıştı. Fakat bunların sadece onunla gidersem açığa çıkacak olması işleri biraz karıştırıyordu. Yine de bu konudaki tek kozum şimdilik buydu.

Bir ses duyduğumda başımı hemen iskelenin sonuna çevirdim. Marcus nefes nefese kalmıştı. Avcılar kadar iyi kontrol edemesem de süper işitme duyusuna alışmam biraz zaman alacaktı.

"Marc?" diye bağırdım kaşlarımı çatarak. "Ne oldu?"

Marc elini kalbine koyup soluklandı. Hızla iskelenin ucuna kadar gittiğimde hâlâ nefesini düzene sokamamıştı. Sonunda soluklanmayı kestiğinde çatık kaşlarla arkamdaki Jay'e baktıktan sonra tekrar bana dönerek ıslak kıyafetlerimi inceledi. Sonra resmen suratıma tükürükler saçarak konuştu. "Sosyo'yla yüzme dersinde olduğunu bilseydim, bu kadar koşmazdım! Başına bir şey geldi sandım."

Yanıma gelen Jay'in dudağı, Marc'a bakarken yana doğru kıvrıldı. "Aslında daha başka bir konuda ders veriyordum."

Marcus suratını ekşitti. "Bu kız sende ne buluyor hiç anlamıyorum."

Jay'in suratındaki gülümseme silindi ve Marcus'a doğru bir adım attı. O sırada hemen araya girdim. "Pekala, hadi Marc gidelim."

Marcus gözünü Jay'den kaçırmadan parmağıyla kendini gösterdi. "Duydun mu? Benimle gidiyor. Seninle değil. *Benimle.*"

Marcus'un Jay'in benimle kaçma planlarını duyunca vereceği tepkiyi şimdiden kestirmeye başlamıştım. Yüzüme daha çok tükürük sıçratacağı kesindi.

"Hadi," dedim, gözlerimi devirirken onu çekiştirerek. Birkaç adım atmıştık ki Jay de yanımızda yürümeye başladı.

"Ne yüzünüz," dedi Marcus. "Bir de peşimizden geliyor."

Jay hiç istifini bozmadan dimdik karşıya baktı. "Arabama gidiyorum, sarı kafa."

"Ne dedin sen?" Marc, göğsünü gere gere Jay'e ilerleyeceği sırada kolunu yakaladım ve onu çekiştirerek yürütmeye devam ettim.

"Söylesene, saçlarının sarı olduğunu neden kabul etmiyorsun?"

Marcus, hırçın bir kedi gibi Jay'e tıslayınca hemen yine aralarına girdim. Jay'e *yeter* bakışı attığımda güldü ve önüne dönerek yürümeye devam etti.

İkisi de arada bir birbirlerine iğneleyici bakışlar attılar ve şarap evine giden yol, bana gereğinden uzun gelmişti. Sonunda evin önüne geldiğimizde Jay bana son kez baktı. Sonra son model arabasına binip hızla gözden kayboldu.

"Arabası da olmasa bir şeye benzemeyecek. Saçının ıslak halini gördün mü? Bir de benim saçımın ıslak halini..."

"Marc," dedim bezgin bir sesle. "Artık hayatımda bir erkek daha olduğunu kabul etmelisin." Somurtkan bir çocuk gibi bana baktı. Gidip yanaklarını sıktım ve güldüm. "Biliyorum, alışık değilsin. Yine de idare edemez misin?"

Bir süre daha somurttu ve sonunda omuz silkti. Ona iyice yaklaşıp tam Jay'in buradan gitme planından bahsedecektim ki vazgeçtim. Her an her yerde dinlenme olasılığımız vardı.

"Hadi şimdi beni eve bırak. Hastalanmayacak olsam da, ıslak durmak pek hoş değil."

Marcus onayladı ve önce şarap evine girdik. Eily çoktan gitmişti. Islak halimi gören Sam, beni soru yağmuruna tuttuğunda, ona kısaca Jay'le olan kapışmamı anlattım. Sam'in en sevdiği kısım, Jay'e kafa attığım kısımdı. Eh, bizi dinleyen Marcus'un da öyle.

Marcus, beni evime bıraktığında bir süre kıpırdamadım. Soru sorar gibi dönüp bana baktığında, bir anda ona sarıldım.

"Seni seviyorum, Marcus."

Bir an afalladı. Aslında onunla aramızdaki bağ çok kuvvetli olsa da böyle sevgi gösterileri çok yapmazdık. Sonunda afallaması geçince o da bana sarıldı.

"Bana aşık olduğumu biliyordum, Anna. Ama olmaz. Ben seni hiç doğmayan kardeşim..."

Hafifçe geri çekilip gözlerimi devirdiğimde, gamzesini göstererek sırttı. "Ölecek miyim? Ne kadar sürem kaldı? Ben ölürsem Sam'e hiçbir erkeğin yanaşmasına izin verme..."

Geri çekilip koluna vurdum. Bu sefer daha sesli gülerek saçımı karıştırdı. "Ben de seni seviyorum, Minik Panda. Uyuşuk popona ise deli oluyorum."

Gülerken koluna bir tane geçirdim. İkimiz de asla sahip olmayacağımız kardeş sevgisini birbirimizle tadıyorduk. Ona sahip olduğum çok şanslıyım. "Bu arada Sam ile aranız nasıl?"

Marcus derin bir nefes verip başını geriye yasladı. "Bu kızın genleri araştırılsın. Soyu keçilere dayanıyor olabilir. Böyle bir inatçılık yok!"

Gülmeye başladım. "Hadi ama Marsilious, nerede o dayanılmaz caziben?"

Kaşlarını çattı. "Az kaldı. Çok az... Sonunda zafer benim olacak ve ondan sonra kaçabilmesi mümkün değil."

"Pekâlâ, sana bol şans," dedim gülmeye devam ederek. O bana pis pis bakarken ben de arabanın kapısını açtım. "Telefonum ıslandı ve şu an Jay'de. Yarın saat yedide evin önünde ol. Okula seninle gitmek istiyorum."

Marcus reverans yaptı. "Elbette, leydim."

Gülerek arabadan indim ve ona el salladım. Arabası araç yolundan çıkarken ben de çantamda anahtarımı arayarak verandayı tırmanıyordum. Anahtar çıkardığım sırada gözüme kapının yanındaki saksıya dayanmış olan bir şey çarptı.

Yerdeki nesneye baktığımda iliklerime kadar buz tutmuşum. Hemen etrafıma bakındım. Evin karşısındaki ağaç kümesi

rüzgârın etkisiyle sallanıyor, sarı sokak lambası çöp bidonunu aydınlatıyordu. Ortalıkta hiçbir hareket yoktu.

Gözlerim tekrar yerde duran şeye döndü. Kırmızı, çatık kaşlı bir Angry Birds oyuncağıydı.

Uzanıp Alec'in bana karnavalda kazandığı oyuncağı elime aldım ve üzerine iğneyle tutturulmuş olan küçük kâğıttaki notu okudum.

Tekrar görüşmek dileğiyle, Belle. İçimden bir ses, bunun oldukça yakında olacağını söylüyor.

Elimle kâğıdı buruşturdum ve ister istemez tekrar etrafıma bakındım. Lanet olsun, evimi bile biliyordu!

Kâğıdı iyice buruşturdum ve hızla ilerleyip çöp konteynerine oyuncağı attım. Kâğıdı da arkasından yolladım. Ellerimi sanki tozlanmış gibi silkeledikten sonra etrafıma tekrar bir bakış attım ve eve doğru yürüyüp kapıyı açarak içeri girdim.

Alec Malcolm'ın biraz önce yaptığım şeyden anında haberi olduğuna emindim.

"Annabelle."

Kulağıma melodi gibi gelen kadın sesini duyunca gözlerim açıldı. Gökyüzüyle arama giren ağaç yapraklarının arasından gün ışığı yere vuruyordu. Hemen hızla doğruldum ve üzerime baktım. Buz mavisi elbiseyi üzerimde gördüğümde kalbim deli gibi atmaya başladı. Yine o rüyadaydım.

"Annabelle."

Yine ismimi duyunca sesin geldiği yönü bulmaya çalıştım. İleride gördüğüm karaltı dikkatimi çektiğinde, gün ışığı çoktan ortamı terk etmiş, hava bir fırtınanın etkisine gireceğini belli edercesine kararmıştı.

Karaltı arkasını dönüp gitmeye başladı. Onu takip edersem bir kapıya ulaşacağımı ve içine girdiğimde geçmişimle yüzleşeceğimi biliyordum. Kalırsam ise en büyük korkumla yüzleşecektim. Jay'in kalbimi un ufak ettiği sahneleri bir daha yaşamak istemiyordum.

O yüzden bu sefer derin bir nefes aldım ve büyüklük cesaret gösterip karaltıyı takip etmeye başladım. Hızla koşarken, ağaçlar şiddetli rüzgârın etkisiyle sallanıyordu.

Sonunda bir kapıya çarptım. Geçmişime açılan kapıya... Açıp açmamakta kararsız kaldığım o anda yine derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım. Görüntü anında değişti.

Bir anda kendimi ellerim, ayaklarım ve ağzım bağlı şekilde buldum. Gözlerim etrafında gezinirken, bileğindeki iplerle örülmüş bilekliği görüş açıma takıldı. Küçük ayaklarımda çocukken en sevdiğim pembe ayakkabılar vardı ve kot pantolonum da dâhil her yerim çamur içindeydi. Gözyaşlarımdan etkisiyle bulanık gördüğüm oda, boş ve ürkütücüydü.

Odanın kapısı aralandığında, nefesimi tuttum. İçeri vuran ışığın etkisiyle gözlerim kamaşmıştı. Gözlerimi kırparak bana doğru yaklaşan kurdun gitgide büyüyen gölgesini izledim.

Şu an içten içe önceki zamanlardaki gibi korkmasam da, on bir yaşındaki Annabelle'in gözyaşları istemsizce akıyordu.

Başımı çevirip karşımda duran kurda baktım. Gözyaşların yüzünden bulanık görüyordum, ama bu sefer kurdu daha iyi incelemek istiyordum. O yüzden zihnimi o ana iyice odakladım.

Kurt, beyazdı. Parlak ve sarı gözleriyle karşılaştığım an, kıpırdamasam da panik olmaya başlamıştım. Kurt bir süre beni inceledi, ardından odayı terk etti.

Çok kısa bir süre sonra kapı tekrar açıldığında, on bir yaşındaki Annabelle'in bedeni deli gibi çırpınmaya başlamıştı.

Devamını görmeyi ne kadar istesem de canım acınaya başlamıştı. "Gözlerini aç, Annabelle. Gözlerini aç ve devamını gör!" diye bağırsam da on bir yaşındaki ne olduğunu bana göstermiyordu.

"Sana yapılan unutturma büyüüne karşı koyamıyorsun. Onu aş, Annabelle. Büyüyü aş!"

Zihnimde konuşan ses bana aitti. Ya da Asteria'ya...

Canımın acısı geçtiğinde, yavaşça gözlerimi araladım. Bu sefer görüntü değişmişti, ormanlık bir alandaydım. Yere dokunan ellerime baktım ve yine on bir yaşındaki halimde olduğumu anladım.

On bir yaşındaki Annabelle, hiç zaman kaybetmeden ormanda deli gibi koşmaya başladı.

"Belle!" diye bağırdı biri.

Nefes nefese etrafıma bakınırken aynı zamanda koşuyordum. "Baba!" diye bağırdım.

"Belle!" Babam yine bağırdı.

Kalbim boğazımda atıyordu. "Baba!" diyerek yerimi tekrar belli ettim. Ne kadar koştum bilmiyorum, fakat bir anda önüme çıkan beden yüzünden geriye doğru savrulup yere düştüm.

Yere kapaklandığımda ellerim yine görüş açıma girdi. Bu sefer daha büyüklerdi ve on yedi yaşındaki halime döndüğümü anladım.

Başımı kaldırıp önümde dikilen bedene baktım.

"A-anne?"

Annem yine siyah bir elbise giymiş, geriye doğru hafif rüzgârla dalgalanan tülüyle bana bakıyordu. "Neler olduğunu anlamıyorum! Bana bunu neden yapıyorsun? Neden? Neden?" diye bağırdım. "Bu kâbusları artık görmek istemiyorum!"

Annem, iç ürperten bakışlarıyla bana yaklaştı ve yere doğru eğildi. Yüzü tam yüzüme hizalandığında nefesim kesilmişti. Ardından buz gibi yüz hatları bir anda gülümseyince, eski tatlı haline kavuştu.

"Bunları ben yapmıyorum, Anna. Sen yapıyorsun."

Ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım tüm geceye yayıldı. "Ben hiçbir şey anlamıyorum. Artık tek başıma bunlarla baş edemiyorum. Sizi istiyorum!"

Annemin parmakları yanağıma dokunduğunda duygularım iyice karmaşaya ulaştı. "Bana nerede olduğunu söyle, sana yardım edeyim bebeğim. Ama önce seni bulmama izin vermelisin."

Ağlamaktan nefesim kesiliyordu. Her ne kadar onun öldüğünü bilsem de, ona 'Sen öldün!' diye bağırarak yerine dudaklarımdan başka kelimeler döküldü.

"Hiddenfield."

Bir anda gözlerim aniden açıldı ve odamın tavanıyla karşılaştım. Bir süre rüyamın etkisinden çıkamadan kıpırtısız kaldım. Gördüklerimi bir kalıba koyamıyordum. Sonrasındaki iki

saat boyunca da, gördüğüm şeylerin anlamını düşünerek öylece yattım.

Okul zamanı geldiğinde tüm gücüm tükenmiş haldeydi. Yine de sürünerek yataktan kalktım ve banyoya gittim. Aynaya baktığımda, göz altlarımda oluşan halkalar ürkmeme neden oldu. Ne ara bu hale gelmiştim ben?

Hızla kişisel bakımımı yaptım ve göz altlarıma da kapatıcı sürdüm. Sonunda insana benzeyen halimle aynaya tekrar baktım. Aynadaki yansımama bakarken çok garip hissediyordum.

Asteria ile bakışıyor gibiydim.

Başımı hafifçe yana eğdiğimde yansımam da eğdi. Diğer tarafa eğdim, o da eğdi. Sonra dil çıkardım ve ona benzer türlü saçmalıklar yaptım. "Aklımı kaybediyorum," dedim sonunda bezgin bir sesle.

Tam çıkacağım sırada, yansımamın bana güldüğünü görür gibi olunca başım hemen tekrar aynaya çevrildi. Fakat anormal bir durum yoktu.

"Canın cehenneme," dedim aynaya doğru. "Burada kontrol bende, seni tarih öncesinden kalmış kaltak!"

Kafayı yemiştım.

Hızla banyodan çıkıp üzerimi giyinerek okula gitmek için hazırlandım. Odadan çıktığımda kapımın önünde kuyruk sallayan Tim'le karşılaşınca duraksadım. "Sen ne ara bu kadar büyüdün?" diye sorduğumda havladı.

"Hey, bana bağırma! Ben olmasaydım, hayatına Bongo olarak devam ediyor olacaktın!" Tim tekrar havlayınca gülmeye başladım. "Tamam tamam, kızma koca oğlan."

Tim'le merdivenleri indiğimde, aşağıda kahvaltı yapan Abby gülümsedi. "Günaydın, karamelim. Sana tost yaptım."

Başımı iki yana salladım. "Okulda bir şeyler yerim. Marcus gelmek üzere, bugün okula beraber gideceğiz."

Abby ağzındaki lokmasını yuttu. "Pekâlâ, o zaman." Ben portmantodan montumu alıp giyerken, "Bugün Barthram'ın

müttefikleriyle yemek yiyeceğiz. Akşam biraz gecikebilirim. Ben gelene kadar birilerinin yanında durmasını istiyorum,” dedi.

Onaylar gibi omuz silktim. “Tamam, ben de arkadaşlarımla olurum. Görüşürüz.”

El sallayarak evden çıktım. Jay ile burayı terk edip, Abby’yi ve Tim’i ardımda bırakabilir miydim?

Bu düşünceler beni yiyip bitirirken Marcus çoktan gelmişti. Araç yolunda bekleyen Hulk’ı görünce hiç zaman kaybetmeden hemen yolcu koltuğuna oturdum. Yola çıktığımızda, ikimiz de bir süre konuşmadık.

“Söyle artık,” dedi.

İşte bu yüzden çok iyi arkadaştık. Tepkilerimden, neyin ne olduğunu anlıyordu. Bir süre dışarıyı izlerken dudağımı dişledim. Sonunda konuşmaya başlayıp, Jay’in söylediklerini kelimesi kelimesine anlattım.

“Ee bir şey söylemeyecek misin?” diye sorduğumda, pür dikkat yola bakıyordu. “Marcus?”

“Şimdi değil.”

Arabayı durdurduğunda çoktan okula geldiğimizi fark ettim. Marc kemerini çözdü ve hızla arabadan indi. Ben de afallamış bir halde inip yanında yürümeye başladım. “Marcus, hadi ama... henüz cevap vermedim, sadece senin de fikrini almak istedim.”

Binaya girdiğimizde, “Beyzbol antrenmanına geç kalıyorum, sonra görüşürüz,” dedi ve uzun bacaklarının avantajını kullanarak hızla ilerleyip koridorda gözden kayboldu. Koridorun ortasında dikilip boş boş etrafıma bakındım.

“Günaydın, Annie,” diyerek yanıma gelen Alexis’i görünce, girdiğim depresif ruh halinden biraz olsun kurtulup kuru bir şekilde gülümsedim. “Hey, bu surat ne? Neyin var?”

“Bir şey yok,” dedim bu sefer daha inandırıcı gülümseyerek. Selamlaşmak için birbirimize sarıldık. “Okula gelebilmene çok sevindim.”

Alexis’in yanında duran Dean’e de başımla selamı verdim. Dean de aynı şekilde karşılık verdi. Her ne kadar araları eskisi

gibi olmasa da hâlâ Jay'in en yakın arkadaşıydı. Jay'in buradan gıderek vazgeçtiği şeyleri düşününce -özellikle *Laura*- bu durumun ciddiyeti beni daha da germiştir.

Alexis inanmış olacak ki konunun üzerinde durmayarak Dean'in dudaklarına tatlı bir öpücük bıraktı. "Dersten sonra görüşürüz." Ardından koluma girerek beni yürütmeye başladı ve devasa erkek arkadaşını geride bıraktı.

"Tanrım, bir dakika beni yalnız bırakmıyor. Her ne kadar o mavi gözlere bayılıyor olsam da, sürekli himayesi altında olmak istemiyorum."

"O zamanlar... senin için çok endişelendi, Alex. Bu kadar üzerine titremesi normal."

Alexis'in eskiye göre daha beyaz olan yüzü dikkatimi çekiyordu, ama bir şey söyleyemiyordum. "Biliyorum," dedi sakin bir sesle.

Ruh hali iyice kötü olmadan önce konunun üzerine çok gitmedim. Sınıfa girdiğimizde, Eily'yi başını sıraya koymuş halde gördük. Sarı bukleleri yüzünü gizliyordu.

Alexis'in kaçırılmasının sebebi *bendim*. Eily'nin Alec'in arkadaşı Grayson tarafından kullanılıp, kalbinin kırılmasına sebep olan da *bendim*. Fakat ikisi de bir kere olsun dönüp bunu yüzüme vurmadılar.

Yüz ifadem düşmüş halde arka sıralara ilerledik ve Alexis'e Eily'nin yanına oturmasını işaret ettim. Alex durumu anlayarak hemen Eily'nin yanına oturdu. Ben de en sol köşeye geçip sırtımı duvara yasladım. Bugün ders Klasik Edebiyat'tı. *Harika*.

Jay'in yine gelmeyeceğini düşünürken bir anda onun kapıdan girdiğini görünce neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Sınıftaki uğultu bir anda kesildi ve ona arkası dönük tüm kızların başı, sanki oyuncak bebeklermiş gibi kapıya doğru ters döndü.

Kızların hepsini tek hamlede yakma isteğimle savaşıırken, Jay hiç yolunu sapmadan benim yanıma geliyor- *Ne? Yanıma mı geliyordu? Hem de Klasik Edebiyat dersinde?*

Yanımdaki sandalyeye oturduğunda ölü balık gibi ona bakıyordum. Sanırım Bayan Kandiss'in bizi beraber görmemesi konusundaki fikrini değiştirmişti. Hiçbir şey söylemedi. Bayan Kandiss sınıfa girdiği için ben de sesimi çıkarmadım ve ders başladı.

Bayan Kandiss elindeki kâğıt dosyasını çıkararak yapılan ödevlerin notlarını açıkladı. AA aldığımızı duyunca neredeyse havaya hoplayacaktım. Geride kaldığım ders notlarım epey düşük olacaktı ve bir dersten de olsa güzel not aldığımı duymak beni mutlu etmişti. Tabii, o notu da Jay sayesinde almıştım.

Bayan Kandiss, başını kağıdından kaldırıp gözlerini bize sabitledi. Bakışları çok kısa bir an Jay ile aramda gidip geldi. "Tebrik ederim, Bay Sullivan ve Bayan Jefferson. İkiniz de derslere çok katılım göstermesiniz de, klasik edebiyata doğal bir yatkınlığınız var."

Jay kolunu sandalyemin arkasına koyunca sırtım dikleşti. "Teşekkürler, Bayan Kandiss," diye mırıldandım. Eily, kaşlarını çatarak Kandiss'e bakıyordu. Sanırım enerjisiyle ilgili bir şeyler algılıyor olmalıydı. Kandiss daha fazla gözlerini üzerimizde tutmadan sınıfa döndü ve dersi işlemeye başladı.

Ders boyunca Jay'in sırtımda dolaşan parmakları yüzünden dimdik oturmuştum. Bundan çok keyif alıyor gibiydi. Elimi götürüp sırtındaki elini tuttum ve dizinin üzerine koydum. Bana dönüp ela gözleriyle yaramaz bir çocuk gibi bakış attı. Ardından elini tekrar sırtıma götürdü ve kaldığı yerden devam etti. *Pislik.*

Ders bitiminde hiçbir şey demeden ayağa kalkıp sınıftan çıkınca bakışlarım ona döndü. Jay'in arkasından alık bir ifadeyle bakarken Bayan Kandiss'in sesini duyunca, buhar olup kaybolmak istedim.

"Bayan Jefferson, sen kal lütfen."

Eily ve Alexis, önce tereddüt etseler de sonunda çaresiz bakışlar atıp sınıftan çıktılar. Ben de ağır adımlarla masasında dikilen Bayan Kandiss'in yanına ilerledim.

"Ödevi Bay Sullivan'ın yaptığını biliyorum, Jefferson. Dersteki Truva Savaşı hakkında çatışmanızdan sonra bu kadar uyumlu cümleler yazmanızı zaten beklemiyordum. Çünkü ödev

tamamen Bay Sullivan'ın aşk hakkındaki katı yorumlarını destekleyen türdeydi."

Ağzımı açtım, fakat bir bahane üretemedim. O yüzden gerçeği çarpıttım. "Ben bir kaza geçirmiştım. O yüzden..."

"Sana bir şans daha vereceğim. İlyada Destanı'nı senin ele almanı istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandım. O sırada aklıma başka bir şey takıldı. Jay'in artık aşk hakkında neler düşündüğünü duymak istiyordum.

"Gidebilirsin," dedi Bayan Kandiss.

Bir an sesini duyunca olduğum ana dönerek, "Teşekkürler, Bayan Kandiss," deyip hızlı adımlarla sınıftan çıktım.

Alexis ve Eily, koridoru döndüğüm an yolumu kesti. İkisine de olanları anlattığımda Eily dudağını büzdü. "Ne oldu?" diye sordum.

"Seni ve Jay'i gördüğünde, enerjisi sarı renkteydi. Bu rahatlama ifadesidir."

Alexis kaşlarını kaldırdı. "Yani Jay'le işi pişirmiyor mu?"

Yüz ifademini korkunçluğunu fark etmiş olacak ki suratını buruşturup dilini ısırıldı. "Özür dilerim. Bu olayda aklımda kalan tek şey bu oldu."

"Harikasın," dedim ona kötü kötü bakarak. Sonra ben de dudağımı büktüm. Bizi beraber görünce rahatlama işleri biraz garipleştiriyordu. "Bu işin ardında tuhaf bir şeyler var. Jay'i konuşkan halinde yakaladığım an bu konunun üzerine gideceğim."

Tam bunu söylediğimde Jay'in varlığını arkamda hissettim. Arkamı döndüğümde uzun boyundan dolayı başımı geriye yatırıp ona baktım. Muhtemelen bahsettiğim şeyi duymuştu. Ağzımı açıp konuşacağım sırada elime bir şey tutuşturdu. Bunun telefonum olduğunu anlayana kadar, Jay çoktan gitmişti.

"Bu demek oluyor ki uzun süre soramayacaksın. Pek konuşkan zamanlarında olduğunu sanmıyorum," dedi Alexis. *Haklıydı.*

Telefonun benim eski telefonum olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Para sıkıntısı çekmeyen erkek arkadaşımın aldığı

yeni telefonun rehberine girdim ve herkesin yerli yerinde durduğunu gördüm. Tanımadığım numaradan gelen mesajlar ise silinmişti.

Bir süre daha koridorda oyalandık. O sırada Brandon ve Sam, yanımıza geldiler. Brandon elinde bir broşür tutuyordu. "Ev-vet fıstıklar. Akşam kimler benimle düet yapıyor?"

Hepimiz soru sorar gibi ona bakarken, Sam bıkkın bir nefes verdi. "Dördüncü sınıflar futbol maçından sonra bir karaoke gecesi düzenliyormuş. Brandon hepimize bedava bilet almış."

"O kadar bileti nasıl bedava aldın?" diye sordu Alexis.

Brandon ona bakıp sırtıttı. "Seksi vücudumun açamayacağı kapı yoktur."

Koridorun sonundan bize doğru yürüyen Darla'yı görünce, "Tekrar düşün," dedi Sam kaşlarını kaldırarak.

Brandon da aynı noktaya baktı ve anında geri geri gitmeye başladı. "Akşam hepiniz hazır olun." Bize doğru parmağını doğrulttu. "Ve sakın onu getirmeyin!" dedikten sonra kaçarcasına gitti.

"Karaokeye bayılırım!" dedi Darla yanımıza gelir gelmez. Brandon'ın son cümlesi onu hiç etkilememiş gibiydi. Bu akşam oldukça ilginç olacağı benziyordu.

"Bugün futbol maçı mı var?" Jay de takımda olduğu için bu konuyu merak etmiştim. O sırada Eily aklına bir şey gelmiş gibi irkildi. Beyaz yüzü mosmor olmaya başlamıştı.

"Ne oldu, Eily?" diye sordum.

Boğazına bir şey takılmış gibi yutkundu. "Maç..." dedi kırıl-gan sesiyle. Sonra acı çekiyor gibi inledi. "Hiddenfield Wolves'un karşısındaki takım Crossfire Hunters."

Sam, takımların isimlerine burnundan güler gibi nefes verdi. "Kurtlar ve avcılar mı? Böyle ironi görülmedi."

Sam durumu komik bulup gülerken, ben fark ettiğim gerçeğe dehşete düşmüştüm. Bir iki dakika, takımların isimleri

* Wolves kurtlar, hunters ise avcılar anlamına gelir. Kurguya göre avcılar aynı zaman da kurttur. (e.n.)

katamda bir girdap gibi dönmeye başladı. Avcılar ve kurtlar aynı tür olsa da, şu an bambaşka iki takımdı.

En başlarda avcılarla dolu futbol takımımızı ilk öğrendiğimde, başka takımlar için adaletsiz olduğunu söylemiştim ve Alexis'in bana karşılık olarak söylediği şeyi hatırladım.

"Duyduğuma göre ilk maç Crossfire kasabasıyla yapılacak ve o takındakiler de avcı," demişti.

Crossfire'la maç olacaksa... Bu akşam Malcolm ve Jay de...

Derin bir nefes vererek sırtımı dolaba yasladım. Bu akşam ilginç olmaktan çok, korkunç olacaktı.

BÖLÜM 34: AVCILAR VE KURTLAR

♪ *Imagine Dragons - Radioactive* ♪

Tüm öğlen, akşam olacak maçı düşünürken çabucak geçmişti. Maç başlamadan önce Jay'le konuşabilmek için onu aramıştım, fakat koç, futbol takımını sıkı denetim altına almıştı ve onu görmeme izin vermedi.

Sam, Eily, Alexis ve Marcus'la tribüne yerleştiğimizde keşke Jay'i, kuzenini maç sırasında öldürmemesi için uyaracak bir fırsat bulabilseydim diye düşünüyordum.

O sırada yanıma oturan Laura, sahaya bakarak konuşmaya başladı. "Jay'in Malcolm'ın kafasını saha ortasında kopardığını hayal ettim de..." Önce kafasında beliren bu görüntüden hoşlanmış gibi güldü, fakat sonra aklına gelen şeyle yüzü asıldı. "Babam, Jay'i bu sefer öldürür." Dönüp bana baktı. "Dua edelim de böyle bir şey olmasın."

Laura'yı görünce, Jay'in kasabadan gitme teklifi aklıma geldi ve ister istemez kasıldım. Lau, bir şeyler döndüğünü anlamış gibi su yeşili gözlerini kısarak beni inceledi. Ona Jay'in söylemesi daha doğru olurdu, bu yüzden bir şey söylemedim. Sadece Alec'in kafasını koparması konusunda onu rahatlatmaya çalıştım.

"Jay, her ne kadar sinirli biri olsa da kontrollüdür, biliyorsun."

Lau, dudak bükerek sahaya baktı. "Malcolm konusunda pek kontrollü sayılmaz. O yılanın aileden olması işleri daha da kızıştırıyor." Bana gözlerini kısarak baktığında, Crossfire'a gitmemle ilgili sorular soracağını anlamıştım.

"Orada bir Sullivan'la daha karşılaştığımı bilseydim, gitmezdim."

Lau, kaşlarını kaldırdı. "Sullivanlardan iğrenç bir türmüştü gibi bahsediyorsun." Dolgun dudaklarını büküp elini kalbine koydu. "Her ne kadar bir kısmımız –özellikle *Malcolm*– iğrenç karakterlere –*eh, görünüşümüzün iğrenç olmadığı malum*– sahip olsa da, alındım doğrusu."

Bezgin bir şekilde iç çektim. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Sahaya baktığımda Hiddenfield'ın amigo kızlarını gördüm. Crossfire'in da amigo takımı da çıkarken Lau'nun homurdandığını duydum.

Hiddenfield takımı, geneli siyah, yazıları sarı renk formlarıyla yerlerini aldığı anda gözlerim hemen onu aradı. Sullivan yazısını görür görmez kalbim çarpmaya başlamıştı bile. Kingwell, Walker ve Rodgers yazıları görüş açıma girdi ve diğer yedi oyuncu da sahaya geldiğinde bizim takım tamamlanmıştı.

Jay ve Eden, yan yana duruyorlardı. Hiç konuşmasalar da duruşlarından şu an aynı tarafta olduklarını anlamıştım. *Düşmanımın düşmanı dostumdur* düşüncesi maç boyunca geçerli olmaydı. Malcolm Alec, ezeli rakipleri bile bir araya getirmeyi başarmıştı.

Crossfire takımı bordo rengin hâkim olduğu, yazıları beyaz formlarıyla sahaya çıktığında gözlerim Malcolm'ı aradı. Karnavalda olan Lance ve sarışın dev Faris de sahaya çıkmıştı, ardından Eily'nin *eski sevgilisi* Grayson da sahaya geldi.

Eily'nin üzüntüyle iç çektiğini duydum. Sam ona bir feminist konuşması yaparak, kendisini kullanan bir erkek için üzülmemesini söylüyordu. Marcus ise Sam'in erkeklere nefret söylemlerine gözlerini deviriyordu.

"Dilerim ölmüştür, bu yüzden takımda yoktur," dedi Laura diğer taraftan. Malcolm hâlâ sahaya gelmediği için bunu diyordu, ama maalesef dileğinin kabul olmadığını anlaması uzun sürmedi. Malcolm, sahaya en son giriş yaptı ve yürüyüşünden bile sergilediği özgüvenle bu maçın oldukça zorlu olacağını sinyali herkeşe verdi.

Jay ve Eden gözlerini kırpmadan onu izlediler. Bilerek en önde oturmuştuk, çünkü hiçbirimiz onların yüz ifadelerini kaçırmak

istemiyorduk. Marcus diğer tarafımdan mırıldandı. "Sosyo bu gece kan dökmezse, iradesine hayran kalacağım."

"Ah, bebeksi gözlerim bunu kaldıramayacak."

Laura da sızlandığında, "Şunu kesin! Beni geriyorsunuz," dedim hararetli bir şekilde. Sanki konuştuğumu duymuş gibi Malcolm dönüp bana baktı. *Ah, Taurını. Bana bakma. Bakma. Bakma.*

Jay Sullivan bunu fark etmişti.

Onun da başı hafifçe bana döndükten sonra tekrar kuzenine odaklandı ve kesinlikle bir sorun çıkacağına emin oldum.

"Sakın." Söylediğim tek kelimeyi duymuş olmasını dileyerek onu ikaz ettim. Beni ne kadar dinleyeceği meçhuldü, ama Jay'in bakışlarını Malcolm'dan çektiğini görünce derin bir nefes verdim. Belki de ikazımı dikkate almıştı.

Jay oyun kurucu olarak takım arkadaşlarıyla son kez konuşmak için onları etrafına topladı. Malcolm da beklenildiği gibi diğer takımın oyun kurucusu olmalıydı ve o da takımı etrafına toplayıp bir şeyler söyledi. Sonra iki takım da koruyucu kasklarını başlarına taktılar ve görevlerine uygun şekilde koordine oldular.

Malcolm, merkez oyuncu olan sarışın devin arkasında ayakta duruyordu. Top, merkez oyuncu tarafından ona atılacaktı ve ilk saldırıyı gerçekleştirecek kişi oydu. Jay ve Eden, koruyucu kasklarını başlarına takarken onu ezmek için hazır görünüyorlardı.

Jay de merkez oyuncu olan Dean'ın arkasındaki yerini aldı. Onların iki yanında koruyucu görevini üstlenen Brandon ve tanımadığım biri vardı. Eden ise koşucuydu. Hızı göz önüne alındığında, çok doğru bir konumda olduğu kesindi.

Hakem düdüğü çaldığında, göreceğim şeyler beni ürküt-müştü. Daha ilk dakikadan hepimizin ağzı açık kalmaya başlamıştı bile.

Merkez oyuncu, topu Malcolm'a attığında, Malcolm ani bir hareketle koşmaya başladı. Jay ve Dean, tam onu yere sermeden önce Grayson'a pas attı.

Grayson, bir koşucunun olması gerektiğinden daha hızlıydı. Eden, onu durdurmasaydı ilk sayı onlarda olacaktı. Fakat Eden

ani bir hareketle onu devirdi ve tüm takım Grayson'ın üzerine yığıldı.

Grayson'ın ezildiğini gören Sam, "Manzaranın güzelliğine bakın," dedi.

"Sus lütfen," diyen Eily'nin sesi üzgün geliyordu.

"Saf olma, Eily. O bunu hak etti." Sam hâlâ konuşmaya devam edince ona uyaran bir bakış attım. Kız zaten kırılgan bir haldeydi, biraz daha üzerine gitmeye gerek yoktu. Sam surat asıp ağzına fermuar çekiyor gibi yaptı.

Tekrar sahaya odaklandığımda Hiddenfield Kurtları yerlerine geçerken, Crossfire Avcıları da tekrar karşı tarafa geçip konumlandılar. Top bu sefer bizim takımdaydı.

Düdüğün çalmasıyla Dean, topu Jay'e fırlattı. Jay hızla koşmaya başladığında kendisini durdurmaya çalışan oyuncuları devirdi ve koşmaya devam etti.

Malcolm'la birbirlerine öyle bir çarptılar ki, normal insanlar olsaydılar bedenleri iki farklı yöne savrulurdu, ama onlar çevik bir hareketle düşmekten kurtuldular. Malcolm tekrar üzerine fırladı ve Jay o sırada hızla Eden'a pas attı. Malcolm ve Jay arbede yaşarken, Eden sayı yapmak için koştu. Kimsenin onu durdurmasına fırsat kalmadan sayı yapmıştı bile.

Tüm tribün ilk sayıyı almanın sevinciyle ayağa fırlayıp bağırmaya başladı. Kurt gibi uluyan taraftarlar da vardı. Bense nefes nefese sahadaki Sullivanları izliyordum.

Sonraki birkaç sayıyı Jay ve Malcolm almıştı. Takımlar eşit gidiyordu. Bir kere tüm Crossfire takımı, Jay'in üzerine hücum ettiğinde Jay'e bir şey olmayacağını bilsem de kalbim hopladı. Bu vahşi futbol kesinlikle avcılara göre olmalıydı. O kadar sert oynuyorlardı ki kırılan kemiklerinin sesini neredeyse olduğumuz yerden duyacaktık.

Malcolm ve Jay hınçlarını belki de bu sayede çıkarmanın keyfine varmış olacaklar ki, her rauntta hızla çarpışıyorlar, birbirlerini itiyor ve eziyorlardı.

Grayson da çok hızlıydı, bu sayede Malcolm dikkatleri dağıtırken hızla sayı yapıyordu. Artık Crossfire bir sayıyla önde

gidiyordu. Aralarda her iki takımın da toplanıp tekrar planlama yapmalarını izledik. Marcus, maç sırasında birçok kişiyi yere deviren Brandon'la ne kadar gurur duyduğundan bahsediyordu. Sam, Eily'yi başka konulardan konuşarak oyaliyordu. Alexis, Dean'in en iyi oyuncu olduğunu öne sürüyordu. Laura ise tıpkı benim gibi sessizce Malcolm ve Jay'i izliyordu.

"Ondan uzak dur." Bir anda konuşunca kaşlarımı çatarak ona baktım. Laura bana dönüp baktığında, bu sefer çok ciddi görünüyordu. "Ciddiyim. Jay onun iyi biri olduğunu sanıyordu, ama ben gerçek yüzünü hep biliyordum." Bakışlarımdan daha açık konuşmasını söylediğimde anladı ve devam etti. "Kaplumbağam Michelangelo bahçede kaybolduğunda, ona görüp görmediğini sordum, ama bana görmediğini söylerken gülümsedi. O gülümsemeyi hâlâ unutamıyorum!" Kısık gözleri tekrar sahaya döndü, takımdakilerle konuşan Malcolm'a baktı. "Sonra kaplumbağamı yolun ortasında ezilmiş halde buldular. Michelangelo'yu yola o koydu."

Kaşlarımı biraz daha çatarken suratım buruşmuştu. "Daha başka ne besledin ve ona ne isim koydun, merak ediyorum."

Lau, bana dönerken gözlerini devirdi. "Takıldığın nokta bu mu yani? Sana onun nasıl biri olduğunu anlatmaya çalışıyorum."

"Onun nasıl biri olduğu beni ilgilendirmiyor, Laura. Onunla bir işim yok," dedim, daha fazla Malcolm'dan konuşmak istemediğimi belli eden bir tonlamayla. Laura, bir süre daha bana kısık gözlerle baksa da maç başlayınca tekrar o yöne döndü.

Malcolm Alec'le gerçekten bir işim yoktu, ama içimden bir ses ben ondan uzak dursam da, onun benden uzak durmama çağını söylüyordu.

Maçı, Brandon'ın yaptığı son sayıyla Hiddenfield Wolves kazanmıştı.

Brandon, tüm takım arkadaşları tarafından havaya atılıp tutulurken Darla'nın bir yerlerde homurdandığına emindim. Amigo takım kaptanı Keisha Spencer ise ona yiyecek gibi bakmakla

meşguldü. Elena da işin içine katılınca, popüler Bran'ın bugün başı epey belaya girecek gibiydi.

"Annie, gelmiyor musun?" diye sordu, benim yerimden kıpırdamadığımı gören Eily. "Burada kimse kalmadı."

İzleyiciler ve arkadaşlarım karaoke gecesinin yapılacağı alana, tüm takım da soyunma odalarına gitmişti. Tribün bomboştı. Bense diğer oyuncular çıktıktan sonra Jay'le konuşmak için soyunma odasına gitmeyi düşünüyordum.

"Siz yerimizi ayarlayın. Jay'le konuştuktan sonra geleceğim." Eily onaylar gibi başını salladığında kolunu yakaladım. "Grayson konusunda... Ben..."

"Senin suçun değil," dedi Eily. "Sana ulaşmak içi beni kullanmayı o seçti. Bunu ona sen zorlamadın." Sonra daha fazla konuşmak istemediğini belli edercesine buruk bir şekilde güldü ve tribünden aşağı inerek diğerlerinin peşinden gitti.

Bir süre olduğum yerde durup sahaya baktım. Neyse ki bugün kan akmamıştı ve Jay'in iradesi bir kere daha işe yaramıştı. Crossfirelilar kasabalarına dönmek için yola çıkacaklardı. Spor dışında dostluk gibi bir olaya giremeyecek kadar her iki kasaba da düşmanlardı.

Bir süre sonra etraf çok ıssız geldiği için tedirgin oldum ve tribünden inerek Jay'in yanına gitmek için hareketlendim. O sırada bir ses kulaklarıma dolmaya başladı.

Nefes sesleri... Hafif bir inilti... Ah. Birileri işi pişiriyordu!

Tam arkamı dönüp oradan uzaklaşacağım sırada, "Burada olmaz," dedi biri. Sesi kulağımda çınlamıştı resmen. O kadar tanıdık ki adımlarım istemsizce tekrar o yöne doğru harekete geçti.

Nefes seslerim kulağımda çınlıyor, kalbim deli gibi atıyordu. Bir şeyler yakalayacağımı biliyordum. İçimden oradan ayrılmamı haykıran iç seslerim, beni daha da paniğe soksa da aldırmadım. Öğrenmem gereken gerçekler vardı.

Adımlarımı yavaşlatıp, sanki hiç yokmuşum gibi kamufle olmayı denedim. Başarısız olup yine gizlice dinleme çalışmam hüsrarla sonuçlanırsa, bu sefer kendi kendimi pataklamaya yemin ettim.

Tam anlamıyla bir ajan misali tribün duvarının orada bekledim ve yavaşça kafamı tribünün iç kısmına uzanan koridora doğru uzattım. Görüş açma giren kadın silüeti nefesimi daha çok tutmama neden oldu.

Bayan Kandiss.

Onun yanında gördüğüm diğer silüeti fark edince gözlerimi kırptırdım. *Bir dakika... Ne?*

Elimle ağzımı kapattığımda, büyük bir şok dalgası tüm bedenimi sarmıştı. O sırada dudaklarımdan boşuk bir sesle dökülen iki kelimeye engel olamadım. "Aman Tanrım."

Ve iki çift göz, o an bana doğru döndü.

Bayan Kandiss'in sesini tanımıştım. Geri dönerken onu Jay'le yakalamaktan korkuyordum, çünkü bana en olası gelen düşünce bu olmuştu. Bunca zaman Kandiss'in gözünün Jay'de olduğunu sanmış, Jay'in de onunla ilgili bir işler çevirdiğinden şüphelenmiştim.

Ama şu an onunla beraber bana bakan gözler, ela değil, griydi. Bu, Malcolm Alec Sullivan'dı.

BÖLÜM 35: ALEV

♪ *Zack Hemsey-See What I've Become* ♪

Şok olmuş bedenimi kıpırdatarak oradan kaçmak istedim, fakat Kandiss'in sesi beni durdurdu.

"Jefferson!"

İçten içe kendime lanetler okuyarak -kendimi pataklama işini sonraya bırakmıştım- yakalanmanın verdiği utançla onlara döndüm. Aslında utanması gereken ben değildim, ama benim aksime ikisi de utanmış görünmüyordu.

Malcolm'ın gözlerinde, beni ürperten bir parıltı vardı. Başparmağını pişkin bir şekilde yana kıvrılmış dudağında gezdirirken dikkatli bakışları da pür dikkat üzerimdeydi. Neyse ki Kandiss biraz mahcup davranacak kadar özveriliydi.

Üzerindeki gömleği ve kalem eteğini eliyle yoklayıp düzgün olduklarından emin olduktan sonra, yüzüne düşen bir tutam siyah saçını geriye attı. Kadın gerçekten çok gençti ama bu, şu anki durumu hafifletemiyordu.

"Dinle... Yanlış anlamamı istemem. Biz sadece..."

Siz sadece, kendinizden yaşça küçük -ki aslında Malcolm hiç de küçük görünmüyordu- bir öğrenciyle kıyıda köşede yiyişen bir öğretmensiniz. Tek bir ihbarımla hapse girmeniz kaçınılmaz.

Gerçi Bayan Kandiss de bir avcı olabilirdi ve kanunlar avcılarda çok işlemiyordu. Sullivanların karıştığı olayda kanun zaten direkt onlardı.

"Siz sadece konuşuyordunuz ve ben ne konuştuğunuzu hiç merak etmiyorum, Bayan Kandiss. Beni ilgilendiren bir durum

yok." Sakin bir şekilde konuştuğumda, Kandiss bir şey söyleyecekse de söylemedi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Şimdi izninizle gidiyorum."

Tekrar Malcolm'la göz göze gelmek gibi bir hata yaptım. Üzerinde hâlâ forması vardı ve saçları dağınıktı. Gri gözleri havanın soğukluğundan daha çok üşümeme neden oluyordu. Artık bana oldukça ciddi bakıyordu ve bu da gerilerek sırtımı dikleştirmeme neden oldu. Ondan uzak durmalıydım, fakat eminim ki o benden uzak durmayacaktı. Aklımdan geçen son düşünceye onay verir gibi güldü.

Daha fazla orada kalmadan gitmek en iyisiydi. Arkamı dönerek tribünden çıktım ve karaoke gecesi için toplanan arkadaşlarımın yanına doğru yürümeye başladım. Jay'le bu konuyu konuşmam gerekiyordu. Demek ki Kandiss'in olayı Malcolm Alec'e haber yetiştirmekti ve Jay, benden onun derslerinde bu yüzden uzak duruyordu. En başta bu yüzden o kadın yüzünden bana berbat davranışlar ve sözler sergilemişti. Malcolm, en başından beri hayatımızdaydı.

Kandiss'in bana bakarken kıskançlık rengine, mora büründüğünü söylemişti, Eily. Malcolm benimle ilgili ondan bilgi istemiş olmalıydı. Bu yüzden beni ondan mı kıskanıyordu?

Jay ve benim beraber olduğumuzu anlayınca, renginin rahatlık belirtisi olan sarı renge büründüğünü söylemişti. Öyleyse, Malcolm'la bir ilgim olmadığı için rahatlamıştı. Kadının başından beri gözü Jay'de değil, Malcolm'daydı!

Şu iki tarafında peşinde olduğu melez kalbim daha fazla şoka dayanamayıp duracak gibiydi. Bu konu hakkında daha çok bilgi öğrenecektim, fakat şimdilik başka şeylere odaklanmam iyi olacaktı.

Arkadaşlarım, yanlarına gittiğimde sahnenin önündeki çimlere serilen minderlerde oturuyordu. Marcus, Brandon, Sam, Nadia, Alexis, Eily ve Darla vardı.

"Sen neden görevde değilsin?" dedi Brandon, Darla'ya bakarak. "Eden'in birliği kasabayı taramaya çıkmayacak mıydı?"

"Bu soruyu bana senin gibi yıllardır boş gezen birinin sorması ne acı." Darla mavi gözlerini alay eder gibi kıstı.

"Neden kasabayı taracaklar ki?" diye sordum, daldığım düşünce denizinden yüzeye çıkarak.

Brandon omuz silkti. "Liderin emri. Sinsi Crossfireliler kasabadan çıkmadan rahat etmeyecek anlaşılan," dedikten sonra bakışları başka yere odaklandı. "Ah, herkesin görevde olamaması iyi olmuş." Eski sevgilisi Elena'nın yanına doğru yürümeye başladığında, hepimiz kaşlarımızı kaldırıp ona baktık.

"En azından bu seferki amigo takım kaptanına benzemiyor. Eli yüzü düzgünmüş." Darla gülen gözlerle Brandon'a bakıyordu.

"O en ciddi olanıydı. Eski sevgilisi Elena," dedi Sam dalgın dalgın. Sonra ağzından kaçıracağı şeyi fark edince Darla'ya döndü.

Darla'nın eğlenen ifadesi silinmişti. Bir süre dümdüz bir ifadeyle oraya baktı, ardından silkelendi ve dudağı şeytani bir şekilde yana kıvrıldı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Sam, Darla'ya Brandon'la uğraşması için harika bir koz vermişti. *Tanrı yardımcın olsun, Bran.*

Herkes sahneye çıktığında bir arkadaşını davet ediyordu ve düet yapıyorlardı. Sonraki bir saat boyunca şarkı söyleyenleri dinledik. Fakat ben çok odaklanamıyordum, Jay'le Malcolm ve Kandiss olayını konuşmak istiyordum. Kasabadan ayrılma tekli de aklımda dönüp duruyordu.

"Ah, bu iğrenç sesler de ne böyle? Kargalar bile daha melodik gakhıyor."

Laura'nın sesini duyunca hızla başımı çevirdim. Onun yanında ayakta dikilen Kaleb'i görünce hepimiz ona selam verdik. O da bize bir baş selamı verip şişkin kaslarla donatılmış kollarını kavuşturdu.

O burada ne geziyor bakışı atmış olacağız ki Lau, "Jay'in birliği okulda görevde," dedi. "Babam bugün kasabada sıkı denetim ilan

etti." Sonra saçını suvurarak sahneye yürümeye başladı. "Ben de bir şarkı söyleyeceğim. Şarkı söylemek nasıl olurmuş görsünler"

Sahnedeki kızın elinden mikrofonu aldığı anda hepimiz gülmek için yanaklarımızı şişirdik. Sonra bir anda ortamı Justin Bieber'ın Baby şarkısı sardı. Ah. Laura Sullivan'ı şarkı söylerken görmek, herkesin yaşamayacağı bir deneyimdi.

Kaleb gülerek sahneye bakarken, Alexis ve Sam de oturdular yerden eşlik ediyorlardı. Lau'nun şarkısı bitince sahneden hopladı ve yanımıza geldi. "Nasılım?"

"Ha-"

"Biliyorum, harikayım," dedi kısa saçını savurarak. Lau'nun egosu benim kelimemi tamamlamıştı.

Brandon'ın mikrofonla konuşmasını duyunca gözlerim tekrar sahneye döndü. "Seni seçtim, ahbap!" Marcus'a doğru el salladığında, Marc ayağa kalktı ve sahneye doğru ilerleyip Brandon'ın yanına çıktı.

Brandon'ın seçtiği şarkı, Eye of the Tiger'dı. İkisi de yumruklarını tokuşturdular ve şarkıyı söylemeye başladılar. Brandon bir anda kazağını sıyrıp kol kaslarını sergiledi.

"Aman Tanrım," dedi Nadia.

Okulda görev alan Jay'in birliğinden Jimmy ve Karl'ın da bir noktadan Brandon'ı izleyen Nadia'yı dikizlediklerini fark ettim. Suratları beş karıştı.

Marcus, *eye of the tiger* yerinde iki parmağını gözüne doğrultup Brandon'a eşlik etmeye başladı. Gözleri ise Sam'in üzerindeydi.

"Bu manzaraya dayanamayacağım," dedi Sam. Darla da onunla hemfikir gibiydi. Marcus'un sesi güzeldi, Brandon'ın ise kol kasları. Fakat ikisi de çok komikti.

Şarkı bittiğinde okuldaki kızların alkış tufanı hepimizin kulağını kanatmıştı. Darla ve Sam birbirlerine bakıp gözlerini devirdiler. O sırada Sam elindeki sıra kağıdına baktı ve "Sıra

bende!" dedi. Ardından ayağa kalktı ve sahneye çıkınca bize döndü. "Annie, seni seçiyorum!"

Gözlerim kocaman olmuştu. Sam eliyle beni sahneye çağırırken, Eily ve Alexis de beni arkamdan ittirdiler. Yavaş adımlarla ilerleyip sahneye çıktım. *Bunu neden yaptın Sammy, bakışları atmayı da eksik etmiyordum.*

Sam'in seçtiği şarkı, Bon Jovi'nin It's My Life şarkısıydı.

Tam olarak kalabalığa yüzümü döndüğümde tamamen panik olmuş haldeydim. Gözlerim kalabalıkta bakması gereken yeri biliyormuş gibi onu bulmuştu.

Jay, buradaydı.

Kalbim daha da deli gibi atarken alt tarafı bir karaoke partisinde olduğumuzu kendime hatırlattım. Sam şarkıya başladığında, ben de elimde mikrofon, Jay'e bakıyordum. Sonunda şarkının nakarat kısmı geldi. Önce mırıldandım, fakat şarkı ilerledikçe ve nakarat tekrar geldiğinde artık ben de şarkıyı yüksek sesle söylüyordum.

"Bu benim hayatım...

Ya şimdi ya hiç

Sonsuza dek yaşamayacağım..."

Jay'le gözlerim kesişti. "Sonsuza dek yaşamayacağım," diye eşlik ettim şarkıya tekrar.

O sırada Jay'in dudaklarını oynattığını gördüm. "Ya şimdi ya hiç."

Her şeyi bırak ve benimle gel, Belle, teklifi aklımda dolanıyordu.

Gidebilir miydim?

Gözlerim arkadaş grubuma kaydı. Marcus'la göz göze geldiğimde yutkunamadım. Bana baktı, baktı ve sonunda başını onay verir gibi eğdi. Gitmemi söylüyordu.

Diğerlerine baktım. Alexis ve Eily'yi gördüğümde benim yüzümden başlarına gelenleri düşününce içim acıdı. Zaman sanki

aklmıyor gibiydi. Eden'in da bana olan karşılıksız duyguları aklıma geldi. Acaba benim yüzümden çok acı çekiyor muydu?

"Bu benim hayatım." Sonunda şarkının son sözünü de söylediğimizde bir alkış tufanı koptu.

Zamanı gelmişti. Bakışlarım tekrar Jay'e kaydı. Sahneden atladım ve kalabalığı yarararak ona doğru ilerledim. O sırada sahneye Darla çıkmış, çoktan tek başına şiddet içerikli bir rock şarkısı söylemeye başlamıştı.

Jay'in önünde durduğumda bana tepeden bakmaya devam etti. Kararımı vermiştim. Buradakiler bensiz daha güvendediydi.

"Gidelim."

Dudaklarımı oynatarak söylediğim söz üzerine Jay, hemen tepki vermedi. Bir süre bana baktı, ardından dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Bana doğru yaklaştığında, aramızdaki mesafe milim milim kapanıyordu. Ardından dudakları kulağımı okşadı. "Bu gece."

Onaylar gibi başımı salladım. Sert bir rüzgâr estiği sırada, Jay dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni öptü. Kalabalığın sesi, şarkı söyleyenler sanki yok olmuş, sadece birbirlerine karışan kalp ritimlerimiz kalmıştı.

Jay geri çekildiğinde, hızlı kalp atışımı kontrol altına almaya çalıştım. "Onlarla vedalaşmadan olmaz."

Önce bu fikre sıcak bakmasa da sonunda kabullenmiş gibiydi. "Karaoke sonrası sizde toplanın. Ben de daha sonra size katılacağım."

"Tamam," dedğimde Jay parmağıyla son kez yüzüme dokundu, sonra ilerleyerek kalabalığa karıştı.

Abigail gitmeme mani olacağı için ona sadece gece uyurken son kez bakacağım. Nereye gideceğimiz, ne yapacağımız hakkında bir fikrim yoktu. Fakat Jay'e bu konuda güveniyordum. O bir plan yapmış olmalıydı.

Dönüp arkadaş grubumun olduğu yere baktım. Belki onlar bizi ziyarete gelirdi, sonsuza kadar ayrı kalma düşüncesini

kesinlikle reddediyordum. Onlara doğru ilerledim ve yanlarına geldiğinde dikkatlerini çekebilmek için ellerimi birbirine vurdum. "Hey çocuklar, akşama bizde devam etmeye ne dersiniz?"

"Partiii!" diye bağırdı Brandon. Darla'nın ona doğru iğnелейici bakışlarını görünce ben de başımı çevirip oraya baktım. Brandon, kolunu Elena'nın beline dolamıştı. Ah, tekrar mı beraber olmaya başlamışlardı?

"Şşşt!" dedim elimle onu susturmaya çalışırken. "Herkesi ayağa kaldırma. Sadece biz bize olalım."

"Tamam, hadi o zaman," dedi Sam.

"Biz görevdeyiz," dedi Lau. "Size sonra katılırız."

Onları onayladık ve hepimiz okulun otoparkına doğru ilerledik. Brandon, Elena ve Darla, Alexis'in arabasına binmişti. Brandon'ı Elena ve Darla arasında görmeyi çok istesem de Marcus'un arabasına binmeyi tercih etmiştim.

Çok durgundu ve hâlâ benden yana bakmıyordu. Daha doğrusu *bakamıyordu*. Onu birazcık tanıyorsam, bakarsa kararının değişeceğini biliyordum. Beni göndermek istemeyecekti.

Nadia ve Eily'yle arkada oturuyorduk. Sam sanki çiftmişler gibi Marcus'un yanına oturmayı tercih etmişti. Bu da beni ister istemez gülümsetti. En azından Marcus yalnız olmayacaktı.

Yol boyunca kimse ses çıkarmadı. Sam bir şarkı açtı ve arabada Ciara-Paint it Black çalmaya başladı. Camdan dışarıyı izlerken şarkının sözlerine eşlik ediyordum. Evin araç yoluna girmek üzereyken Marcus'la dikiz aynısından göz göze geldik.

Ve o anda Sam, tiz bir çığlık kopardı.

Her şey ağır çekimde işliyor gibiydi.

Birisi arabanın kaputunun üzerine sıçramıştı ve cama attığı yumrukla, cam parçalar halinde üzerimize savruldu. Marcus direksiyonu kırınca, arabası hızını alamadı ve takla attı.

Nadia ve Eily'yi kendime çekip ikisini de sarabildiğim kadar sardım. Ben yaralanırsam belki dıştan değil, ama içten çabuk iyileşebilirdim. Eily ve Nadia öyle değildi.

Araba üç takla attığında başımı birkaç yere çok sert çarptım. Araba sonunda tekrar düz bir şekilde döndüğünde durmuştu. Bir süre kimse ses çıkaramadı. Sonunda, "İyi misiniz?" diye sorduğumda Eily öksürdü.

"İ-iyiyim."

Nadia ses çıkarmayınca hızla ona döndüm. Gözleri kapalıydı. "Nadia!" diye ön koltuktan cıgılık attı Sam.

Nadia'nın yüzüne birkaç kere vurduğumda o da öksürdü. Rahat bir nefes vererek, "Sadece baygın, sakın ol, Sam," diyerek telkinde bulundum.

Arka kapı bir anda çekildi ve açıldı. Brandon'ın eğilip Nadia'yı çektiğini gördüm. Eily de kendi tarafındaki kapıyı açıp çıktı. Marcus arkaya bakıp bende bir hasar olup olmadığını kontrol etti. "Sorun yok, ben iyiyim."

"Kemer sıkıştı!" dedi Sam.

"Sen çık, Anna!" Marcus bana bağırdı ve Sam'e yardım etmeye başladı. Marcus bir elini uzatıp sıkışan kemeri büyüyle açtığı anda ben de arabadan dışarı çıkmak üzereydim.

Hepimiz arabadan çıktığımızda, hızla ileri doğru atıldık ve o an Marcus'un arabası Hulk alev aldı.

Elena ve Darla, yerde yatan bedenin başında dikiliyordu. "Bir ayakçı!" diye bağırdı yanlarında duran Alexis.

"Arabanın kaputuna atladı piç." Marcus arabasına bakarken öfkeden köpürüyordu.

Hepimiz etrafımıza bakındık. Darla ve Elena, avcı oldukları için hemen gardlarını almışlardı. "Yardım çağırdım," dedi Darla.

"Ben de Dean'i aradım," diye titreyen sesiyle konuştu Alexis.

O sırada ağaç kümesinin ardında tüten dumanı görünce, bir an durumu idrak edemedim. "Orası..." Kelime boğazıma takılmıştı.

"Aman Tanrım, Annie. Orası sizin eviniz," dedi Alexis.

Bacaklarım istemsizce ileri doğru birkaç adım attı, ardından adımlarım hızlandı ve sonunda bilinçsizce koşmaya başladım. Nefes alıp verdikçe soğuk havadan dolayı ağızımdan beyaz dumanlar çıkıyordu. Evimin önünde açık alana geldiğimde boğazımdan garip bir ses çıktı. Evin aşağı katı alevler içindeydi.

"T-tim..." Cümle kurma yetimi kaybetmiştim. Marcus arkamdan bağırdığında, ben çoktan ileri doğru atılmıştım. Fakat bir anda koluyla gövdeyi sardı ve beni durdurdu.

"Timothy!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki sesim evimin önünde yankılandı. Marcus beni yanıma gelen Brandon'a bıraktı ve koşarak eve doğru ilerledi.

Brandon'ın kollarından kurtulmaya çalıştığım sırada Darla'nın, "Dikkat edin!" diye bağırdığını işittik.

Brandon ani bir refleksle dönüp tam ona bıçak saplamaya çalışan adamın kolunu tuttu. Kolu gözle görülmeyen bir hızla büküldü ve bıçak adamın boynuna saplandı.

Nefes nefese ortamdaki kaosu hesaplamaya çalışırken, ağaç kümesinin arasından koşarak gelen ayakçıları sanki hayal ediyordum gibi idim. Darla anında iki bileğinden bıçak çıkardı ve onları elinde bir tur döndürerek savaş narası atarak ayakçılara doğru koştu.

Elena bıçağını çekmiş, ileride Eily, Sam ve baygın haldeki Nadia'nın yanında duruyordu.

Ellerimi saçlarıma geçirerek etrafıma baktım. Marcus alev alan eve girmişti. Sam büyüyle Elena'ya yardım etmeye çalışıyordu. Brandon pençesiyle ve Darla ise bıçağıyla ayakçıları doğruyordu.

Bana dokunan yoktu.

Elena onlara doğru gelen bir ayakçıyı geri püskürttüğünde, durumu idrak ettim ve elimi açarak onlara doğru koşan bir diğer ayakçıyı büyüyle geriye savurdum. Elena anında eğilip adamın kafasına bıçak sapladı.

Bir başka ayakçı daha onlara saldırmaya çalıştığında, bu sefer onu büyüyle dondurdum. Adam kıpırtısız kaldığında, Darla iki bıçağıyla birden arkadan yaklaşıp onun boğazını kesti.

Ben bu şekilde onlara yardım ederken, ağaç kümelerinin arasından açık alana çok daha fazla ayakçı akın ediyordu. İşimiz bitmişti.

O anda motor sesleri tüm alanı doldurdu ve bir anda motorlu bir grup açık alana yayıldı. *Avcılar.*

Bugatti öyle hızlı bir şekilde alana giriş yaptı ki, ayakçılardan birçoğu arabanın altında ezilmişti.

Jay Sullivan.

Birisi, tam Alexis'e saldırmaya çalışan ayakçının üzerine motorunu sürüp, kılıç uzunluğundaki bıçağını adamın boynundan geçirerek kafasını kopardı.

Dean Walker.

Motorlulardan birinin arkasındaki kız, takla atarak motordan indi ve topuklu ayakkabısını ayakçılardan birinin kafasına geçirdi.

Laura Sullivan.

Ardından motoru süren oğlan da, geçtiği yerdeki ayakçıları biçmeye devam etti.

Kaleb Rane.

Jay, daha arabanın motoru durmadan kapıdan kendini dışarı attı ve pençelerini motorlarından atlayan Jimmy ve Karl'ın tuttuğu adamın birinin kafasına sapladı. O kadar organize hareket ediyorlardı ki gözlerimle takip etmekte zorlanıyordum. Sanki bir aksiyon filmi izliyor gibiydim.

Jay'in bakışları bana döndü ve hızla bana doğru gelmeye başladı. Burada korunması gereken ben değildim. *Bana. Dokunan. Yoktu.*

Bakışlarım eve kaydı. Marcus hâlâ dışarı çıkmamıştı. "Marcus yok," dedim bağırarak. "Tim ve Marc yok!"

Jay bir eve baktı, bir bana. İlk önceliğinin ben olduğumu bilsem de, isteğimi kabul etti ve eve doğru ilerlemeye başladı. Anlından alevlerin arasına daldığında bir süre nefesimi tutup bekledim.

Yaklaşık bir dakika sonra Marc öksürerek dışarı çıktı. Jay ise Tim'i kucaklamıştı. "Timothy!" dedim bağırarak ve hemen onlara doğru koştum.

"O iyi," dedi Marcus.

Tim'in tüylerine öpücük kondururken, Jay onu yere bırakıp hızla yanaklarımı avuçladı. "Burada bekle. Marcus seninle duracak."

Benim bir şey söylememe fırsat bırakmadan dudaklarını alnıma bastırdı ve kaosa doğru ilerledi. Ayakçıların her öldürülenine yerine bir yenisi geliyordu. Avcılar sayıca azdı.

Sam koşarak bir anda geldi ve kendini Marcus'un kollarına attı. Marcus onun saçlarına öpücük kondurduğunda neredeyse gözlerimden yaşlar boşalacaktı.

"Nadia, Eily ve Alexis?" diye sordum.

"Onları Juniorlar götürdü. Alexis... Ah, Tanrım, Alexis nerede?" Sam dehşetle etrafına bakındı.

Marcus parmağıyla bize bir yeri gösterdiğinde ikimiz de oraya baktık. Alexis, bembeyaz yüzüyle önünde diz çökmüş bir ayakçının başındaydı. Ve onun derisini yakıyordu. Adam resmen üzerine bir lav boşalmış gibi eridiğinde, Sam ve benim gözlerimiz kocaman olmuştu.

"Kara büyü yapmaya devam ediyor," dedi Sam.

Kara büyü Dorchaların düştüğü bir bataklıktı ve benim sevimli arkadaşımın o bataklıkta boğulmasını izlemek istemiyordum. Dean de onu görmüş olacak ki bir an kolundan yakaladı ve kendine çekerek sarıldı.

Bir anda başka bir grup avcı daha, bu sefer sol taraftan akın etti.

Sarışın bir avcı, arabasından atlayıp etrafında bir tur döne-
rek tam üç ayakçıyı öldürdüğünde nefesim kesildi.

Eden Kingswell.

Jay ve Eden'in birlikleri birlemişti ve evimin önünde resmen
bir kaos yaşanıyordu. O sırada kulağıma, puslu, tıpkı sisi andı-
ran bir ses doluştu. "*Asteria.*"

Bir anda biri bana dokunmuş gibi arkamı döndüm. "*Asteria.*"

Yine aynı sesi duyunca gözlerim ağaç kümesine döndü. Ve
onları gördüm.

Siyah cübbeli Dorchalar, tıpkı savaşçılar gibi dizildiler. Evi-
min sebep olduğu alev, tüm alanı aydınlatsa da onların yüzleri
aydınlanmıyordu. Ardından hepsi gölge gibi hareket ederek ka-
osa daldılar, bazıları ise durup izliyorlardı.

"Asteria."

Yine o sesi duydum.

Dorchaların arkasında hareket eden bir şey gördüğümde göz-
lerimi ilıştirdim. Diğerlerine göre ihtişamlı bir parlaklığı olan si-
yah cübbeli biri öne doğru çıkarak tam ortalarında durdu. Ara-
mızda mesafe olsa da Dorcha tam karşımdaydı.

Jay'in bana doğru koştuğunu görebiliyordum, ama tepki ve-
remiyordum. Yüzünü göremesem de Dorcha'ya bakmaktan ken-
dimi alamadım.

"Bana gel, Asteria." Ses, yine puslu bir akşam hissi bıraka-
rak zihnimde dolaştı.

"Belle!"

"Anna!"

Jay ve Marcus isimlerimi kükreyene kadar, ileri doğru adım
attığımın farkında değildim. Transtan çıkmış gibi durdum. O
sırada Dorcha buna sinirlenmiş gibi elini hiddetle ileri doğru
uzattı ve avuçlarından fırlayan siyah ipler bir kırbaç gibi iki ya-
nımda şakladı.

Bana dokunmamıştı.

Fakat... Başımı önce Jay'den tarafa çevirdim. Karnına saplanan kırbaç, diğer tarafından çıkmıştı. Jay kırbacı eliyle çekerek karnından çıkardı. O kolay iyileşebiliyordu.

Ama... Başımı diğer tarafa çevirmekten korkuyordum. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Yavaşça başımı çevirdiğimde önce yerde yatıp, şok içinde bir noktaya bakan Sam'le karşılaştım. Ardından gözlerim onun baktığı yere çevrildi.

Marcus, karnına saplanmış siyah kırbaçla duruyordu. Karnına baktı, ardından başını yukarı kaldırdı ve göz göze geldik. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Dizlerinin üzerine çöktüğünde ağzından yavaşça kan akmaya başlamıştı. Dorcha kırbacı hızla çektiğinde Marc ileri doğru savruldu ve benim çığlığım tüm geceyi deldi.

"MARCUS!"

Çığlığım o kadar şiddetliydi ki yerde şiddetli bir çatlama sesi duyuldu. Rüzgâr, ağaçları neredeyse devirircesine esmeye başlamıştı. Sam çığlık çığlığa koşup Marcus'un başını dizlerinin üzerine koydu. O kadar çok bağıırıyordu ki sesi kalbimin atışını durduruyordu. Adım bile atamıyordum.

"Ölüyor!" Sam'in söylediği kelimeyi duyunca hayat benim için bitmişti.

Ölüyor.

Başımı çevirip Jay'e baktım. Asırlara konu olacak şekilde göz göze geldik. Başını iki yana salladı ama çok geçti, acı beni ele geçirmişti. Yerde bir çatlak daha oluştu, ardından nefeslerim yavaş yavaş hırıltılara dönüştü. Nefes aldım, aldım, aldım.

"Hayır!" diye haykırdığımda adeta kıyamet koptu.

Rüzgâr etrafımda dolandı ve evimdeki alevler artık benim vücudumdaydı. Tüm kolumu sardılar, ardından bacaklarımı ve vücudumu. İleri doğru yürümeye başladığımda yolumu kesmek isteyen ayakçılar oldu. Bana doğru gelen bir diğerine hırlayarak karşılık verip onu büyüyle ateşe verdim. Bir diğerine elimi uzatıp alevden

bir kırbaç boğazına doladım ve adamın beynini eritirken gözlerinin kanlanmasını izledim. Onun cesedini bırakıp, kırbacımı havada şaklatıp diğer ayakçıları dört bir yana savurdum.

Önüme çıkan bir Dorcha'ya ise elimi uzatmamla pelerini geriye düştü. İğrenç yılan teni, bir bakışla kül ederken bir süre sonra o küller rüzgârla savruldu. Önüme kim çıkarsa büyüyle parçalanıyordu.

Onları yok eden bendim, ama tek odağım parlak cübbeli Dorcha'ydı.

"Belle, hayır!" Jay'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Ona dönüp baktığımda, alev alev yanan gözlerim onunla buluştu. Ne yapacağımı anlamıştı. "Gitme!"

Özür dilerim, Jay.

Jay'in kükremelerini duysam da gözlerimi ondan çekip parlak cüppeli Dorcha'ya baktım. İntikam hissi şu an benliğimi ele geçiriyordu. Karanlığın beni bir elbise gibi sardığını hissediyordum.

Parlak cübbeli Dorcha hâlâ olduğu yerde duruyordu. Ona iyice yaklaşmıştım. Ardından yavaşça başını iyice yukarı kaldırdı ve...

Annemle göz göze geldim.

Adımlarım aniden kesildi. Sanki benim için etrafımda yılan gibi kıvrılan alevlerden başka hareket eden bir şey yoktu. Hâlbuki savaşın devam ettiğini biliyordum.

"Anne?"

Fısıltım geceye, kana, kaosa karıştı.

"Annabelle."

Puslu ses... ona aitti.

"Sen öldün." Dudaklarım tamamen kendi himayem dışı hareket ediyor gibiydi. "Sen öldün," diye mırıldandım tekrar. "Sen öldün."

Ben deli gibi bu cümleyi tekrar ederken annemin dudakları yukarı kıvrıldı. Sonra başını tekrar eğip cübbesi yüzünü

kapatırken geriye çekildi ve Dorchalar onun önünü kapatıp onu görüş açımdan çıkardılar.

“Anne!”

Acı bir his kalbime saplanınca öne doğru büküldüm ve gözlerimi kapatıp acıyla haykırdım. Kemiklerim sanki yerinden oynuyordu. Kolyemin sıcaklığı tenimde iz bırakacak kadar fazlaydı. Tekrar acıyla bağırdım ve kollarımı iki yana açarak gözlerimi gökyüzüne diktim.

Haykırışım gökyüzünü deldi.

Alevler tıpkı bir ejderha gibi etrafımda dolaştı ve beni daha çok sardı. Parmaklarımı içgüdüsel olarak açtığımda tırnaklarım uzamaya başlamıştı. Hırıltılı nefeslerim daha çok şiddetlendi ve son kez bir daha haykırdım.

Sonunda öne doğru atıldığımda dönüştüğüm şeyi biliyordum.

SON SÖZ

♪ *John Dreamer-Rise* ♪

JAY SULLIVAN

Jay, alevlerin sardığı kıza ulaşmaya çalışırken önüne çıkanı parçalıyordu.

"Gitme!" diye kükrediğinde sesinin çaresiz çıkması onu daha çok hırslandırmıştı.

Ona ulaşacaktı. Onu bırakamazdı.

Önüne gelen Dorcha'yı tek hamleyle yerle bütünleştirdiğinde, Belle'in haykırışı geceyi deldi ve Jay o zaman ilk defa durdu.

Belle'in iki yana açılan elleri yavaş yavaş pençelere dönüşürken, etrafındaki alevler bir elbise gibi onu sardı ve ortaya akıl almaz bir görüntü çıktı. Normalde kurtlar dönüşüm geçirirken etraflarını siyah bir duman sarardı, fakat Belle'in dönüşümü tamamen alevden oluşuyordu.

Sonunda dönüşüm tamamlandığında, "Belle," diye fısıldadı Jay. Ama beyaz tüyleri alev alev yanan kurdun onu duymadığını biliyordu.

Kurt, arkasına dönüp Jay'e baktı.

Beyaz tüyleri, esen rüzgârın etkisiyle dalgalanıyordu. İhtişamı, alandaki herkesin nabızlarını durduracak türdendi.

Onlar melezin ihtişamına kapılmışken, Jay o alev rengi gözlerin ardındaki derin kahverengileri bulmaya çalıştı. "Belle," diye fısıldadı tekrar.

Kurt ona son kez baktı. Jay, Asteria'nın ardında kalan Belle'e ulaşmak için ona seslendi.

"Gitme."

Fakat olmadı. Asteria çoktan hâkimiyeti ele geçmişti.

Alevden tüyleri olan beyaz kurt, başını çevirip Dorchalara doğru koştuğunda yer sarsıldı ve rüzgâr kaosu destekledi. Annabelle Jefferson, Dorchaların arasında hiçliğe karışmıştı. Ondan sonra tüm Dorchalar gölgeler gibi karanlığa aktığında, geriye harap bir ev ve harap olmuş bedenler kaldı.

Geceyi bu sefer, büyük siyah kurdun öfkeli uluması sardı. Jay'in bildiği bir şey varsa; onu bulacaktı.

Onlar her zaman birbirlerini bulurlardı.

Devam edecek...

TEŞEKKÜRLER

En büyük teşekkürüm her zamanki gibi Av'cılara...

Bana olan büyük desteğiniz ve karakterlerime olan sevginiz sayesinde buralara kadar geldik. Hepinize gönülden teşekkür ediyorum. Yorumlarınız, mesajlarınız, karakterler için açtığınız parodiler ve hazırladığınız videolar... Hepsi çok güzel, size bayılıyorum.

Her konuda benden desteğini esirgemeyen anneme sonsuz teşekkürler. Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum. Kitapları bu kadar sevmemin ve bu kadar hayalperest olmamın nedeni de muhtemelen sensin.

Ben küçükken yayla evi yaptırdığı ve yazlarımı ağaçlara bakarak geçirmeme sebep olup hayal gücümün daha çok gelişmesine büyük katkı sağladığı için babama teşekkürler. Evet, baba, bir gün sana bunun için teşekkür edeceğimi ben de düşünmezdim.

Abime ve eşine de teşekkürler. Küçük şans meleğim Ada, büyüyünce Av karakterlerinden en çok kimi seveceğini çok merak ediyorum.

Dünya tatlısı yazar T.Y. Mazer, bana yol gösterdiğin, hem bir abla hem de arkadaş olduğun için teşekkürler. Team JayJam!

Lavinia ve İlknur, basım aşamasında kafanızı biraz şişirmiş olabilirim, yine de bana fikir verdiğiniz ve beni destekleyip dinlediğiniz için teşekkürler.

Ve kuzenlerim; Mehmetcan küçükken seni hayal gücüme hapsettiğim günlerde diğer çocuklar gibi kaçmayıp bana ayak uydurdun, Burak bu hikâyeye ilk başladığımda bölümleri okuduğun ve beni dinlediğin için Av dünyasının temelleri oluştu ve Duygu, sana kitap okutabildiğim için –özellikle fantastik– gururlanıyorum. Size çok teşekkürler.

Deniz, sen Av'ın temellerini sağlamlaştırdın. Ayça, Elif, Sema, Tuğba ve Ecem karakterlerime ilham oldunuz. Hepinize teşekkürler.

Ayşenur Nazlı, dostluğun, sorularımı bıkmadan yanıtladığın ve editöryel dâhiliğin için teşekkür ederim.

Nilüfer Savaş Nişli'ye basım sürecindeki yardımları ve Mustafa Güneş'e hayal dünyamı daha çok kişiye sunmam için bana yol açtığı için teşekkürler.

Son olarak tüm Av'cılara söyleyecek bir şeyim var:

İyi ki sizi buldum.

İyi ki beni buldunuz.